

Dale Brown

VASKESELYŰ

VICTORIA

DAY OF THE CHEETAH

COPYRIGHT 1987 BY DALE BROWN
ALL RIGHTS RESERVED

FORDÍTOTTA: VÁNDOR JUDIT, 1991.

Connecticut Akadémia, Szovjetunió

1985. május2., szombat

Ken James keményen megvetette lábát a fagyos talajon, gyors mozdulatokkal összedörzsölte a kezét, aztán megmarkolta a hatalmas Spaulding labdaütő nyelét.

– Gyere már, a kutyaúrstenit! – üvöltötte a hajítódombon álló magas, nyurga fiatalembernek.

– Várj – válaszolta Tony Scorcelli. James próbaképpen egyet-kettőt lendített, aztán felgyűrte a dzsekijét. Scorcelli kesztyűs kezébe fogta a labdát, aztán óvatosan, mintha kólás üveg nyakára karikát hajítana, eldobta.

A laszti simán elhúzott Ken feje mellett.

– Ez meg mi a fene volt? – James arrébb lépett. Az ütőjére támaszkodott, és fejcsóválva nézte Scorcellit.

A fogó, Tom Bell elügetett, hogy megkeresse a labdát. Mikor előhalászta egy sáros fűcsomó alól, félszeggel látta, hogy az iskolaigazgató elégedetlenül bámulja a többieket. Mr. Roberts jegyzetelt. Tom tudta, ez semmi jót nem jelent.

Az akadémia hallgatói véresen komolyan vették ezeket a heti baseball edzéseket. Az intézményben már jóval a peresztrojka előtt tudták, hogy a versenyszellem szükséges és elengedhetetlen. Minden a győzelem, jaj a vesztesnek. Minden lehetőséget meg kell ragadni, hogy a hallgató bizonyítsa szellemi és fizikai erejét, és közben biztos lehetett benne, viselkedését megfigyelik és értékelik.

– Oké – mondta James, amikor Bell Scorcellinek passzolta a labdát – most ha lehet, nézz is, amikor dobsz.

Scorcelli második dobása sem volt sokkal jobb, mint az első; hatalmas ívben érkezett a labda, James minden erejével meglendítette az ütőjét, de elvétette.

– Hé, te nagypofájú, bele kellett volna ütnöd a labdába...

A következő dobásnál James, ha lehet még nagyobb lendítést, hatalmasat ütött, és a labda kirepült a pályát övező kerítésen túlra.

– Még egy hibás ütés, és kiállsz! – mondta az első középcsatár. – A szabályok...

– Tudod mit, töröld ki a valagad a szabályokkal, Rogers! – üvöltötte James. A középcsatár zavartan bámulta, és meg sem nyikkant. Roberts megint jegyzetelt, Scorcelli pedig a következő dobásra készülődött.

Alacsonyra sikeredett. James megpördült, összeszorította a fogait... és ütés közben leállt. Megragadta az ütő végét, vízszintesen tartotta maga előtt, és elkapta a labdát. A kapu és a hajítódomb között ért földet, kemény puffanással. Még gurult egy kicsit, aztán megállt. James elindult a középkör felé. Bell felemelkedett, a labdát bámulta, aztán Jamesre nézett, majd újra a labdára, megint Jamesre, és végül Scorcellire, aki tökéletesen megzavarodva téblábolt. James az első középcsatár volt már, de beletellett egy másodpercbe, míg valaki végre elkiáltotta magát, hogy röpjön már a laszti.

Bell és Scorcelli egyszerre indultak a labdáért, kis híján összeütköztek, mikor érte nyúltak. Scorcelli kapta el, megfordult, és a második középcsatárnak hajította. Magas labda volt, nem pedig a szabályos, szép, hosszú hajítás; nagy erővel vágódott a sáros fűre, jó pár méterrel a második középcsatár lába előtt. Nem is pattogott, hanem becsúszott a jobb oldali mezőbe. Ken James ott akarta elkapni. A jobb oldali mezőnyjátékos gurultában szerencsésen kikapta a labdát, egy pillanatig habozott, aztán Johnstonnak, a harmadik középcsatárnak hajította. Tökéletes dobás. James még csak a labda közelébe sem ért.

Johnston győzelemittasan lépett a harmadik körbe, a labdát átívelte a másodikba, és felemelte két ujját. James még mindig futott. Johnston ráveregetett a vállára. – Jó akarsz lenni Mr. Robertsnál, igaz, hapsikám...

– Te marha, neked ki kellene kergetned! – kiabálta Bell.

A második középcsatárnak végre leesett a tantusz, és Bellnek dobta a labdát.

James már teljes sebességgel rohant, bár még mindig tizenöt lábnyira volt Belltől, aki gyönyörűen elkapta a labdát, aztán leguggolt, kitérta a karját, és úgy várta Jamest.

De James nem csúszott meg. Ő nem. Teljes erőből a középcsatárba rohant. A labda, Bell kesztyűje, fejbédője és öntudata elszállt.

Scorcelli a füre dobta a kesztyűjét, Jameshez rohant, megfogta a nyakánál, és a drótkerítésnek szorította. – Megőrültél? – A többiek, még az ámuldozó Tom Bell is, köréjük tömörültek. Scorcelli megpördítette Jamest, és a sárba lökte. – *Vi balsoj svejnenah...*

A többiek megmerevedtek. Még Scorcelli is mintha elfeledte volna, hogy a keze James nyakát szorongatja.

– Elég! – Mr. Roberts előtt gyorsan megnyílt az út. Scorcelli feltápászkodott. Egyenesen állt, szinte vigyázzban, kezei szorosan az oldalánál, álla a magasban. James is felemelkedett, nehezen kapkodta a levegőt.

Roberts alacsony, zömök férfi, fekete szemöldöke még árkosabbnak tüntette fel mélyen ülő szemét. Morajló hangja azonnali figyelmet követelt.

– James szándékosan belerohant Bellbe, hogy elvehesse tőle a labdát...

– Te tyúkagyú, ez benne van a szabályokban...

– Egyenesen belerohant – folytatta Scorcelli. – Meg se próbált lassítani. James egy csaló.

– Nekem senki ne mondja, hogy csalok...

– Elég! – jelentette ki Roberts.

De James fütyült a parancsra. – Én a magam csatáját harcolom. Ha ismernéd a szabályokat, Scorcelli, tudnod kéne, a hazai pályán pont annyi jogom van, mint a fogónak. Ha élém áll, lerohanhatom. És ha elejti a labdát, akkor a futóé a pont.

– És amikor te így tartottad az ütőt? – vágott vissza Scorcelli. – Az ütőt lengetni kell, nem pedig...

– Te marha, ezt nevezik zászlótartásnak. – A hallgatóság bambán hallgatta a kioktatást.

Minden szem Robertset figyelte, aki szemügyre vette Kent, aztán kijelentette, hogy a játéknak vége, és mindenki menjen az órájára.

Ken James és Anthony Scorcelli az igazgató asztala előtt álltak. Jeffrey Baines Roberts az asztal mögött üldögélt. A titkárnő két dossziét tett elé. A lány ügyet sem vetett Scorcellire, viszont kifelé haladtában Kent megajándékozta egy halvány mosollyal.

– Mr. Scorcelli – szólalt meg az igazgató. – Mondana néhány szót a fivérééről, Rogerről?

Scorcelli valahová Roberts feje fölé bámult. – Négyen vagyunk testvérek, uram. Kettő lány, és kettő fiú. A nevük...

– Nem érdekel a többi testvére, Mr. Scorcelli. Rogerről kérdeztem.

– Igen, uram... Kevin és Roger... – mintha magában besülne, aztán hangosan folytatta. – Roger két évvel idősebb nálam, elsőéves a Cornell egyetemen...

– Hol született az édesanyja?

– Az anyám,... igen, Syracusában, New Yorkban. Két testvére van, és...

– Nem kérdeztem a testvéreiről. Rogers kimerülten végigsimította homlokán. – Ismeri a baseball szabályait, Mr. Scorcelli?

– Nem tudtam róla, hogy Mr. James megengedheti magának, hogy merényletet kövessen el a játékosársai, a barátai...

– A megfelelő kifejezés erre a támadás, Mr. Scorcelli. A merénylet fizikai bántalmazást és fenyegetettséget jelent. Egyébként támadást jelent, ha Mr. James a szabályoknak megfelelően küzd a győzelemért?

– Talán nem, uram, de az a véleményem, hogy Mr. James kifejezetten örömét lelte benne, hogy fellökte Mr. Bellt. .

– Marhaság-szólalt meg James.

– És még azt is gondolom uram, amennyiben Mr. James megtalálta volna a módját, hogy szabályszerűen fejbe verhessen ebben a buta játékban, hát örömmel megtette volna...

– Ebben tökéletesen igazad van, te seggfej.

– Ebből ennyi elég – mondta nyugodt hangon Roberts. Ami azt illeti, csak nehezen tudta elfojtani a készülő vigyort. Scorcelli tökéletesen megállná a helyét a bírósági tárgyalóteremben, vagy akármilyen értekezleten. James viszont akkor érzi jól magát, ha aktív lehet. Veszélyes alak. Bátor, merész, és hihetetlen képességgel tud alkalmazkodni. De mégsem csapatjátékos. Vagy ő a vezér, vagy a saját útját járja, s nem utolsósorban kegyetlen is tud lenni.

– Nem engedem meg, hogy ebben az intézményben a testedzés a hallgatók közötti nézeteltérések, magántermészetű ügyek csatatere legyen-jelentette ki. – Mr. Scorcelli?

Scorcelli habozott, Jameshez fordult, és kinyújtotta a kezét.

– Elfogadom a bocsánatkérését, Mr. Scorcelli – jelentette ki a győztes önelégült vigyorával Ken. Scorcelli legszívesebben behúzott volna egyet a pofájába. Öntelt barom.

– Feltételezem, nem áll szándékában változtatni a szokásain – mondta Roberts. – Minden alkalmat megragad, hogy tönkretégye honfitársait, még a baseballban is.

Ken James hökkenten bámult. Scorcelli talán azt hihette, hogy erkölcsi aggályai vannak. Roberts jobban ismerte a fiút, de meglepődött a válasz hallatán.

– Uram, minden szabályos lehetőséget és alkalmat kihasználok, hogy nyerhessek.

– Függetlenül a következményektől?

– Igen, uram.

Roberts pont erre a válaszra számított. – Elmehet Mr. Scorcelli. Mr. James még marad egy kicsit. Szóval Mr. Scorcelli?

– Igen, uram?

– *Vi balsoj svejnenah ?*

Scorcelli arca nem maradt rezzenéstelen, holott ezt várták volna tőle. Elpirult.

– Kifelé – utasította Roberts. Scorcelli kisietett, olyan óvatosan tette be maga mögött az ajtót, mintha a legfinomabb porcelánnal lett volna dolga.

Ken James nyugodtan várt. Roberts hellyel kínálta. A fiú kigombolta sportzakója legfelső gombját, és leült. – Maga pont úgy káromkodik, mint ők, Mr. James – jegyezte meg Roberts.

Semmi válasz.

– Készen áll tanulmányai befejezésére?

– Igen.

– Mr. James, kinek az oldalán áll? Időnként az a benyomásom, hogy csak a saját magáén.

– Nem ez az amerikai módí? A tudás hatalom, akár a baseballban, akár az üzletben. Én minden tudást meg akarok szerezni. Keményen dolgoztam, hogy sikerüljön. Még olyasmit is megtanultam, amit a többiek feleslegesnek tartanak. Pazarlás lenne, ha nem használhatnám fel...

– Ne tegyen úgy, mintha mindent tudna Amerikáról, és az ottani életformáról. Az akadémián üvegburában tengeti napjait. A világ pedig arra vár, hogy szőröstül-bőröstül felfalja a magához hasonló öntelt fiatalembereket. – James nem válaszolt, kényelmesen elhelyezkedett a kemény, egyenes támlájú széken. Roberts egy picit hallgatott, aztán megkérdezte: – Tudna valamit mesélni az apjáról?

– Jaj, már megint, uram? Jó, rendben van. Az apám, uram, részeges. Alkoholista. Egyszer túlságosan betintázott, és megölte az öcsémet. Beszámíthatatlannak nyilvánították és elmeógyógyintézetbe utalták. Azt mondták, késleltetett sokkhatás alatt állt. Háromszor volt bevetésen, zöldsapkás kommandó vezetője volt Vietnamban. Amikor évekkkel később kiengedték a diliházból, elhagyta a családját, és a franc se tudja, merre lehet. Börtönben, vagy újra egy diliházban. Őt is Kennethnek hívták, de nem vagyok hajlandó az „ifjabb” megkülönböztetést használni. Azon is gondolkodtam már, hogy megváltoztatom a nevemet.

Roberts meglepődve bámult, s ez roppantul szórakoztatta Jamest.

– Ne aggódjon, uram, nem teszem meg. Az én mesém nem olyan fényes, mint Scorcelli gazdag szüleié, vagy Bell közép-nyugati nagynénikéié. Viszont a saját történetem. Jól megtanultam, uram, kívülről fújom, és mindig szem előtt tartom, mert nekem ezért kell tanulnom, ha nem teszem, íme a példa, hogy mi lehet belőlem.

– Nem különösebben érdekel, hogy mi a véleménye az apjáról. Jobban tenné, ha ezt megtartaná magának.

James válaszképp barátságosan elmosolyodott, azzal a bizonyos őrjítő félmosollyal. Szemmel láthatóan esze ágában sem volt megfogadni egy ilyen tanácsot.

Gond van. A Connecticut Akadémia az elmúlt röpke harminc esztendő során komoly hírnévre tett szert, remek eredményeket mondhatott a magáénak. Csak a legkiválóbb hallgatók kaphattak diplomát, és kivétel nélkül a legremekebb egyetemekre és főiskolákra jutottak. A többieket visszaküldték oda, ahonnan jöttek. Semmilyen papírt nem kaptak arról, hogy valaha is betették a lábukat az akadémiára. Az akadémia híre csorbítatlan. De hogy illeszkedik be ebbe a képbe Kenneth Francis James? A tanulmányi eredményével soha semmi baj nem volt, nem erről van szó. A legnehezebb tesztek is kiváló eredménnyel csinálta meg, a matematika és biológia felvételi eredményével sem volt semmi gond. Anélkül, hogy valaha egy campusba betette volna a lábát, már kilenc kurzusra sikeresen beiratkozott. De ez nem minden. A jogi fakultás felvételi tesztjeit is majd tökéletesen megoldotta. Csak a legjobbat volt hajlandó figyelembe venni, a Harvard, Columbia, Georgetown vagy Oxford jöhetett számításba. Elképzelése szerint olyan tanárookra volt szüksége, mint Kissinger, Kirkpatrick, Brezezinski – a külügyben, vagy a politikai életben akart hatalmas karriert befutni.

James leginkább önállóságra vágyott. Önállóságra, és arra, hogy ő irányítsa a dolgok menetét. Szélsőségessége könnyen tönkretehette, mert ártott az akadémiának. A külszolgálat és a politika csapatmunkát követel. Ez annyit tesz, hogy Ken nem odavaló.

Ugyanakkor az akadémia nem taszította el a nehezen alkalmazkodó hallgatókat, de legalábbis megkísérelte, hogy a kiváló értelmi képességekkel rendelkezőket megtartsa. Most tehát megfelelő kuckót kellett találni James különleges tehetségének, egyben a megfelelő mederbe terelni amúgy figyelemre méltó energiáját és értelmét.

Rogers az asztalán felhalmozott dossziék és akták között matatott, aztán becsöngette a titkárnőt. – Elmehet, Mr. James.

A váratlan bejelentés meglepte a fiatalembert, de mindent megtett, hogy ne mutassa. Felállt és az ajtó felé indult.

– *Doszvidanyie, tovaris Maraklov* – szólott utána Roberts és árgus szemekkel figyelte a távozót.

Semmi reakció. James megfordult, keze a kilincsen. – Elnézést uram, mit mondott?

Roberts arca rezzenéstelen maradt, de belülről elégedettség áradt szét benne. Remek, Mr. James, mondta magában. Semmi jele a megértésnek, sőt ami még fontosabb, semmi jele az erőlködésnek, hogy semmi jele se legyen a megértésnek. Jól megtanulta a leckét, Mr. James. Azt hiszem, elhagyhatja intézményünket...

– Távozhat, Mr. James.

– A nevem Jane.

Ken James közelebb lépett az asszonyhoz. Belenézett a ragyogó zöld szemekbe. Janet Larson harmincéves volt, öt láb magas, sűrű, hullámos barna haja a válláig ért. Kőmosott farmert és piros flanelinget viselt, az ing ujját felgyűrte, és a felső három gombot gondosan kigombolta. Tavasz melegben ez így van rendjén. A lány lakásában voltak. Ken gátlástalanul méregette, előbb a ragyogó szemekbe mélyedt, aztán pillantása lejjebb siklott, a fehér nyakra, még lejjebb, az ingkivágásba, egészen a két mell közötti árokig. Mikor újra a szemekbe nézett, a lány mereven viszonzta a pillantását.

– Szemkapcsolat – mondta a férfi, és közelebb húzódott. – Amikor két idegen találkozik, a szemkapcsolat gyakran megszakad. Itt arra tanítottak minket, hogy mindig nézzünk egyenesen a másik szemébe. Ez roppant fontos dolog. Persze, ha egy nő néz így, az kellemetlen lehet egy férfinak.

A lány biccentett. És még közelebb csúszott, melle már a férfi pamutingét súrolta. Az hagyta, hogy az akadémia titkárnöje hozzádörgölőzzön egy kicsikét, majd megragadta a vállát, és kicsit hátrébb taszította.

– Soha ne feledkezz meg a szociális távolságról! – mosolygott. – Az amerikaiaknak kell a tér. Aki megsérti a távolságszabályokat, akármilyen gyönyörű nő is az illető, elveszti minden vonzerejét. Egyszerű betolakodó lesz, semmi más.

– Vonzónak találsz, Ken?

A fiú úgy tett, mint aki teljesen kimerült. – Próbálkozz újra – javasolta.

Jane bólintott és mosolyogva újra kezdte.

– Helló, engem Jane-nek hívnak.

– Egész jó. De túl tagoltan mondod. Folyjanak össze a szavak. Az amerikaiak imádnak kásásán beszélni. Mindent összemosnak, 'ngem Jane-nekhívnak. Valahogy így.

A lány mély levegőt vett, és elhadarta a mintamondatot, valamint újra megsértette Ken szociális körét.

– Tökéletes – ezúttal még egyértelműbben szemlélte a lány testét. A lány felé nyújtotta a száját, a lecke aznapra véget ért, vagy legalábbis elhalasztódott.

Nagyon jól kiképezték. Lassan, fájdalmasan lassan kezdett bele. A vetkőzés az előjáték része. Most a lányé volt az irányító szerep. Lassított, amikor a másik már belehevesedett, és csak akkor gyorsult kicsit, amikor a fiút már majd szétvetette a türelmetlenség. Tudta, hogy hol és mikor kell simogatni, miket kell kéjesen elsusogni, így aztán sikeresen összehangolta szexuális energiájuk kitörését.

Aztán már nem lehetett tovább uralkodni magukon, szabadjára kellett engedni a vágyakat. Először a lány ment el úgy, ahogy tanították; még egy utolsó áramütés, hogy annál hatalmasabban élvezhessen a férfi. Hüvelyizmaival minden cseppet kiszivattyúzott társából, aztán kiengedte, mert arra oktatták, hogy az amerikai férfiak nem szívesen maradnak sokáig a nőben. Olyanok is vannak, akik nem hajlandók mellé sem feküdni. A szex után csak, persze. De ez a hallgató, bármennyire szakszerűen kiképzett is, azért nem *olyan* amerikai... Jó sokáig benne maradt, eljátszadozott a nyakával, a melleivel, felemelte a fejét, hogy lássa a szemét is, ujjjaival még egyszer végigsimogatta a lánytestet.

Valamikor a lány is a Connecticut Akadémia hallgatója volt, de őt egészen másra képezték ki, mint ezt a fiút itt. Szívesen vett részt a kurtizán-kiképzésen, a legjobbak között végzett, mégis szívesebben maradt itt, hogy titkárnö legyen. Legfőbb izgalmi forrása a fiatal hallgatók elcsábítása volt. Örömét nem annyira a nemi kielégülésben, mint kivételes képességeinek fitogtatásában találta meg.

Es ezzel a fiatalemberrel aztán egészen jól el lehetett szórakozni. Ken James a fedőneve, valójában Andrej Ivanscsicsin Maraklov Leningrádból. Egy pártember és egy kórházi asszisztens fia, a Feketetenger partjánál lévő Novorosszijszkban lévő szigorúan titkos intézet egyik legkiválóbb hallgatója. Itt képzik ki a KGB legtitkosabb ügynökeit.

A Connecticut Akadémia, a Szovjetunió legkülönlegesebb főiskolája, vonzotta a Szovjetunió legkülönlegesebb fiait és lányait. A hallgatók többségét egészen fiatal koruktól kezdve képezik ki a titkosügynöki feladatok elvégzésére. Elsajátítják a nyugati nyelveket, vagy egy tucat különböző nemzet szokásait. „Janet Larson”-hoz hasonlóan más lányok és fiúk is részt vesznek a kurtizán-kiképzésben. Őket a szexuális kémkedés mesterségére nevelik. Másokat romboló akciókra, merényletekre, terrorcselekmények végrehajtására képeznek. Megint mások, mint Kenneth James, született Maraklov kiképzése is, egy bonyolultabb kémtevékenységre készített elő. Mindez egyetlen intézetben.

A KGB társadalmi-gazdasági szempontok alapján a legkülönfélébb országból, azok növekvő fontosságát mindig szem előtt tartva, szerezte be az információkat. Politikusok, üzletemberek, vállalati elnökök fiai és lányai a kiszemelt célpontok. Kisgyerek koruktól kezdve árgus szemek figyelték növekedésüket, fejlődésüket, egész addig, míg ki nem alakult jövő pályájuk kezdete. Szokásaikat, társadalmi helyzetüket, egész személyiségüket nagyító alatt vizsgálták. Vajha megbízható, stabil egyéniség-e, vagy netán narkóra és bulikra költik a család kiutalta zsebpénzt? Amennyiben kivételes egyéniségnek bizonyultak, akik előtt fényes jövő ragyog, beindult a művelet második fázisa.

A kiszemelt alany szellemi és testi adottságaival rendelkező fiatal orosz pontosan ugyanarra, és az eredeti személynek megfelelő módon tanítanak. Megtanulja a célszemély nyelvét, és mindazt, ami lehetővé teszi, hogy magába szívja annak társadalmi és személyes szokásait. Többéves tanulás után a hallgató gyakorlatilag a célszemély másolata lesz.

Harmadik lépésként a megfelelő pillanatban a hasonmás átveszi az eredeti személy helyét. Ekkorra már mindent tud a célszemély életéről, múltjáról és jövőjéről. Természetesen lehetetlenség pontosan lemásolni egy ember személyiségét, ezért a hasonmásokat arra is ki kell képezni, hogy alkalmazkodni tudjanak minden váratlan szituációhoz, és imígyen mindig uralják a helyzetet. Nem illenek tökéletesen a környezetbe? Akkor változtassák meg! A hasonmás – legalábbis ebben kell reménykedni – képes új normák bevezetésére, elfogadtatására, és így aztán elfogadhatóvá válik új környezete számára.

Egy darabig várakozni kell, míg beilleszkedik és megszokik, de aztán már Moszkvából kapja az utasításokat: megkezdődik az adatgyűjtés, majd a finom manőverezés, hogy minél közelebb kerüljön a fontos politikai-gazdasági pozíciókhoz az iparban, a kormányzó apparátusban, a fontos helyeken, és így a szovjetek és szövetségeseik szája íze szerint befolyásolhatja az eseményeket. Vészhelyzetben együttműködhet más ügynökökkel, pénzt gyűjthet vagy szerezhet, kutató-romboló feladatokat hajthat végre, sőt merényleteket is elkövethet. Ezek a „honpolgárok” az informátoroktól, árulóktól, megvesztegetett emberektől és követségi alkalmazottaktól abban térnek el, hogy minden gyanú felett állnak. A legalaposabb háttérkutatót is kiállják, még ujjlenyomatot is vehetnek tőlük, a plasztikai sebészet ma már mindenre képes.

Évente alig maroknyi szuper-hasonmást lehet bevetni. A kiképzés fáradtságos és kimerítő; sok hallgató remekül megtanul angolul, sőt az amerikai angolt is elsajátítja, de képtelen arra, hogy egyszerre alkalmazkodjon az idegen amerikai életformához, és kielégítően lássa el kémtevékenységét. Ráadásul még a legmegfelelőbb hallgató esetében sem lehet tudni, hogy mi lesz a kiszemelt célszeméllyel. A célszemélyeket hasznosságuk és feltételezett értékeik alapján szemlélik ki, de az évek során annyi minden történhet: megváltoznak a célok, a lehetőségek, különböző sorsok összefutnak és szétválnak. Egyvalakit az Egyesült Államok jövődöbéli elnökeként tartanak számon, aztán kiderülhet róla, hogy csak egy korrupció kongresszusi képviselő, és oda évek fáradtságos munkája. Ugyanakkor egy ejtett célszemély idővel a CIA főnöke lehet.

A kiszemelt amerikai Ken James, csak néhány évvel korábban vált izgalmas személyiséggé. Egy pszichotikus vietnami veterán fia, hányattatott gyermekkor, ami akkor ért

véget, mikor apja részeg öntudatlanságban megölte kisebbik fiát, és a család darabjaira hullott. A fiú magányos volt, népszerűtlen, zárkózott és antiszociális.

Aztán kiderült róla, hogy zseniális. Az apa eltűnt a láthatárról, valószínűleg meghalt. Az anya újra férjhez ment egy multinacionális vállalat gazdag elnökéhez, és vagy a választások révén, vagy kinevezés útján, de politikai posztok várományosai lettek. A különös fiú most kiemelt fontosságú célszeméllyé lépett elő. Még mindig magányos volt, a szülei egyik repülőről a másikra átszállva találkoztak vele, de biztosították számára a legjobb iskolákat, s úgy tervezték, politikai pályára küldik. Ideális célszemély.

A Szovjetunióban megtalálták ennek az amerikai fiúnak az ideális mását. Andrej Ivanscsicsin Maraklovban egymás mellett élt egy író fantáziája és egy zseni intelligenciája – épp ezért választották Ken James intellektuális és érzelmi ikertestvérének...

Jane Larson elmosolyodott, mert észrevette, hogy a fiú már megint a távolba mered. Félkönyékre emelkedett, hogy jobban lássa. – Hol vagy most, Kenneth?

A fiú mosolygott a kérdésen. Mindig ezt a játékot játszották, ha kettesben voltak. Jane, az iskolaigazgató személyzeti titkárnője mindent tudott Ken Jamesről – miért van itt, és mit várnak tőle, amikor végez a „tanulmányaival”. Néhány hallgató azonban, mint például Maraklov-James is, különleges alapossgal, beleérzéssel vizsgálta, tanulmányozta alteregóját. A hallgatóknak szigorúan tilos volt társaikkal megbeszélni „életüket”, de a titkárnő az más, különösen ha Ken James szeretője.

– Útban vagyok Hawaiiba – mondta a fiú. – Utoljára kitombolom magam, aztán jöhet az egyetem. A papa és a mama üzleti úton Európában vannak. A vizsgákért jutalmul adták ezt a hawaii vakációt. Tudod, múlt héten fejeztem be az évet.

– Milyen eredménnyel?

– Csupa jeles. De könnyű szemeszter volt. Így is terveztem. Az első évben simán elvégezhettem volna két évfolyamot is, de a mostohaapám azt mondta, kár lenne bármit is kihagyni, élvezzem ki az egyetem minden pillanatát. Marhaság, de mindegy. A lényeg, hogy könnyen ellavírozgattam.

– És mi van a gólyaév szép emlékeivel? Megérte, hogy egy év késéssel menj tovább?

Azt hiszem igen – válaszolta Ken, és ujjai fel-le táncoltak a lány testén. Arcán széles mosoly terült el. Mintha újra élné a szép emlékeket...

– Sokat sportoltam – folytatta. – Ősszel fociztam, aztán tavasszal jött a kosarazás meg a baseball. A vizsgáktól nem nagyon tartottam, megengedhettem, hogy naponta két edzésre is lejárjak. Fantasztikus volt.

Jane csak nehezen tudta követni – a „foci” és „edzés” ismeretlen szavak voltak. A baseballról persze már hallott. Viszont ahogy mesélt, az kísérteties volt. Mintha valami misztikus, testen túli élményről számolt volna be.

– Ez minden? Csak a sportnak éltél?

– Á, dehogy. Rengeteget randiztam. Minden pénteken és szombaton. Az anyám és Frank, a mostohaapám az öt hétből összesen ha egy hetet töltöttek otthon. Enyém volt a világ. Csak a lány volt otthon, természetesen.

– Mesélj a randijaidról, jó?

Újra a mosoly. – Leggyakrabban Cathy Sawyerrel találkoztam. Majdnem egy évig jártunk. Semmi különös... mozi, egyszer-egyszer vacsorázni mentünk. Segítettem megírni a leckéit, de akármennyit magyaráztam, a differenciálszámítás nem ment a fejébe.

Hallgatod, figyeled, és az egész olyan, mintha nem is mesélné, hanem egyenesen megélné annak a másiknak az életét, itt, a szemed előtt. Andrej Maraklovval jó munkát végeztek. Most tényleg Ken James volt. – Szeretted őt, Ken?

A fiú szeme elsötétült. – Ken?

– Úgy nem kellettem neki – mély, reszelős hangon érkezett a válasz. Jane megérintette a vállát. A fiú teste jéghideg volt.

–...Nem kellettem neki – ismételte halott, fakó hangon. – Senkinek sem kellek. Az apám alkoholista skizoid. Az emberek azt hiszik, hogy valami genetikai bacilus ugrik rólam rájuk, ha közelebb kerülnek hozzám. Attól félnek, hogy rájuk ugrom, és agyonverem őket, ahogy apa tette az öcsémrel. Csak az agyam, meg a pénzem kell nekik. – A teste merev és kemény, mint a hangja. A szeme égett. – Segíts megírni a leckét, Ken... segíts adományokat gyűjteni, James... játssz a csapatunkban. Ken... kérés, kunyerálás, ennyi. Aztán ha nekem kellene valami, akkor eliszkolnak.

– Csak azért, mert annyival jobb vagy náluk, Kenneth...

– Ki a fenét érdekel! – Olyan volt a hangja, mint a sikoltás. Haragtól égett az arca. – Mikor szerezhetem meg már amit én akarok? Mikor fogadnak már végre el? – Keményen megszorította a lány csuklóját. – Na, mikor?

Arrébb lökte a lányt és lekászálódott az ágyról. Jane lepedőt tekert maga köré és lelépett a másik oldalra.

–...Örültem, amikor engem kértek meg a búcsúbeszéd megtartására, mert legalább jól odamondogathatok nekik. Mit számít az egész. Az anyám Új-Zélandban vagy hol lesz, mindenesetre nagyon fontos úton, annyira, hogy egy szem. túlélő fia vizsgájára sem tud eljönni. Az apám... vagy halott, vagy a rács mögött van. Senki, aki fontos lett volna nekem, nem hallgathatta meg, mit mondok. Így aztán azt kértem, hogy postán küldjék el a papírjaimat. És amikor elmondtam a mamikámnak, nemhogy mérges lett volna, hanem megajándékozott egy Hawaiiiba szóló jeggyel, meg adott ötezer dolcsit. Olyan gyorsan tűntem el a suliból, amilyen gyorsan csak lehetett.

Jane az ágy szélén kuporgott, figyelmesen nézte ezt a Ken Jamest. Volt valami ijesztő benne. Félelmetes volt hallgatni ezt a történetet, ami nem is a sajátja, de kísérteties módon mégis az övé, ahogy átcsúszik az egyes szám első személybe, szinte jelenidőbe... Az akadémia minden hallgatója alaposan ismerte alteregója életét, de amennyire emlékezett, Andrej volt az egyetlen, aki szemlátomást élte is hasonmása életét. Minden fájdalmát, győzelmét, szomorúságát átélte. Maraklov ijesztő szemei megbabonázták Jane, született Katrina Litkova minden idegszálát. Nem akarta, hogy a fiú abbahagyja.

– És mi van az egyetemekkel?

– Egy tucát helyre elfogadták a jelentkezésemet – jött a tökéletes Atlanti-óceán parti amerikai angolsággal adott válasz. – Még nem döntöttem. Azon is gondolkoztam, hogy kihagyok egy szemesztert. Elegem volt. Még az is lehet, hogy beállok a haditengerészethez. Beszéltem erről egyszer a mostohaapámmal. Azt válaszolta, hogy remekül hatna az életrajzomban, ha egyszer kongresszusi székre pályáznék. Ezt soha nem fogom elfelejteni.

Jane-nek még mindig nehézséget okozott, hogy lépést tartson a fiú angolságával. Évekkel ezelőtt persze ő is intenzíven tanulta a nyelvet, de azóta kijött a gyakorlatból. Annyit azért megértett, hogy ámulattal figyelje, milyen tisztán, pontosan meséli életét ez az ember. Az akadémiának csak ritkán, ha valaha is egyáltalán sikerült ilyen hitelesre formálni egy hallgatót.

A fiú háttal állt neki. Magas, kisportolt fiatalember, széles vállak, keskeny csípő, kemény, formás fenék.

Andrej Maraklov úgy látszik annyira magáévá tette az amerikai fiú életét, hogy nem csak a dokumentált eseményeket ismeri, hanem az érzelmi életét is teljes mélységében átéli. Máskülönbén hogy lehetséges, hogy ilyen természetességgel beszél róla? Egy dolog biztos: ez a fiú kiáll minden faggatást, kihallgatást, hazugságvizsgáló tesztet, hipnózist, vagy droghatást.

Andrej Maraklov valóban Ken James...

– Most viszont Hawaiiiba utazom – folytatta James-Maraklov. – Jól fogok élni, még az sem kizárt, hogy kitombolom magam, de lehet, hogy festegetek egy kicsit, majd meglátom.

Újra az ágy felé fordult, de a lányt túlságosan felzaklatta a kísértetmese, nem volt kedve a szexhez. Valójában megrémült... Egy idegen állt előtte. Tőle szokatlan módon szorosra fogta melle előtt a maga köré tekert lepedőt.

– Cathy Sawyer bugyija nedves lesz. ha meglát – mosolygott a fiú szája. – Tudom. De ha kettesben vagyunk, hozzám sem mer érni. – Az ágy felé indult, a lány hátrahúzódott.

A mosoly eltűnt, a szemek összeszűkültek. – A pokolba is, te sem vagy más, mint a többiek.

Mintha megfagyott volna, mozdulatlanul állt, csak mellkasa emelkedett, ahogy hangosan beszívta, kieresztette a levegőt. A lány megpróbált ellépni mellette, kinyúlt, és megragadta a karját.

– Kenneth...

– Nem. Egyikük se megy el innen. Még nem. – Erős kézzel tartotta a lányt. A lepedő lecsúszott, szabadon hagyta a melleket. A fiú felemelte, és magához rántotta a lányt, akinek a lába már nem érintette a talajt. – Most megmutatom neked, mit csináltam azzal a kurva Cathy Sawyerrel az utolsó éjjel. Mondtam már, hogy nem ment el az érettségire? Mindenki azt hiszi, hogy együtt mentünk el, de nem így van. Szegény Cathy... mi lehet vele?

Meg fog ölni, gondolta Jane. Őrült, meg fog...

A félelmetes vigyort hirtelen széles, kedves mosoly váltotta fel. A fiú teste ellazult, óvatosan elengedte a lányt, és játékosan megpuszilta az orrát.

– Ennyi.

– Mi?! – A lány hangja vékonyan, élesen szólt, benne volt az átélt félelem. – Mi a fenét csináltál? – kérdezte oroszul.

– Ajjaj, szívem szerelme, ne feledd, hogy itt csak angolul lehet megszólalni...

– Azt hittem, azt gondoltam...

– Hogy őrült vagyok, igaz? – A fiú mosolya még jobban felingerelte a lányt. – Tudom, hogy mit gondoltál. De akárhányszor együtt vagyunk, meg akarod hallgatni az amerikai fiú történetét. Tehát elmondom neked, hogy szerintem milyen lehet, és mit érezhet, mikén megy keresztül, meg ilyenek.

– Halálosan megrémisztettél. Miért?

– Mert ezt akartad. Csak azt csináltam, amit te.

– Te nem vagy normális – mondta Jane, felkapta a ruháit, belebújt a nadrágjába, felráncigálta az ingét. – Kifelé!

– Jane, várj...

– Nem akarlak többet látni – kinyitotta a hálószoba ajtaját öltözz, és takarodj!

A mosoly még ragyogott, engedelmesen belebújt a farmerba és pulóverbe, a cipője és alsóneműi a karján voltak. Mielőtt kilépett volna, még hátrafordult.

– Hiányozni fogok – mondta. – Szexet bárkitől kaphatsz. De neked arra az izgalomra van szükséged, hogy egy igazi amerikaival élhatsz együtt. Ettől nedvesedsz be. Egy női KGB-ügynöknél ez a legsúlyosabb vétség. Te meg imádod.

– Andrej Ivanscsicsin Maraklov..

– Kenneth James a nevem.

– Nem fogod elhagyni az akadémiát. Az életben nem látod meg Amerikát. Ezt megígérem...

A mosoly eltűnt. A lány azonban már nem volt képes abbahagyni.

– Javasolni fogom Mr. Robertsnek, hogy ne engedje a bevetésedet. Az egész műveletet tönkretennéd.

Élvezettel látta a döbbent rémületet a fiú arcán. Aztán önelégültség váltotta fel.

– És mit akarsz neki mondani, Janet? Hogy baszás közben megijesztettelek? Hogy azt hiszed, megőrültem? Egy szavadat sem fogja elhinni. Egy harmincéves volt kurva kefél egy tizenhét éves hallgatóval. Ha-ha. Nagyszerű tanú leszel. – Az arca meglágyult, amikor a lány

felé lépett. – Velem együtt magadat is tönkreteszed. Ne csináld. Megígérem, hogy többé nem ijesztgetlek. Janet...

A lány ellökte. – Nincs szükségem a szavahihetőségemre. Úgy teszek tönkre, hogy senkinek nem jut az eszébe, hogy én vagyok a háttérben. Egy megjegyzés itt, egy kis pletyka ott, megváltoztatott osztályzat, rossz teszteredmény. Mielőtt észbe kapnál, már határőr leszel? És most tünés.

– Ne csináld! – kiáltotta a bevägödő ajtónak. – Nagyon megbánod...

Az elmúlt öt évben minden reggel ugyanazt tette. Felkelés pontban ötkor, torna, aztán a hárommérföldes kocogás, fél hétkor pedig a reggeli. Az akadémia még arra is megtanította a hallgatókat, hogy élvezettel fogyasszák a szokatlan, ámde jellegzetes amerikai fogásokat, persze ugyanakkor gondoskodott arról is, hogy egészségesebb és táplálóbber élelmiszerekhez is hozzájussanak.

Az órák nyolckor kezdődtek. Általában maradt egy kis ideje a délelőtti előadások előtt – ma az amerikai tőzsdéről és gazdaságról volt szó –, James ezt az időt arra használta, hogy átfussa a legfrissebb jelentéseket célszemélyéről, a valódi Ken Jamesről.

Hogy viselkedhet valaki úgy, ahogy ő teszi, kérdezte magától Maraklov. A jelentés szerint James minden tantárgyból kiváló eredményt ért el, nyilvánvalóan a legjobb akart lenni. Ugyanakkor a rendőség jelentette, hogy Jamesnél egy csomag marihuanát találtak. Ezúttal nem került bíróság elé a dolog, megúsza szóbeli figyelmeztetéssel, egy kisvárosban éltek, és mostohaapja komoly befolyással bírt a helyi hatóságoknál. Mégis, James egy uncia nyomorult szárított fű miatt kockáztatta egész pályafutását. A hülyéje.

A legutolsó jelentések mellé nem küldtek fotókat, de a korábbi képekről magas, jóképű fiú nézett rá, épp egy jelmezbáli kellékekhez hasonlatos ruhákat kínáló bolt ajtaján lépett ki, vagy méregdrága kocsi volánja mögül pillantott elő, amilyenekkel a hétvégi bulikra furikázott. Pontosan olyan volt, mint egy jól eleresztett mindennapi tinédzser. Maraklov természetesen mindent tudott James szerencsétlen gyermekkoráról, de ez már régi mese. Talán már elfelejtődött?

Maraklov hátradólt, és azon töprengett, milyen is lehet Ken James-nek lenni.

Mindenem megvan, amit valaha is akartam. Eszem, pénzem, tárgyaim. Mi hiányzik? Mit akarhatok még? Miért van szükségem marihuanára és rendőségi botrányokra? Jó családban élek, mínusz egy öccs. A részeges apám ölte meg, véletlenül. Nincs apám, igazi apám. Vagy halott vagy dilis. Az anyámat hónapok óta nem láttam. Nincs körülöttem más felnőtt, csak a szobalány és a kertész hetente egyszer, no meg a véletlenül betévedő rokonok, azok is a mostohaapám családjához tartoznak, és csak azért jönnek, hogy kölcsönkérjék a Jaguárt, vagy hogy egy gyors déli numerára felhozzák a macájukat. „Déli numera,”... Janet nehezen értené meg ezt az amerikanizmust...

Éjjel magányos a nagy ház. A barátaim néha bekukkantanak, de most ők is keményen tanulnak, és egyébként sem vagyok az a kifejezetten népszerű fickó... A házban hemzsegek a riasztók. Ha ki akarom nyitni az ablakot, nem szabad elfelejtenem, hogy kikapcsoljam őket. Cathy Sawyer sem fog mostanában meglátogatni. Vajon merre lehet?...

A házitelefon berregése felzavarta. – Mr. James azonnal jelentkezzen az igazgatói irodában.

Roberts irodájáig egyre Janet Larson járt a fejében. Pokolba vele. Tényleg megcsinálta. Tönkreteszi. De megfizet érte, az biztos. Megigazította a nyakkendőjét. Keményen megfizet érte...

De Janet Larson meglepődött és félelemmel teli pillantással fogadta. Nem beszéltek, csak izgatottan egymásra néztek. James kopogtatott az igazgató ajtaján. Maga Roberts engedte be. A fiú megállt a szoba közepén.

– Úgy látszik, szembe kell néznünk azzal a kérdéssel, vajon hasznosíthatja-e itteni tanulmányait, vagy sem – kezdte minden köntörfalazás nélkül Roberts. Egy papírra mutatott. – Washingtoni emberünk jelentése. Mr. Kenneth Francis James eldöntötte, hol óhajt tovább tanulni.

Maraklov elmosolyodott. Washington D.C. Ez Georgetownt jelenti. Ken James így döntött...

– Mindenkit megdöbbenett – folytatta Roberts. – Nem is tudtunk róla, hogy jelentkezett a Légierő Akadémiájára.

Maraklov értetlen döbbenettel állt. – A Légierő Akadémiájára?

– Múlt évben szenátori támogatást kapott, gondolom a mostohaapja összeköttetései révén – mondta Roberts. – Szerencsénk volt. Megtudtuk, hogy két hónappal lerövidítette az előre eltervezett hawaii vakációját, és egyik beépített emberünk utána járt az okoknak. A nyári eligazító kiképzés hat hét múlva kezdődik.

Maraklov lassan felfogta, mit is hall valójában. – Az apám – mormolta. Robertsre nézett. – Illetve az apja... rengeteg kitüntetést kapott Vietnamban. Politikai kapcsolatok nélkül is kapott volna támogatást vagy ösztöndíjat. Van olyasmi is, hogy együttérzés. Tudhattam volna. Mindig is ott volt a katonai akadémiák lehetősége.

– Mindegy, ez a döntés megváltoztatja a terveinket, Kenneth James.

– Uram?

– A célszemély belép a légierőkhöz. Nem kockáztathatjuk meg, hogy beépítsünk valakit oda! Pilóta lesz. Négy évig szolgál majd az Egyesült Államok Légierőinél...

– Nyolcig, uram – javította ki Maraklov. Szemei fénylettek a reménytől. – A pilótajelölteknek nyolc évig kell szolgálniuk, csak utána kapnak diplomát.

– Remekül megtanulta, de most nem ez a lényeg Mr. James. Még soha nem építettünk be ügynököt a légierők kiemelt káderei közé. Nem sok esélye lenne a biztonságiakkal szemben. Roppant alaposak, különösen a pilótajelölteknél. A születésétől kezdve minden mozdulatát ellenőrzik...

– És Kenneth James vidáman megfelel mindenre – válaszolta izgatottan Maraklov.

– De a biztonsági ellenőrzés mindenre kiterjed – magyarázta aggodalmasan Roberts. – A rokonokra, ismerősökre, címekre, évszámokra. Minden apró részletre emlékeznie kell. Nem kockáztathatjuk meg, hogy rajtakapják, amint egy dossziében lapozgat. És az ellenőrzést minden öt évben megismétlik, legalábbis amíg szolgálatban áll. Megbirkózik ezzel?

– Természetesen, uram.

Roberts elbizonytalanodott, hacsak egy pillanatra is. Bárki más tett volna ilyen határozott kijelentést, egyszerű hősködésnek minősíti. De Maraklov más. A fiú olyan tökéletesen ismeri az alteregóját. Egyenesen félelmetes. Túlmutat ez a kötelező hallgató-célszemély kapcsolaton.

– Plasztikai sebészi beavatkozásra is szükség lesz – tette hozzá. – Ha a vágások és varratok nem gyógyulnak meg időre, leleplezik.

– Gondolom James júliusban még Hawaiiiban lesz – mondta Maraklov. – Ha jól emlékszem, a nyári kiképzés július közepe táján indul be. Ez azt jelenti, hogy teljes öt hetünk van, mielőtt elkapjuk Jamest. Ennyi idő alatt épp eltűnnek a nyomok. Egyébként sem kell komoly beavatkozás, uram. A szüleim, a szülei nem fognak túl gyakran kitüntetni látogatásukkal. A köznép amúgy sem vizitálhat Hálaadás előtt. Annyi idő alatt meg alaposan megváltozik az, aki kiképzésen vesz részt. Ez megmagyarázhatja a változást... – elhalt a hangja, kétségbeesett. – Ha egyáltalán észrevesznek valamit is a szüleim...

Roberts nemigen ügyelt James hangulatváltására, arra, hogy újra átlépett James énjébe, és kétségbeesett, távolba meredő pillantással nézett, de nem látott. Roberts azt vette csak észre, elismerőleg, hogy Maraklov a legapróbb titkokat is tudja.

– Ezt még Moszkvának is jóvá kell hagynia. – Roberts legalább olyan izgatott volt, mint Maraklov korábban. – De van esélyünk, és megcsinálhatjuk. És ha megcsináljuk, az évszázad legjobbjai leszünk.

– Igen, uram – válaszolta James, bár egyáltalán nem érdekelte, hogy az évszázad kémje lehet.

Arra gondolt, hogy most végre... egész lesz. Igen, ez rá a legjobb szó. Egész. Teljes. Életében először. Életemben először teljes ember lehetek. Hála Ken Jamesnek.

1985. július 1., szerda

Késő este volt. Katrina Litkovka, más nevén Janet Larson, befejezte az aznapi papírmunkát, rendet rakott az íróasztalán, és mindent előkészített a másnapi munkához. Hallotta, hogy a külső iroda ajtaja kinyílik. Arra sem volt ideje, hogy felpillantson a zajra, és Maraklov már bent is termett. Hangosan becsapta maga mögött az ajtót.

Katrina tudta, hogy csakis Maraklov lehet a látogató, mégis beletellett egy másodpercebe, míg magához tért – elvégre alig néhány hete, hogy Andrej Maraklov új arccal járt-kelt az akadémia falai közt. Az új arc keskenyebb, a homloka magasabb, erősebb és szögletesebb az álla. A sebészi beavatkozás elsőrendű eredményt produkált – a hegeket jóformán észre sem lehetett venni, és majd minden véraláfutás és duzzanat felszívódott. Azt mondhatná erről a Ken Jamesről, hogy jóképű, de a szűrő félelemtől nem tudott női szemmel nézni rá. Maraklov is, aki a vonások mögött rejtezett idegen lett, és épp oly kiszámíthatatlan, mint akármelyik behatoló.

Legyűrte a félelmét, sikerült parancsoló éllel megszólalnia: – Ez nem a megfelelő időpont a látogatásra, Mr. James.

Maraklov egy szót sem szólt, viszont gyors pillantással végigpásztázta Litkova asztalát. Szeme megakadt az írógépben lévő feljegyzésen. Mielőtt a lány megmoccanhatott volna, kitépte a gépből a papírt, és olvasni kezdte. Az arca minden elolvasott szó után egyre komorabb lett.

– Tehát – mondta halkán, – mégis megakadályozod, hogy az Államokba menjek.

– Ez az akadémia pszichológusának a jelentése, nekem semmi közöm hozzá – szabadkozott Janet.

– Vele is lefekszel, mi?

– Ezt tudhattad. – Litkovka felállt, kivette a fiú kezéből a papírt. – Ő mondja, nem én, hogy nem bízik a lelki állóképességemben. Szerinte még nem készültél fel rá, hogy bevonulj a légierőkhöz. Az én feladatom csak annyi, hogy biztosítsam, Mr. Roberts elolvassa a doktor jelentését.

– Ne tedd ezt velem – kérte Maraklov. – Erre a feladatra én vagyok a tökéletes jelölt. Én készen állok. Évek óta erre várok, készülődöm. Pontosan tudom, hogy mit csinálok...

– Pont úgy beszélsz, mint aki a skizofrénia és pszichotikus állapot határán inog – mondta a lány, és mosolygott. – Ha kikerülsz innen, és belekeveredsz valamibe, mindannyiunkat veszélybe sodorsz. Ezt pedig nem engedhetem meg...

Maraklov az asztalra csapott, szemlátomást kemény küzdelem zajlott le benne, míg visszanyerte önuralmát. Mosolyféle jelent meg a szája szögletében, aztán a zakója zsebébe nyúlt. A lány szemei kitágultak a rémülettől. De csak egy üveg ámbraszínű italt húzott elő.

– Ezt neked hoztam, Janet – mondta. – Tudom, hogy ez a kedvenced. – Letette az üveget, a lány a címkét olvasta.

– Skót whisky! – ámuldozott. – Honnan szereztél te skót whiskyt?

– Ne törődj vele, Janet. A tied. Kérlek, fogadd el.

– De... ez csempészáru, Andrej...

– Engem Ken Jamesnek hívnak...

Most már tényleg nem volt magánál annak ellenére, hogy mást sem tanult, minthogy azonosuljon a neki kijelölt célszeméllyel, de ez mégis sok volt. És épp ez a túlzás az, ami veszélyezteti a feladat tökéletes végrehajtását, állapította meg magában Janet, akinek tisztánlátását – ha ez az volt – segítette személyes dühe.

– Súlyos vétség, hogy ilyesmit tartasz magadnál. Azonnal hagyd el az irodát, ettől meg minél gyorsabban szabadulj meg, máskülönben eleget kell tennem a kötelességemnek, és értesítem az igazgatót...

– Ne tedd, kérlek – a hangja alázatos lett. – Megígérem...

Felkapta az üveget, becsúsztotta a zsebébe, és egyetlen szó nélkül kiment.

Igaz, hogy Litkovkának minden ravaszságát latba kellett vetnie, míg rávette a pszichológust a kielégítően romboló hatású jelentés megírására, de csak fokozatokról volt szó, nyugtatgatta magát a lány. Maraklov az égvilágon mindent megtett volna, hogy kijusson az Államokba. És ebben a személyes indítékok legalább akkora szerepet játszottak, mint a hazafias készítés. Hogy mi rejtőzött legmélyen, arról a lánynak fogalma sem volt. Csak annyit tudott, hogy Andrej Maraklov nagyon veszélyes ember. Mindegy, végül a fiú tudomásul vette a helyzetet. Legalábbis úgy látszott...

Tíz órára járt, mikor kilépett az irodából. A hallgatónak ekkor van a takarodó, és pár perccel később minden szobát ellenőriznek. Maraklovtól most nem kell tartania, ha netán valami örülségen törné a fejét. Összeszedte a fiúról készült jelentést, és betette a táskájába. Ha Maraklovnak sikerült egy üveg skót whiskyt szereznie, nem okozhat nehézséget benyúlnia az irattartóba. Elindult a parkolóban lévő kocsija felé.

Azon vette észre magát, hogy körbejárja a kocsit, benéz a hátsó ülésre, a csomagtartóba, és csak akkor hagyta abba, amikor a szolgálatban lévő biztonsági őr lépett mellé. Mosolyt erőltetett az arcára.

Pár pillanattal később kigurult az akadémia kapuján, végighajtott a kavicsos bekötőúton, és ráfordult a széles, kétsávos, aszfaltozott főútra. Felkapcsolta az országúti fényszórókat, teljes sebességgel robogott keletnek, az akadémiától néhány kilométerre lévő apartmanházakhoz, ahol kényelmes lakás várta. Az út helyenként élesen kanyarodott, de elég széles volt. Kényelmesen lehetett hajtani. Óránként száz kilométeres sebességgel száguldott.

Az egyik kisebb, jobb oldali kanyarnál egy alak lépett a fényszórók elé. Pontosan a kocsi elé állt. Litkovka élesen balra rántotta a kormányt, és beletaposott a fékbe. A Zil félkörívet írt le, átvágott az úttesten, és a padka menti árokba csúszott. Litkovka csak a derekán volt beszíjazva, és a feje keményen nekivágódott először a kormánynak, aztán az ülés melletti ablaknak. A kocsi belesüppedt a sárba.

Az ütközéstől még félig öntudatlan volt, amikor kivágódott az utasülés ajtaja. Felemelte a fejét, hunyorgott az utastér lámpájának fényében, csak annyit látott, hogy egy nagykabátos, kesztyűs férfi hajol be. A fény kialudt.

– Segítsen, kérem. *Pamagítye...*

A hajánál fogva rántották hátra a fejét. Mielőtt levegőt kapott volna, maró-erős folyadék csurgott le a torkán. Köhögött, ki akarta köpni. A folyadék égette a torkát, tüdejét, az orrát. Egy erős kéz betapasztotta a száját és az orrát, a folyadék lefolyt a torkán. Nem volt ereje ellenkezni. Egy-két másodpercig rángatózott, aztán mozdulatlaná vált.

Az árnyalak megvizsgálta a testet. Halott. Akkor a padlóra szórta Litkovka táskájának tartalmát. Kis elemlámpával végignézett minden papiroost, amíg meg nem találta amit keresett. Begyűrte a zsebébe, a halott lány mellé hajította a whiskysüveget, és elsietett.

Honolulu, Hawaii-szigetek, USA

1985. július 6., hétfő

Ken James éppen virágmintás inge gallérját igazgatta, amikor kopogtattak az ajtón.

– Takarítás – jelentette egy kellemes női hang. – Megágyazhatok, uram?

Kennek eszébe jutott, hogy a szállodában van egy-két igen kellemes küllemű szobalány, például az emeletén serénykedő polinéziai cicus, aki így keresi meg az egyetemre valót. Mindenesetre, aki most beszólt, az nem lehet az a középkorú matróna, aki eddig az ő szobáját takarította. Épp készült valahova, de az ígéretes hang hallatán úgy gondolta, azért arra még van ideje, hogy szemrevételezze tulajdonosát. Ki tudja, talán nem lesz szolgálatban, és megédesítheti az Oahu-ban töltött utolsó éjszakáját.

– Jöjjön csak – szólt hátra, és tükörképét csodálta. Az ajtó kivágódott...

Egy kéz tapadt az orrára és szájára. Odakapott, hogy letépje arcáról a fullasztó mancsot, amikor éles szúrást érzett a bal vállában. Megpördült, már amennyire tudott, egy kesztyű suhogását hallotta, a fejét lenyomták, aztán oldalra rántották. A kéz most a torkát szorongatta. Minél jobban küzdött, annál gyengébb lett. Az izmai megtagadták a munkát. A kéz már nem volt az arcán, nem is kellett, nem maradt benne semmi ellenállás. Irtózatosan gyengének érezte magát. Elbotorkált az íróasztalig, igyekezett egyensúlyban maradni és leküzdeni a kényszert, hogy elterüljön ott, ahol van. Lassan megfordult...

...Tényleg megfordult? Mikor kinnal-keservvel fókuszba hozta a szemét... saját magát pillantotta meg.

Ugyanebben a pillanatban Andrej Maraklov megpillanthatta végre azt az embert, akire hosszú hónapok kemény munkájával készült, az *igazi* Kenneth Jamest.

Bármennyire is hasonlítanak, állapította meg Maraklov, James haja ritkább mint az övé, öt év múlva már kopasz lesz, míg neki minden hajszála megmarad. Pár centivel magasabb volt Jamesnél, és izmosabb. James kicsapongó életmódja olyan rombolást vitt végbe, amit még a KGB sem tudott naprakészen követni. Mindenesetre az összkép kielégítő, majdnem egyformák.

James a rábámuló arcot nézte. Lehet, hogy az ikertestvére, de mégsem. Biztos hallucinál. Becsszóra, kevesebbet fog szívni és piálni. Vagy teljesen abbahagyja. – Valódi vagy? – kérdezte, és hunyorgott, hogy lásson is valamit az egyre terjedő ködfüggönyön keresztül.

– Igen.

James szeme elkerekedett, bizonytalan kézzel nyúlt a kísértet felé. Hallucináció? Nem. Egy álom vált valóra... – Matthew... Matthew? – James megérintette az arcot. – Matthew?

– Nem – válaszolta Maraklov. – Az öcsénk halott. Apánk ölte meg, emlékszel?

James csodálkozva pillogott, és ezt tette a két KGB ügynök is, akik elkísérték Maraklovot. Maraklov barátságos, meghitt hangon beszélt. Meghökkenetek, hogy „apánkról” beszél, pedig otthon mindent megtudtak a szokatlan fiatal ügynökről.

James Maraklovot figyelte. – Akkor ki vagy?

– Én te vagyok, Kenneth James. Én vagyok Kenneth James. Azért jöttem, hogy segítsek.

Jamest kezdte elhagyni maradék ereje. Belekapaszkodott Maraklovba, hogy el ne essen. Maraklov szorosan tartotta.

– Adja ide, *tovaris*. Nincs időnk itt maradni egész éjjel – mormolta az egyik pasas.

– Kuss! – förmedt rá Maraklov. – És semmi orosz. Ezek a falak papírból vannak.

– Bocs. – A másik KGB-s begördített egy hatalmas, fehér szennyesszállító kocsit. – Dobja csak ide...

– Azt mondtam, kuss legyen! Majd odaadom, ha kész vagyunk.

James figyelte a három ember szóváltását. Mikor Maraklov újra felé fordult, tudni akarta, mi folyik itt, mi lesz vele.

Maraklov kinyitotta a száját hogy valami könnyű hazugsággal segítse haldokló alteregóját, aki szorosan belékapaszkodik, de nem ment. Ez az amerikai, akit csak néhány perce ismert meg, olyan volt mint egy régi ismerős, valaki, aki szinte öröktől fogva az ő része. Amióta nyolc évvel ezelőtt elkerült otthonról az akadémiára, még senki nem állt ilyen közel hozzá. Igyekezett, hogy hangja megnyugtató, bizakodó legyen. – Ne aggódj. Minden rendben lesz. Nem kell apa és anya miatt izgulni. Se Matthew meg Cathy miatt... Én majd mindennel törődöm. Ken. Minden rendben lesz. Erős és nyugodt vagyok, megoldom a gondjainkat. Menj nyugodtan ezekkel a pasasokkal, és felejs el mindent.

James mintha bólított volna, talán még el is mosolyodott. Andrej lazított a fogáson, és az egyik férfi felé tolta.

– Hé... hé, ki vagy te?

Andrej jóindulatúan, szinte atyaian rámosolygott. – Én te vagyok, Ken. Mondtam már. Én és te mindent rendbe fogunk hozni. Most menj nyugodtan...

James öntudata egyre zavarosabb lett, de még maradt benne annyi tartalék, hogy ellenálljon. Maraklovra nézett. – Ken...

Andrejt szinte megbűvölte ennek a névnek a hangzása. Első alkalommal hallotta egy amerikai szájából, ennek az amerikainak a szájából azt a nevet, amire a KGB három évvel korábban keresztelte.

– Tessék...

– Szereted apát, ugye?

A két ügynök értetlenül hallgatott, de Maraklov ügyet sem vetett rájuk. Nem léteztek. Csak ők ketten... a két testvér... Amazok úgysem értenék.

Mit mondhatna, hogy megkönnyítse ennek az embernek a dolgokat? Idősebb Kenneth James, amennyire ő tudta, háborús idegroncs volt, aki a civil élet elviselhetetlen feszültségeit a családján élte ki. Kisebbik fiát, Matthew-t egy delíriumos rohamában megölte. Hogy bocsáthat meg egy fiú? Ifjabb Ken James azonban szemmel láthatóan megbocsátott. Vagy legalább szeretett volna.

– Persze, Ken – válaszolta halkán Maraklov. – Persze, hogy szeretem. Az apánk volt, háborús hős, nem volt, nem volt... felelős.

Maraklov most valamit elrontott. James arcán kétségbeesés, szemeiben rettenet... – Nem tehetett róla – próbálkozott újfent Maraklov. James teste reszketni kezdett, a fejét rázta. – Nem... én... én tettem...

Maraklov rábámult. Nagysokára megértette, mit jelentenek az amerikai szavai.

– Nem szándékosan tettem. – James már sírt. Maraklov intett az egyik férfinak, a fiút fektessék az ágyra. – Nem gyűlöltem. De a kurva életbe, Matthew mindig elérte, hogy apa minden idejét vele töltsse. Már semmi nem olyan volt, mint amikor kettesben voltunk. Magányos voltam, és erről Matthew tehetett...

Magányos volt... Maraklov ismerte ezt az érzést... – Te lelőtted Matthew-t?...

– Baleset volt. Csak meg akartam ijeszteni. Elővettem apa puskáját, és megmondtam Matthew-nak, hogy fejezze be, és... a puska elsült

– Folytasd, Ken.

– Apa látta. És azt mondta, ne izguljak. Mint te most... – A szemek lassan lecsukódtak. – ...hívta a rendőrséget, a mentőket, aztán elvitték. Csak egyszer láttam, mikor kiengedték a kórházból. Megígértette velem, soha nem mondom el senkinek, a kettőnk titka lesz... Gyűlöltem anyát, hogy férjhez ment Frankhez. Gyűlölöm őt is, Franket is, magamat is. De apát nem. Érted...?

Maraklov igyekezett rendet teremteni a fejében, magáévá tenni az új helyzetet. Ken ölte meg az öccsét. Az apja megvédte, és magára vállalta az egészet. Nem volt semmiféle részeges duhajkodás, mint azt Ken anyja állította. Az apa éveket töltött el az elmeógyógyintézetben, hogy megóvja a fiát. Nem csoda, hogy megőrült.

Hirtelen valami más ugrott elő. Jameshez hajolt

– Kenneth?

– Az amerikai kinyitotta a szemét.

– Cathy. Cathy Sawyer. Hol van?

– Elment.

A szobaajtó előtt léptek koppantak. Az egyik KGB ügynök megragadta Maraklov vállát. – Most már hagyd abba. Tűnjünk innét.

Maraklov lerázta magáról, és közelebb hajolt Kennethhez.

– Válaszolj. Hol van?

– Soha nem szeretett. Azt mondta, hogy nem akar többé látni. Kinevetett, mikor megmondtam, hogy szeretem... – Elhallgatott, felnyúlt, mintha Maraklov arcát simogatná, azt az arcot, amelyik annyira hasonlít az övéhez – csak az az egycentis heg, ahol a sebészkes belevágott... – Köszönöm. – a kéz lehanyatlott, az űzött szemek végre megpihenhettek.

– Tovább tartott a kelleténél – morogta az egyik ügynök. Félretolta Maraklovot és vetkőztetni kezdte Jamest.

– Megölte az öccsét, és a barátnőjét is – mondta félhangosan Maraklov. Meg kell emésztetni, beépíteni, megkeresni a személyes következményeket... Megdörzsölte a szemét, majd a halántékát nyomkodta.

– Vetkőzzön, Maraklov...

– James – válaszolta kötelességszerűen Maraklov. – Ken James.

Nem érdekel, hogy mi a neve, uram, vetkőzzön, és vegye fel ezeket itt.

Egy percbe sem telt, és már James ruháiban volt, a saját holmijai meg Jamesen. – Ezekben nem maradhatok – csóválta a fejét.

– Erre most nincs idő...

– Mondtam, hogy nem megy. – így nem. Kell még a szelleműzés, helyre kell hoznia megrendült imágóját...

Matthew. A KGB-nek csak egyetlen képe volt róla, nem sokkal a halála előtt készült. Vidám, mosolygós... Kenneth, ahogy a hatalmas 45-ös Coltot lóbálja érezte a súlyát... túl nagy, az ujjai alig tudják átfogni, de a ravaszt azért eléri... érezte a meleg, élő fegyvert, hallotta a hatalmas robajt, Matthew fájdalomkiáltását... apa arca... szánalom és részvét... és ő maga, bocsánatért, megértésért könyörög. És apa megadta. Feláldozta érte az életét.

Maraklov nehezen nyerte vissza az önuralmát. Még csak néhány hete – mondta magában –, hogy Janet Larsonnal játszott. Találj ki Ken James-történeteket. Mennyire fel lehetett vele izgatni. Minél szaftosabb, annál jobb. Sok nője volt? Szokott maszturbálni? Szereti az idősebb nőket? És Maraklovnak mindig volt egy újabb történet a tarsolyában. Például az, hogy Ken meggyilkolta Cathyt. Azt hitte, csak kitaláció. Építgette, szépítgette a történetet, amiről lám. most kiderült, véres valóság. Igaza volt, hogy végzett Janet Larsonnal. Tökéletesen igaza volt. De nem csak a logika követelte meg, hogy eltávolítsa amerikai útja igazi akadályát. Valahogy megismételte Ken James történetét Cathy Sawyerrel. Maga sem hitte volna, mennyire azonosult a célszeméllyel. Cathy Sawyer kétszer halt meg – egyszer Amerikában, és egyszer az akadémián, a Szovjetunióban...

Tiszta feje van szüksége. Körülnézett, hol van a két kísérője.

Eltűntek, velük együtt Ken James holtteste is. Az ajtóhoz lépett, kinyitotta, kinézett. Semmi.

Aztán valaki megjegyezte: – Milyen fantasztikus szálloda! – Egy nő. – Ingyen peep show. – Megfordult. Három egyetemista korú lány a liftnél. Csak ekkor döbbsent rá, hogy egy szál alsónadrágban álldogál.

– *Prasztyityí...* ööö... elnézést.

– Nincs rá szükség, szivi – vihogta az egyik, és előrehajolt, hogy jobban lásson. Maraklov visszahátrált a szobába. – Úgy tűnik, nincs miért szégyellned magadat.

Össze kell magát szednie. A kiképzés ellenére Kenneth Francis James első szava igazi amerikaiakhoz oroszul hangzott el. Csak remélnie lehetett, hogy nem vették észre. Talán nem, mindenesetre ez volt az első figyelmeztetés...

Lerogyott az ágyra. A matracon néhány arany ékszer, egy súlyos Rolex óra, tárca, számlák, a szobakulcs, okmányok és receptek. A két kísérő elvitte James ruháit, de az öltözőasztalon lévő nyitott bőröndben épp elegendő maradt.

Egy ital. Most arra van szüksége. A szobában lévő kis hűtő üres volt, csak a jégtartóban talált néhány kockát. Először arra gondolt, hogy a szobapincérrel hozat magának, de aztán úgy döntött, addig ide senki be nem teszi a lábát, míg triplán nem ellenőrizte a „helyszínt”. Az itt történeteknek nyoma maradhatott. Az ital még várhat.

Kiválasztott egy nadrágot, hozzá piros inget, belebújt egy Nike cipőbe – tökéletesen illett rá –, felcsatolta a Rolexet és az arany csuklóláncot, zsebre vágta a szobakulcsot, a pénzt és a tárcát, végül megfésülködött. Alaposan szemügyre vette magát a tükörben. Az ing mellben egy lehelletnyit szűkebb a kelleténél, combban szorít a nadrág. Ha nagyon alaposan megnézi magát, a vágások halványan látszanak még. Annyi baj legyen. Ki kell mennie a szobából, ahol Ken James meghalt és újjászületett.

Lement a szálloda bárjába, keresett magának egy helyet, ahonnan egyformán jól szemmel tarthatja az ablakokat és a bejáratot; így tanították a Connecticut Akadémián.

– Jó estét, Mr. James.

Maraklovnak minden akaratára szüksége volt, hogy ne mutassa amit érez. A pincérnő, hátul kétoldalt combtőig felhasított, szorosan tapadó szárongban, elégett egy koktélerítőt. – Helló, Mr. James. A szokásosat?

Maraklov biccentett.

– Újra meg kell nézmem a személyijét. Sajnálom.

Személyi! Lassan elővette a tárcáját, kinyitotta, és a pincérnő felé fordította.

– Jaj, nem ezt, maga csacsi. – A jogosítvány mögé nyúlt, és előhúzott egy személyihez hasonlatos foszladozó szélű kártyát. – Köszönöm, Mr. James. Egy pillanat, és máris hozom.

Maraklov alaposan megvizsgálta a rejtett kártyát. A születési dátumot ügyesen meghamisították. Hamis személyi. A hotel személyzete nyilvánvalóan jól ismerte ezt az eljárást, jobban mint a „friss” Ken James. Néhány pillanat, és a pincérnő visszatért, letette a hatalmas, kendőbe csavart pezsgős poharat.

Maraklov rápillantott. – Ez a szokásos? – Már meg is bánta, hogy kinyitotta a száját. A lány a bár felé intett. – Pezsgős koktél. Azok a hölgyek küldik bókjuk jeleként. – Maraklov arra nézett. A három lifteslány. Mosolyogva rájuk emelte a poharát.

– Nos, Rómeó, mire vár? – kérdezte a pincérlány.

Lassan, óvatosan állt fel. Szinte meglepődött, hogy lábai elbírnák a súlyát. Gondolkodás nélkül a tárcájáért nyúlt, kivette az első keze ügyébe eső papírpénzt, és odaadta a pincérlánynak. Egy húszdolláros volt.

– Nagyon köszönöm, Mr. James – mondta a lány. – Igazi úriember, mint mindig. – Lehalkította a hangját, és a fiú felé hajolt. – Ha azok a waihilik nem teszik meg, hagyjon üzenetet az első asztalnál. Mariana tudja, mire van egy ilyen úriembernek szüksége.

Belül még remegett, de mosolyogva elindult a bárpult felé. Andrej Ivanscsicsin Maraklov élete első amerikai estéjét már Ken Jamesként fogja eltölteni. Most már ő volt az igazi. Az egyetlen Ken James.

McConnell légitámaszpont, USA

1994. augusztus 11.. csütörtök

– A kötelező SATCOM jelentések a következők – mondta Ken James, a légierők kapitánya. Rámutatott a szakavatottan elrendezett kártyákra a háta mögött, de szeme a „hallgatóságon” volt. – Az indítás utáni első lehetséges alkalommal fedélzeti jelentést teszünk. Amennyiben támadásra indulunk, akkor megerősítő jelentést küldünk. – Pálcájával egy állványra helyezett térképre mutatott. A B-1B Excalibur támadó útvonalát jelölte, nukleáris bevetés esetére.

– Minden légi utántöltést követően jelentést a SAC-nak – stratégiai légierők – teszünk a felvett üzemanyag mennyiségéről, megadjuk a paramétereinket, és közöljük, végrehajtható-e a küldetésünk. Abban az esetben, ha induláskor még nem kaptunk érvényes támadási parancsot, tehát az utasítás a levegőben ér minket, vesszük és regisztráljuk a parancsot, csakúgy, mint a bevetést esetlegesen elhalasztó utasítást is. Minden egyes fegyverkioldás után, amennyiben ez lehetséges, jelentést teszünk, hogy a feladatot végrehajtottuk, így a SAC megkapja a becsült értéket arról, milyen sikerrel semmisítettük meg a kijelölt célpontot. Az üzenet megadja a további útvonalat és tájékoztat az esetleg felmerülő problémákról is. Természetesen az időpont, útvonal és riadókészültségtől függő elsőbbséget élvezünk minden SATCOM vagy HF csatornán. A támadásüzenet várhat, amíg ki nem kerülünk az alacsony repülési magasságból, és úton vagyunk a támadás utáni leszállóbázis irányába. Az üzeneteket kaphatja a SAC vezérkara, a külügyminisztérium, a tengeren túli katonai bázisok, feltéve, ha tökéletes biztonságban és titoktartás mellett tudják továbbítani a SAC központnak az adásunkat.

A pálcá továbbhaladt a térképen jelölt légifolyosón. – A más jellegű üzenetek tartalmazhatják a támadás utáni bázisról való indulást, a NUDET-et, azaz a nukleáris detonáció jelentést, GLASS EYE támadásról szóló jelentést, időjárási jelentést, különös tekintettel a kedvezőtlen időjárási viszonyokra, a kontinentális védelmi zóna területére történő berepülést, a visszatérést, és a közérzetről szóló tájékoztatást.

James leengedte a pálcát és ellépett a térképektől. – A SIOP kommunikáció rendkívül fontos. Azok a SAC gépek, amelyek SIOP – Single Integrated Operation Plan, az integrált operációs terv – feladatot hajtanak végre, az első vonalban vannak, éppen ezért elengedhetetlenül fontos, hogy tájékoztassák a Stratégiai Légierők Főparancsnokságát, az egyesített vezérkar főnökét, és a Nemzetvédelmi Hivatalt, ha a világ bármely táján konfliktushelyzet adódna. Érzésünk szerint a világon egyedülálló kommunikációs hálózattal rendelkezünk, de ennek természetesen csak akkor vehetjük hasznát, ha minden pilóta és legénység tökéletesen ismeri és használja a rendszert. – Körbenézett az üres teremben. – Ez volt a rendes évi vizsgabeszámoló összeoglalója, Adams ezredes. Van kérdése, uram?

– Nem is rossz egy pilótától – jött a válasz a terem végéből. Kenneth rámeredt a közeledő férfira, majd nekilátott összeszedni az asztalon heverő kártyákat, térképeket, diagramokat.

– Megcsokolhatod a popómat, Murphy – mondta Ken. – Tökéletes összefoglaló volt. Még egy navigátor is megérthette.

Brian Murphy kapitány, a James B-1-es legénységének védelmi tisztje igazat kellett adjon Kennek. – Így bizony, Ken. Semmi kétség. De mi a fészkes fenének töltesz el ezzel ennyi időt? Az EWO – váratlan háborús parancs – vizsgán az összefoglalót vagy a radar navigátor, vagy a védelmi rendszer tisztje tartja, nem a pilóták.

Azt hallottam, Adams a legénység minden egyes tagjától megköveteli, hogy értse, mi több, kiválóan ismerje a többiek feladatát is. Imád pilóta-kérdésekkel bombázni navigátorokat, és fordítva. És te mennyit tudsz?

Murphy a vállát vonogatta. – Majd a holnapi beszámoló előtt átnézem az anyagot. Ezek a beszámolók... nagy marhaság az egész. Jössz velünk a klubba ebédelni?

Később. Még csak fél tizenkettő. Délben találkozunk.

Öregem, te milyen lelkes vagy!

Ugrasd az öreganyádat!

– Komolyan mondom – válaszolta a tiszt. – Te mindig tanulsz. Minden anyagot betéve tudsz, a sajátodat is, meg a többiekét is. Ha nem az EWO-rendszert, akkor a biztonsági vagy az avionikai, vagy a számítógépes, vagy a célbefogó anyagot gyötröd. Mindenben otthon vagy.

– Ez a feladatom, Murphy.

– Hát, legalább kapsz érte valami elismerést. Olyan még nem volt itt, hogy valaki két év után a B-1-es Excalibur parancsnoka legyen, ebben te vagy az első. Egyébként azt rebesgetik, hogy repülési parancsnok leszel egy-két héten belül. Te aztán robbantasz, öregem.

James az asztalra dobta a ceruzáját, mosolygott. – Hájjal kenegetsz, komolyan mondom. Rendben, meghívlak ebédre, csak hagyd, hogy most befejezzem.

– Mi van, nehezen viseled a bókokat? Tudom, errefelé ritka a remek gyerek, de azért csak felismerem, ha találkozom vele!

James megadóan felemelte a kezét. – Oké, oké, és kösz, Murphy, de én semmi különöset nem csinálok. Azért foglalkozom ezzel az anyaggal, mert ez a feladatom, mert valóban érdekel, és mert fű nő a seggemen, ha nem tudom holnap reggelre az egészet.

– Üzenetet vettem, már itt sem vagyok. – Murphy az ajtó felé baktatott, aztán megtorpant. – Az akadémiáról jöttél, igaz?

– Ühüm.

– Ha jól tudom, osztályelső voltál.

James Murphyre nézett. – A tárgyra, Murphy.

– Azon merengek, miért épp a B-1-est választottad. A fejlesztési részlegben bármelyik forró gépet megkaphattad volna, de te a B-1-et akartad.

– Szeretem őket. Mindig is szerettem. Nagyok és szexisek – mint a nejed...

– Nyald ki.

– Ugyanakkor az utánégője és a hangnál nagyobb sebessége olyan, mint a vadászrepülőké. Utáltam, mikor Carter félreállította őket. Szerintem még vagy száz ilyen kéne építeni. Minimum. Válaszoltam a kérdésedre?

Murphy bólintott. – De, már ne is haragudj, te valahogy kilógsz innen.

– Kilógok? – A gyomra görcsbe rándult. Mereven nézte a navigátort.

– Igen. Mintha a B-1-et csak ugródesztkának használnád. Tudom, hogy nem akarsz nagydobra verni, de nekem az az érzésem öregem, te a magad útját járod. Nem akarsz róla beszélni?

Ken James mosolyt kényszerített az arcára. Ez a nagydarab ír túl közel ment a tűzhöz. – Úgy érted, hogy magunk között? Te meg én és a postaláda?

– Persze hogy, ember.

– Azt hiszem kinevettek. Mikor legutoljára ki kellett tölteni az álomkérdőívet, hát tényleg álmodoztam. Jó, mi? Azt írtam, hogy a High Technology Advanced Weapons Center, – Csúcstechnológiájú Fegyverzetfejlesztési Központ-érdekelne...

– A HAWC! Dreamland! Te Dreamlandbe kérted magad? El sem hiszem. Adnak oda egyáltalán kinevezést?

– Én sem hittem, de adnak. Messzire löttem, az egyszer biztos. Még nem érkezett meg a kinevezésem. De Ormack tábornoktól kaptam egy levelet. Amolyan ne-keressen-majd-értesítem fajtát, de legalább válaszolt.

– El sem tudom hinni. – Murphy csak makogott. – Dreamland! Tudod te, hogy az elmúlt harminc évben a világon a legszuperebb gépeket ott gányolták össze? Azok ott olyan gépeket és fegyvereket próbálnak ki, amilyenek a valóságban nincsenek is. És téged oda neveztek ki...

– Mondtam már, még semmilyen kinevezés nem érkezett, Murphy. Úgyhogy ezt tartsd magadban, jó? Egyébként honnan tudsz te ennyi mindent Dreamlandról?

– Nem tudok én sokat, csak azt, amit mindenki. Hogyha a balszerencse folytán elrepülsz fölötte, akkor a mi Gulagunkon találod magadat. Olykor-olykor hallatsz róla volt Los

Angeles-i légiforgalmi irányítókról, akik tündérmeséket rebegnek Mach-hatos – hatszoros hangsebességű – vadászgépekről vagy olyan röppentyűkről, amik ezeröttszáz láb magasan függőlegesen repülnek. Ez a kinevezés életfogytig szól, azt hiszem.

– Mindenesetre, ne beszélj róla, megegyeztünk? És most felszállás. A délutáni szárazfutás előtt még csiszolnom kell a beszámolómat.

Mikor Murphy kiment, James bezárta az ajtót és egy széket tett elé. Az asztalon kis halom piros kötésű könyv és tájékoztató hevert. Kivette az egyiket. LEGENYSÉGI KOMMUNIKÁCIÓS ÚTMUTATÓ HÁBORÚ ESETÉN – SZIGORÚAN BIZALMAS / NOFORN / SIOP / WIVNS. Ez volt a támpéldány, az Egyesült Államok stratégiai csapatai az egész világon ezt használták; repülőgépeken, tengeralattjárókon, interkontinentális rakétakilövő állomásokon, a parancsnoki, bevetési posztokon, mindenütt. A könyvecskében benne volt az összes létező kommunikációs forrás és rendszer, a módszerek, folyamatok, frekvenciák, időzítések és helyszínek, a nemzet hazai és tengerentúli kommunikációs lehetőségei. A szigorúan bizalmas felirat után található hieroglifák azt jelezték, hogy az anyag nem kerülhet idegen nemzetiségű kezébe, hogy része az integrált operációs hadműveleti tervnek – ebből a könyvből kiderült, hogy az amerikaiak és szövetségeseik hogyan képzelik el, mondhatnánk hogyan irányítanák az esetlegesen bekövetkező új világháborút. Ezt a bizonyos könyvet 1994. október elsejére datálták, azaz csak két hónap múlva lép érvénybe, mert az új SIOP program részeként még némi módosításra szorult. Az azt követő tizenkét hónapban aztán minden stratégiai alakulat e szerint él majd.

A KGB-nek, és személy szerint neki is roppant hasznos, hogy a szárnyparancsnoknak évente egyszer beszámolót kell tartania ebből az anyagból, gondolta Ken. Az évente egyszeri Mission Certificationot a törvény írja elő. Minden nukleáris feladattal megbízott SAC bázis szárnyparancsnoka beszámol a SAC vezérkari főnökének, aki aztán az Egyesült Államok elnökének tesz jelentést; biztosra kell menni, hogy minden egyes pilóta pontosan ismeri a feladatát, ha ne adj isten életbe kell léptetni a SIOP-programot – ez a finom kifejezés nem takar mást, mint a harmadik világháború kitörését. Normális körülmények között a parancsnoki összefoglalóra, és az ezzel járó legénységi eligazításra csak a bevetés előtt kerül sor, de a SIOP az más; azt minden évben át kell ismételni, tisztában kell lenni az esetleges új szabályokkal, módosításokkal, az új taktikával; ezért aztán évente egyszer a hajózók előkeresik a könyvecskét, alaposan elolvassák, beszámolnak a parancsnoknak, aki maga is beszámolásköteles. A szigorúan bizalmas kézikönyvet csak ezekre a vizsgákra adják ki, összesen egy hétre; a jelentés után begyűjtik és elzárják. Rendszerint többet nem is kerül elő, hacsak nem valami bázisellenőrzés során. Ritka lehetőség, és Kennek gyorsan kell dolgoznia.

Megkereste a negyedik fejezetet. „ELF, LF, HF és SATCOM SIOP frekvenciák és adó-vevő tervezetek”. (A betűszók a különböző frekvenciák neveinek rövidítései.) A lapokat könyvekkel támasztotta ki. Ebben a fejezetben részletesen ismertették a repülőgépek és a tengeralattjárók által használt összes olyan frekvenciát, amelyen kódolt üzeneteket lehet a SAC-nak és a vezérkari főnökségnek továbbítani, illetve amelyeken a kódolt utasítások érkeznek az egységekhez. Aki ismeri a frekvenciákat és az adásidőt, az bármikor zavarhatja, megszakíthatja, kihallgathatja és elemezheti az üzeneteket. Ebben a könyvben az Egyesült Államok nukleáris hadtesteinek minden ereje benne volt.

James kicipzározta repülő ruhájának lábsebét, és egy vastag filc-tollszerű eszközt vett elő. Úgy fordította a széket, hogy teste ne vessen árnyékot a lapokra, letekerte a „toll” kupakját, a finom kis eszközt a lapok fölé tartotta és a zsebében megnyomott egy gombot.

Murphy ma majdnem célba talált, gondolta munka közben. Valójában az F-15-ösökhöz, vagy az F-16-osokhoz, esetleg az új F-117-es Stealth harci egységhez szeretett volna kerülni, de oda kell mennie, ahova Moszkva küldi. És a B-1-es nukleáris bombázókról itt lehet a legtöbbet megtudni. Dreamland az ország legtítkosabb létesítménye. A B-1 Excalibur

bombázókkal nincs semmi baj, de mindent megadna, ha az Államok legújabb vadászgépeihez kerülne.

Két perccel később Kenneth James befejezte a munkát, lefényképezte a teljes fejezetet, a hozzá csatlakozó mellékletekkel együtt. Jól dolgozott a kis mikrodiszk kamera. Zsebkendőbe csavarta, aztán visszadugta a zsebébe. Kínos lenne, ha valaki kölcsönkérné a „tollát”.

Elégedetten elpakolt, a titkos kézikönyvet visszaadta a teremőrnek. A kamerát majd a kocsijába rejti, máskülönben még megtalálhatnák az oly gyakori, bejelentés nélküli szekrényellenőrzésnél. Később majd az előre megbeszélt helyen elrejtji, hogy a St.Louis-i KGB kapcsolata elvihesse

Dreamland, Nevada, USA

1994. december 3., hétfő

Ken James merev, kényelmetlen acélszékben ült. A csuklóját, bokáját és mellkasát nehéz bőrszíjakkal kötötték a székhez. A fejét meg sem tudta mozdítani a súlyos acélpánttól. A szobában alig volt fény, csak a transzformátorok zúgása hallatszott. Mindent betöltött az elektromos relék és mikro áramkörök gerjesztette ózonillat. Két férfi – a légierők kék egyenruháját viselték – ellenőrizte, hogy a hevederek tökéletes feszességgel tapadnak-e. Egyikük apró elemlámpát tartott; egyenesen James bal szemébe világított, és elmosolyodott, amikor James pislogni kezdett az erős fénytől. Az őrmester tudta, hogy James semmit sem tehet ellene.

James már közel egy órája izzadt az acélszékben, a két technikus azóta rajta dolgozott. Most egy harmadik férfi lépett be. Magas, karcsú, jóval többnek nézett ki a koránál. A harmincas évei közepe táján járhatott, de szinte teljesen kopasz volt. Az a néhány tincs, ami még a fejére tapadt, erősen őszült. Néhány szót váltott a technikusokkal, aztán a székhez sétált, és ellenőrizte a hevedereket. Közel hajolt Jameshez, rámosolygott: – James kapitány, még egyszer kérдем, hol volt augusztus 11-én délután?

Ami az igazat illeti, James akkor éppen a kansasi légitámaszponton egy pincében szigorúan titkos okiratokat fényképezett. Kimerülten forgatta a szemét. – Roppant vicces, Mr. Carmichael. Muszáj ezt játszanunk?

– Nem tehetek róla. Ken – válaszolta a fehérköpenyes kutató.

Alan Carmichael. – Ahogy itt kikötötték, úgy néz ki, mintha egy futurista vattakamrában lennék.

Én is pont úgy érzem magam, gondolta Maraklov. Fémes anyagból készült nehéz ruha volt rajta. A felsőrészt néhány vastag kábel díszítette, elegáns vezetékek hálózta be kezét, karját, lábát, lábfejét és a nyakát. A feje tetejétől a talpáig húzódott a megemelt fémgerinc; a székbe szabályosan csatornát kellett vésni. A ruhában lévő csöveken hűvös levegő keringett, de nem sokat segített a nyomasztó, fülledt hőséggel szemben.

– Elvégezte a mélylégző gyakorlatokat? – kérdezte Carmichael.

– Nem volt más választásom. Ebben a maskarában vagy mélyeket lélegzem, vagy okádok. Elképzelhető, hogy egyszer megmondja, mi a fenét kell pontosan csinálnom?

– Próbáljon lazítani és elmondom. – Carmichael megigazította a mellette lévő, oszcilloszkóphoz hasonló szerkezet hangszóróját, mire az látszólag véletlenszerű csiripelésbe kezdett. Carmichael az oszcilloszkóp huszonöt sorából kiválasztott egyet. – A huszonöt cps bétája még mindig ég. Lazítson, Ken. Ne erőltesse, mert akkor nem sikerül.

– Mi nem sikerül? – Carmichael nem válaszolt. Ken mélyeket lélegzett, megpróbált ügyet sem vetni a hátán végigcsurgó izzadságra, sem pedig begörcsölt jobb lábikrájára. Néhány pillanattal később a csiripelés megszűnt. Haladás?

– Nagyon jó – mondta Carmichael. – A béta lent van... a szív hullámai növekednek. Jó. A nyakszirti alfa emelkedik. Jó. Tartsa így. – Megfordult és az egyik technikus segítségével a magával hozott kocsirol egy szerkezetet emelt le.

– Mi az ördög ez? – érdeklődött Ken. A valami épp a feje felett ingott. Hatszögletű, két széles rostéllyal az elején, kábelek lógtak ki belőle, amik a ruhájához és a közelben lévő dobozokhoz kapcsolhatók.

– Az új repülősisakja – válaszolt Carmichael. – A ruházata utolsó eleme. A projektünk olyan jól halad, hogy arra az elhatározásra jutottunk, itt az ideje egy teljes körű ellenőrzésnek.

– Mit akarnak ellenőrizni?

– Várjon. – Carmichael Ken fejére csúsztatta a hatalmas sisakot.

– Vigyázzon a fülemre!

– Maga meg a bétájára... megint sivít! – A sisak a helyére került és a ruhához rögzítették. A Ken fejét tartó pántok valamit elvettek a súlyából, de néhány pillanattal később már érezte, hogy fájnak a vállai.

Bekapcsolták a mikrofont, és a fülhallgatón keresztül beáradt a kérdés: – Hogy hall, Ken?

– Szerintem leszakította a bal fülemet.

– Túl fogja élni. Lazítson, és mindent megmagyarázok. – Carmichael most azon az ismerős, mély, monoton hangon beszélt, amit az elmúlt hetekben az előkészítés során használt. Az az igazság, hogy a tudós hipnotizálta. Nem fénylő-lengő órával, csak a hangjával. James remek alany volt, többek között ezért is esett rá a választás ennél a fontos és titokzatos kísérletnél.

– Maga is nagyon jól tudja, hogy itt Dreamlandben számos fejlesztési terven dolgozunk. Együttes nevük a „szuperpilótafülke” – azaz egy olyan egységnyi idő alatt a lehető legtöbb műveletet képes a lehető leggyorsabban végrehajtani. Maga és a többiek már dolgoztak az új F-15-ös kísérleti vadászgépen, a Cheetah-n. Az ezen a gépen kipróbált rendszereket az elkövetkező időkben természetesen alkalmazzuk a légierők vadászgépein. A Cheetah lehetővé teszi a többfunkciós számítógépek, a hangfelismerő szerkezetek, a gépi intelligencia széleskörű használatát. Nos, mi a Cheetah után következő vadászgép-generáción dolgozunk, az előre nyilazott szárnytechnológián, a hipergyorsulású motorokon, a szuper radarokon. Az új vadászgép-generáció legígéretesebb és legizgalmasabb fejlesztési területe az ANTARES – Advanced Neural Transfer and Response –, azaz a Magasszintű Idegi Üzenet és Válasz kísérlete.

– Idegi üzenet! Úgy hangzik, mint Buck Rogers gondolat-ellenőrzése... – A Connecticut Akadémián kötelező volt az amerikai képregények ismerete.

Rövid csönd. – Az is – válaszolta Carmichael.

Maraklov belseje remegett az izgalomtól. Carmichael elektroencefalográfja veszettre sikíthatja magát, gondolta. *Gondolatirányított gépen dolgoznak!*

– Lazítani, lazítani – figyelmeztette Carmichael. – Lehet, hogy sci-finek hangzik, de a kezdetleges ANTARES technológiát már a nyolcvanas évek elején bemutattuk.

– De lehetséges...?

– Nos, erre még nem tudjuk a választ. Remélem, sőt fogadok, hamarosan kiderítjük...

– De hogy lehet gondolattal irányítani?

– Az ötlet roppant egyszerű, a mechanizmus iszonyú bonyolult. – Várt egy kicsit, hogy a kísérleti alany lecsillapíthassa veszettül zakatoló szívét.

– Most már jobb! – Megnyugtató, tompa hangon beszélt. – Emlékezzen, mit tanult pszichológiából. Az ember idegrendszere idegsejtekből, neuronokból áll. A neuronok hordják-viszik a perifériális idegrendszerben lévő receptorokból érkező információkat a

központi idegrendszerbe: az agyba és a gerincvelőbe. Az idegrendszeren keresztüláramló információ nem más, mint az összeütköző neuronok közt keletkező kémiai és elektronikus kisülés. Ha egy neuron annyi stimulust kap, hogy megváltozik az ionegyensúlya, akkor kémiai anyag szabadul fel, ami aztán a következő neuront stimulálja.

– Épp, mint ahogy az áram folyik a drótban.

– Nos, vannak kizárólag elektromos jellegű kisülések, például ha megérintünk egy neuront, azaz fizikai érintést kap; de általában kémiai kapcsolatról van szó. Mindenesetre az a lényeg, hogy az elektrokémiai és ionaktivitást nyomon követhetjük, az elektroencefalográffal leolvashatjuk. Ezt maga is alaposan megismerte az elmúlt hetekben. – Maraklov biccentett. – A múltban az EEG mérte az elektromos aktivitást, analizálni, dekódolni viszont már nem tudta. Olyan volt, mint mikor az indiánok a táviróoszlophoz szorították a fülüket. Hallották a telegráf kopogását, tudták, hogy azt mondja valami történik, de nem tudták megmondani, miről beszél, merről jön a hang. Természetesen fogalmuk sem volt róla, hogyan működik a táviró, épp úgy, ahogy mi sem tudunk még sok mindent az idegrendszer működéséről. A kattogás sokszor azt jelentette, katonák közelednek, de ennél többre nem jutottak. Így vagyunk ezzel mi is, huszadik századi varázslók.

Carmichael elhallgatott és megigazgatta az oszcilloszkópot. – Nos, néhány évvel ezelőtt olyan EEG-t készítettünk, amelyik képes volt megérteni a kattogást. Felemelted az egyik ujjadat vagy a kezedet, és az EEG megmondta, most felemelted az ujjadat vagy a kezedet. És az ellenkezője is igaz lett. Mikor azt a gondolatot létrehoztad, hogy fel akarod emelni a kezedet, akkor ezt az impulzust is le lehetett olvasni. Olyan ez, mint a gondolatolvasás. Természetesen a hadsereg azonnal ráharapott. Az új EEG-t Lélekfának nevezték el, és hazugságvizsgálatra használták. De a Lélekfában sokkal több lehetőség rejtezett. Ma már ismerjük az idegpályákat, azt is tudjuk, az agy mely részei milyen tevékenységért felelősek – ezekre a náci hírhedt emberkísérletei adták meg a választ, mikor sebészi beavatkozással eltávolították a kísérleti alany agyának egy-egy részét, hogy rájöjjenek, mi az, amit az emberi tengerimalac már nem képes megcsinálni. A nagy ötlet a következő: ha már leolvashatjuk a rendszerben áramló információkat, van-e vajon lehetőség arra, hogy külső, vagy idegen ingereket juttassunk be a rendszerbe. Ahelyett mondjuk, hogy az ujj felemelése generálja a kezdeti szenzoros impulzust, mi lenne, ha egy számítógép küldené az információt az idegrendszerbe, és közben le is olvasná, hogyan reagál rá az agy. És lehetséges-e ennek az ellenkezője, az tehát, hogy – maradjunk az ujjfelemelésnél – a számítógép leolvassa az ideg utasítását, és elektronikus úton végrehajtja a parancsot.

Minél tovább hallgatta, James annál izgatottabb lett. Ez azonban intellektuális izgalom volt, tehát semmi nem jelezte a lelkiállapotát. Egy számítógép, amelyik az embernek saját idegrendszerén keresztül ad utasításokat... egy gép, amelyik olvas az idegrendszerben... Egy darabig azt hitte, akkor töltheti leghasznosabban az idejét, ha rajzokat és fényképeket készít az új F-15-ösökről, és a Cheetahról. De most... az akadémiának ilyesmi az eszébe sem juthatott, amikor Amerikába küldték. Persze erre tényleg senki nem gondolhatott...

– Felfogta?

– Azt hiszem igen... a gondolataimat akarja ezzel a hogyishívjával leolvasni...

– Igen, valahogy így.

– És milyen erős a sejteknél az elektromos kisülés? Nem kell elektródákat kapcsolni a koponyámra?

– A múltban így végezték az EEG vizsgálatokat. Minden emberi testnek van egy elektromos potenciálja, elektromos aurája és ezt befolyásolja a központi idegrendszer. Az egyszerű elektródák leolvassák az agy és a központi idegrendszer által gerjesztett apró impulzusokat. De semmi másra nem képesek, mint jelezni, hogy az elektromos potenciál megváltozott...

– Mint a táviró kattogása...

– Pontosan. De most két új technológiával dolgozunk, amelyek megnövelik az elektromos impulzusok leolvasásának lehetőségét – ezek gyorsintegrált áramkörök és NRTS-ek – szobahőmérséklet közeli szupravezetők. A sisakja, és a gerincén lévő szerkezet hatalmas szupravezető antenna. Olyan erősek, hogy nemcsak mérik az idegrendszeri aktivitást, hanem leolvassák, értékelik, feltérképezik azt az utat, ahogy az ingerületek a perifériális idegrendszerben keringenek. Miközben ez zajlik, a számítógép utasításokat ad a másik szerkezetnek: ez a fémruha, amit visel. Valójában ez a ruha nem más, mint egy integrált áramkör, amelyik minden ideg-impulzus útját felveszi és tanulmányozza. A gépi intelligenciával rendelkező számítógép megismétli, megtanulja az útvonalat, sőt a központi idegrendszer bizonyos területein keletkező impulzusok közötti időeltérést és időzítést is ismeri.

Ez a fejlesztési terv fantasztikus, de rengeteg passzív tanulást és edzést követel, Maraklov pedig a tettek embere. Ki fogja bírni?

– Minden izomrezdülést feltérképez? Minden mozdulatot és lélegzetvételemet? – kérdezte.

– Épp ellenkezőleg – válaszolta Carmichael. – Túlterhelnénk magunkat, ha mindezt figyelemmel akarnánk kísérni. Épp az a lényeg, hogy nem akarjuk, hogy mozgassa az izmait. Nem akarjuk, hogy pusztán izommozgásokat kelljen értékelnünk. Nincs rá szükség. Ha egyszer már feltérképeztük a perifériális idegrendszer aktivitását, tudni fogjuk, milyen impulzusokra van szükség, hogy, mondjuk, megmozgassuk az izmait. Tehát arra van szükség, hogy lazán, nyugodtan, teljesen kikapcsolva vegyen részt a munkában. Szakadjon el a fizikai valóságtól. Lépjen ki a testéből. Már gyakoroltuk a biofeedbacket mielőtt, nincs rá jobb szó, alfa állapotba hoztuk magát. Ez egyszerűen annyit tesz, hogy az alfa agyhullámokat kiterjesztettük, és elnyomtuk a béta hullámokat. Ez utóbbi felelős a tudatos agyi tevékenységért. De az alfa állapot több szintből áll. Egész pontosan kilenc ismert szintből. Valahol a második, harmadik szinten van, mikor minden izma ellazul, és bizonyos autonóm funkciókat: szívverés, légzés, vérnyomás – irányítani képes. Ez remek, de ennél többre van szükség.

Carmichael hangja ha lehet még mélyebb lett, még nyugodtabb. Feszültségnek nyoma sem volt, érzelmi töltés semmi. Ki tudja hogy, de azt is sikerült elérnie, hogy elhalkult a laboratóriumi háttérzaj. Vagy ez már a hipnózis része lenne? Az alany tudta, hogy hipnotizálják.

– Ismerünk egy téta-alfa nevű tevékenységszintet – folytatta a megnyugtató, átható hang. Tamtamdobok üzenete, egyenesen az agyának...

– Téta-alfa. Ez az az állapot, amikor a központi idegrendszer kikapcsolja a perifériális idegrendszer hatását. A magasabb életformákban ez a védelmi mechanizmus, így védhető meg a központi idegrendszer a túlterheléstől. Ha nem kell ellenőriznie a perifériális idegrendszert, az agy kiterjeszti erejét. A normális körülmények között nem használt agyrészek most hirtelen az autonóm funkciók ellenőrévé válnak. Az átlagember agykapacitásának csupán harminc százalékát használja ki. A téta-alfa állapotban a maradék hetven százalék is beáll a sorba. Ennek a hetven százaléknak a memóriaképessége, ereje magába foglalja az ebben az épületben található összes műszer képességét; olyan ötkilós csomag, amit nem kell hűteni, nincs szüksége elektromosságra, és az ember alkotta számítógépekhez hasonlóan programozható, kitörölhető, és teszi mindezt a saját beépített működtető rendszerével.

James egyre nehezebben tudott összpontosítani. Mikor meg akart szólalni, az állkapcsa nem engedelmeskedett. Az volt az érzése, alszik, kísérteties félálomban fekszik, mikor mindent érzel és hallasz, de mélységes nyugalomban pihensz közben. A teste meleg volt, de nem izzadt, nem érezte már magát begubózott selyemhernyónak. Az arcasmáskba hűvös oxigén áramlott, megnyugtatóan hatolt le a tüdejébe. A teste valahol másutt volt, különvált...

Hirtelen mintha kigyulladt volna. Minden pórusa, sejtje, testének minden molekulája forró lávává vált. Kiszakadt félálomból és felsikoltott.

– Nyugalom, Ken, nyugalom – csitította Carmichael. Intett az orvosnak, és mindketten eltűntek a láthatárról. Ken megpróbálta megmozdítani a fejét, de a pántok szorosan tartották.

– Szedjenek ki innen...

– Még nem, lazítson – válaszolta Carmichael. A szoba zajosabb volt, mint valaha. Ken a szemét forgatta, szeretne volna, ha megszűnik a fejében a rettenetes kalapálás. – Minden rendben van. Lazítson. Lazítson.

– Olyan volt... én mintha...

– Sokk. Elektrosokk – fejezte be helyette Carmichael. – Megcsinálta. Sikerült, Ken.

– Mit csináltam meg, a kutyaúristenit?

– Belépett a téta-alfába. Az alfa állapot végső fázisába. Annyira nyugodt volt a szó neuralgiai értelmében, hogy az elméje kinyílt, teljes kapacitással működött

– Milyen sokk volt ez?

– ANTARES. A rendszer érzékeli, mikor belép a téta-alfa szintre, és megkezdődik az integrálási folyamat. Amit érzett, az nem volt más, mint az ANTARES rendszer beindulása. Ken, ez volt az első, a legelső alkalom, hogy az emberi elme és a számítógép közvetlenül egybekapcsolódott, még ha csak egy töredék másodpercre is. Történelmet csinált, barátom. Ezerkilencszázkilencvennégy, december harmadika, reggel hét harminckor egy emberi elme és a számítógép egybekapcsolódott.

– Feledkezzen meg a történelemtől, Carmichael. Én azt kérdeztem, milyen sokk volt ez.

– Igen. Szóval elő akartuk segíteni a neurológiai impulzusok nyomon követését, ezért az öltözéke segítségével egy halvány elektromos mezőt kerítettünk maga köré. A ruháján apró elektromos...

– Apró? Maga ezt aprónak nevezi? Azt hittem megsülök.

– Biztosíthatom, csak milliamperekről volt szó – válaszolta Carmichael kedélyesen. – Nem több, mint egy kilencvoltage elem. Nem okoz maradandó károsodást, amennyire tudjuk...

– Ez roppant megnyugtató, dokikám.

– Maga most épp azt érzi, amit a REM álomból hirtelen felriasztott ember érez. Próbáljon meg lazítani. Szeretnénk még egyszer próbálkozni.

– Úgy akar bánni velem, mint valami csimpánzzal?

– Ken, most értünk a küszöbre. – Carmichael kikapcsolta a mikrofont, és lecsukta a rostélyt. – Bebizonyítottuk, hogy a rendszer működik. Ha a kölcsönös kapcsolatot tökéletesítjük, képesek lehetünk megalapozott kapcsolatot létesíteni a gép és az emberi agy között. Lehet, hogy ez melodramatikusnak hangzik, de ez legalább olyan nagyszűlyű felfedezés, mint a félvezetőké volt. Fontos, hogy újra megpróbáljuk. Ez alkalommal azonban arra kérem, igyekezzen nem tudomásul venni az elektromos hatásokat.

– És mit kell tennem?

– Erre nincs kézikönyv... valahogy meg kell maradnia a téta-alfa szinten a kapcsolatfelvétel alatt. Sajnos fogalmam sincs róla, milyen tanácsot adjak. Gondoljon valami másra. Ne törődjön a fájdalommal. Egy idő múltán a rendszer segíteni fog, de ki kell bírnia az első hullámot, míg a rendszer meg nem tanulja, hogy miképpen segítsen.

– Mi a helyzet a drogokkal?

– A drogok megzavarnák a neurológiai impulzusokat. Egyébként is ez a program azért jött létre, mert meg akarjuk alkotni azt a repülőgépet, amelyet gondolatátvitellel lehet irányítani. Nem tömhetjük tele a bevetésre induló pilótáinkat kábítószerrel.

Most értette meg végre, mi itt a tét! – Repülőgépen akarja alkalmazni a rendszert?! Azt állítja, pusztán gondolatok segítségével irányítani lehet egy repülőt?

– Szó szerint. A gépeinket ma már kifinomult számítógépek vezérlik. De az ANTARES-szel a leghatékonyabb számítógépet, az emberi elmét kapcsoljuk be. Ezerszer erősebb, százszor gyorsabb, milliószor megbízhatóbb mint a valaha létrehozott, vagy létrehozandó bármelyik számítógép. Maga már repült McLanahan ezredes F-15 ATF-jén. Most képzelje el,

mindezt beépítjük egy olyan gépbe, mint a Cheetah. Ismeri a fejlesztés alatt álló X-34-et is. Hát gondolja el, micsoda sebességgel húzna az a gép a maga elméjével. Többet érne egyetlen ilyen gép, mint egy század F-15-ös. Újra kell értékelnünk mindazt, amit a harci bevetésről tudunk.

Carmichael hatásszünetet tartott. – Maga lesz az első pilóta.

Maraklov elképedt. Ez több volt, mint amire számított. Carmichael komolyan beszélt. Tényleg arra készülnek, hogy mindezt beépítsék egy vadászgépbe.

– Hogy fér ez a sok minden bele egy gépbe?

– Ken, ez itt egy laboratórium. Mindent nagy léptékben csinálunk, mert van rá helyünk. A valóságban mindent miniatürizálni fogunk. A mikrochipekkel és az új szupravezető technológiákkal mindezt egy szellőzőaknába is bele tudjuk préselni. Három év múlva kenyérpíró nagyságú lesz. Az ezredfordulóra pedig mogorónyi.

James ellazult. Elmosolyodott, először azóta, hogy belépett ebbe a szobába, amit magában Carmichael kínzókamrájának nevezett Túlzásnak hangzott, de komoly technológiai áttörés határán álltak. Ha ez bekövetkezik. Ken James, alias Andrej Maraklov, az újonnan kinevezett KGB őrnagy kulcsfigurája lesz egy felülmúlhatatlan tudományos felfedezésnek.

– Rendben. Újra lőhet.

Carmichael jelzett a technikusoknak.

– De figyeljen oda, és jól betűzze a nevemet a történelemkönyvekben...

– Tudom – szakította félbe Carmichael. – J-A-M-E-S.

Nem, mondta magában. Mélyeket lélegzett. A lábujjainál kezdte a lazítást, lassan haladt egyre feljebb. Tudatosan ellazította minden izmát. M-A-R-A-K-L-O-V-nak kell írni.

Kreml, Moszkva, Szovjetunió

1994. december 6., csütörtök

– Összefoglalva, főtitkár úr – foglalta össze mondandóját Borisz Cserkov tábornok, a Szovjetunió vezérkari főnöke –, jelenleg Európában és Ázsiában még mindig uralkodunk a hagyományos és nukleáris erőnkkel, és az ezredfordulóig meg is tarthatjuk vezető szerepünket. Várom a kérdéseit.

A testületben senki nem szólalt meg. Nem volt szokás. A szovjet hadsereg, titkosszolgálat és állami apparátus vezetői némán ültek, csak biccentettek Cserkovnak, mintegy gratulációképp a remek összefoglalóhoz. Semmiben nem különbözött az eltelt három évben hallottaktól, sőt! A főtitkár, amióta hivatalba lépett, csak ilyet hallott. Most Vlagyimir Kalinyinhoz, a *Komitet Gaszudarsztvennoj Bezopasznosztyi*, a KGB főnökéhez fordult. – Van valami megjegyzése? – kérdezte.

– Egyetlen kérdést. Hogy létezik, hogy ennyire felsőbbrendűek vagyunk? Tisztelettel megkérdőjelezem az itt elhangzott következtetéseket. A nyolcvanas évek vége óta mind a mai napig az amerikaiak folyamatosan erősítik hagyományos fegyverzeteiket az egész világon, beleértve Nyugat-Európát is. Tudjuk, hogy ürtelepítésű stratégiai védelmi rendszereik vannak, és ezek sokkal fejlettebbek, mint a mi földbázisú rendszereink. A közép-hatótávolságú nukleáris fegyvereket betiltották, a mi stratégiai nukleáris erőnket a felére csökkentették, a biológiai fegyvereket betiltották. A fegyverkezési költségvetésünket csökkentenünk kellett, mert csak így oldhattuk meg a súlyos gazdasági nehézségeket, nem beszélve arról, hogy erre a peresztrojkának is szüksége volt. Kérem én, hogyan lehetséges, hogy hatalmas fölényben vagyunk az amerikaiakkal és a NATO-val szemben?

– Mert egyre fejlettebb technológiákat alkalmazunk – vágott közbe Cserkov. – Most először olyan repülőgép-hordozónk van, amelyik felülmúlja az amerikaiakét...

– Három anyahajónk van, az amerikaiaknak meg tizenhét. Még az angoloknak is több van, mint nekünk.

– Igen, de felülmúlhatatlan, az egész világot behálózó légi szállítási kapacitással rendelkezünk. Minden egyes területen...

– Amennyiben minden Aeroflot személyszállító gépet átirányítunk – szakította félbe Kalinyin –, és beszüntetjük a polgári repülést, de az amerikaiaknak még akkor is több gépük lesz. Játshatunk a számokkal, de a tények szilárdak maradnak. Most pedig tény, hogy elvesztettük az előnyünket. Az elmúlt tíz évben az amerikaiak két új típusú vadászgépet telepítettek Európába; mi egyet. Az amerikaiak az elmúlt évtizedben két új repülőgépanyahajót indítottak be, mindegyiken vadonatúj F-31-es vadászgéppel. Nekünk egyetlen, tengeri csatára alkalmas hasonló méretű anyahajónk van, a fedélzetén tizenöt éves gépekkel. A kézfegyverektől és az emberi erőttől eltekintve vagy elveszítettük a fölényünket, vagy a legjobb úton haladunk, hogy a maradékot is elveszítsük.

– Változnak az idők – jelentette ki Andrej Tovorin védelmi miniszter. – A biztonságunk ma már nem elsősorban a katonai fölényen alapul. Számos nemzettel kötöttünk szerződéseket, megállapodásokat. Kölcsönös szerződés kötelez minket és őket a stratégiai és taktikai nukleáris fegyverzetcsökkentésre. Az INF megállapodással kezdődött...

– De abba nem egyeztünk bele, hogy félreállunk, és átadjuk a hatalmat a nyugatiaknak – jelentette ki Kalinyin. – Főtitkár elvtárs, ön egy óra múlva megjelenik az amerikaiak képernyőjén, belemosolyog a kamerájukba, elmondja, hogy mennyire örül, annak a fejlődésnek, amit a hét évvel ezelőtt aláírt INF megállapodás óta elértek. De ne feledje, országunk békéje és biztonsága népünk kemény kezében van, nem holmi papírokon. Azokat fogják elsőnek elégetni, ha komoly konfliktusra kerülne sor...

– Azt akarja mondani, hogy a nemzetünk veszélybe került, mert beleegyeztünk, hogy csökkentjük a ránk irányuló nukleáris fegyverek számát? – érdeklődött a főtitkár. – Azt állítja, hogy most nagyobb veszedelemben vagyunk, mint tíz évvel ezelőtt?

– Igen, azt gondolom, tíz évvel ezelőtt nagyobb biztonságban éltünk – válaszolta Kalinyin. – Akkor tudtam, elegendő a haderőnk és az emberi tartalékunk, hogy egy esetleges támadás ellen megvédehessük magunkat. Ma már nem vagyok ebben biztos. Pályafutásom során először vagyok kénytelen kételkedni abban, hogy vissza tudunk verni egy NATO-támadást, ha Nyugat-Oroszországra fájna a foguk. Városaink és katonai támaszpontjaink nincsenek biztonságban. Ugyanakkor Moszkvában amerikai szállodák és üzletek épülnek. Hova vezet mindez?

– A jövőbe – válaszolta Cserkov tábornok. – Az az igazság, hogy gazdagabbak vagyunk, nagyobb biztonságban élünk, mint valaha. A világgözösség tagja vagyunk, már nem az utálatos, ronda orosz medve.

Kalinyin nem válaszolt. A főtitkár, talán a történelem eddigi legnépszerűbb szovjet vezetője önmagában is elég félelmetes ellenfél volt. De Cserkovval, aki katonai veterán, afganisztáni és afrikai hős, az ellenzék túlerőben volt.

– Az ülést elnapolom – jelentette ki a főtitkár. A testület tagjai kezét ráztak vele, és szerencsét kívántak a tévészerepléshez. Kalinyin megvárta, míg Cserkovot kivéve mindenki elhagyta a termet.

– Sajnálom, hogy elrontottam a hangulatot, de kötelességemnek éreztem, hogy hangot adjak a véleményemnek...

– Igaza volt – mondta a főtitkár. – Tudja, hogy szívesen látom az efféle vitákat.

– Igen. – A főtitkár indulni készült, hogy a tévéinterjú előtt még találkozzon a Kreml új sajtófőnökével. – Főtitkár elvtárs, szükségem lenne a felhatalmazására... A folyamatban lévő akciókhoz több emberre lenne szükségem. Öt-tíz embert kéne a tengerentúlra küldeni.

A főtitkár akkurátusan elrendezte a papírjait. – A tengerentúlra?

– Az Egyesült Államokba. Szigorúan titkos küldetés egy amerikai légierő kutatóbázison.

A főtitkár Cserkovra pillantott, és megrázta a fejét. – Úgy hangzik, mintha valami ostromra készülne. Tíz ember egyetlen bázisra?

Kalinyin uralkodott idegességén. A főtitkár szemmel láthatóan már a nem mellett döntött, de ki akarta préselni az információkat a KGB-főnökből, mielőtt végleg elutasítaná. – Egy városról lenne szó – próbálkozott Kalinyin. – Két-három ember a bázisra, és kettő-három a környező kiszolgáló intézményekbe.

– Ez gondolom Dreamlandet jelenti – szólta közbe Cserkov. – Újabb ottani tevékenység?

– Igen, Dreamland – ismerte el Kalinyin. Az öregember jól értesült. A ravasz vezérkari főnök maroknyi, ám roppant hatásos csapata keményen kémkedett – a főtitkár megbízásából – a KGB után. – Információink szerint új, véleményem szerint számunkra roppant fontos fejlesztésen dolgoznak.

– Természetesen – jegyezte meg pléhpfával a főtitkár, – de tíz ember az sok. Leleplezhetnek bennünket?

– Erre mindig van esély, uram. De ez a fejlesztés annyira fontos, hogy a több erőt elengedhetetlennek tartom.

– A maga fiatal pilótáját nem Dreamlandbe nevezték ki? – kérdezte Cserkov. – Mélyen behatoló ügynök, akinek sikerült bejutnia.

– Andrej Maraklov őrnagy. Igen. Ő küldte a jelentést, és ennek alaposan utána kell járnunk.

– És mi ez a fontos fejlesztési terv?

Kalinyin habozott. Nem készült fel ilyen alapos kihallgatásra. Az eddigi jelentések szerint egy igen bonyolult dologról van szó, még ő maga sem érti teljesen. Ezt nehéz lesz elmagyarázni a főtitkárnak. Ebben is változtak az idők. Tíz évvel ezelőtt a kormánybürokrácia annyira szétdarabolt volt, hogy viszonylag könnyen megoldhatta, hogy tíz, vagy akár tizenöt embert is átküldjön az amerikaiakhoz. Ma viszont minden mozdulatához, még az úgynevezett diplomáciai átutalásokhoz is előzetes, személyes engedélyre volt szüksége.

– Arról a fejlesztési programról van szó, ahonnan a rövidpályás felszállás és leszállás adatainkat szereztük – kezdett bele Kalinyin. – Maraklov feladata, hogy a... gondolatátvitellel irányított vadászgépen...

– *Gondolatirányított?* – A főtitkár a papírjaira pillantott, hogy elrejtse meglepetését.

– Maraklov jelentése szerint komoly sikert értek el. Szerintem ez nagyon fontos – Kalinyin megkeményedett.

A főtitkár a fejét rázta. – Sajnálom, de erre nem engedélyezek tíz embert. Kettő mehet a Los Angeles-i konzulátusra, de még egyeztetnem kell a külügyminiszterrel.

– De Gorbacsov elvtárs! Két emberre azért van szükség, hogy közvetlen segítséget adjanak Maraklovnak. Közvetítők lennének. Ez fontos. Maraklov minden mozdulatát figyelik, nem elég, ha csak egy kapcsolata van. Ha csak két embert kapok, és ők a kapcsolatai, akkor kiket teszek a kutatóközpontba?

– Még van egy találkozó, Kalinyin – szakította félbe a főtitkár, és bekattintotta a táskáját. – Egy hónapon belül a tervek szerint Los Angelesbe megyek. Nem lenne szerencsés, ha kiderülne, hogy széleskörű titkos ügynökhálózatunk van odaát. Nem kockáztathatunk. Két ember, Kalinyin. Kettő. Ha újabb információkat kapott, akkor talán majd beszélünk a dologról. Most mennem kell.

Kalinyin gyorsan elé lépett. Nem zárta el az útját, de még egy kicsit magára akarta vonni a figyelmét. – Biztosíthatom, hogy rendkívül sürgős lenne.

A főtitkár egyenesen a KGB-főnök szemébe nézett. Jóval alacsonyabb volt a titkosszolgálat vezetőjénél, és legalább húsz évvel idősebb. Kalinyin fején barnán sűrűsödött a haj, az övé pedig már csak a halántékánál volt egy-két őszes tincs. Az idősebb férfi mokány

volt, és az utóbbi időben hízásnak indult. Kalinyin karcsú, magas, izmos, már amennyire egy leningrádi hivatalnok izmos lehet.

És mégis, ahogy szemtől szembe álltak, a főtitkárból áradt a hatalom. Nemcsak fizikai értelemben volt erős. Megjelenése, aurája, intenzitása az egész világon megbűvölte a kormányfőket. Különösen a szeméből áradó erő kábította el azt, aki szembenézett vele. Kígyóbűvölő.

– Vlagyimir. Ez a kormány erőteljesen támogatja a KGB-t. Én személyesen is mellette állok. Akkor is így volt, amikor a Politburo szerint tévedtem, hogy magát neveztem ki. Szerintem a KGB-nek fiatal, erős vezetőre volt szüksége, és én magát választottam. Tudom, hogy többre vágyik, minthogy a világ legnagyobb titkosszolgálatának feje legyen – talán védelmi miniszter, vagy főtitkár szeretne lenni. Az ambícióit magánügynek tartom. De engem ne vádoljon, Vlagyimir. Én az ország és a kormány érdekeit tartom szem előtt. Beleértve a KGB-t is.

Kalinyin érezte a kék szemekből felé áradó erőt. Sok éve, hogy hatalomra került, de még mindig a világ legerősebb, legbefolyásosabb emberének tartották. A szovjet életnek immár fontos része a glasznoszty, és ennek következtében a főtitkár a világ szeme előtt állt és élt. Kalinyin ráébredt, felesleges és veszélyes lenne az összeütközés.

De az ember öregszik. A főtitkár is öregszik, és egyre óvatosabb lesz. Szinte minden döntése előtt figyelembe vette, hogy mit szólna hozzá a nagyvilág. Kalinyin nem sokat törődött a világ közvéleményével. Őt a Szovjetunió biztonsága érdekelte, ezért volt felelős. A Szovjetunió ne egyszerűen a világközösség tagja legyen, hanem a vezére.

A főtitkár még mindig a fiatal férfi szemét figyelte, aztán elkapta a pillantását, és az ajtóhoz indult. Cserkov, egykor a főtitkár mentora, most hűséges házőrzője, követte.

Lehet, hogy a főtitkár valamikor távolbalátó volt, most azonban veszedelmesen rövidlátó, gondolta Kalinyin. Feledkezz el róla, mondta magának. Ez KGB-ügy. És az is marad.

Ha ez a fura, új amerikai tervezet segítheti őt, hogy megszilárdítsa helyzetét a kormányban, ám legyen.

Csúcstechnológiájú Fegyverfejlesztési Központ, Dreamland, USA

1996. június 10., szerda

Patrick S. McLanahan, a légierők ezredese figyelte, hogyan hozza készenléti állapotba Kenneth Francis James kapitány a „paripáját”. James magas, izmos alakját nejlón és fémszálkeverékből készült, merev repülősruga borította, bár a fogva tartotta kifejezés ténnyel pontosabban írja le, hogyan érezte magát a kapitány a ruhájában. James állandóan magával cipelte a hordozható légkondicionálóját, és hidraulikus emelőre volt szüksége, ha be akart szállni a gépbe. Körülötte „fegyverhordozói”: katonai és civil tudósok, technikusok; a kis csapatot Alan Carmichael doktor vezette, a terv főmérnöke, és egyben Patrick civil társa. Minden szem Jamest figyelte, ahogy hihetetlen gépe felé emelkedik.

McLanahan és James gépei egy hatalmas, nyitott végű hangárban álltak, amely arra szolgált, hogy eltakarja őket a szovjet kémholdak mindent látó szemei elől; az időjárás viszontagságaitól kevésbé kellett óvni a repülőket. Még csak hajnali fél öt volt, de a hőmérő higanyszála már meredeken emelkedett. Forró nap lesz ez a mai a Las Vegastól északra, a nevadai fennsíkon lévő sivatagi kísérleti telepen, Dreamlandben.

De Patrick ügyet sem vetett a hőségre. Az előtte terpeszkedő vadászgép karcsú testét figyelte.

A DreamStar.

McLanahan állt és bámult. A DreamStar projekt egyik szerelője, Ray Butler őrmester mellé lépett.

– Tudom, mit érez, uram – mondta mély, szinte a barlang mélyéről érkező hangon, és végigsimított kopaszra borotvált koponyáján. – Ahányszor megpillantom, beleborzongok.

A gép az első, még a nyolcvanas évek közepén gyártott X-29-es repülőgép utóda volt. Hosszú, alacsony, karcsú és halálos. A DreamStar az egyetlen olyan vadászgép, amelynek előrenyilazott szárnyai a pilótafülkétől egész a gép farkáig húzódtak. Az előrenyilazott szárnyak köszönhetően a levegő szinte rátapadt a gép irányító felületeire, ezért aztán gyorsabb és vadabb manőverekre volt képes, mint amit álmában elképzelne az ember. Olyan fürge és gyors, hogy három, egymástól függetlenül működő nagysebességű számítógép kell az irányításához.

– Főnök – szólalt meg McLanahan, mikor már körbejárta a gépet, – ez a legszexisebb masina, amit valaha láttam. Isten bizony szexis.

– Butler egyetértően bólintott. – Magam sem mondanám másképp.

A pilótafülke mintha a levegőben függene a hatalmas, hegyes géptörzsön, messze, magasan a tisztára söpört betonpálya felett. A pilótafülke mellett, a törzs mindkét oldalán mozgatható segéd szárny található, ezzel is növelendő a gép mozgékonyasága és irányíthatósága. Vízszintes állapotban szárnyként működnek, és a gép eddig elképzelhetetlen magasságban képes repülni. Mikor majdnem függőleges állapotban állnak, a gép mindenfelé könnyen változtat irányt anélkül, hogy a repülési magasságon változtatnia kéne. A DreamStar emelkedés vagy süllyedés közben nem mozdítja az orrát, bedőlés nélkül fordulhat, és mindezt szó szerint egyetlen szempillantás alatt.

A hatalmas utánéggő motor egyetlen szívótorka a törzs alatt van oly módon kiképezve, hogy a légáramlatot akkor is biztosítsa, ha radikálisan változik a magasság vagy a repülési irány. A DreamStaron két pár kormányásik található, az egyik pár a tetején, a másik alul, ezeket be lehet húzni, vagy ki lehet engedni a géptörzsből az igénynek megfelelően. Az alsó stabilizálók a nagyon nagy emelkedési szögnel, mikor a gép orra a törzs fölé emelkedik és nagyon alacsony sebességnél, amikor a felső stabilizálók használhatatlanok, biztosítják, hogy a gép tartsa az irányt.

Még így, nyugalmi állapotban is energikus, ugrásra kész; bármelyik pillanatban szárnyra kap. – Ugrásra kész nagymacska – mondta Patrick félhangosan.

A gép farához sétáltak. A DreamStar kipufogója semmiben sem hasonlított a vadászgépek szokványos, kerek fúvókájához. Téglalap alakú, mozgatható fúvókái a motor kipufogógázait szinte minden irányba elmozdíthatták, ha erre volt szükség. A fúvókák alján és tetején található légnylások egy pillanat alatt megváltoztatták a gázsugár irányát; ettől a DreamStar hihetetlen mozgékonyaságra tett szert.

Pokoli egy madár volt az szent igaz, és Patrick McLanahan biztosra vette, a világon neki van a legklasszabb állása – ő fogja ezt a gépet első osztályú, verhetetlen, bevetésre kész vadászrepülővé avatni. Patrick „Mac” McLanahan, volt SAC B-52-es navigátor – emlékezetes, hogy az Old Doggal ő pusztította el a szovjet lézertelepet –, a DreamStar fejlesztési csoportjának felelős tisztje volt. Ha a gép tökéletesítését befejezik, az XF-34A DreamStar vadászgép az USA légifölényét biztosítani tudja.

Séta közben észrevették, hogy a hajózó főnöke a hajtóművet kezdi beindítani. – Úgy látom, indulásra készen állnak – jegyezte meg Butler. – Jobb, ha utánanézek, miben mesterkednek. Jó repülést, ezredes.

Patrick vizionozta a tisztelgést, és a saját gépéhez indult. Ha a két repülőgép ember lenne, akkor a másik gép, a Cheetah a DreamStar idősebb, kevésbé intelligens unokatestvére lehetne.

Cheetah az F-15E vadászbombázók családjához tartozott, az elmúlt évtized rövid fel- és leszálló manőveribilitást demonstráló, röviden SMTD project „mellékterméke”. Kétmotoros vadászbombázó, és az utóbbi évek kemény kutató- és fejlesztőmunkájának köszönhetően alaposan módosították. Hét évvel korábban került Dreamlandbe. Még egy napot sem töltött a kísérleti telepen, mikor Bradley Elliott tábormok, a HAWC parancsnoka kiválasztotta; azóta a külseje is annyira átalakult, hogy a valamikori beceneve, Eagle, azaz sas megváltozott, most Cheetah-nak, leopárdnak nevezik.

Nehezen hihető, gondolta McLanahan, hogy egy olyan szupergép, mint a Cheetah, ilyen rövid idő alatt elavul.

A DreamStar figyelemre méltó módosításait valamikor a Cheetah-n kísérletezték ki, ezért aztán az idősebb társ is roppant mozgékony, ennek a testén is megtalálhatók a mindenféle mozgatható vezérsíkok, az irányítható motorkipufogók, és a repülésirányítás a számítógépek feladata.

Azok az új alkatrészek, amelyek a DreamStarból a jövő vadászgépet hozták létre, a Cheetah teljesítményét tönkretették. Egy ember azonban még mindig képes volt rá, hogy úgy táncoljon az égen vele, mintha vadonatúj madárka lenne. A fantasztikus képességű fiatal pilóta a gép orra alatt szundikált, feje alatt kispárnának az orrkerék.

J.C.! – szólt rá Patrick.

– Ühüm – jött az álmos válasz.

Patrick felkapaszkodott a legénységi létrán, és a pilótafülkéből előhalászott egy pár fülvédőt. – Talpra! Itt az ideje a repülésnek.

J.C. Powell úgy harapott ezekre a szavakra, mint éhes farkas a véres húsrá. Egy szempillantás alatt talpon volt, és fürge gyermekként kúszott fel a létrán.

– Mondja még egyszer, ezredes.

– Azért ugrottam be, hogy megnézzem, mit csinálnak a fiúk a DreamStarral – mondta McLanahan, közben a fejére illesztette a fülvédőt, hogy kirekessze a motorzúgást. – Tizenöt perc kell, hogy beindítsák a motorokat. Készítse elő repülésre a Cheetah-t.

– Ahogy akarja, főnök.

Egy másik életében Roland Q. Powell, egy nagyon tehetős virginiai család egyetlen fiacskája, százhatvanöt centi magas, hatvan kiló. Valószínűleg vásári komédiás lehetett volna, aki kötélén táncol a Niagara-vízesés felett. Repülési stílusát legjobban a nyughatatlanság szóval lehet jellemezni, vagy találójában a nyugtalanság megszűnésével. Tökéletesen otthon érezte magát a fedélzeten, a gépből maximális teljesítményt hozott ki, a legvégső határig elmerészkedett, de mindig ura volt a masinának. Soha nem repült lassan, ha gyorsan is mehetett, soha nem kanyarodott harminc fokos bedőléssel, ha megtehetette hatvannal, vagy kilencvennel, soha nem húzott magasra, ha a fák koronája felett is elsuhanhatott. Becenevét – J.C. – még a kiképzés során szerezte, oktatói minden alkalommal halk Jézus Krisztust mormoltak (rendszerint a „segíts meg” és „vigyázz rám” követte), ha kiderült, hogy rossz sorsuk Roland Powell mellé osztotta be őket.

A kiképzés után először feladatra induló pilóták eligazítója lett, de a légierő nem ragaszkodott ahhoz, hogy a jövő pilótái mind J.C. Powellek legyenek, ezért az Edwards légierőbázisra küldték. A próbarepülések tökéletesen megfeleltek Powell alkatának. Mindent tudott az aerodinamikáról, ez azonban nem akadályozta meg, hogy megkísérelje a lehetetlent; mindent megtett, amire a mérnökök megkérték. Következésképpen J.C. kapta meg a forró gépeket. Mindegyik konstruktőr tudni akarta, mivé bűvészkedi J.C. a gépet. Elliott tábormok hamarosan átcsábította Dreamlandbe, azzal az ígérettel, hogy a legkeményebb gép, a Cheetah az övé lesz. Powell kiváló mérnöki és pilótái szakismerete sokat segített a DreamStar fejlesztésénél, de a pilóta nem hagyta el a Cheetah-t. Azóta is ő az egyetlen pilótája.

De J.C. Powell már eleget sütkérezett a rivaldafényben. Most Kenneth Francis Jamesen a sor.

Újra a DreamStarnál. Patrick felmászott a hidraulikus lift lépcsőin. Figyelte, ahogy Jamest leengedik a pilótafülkébe. Repülősruháját ülő helyzetbe hozták, és Ken pont úgy nézett ki, mint egy műanyag baba. Mikor végre a helyére került, Patrick hozzálépett. Pontosabban megközelítette, amennyire csak a pilótára aggatott műszerek ezt lehetővé tették.

Rendben van, Ken?

James biccentett. – Otthonosan.

Patrick figyelte, ahogy Jamest beültetik a különlegesen kialakított katapultszékbe, beszíjazzák, rákapcsolják oxigénkészülékét és az elektromos vezetékeket. Patricknak óhatatlanul a csatába induló középkori lovagot juttatta az eszébe. Különösen, amikor ráadták a sisakot, és a vállán lévő gyűrűkhöz erősítették. A sisak belsejét érzékelők borították. Most, hogy a sisak is a helyére került, a repülőöltözet egyetlen gigantikus áramkör, hatalmas szupravezető tranzisztor lett. Az adattovábbító áramkör James agya és a fantasztikus repülőgép között.

– Önellenőrzés beindul – jelezte Carmichael. A számítógép ellenőrizte a ruhába beépített több ezer érzékelőt, áramkört, adó-vevőt, és azt, hogy tökéletesen kapcsolódnak-e a DreamStarhoz. Carmichael azt már nem engedte, hogy az ő munkáját is a gép végezze. Még akkor sem, ha a gép és ember közötti direkt kapcsolat kialakítása az ő műve. Manuálisan ellenőrizte a kijelzéslabirintust. Figyelte, hogy nem bukkan-e fel váratlanul egy hibás adat, vagy a tökéletlen működésre utaló jel.

Mindent rendben talált. A számítógép is. Pár perc múlva a tudós Patrickhoz fordult. – Készen van.

Patrick a lift keskeny folyosóján Kenhez mászott, elé térdelt. A sisak vastag elektro-optikai üvegen keresztül jóformán nem lehetett látni a burában lévő embert.

– Pajtás, készen állsz egy kis repülésre?

Egymásra néztek. James nem mozdult. Patrick várt, figyelt. James szemlátomást el akart dönteni valamit. Félelemnek, megbánásnak vagy idegességnek nyoma sem látszott rajta. Csak olyan... milyen is?

Patrick Carmichaelre nézett. – Alan! minden rendben van?

– A tétája leugrik a skáláról! – A doktor újra ellenőrizte az EEG jelzéseit. – Semmilyen alfa vagy téta aktivitást nem látok.

Patrick újra Jameshez fordult. Egész közel hajolt hozzá. – Elhalaszthatjuk, pajtás. Ne erőltesd. Nem ér annyit.

– Szó sincs róla. Rendben leszek. Csak... fel kell készülnöm...

– Akkor lazíts. Hagyd, hogy magától jöjjön. Ne hajszold. Ha nem megy, akkor nem megy.

– Pokoli módja a háborúzásnak – James hangja telve volt ingerültséggel. – Már látom is a pilótát, amint jelenti a csapatparancsnoknak: „Tudom, hogy az ellenség itt köröz a fejünk felett, de sajnos ma nem tudok repülni. Az a nyomorult tétám nem válaszol...” Be kell bizonyítanom, hogy az első szóra ki-be járok a tétába.

– Arra azért még néhány évet rá kell szánnunk, míg a rendszer teljesen ütő- és működőképes lesz, Ken – mondta Patrick. – Emiatt most ne aggódj. Lazíts. Ne erőltesd se magadat, se a rendszert. Menj fel, érezd jól magad, és utána fizess egy sört a kávézóban. Ennyi az egész.

Patrick a kísérleti pilóta felé nyújtotta a kezét, az pedig fémkesztyűs mancsával belecsapott. – Áll az alku. Vágj lyukat a levegőbe, pajtás. Ez parancs. – Még egyszer feltartotta az ujját, aztán kimászott a liftből.

Mire Patrick leért a betonozott kifutópályára, Carmichael doki hitetlenkedve rázta a fejét.

– Már az alfa-C paraméter alá süllyedt. Azt hiszem elérte, hogy bármikor meg tudja csinálni. Ha nem lenne a gépben, eljutna a téta-színusz A-ba még mielőtt becsatolnánk.

– Időnként ideges lesz – tette hozzá Patrick. – Különösen, ha egy ennyire fontos kísérlet előtt állunk. Segíts figyelni, Alan.

A Cheetah motorjai már bőgtek, mikor McLanahan visszatért; bemászott a hátsó pilótafülkébe és beszíjazta magát. A gépen minden műszer élt, az ügyeletes fedélzeti tiszt átfutotta a felszállás előtt kötelező adathalmazt, ellenőrizte az adatokat. Mivel egyelőre a Cheetah volt az egyetlen gép, amely valamelyest lépést tarthatott a DreamStar-ral, most fotónyomkövetésre és gyakorló-ellenőrző repülésre használták. A Cheetah-n egy különleges, nagysebességű kamera figyelte és követte a DreamStar-t. Patrick a monitoron láthatta a DreamStar összes fontosabb elektronikus kijelzőjét, és ha a szükség úgy hozta, távirányítással irányíthatta a fantasztikus gépet.

Pillanatnyilag azonban a DreamStar motorjai pihentek, a monitoron egyetlen jel élt: Ken James EEG-je. Akárcsak Carmichael, Patrick is ámuldozva figyelte Ken agyhullámain. Bekapcsolta az interfonját.

– Már majdnem téta-színuszban van.

– Ez azt jelenti, hogy visszamehetek aludni? – érdeklődött J.C.

– Te milyen gyorsan jutsz el a téta-alfába? – kérdezte Patrick, miközben a monitoron változó jeleket figyelte. – Tudom, hogy repültél a DreamStar szimulátorán. Jobbak voltak az eredményeid?

– Patrick, én pilóta vagyok, és nem robot. – J.C. hangjában nyoma sem volt a gúnynak. – Szerintem az ANTARES majdnem robotokat csinál a pilótákból. Egyébként a kérdésedre válaszolva, biztos vagyok benne, hogy gyorsan eljutnék a téta-alfa állapotba. Néhány perc alatt. Ebben az állapotban maradni, az más kérdés, az nem feküdt nekem. De én nem vesztettem el a DreamStar-t, hanem elnyertem a Cheetah-t. És szerintem én kötöttem jobb vásárt.

J.C. szájából ez hosszú beszéd volt, ebből is látszik, hogy ki nem állhatta az ANTARES-t. Az ANTARES a DreamStar már amúgy is lenyűgöző technikai tárházának legújabb szerzeménye lehet, talán a jövő légicsatáinak alapja, de J.C. jövőjében nem volt helye.

– Senkiből sem csinál robotot – érvelt McLanahan. – A teljes irányítás a te kezében marad. Nem értem, mi a bajod az ANTARES-szel.

– A teljes irányítás? Minek az irányítása? A számítógép megmondja, mit kell tenni, és a pilóta engedelmeskedik.

– De a pilóta adja le a lövéseket, J.C.

– Az szent igaz, hogy a pilóta szabadon válogathat a számítógép készíttette lehetőségek közül, vagy ügyet sem vet az egészsre, és megy a maga feje után. Ezt én is tudom. De ha egy csinos számítógép előáll a maga száz választási lehetőséget tartalmazó kis listájával, hát az emberek többsége onnan fog választani. – Powell az ölébe eresztette a kezét. – Mondjuk bemész egy étterembe. – Egy intéssel magához hívta a képzeletbeli pincért. – Már voltál itt, mert az egész városban a legjobb steak-et kapod, de Pierre odanyújtja az étlapot. Erre te mit csinálsz? – Powell kinyitotta az étlapot, és úgy tett, mint aki olvassa. – Belenézel. Elolvasod. Miért? Mert az orrod előtt van. Szóval valószínűleg a steak-et rendeled, hiszen ezért jöttél ide, de azért elolvasod az étlapot. Na. Még az ANTARES esetében is időre van szükség, amíg átfutod az étlapot. Egy valódi pilóta ezt az időt arra szánja, hogy a fejét használja, az ösztöneire figyeljen, és valódi manőverezésbe kezdjen. Az ANTARES-nél nincsenek gondolatok, nincs elemzés, nincs döntés... ezt már megtették helyetted. Ezt nevezem én programozásnak.

– De ha jobb az eredmény...?

– Még senki nem bizonyította be, hogy az ANTARES jobb az emberpilótánál...

– J.C.! Mi emberrel dolgozunk!

– Többé-kevésbé – válaszolta J.C. gúnyosan, és a gombokat a megfelelő állásba tekerte. – Sok fontos területen azonban nem. Én csak azt mondom, hogy az ANTARES-t le lehet győzni.

– Hát... – Patrick kimerülten dörgölte a szemét, szerette volna, ha kimasszírozhatja a kezdődő fejfájást, ami a Powellel folytatott viták rendszeres kísérőjelensége volt. – Pillanatnyilag felesleges erről vitatkoznunk. Mint már mondtam, egyelőre nem tudjuk, milyen jól harcol a DreamStar, messze még a bevetés. Azért vagyunk itt, hogy teszteljük a gépet, teszteljük az elképzeléseket.

J.C. lecsúszva ült a székén, McLanahan nem is látta. – De a tábormokok és a kongresszusi képviselők ennyit sem törődnek az elképzelésekkel és az elvekkkel. Csak egyre kíváncsiak, hogy megnyerne-e egy légicsatát.

– És te azt mondd, hogy nem.

– Én azt állítom, le lehet győzni. Egy kellően tapasztalt és merész pilóta legyőzheti az ANTARES-t. És ha az ANTARES-t arra kényszerítik, hogy elszakadjon a köteléktől, akkor a DreamStar pilótájának egyedül kell harcolnia és döntenie. A DreamStar nem arra tervezték, hogy emberek által vezetett gépekkel harcoljon. Szerintem épp ez a gyengéje... És nézd csak meg, mit csinálunk a harci pilótáinkkal – J.C. a DreamStar felé mutatott. – Ken James a légierők egyik legjobb pilótája. Amióta kikerült az óvodából, ő a sztár. És mit csináltunk vele? Belegyömöszköltük egy fémruhába, rányomtunk egy tízkilós sisakot, és több elektródát kapcsoltunk a testére, mint Frankenstein a szörnyére. Az agyát használjuk, az eszét nem. Nagy különbség. Az összes jó pilótánk az ANTARES protoplazmikus kapcsolótáblája lesz?

Ahhoz képest, hogy még csak harmincéves, igazán maradi ez a Powell, gondolta Patrick. Átfutotta az EEG kijelzéseket. – Minden normálisnak látszik. Egy kis időbe még beletellhet, amíg ideszól, hogy kész van. Majd szólok, ha beáll, és akkor indíthatjuk a motorokat.

– Vettem, értettem, még csinálok egy repülésirányítás ellenőrzést.

– Nem végezted el a számítógépes önellenőrzést?

– A számítógép ellenőrizze, hogy a számítógép jól működik-e, ez nem más, mint bajkeresés. Egy szép napon a számítógépek összefognak, és két vállra fektetnek bennünket. Én meg még előtte szeretném elkapni őket. Manuálisan végzem az ellenőrzést. Szólj, ha indulhatunk.

– Vettem. – Patrick belefáradt a vitába. Arról nem beszélve, hogy Powellnek egy és másban igaza van. Újra az EEG monitorra figyelt.

A téta-színusz-alfa szerint James laza volt, de ez az ellazulás mély, neurológiás ernyedtség volt, sokkal több, mint amikor kilazítjuk az izmainkat. Hónapok kemény gyakorlására volt szükség, míg megtanulta, hogy jusson el a téta-színusz-alfába. Biofeedbacknek nevezik azt az eljárást, amikor a pszichológus a páciens egy mini-EEG-re, vagy poligráfra köti, ami bippelni kezd akárhányszor béta hullámot észlel, így jelzi a stresszt, a szabálytalan izom- vagy idegtevékenységet. Az ötlet egyszerű. Addig kell lazítani, amíg a bippelés megszűnik, de Jamesnek ennél sokkal tovább kellett mennie. Ki kellett kapcsolnia az elméjét. Ki kellett tárnia a tudatalattijának egy ablakot.

Kenneth Francis James tudatalattijának ablaka nem úgy nyílt, mint egy rendes ablak avagy ajtó. Olyan volt, mint mikor a forró, recés élű kés belehasít a rózsaszín húsba. Ilyen volt annak az ANTARES-nek a természete, amely az emberi agyat egybekapcsolta a digitális számítógéppel. James jóval messzebbre jutott Carmichael elképzelésénél. Ez már igazi volt, igazi kapcsolat a fedélzeti számítógép és a pilótaruhája között.

Az áthatolás első agynémító fázisa magának a rendszernek az aktivizálása. Ez abban a pillanatban automatikusan megtörténik, amint az ANTARES érzékeli, hogy James eljutott a téta-színusz-alfa állapotba. Ahhoz, hogy James testének minden egyes, még a legapróbb elektromos rezdülését is érzékelje, a fejlett neurális transzfer és válaszrendszert, az ANTARES repülősruhát is elektromossá kellett tenni. A feszültség roppant alacsony volt, viszont a test minden részére kiterjedt, a feje búbjától a lábujjáig. Olyan érzés volt, mint amikor az ember a nyelve hegyével megérint egy kilencvoltos elemet és ízlelőbimbóin

kellems bizsergést érez; de ez a bizsergető érzés James teljes testét átjárta. És mindeközben meg kellett őriznie a téta-alfa állapotot...

Az ANTARES rendszer működésének fenntartása csak az első lépés: most már könnyen kizárta agyából az ismerős, enyhe fájdalomérzést. A következő támadás magát az elméjét érte.

Ha már egyszer megnyílt az ANTARES, akkor előre programozott kérdéssorozattal bombázta a tudatot és a tudatalattit. A kérdéseket már hónapokkal korábban hosszas munkával betáplálták egy szimulátor egységbe, és most az összes létező agyhullámra alkalmazhatóak voltak. Az ANTARES először megkereste, majd felismerte és végül összekapcsolta a megfelelő mintákat, aztán az adott idegi funkciót a tudatalattiba kényszerítette, és attól kezdve az ANTARES számítógép irányította azt a tudatszintet. Az egész úgy működött, mintha minden szinten más és más jelszót kellene megadni az öröknek, hogy azok továbbengedjék az utazót. Az örületes különbség csak az volt, hogy az ANTARES nem kopogott, hanem fejszével verte mindegyik szint szezám-ajtáját. Mikor beengedték, először barátkozott, majd átvette a hatalmat, és leigázta a bennlakót. Ezek a puccsok gyakran fájdalmasak voltak, bár az is előfordulhatott, hogy megnyugtatóan hatottak. Előfordult olyan is, hogy James tudatalattijából olyan gyermekkori emlékképek szabadultak elő, amit Maraklov már réges régen elfelejtett.

Agyának tudatos része olyan volt mint egy hatalmas nappali, amelyből a bútorokat a ház legkülönbözőbb helyeire vitték. Az ANTARES a legtöbb tudatos funkció irányítását magára vállalta, és csak az alapvető életfunkciókhoz szükséges tevékenységeket engedte előtérben maradni, a többit a padlásra száműzte. És most már készen állt, hogy újra modelláljon.

James tudatalattijának ajtajai-ablakai szélesre tárva-nyitva. Elméje készen rá, hogy hihetetlen mennyiségű információt fogadjon be.

A rendszernek azonban nagy megrázkódtatást jelentett, mikor ráébredt, hogy nem őt, hanem ötszáz, ötezer érzékszervvel kell számolnia; és itt az ANTARES egyáltalán nem tudott segíteni. Mikor a „szoba” megtelt, egyszerűen még több inputot zsúfolt bele. James számára az új impulzusok nem voltak összefüggőek vagy érthetőek. Összevissza fényvillanások; hangok zűrzavara dobolt az agyában. Minden rendért, helyért, és felismerésért kiáltott. Más szavakkal, és ezek Ken saját szavai, olyan érzése volt, mintha vízesés zubogna a fejében, miközben elviselhetetlen hóhullám önti el, és közben egy forgósél magjában csücsülne. Az ANTARES könyörtelen volt. Amint az egyik képzet vagy impulzus félrekerült, száz újabb lépett a helyébe. A számítógép csak annyit tudott, hogy ezeket kell megtanulni. Nem ismerte a pihenés, a vereség, vagy az örület fogalmát.

Aztán egyszer csak az input áradat elcsitult. Az adat-tornádó elsöpört, és nem maradt mögötte más, csak látszólag összevissza felhalmozott információdarabkák. A bútorokat felforgatták – de mind megvolt épségben. Az ANTARES most jóindulatú rokonként, segítőkész szomszédként nekiállt rendezkedni. Dobozokat gyártott, hogy a dzsungelben rend legyen, a kisebb dobozokat nagyobbakba tette, azokat újabb dobozokba; az adathalomból rendezett, összefüggő csomagocskák lettek.

James szeme felpattant, ébredezett rémálmából. A puha teflon tartóra helyezett nehéz sisakban elfordította a fejét; átnézett a Cheetah nyitott mennyezetére. Powell az első pilótafülkében tett-vett. McLanahan a műszereit figyelte, valamit észrevehetett, mert átnézett hozzá. Láta a DreamStar projekt igazgatóját, az oxigén rostély a helyén, és szemlátomást rádióon beszélt valakivel. Patrick egyenesen ránézett. Hozzá beszél talán...?

...És hirtelen elviselhetlenné vált az energia. A DreamStar vadállat lett, pórázon tartott vad, aki minden erejével le akar szakadni a szíjról, mert orrában érzi a zsákmány szagát.

James az előtte lévő műszerfal bal oldalán elhelyezett MFD-re -multifunkcionális kijelző – nézett. Azt képzelte, bal keze mutatóujja megérinti a VHF-1 gombot. Abban a minutában felvillant a fénykijelző. A szeme előtt ott sorjázta az előre beprogramozott VHF rádiócsatornák. A képzetet a DreamStar számítógépe az ANTARES-en keresztül közvetítette

az agyába, de olyan tisztán látta, mintha „valóság” lenne, nemcsak álom. Kiválasztotta a megfelelő csatornát, és bekapcsolta a rádiót. Eközben meg se moccant. A döntéstől a végrehajtásig kevesebb mint egy másodperc telt el.

– Storm Kettő készen áll a gép indításra – jelentette James. Az ANTARES nem vette el beszéd és hallásképességét, viszont minden érzelmet kiiktatott a hangjából. Patrick rádiójából kísérteties, földön kívüli hang szólalt meg.

– Örülök, hogy visszajött, kapitány – válaszolta McLanahan, – láttam, hogy kikerültél a téta-alfából. Készen állsz egy kis repülésre?

– Készen, és várom, ezredes.

– Várj – Patrick bekapcsolta a másik rádiót. – Storm Irányító, itt Storm Egy.

A High Technology Advanced Weapons Center föld alatti irányító termében a légierők egyik négycsillagos tábornoka hatalmas, cseresznyefából készült íróasztalánál épp letette a telefonkagylót. Undorodva pillantott a jobb lábára. Lenyúlt, kiegyenesítette a lábát, aztán feltápáskodott a bőr karosszékéből; merev jobb lába volt a bot. Mikor már biztonságban állt a lábán, kikapcsolta a jobb térdízület protézis teflon és grafit kapcsolóit – most már majdnem úgy használhatta a lábát, mint az igazit.

Egy szárnysegéd kinyitotta az ajtót Bradley Elliott tábornok előtt. A HAWC vezetője kilépett az ajtón, végigbicegett a keskeny folyosón, és belépett az irányító pontra. A biztonsági csapdákkal körbekerített terület első ajtajánál a kártyáját használta. Abban a pillanatban erős lámpafény villant fel, és az ajtó önműködően bezárult mögötte.

Két biztonsági őr – az elengedhetetlen Uzikkal – lépett elő a csapdafolyosóra nyíló két ajtó mögül. Mikor felismerték a látogatót lelassítottak, de folytatták útjukat. Az egyik gyorsan végigtapogatta Ellio-tot, aztán kis fémdetektorral folytatta, a másik felhúzott fegyverrel várakozott, az ujjá az Uzi ravaszán. A fémdetektor csak egyszer bippelt, mikor Elliott jobb térdéhez érkezett.

Az őrök megvárták, míg Elliott aláírja a belépő-könyvet, aztán ellenőrizték az aláírást az előre Odakészített aláírásmintával, és az Elliot mellére tűzött azonosítókártyán található aláírással. Az eredménnyel elégedetten épp oly gyorsan visszaléptek őrhelyükre, amilyen gyorsan előugrottak.

Mikor a tábornok kilépett az ellenőrző folyosóról, magas, fekete biztonsági őr lépett hozzá; a csípőjén egy kilenc milliméteres Beretta kevélykedett.

– Sajnálom uram – mondta Hal Briggs őrnagy, és egy csésze kávé nyújtott a tábornoknak. – Új ember.

– Pont azt tette, amit tennie kellett – válaszolta a tábornok. Meg kell dicsérni.

– Igen, uram – válaszolta Briggs. Elliott már félre is tolt, és belépett a kommunikációs központba. Az egyik irányító a telefont nyújtotta.

– Storm Irányító Alfa, kezdheti.

– Alfa, itt Storm Egy. Két járat zöldön, felszállásra készen.

– Várjanak – mondta Elliot. Lejebb tartotta a kagylót, Briggs egy számítógépes nyomatot tett elé.

– Legfrissebb jelentés a Lassen-hegyi űrmegefigyelő központból – mondta Briggs. – A kísérleti repülés alatt három orosz műhold lesz a területen. A Cosmos 713 infravörös felderítő műhold még Észak-Amerika felett van, minket a másik kettő izgat. A Cosmos 1145 és 1289 a veszélyesek. Véleményünk szerint főként földfelszín megfigyelő műholdak, korlátozott lehetőségük van, hogy működés közben lefényképezzenek egy repülőgépet, de természetesen veszélyesek. Mindkettő egész nap a gyakorlóterep felett lesz. Elhalasztjuk a próbát?

– Nem – válaszolta Elliott. – Nem adom meg az oroszoknak azt az elégtételt, hogy azt hihessék, miattuk elhalasztok egy már régóta tervezett gyakorlatot, csak azért, mert két ócska

kaszni erre cirkál. Csak arra vigyázzon, hogy a Cheetah és a DreamStar takarásban legyen, míg azok a fejünk felett vannak.

Belekortyolt a kávéjába, mogorván a csészére pillantott, aztán letette az asztalra. – Egyébként úgy tűnik, mindent tudnak a Dream-Starról. Azt hittem nem tudom becsukni a számat, amikor megláttam a DIA, a titkosszolgálat nemzetbiztonsági részlege, fényképeit a Ramenszkoje repülési kísérleti telepről. Pontosan olyan rövid pályás fel- és leszállásra képes eszközeik vannak Moszkvának, mint nekünk itt Dreamlandben. Pontosan ugyanolyanok. Centiről centire megegyezik minden részlet.

– De uram, tudjuk, hogy az oroszok már évek óta dolgoznak egy nagyteljesítményű STOL vadászbombázón...

– Persze. Épp annyi ideje, mint mi Dreamlandben. Beindítottuk a Cheetah, ők beindítják a STOL-gépeket.

– Minden ember múltját újra ellenőriztem, aki a legcsekélyebb kapcsolatban áll a fejlesztéssel – válaszolta Briggs. – A DIA a civileket ellenőrzi. Ez összesen ötezer embert jelent, és több mint százötvenezer átvizsgálandó leélt évet. És ezt minden évben megismételjük a kulcsszemélyeknél. Túlterheltek vagyunk...

– Tudom, tudom – Elliott újra felemelte a telefont. – De kifutunk az időből. Minden egyes repülés sikerért titkosszolgálati vereséggel fizetünk. Ezt nem engedhetjük meg. – Beállította a kapcsolót. – Storm Flight, itt Alpha. Engedélyezem a motorok beindítását. Kérjen engedélyt, ha készen áll a gurulásra.

– Vettem, értettem – válaszolta McLanahan.

Elliott Briggshez fordult. – Jöjjön utánam a toronyba, ha megkapta a két orosz kémholdról a helyzeti jelentést. Mielőtt agyonhajszolom, hogy megtalálja nekem a titkok kiszivárogtatóját, engedélyezem, hogy élvezze a sikereinket is.

– Ezt nem hagynám ki egyetlen ellopott STOL-ért sem – Briggs későn vette észre, hogy talán nem ez volt a legmegfelelőbb válasz. Elliott ránézett, Briggs pedig nagyon sajnálta, hogy nem tartotta a száját. A tábornok kibicegett a teremből.

– Storm Kettő indítja a motorokat – jelentette James Powellnek. Az F-15 Cheetah pilótájának alig volt ideje, hogy válaszoljon, a motorturbinák dübörgése máris belerobbant a kora reggeli csendbe.

A beindítás egyetlen gondolatába került; kiválasztotta az ANTARES által közvetített számítógépes „home” menü „motor indít” rutinját. A számítógépek azonnal energiát adtak a motorindító áramköröknek, és ezzel egyidőben meghatározták a státusát. Mivel külső levegő illetve erő nem állt rendelkezésre, a „riadó” státus szerint kell eljárni.

Egy századmásodperc sem telt el, az indító áramkörök már működtek, és a DreamStar bal motorjának kompresszorának tizenhatodik fokozatába szuperkompresszált nitrogén gáz lövellt. A hagyományos hajtóművektől eltérően nem egyenként kellett felpörgetni a kompresszorokat, a motorok összes kompresszor-fokozata egyszerre aktivizálódott, ettől kísértetiesen gyorsult a gép. Alig húsz másodperccel később a bal motor üresben járt, a jobb motorba túlnyomást préselt, hogy felpörgesse a kompresszort, és begyújtsa a motort. Egy perc, és mind a két motor teljes erővel működött. Mikor a motor indít programot beindította, a számítógép már tudta, mi a következő lépés: Jamesnek csak engednie kellett, hogy az előre beprogramozott ellenőrzőlista leperegjen a szeme előtt, a többit a fedélzeti számítógép elvégezte helyette.

– Storm Kettő, motorbeindítás befejezve, megkezdem a felszállás előtti ellenőrzést.

– Hihetetlen-morogta Powell a Cheetahban. Ugyanakkor kezdte meg az ellenőrzést, amikor James, de a bal motorja még üresben járt, mikor a DreamStar indítása már befejeződött.

A McLanahanak és Powellnek tett jelentés után James azonnal utasítást adott a mindenre kiterjedő számítógépes ellenőrzésre. A DreamStar minden porcikáját, alkatrészét át kellett

vizsgálni. A két motor beindította a négy fő, és két pót hidraulikus pumpát, tehát elegendő energia volt a DreamStar repülésirányítására. Kívülről azt lehetett látni, hogy a DreamStar szárnyfelülete jön-megy és hullámzik. A kívülállónak a repülésirányítás ellenőrzése szurreális látványt nyújtott... mindegyik szárny lehajolt, felkunkorodott, a leghetlenebb szöveget vették fel, kinyújtóztak, összehúzóztak, sokkal inkább zselatin lemezre, mint rostos acéllemezeire hasonlítottak. Attól kezdve, hogy megkezdődött a hidraulikus rendszer beindítása, tizenöt másodperc alatt jutott el a teljes ellenőrzés befejezéséhez.

Következett az elektromos rendszerek ellenőrzése. Két generátor, két váltóáramú generátor, egy vész generátor, két, egymástól független elemes biztonsági rendszer: három másodperc. Az ellenőrzés alatt James meg se moccan, hagyta, hogy érzékeit elborítsa a rengeteg információ.

A repülőgép élőlény. A személyzet nem mehetett a közelébe a repülést megelőző ellenőrzés során, mert a veszélyes radar, elektromágneses és lézersugarak nyaktörő sebességgel keringtek a gépben és a gép teste körül. A szelepek maguktól beindultak és leálltak. A feladatra alkalmazkodó szárnyak folytatták különleges hullámmozgásukat, felíveltek és lehajoltak, de olyan gyorsan, hogy azt hihette volna a szemlélő, hogy leválnak a törzsről.

És közben James mindenről tudott. Kezét-lábát nem érezte, azt viszont tudta, hogy a radarban épp melyik áramkör aktivizálódik, és a rendszernek köszönhetően milliméterre érezte, mennyire parkol tőle a Cheetah. Tudta, milyen pozícióban állnak a DreamStar „kacsái” – a mozgatható vezérsíkok és stabilizátorok, amelyek a gép elején emelkednek, és az a feladatuk, hogy többlet emelőerőt és fordulaterőt adjanak a gépnek, illetve hogy segítsék a főszárnyak mozgását; – tudta, mekkora a folyadéknyomás az első hidraulikus rendszerben, épp úgy érezte mindezt, ahogy az ember tudja, érzi, hogyan áll a kis lábujja, anélkül, hogy látná, vagy felemel egy ceruzát és írni kezd vele, anélkül, hogy tudatosan végiggondolná az ehhez szükséges mozgássorozatot. Az ANTARES elvágta Jamest a saját testétől, ezt a feladatot az agy mélyebb részére süllyesztette, agyának tudatos részét arra „programozta”, hogy a szuperszonikus vadászgépet irányítsa.

Hirtelen a DreamStar beszüntette vad rángatozását.

– Storm Kettő zöldön áll, készen a gurulásra – jelentette James.
– A radaromat még be sem állítottam – nyögte Patrick. – J.C., mi van az ellenőrzéssel?
– Még néhány perc.
– Hogy fejezhet be egy teljes rendszerellenőrzést néhány másodperc alatt?
– Neked mennyi időbe telik, míg alvás után magadhoz térsz? – kérdezte Powell, és elvégezte a teljes ellenőrzés utolsó lépéseit. – Mennyi időbe telik, míg megkérded magadtól, hogy hogy vagy? Ilyen az ANTARES. Ha valami baj lenne a DreamStarral, Ken azt úgy érezné, mintha te elfeküdnéd a nyakadat, vagy megrántanád a bokádat.

Míg Kennek számítógép hadsereg állt a rendelkezésére, addig Powellnek például manuálisan kellett „elrontania” a gépet, hogy ellenőrizhesse a vészrendszert. De néhány perces kapcsolgatás és gombtekerés után befejezte a jobb combjára csíptetett listát, készen állt az indulásra.

Patrick beállította a mikrofonját. – Storm Irányító, itt Storm Egy. A két madár zöldben áll. Gurulásra kész.

Elliott tábornok most a hordozható torony tetején állt. A szerkezet tizenöt láb magas volt, és mindig ott állították fel, ahol épp feladatot hajtottak végre. Ezzel is biztosítani akarták, hogy illetéktelen szemek ne fedezhessék fel Dreamland vízmosásokból és kiszáradt patakmedrekből kialakított kifutópályáit. Hal Briggs őrnagy épp most trappolt fel az ingó lépcsőn, és átadott egy újabb számítógépes listát. Ekkor jelentkezett Patrick.

– Ezek a Cosmos kukkolókarcsik tizenöt perc múlva kezdik az első felderítő kört – jelentette Briggs. – Percre pontosan alkalmazkodnak a mi időzítésünkhöz. Azok ketten a következő két órában tizenöt percenként húznak el a fejünk felett.

– Újabb nyavalyás szivárgás. Csak két napja jelöltem ki az időpontot.

– De két nappal ezelőtt még nem volt fenn a két műhold... Ellenőriztem – aggodalmaskodott Briggs. – Csak nem arra gondol, hogy...

– Arra gondolok, hogy az oroszoknak két nap, talán még annyi sem kellett, hogy értesüljenek a mai napra tervezett eseményről, és pillanatok alatt két vadonatúj műholdat küldtek... Mindegy, legalább nem a földön kapják le a gépeinket – morogta Elliot. Felvette a mikrofonját. – Storm Flight, itt Alpha. Guruljon a jelzésig, és várja meg a felszállási engedélyt. A szél nyugodt, az altiméter... – Elliott a meteorológiai jelentésre nézett, – ...három-zéró-zéró-öt. Gurulásra engedély egy-zéró perc múlva. Vége.

– Storm Flight vette, tíz perc. Megyünk. – Pillanatokkal később mindkét gép előgurult a blöff-hangárból, és a hatalmas FOLLOW ME táblával felszerelt dzsip mögé gurult. A karaván gyorsan haladt a keményre sült homokon, elhagytak egy kisebb blöff-hangárt, aztán végiggurultak a cikcakkos, álcázott kifutópályán. A Cheetah és a DreamStar egymás mellé gurult, lefékeztek, a technikusok még egy gyors, utolsó ellenőrzést hajtottak végre.

– Felszállás előtti ellenőrzés – jelentette Patrick az interfonba.

– Vettem – válaszolta J.C.

– Storm Kettő készen áll az indulásra – rádiózta váratlanul James.

– Hihetetlen – mondta Patrick J.C.-nek. – Már végzett a felszállás előtti ellenőrzéssel, pedig az övé kétszerre bonyolultabb a miénknél. – Beállította az UHF rádiókapcsolót. – Várj, Storm Kettő.

– Vettem, értettem.

Powell összecsapta kesztyűs kezeit, és befejezte az ellenőrzést. – Áramkör megszakítók rendben. Mennyet zárva. Biztonsági övek és vállszíjak?

– Fenn és benn – válaszolta McLanahan.

– Fény. Sisak, rostély, oxigén maszk, oxigén panel.

– Fenn, lenn, fenn, normálra állítva.

– Itt is. Kiengedem a parkolófékeket. – Powell a műszerfalon megérintett egy kapcsolót. – Felszállási ellenőrzés.

– *Felszállási ellenőrzés folyamatban*, válaszolta egy számítógépes szintetizátorhang. A Cheetah ellenőrzésének utolsó lépései. A számítógép figyelemmel kísérte az ellenőrzés minden egyes lépését, és most még egyszer utoljára végigszaladt a fedélzeti berendezéseken, hogy jelentse, ha a legkisebb hibát is észleli.

– *Felszállási ellenőrzés befejezve. Státus oké.*

– Ezt eddig is tudtam, hülyegyerek – morogta vissza J.C. Soha nem bízott a számítógépben, noha konzultált vele. – Indulhatunk, ezredes.

Patrick beállította a rádió gombját. – Storm Irányító, itt a két Storm járat. Indulásra készen.

Hal Briggs a torony keskeny folyosóján szájához tartotta a mikrofont. Csak három szót mondott: – Homokvihár, egy-hét.

Rejtjeles szavai négyszáz négyzetmérföldes területen mintegy száz biztonsági őrt mozgattak meg. Ők voltak az utolsó láncszem abban a sorban, amelyik megakadályozta az illetéktelen behatolást és hallgatózást. Mindegyik őr elektronikus érzékelőkkel ellenőrizte és újra ellenőrizte a rábízott körletet – hang, radar, hő, mozgás, elektromágneses jelzések és ha mindent rendben talált, kódolt elektronikus hangjellel közölte: minden biztonságos. Csak mikor már az összes körletből beérkezett a jelentés, kapta meg Briggs a „mehet” jelzést.

Öt másodperc, és Briggs már tudta, hogy minden tiszta. – Rendben, tábornok – jelentette Elliottnak. A tábornok még egy pillantást vetett a műholdakról szóló jelentésre, aztán megragadta a mikrofont.

– A két Storm jártnak. Korlátlan felszállási engedély megadva. Felszállási engedély érvényessége öt perc. Jó utat.

Patrick megnyomott egy gombot, és a Cheetah gerincére szerelt videokamera halk zúgása betöltötte a teret. – A kamerát a Dream-Starra állítottam, J.C. – jelentette. – Ne veszítsd el.

– Előbb lesz jégeső a pokolban, minthogy eltűnjön előlem egy gép – jelentette ki magabiztosan Powell.

Néhány lábnyira előttük gurult a DreamStar. A jobb szárnyvég épp eltakarta Kent Powell szeme elől.

– Jön – jegyezte meg J.C. Előrehúzta a gázkarokat, közben a lába a féken volt. A Cheetah megremegett, aztán rázkódni kezdett. Olyan hangja volt, mint egy távoli földrengést jelző morajlás.

– Lazábban, babám – mormolta J.C. Gyorsan végigszaladt a motortevékenységet jelző képernyő adatain, üzemanyagáramlás, fűvókaállás, turbina belső hőmérséklet, kipufogógáz-hőmérséklet. Minden oszlop normál magasságban állt, és zölden világított. Öntudatlanul is szorosabban fogta a kormánybotot. – Engedd el babám...

James is elvégezte az utolsó ellenőrzést. Neki azonban nem kellett zölden villogó grafikonokra figyelnie. Az ANTARES nem csak a vizuális érzékszerveken keresztül közvetítette az információkat; ha akarta volna, persze „láthatja” a szavakat, számokat, szimbólumokat, de az ANTARES vigyázott, nehogy túlterhelje a látó-érző idegeket. Olyan tisztán és valósan érezte a motorokat, mint ahogy az ember érzi, hogy tüdejébe friss levegő áramlik. Egy pillanat alatt átélte, hogy a két motor teljes erővel dolgozik. Gondolatutasítás, és az a számítógép, amelyik az üzemanyagáramlást mérte, újrarendezte az adagolást, ellensúlyozta a magassági nyomást és a kinti hőmérsékletet. Mostantól kezdve ezt a műveletet hat másodpercenként fogja elvégezni, és mindezt olyan könnyedén, mintha biciklizne.

James gyorsan bekapcsolta a kereső radart, a jelek vizuális képzetekként jelentek meg – harminc mérföldes körzetben nincs akadály, nincs célpont. Gyors pillantás a VHF és UHF frekvenciákra – nincs sürgős hívás, légiforgalmi irányítói üzenet, elhalasztott bevetés. Hidraulikus rendszer: minden normális. Elektromosság: a bal oldali motor egyik generátora egy leheletnyit melegebb a kelleténél. Gondolatjavaslat: a digitális adatfelvevő feljegyezte az időpontot, az állapotot és az adatokat, a repülés után a technikusok majd megnézik a generátort, és kiértékelik az adatokat.

A másodlagos rendszerek ellenőrzése, beleértve a repülési adatrögzítő ellenőrzését is, annyi időbe se telt, mint J.C.-nek megszorítania a kormányrudat.

James utasítást adott a fékek kiengedésére.

J.C. látta, hogy a DreamStar kilő. – Futás – kiáltotta.

Patrick keményen megragadta a hátsó pilótafülke műszerfalát körbeölelő fém „kapaszkodót”. A felszállás alatt semmit nem tudott csinálni, csak várni és a műszereket figyelni. A műszerfal közepe alatt, Patrick lába között sárgára és feketére festett fogantyú meredezett, a katapult rúd. Magában a keze és a bot közötti távolságot méregette.

A DreamStar kilőtt. James mindkét motort maximális utánégőre állította, ezzel a tolóerőt hetvenötezer kiló fölé emelte. Szinte ugyanebben a pillanatban aktivizálta az auto-alfa állapotot. Mindegyik motor fűvókája felett felpattant az irányítózsalu, a nyomás egyharmadát fellökte, a hátsó futómű kitámasztója a lehető legalacsonyabb pozíciót vette fel, az orr

hajtómű merevítője viszont teljes terjedelmében kinyúlt. A DreamStar tízfokos szögben meredt az égre. Készen állt a felszállásra.

A két pótszárny lefelé hajolt. A motorok az égnek emelték a DreamStar orrát. A számítógépek ügyeltek rá, hogy az ötvenezer kilós gép ne csússzon vissza. Száz csomó volt a sebesség, mikor a DreamStar orrfutója is elszakadt a talajtól. A repülési szög már harmincfokos volt. Százötven csomónál a DreamStar a levegőbe emelkedett, mint egy lift.

A levegőben a tolóerőt automatikusan úgy állították be, hogy a biztonságos emelkedést szolgálja. A DreamStar most rakéta volt, percenként ötezer métert emelkedett. Mire elérte a két mérföld hosszú álcázott kifutópálya végét, már nyolcezer lábnyira volt a talajtól.

J.C. Powell körülbelül öt másodpercig tudta tartani azt az ígérését, hogy együtt halad a DreamStarral.

McLanahannal együtt látta, hogy James jelzi, kieresztette a fékeket. – Két jó motor – kiabálta McLanahan a hátsó kabinból, mikor J.C. maximális utánégésre kapcsolt.

– Vettem. Két jó platni.

Látták, hogy a DreamStar előrerohan.

A DreamStar eltűnt.

J.C. pedig káromkodott. – Várj, az anyád... – De hiába. Akárhogy is próbálkozott, nem érhetett a DreamStar nyomába. A DreamStaron minden automata volt, a Cheetahn pedig manuálisan működtek a szerkentyűk; itt a reakcióidő többet számított, mint az elektronika. Mikor a DreamStar eltűnt, Powell első reakciója az volt, hogy berántotta a kormánybotot, mert utána akart eredni. De a Cheetah még nem érte el a megfelelő sebességet, a számítógép vezérelte pótszárny azonnal lenyomta a gép orrát, hogy sebességet nyerjen.

Túlhajtott parancs, érkezett a gépi hang. A Cheetah orra lesüllyedt. – Figyelmeztetés, akadály.

– A fenébe, ez már sok – dühöngött Powell. Hagyta, hogy az orr pár lábnyit ereszkedjen, és figyelte, hogy növekszik a sebesség. – Ennyit mára a rövid felszállás rekordjáról. – Megvárta, hogy a sebesség elérje a százötven csomót, és finoman visszaengedte a botot. A Cheetah finoman csúszott a kifutópályán. Ezúttal a pótszárnyak némi zökkenővel ugyan, de engedelmességek, feljebb emelték a gép orrát, kihasználva a növekvő sebességet.

J.C. megérintette a botkormányra szerelt számítógépes interaktív irányítót.

– Hajtómű, fel!

Három piros FUTÓMŰ NEM BIZTONSÁGOS felirat villant fel, és Patrick érezte a remegést, mikor a két fő kerék és az orrkerék felemelkedett a légáramlásban. *Futómű nem biztonságos*, ismételte a gépi hang. Öt másodperccel később: *Futómű bent, lezárva.*

– A futómű behúzva – jelentette Patrick. – Kétszáz csomó. Hatezer láb felett.

J.C. egymásután lekapcsolta az utánégőket, hogy megtakarítsa az üzemanyagot. – Bal motor MIL fokozatban... jobb motor MIL fokozatban... Oké, hol van a madárka?

– Négy órán, jön lefelé...

A DreamStar a semmiből tűnt elő. Az orra egyenesen a Cheetah mennyezetének tartott.

J.C. mindkét hajtóművet maximális utánégőre kapcsolta, és keményen jobbra pördítette a gépet.

– Túl késő, beleüt a...

A Cheetah előrelendült, a DreamStar a nyomában. Patrick tisztán látta a DreamStar első, mozgatható szárnyai mélyen a gép hasa alá nyúltak, teljes erővel manőverezték a gépet. Szinte maga előtt látta a DreamStar harminc milliméteres Vulcan ágyújának torkát, egyre közelebb és közelebb...

De a DreamStar nem lőtt. Minél közelebb jött, annál laposabban szállt. Olyan volt, mint egy hatalmas, prédájára csapó sas. Az ágyú csöve egy pillanatra sem vesztette el a Cheetah

mennyezetét, még akkor sem, amikor egy magasságba került a zsákmánnyal, és a Cheetah mellett repült. A Cheetah gyorsított, a DreamStar jobb oldali támadóállásba fordult.

– Csöre kapott minket – kiáltotta Patrick. – Hat órán van. Az emelkedés alatt is mögöttünk volt. Infravörös rakétaindító állásban van. Fordulj ki, kényszerítsd ujjhegy repülésre.

J.C. kifordult, várt, aztán kétszer megrázta a szárnyait. Pár pillanattal később a DreamStar a Cheetah jobb szárnyára tapadt, annyira közel jött, hogy a szárnyhegyek szinte érintették egymást. – Csak egy másodpercre láttam – mondta Powell, – de úgy nézett ki, mint aki a szart is kiszorítja belőlünk. Mondd meg neki, hogy tartsa be a szabályokat.

J.C.-re jellemző volt, hogy ahol lehetett, a végsőig feszítette a húrt, és most arra kényszerült, hogy ő emeljen panaszt, hogy ezt másvalaki is meg tudta tenni. – Ujjhegyen áll – jelentette Patrick. – A taktikai frekvencián üzenek neki. – Patrick kinyújtotta a karját, ökölbe szorította a kezeit, egyiket a másikra rakta; ezzel jelezte, hogy az előre megbeszélte zavart taktikai frekvenciára kell állítani. A kézi jelek, amennyiben használhatók, megakadályozzák, hogy bárki belefüülhessen a beszélgetésbe. James biccentett, hogy vette az üzenetet.

A frissiben megkeresett VHF frekvencián először J.C. beszélt. – Storm Flight, ellenőrzés.

– Kettő – érkezett a monoton hang.

– Szép ívek voltak, Ken – mondta Patrick. – De ne feledkezz meg a szabályokról. Semmi manőverezés, és a célponttól egy mérföldes körzeten belül nem közeledhetsz kétszáz csomónál gyorsabban. Azt mondom, mindkét szabálytól eltekintettél.

– Igen, uram. – James hangját fémes kattogásúvá változtatta a számítógép. Már-már szarkasztikusan csengett. Vagy Patrick csak képzelődött?

– Oké, felejtsd el – válaszolta Patrick, és maga elé képzelte J.C. arcát. J.C. nem szerette, ha lejátsszák. Az nem borította volna ki, ha egy friss pilóta kerekedik fölébe, de azt nem tudta elviselni, hogy egy gép legyen a nyertes. Egy gép, amelyet ANTARES-nek hívnak. – Ken, benne vagy egy kis vadászatban?

– Igen.

– Vettem. A vezérgép balról jön, irány három-egy-zéró, maradj kívül a légterünkön. Elsőnek Ken lesz a róka. Tizenöt másodperc előnyt kapsz, akkor megyünk utánad. Maximum tíz-tizenötezer lábíg mehatsz, és maradj hangsebesség alatt, máskülönben a kamera elveszít. És uraim, tartsuk be a játékszabályokat! Egy csapatban vagyunk... Vezér, irány három-egy-zéró, fejet fel.

J.C. Patrick utasításának megfelelően kemény bal kanyarba kezdett. Kicsit gyorsabban, mint kellett volna, de ez nem zavarta Jamest – egy helyben maradt, szigorúan ujjhegy állásban. Abban a minutában, hogy J.C. befejezte a fordulást, a DreamStar eltűnt a szem elől.

– Ott van – kiáltotta J.C.: – Egyenesen lefelé. Már nem látom.

– Tizenöt másodperc – válaszolta szárazon Patrick. – Tizenöt másodperc múlva már másutt lesz.

– Ezért kap csak ötöt. Nyomás, kapjuk el.

Powell fordult, és keményen megragadta a botkormányt. A Cheetah ötezer lábnyit zuhant az éles fordulás során. Patrick egyenesen tartotta magát, bár a nehézségi erő többszöröse szinte belevágta a székbe. A mennyezetre nézett, hátha meglátja a DreamStart.

– Hallali-hó – énekelte J.C. – Ott jön elő, tizenkét óránál. Pontosan, ahogy gondoltam. – Patrick szédüléssel küszködött, miközben a radarral a DreamStart kereste. Normális körülmények között, az F-15E vadászgépek hátsó ülésén lévő ember a radarját arra használja, hogy segítse a pilóta munkáját, de Patrick most csak megfigyelőként ült a fülkében. J.C.-nek magának kell megtalálnia és kilőnie a célpontot. J.C. szokatlan segítséget hívott magának, és gyorsan a zsákmány nyomába eredt.

Benyomta a hangutasításos gombot. – Támadó radar adó-vevő, céljelentést. – Patrick figyelte, ahogy a támadó radar keresője automatikusan átkapcsolt a PIHEN állásból az ADÓVEVŐ állásba, és pásztázni kezdi a terepet.

– *Radar vétel* – jelentette a gépi hang. Majd szinte azonnal folytatta: – *Radar kapcsolat tizenöt mérföld.*

– Képernyőre.

J.C. képernyőjét számok és jelek töltötték be. Látszólag az űrben úszkáltak. A Cheetah nagy felbontóképességű, lézeres műszerei háromdimenziós jeleket rajzoltak. Ennek többek között az volt az előnye a hagyományos képernyő-rajzokkal szemben, hogy a pilótának nem kellett feltétlenül a képernyővel szemben ülnie, bárhova fordította a székét, mindig tisztán látott, még a nap ragyogása sem homályosította el az ernyőt. A lézer megrajzolta a DreamStar, és kis rombuszszal jelezte, hogy a Cheetah radarja rátapadt a zsákmányra. A rajzocska körül nyüzsgő számok a DreamStar helyzetét, irányát, sebességét és távolságát mutatták.

– Cél kiválasztás... – mondta Powell. Ebben a pillanatban a sisakjába épített mikro-teljesítményű lézer megkereste a szemgolyóját, és egy holografikus kör és szátkereszt jelent meg ott, ahova a pilóta nézett. Powell a célkeresztet a DreamStar rajzára igazította... most.

– *Cél radarral befogva*, válaszolta a számítógép.

– Lézer, szolgálj a radart – parancsolta Powell.

– *Cél lézerrel befogva.*

Négyágú csillag került a DreamStar képére. Ellentétben a Cheetah radarjával, a lézert a DreamStar egyetlen radarkereső, támadást jelző műszere sem érzékelte. A Cheetah egy tucat lézervezetésű ATM-12-es Cougar nem robbanó, viszonylag olcsó rakétát szállíthatott. Nagyon közelre és nagy távolságra is alkalmas fegyver, mert nincs robbanófeje, ezért nincs hatótávolsági minimuma sem. Egyaránt használható levegőben és földön; az ütközés óriási ereje semmisíti meg a kiszemelt célpontot.

A DreamStar még mindig nem változtatott irányt. Egyelőre még nem fedezték fel. Ha James közelebb jönne, biztos észrevenné a Cheetah radar-adását. J.C.-nek nehezebbre esett uralkodni izgalmán, és nyugodt hangon osztogatnia parancsait.

– Radar, pihen.

– *Radar pihen.* – A lézer most már a felfedezés veszélye nélkül folytathatta munkáját.

J.C. mély levegőt vett. – Lézer-rakétát bekapcsolni.

– *Lézer-rakéta bekapcsolás, figyelmeztetés, gyakorló rakéta bekapcsolva.*

A fegyvereket jelző többfunkciós képernyőn most a Cheetah tíz fegyverraktára jelent meg. A gép hasában felhalmozott Cougar rakétákon a 12-es villogott, ennyi hipersebességű fegyver volt raktáron.

– Lézer-rakétát kilőni.

– *Kilövés... Figyelmeztetés! Ütközési veszély! Ütközési veszély!*

J.C.-nek szinte ideje sem maradt a cselekvésre. A DreamStar szinte megállt a levegőben, hagyta, hogy a Cheetah rárepüljön; a két hatalmas vadászgép közötti tíz mérföldes távolság egyetlen szempillantás alatt gyakorlatilag a nullával lett egyenlő. Powellnek nem volt más választása, lebukott a DreamStar alá. A számítógép továbbra is követte a kilövési parancsot, de J.C.-nek komoly kétségei voltak, hogy ilyen pozitúrában valaha is eltalálja a zsákmányt.

– Te úristen – nyögte Patrick. Még emlékezett rá, hogy valamikor ugyanígy manőverezett a régi jó öreg B-52-essel, az Old Dog Zéró One-nal, valahol Oroszországban, ki tudja, milyen régen. – Most már tudom milyen lehet, ha beszívják az embert...

– Tudta, hogy így akarunk rámenni – hitetlenkedett Powell. – Várt ránk. Abban a pillanatban hogy észrevette a radarunkat, már tudta, mire megy ki a játék. Maximális alfa lebegésben tartotta a gépet, és csökkentette a sebességet. – Powell nem időzött túl soká James manővereinek értékelésénél. Tudta, a DreamStar egy pillanat alatt eléri a támadási sebességet, és jobbról, alulról a Cheetahnak vágthat. J.C. tehát maximális utánéggőre kapcsolt, és az égnek rántotta a gép orrát. A Cheetah szinte függőlegesen emelkedett.

– Úgy érted, hogy az ANTARES túljárt az eszeden? – kérdezte Patrick, és szorosan kapaszkodott a korlátba. Meredeken emelkedtek.

J.C. nem vette a lapot. – Az én hibám volt. Úgy viselkedtem, mint az átlag pilóta, ha ismeretlen gépet lát meg maga alatt. Na ebből elég. A következő lépésemet nem találhatja ki.

Vízszintes állásban a DreamStar úgy látszik verhetetlen. De csak egy motorja van, és függőlegesen veszít az erejéből. Annak ellenére, hogy a Cheetahnak meg kellett küzdenie súlyfeleslegével, függőleges helyzetben valóságos erőmű volt.

– Lézer pihen, radar vétel – utasította Powell a hangfelismerő számítógépet. Az visszaigazolta a parancsot, és a pilótafülke képernyőjén megjelent az adó-vevő és a fegyverstátus.

A Cheetah már a repülési magasság előre megállapított felső határán járt, mikor J.C. vad hátrahurokba pördítette. – Fogadok, hogy nem volt ideje kimászni a lebegésből, és utánunk jönni. Szerintem még mindig ott van, ahol az előbb hagytuk...

J.C. hagyta, hogy a gép orra a horizontig bukjon, ekkor újra feltűnt a holografikus rombusz. – Hallali-hó! – Nem várta meg, hogy a számítógép elmondja neki, amit amúgy is lát, hogy a radar rátapadt a zsákmányra, hanem a képre állította az elektronikus szátkeresztet. – Cél, most. Rakétát bekapcsolni. Rakétaindítás.

A számítógép engedelmesen válaszolt. – *Radar rakétaindítás.*

– Róka Storm Kettőnek – mondta Patrick a gépek közti frekvencián. – Storm Kettő negyvenezernél süllyed. Fel a fejjel, pajtás.

– Storm Egynek – érkezett a válasz. – Hét óra, másfél mérföld – aztán még hozzátette. – Pajtás, fel a fejjel.

Powell még hurokállásban, fejjel lefelé, előbb balra nézett, aztán jobbra, a farok felé, megfordult, és a DreamStar, mintha a Cheetah árnyéka lenne, minden mozdulatát követte!

– De hát... a radar megtalálta...

– Egy marék szecsát, azt talált a radarod – magyarázta Patrick. – Amikor elkezdted a függőleges emelkedést, kilőtt egy adag fémszilánkot, aztán veled mászott, és végig a farkadban maradt. A Sparrow-rakétát egy maroknyi fémforgácsra lőtted ki.

Powell visszafordította a gépet az eredeti állásba, leengedte az oxigénrostélyt, és kétségbeesetten sóhajtott. – Ma tényleg jó formában van a pasas.

Patrick ellenőrizte az üzemanyagszintet, aztán a műszereire vetett egy gyors pillantást. – J.C. van még negyven percünk.

Powell felemelte a hüvelykjét. – Storm repülőállomás ellenőrizve, a vezető zöldön, negyven perc idővel.

– Az kettőre számítva fejenként húsz perc.

– De ő nyeli a gázt. Nagyobb a motorja, nagyobb a kapacitása, egy motor, fele annyi üzemanyaggal.

– És két trófeával – vágott vissza Patrick. – Nem azért vagyunk itt, hogy spóroljunk az üzemanyaggal, és különben is, tudom, hogy te az utolsó cseppet is odaadnád, ha egyszer eltalálhatnád.

– Akkor miért nem mehetek a saját fejem után? Elkapnám.

– Most te legyél a róka, J.C. Keressen meg őt.

– Jó. Lássuk mit tud csinálni az a fiú odalenn.

J.C.-nek igaza volt. Eddig még nem hajtották meg úgy istenigazából a DreamStart. És ha volt valaki, aki a teljesítőképesség határait kergethette a csodagépet, az J.C. Powell.

– Rendben van, szabad a pálya, de azért vigyázz, tönkre ne tedd... – egyezett bele Patrick. – Most a vezető a róka. A délkeleti sarokból kezdünk. A vezető balról, három-zéró-zéró irányból tart középre. Kettő, tizenöt másodpercet adjál, aztán megkezdheted az üldözést. Fejet fel, a vezető balra tart...

J.C. keményen balra fordult. Patricknak még volt ideje elkapni a kapaszkodót, mielőtt a fordulat kirepítette volna a székből. J.C. öt másodpercig északnyugati irányt tartott, aztán átfordult, az orrát a földnek nyomta.

Patrick figyelte, hogy a magasságmérő soha nem látott gyorsasággal tekeri vissza a számokat. – Szerintem neked halálvágy ad van, J.C. – állapította meg. A radar magasságmérőn, ez mutatja a gép hasa és az anyaföld közötti távolságot, felvillant a piros figyelmeztető lámpa. – Figyelj!

Powell ellenőrizte a veszélyjelzőjét. Semmi gond, minden tiszta. Lassan vízszintesre fordította a gépet, egy sziklával szegélyezett széles szakadék felé. – Ha magasan maradok, a DreamStar megint elkap. Nézzük meg, mire megy a sziklával. – Újra bekapcsolta a hangfelismerő számítógépet. – Támadóradar pihenőn. – Csikorogva jobbra fordult, épp hogy átívelt a csipkézett csúcsok felett. – Tizenöt másodperc. Most indul északnyugatnak.

Powell kiszúrt magának egy lapos völgyet, és olyan közel szállt a sziklákhöz, amennyire ez lehetséges volt. Patrick kibámult a mennyezeten, és nem csodálkozott volna, ha a Cheetah ferdén álló szárnyai leborotválják a kőcsipkéket. Vagy fordítva.

Powell kiemelte a gépet a mély fordulóból, éppen elkerült egy szirtet. – Arra vársz, hogy utánad jöjjön?

– Nem egészen, uram. – A keskeny völgybe vezette a gépet, és bekapcsolta a robotpilótát, aztán az égboltot kutatta. – Tudod, hogy miért épp ide jöttem?

– Kevesebb üzemanyag...

– Kondenzcsíkok.

Patrick követte Powell ujját. Fenn a magasban fehér csík rajzolódott az ég kékjén. Északnyugatra tartott. – Azt hiszed, én nem hallgatom a reggeli időjárás-jelentést?

– Akkor te még mélyen alszol.

– De azért figyelek. A páraszint harminckilencezer láb magasan van. Épp ott, ahol elhagytuk. És ott is marad.

Patrick megfogta a kapaszkodót. J.C. a turbinákat maximális után-égésre kapcsolta. Tíz másodperccel később átlépték a Mach egyet, a hangsebességet, és elindultak felfelé...

– *Támadó radar talált... szferikus keresés... radar kikapcsolt...*

James egyetlen másodperc alatt félmillió köbmérföld légteret kutatott át, hogy megtalálja a Cheetah-t. A szupervezető technológia lehetővé tette, hogy a gép orrába elhelyezett szokásos erejű radar játékkártya nagyságú és vastagságú legyen, így a műszer bárhol pásztázhatott, nem volt a repülő orrához kötve. A gép testén több ezer ilyen kis radar letapogató helyezkedett el, teljes ívben pásztázta az eget, kétszáz mérföldes körzetben minden légi járművet észrevett. Most azonban a kereskedelmi és polgári gépeken kívül az égardta a világon semmit nem talált. A Cheetah eltűnt.

Az ANTARES azonnal azt javasolta, hogy létesítsenek kapcsolatot Dreamland földközpontú keresőradarjával, de James elutasította az ötletet. Igaz ugyan, hogy a DreamStar bármilyen külső forrásból származó adatot fel tud dolgozni, de most azt a parancsot kapta, hogy ne használja ezeket. És McLanahan biztos észrevenné a Cheetah műszereit, ha megszegné az utasítást.

Szünet. Az ANTARES az alternatív megoldásokat keresi. Terep-pásztázás.

Semmi. A Shoshone-hegység tisztán láthatóan húzódott alatta. Kiszáradt tómedrek, semmit vissza nem verő homoktenger. A DreamStar nagy felbontóképességű radarja apró házakat, utakat varázsolt a képernyőre. Semmi nem mozgott gyorsabban hatvan mérföld per óráss sebességnél.

James lecsukta a keresőt. A Cheetah persze nyilvánvalóan valahol a Shoshone-hegységben bujkál, a sziklák között rejti magát a radarkereső elől. De hiszen légi harcról volt szó! Powell nagyon rá fog kúgni.

James elméje újabb radarkereső utasítást adott. McLanahan talán rászólt Powellre, hogy emelkedjen ki a búvóhelyéről, és akkor...

Az ANTARES figyelmezteti: *Radár kapcsolat, közvetlenül alattad, emelkedik.*

Az ANTARES forgást javasolt, és tíz G-s vérszülyedést. Abban a pillanatban, amikor James kiadta az utasítást, megszólalt a fejhallgatója. – Róka, Zéró-Egy három-kilenc-ezer. Alattad vagyunk, Ken. Powell már lőni kezdett...

Mi a fene történhetett? Hogyhogya nem vette észre a közeledő Cheetah-t? A kérdések sorát nyilalló fejfájás követte. Először amióta a DreamStaron dolgozott, a gépnek nem volt megoldási javaslata. A fejében egyre erősödött a fájdalom, ahogy a választ kereste...

A néhány másodpercig tartó fájdalom váratlanul megszűnt. A DreamStar érzékelői keresni kezdték a Cheetah-t. James fejében a nyilallás helyét lehetséges manőverhelyzetek vették át.

A DreamStar elfordult, függőleges zuhanórepülésbe kezdett. Ha alatta a Cheetah gyorsan emelkedik, akkor J.C. a csúcson kifogy a szuszából, és fejével lefelé esnie kell, hogy visszanyerje a sebességét. Most a DreamStar élhetett az erejéből adódó előnnyel. Csak be kell fejeznie a forgást, és a Cheetah halott, pontosan a fegyverek toroka előtt fog lebegni.

Mikor James elérte a zuhanás alját, a G-terhelés a nehézségi erő sokszorososa volt. A repülő ruha lábrészébe szerelt levegőszállító csövek felpuffadtak, visszalökték a vért a pilóta felsőtestébe, de nem elég gyorsan. James szeme előtt elsötétült a világ, amikor leszállt a fejéből a vér. Minden elfeketedett. Elvesztette az eszméletét.

Az ANTARES természetesen azonnal észlelte a vérnyomáscsökkenést, és a kihunyó tétálfát. A számítógép azonnal hátradöntötte az ülést, a feje a mellkasvonal alá hanyatlott, így gyorsabban áramlik vissza a vér az agyba. A maszkján keresztül oxigén lövellt az arcába. Küszködött, hogy visszaálljon a tétálfába. Lélegzete lelassult, a feje könnyű lett. Lebegett.

Néhány pillanatra szüksége volt, míg újra uralta az ANTARES-t. Visszavonta a számítógép utasítását, hogy a katapultszéke egyenesedjen ki; lesz még néhány gyors sülyedése, nem árt, ha a szék fejtámlája hátradől. Hét G-s fordulatba fogott, hogy elérje a Cheetah-t, de már elvesztette kezdeti előnyét. A zsákmány majdnem hangsebességgel süllyedt.

A DreamStar hat mérfölddel volt a Cheetah mögött. James bekapcsolta a radart, de a Cheetah függőleges ollóba fordult, és elrepült. A Cheetah-n nem volt pótszárny, viszont kihasználta kezdeti előnyét; a DreamStar-nak semmibe sem került követni az ollóállást. A Cheetah már kilenc mérföldes előnyre tett szert. James minimális utánéggőre kapcsolt, sülyedni kezdett, hogy elérje áldozatát. A zuhanórepülésben haladó DreamStar pillanatok alatt behozta a sebességvesztést.

– *Távolság ötszáz csomó* – jelentette az ANTARES. James úgy „hallotta” a számítógép jelentését, mintha saját lélegzetét figyelné. *Távolság hét mérföld. Akció: nagy manőverezést igénylő konfiguráció, megőrizni a sebesség előnyt, infravörös nyomkövetés, aktiválni a támadóradart, lézertapadás, támadás, közeli lőtávolság, állandó AOA szárnyállás, tartani a lőtávolságot.* Az üzenetek ismétlődtek. James elfogadta az ANTARES javaslatait. A számítógép már percekkel korábban eldöntötte, hogy vívják meg ezt a csatát a közeli jövőben. Miért ne hagyná, hogy úgy legyen?

Az ANTARES az infravörös kereső és a radarkereső segítségével megjósolhatta a Cheetah adott helyzetben várható minden mozdulatát, és ezeknek az előre megjósolt paramétereknek a függvényében tervezte el a támadást. Természetesen a Cheetah változtathat is; az ANTARES ezeket a lehetőségeket sem hagyta figyelmen kívül. Pontosán kiszámította, hogyan győzheti le a versenytársat. A Cheetah élesen balra fordult, de a DreamStar-nak nem volt szüksége éles fordulatra, hogy lecsapjon a zsákmányra; az oldalt végigfutó lapok kitölték a lézerkeresőt, célra állították, és megtartották. A Cheetah egy újabb kanyarral próbálkozott, most jobbra, de az XF-34-es fegyverek nem vesztették el szem elől. A Cheetah semmi mást nem tett, mint

minden egyes kanyarnál veszített a sebességéből. A DreamStar pedig „irányítatlanul” lebegett, jobbra, balra, le és föl, és mindezt egy időben...

James McLanahan hangját hallotta a két fedélzetet összekapcsoló csatornán: – Storm Flight, üsd ki, üsd ki! Storm Kettő húzz fel!

– Terep-pásztázó radar, – parancsolta azonnal James. A fázisba kapcsolt radarok lecsaptak... felfedték az alig ezer lábnyira alatta elterülő sziklás terepet. A Cheetah egyenesen két orom közé repült. Lebukott, oldalra fordult, épp mielőtt elérte volna a csúcukat. Az ANTARES hűségesen betáplálta a halálos információt. – A DreamStar a másodperc pontosan egy nyolcad része alatt darabokra török.

Az ANTARES-nek ez annyi volt, mint az embernek nyolc perc. James elhalasztotta a nagy-manőverezés pillanatát, és élesen balra fordította a gépet. A hatalmas szárnyak és a számítógép vezérelte kormányok megakadályozták, hogy az orra az ellenkező irányba rántsón, és ő is becsúszott a két szikla közé. Az ANTARES jelentése szerint nyolc lábbal húzott el az egyik sziklaperem mellett.

James jobbra fordult. Két mérfölddel előtte ott repült a Cheetah. Gyorsan ráállt, bekapcsolta a húsz milliméteres ágyúját, aktivizálta a fegyverkamerát, és felkiáltott: – Róka, Storm Kettő a hat órátkon.

– Mondtam, hogy üsd ki! – hallatszott Patrick hangja. – Storm Flight, útvonal formáció, állomásellenőrzés. Fegyvereket kikapcsolni. Mozgás! – jött a földi adás.

James felegyenesítette a katapultszéket, bekapcsolta a radart, ami segített a DreamStarnak, hogy a Cheetah-val egy vonalban repülhessen. – Kettőnek még tizenkét percnyi üzemanyaga van.

– A vezér zöldön, kilenc perc – jelentette Powell.

– Storm Flight, kanyar jobbra, irány zéró-négy-három, irányfény tízezer lábnál. – Powell eleget tett az utasításnak, és a DreamStar követte. Kötelékben repültek tovább.

– Mi történt, Ken? – kérdezte McLanahan. – Néhány másodpercre kiestél a téta-alfából, mégis beindítottad a támadást. Láttuk, hogy majdnem rárepültél a sziklára. Nem sok kellett, hogy kicsináld magadat és a gépet...

– Végig kapcsolatban álltam a földdel – hazudta szemrebbenés nélkül James. – A támadás alatt végig magamnál voltam, csak annyi történt, hogy a hurok alján az ANTARES átvette az irányítást. Az objektum pedig nem veszélyeztetett. – Újabb hazugság. James nem fogja egyhamar elfelejteni a fenyegetően közeledő sziklaperemet. Ha Patrick nem kiabál... – Az utolsó lövést épp a két szikla között adtam le – makacskodott. – És már benne voltam, mikor szóltál...

– Ezt hagyd a kihallgatásra – vágta rá Patrick. – És bízd csak az adatrögzítő szalagra a magyarázkodást. Storm Flight, ujjhegy formáció. Felkészülni az áthatolásra és landolásra.

A DreamStar és Cheetah most bemutathatták mit tudnak. Powell elégtételt szerezhet a tökéletlen felszállásért. A Cheetah tökéletes egyensúlyi állapotba vitte, túhegylandolással ért földet, nem volt szüksége többre, mint ötszáz láb... egy anyahajóra is letette volna a gépet anélkül, hogy farokhorgonyt kelljen használnia. De a DreamStar landolása még sikeresebb volt. Az ötventonnás gép kicsiny méhecskeként röpködött a virág körül – a minden irányba mozgatható szárnyai, irányítható fűvókák, és mindezek tetejében a leggyorsabb számítógépes irányító, az emberi elme – ennyi és nem több kellett ahhoz, hogy James négyszáz lábnál megálljon. Száz méterrel jobb volt, mint a Cheetah.

Hal Briggs visszatette a telefonkagylót a helyére és Elliott tábornokhoz fordult, aki a hordozható torony magasából távcsővel figyelte a landolást. – Az orosz madarak elmaradtak a közös repüléstől. Szerencse, hogy a fiúk korábban landoltak.

– Fenét szerencse. Azok ott fenn még azt is tudják, hogy mennyi időre terveztük a kísérletet. Ha időben landolunk, a műholdjaik épp időben érnek ide, és mind a két gépről premier plant készítenek. Mi meg csak nézzük.

Keze végigsimított ezüstös haján. Briggs úgy látta, hogy a tábornok haja évről évre szemlátomást ritkul. – Azt akarom őrnagy, hogy azonnal találja meg és tömje be a lyukat. – Nem csak Briggs, még a toronyban lévő irányító is felfigyelt a tábornok hangjában csengő leplezetlen figyelmeztetésre. – Azt tesz, amit jónak lát. Korlátlan a költségvetése, viszont igencsak korlátozott az ideje. Kutasson át mindent és mindenkit. Bármit tesz, számíthat a támogatásomra. De választ akarok, Briggs, gyors választ.

Briggs tisztában volt vele, hogy az akcióhoz együttműködésre lesz szüksége, és nem könnyű megszerezni az állami és szövetségi nyomozók támogatását. Valamilyen papírra lesz szüksége, de még nincs itt az ideje a kérésnek.

Elliott parancs-állásra pöccentette a mikrofont: – Storm Flight, gurulás tovább, ne parkoljon. Vége.

Ken Jamest leválasztották a gépről, kiemelték a DreamStar pilótafülkéjéből. Léghkondicionált transzfer kocsiba gurították, ebben utazott Powell és McLanahan is. A társaság a központba hajtott, ahol Ken izzadt testéről lehámozták a ruháját. A két berepülőpilóta a szomszédos öltözőbe ment, és egy árva szót nem váltott. Még öltöztek, mikor Patrick McLanahan lépett hozzájuk. – Mostantól kezdve egyikőtök sem repülhet.

James robbant. – Mííí!?! – Düh és félelem keveredett a hangjában. Ez Maraklov, az ügynök és nem Ken a pilóta hangja volt. Az utóbbi időben Maraklov azt vette észre, hogy alteregója átveszi a parancsnokságot...

– Van valami különbség a gép kipróbálása, és a halálos veszedelem kergetése között. Akárhányszor együtt repültök, megszegtek minden épkezláb szabályt. A földön maradtok, míg valamilyen megoldást nem találok.

– Akkor adj mellém egy másik pilótát – vágta rá gyorsan James. – A repülés elodázása nem a megfelelő válasz, ezredes.

– Szóval szerinted Powellel van baj – mondta Patrick, és gyorsan kifelé indult.

– A Cheetah-t legalább egy tucat pilóta vezetheti, a DreamStart csak én – szólott utána James. McLanahan megfordult. James észbe kapott, lágyabb húrokat pengetett. – Ez a fejlesztési program nem állhat le. Szerintem nyugodtan folytathatjuk...

– Na idehallgass, te forrófejű! Hat emberem van, akit a Dream-Starra képeznek ki. Inkább várok nyolc hónapot, de nem kockáztatom a repülőgépet, és az egész fejlesztési tervet. Értve vagyok?

– Igen. Elnézést, uram... – Hat ember, nyolc hónap... újabb sokk... rohan az idő...

– Kettőkor találkozunk az irodámban. Mindkettőtökkel. Addigra kész legyen az adatértékelés. Elliott tábornokot talán érdekelni fogja.

Patrick McLanahan a liftre várt, hogy feljusson az irodájába, amikor egy kéz érintette meg a vállát. Ingerülten megfordult. – Na?

– Bájós. – Wendy Tork elmosolyodott. – Legközelebb piszkafával csinálom.

A férfi vigyorfélét erőltetett az arcára, és megpuszilta a lányt.

– Nehéz napja volt, ezredes?

– Így is mondhatjuk.

– Hajnalban kelt, nem igaz?

A lift megérkezett; Wendy most nem is várt választ, tudta, Patrick nem szívesen beszélget a biztonságosnak nem nevezhető liftben. Megvárta, míg bemennek Patrick irodájába, és becsukódik mögöttük az ajtó. A falba és a padlóba rejtett elektronikus rostélyok az ajtó csukódásakor bekapcsolnak, és lehetetlenné tesznek bármiféle elektronikus lehallgatást.

Patrick egy székre zuttyant. – Két pilótám szarvat akasztott. Kedvelem őket, de mindegyikben túlteng a versenyszellem. James legalább nyíltan be is vallja. Kitűnő pilóta, és pillanatnyilag ő az egyetlen, aki a DreamStarral repülhet. J.C. ártatlan csecsszopó arccal ücsörög, de legalább annyira felvágós, mint James. – Megdörgölte a szemét. – Egyiket sem veszíthetem el, de...

– És mi történik, ha csak az egyiket cseréled le?

– A Cheetah-ra találhatok más embert, a fenébe is, repültem eleget, magam is megbirkóznék vele. Ha viszont Jamest cserélem le, akkor a fejlesztés hónapokat csúszna. Legalább hat hónapot, ha nem többet. Megmondtam, hogy már másokat is kiképzünk. De ki tudja, mikorra lesznek készen? Kicsit túloztam, hogy észre térítsem. Brad Elliott a plafonig fog ugrani. A kiszivárgó hírek..., már amúgy is robban a méregtől.

– Azt akarod mondani, hogy ha a két pilóta nem jön ki egymással, leváltod J.C.-t?

– Azt hiszem nincs más lehetőségem. Viszont Ken tudja, hogy egyelőre csak ő tud a DreamStarral repülni, és félek, mostantól úgy fog viselkedni, mintha vétőjoga lenne a fejlesztési tervvel kapcsolatos összes kérdésben. Egyelőre mind a kettőt földre tettem, amíg jobb nem jut az eszembe. t

Wendy elmosolyodott. – Nyolc évvel ezelőtt csak kapitány voltál, és egyetlen felelősséged a B-52-es hasában lévő radarképernyő volt. Nem volt más gondod, mint a következő kísérleti repülés. Most ezredes vagy, száz ember tartozik alád, és a két legforróbb gép... Néhány órára félre kellene söpörnöd őket. Azért jöttem, hogy enni vigyelek. Arra gondolom már nincs idő, hogy helikopterrel Nellisbe menjünk. Elliott tábornoknak igazán tervezetnie kellene ide néhány tisztességes éttermet.

McLanahan felkapta a repülős sapkáját. – Ha sietünk, a Dolphin-nal még elrepülhetünk Nellisbe. Nem kell itt lennem... – Az asztalon megszólalt a telefon. Egy pillantás a készülékre, egy Wendyre. – Gyerünk.

A lány mosolyogva rázta a fejét. – Reggelre már nagyon utálnál érte.

Patrick a kagylóért nyúlt. – McLanahan... Helló Clinton őrmester... Az adatszalogok elkészültek?... Igen volt egy-két manőver, ami árthatott a gépeknek... Mennyire rossz? Oké, egy perc és ott vagyok. – Letette a kagylót. – Tudtam, hogy ez lesz. Az a két örök bajt csinált a DreamStarral. Meg kell nézmem, és még a délutáni beszámoló előtt jelentést kell írnom. – Megkerülte az íróasztalt, megcsókolta Wendyt. – Bepótoljuk.

– Amikor csak akarod. – Repülési napokon, emlékeztette magát a lány, mindig közbejön valami. Szeretettel nézett az elsiető Patrick után.

– Wendy?

Megfordult. Kenneth James kapitány állt mögötte. Kék szemei ragyogtak, mint mindig. Egy fejjel magasabb Patricknál, nem olyan széles vállú, de azért remek az alakja. Egy pillanatra egymásba kapcsolódott a tekintetük. Légy őszinte, Wendy Tork, mondta magának, Ken James elragadó. Ráadásul roppant vonzó, férfias báj árad belőle, és egyáltalán nem kakaskodó, vagy leereszkedő. Azt az érzést kelti a nőkben, hogy különleges lények, olyanok, akikre a férfi egész életében vár, Ken Jamest pedig egyenesen boldoggá teszi, hogy köszönhet nekik.

Tizennyolc hónappal korábban találkoztak először, mikor ide került Dreamlandbe. Egyáltalán nem hasonlított a frissen idekerült pilótákhoz. Minden fiatal pilóta álma a HAWC-hoz kerülni, és ha megkapják a kinevezést, nem engedik meg, hogy valaki is elfelejtse, kicsodák ők valójában. De nem Ken James. Rászánta az idejét, megismerkedett az idősebb pilótákkal, sőt a nem katonai állományú szakemberekkel is. Látszott rajta, legalább annyira érdekli a mérnöki-fejlesztő munka mint a repülés. Hamarosan a HAWC legjobb pilótájaként tartották számon. Igazi nagyágyú. Nem csoda, hogy ők ketten jó barátok lettek.

– Ha az öregurat keresed... – elhallgatott, hogy nyomatékokot adjon a szándékos nyelvbötlésnek, – szóval az ezredes épp most ment el.

– Tudom.

Maraklov, mint mindenki más is, tudott Wendy Tork és az ezredes közötti szokatlan kapcsolatról. Természetesen ezért kereste az asszony társaságát, ez nem volt valami nehéz munka. Magas, barna arcú, csinos, még mindig nagyon beleváló nő, pedig már negyven körül járhat. Légy óvatos, figyelmeztette magát. És segítségül hívta mindazt, amit a kutatás során megtudott Wendyről. Nem mindennapi dosszié, az szent igaz: Wendy Tork, Ph.D, villamos mérnök, a DOPY5 főnöke; a DOPY a HAWC-on belüli fegyverkutató központ rövidítése, itt foglalkoznak a Megafortress plusszal, a szuperbombázóval. Ez az asszony sokat tett, hogy kifejlesszék a huszonegyedik század elektronikus zavaróberendezéseit, többek között olyan eszközökét is, amelyek képesek legyőzni az infravörös és lézerrányítású rakétákat is. Készített egy kenyérpíró nagyságú zavarókészüléket, amelyik harminc mérföldes körzetben az összes ismert elektromágneses spektrumot összezagyalja. Kívülálló volt, munkája jellegénél és civil voltánál fogva az ezredesen kívül nemigen barátkozott senkivel. A pletykák szerint ez a kapcsolat nyolc évvel ezelőtt kezdődött, egy rejtélyes Old Dog bevetés után. Úgy látszik, az akkori események nagyon nagy hatást gyakoroltak rá.

Mindenesetre itt egy lehetőség, amit vétek kihagyni, gondolta Maraklov. – Mit szólnál ha elmennénk ebédelni?

– Van idő? Nem kell beszámolnod délután?

– Szerintem szívesen vennék, ha nem kéne látniuk a képemet – válaszolta tettetett ingerültséggel. – Mintha karanténban lennék. De akkor is szerencsés a mai napom. Későig kimaradhatok, és egy kellemes hölgygel költhetem el ebédemet. Ha hajlandó velem jönni.

Egy kis habozás, aztán, végül miért is ne... elvégre barátok vagyunk.

Ha volt hely a Dreamlandból óránként felszálló helikoptereken, bárki igénybe vehette, és húszperces repülés után végre az „anyaföldre” tehetette a lábát, ahogy a Nellis légitámpontot a dreamlandiek nevezték. De Maraklov mást tervezett. Mikor felmászott a Dolphin helikopter fedélzetére, előrement a pilótafülkéhez, és néhány szót váltott a személyzettel. Mikor a gép leszállt Nellisen, Ken megérintette a biztonsági övével matató lány vállát.

– Még nem érkeztünk meg.

A helikopter újra a levegőbe emelkedett, és északnyugatnak fordult. Tíz perccel később egy újabb katonai leszállópályára érkezett. Wendy észrevette, hogy a landolópályán stilizált indián viharmadár rajz van.

– Ez meg mi?

– A légierők legjobban védett titka. Indian Springs, a légierők gyakorló pályája. Itt dolgozik a légierők demonstrációs csapata, a Thunderbirdök. Hivatalosan természetesen a Nellis bázishoz tartoznak. Tudod, a Thunderbirdök az itteni meg a külföldi fejeseknek tartanak bemutatórepüléseket. Mindenből a legjobbat kapják, elvégre a rivaldafényben élnek. Indian Springs az oázis. Minden katonai alkalmazott szabadon eljárhat ide, csak éppen nem reklámozzák. Tudtam, hogy most nincsenek itt a Thunderbirdök, úgyhogy szóltam a Dolphin vezetőjének, hogy kérjen leszállási engedélyt.

Elsétáltak a makulátlan udvarok és kertek mellett. Egy spanyol stílusban épült, vörös köves, faragott fakorlással díszített verandás házba léptek. A teraszon felállított egyik asztal mellé telepedtek.

– Én már nyolc éve dolgozom itt, és még soha nem hallottam erről a helyről – jegyezte meg Wendy. – Patrick és én is annyira lefoglaltak vagyunk...

A férfi bólintott. – A Dolphin pilótájának van egy vitorlášhajója, és újra kellene mázolni. És kitől kapja a segítséget?

– Isteni itt. Örülök, hogy eljöttem.

– Feltétlenül említsd meg Patricknak, ha még nem ismerné ezt a helyet.

– Becsszóra megteszem. Tudom, mennyire fontos neki, nektek mindannyiatoknak, amin éppen dolgoztok, de azért nagyon szeretném, ha kicsit lassítana a tempón. Az az igazság, hogy nem vagyok benne biztos, hogy szakítana magának erre időt, mégha tudna is róla.

Naná, hogy szakítana... bár tényleg nagyon elfoglalt ember.

Ebéd közben. – Az ember azt hinné, hogy már régen összeházasodtatok. Hét éve ismeritek egymást? Nyolc?

– Nyolc – válaszolta Wendy. – Az Old Dog bevetés óta... Jézusom, már ennyi év telt el azóta?

– Valami küldetés volt? – érdeklődött Ken. – Hallottam már róla, de persze főként pletykákat. Egyszer elmesélhetné, hogy mi is történt pontosan.

A lány röviden biccentett, és elmosolyodott.

– Nos, az ezredes nem sokkal a... misszió vége után lépett be a HAWC-hoz. És te? Te nem sokkal előttem kerültél a HAWC-hoz...

– Most is civilként dolgozom a laboratóriumomban. Így is akartam. Már régóta szoros munkakapcsolatban vagyok Brad Elliott tábornok csapatával, de a bázisom sokáig a Palmdale-ben volt. Amilyen gyakran csak lehetett idejöttem, de sokat voltunk távol egymástól Patrickkel. Mikor bejelentették, újra dolgozni kezdenek az Old Dogon, lehetőséget láttam arra, hogy végre huzamosabb időre ideköltözzek. Csak arra nem számítottam, hogy Patrick kilő, mint egy ágyúgolyó, és egyre magasabbra kerül a létrán. Ne érts félre, mikor először találkoztam Patrickkel, ha hiszed, ha nem, azon töprengtettem, hogy leszerel, és az anyja sacramentói üzletét vezeti. Nem könnyen kapsz kinevezést pusztán azért, mert te vagy a környék legjobb navigátora. És akkor azt hittem, nem akar ennél többet. Tévedtem. Két év alatt fejlesztési igazgató lett. És egyre előrébb fut. Öt-hat éven belül megkapja az első csillagját, és aztán hamarosan a HAWC vezetője lesz. – Miközben beszélt, a szalvétáját nézte. Most hirtelen felpillantott. – Jézus, ez most úgy hangzott, mintha panaszkodnék. Pedig nem. Legalábbis nem állt szándékomban. Csak a teljesség kedvéért jegyzem meg, hogy szeretem Patricket, még annál is jobban, mint ahogy tisztelem. Na, ennyi elég is belőlem. Mi van veled? Vegasban egy csapat nő várja, hogy lecsaphasson a hozzád hasonló deli pilótákra. Te mikor esel el?

James elnevette magát. – Nehéz megtalálni a megfelelő nőt, még itt is.

– De azért kellemesen elszórakozol keresgélés közben, igaz?

– Bevallom, igen... nem szenvedek. – Jó, nagyon jó úton haladunk, tette hozzá magában.

A pincér lépett az asztalukhoz, a számlával és egy üzenettel.

– A helikopter már vár ránk, jobb, ha indulunk.

Néhány perccel később a leszállópálya mellett Wendy mélyet szippantott a yucca illatú levegőből. – Nagyon kellemes volt, Ken, köszönöm. Az ebédet is, a beszélgetést is. Régóta nem éreztem ilyen jól magamat.

– Megismételhetjük.

– Nem venném a lelkemre, hogy a hétvégeidet holmi helikopterpilóta ócska bárkájának festegetésével töltsed.

– Hidd el – nézett mélyen a lány szemébe, – megéri.

Igen, remek információforrásra talált a lányban... Itt van például az új ECM sebességváltó.

Las Vegas, Nevada, USA

1996. június 10., szerda

Maraklov aznap csak késő este ment haza Las Vegas keleti negyedében lévő legénylakásába. A korai kezdés, az intenzív repülési gyakorlat megtette a hatását, és fáradtságának nem tett jót az elhúzódó kihallgatás-kioktatás McLanahan és Elliott társaságában.

Az autóját bevitte az épület parkolójába, magához vette a táskáját, és felvászorgott a második emeleti bejárati ajtóhoz. Nem sikerült a Dolphinnal visszamennie Nellisre; Dreamlandból a villanymotoros távolsági busszal zötyögött a bázisra. Utána húsz izzasztó perc a gyorsforgalmi út forgalmában. Talán a hideg zuhany, hideg sör és a kaszinó segíteni fog.

A biztonsági zár billentyűzetén beütötte a kódszámát. Az ajtó nem volt bezárva. Halkan reccsent, ahogy kinyitotta. A villany nem égett. A fényforrásokat úgy programozta, hogy este az ajtónyitásra automatikusan bekapcsoljanak. Valaki szórakozott a programmal. Valaki járt a lakásában...

A táskája volt az egyetlen fegyvere. Talán ki kéne rohannia, és keríteni egy zsarut, viszont minél kevesebb dolga akad velük, annál jobb. Benyúlt, és felkattintotta a villanyt, erősen fülelt. Az utcáról beszűrődő zajon kívül semmit nem hallott. Kitérta az ajtót. A lendülettől a fém koppant a lépcsőház falán. Még mindig semmi zaj.

Óvatosan átlépte a küszöböt. Benézett a nappaliba. Stereó, tv, video, minden a helyén. Természetesen legkevésbé a betörőktől tartott. Mondhatni, még örült volna, ha csak azok látogatják meg. De voltak mások is, sokkal veszélyesebb emberek.

A kandallóhoz osont, felkapta a piszkafát és gyorsan átkutatta a lakást. Erőszakos behatolásnak semmi nyoma, semmi nem hiányzik. Még egy helyet ellenőriznie kell.

Felállt egy székre, és a beépített könyvespolc legfelső sorából kiemelt hat könyvet. Nyomott egyet a polc hátsó falán, a polcrész pár centire kinyílt. Apró kis fém széf rejtett a könyvespolc mélyén. Saját kezűleg szerelte fel a széfet nem sokkal azután, hogy beköltözött. Ez épp olyan elővigyázatossági lépés volt, mint az, hogy a fiókjaiban mindig csavaros rendet tartott, hogy azonnal észrevegye, ha valaki megbolygatná a sajtóságos szabályok szerint elhelyezett holmikat.

A titkos széfet nem nyitotta ki teljesen. Egyik ujjával benyúlt, és kikapcsolta a fém ajtó mögötti kombinációhoz vezető drótot. A drót ugyanis egy széfben belüli robbanószerkezethez vezetett; ha az ajtót egy ujjnyinál szélesebbre tárta valaki, a széf automatikusan robban, és megsemmisül a tartalma. A széfhez nyilvánvalóan nem...

Enyhe, ismeretlen illat. Cigaretta, vagy szivarka, Ő viszont nem dohányzik... Megfordult...

– Felületes volt, James kapitány. – A hang a háta mögül érkezett. A falnak támaszkodott. Gyors ugrás, kemény lökés és...

Fémes kattanást hallott, aztán egy másik hangot. – Jöjjen le onnan, Maraklov, még a végén megüti magát.

Óvatosan visszaállította a drótot a széfben, becsukta a kis ajtót és lelépett a székről. Megfordult. Két férfi. Az egyik fegyverrel a kezében közvetlenül mögötte, a másik kényelmesen terpeszkedik a kanapén. A fegyvert azonnal felismerte. Nem hagyományos pisztoly, hanem elektromos nyilacsákát köpködő bénító szerszám. A húszezer voltos, alacsony amperes elektromos nyíl csak épp a bőr felszíne alá hatol, de olyan ereje van, hogy rövidre zárja az áldozat idegrendszerét. Hatásos fegyver. És nem halálos. Ez jó jel. El akarják kapni, de nem akarják megölni. Még szükség van rá.

A szófán terpeszkedő férfihez fordult. Henry Kramer ötvenéves lehetett, alacsony, mokány, de nem kövér, a haja sötét. A szeme táskás. Sötét öltönye rosszul szabott, a vékony fekete nyakkendővel együtt olyan volt, mint saját karikatúrája – a bugyuta KGB-ügynök, aki sokkal komolyabb és veszélyesebb, mint amilyennek látszik.

– Mit keres itt, Kramer? – Maraklov megkísérelt úrrá lenni ingerültségén, de ott állt az a fegyveres fiatalember, és ez bosszantotta. – Tegye el. Maguk teljesen megőrültek, hogy ide jöttek?

Moffit, a fiatalabb ügynök leeresztette a fegyvert, de nem tette el. – Aggódtunk maga miatt, James kapitány. Egyébként be kellett volna zárnia az ajtót, mielőtt átfésüli a lakását. Nem csak hogy maga mögé kerülhettünk, de azt is megláttuk, hol van a titkos széfje. Kicsit önelégült mostanában...

Maraklov nyelt egyet, hogy válaszolni tudjon. Becsukta a bejárati ajtót, elhúzta a függönyöket, és visszapakolta a könyveket. – Szóval, miért jöttek?

– Kapitány – kezdte Kramer, – az emberek elégedetlenek. Az információ áradat ma már csak csörgedező patakocská.

– A legutóbbi jelentésemben pontosan leírtam az indokaimat. Talán nem volt ideje elolvasni. A HAWC-ban olyan mértékű biztonsági ellenőrzés zajlik, mint még soha. Briggs őrnagy szabad kezet kapott, hogy megtalálja a beépült embert. Las Vegas szövetségi nyomozói teljes mellszélességben mellette állnak. Ez azt jelenti, hogy nemcsak katonai nyomozás folyik, tehát nem csak Dreamlandben és a Nellis támaszponton kutatnak az ember után, hanem joguk van civil életét is megfigyelni, például a lakását átkutatni. Engedélyt kaphatnak, talán már kaptak is a személyes megfigyelésre és lehallgatásra is. A letartóztatási parancsról nem is beszélve. Most is azt hittem, hogy Briggs jutott el hozzám.

– Vannak kapcsolataink a szövetségekkel – válaszolta Kramer. – Ha valóban létezik egy ilyen együttműködés a katonai és polgári nyomozók között, elég lesz egy névtelen füles valamelyik nagynevű lapnak, és megindul a leleplező cikkek áradata. Katonai nyomozók kutatnak civil területen! Ez felháborító. Errefelé ezen felháborodnak az emberek. Pláne a sajtó. Még a mi peresztrójkánk is tanult tőlük. – Kramer Maraklovra függesztette a szemét. – Azt akarja mondani, hogy a megszigorodott biztonsági intézkedésekkel magyarázza, hogy nem fényképezte le az XF-34A vadászgépet már három teljes hete?

– Egyetlen másodpercre sem maradhattam egyedül a gép technikai adatait tartalmazó dossziéval. Egy héttel ezelőtt ugyan kaptam lehetőséget, hogy egy vadászgép adatait tanulmányozzam, de olyan fura változtatásokra figyeltem fel, hogy gyanakodni kezdtem... a szárnyak kutyafog módosítása...

– Hogy mi?

– Ez egy különleges szárny szerkezet; az a lényege, hogy egyetlen felületen két különbözőképpen működő szárny dolgozik. A feladatra alkalmazkodó, minden irányban mozgatható szárnynál, mint amilyen a DreamStaré is, ez hihetetlen mozgékonyt eredményezhet... húszszázalékos hatékonyság növekedést.

– Igen jelentős felfedezés – állapította meg Moffitt. – És miért nem jelentette? Ha egy ilyen rendkívüli papír került a kezei közé, miért nem fényképezte le?

James ránézett. – Mert hamisítvány volt. Vagy lehetett. Átverés. Trükk. Azt akarhatták, hogy lássam a leírást, és aztán várták, hogy vajon Ramenszkojében megjelenik-e az egyik orosz vadászgépen a módosítás. A kutyafog olyan mint egy bevágás a szárnyon, és a műholdfelvételeken gyönyörűen látszana. Nem csak velem csinálják, egyébként. Az összes kulcsfontosságú ember más és más csalit kap. Farok módosítási tervrajz Powellnek, fűvóka Butlernek... Briggs százados feltehetőleg egy tucat hamis adatot készített elő, és várja, hogy ki harap rá. Az enyém a kutyafog volt...

– Biztos benne, hogy csalás?

Maraklov hallgatott, pedig tudta, hogy ez gyanússá teszi kihallgatói szemében. Aztán: – Nem, nem vagyok benne biztos. A kutyafogat már egy csomó más gépen kipróbálták. A mi tervezőink is felhasználhatnák, anélkül, hogy az amerikaiaktól kellene ellopniuk az ötletet. De ragaszkodom a megérzéseimhez: ez a kutyafog-konstrukció csali volt. És ezért nem jelentettem.

– Ha viszont nem az – szólalt meg Moffitt, – akkor a mi tervezőink ennyivel is lemaradtak. Nem gondolja, hogy legalább meg kellett volna említenie? Akkor riasztottuk volna az ügynökeinket, hogy Dreamlandben szigorú biztonsági intézkedések történnek. Nem gondolja, hogy ez is mégér egy jelentést?

– Úgy látom, még mindig nem értik. Ha jelentem, csak megkönnyítem Briggs munkáját. Nem kockáztathatom sem a magam, sem más biztonságát. Én határozom meg az időt, helyet és módot, ahogy az információt átadom.

– Egy csöppet finnyás lett, James kapitány – állapította meg Moffitt.

– Dolgozzon maga úgy, hogy egész nap Harold Briggs és az emberei lihegnek a nyakába...

– Elég legyen. Hagyják abba.

Moffitt nem állt le. – Én úgy gondolom, hogy Kenneth James kapitány elkényelmesedett. Sok pénzt keres, szép lakása van, vonzó amerikai barátnői. Lehetséges lenne, hogy nem akarja feláldozni polgári kényelmét a szovjet emberekért? – Moffitt hirtelen oroszra váltott. – Emlékszik, kapitány? A maga népe. Azok, akiknek a védelmére felesküdt. Azok, akik magát ideküldték...

– Beszéljen angolul, a fene magába – parancsolta Maraklov. A hangja dühvel és zavarral telt meg. Moffitt enyhe csodálkozással nézte.

– Lehetséges – folytatta az ügynök továbbra is oroszul, – hogy nem érti, amit mondok? Vagy ez is a kised játék része lenne, Maraklov elvtárs?

– Ne használja ezt a nevet. – Maraklov valamivel halkabban folytatta, de arca eltorzult a méregtől. – Kenneth Jamesnek hívnak. Rhode Islandon születtem. Az Amerikai Egyesült Államok Légierjének kapitánya vagyok...

– Maga Andrej Maraklov – Moffitt csak azért is oroszul mondta. – Maga egy orosz KGB-ügynök, akit a szigorúan titkos Dreamland kutatólaboratóriumba neveztek ki. Maga...

– Mondom, hogy angolul beszéljen... a szomszédok... meghallhatják...

– És maga, maga hall engem? Kicsoda maga! Amerikai vagy orosz?...

– Egy bűdös szavát sem értem. – Kramerhez fordult. – Jobb, ha kiküldi innen, Kramer, mielőtt még mindent tönkretesz.

– Nem kell a színjáték – Moffitt most már angolul beszélt. – Ez nem a Connecticut Akadémia vizsgafeladata.

– Most már elég – Kramer már felállt, mikor rászólt Moffitra. – Ne akarja már állandóan lépre csalni. Arra nevelték, hogy felejtse el a múltját. – Jameshez fordult. – De az északamerikai részleg elégedetlen. Kenneth. Minden alkalommal kevesebbet és kevesebbet mond. Azt az utasítást kaptuk, hogy nyomozunk. Szükséges volt egy azonnali szemtől-szembe találkozó...

– Nos, megtörtént. Megszerzem az adatokat, de üzenem, hogy egyedül én vagyok illetékes eldönteni, mikor és hogyan továbbítom őket. Az is elképzelhető, hogy olyan magas szintet ér el a biztonsági vizsgálat, hogy kénytelenek lesznek elnapolni, mert ilyen körülmények között egyszerűen lehetetlen a munka. Nekünk viszont nem szabad görcsösnek lennünk. Ha türelmesek vagyunk, a világ legsikeresebb kémtevékenységét mondhatjuk a magunkénak. – Azt már nem tette hozzá, hogy az előbb egyáltalán nem tettette magát, tényleg nem értette mit hadar oroszul Moffitt... mostanáig maga sem vette észre, elfelejtett oroszul...

– Nem engedhetjük meg magunknak a türelem luxusát – mondta Kramer. – Az a feladatunk, hogy minden erőnket összeszedve, minden lehetőséget felhasználva minél előbb megépítsük a DreamStar vadászgépet. Egy ütemben kell haladnunk az amerikaiakkal. Sokba került, hogy idehelyeztük magát. Két évig türelmesek voltunk. Most azonban nincs időnk. Valamit tennünk kell...

– Amennyiben ilyen nyomást gyakorolnak, talán abba is hagyhatom az egészet, még mielőtt lebukom. Ezzel az erővel be is vihetnek...

Elhallgatott. Ezt nem akarta mondani. Nem is tudta, hogy csúsztatott ki a száján.

– Érdekes javaslat – állapította meg Kramer.

– Mi? Hogy azon gondolkodnak, hogy visszahívjanak? Ez nevetséges...

– Miért?

– Hát ez olyan, mintha leharapnák az orromat, hogy megváltoztassák az arcomat. Itt van a helyem, Kramer. Itt és csakis itt. Egy emberöltő kevés volna, hogy még egy hozzám hasonló ügynököt kiképezzenek, és ilyen magasra juttassák...

Kramer mély levegőt vett. – Az, hogy nem szolgáltatott elegendő információt, volt az utolsó csepp, de az ötlet már korábban is felmerült...

– Milyen ötlet? Mi az ördög folyik itt?

– A kezdet kezdete óta gondok vannak a saját DreamStarunk felépítésével. Természetesen mindent tudtunk a Cheetah-nak nevezett F-15-ösről – ez nem nagy dolog, az amerikaiak bemutatták Párizsban. Nem sokkal ezután megépítettük a saját változatunkat, még hozzá olyan változtatásokkal, hogy legalább annyira csodás lett, mint az amerikai párja. De amikor rájöttünk, hogy mit terveznek az amerikaiak a következő generációban, hát senki nem hitt a gondolat irányított vadászrepülőben, vagy legalábbis azt nem képzelte, hogy még saját élete során találkozhat vele. És most hirtelen az amcsik már hajóznak vele. Természetesen minden tőlünk telhetőt megtettünk, hogy megismerjük a technológiát, és mondhatom nyugodtan, hogy ismeretvágyunk emelte magát arra a helyre, ahol most áll.

– Nem értem, mi a gond Kramer. Minden a terv szerint halad.

– Nem egészen.

Moffitt közbevágott. – Azok a moszkvai északbájnok nem értik az adatokat. Hiába tömjük a fülükbe, egyszerűen nem tudják megfejteni. Vannak nyelvészeik, de az amerikaiak olyan kifejezéseket használnak, amelyeknek nincsen orosz megfelelőjük. Azt mondják, hogy vannak elektronikus részecskék, amelyek atomikus elemekből állnak... legalábbis valami ilyesmiről van szó... szóval az a lényeg, hogy erről a legnagyobb tudósaink sem hallottak...

– Szóval időbe telik. De néhány év múlva az, amit ma nem értenek, már közhely lesz. Pillanatnyilag kétszáz kilós szuperáramkörökkel dolgoznak. Két év sem kell hozzá, és egy karórába befér az egész...

– De a mi munkaadóink nem várhatnak még két évet – válaszolta Kramer. – Meg kell építeni az orosz DreamStart. Két év múlva az amerikaiak az Európában állomásozó gépeiket DreamStarokra cserélik! Ha a légierőnkkel a DreamStar kerül szembe, veszítettünk. Nagy nehezen sikerült elérnünk a hagyományos fegyverzetcsökkentést, és ezzel előnyhöz jutottunk. Ha bevetik a DreamStart, minden előnyünket elveszítjük.

– De a DreamStar még csak kezdeti, kísérleti stádiumban van! Nem lehet gyártani még két év múlva sem. Talán kétezerre megkezdhetik, de nem tartom valószínűnek. – Kramerre nézett. – Bárki is tömte tele a maga meg a parancsnokság fejét ezzel a marhasággal, nagyon veszedelmes fickó lehet. Bele akarják kényszeríteni a Kremlt egy rossz lépésbe, olyasmibe, ami kínos a kormánynak, nekünk pedig végzetes.

– Mit tud erről maga? – hördült fel Moffitt. – Hiszen már nem is beszél oroszul. Semmilyen kapcsolata nincs a hazájával. Mit tudhat arról, hogy mi folyik a Kremlben?

Maraklov biztonságosabb vizekre evezett. – Azt tudom, hogy valaki túlértékeli a DreamStar fejlődését. Figyeljen ide Moffitt – ez a terv legalább annyira az enyém, mint a magáé. Az én életemről van szó, ha elkapnak. Kivégezhetnek, vagy életem végéig börtönben lehetek. Ha magát kapják el, hát szépen felmutatja a diplomata útlevelét, és kirúgatja magát az országból. Nagy ügy...

– Mondtam már, hogy hagyják abba – szakította félbe Kramer. – Moszkvából már megérkezett az utasítás. Ezért kellett ma találkozoznunk. A moszkvai Ramenszkoje Kutatási Központ szerint a maga adatai nagy horderejűek, de nem elegendőek ahhoz, hogy azok alapján megépíthető legyen az XF-34 DreamStar. Nem arról van szó, hogy nem tudják lekoppintani az alkotórészeket – az egész lényegével nincsenek tisztában. Hiányzik az

alapvető technológiai tudás. Becslések szerint több évre lenne szükség, hogy a megfelelő tudásszintet elérjük, és csak utána lehetne egyáltalán arról beszélni, hogy megalkossuk a DreamStart. – Rövid csend után folytatta. – A KGB azt a parancsot kapta, hogy szerezze meg az amerikai XF-34 DreamStart. James kapitány, az a feladata, hogy Dreamlandból ellopja a DreamStart, és Moszkvába szállítsa.

– Ellopjam? A DreamStart? Ez nevetséges. Tiszta őrültség.

– Mindegy, ezt a parancsot kaptuk...

– Megtagadom. Minden eddigi munkámat kockára teszik, ha el akarják lopni a gépet az Egyesült Államok legjobban védett hadi telepéről...

Moffitt végre szabadon engedte a véleményét... – Átállt. Ahogy gondoltam...

James gondolkodás nélkül Moffitnak esett. Behúzott egy jobb egyenest, aztán mellé lépett, és egy kemény öv alatti rúgással a padlóra küldte.

Hallotta, hogy Kramer a lehető leghalkabban felszólítja, hogy hagyja abba. Oda se figyelt. Moffitt eszméletlenül terült el a szőnyegen. Maraklov felkapta a piszkavasat, és Moffitt torkának szegezte... – Az első amit megteszek, ha tényleg átállok – mondta, és Moffitt ádámsutkájához szorította a vashegyet, – hogy addig nem tágítok a nyomodból, míg ki nem csináltalak. Ne adj rá alkalmat, hogy előbb tegyem meg.

– Elég! – Kramer kitepte a piszkavasat Maraklov kezéből.

Maraklov a méregtől nehezen szedte a levegőt. – Túl sokat tud ez a pasas. Bárki, aki megnevezheti a titkosügynököket az Államok területén, komoly veszedelmet jelent...

Kramer előbb Moffitra, azután Maraklovra pillantott. – Mi is ismerjük a problémát... diplomatavizumokat tartanak vissza. De egyelőre még szükségem van rá. – Észrevette, hogy Moffiton az élet jelei mutatkoznak. – No, akkor üljünk le, és beszéljünk.

James kiment a konyhába és két dobozos sört hozott. Miközben felpattintotta a sajátját, beszélni kezdett. – Lehetetlenség, még az ötlet is, Henry. Engedély nélkül nem hagyhatom el a géppel Dreamland területét, az Államokéről nem is szólva. Soha.

– Dreamland úgy működik, mint egy széf, igazam van? – kérdezte Kramer, és a földről feltápászkodó Moffittot figyelte, aki négykézlábra emelkedett, és nyöszörögve rázta a fejét. – A védelmi rendszer lényege, hogy kint tartsák az embereket, nem pedig az, hogy bent.

– Tévedés. A HAWC védelmi rendszere mindkettőt ellátja. – James felállt, bement a hálósobába, amikor visszajött, Las Vegas navigációs térképét tartotta a kezében. Kitekerte és a dohányzóasztalára terítette.

– Tessék. R-4808 Észak. Groom-tó, az Emigrant Valley út, csak katonai használatra. Itt, ahol az út a Groom-tó déli részét érinti, itt van a négy hangár, az irodák, laboratóriumok, fegyverraktárak. A hangárok mellett húsz bevetésre kész biztonsági őr, vérebekkel, éjjelnappal szolgálatban. Felfegyverzett járművek, automata fegyverek, irányított rakéták – egy hadsereget is fel tudnak tartóztatni. A legegyszerűbb feladatuk lenne, hogy visszatartsanak egy engedély nélkül felszállni kívánó gépet. Az épületeket tizenkét láb magas beton-ciklon kerítés védi. Ezekon kell keresztülhaladni, ha a Groom-tói felszállópályára akar az ember jutni. De tételezzük fel, hogy nekem még ez is sikerül, és felszálltam. Akkor is ki kell jutnom Dreamlandból.

– Ebben az országban Dreamland az egyedüli hely, ahol fixált földlevegő rakétakilövő állomás található. A Bald hegységben és a Papoose csúcson, a Shoshone hegységben, a Skull hegyen és a Timber hegyen. Első generációs Rapier rakétatelepek, a föld felszínétől harmincezer láb magasságig betakarják az eget. És akkor még nem beszéltem a mobilizálható rakétatelepekről.

Kramer kortyolt a sörből, fintorgott, aztán a térképre mutatott. – Ez csak annyit jelent, hogy nem arra kell menni.

– Nincs merre menni, értse már meg. Ezer mérföldes körzetben legalább egy tucat haditengerészeti és légi bázis van, és garantálom, hogy adott esetben mindegyik habozás

nélkül lőne. Ha csak kettőt lőnek ki bázisonként, az is azt jelentené, hogy huszonnégy nagyteljesítményű rakéta keresne. Hova futhatnék, Kramer?

Az ügynök újfent a térképet tanulmányozta.

– Mexikó csak háromszáz mérföldre van...

– Igaz. És az is igaz, hogy a mexikóiak ebben az esetben beengednék az amerikai vadászgépeket a légterükbe. Feltéve, ha a DreamStar átjut a határon. A mexikói határig négy vadászrepülő csapatot telepítettek, és az amerikaiak meg a mexikóiak minden repülési magasságra kiterjedő felderítő radarral pásztázzák a légteret a határ mentén. Mondom, hogy lehetetlen, Kramer.

– Túl soká volt ahhoz a géphez kötve, az a baja. A mexikóiak és az amerikaiak között szakadásig feszült a húr – mondta Kramer. – Az amerikaiak követelik, hogy Mexikó fizesse meg az adósságait, érthető az elhidegülés. Az Amerika-barát kormányt azzal vádolják, hogy eladja az országot Sam bácsinak. A jóságos keresztapa most a Szovjetunió. És Közép-Amerika más országával is gondosan kiépített jó kapcsolatokat ápolunk. Biztosítani tudjuk, hogy egyetlen amerikai vadászgépet se engedjenek a DreamStar nyomába. A mexikói léghárítás nem engedélyezi az üldözést. Tudja, nagyon büszke emberek... És ez lehetőséget adna magának. Utána pedig elintéznénk, hogy valahol Mexikó belsejében feltankoljon.

– Még ha mindaz igaz is, amit a mexikóiak éreznek az amerikaiak iránt, a kormány ebbe nem egyezne bele.

– Több ezer négyzetmérföldes terület áll a rendelkezésünkre. Maga mondta, hogy a DreamStar bárhol landol, és bárhol felszáll, ösvény, mező, plató, mindegy...

– Nem vagyok hajlandó a DreamStarral valami poros ösvényen landolni...

Kramer alaposan szemügyre vette a kapitányt. Maraklov úgy beszélt, mintha személyes tulajdonáról lenne szó. Elraktározta a megfigyelést, úgy döntött, hogy pillanatnyilag nem használja fel... – Mexikói kereskedelmi vállalatok vannak a birtokunkban. Természetesen a vállalatok nem tudják, hogy a KGB tulajdonában vannak, és ezek elszállíthatják az embereinket anélkül, hogy a kormánynak bármi a tudomására jutna.

– És akkor mi van? Röpködök néhányezer mérföldet teli tankkal. Észrevétlenül kell átrepülnöm a Mexikói-öböl felett, úgy, hogy nem mehetek mélyrepülésben. És hova mehetek? Kubába. Ez egyszerűen képtelenség. Mind a ketten jól tudjuk, hogy az amerikaiak az öböl felett minden gépet észrevesznek, ha az nem mélyrepülésben száll. Száz mérföld után már a nyomomban lennének. Ha pedig alacsony repülési magasságot választok, akkor felgyulladok, még mielőtt szárazföldet érnék.

– Akkor felejtsük el Kubát, és menjünk máshova... Mondjuk Nicaraguába.

– Nicaraguába??! Óriási. És hogy jutok ki Nicaraguából? Az U.S. Navy az egész területet sűrűfésűvel fogja átfésülni. Belerepülnék egy szép kis csapdába...

– Maga nagyon nem akar együttműködni...

– Csak realista vagyok. Részletes és alapos terv nélkül beszélni sem vagyok hajlandó erről az egésztől. Komolyan azt várja tőlem, hogy megegyem ezt a sületlenséget? Kockáztassam az életemet valami féleszű bürokrata nedves álmai miatt?

– Az amerikai részleg utasítást adott...

Én pedig nem fogadom el. A Dreamland misszióknak én vagyok a főnöke. És ez azt jelenti, magam döntöm el, hogyan történjenek az akciók. Hacsak nem kapok különleges utasítást, nem vagyok hajlandó teljesíteni a részleg parancsát. – Felállt, szembefordult Kramerrel, és a most már felkászálódott Moffittal. – Minden fejleményről értesítem magukat – a DreamStarról, a biztonsági intézkedésekről, és a többiről. És többet ne keressenek a lakásomon.

– Jobban tenné, ha meggondolná magát – ajánlotta Kramer. – A moszkvai utasításokat nem szokás megtagadni. Ezt maga is tudja.

– Gondolkodom, de meggondolni csak akkor fogom magam, ha a helyzet szükségessé teszi, és igazolja a képzett ügynök lebukásával járó hihetetlen veszteséget. Pillanatnyilag azonban erről szó nincs. Minden jel arra utal, hogy az akciónak a legteljesebb körültekintéssel kell történnie, és én körültekintő leszek. – Az ajtóra mutatott. – És most kifelé. Okosabban teszik, ha nem mennek egyenesen a Los Angeles-i konzulátusukra. Jó esélyük van rá, hogy követik magukat. – Kis szünet. – Menjenek a mexikói barátaikhoz.

Elsőnek Moffitt ment ki, és ellenőrizte a parkolót. Kramer megállt az ajtóban. – Jelenteni fogom, ami itt elhangzott. Figyelmeztetem, ne határolja el magát a részlegtől.

Maraklov nem válaszolt. Kramer kinézett, Moffitt öngyújtója felvillant, tiszta a levegő.

Az ügynökök távozta után James bereteszte az ajtót, és hirtelen érmelygés fogta el...

Lelki szemei előtt civil rendszámú kocsik robogtak a ház elé, civilruhás FBI, CIA és DIA ügynökök, élükön Hal Briggsszel nyüzsögtek az ajtaja előtt. Kopogtatnak, megbilincselik és elvezetik, egy teherautó hátsó ülésére lökik, Kramer és Moffitt mellé... A szövetségi nyomozók természetesen külön-külön hallgatják ki őket, és Moffitt köp. Kramerben megbízott, az követelné, hogy azonnal vigyék őket a konzulátusra, de Moffitt köpne, már csak azért is, hogy rajta bosszút álljon. Rájönnének, hogy szovjet ügynök, letartóztatnák, kémkedésért vádat emelnének ellene. A karrierjének lóttek. Soha többé nem repülhetne a DreamStaron, nem érezhetné azt a felülmúlhatatlan gyönyört, hogy egyé válik a fantasztikus géppel.

Most üljön itt a fenekén, vagy azonnal szökjön el? Maga robbantsa fel a széfet, hogy Briggs semmilyen adathoz se juthasson hozzá? Elővehetné a dugi pénzét, és átszökhetne Mexikóba. Vagy még tovább, délre, Brazília őserdeibe, valahová, ahol sem a szovjet, sem az amerikai kémelhárítás keze nem érhet el... Két könyvet levett a titkos széf előtti polcra. Ha valaki most akarna betörni, könnyen odanyúlhat, bekapcsolja a szerkezetet. Leoltotta a villanyt, töltött magának egy pohár skót whiskyt, és leült a sötét nappaliba.

Fél pohár Scotch-csal később erőt vett rajta az álom, de pihenni nem tudott. Az Amerikában töltött legelső hetek óta először élte át Andrej Maraklov és Ken James a félelmet, az igazi, csontig hatoló, rettegő félelmet.

Rangidős civil tanácsadóként Wendy Tork élete és munkaideje sokkal szabályosabb volt, mint pályája kezdetekor, mikor éjjel nappal a laboratóriumban dolgozott valami idegesítő szoftveren. Még nem felejtette el milyen volt, amikor egész éjszakákat görnyedt a számítógépes terminál mellett, figyelte a képernyőn villogó jelhadsereget. A nyolcvanas évek elején a mesterséges intelligenciára alapozott számítógépes programozás gyakorlatilag nem létezett – ember-programozók, és igen gyakran egy egész csapatnyi – bontották szét a rutinokat, aztán kódsorok ezreit olvasták el, hogy a hiba nyomára bukkanjanak. Az ember soha nem tudhatta, hogy a hiba a képernyőn van, vagy több száz sorral arrébb, netántán egy teljesen más szubrutinban. Ha aztán feltételezhetően megtalálták a hibát, a programot újra felépítették, és lefuttatták. A B-52 Old Dog kifinomult elektronikus önellenőrző műszerei csodának számítottak; ez volt Wendy első katonai feladata, nem beszélve aztán a bevetésről... Most pedig programokat tervez, amelyek megtervezik a többi számítógép programját. Wendy feladata nagyjából annyi volt, hogy megmondja a gépeinek mit tegyenek, és aztán várja a jelentést. Ami valamikor több tucat tudós hosszú és fárasztó munkája volt, már egy ember néhány napi feladata lett. Ennek köszönhetően rendszeresen élt, élvezte a négynapos munkahét áldását – a fejlett ipari országok többségében 1994-re már áttértek a négynapos munkahétre –, és sokkal több időt tölthetett otthon.

De hiába a négynapos hét a világ fejlett országaiban, a katonaság, különös tekintettel a katonai repülőkre nem vett erről tudomást. Patrick McLanahan ezredes esetében pedig egyenesen a hétnapos munkahét volt a jellemző. Amióta Wendy a HAWC alkalmazottja lett és összeköltözött Patrickkel, az hosszú estéket általában magányosan töltötte. Patrick fontos,

vezető beosztású hivatalnok, a kutatóközpont egyik vezetője lett, és hamarosan ott tartottak, hogy a férfi akkor telefonált, ha hazament estére, és nem fordítva.

A ma este is a ritka alkalmak közé tartozott. Hétkor már otthon lesz, jelentette telefonon. Wendy némi kételkedéssel fogadta a hírt, s igaza is volt. Még ébren volt, mikor Patrick megérkezett. A férfi csendesen lopózott be, hogy ne zavarja a lány álmát. Sötétben vetkőzött le.

– Szia.

A repülő ruhát a szennyestartóba dobta. – Ne haragudj ha felébresztettelek.

– Nehéz napod volt?

– Úgy is mondhatnánk. – Egy röpké percet még a fürdőszobában töltött, aztán bebújt a lány mellé az ágyba. Wendy megborzongott az érintésétől. Az egész teste hideg volt, mint a jég. Már megint az a kétperces katonai jeges zuhany.

– Megfagyasztasz.

– Bocs. – Azért a lány mellé kucorodott, meleg lehelete a lány nyakát csiklandozta, csókot lehelt a nyakszirtjére, aztán még egyet. Egykét pillanattal később megszólalt. – És neked milyen napod volt ma?

– A reggel zúrós – végre sikerült befejeznem a Megafortress szoftver fejlesztését. Délután viszont meglehetősen csend volt. Korán hazajöttem.

– Sajnálom, hogy nem ebédelhettünk együtt.

– Semmi baj. Látszott, hogy nagyon sok a dolgod. Valami komoly dolog a géppel?

– Á, nem. A számítógépes lista túlterhelést mutatott, de semmi kár nem keletkezett. Egész ebédidőben ezen dolgoztunk. Jólesett volna pedig a reggeli menet után egy frissen sült nellisi marhasült.

Wendy habozott, majd belekezdett: – Én nem Nellisben ebédeltem.

– Csak nem mentél a kantinba?

– Nem. Indian Springsben voltam.

Érezte, hogy a férfi teste megfeszül. – Indian Springsben? Mi van Indian Springsben?

– A Thunderbird Klub.

– Te a gyakorló pályán jártál? Hogy keveredtél oda?

– A Dolphin ott tett le bennünket.

– Bennünket?

– Ken James-et és engem.

– Ken James Indian Springsbe vitt ebédelni? Miért?

– Miért ne? Még sosem jártam ott. Ken meg úgy beszélt, mint aki többször is ott ebédelt.

– Nem is tudtam, hogy a Dolphin ott is megáll... Szívem, azt hiszem nem lenne jó, ha megint odamennél.

– Miért?

– Nos, hát az szigorúan titkos terület. És azok a helyek hivatalos találkozókra szolgálnak...

– Jó, ahogy akarsz, Pat, de Ken rendszeresen jár oda...

– Indian Springs a vadászpilóták helye. Egyébként Kennek megvan az a jó szokása, hogy fittyet hány a szabályokra. Nem hiszem, hogy komoly baj lenne belőle, de ellenőriznem kell...

– Oké. – A lány remélte, a dolog ennyiben marad. Már megbánta, hogy beszámolt a kiruccanásról.

– A fene egye meg. Ha James talál egy új regulát, addig nem nyugszik, amíg nem véthet ellene.

– Mondta, hogy J.C.-vel együtt ma földre teted őket.

– Mondta? Az ördögbe is, hiszen ez titkos, bizalmas információ. Ma reggel nem sok kellett, hogy kicsinálják egymást Legszívesebben mind a kettőt seggbe rúgtam volna, de nem tehettem. J.C. az egység talán legjobb pilótája, és az egyetlen, aki igazán tud bánni a Cheeta-

val, és lépést tart a DreamStarral. Jamesen kívül pedig senki nem tud a DreamStarral repülni. Hivatalosan még csak meg sem fenýíthetem őket, amíg a DreamStar titkos tervként működik. Fogalmam sincs, hogy lehetséges-e újabb pilótát a DreamStarra kiképezni, és azt nem engedhetem meg, hogy késleltessük a tervet. Úgyhogy elpopszítam őket... Csak a következő betervezett felszállásig nem ülhetnek gépre. Az pedig jövő héten lesz. És James ezt úgy ünnepli meg, hogy elvisz téged Indian Springsbe ebédelni, miközben engem Elliott egész délután szekíroz...

– Jaj, nagyon sajnálom.

– Én meg azt sajnálom, ha úgy viselkedtem, mint egy felfújt, féltékeny hólyag... de mikor rólad van szó...

A lány már a karjaiban volt, és nem volt több idő, és szükség sem a további szavakra.

Dreamland, Nevada, USA

1996. június 11., csütörtök

– Gondolom tudod Patrick, lehet, hogy semmi nem fog történni – mondta másnap kora reggel Alan Carmichael.

McLanahan és Carmichael egy különleges, acéllal bélelt szobában voltak. Leginkább hatalmas föld alatti pincére hasonlított ez a laboratórium, ahol az ANTARES gondolat irányított repülés és avionikai rendszer eredeti, laboratóriumi változata élt. A kutatás korai szakaszában nem sokat törődtek a méretekkal, a hangsúly a teljesítményen volt, ezért az ANTARES telephelye masszív és óriási volt, akkora, mint egy kosárlabdapálya. A komplexumot a saját szuper gyorsaságú CRAY számítógépe irányította, amely nem volt nagyobb egy konyhai hűtőszekrénynél. Folyékony nitrogénnel kellett mínusz hetvenkét fokon tartani.

A háromszintes teremben egy F-15-ös együléses vadászgép-szimulátor terpeszkedett. Nyoma sem volt benne a többfunkciós képernyőknek, lézeres műszereknek, amelyek a Cheetah-t megtöltötték, még a hagyományos elektromos műhorizonttal és a pneumatikusan vezérelt altiméterekkel, fordulat- és csúszás kijelzőkkel sem rendelkezett. A katapultszék az ósdi Mark Five „Vaslady” típusú, még a nyolcvanas évek elején készített ülőke volt, merev, egyenes hátú, kényelmetlen. Különleges anti-G párnái és hevederjei már régen szanaszét hevertek.

Patrick ugyan nem ebben a székben ült, de azért mozgásképtelen volt. A Ken James fémszálas repülőruhájának egy korai, még nem kipárnázott változatába csomagolták. Sokkal formátlanabb volt annál, vastkos száloptika kötegek hálózta keresztül-kasul, kényelmetlen áramköri dobozok díszítették Patrick testének minden lehetséges, elérhető pontját, és ami a legnagyobb eltérés James öltözékéhez képest, hogy nem volt beépített integrált hűtőberendezése. Jeges léghullámokat löttek be a ruha alá, hogy hűtsék Patrick testét; amikor a bőr ellenállása már teljesen felborult, az izzadságtól, a ruhában lévő elviselhetetlen hőségtől a véredények kitágultak, az próbát berekesztették.

– Már néhány hónapja kísérletezek ezzel a rendszerrel – jegyezte meg Patrick, – az agyhullámaim, vagy mik...

– Téta szignál küszöbkomplexus.

– Igen, én is ezt akartam mondani. Szóval most már el kéne kezdeniük dolgozni, nem gondolod?

Carmichael a fejét rázta. – Ha ez ilyen egyszerű lenne! Mára egy század ANTARES pilótával dolgozhatnánk. Nem értjük teljesen, hogyan is működik az ANTARES. Nem tudjuk

pontosan, hogy jutunk el a neurális interferenciához. Azt elértük, hogy működjön, de azt például nem tudjuk, hogy miért vált be Jamesnél, és valamennyire nálad is, és J.C.-nél is, viszont másnál nem. Egyre közelebb kerülünk a megoldáshoz, de még időre van szükségünk.

– Mi az a különös Jamesben? – kérdezte Patrick. – Én például képtelen vagyok mentálisan uralkodni azon, hogy viszket a nyakam. Ő meg hangsebességen irányítja a kétmillió dolláros vadászgépet.

Carmichael megvakarta kopaszodó homlokát. – Magának az elmének a pusztá ereje is irtózatos. Az ANTARES kapcsolat csak további adalék ehhez az edzéshez, hogy úgy mondjam. James minden alkalommal, amikor kapcsolatba lép az ANTARES-szel, egyre erősebb lesz. Rengeteget tanulunk tőle.

– De hát semmivel sem okosabb, mint a többiek a HAWC-nál.

– Én nem az intelligenciáról beszélek. Ne fészkelődj. – Carmichael az egyik asszisztenshez fordult, aki nedves törülközővel hűsítette Patrick arcát. – Nagyon intelligens. Az IQ-ja százötven felett van. De ennél sokkal többet jelent, hogy az elméje szinte folyékony, alkalmazkodó, tette kész. Ismered a tekwandót, Patrick?

– A tekwandót? A harcművészetre gondolsz?

Carmichael a szimulátor melletti műszerfalat figyelte. – Igen. Ez a harcművészetek egy különleges változata, a karate, kungfú és dzsúdó keveréke. James egyébként fekete öves tekwandomester, ha nem tudnád. Kis híján bekerült az olimpiai csapatba. Szóval a tekwandóban az egyik fél bizonyos esetekben csak akkor mozdulhat, ha támadásra válaszol.

– Térj a tárgyra!

– Igen. James agya nagyjából úgy működik, mint a tekwandó harci stílus. Megengedi, hogy az ANTARES információáradata elárassza, megszállja. Kinyitja rá az agyát. Pont az ellenkezőjét teszi, mint amit az agy normális esetben tenne. Mi többnyire akadályokat építünk, és nem engedjük meg, hogy lerohanja a sok info az agyunkat. James pedig megengedi, sőt kiterjeszti a megszállandó területet. Viszont nem adja meg magát. Mikor az ANTARES belép az agynak a nem tudatosan irányított részébe, ahova akaratlagosan mi soha nem tudunk eljutni, akkor James képes újra tudatosan érvényesíteni az akaratát. Először csak apró, finom mentális lökésekről van szó, de a végére képes rá, hogy irányítsa az ANTARES-t, és a maga módján használja fel az információdömpinget. Épp úgy, ahogy egy fatörzs képes megváltoztatni az áramló folyó irányát.

– Rébuszokban beszélsz.

– Megvan rá az okom. – Carmichael arca kőkemény lett. – Már mondtam, hogy rengeteg dolgot nem ismerünk még, nem értjük teljesen az ANTARES-t. Pizskálgatjuk, de ha beindul, egyikünk sem képes leállítani. Csak remélni merem, hogy időben és eleget fogunk megtudni róla, még mielőtt katasztrófa történik. – McLanahanra pillantott. – Ez figyelmeztetés, Patrick. Havonta többször is a fejedre húzod ezt a micsodát, talán bennem bízol, talán a fejlett műszerekben. Amik még működnek. Hangsúlyozom, hogy egyelőre nekünk dolgoznak, de nem tudjuk, hogy hogyan és miért, ezért aztán arról sincs fogalmunk, hogy mi történik, ha valami meghibásodik.

Hatalmas, formátlan sisakot vett a kezébe; mindenütt kábelek, drótok lógtak belőle és a számítógép oldalához tekeredtek. Az ANTARES repülő sisakjának egy nehezkesebb változata, szemlátomást nem arra szánták, hogy repülés közben használják. Akinek a fejére került, az mozgásképtelenné vált az iszonyatos súly és méret miatt. – Még mindig ki akarod próbálni, ezredes?

Patrick vállat vont. – Most kéne azt mondanom, hogy sajnálom, hogy csak egy agyam van, amit felajánlhatok a népemnek.

– De te a fejlesztési részleg vezetője vagy, neked nem feladatod...

– Nem az én feladatom! Unom már. Állandóan ezt hallom a légierőknél. – Abba hagyta. A sisak rosszindulatúan terpeszkedett. Középkori kínozóeszköz, gondolta Patrick. – Tudnom kell,

hogy miképp működik. Meg kell értenem, hogy mi történik a pilótáimmal, ha azt az utasítást adom, hogy tegyék a fejükre. Kezdjük.

Carmichael és a segédje lejjebb eresztették a súlyos sisakot, elérte Patrick vállát. Rácsatolták a vállgyűrűre.

A sisak szűk volt és nehéz. Úgy nyomódott a mellkasára, mint egy súlyos járom. A szupravezető antennák kérlelhetetlenül szúrták a fejét és a nyakát, az agyának azt a hét pontját figyelték, amelyeket az ANTARES méricskélt. A sisak elején füstüveg rostély volt, de Patrick alig látott valamit a külvilágból. A szájára-orrára tapadó vaskos gumi oxigénmaszk majd megfojtotta.

Néhány pillanattal később Patrick meghallotta, hogy halk kattanással bekapcsolt a sisakba épített fejhallgató. – Patrick? Minden rendben van?

– Ellenőrizd az oxigént. Nem kapok levegőt.

– Minden rendben van – válaszolta Carmichael, és abban a pillanatban Patrick megérezte a hűvös, száraz, áramló oxigént. – Most kaptál egy löketet. De nem adhatok túl sokat, mert hiperventillálnál. Próbálg lazítani. Akkor kezdjük, mikor elkészültél.

Patrick hátradőlt a kényelmetlen katapultszékben, és belefogott a sokat gyakorolt relaxációs rutinba. Carmichael több mint egy évvel korábban kezdte el vele az edzéseket. Először hagyta, hogy a légzése lelassuljon, és a teste ellazuljon. A lábujjaival kezdte, érezte, hogy a lábikrája úgy feszül, mint a startkövön álló úszóé. Isteni érzés volt, mikor végre ellazulhatott.

Lassan feljebb haladt, minden egyes izomcsoportot ellazított. Egymásután vette sorra a testrészeit, hagyta, hogy a merev repülősruha tartsa a tagjait. Tudta, hogy időről időre meg kell vizsgálnia a lábizmait, mindig azokkal volt a legnehezebb, de a több tucatnyi gyakorlatsor után egyre jobb eredményt ért el.

– Nagyon jó – érkezett messziről, talán egy pince mélyéből? Carmichael megnyugtató hangja. – Sokkal jobb. Minimális béta aktivitás. Határozott, állandó alfa komplex.

– Most mintha könnyebben ment volna – válaszolta Patrick. – Mennyi ideig tartott?

– Remekül megcsináltad százharminc perc alatt.

– Több mint két óráig?

– Nyugi, lazíts, maradj alfa szinten...

Patrick mindent megtett, hogy hirtelen zavarodottsága ellenére megőrizze nyugalmi állapotát. – Azt hittem, ma jobban ment; csak néhány percnak tűnt...

– Az a jó. A megváltoztatott tudati állapotba valahogy úgy jutsz el, mintha hipnotizáltak volna. Ha nem érzed az időt, az jó jel – ha azt mondtad volna, hogy két órát tartott, az azt jelentené, hogy az agyad olyan külső történésekre figyel, mint az idő múlása...

Ekkor hirtelen megérezte. Apró elektromos ütések a testében. Akárha jéghideg vízbe ugorna – az ütések nem kezdődtek és nem végződtek, nem tudta volna meghatározni a helyüket és időtartamukat, az egész testét áthatották. Nem volt kényelmetlen vagy fájdalmas, inkább váratlan – a figyelmét vették igénybe. Az első ütésre a teste megfeszült. Újra el kellett lazulnia, és érdekes módon ez most sokkal könnyebben ment.

– Lazíts, Patrick – újra Carmichael földön túli hangja. – Remekül megy. Lazíts, fiú...

Újabb áramütés, erősebb, mélyebb, ezúttal a szeme előtt csillagok szikráztak. Most valódi fájdalmat érzett. Patricknak az ülésre erősített vészgombok jutottak az eszébe. Három darab. Mindegyik karjánál egy-egy, és az utolsó a sisaknál. Csak a kezét kéne megmozdítani, a fejét arrébb fordítani, és a szimulátor azonnal kikapcsol. Az áram még mindig csipett, egyre erősebben... csak a kezét kéne megmozdítani...

– Gondolj a tekvandóra, Patrick – a hang a semmiből érkezett. – Engedd, hogy beléd szálljon a harc szelleme. Fogadd el. Készülj fel rá, és irányítsd.

Újabb energiahullám, olyan erővel, hogy Patrick levegő után kapkodott. Mindent betöltöttek a sziporkázó csillagok. De ezek új csillagok voltak. A fény megmaradt, de az

egyre erősödő, már-már kibírhatatlan fejfájáson keresztül is érezte, hogy képzetekké, képekké állnak össze. Halvány, homályos, alig kivehető képekké. Valami alakul...

Végre valami, amibe meg lehet kapaszkodni, szorosan, el nem engedni. Muszáj, mert meg kell őriznie a józan eszét, és nem szabad üvöltenie a fejét-testét hasogató fájdalomtól. Mikor a fájdalom elviselhetetlenné vált, Patrick hagyta, hogy fejbevágja – rajta, gyerünk, legalább alaposabban megvizsgálhatja a fájdalom szikrázó csillagait, amelyek most határozott képpé álltak össze.

Most tapasztalja meg mindazt, amin James keresztül ment... Az egész teste tűzben égett. Folyamatosan áradt szét benne a fájdalom, és ugyanilyen folyamatossággal áradt a fény – immáron formálódva.

Számok villantak lelki – vagy testi? – szemei előtt. Logikus sorozatok, és értelmezhetetlen halmazok ugráltak ki be a tudatalattijába. A képzetek saját magukat rendezték össze: horizontális képernyő, felette sötétség, úszó, pörgő számok alatta. Rövid csattanó hangok. Stereo vevő, vagy rövidhullámú adó-vevő.

Igen, a megoldás a hangokban van. Patrick ellenállt a fájdalomnak, koncentrált. Megkísérelte lelassítani a szám- és betűáradatot, meghatározott formába rendezni a halmazt. Minden alkalommal, amikor erre tett erőfeszítést, az ANTARES fájdalomhullámmal büntette, hogy akadékoskodik. De a fájdalom már nem számított. Végre van cél, valami, amit meg kell valósítani, mégha gyerekesen egyszerű is... három betű. A, B, C. És az eszköz, a szimulátor intercom készüléke.

A betűk akkorára nőttek, mint a képernyő alsó fele, de végre megálltak, világítottak a sötétben. Aztán lassan elindultak...

– Patrick?

Távoli, megnyugtató suttogás, templomharang kondulása, a Sacramento folyón úszó gőzhajó barátságosan ismerős túlkölése. – Powell?

– Üdv itthon, főnök. Jól utaztál?

– Nem is tudom. Nagyon fáj! Carmichael?

– Itt vagyok.

– Most mennyi ideig tartott?

– Mondd meg te.

Patrick megkísérelt visszaemlékezni, erőlködött, a fájdalom újra betöltötte az agyát. – Teljesen elvesztettem az önuralmammat. Legalább egy óra telhetett el.

– Próbáljuk meg kilenc másodperccel – válaszolta Powell.

– Kilenc másodperc?

– Kilenc másodperc attól a pillanattól kezdve, hogy elérte a téta-alfa szintet – vigyorgott boldogan Carmichael. – Gyorsabb voltál, mint Ken. Még akkor is, ha két órába telt, hogy elérd az alfát.

Patrick el akarta fordítani a fejét, de rá kellett jönnie, képtelen erre. Mintha két tűzforró kéz szorítaná-tartaná szilárdan a fejét.

– Hogyan működhet valaki ekkora fájdalomban? Az az érzésem, hogy mikrohullámú sütőben sütögetnek. Egy izmot sem tudom megmoccantani.

– Csak annyit mondhatok, hogy Ken James másképp működik. Ne figyelj a fájdalomra, és ne törődj vele, hogy nem tudsz mozogni. Lazíts, és élvezd az utazást.

Egy pillanat, és Carmichael visszakapcsolta az intercom berendezést. – A szimulátort harmincöt ezer láb magasra, ötszáz csomós sebességre állítottuk. Vedd át a gépet, ha elkészültél, ezredes.

Patrick koncentrált, olyan erősen, amilyen erősen csak tudott, hogy maga elé varázsolja a műszerfal képét. Sikerült behoznia az intercom műszerfalát, de a kép többi része üres maradt. Mint a tévéképernyő, mikor csak fekete fehér pontok nyüzsögnek rajta.

Oké. A repülőgép attitűdje fontos dolog. Őrizd meg az uralmat. Tartsd a levegőben a gépet.

Abban a pillanatban a pilótafülke képzetének felső részébe beúszott egy ovális forma. Vízszintesen letelepedett a szélvédő üvegre, mély, fehér vonal szelte ketté, ez jelezte a horizontot. Az ovális legközepén széles „T” terpeszkedett, a repülőgép.

– Elengedhettek – jelentette McLanahan.

A „T” felugrott, jobbra csúszott. – Elindultál – mondta Carmichael.

Patrick arra ügyelt, hogy a „T” az ovális közepén maradjon. Lassan visszaúszott a helyére.

– Legalább jól indítottam, de hova megyek?

Az ovális eltűnt, helyébe hosszú, szalag formájú utca jelent meg a képernyő felső részén. Az út egy darabig egyenesen haladt, de Patrick észrevett néhány enyhe kanyart a távolban. A képernyő alján apró rajzocska, egy vadászgép ábrája jelent meg, az út jobb oldalán tartózkodott.

– Hé! Repülési útitervet rajzolt ki.

– Jó – válaszolta Carmichael. – Ez az elsődleges kép. Kövesd, amíg tudod. Hogy van a fejed?

– Már rég hasogató migrénem van doki, de amíg nem figyelek a fájdalomra, semmi vész.

Műhorizont nélkül meglehetősen nehezen tudta egyenesen felfelé repíteni a szimulátort, ami azt illeti, semmilyen lelkierő nem volt erre képes, úgyhogy Patrick vizuális segítséghez folyamodott – az ajánlott magasság megegyezett az út vonalával, biztonságosan követhette az emelkedéseket, kanyarokat. Amíg a kicsi gépet az úton tartja, addig mindenben a számítógép utasításainak tesz eleget, követi az ajánlott útvonalat. Az úton jelölték a légifolyosó oldalát, az apró jelzőfények a tervezett fordulási helyeket jelölték, és mutatták, hogy mikor javasolt a repülési magasság változtatása.

Mindaddig, míg az „út” egyenes és lapos, nem is volt baj. De pár perc után kisebb-nagyobb kanyarok tarkították, és nehezebbé vált a kormányozás. A kis géprajz többször is átsúszott az út másik oldalára, kioldalazott a légifolyosóról, hol feljebb, hol lejjebb szállt a javasolt magasságnál. Patricknak egyre gyorsabb és gyorsabb korrekciókat kellett végrehajtania, hogy a gép egyenletesen haladjon.

– Stabilizáld, Patrick – J.C. Powell hangját hallotta.

– Azt próbálom. – A vadászgép képe a folyosó jobb oldalára vágódott, megcsúszott, és irányíthatatlan forgásba kezdett.

– Hagyd, hogy a számítógép javítson – javasolta Powell. – Ne harcolj ellene.

Patrick erőt vett magán, hogy folytassa. A számítógép tervezte útra összpontosított, és megpróbált nem a gép irányítására gondolni. Hirtelen megérezte, hogy az ANTARES a magasba emelte, harcrendbe állította a kormányrudakat, és biztonságosan irányban tartotta a gépet. A gép átbukott a légifolyosó jobb oldalán, de egy gyors emelkedés, és máris abbahagyta a rettenetes forgást, és mély bukórepülésben szállt. Néhány pillanattal később vízszintesre helyezkedett, és újra a meghatározott irányban haladt.

– Ez jól sikerült – állapította meg Carmichael. – Az ANTARES mindig arra törekszik, hogy megmentse a gépet, de azt azért meg kell mondanod neki, hogy hova akarsz menni, még egy ilyen irányíthatatlan helyzetben is.

Néhány perces egyenes, kiegyensúlyozott repülés után Patrick visszanyerte önbizalmát, fordult egyet-kettőt, élesen bedőlt a kanyarokban, és változtatott a repülési magasságon. – Azt hiszem, újra érzem a gépet – szólalt meg.

– Fáj még a fejed?

– Most, hogy szóba hoztad, igen. De ha másra figyelek, szinte észre sem veszem.

– Jó. Mit szólsz a kötelékrepüléshez? Beadhatunk egy másik vadászgépet, és egy darabig szárny-szárny mellett haladhatnátok.

– Nem. Inkább egy ellenséges gépet kérek.

– Kiskakasok lettünk, uram? – szólalt meg J.C. – öt perccel ezelőtt még tízfokos kanyart sem tudtál megcsinálni, most meg már csatázni akarsz.

– Ezért találták ki a szimulátort, J.C. Egy prima gépet kérek.

– Megkapod.

Hosszú pillanatokig semmi változás nem történt a szimulátorban. Már épp meg akarta kérdezni, hogy mi a fene tart olyan soká, mikor eszébe jutott, hogy a saját gépén sem a védelmi, sem a támadórendszert nem kapcsolta be...

És ez a felismerés épp elég volt. Máris hallotta a számítógépes szintetizált hangot: – Támadó radar aktivizálva... elektronikus ellenőrzés bekapcsolva... farok védelmi rendszerek aktivizálva...

És íme, megjelent a lézer rajzolta ellenséges gép; a képernyő jobb felső sarkában. Patrick azonnal utasította a szimulátor lézer irányította nyomkövetőjét, hogy tapadjon rá az ellenséges gépre, és abban a pillanatban kikapcsolta a támadóradart, amint a lézer befogta az ellenséget. De nem volt eléggé gyors. Az ellenséges gép adataiból kiderült, hogy az már változtatott a repülési magasságán, és követi Patrick gépét. Észrevette a röpke radaradást és megfordult, hogy szemből támadjon.

A két gép orrt az orrnak irányban szállt, és Patrick agyát hirtelen mérhetetlen mennyiségű információ árasztotta el. A képernyőjén elektronikus adatok tömkelege kínálta a választási lehetőségeket, és csak néhány javasolta, hogy folytassa a szemberepülést. Olyan sok javaslatot kapott, hogy elvesztette a fonalat. Iszonyú erővel támadt rá a migrén. Izzadságcseppek homályosították el a látását, a vér hangosan dobolt a fülében. Magánál volt, sőt élesen vágott az esze, de a fájdalommal elvegyülő adathalom, amely mindkét gép mozgáslehetőségeinek tucatjával bombázta, egyszerűen maga alá gyűrte.

Az ANTARES váratlanul megfordult, és hirtelen nyolc-G-s süllyedésbe kezdett. A szimulátor bekapcsolta a minden irányt figyelő radart, és Patrick „látta”, hogy üldözője vele együtt süllyed. Az ANTARES épp erre számított. A szimulátor folytatta a fordított hurokrepülést, az első szárnyak áthúzták a gép orrát a horizonton. A hajtóművek a maximális utánégésre kapcsolak, és Patricknak nem volt kétsége, hogy ebben a helyzetben, egy valóságos vadászgépen úgy kifacsarná a süllyedés, mint egy citromot.

Amikor az orr kiemelkedett a horizontról, észrevette, hogy az üldözőből üldözött lett. Akármilyen gépet vetettek be ellene, az nem volt képes felvenni a versenyt az ANTARES-szel. Patrick egyszerre csak versenytársa háta mögött találta magát. Az ANTARES már be is kapcsolta a négy lézer irányította rakétafejet, csak a tűzparancsra várt. Meg is kapta egy másodperc töredékkel később. Közben az ANTARES nem feledkezett el a húsz milliméteres többcsövű ágyúkról sem, de itt már nem volt szükség a tűzparancsra, mert a lézerrakéták eltalálták a célt.

– Föld pozíció befagy – utasította Carmichael. Patrick lépéseket hallott a szimulátort körbevevő folyosón, és hirtelen csend és üresség támadt a fejében.

– Patrick, itt Carmichael. Hallasz engem?

Odafagyott a székhez. Az izmai megmerevedtek. Alig tudta kinyitni a száj át... – Igen...

– Kikapcsoljuk az ANTARES-t.

A szimulátor már nem működött, viszont Patrick fejében egyre élesebben jelentkezett a fájdalom. Érezte, hogy a vadászgép lassan köröz, de már nem volt ereje, hogy utasításokat adjon.

– Én... elveszítem...

– Hagyd menni, Patrick – mondta Carmichael. – Már nem vagy a szimulátorban. Lazíts. Ne izgasd magad az irányítással.

Mintha a sziklán lógó hegymászónak azt mondanák, hogy vágja el a biztosító kötelet. Lassan, ereje utolsó maradványát felhasználva megkísérelte legyőzni a mindent átható, sürgető vágyat, hogy tovább irányítsa a gépet. Minél inkább erőlködött, annál hevesebben érezte ami

a „gépevel” történik. A repülési magasság egyre alacsonyabb lett, és „hallotta” az ANTARES kétségbeesett jelentését a terepviszonyokról. Közeledtek a föld felszínéhez, az információk egyre gyorsabban követték egymást. Ötezer láb magasságnál az ANTARES át akarta venni az irányítást. Patrick nem válaszolt. Háromezer lábnál az ANTARES a katapultálást ajánlotta. Patrick most sem tett semmit.

Csak ült, és megbabonázva hallgatta az ANTARES idegtépő „sikolyait”. A számítógép szó szerint könyörgött embertársának, hogy tegyen valamit, bármit, hogy megmenthesse. Minél inkább követelt, annál erősebb lett Patrick fejfájása, most már ha akar sem tud tenni semmit. Carmichael éppen kikapcsolta volna Patrick sisakját, mikor a szimulátor óránként kétezer mérföldes sebességgel a földnek csapódott.

Mikor végre leemelték Patrick fejéről a sisakot, és Carmichael meglátta az arcát, hát még ő is megrendült. McLanahan arcát eltorzította a fájdalom, az elviselhetetlen kín.

– Patrick, gyere vissza, vége van – kiabálta Carmichael. A technikusok a doki mellé ugrottak, mások kikapcsolták a vállszíjakat, és megoldották a repülősruha csatjait. Carmichael Patrick arcára nyomta az oxigénmaszkot. – Vége! Ébredj, a fene egyen meg!

Semmi válasz. A technikusok a fémkesztyűket hámozták le a pilóta kezéről, Carmichael pedig Patrick mellkasára hajtotta a fejét.

– Megszűnt a légzés! Vágjátok le róla a ruhát... – A segédje habozott, hol a dokira, hol Patrickre nézett. – Azt mondtam, hogy vágja le! Most. – Carmichael Patrick arcához szorította az arcát. – Patrick, ébredj fel! – Kikapta az asszisztens kezéből a fémvágót, az orvosi csapat eltávolította az oxigénmaszkot, és a lélegeztető gép csövét lenyomta Patrick torkán; Carmichael pedig az ultrasonikus vágószerszámmal felmetszette a ruhát. Előtűnt az ezredes vékony, izzadsággal átitatott trikója. – A szívmonitort. Adjátok már! – A trikót is felhasította. Figyelte Patrick arcát, megkezdődött a lélegeztetés. A szemhéjak megrebbentek, az arcizmok eltorzultak, Patrick olyan volt, mint aki lidérces álmodást lát.

J.C. Powell Carmichaellel szemben állt. Az elektrokardiogram tapadókorongjait Patrick mellkasára nyomták. Powell kezébe vette McLanahan fejét, és a bal füléhez hajolt.

– Ébredj, főnök! – mondta halk, határozott hangon. – A műsornak vége, ezredes. Kelljen fel.

Carmichael az EKG eredményeket figyelte. – Nincs pulzus. Egyenes a vonal. Kapcsoljátok be a defibrillátor egységeket. Powell, eredj az útból.

J.C. ügyet sem vetett rá. – Patrick. J.C. vagyok. Tudom, hogy hallasz...

– A fenét hall! – üvöltötte Carmichael. – Tűnés innen...

– Igenis hall engem, tudja, mi történik körülötte. Mindent érez. Csak utasításra vár...

– Mi a frászt hadarsz itt?

J.C. nem válaszolt, hanem megfogta Patrick mindkét kezét, és a vállára tette, egészen közel lépett a főnökéhez. – Patrick, te hallasz engem. Figyelj rám. Az ANTARES már nem dolgozik. Te vagy az irányító. Ébredj fel!

– Túl hosszú ideje nincs már magánál – szólalt meg Carmichael. A technikus a szívdefibrillátor két elektródás párnáját nyomta a kezébe. – Meghal, ha nem élesztjük fel.

– Akkor hal meg, ha ezzel sokkolja. – Powell megragadta Patrick repülősruháját, és amennyire csak tudta, kiráncigálta a katapultszékből. – Patrick! – üvöltötte. – A kutyaúrstenit, azt mondtam, hogy ébredj fel!

Patrick szeme felpattant. Belekapaszkodott Powell vállába, olyan kétségbeesett, iszonyú erővel, hogy J.C. arca megrándult a fájdalomtól. Kiráncigálta a gégéjéből a lélegeztető csövet, és zihálva kapkodta a levegőt. Powell gyengéden visszaengedte a székbe.

– Szinuszos ritmus – jelentette az egyik technikus. – A vérnyomás magas, a pulzus erős. Szívhang, lélegzés rendben van.

– Jól vagy?

– Azt... azt hiszem, igen.

Carmichael újra az arcára akarta tenni az oxigénmaszkot, de Patrick eltolta. Inkább mélyeket lélegzett.

– Kísérteties volt – suttogta McLanahan, és igyekezett szabályosan lélegezni. Látszott, hogy fejben újra átéli az eseményeket. – Úgy figyeltem az egészet, a lövést, a zuhanást, mint egy kívülálló. Mindent az ANTARES csinált. Mintha ott sem lettem volna. De éreztem a fájdalmat. A fájdalmat! Az ANTARES egyre erősebb lett, és vele nőtt a fájdalom. De semmit nem tehettem. Tudtam, hogy még vezetnem kéne a gépet, le kell tennem a földre, de képtelen voltam parancsot adni. Olyan volt, mintha milliányi lódarázs dongott volna körülöttem. Tudtam, hogy a darazsak információkat hoznak, fontos adatokat, amiket meg kell ismernem, és azt is éreztem, hogy valami nincs rendben. De annyira fájt mindenem, hogy képtelen voltam bármit is csinálni. Aztán hirtelen minden sötét és üres lett. Már nem volt testem, csak agyam. Ki akartam jutni valahogy egy szobából, de nem találtam a kijáratot. Akkor hallottam meg J.C. hangját. Minél tisztábban hallottam, annál... előbb lettem. A... a hangját követtem. Az vezetett ki... – Patrick hangja elhalkult, és mély álomba zuhant.

– Szedjük ki innen – mondta Carmichael.

Mikor felébredt, Wendy szunyókált az ágya melletti széken. Az ölében nyitott magazin. – Wendy?

Azonnal felnyitotta a szemét. – Patrick? Felébredtél. Hogy vagy?

– Fáradtan. És szomjasan. – A lány töltött neki egy pohár vizet, és csöngetett az ápolónőnek. – Az az érzésem, mintha keresztülkajakoztam volna a Csendes-óceánon. – Csodálkozva jött rá, hogy van ereje és fel tud ülni egyedül is, sőt meg tudja fogni a poharat. – Hány óra van?

– Este kilenc.

– Tizenkét órát aludtam?

– Patrick, szombat este kilenc van! Negyvennyolc órát aludtál egyhuzamban.

A vizespohár reszketni kezdett a kezében. Gyorsan az ágy melletti kis asztalkára tette. – Kómában voltam?

– Nem. Illetve technikai értelemben igen – válaszolta Wendy; közelebb lépett, és megfogta Patrick kezét. – Ők teljes kimerülésnek nevezik. Három és fél kilót fogytál a szimulátorban. Még a feszültség nélkül is kicsinált volna... Biztos, hogy rendben vagy?

Patrick felült, és kortyolt a vízből. Végre megszólalt. – Mióta vagy itt?

– El se mentem. Én... szóval beszélni szerettem volna veled a múltkori estéről. Tudom milyen lehetett neked...

– Meg neked is, kicsim. – Fáradtan sóhajtott, és visszahanyatlott a párnára. Valahogy kipréselt egy rövid nevetést. – Most már tudom, hogy miért ivott doktor Jekyll a bűvitalából. Annyira akarod a sikert, hogy bármi árat megfizetsz érte, még azt is vállalod, hogy magad legyél a kísérleti nyúl. Nem kellett volna beszíjaznom magam abba a rohadt szimulátorba. Még nem voltam rá kész.

– Iszonyú lehetett.

– Hát... más volt – válaszolta nyugtalanul. – J.C. és James a világon mindent megérdemel, hogy az igaziba is bele mernek ülni. Hihetetlen erősnek kell lenni, ha meg akarod úszni az örvületet.

– Ha már a megőrülésről beszélünk – szólalt meg egy hang. Mindketten felkapták a fejüket. Elliott tábornok és Hal Briggs léptek a kórházi szobába. Hal Patrickhoz lépett, és kezét rázott vele. – Az egész társaságot megőrjítetted, testvér.

McLanahan azt gondolta, hogy Elliott nyúzott, fáradt, napok óta nem aludhatott. Kék inge izzadságfoltos, gyűrött, szemlátomást szüksége volt a múltból nyújtotta biztonságos támaszra. – Hogy vagy, Patrick?

– Remekül, uram. – Szemenszedett hazugság.

– Hát, ha másfél napot átszundítottál, nem is lehetsz másképp – viccelődött Hal.

– Holnap, ha már kimehetek innen, sort keríthetünk az SPO megbeszélésre – mondta Patrick Elliottnak.

– Azt hiszem erre a hétvégére már elég volt a program – válaszolta Elliott. – A megbeszélést hétfő reggelre halasztottam. Addig betegszabadságon vagy, értettem?

– Igenis uram.

De valami lógott a levegőben. Elliott nem csak azért jött, mert aggódott érte. Wendyhez fordult. – Magunkra hagyna néhány percre?

– A látogatási időnek vége. – A lány Patrickhez lépett, megcsókolta. – Kilencre itt vagyok, és kiszabadítalak. – Biccentett Elliottnak, és kisietett a szobából. Briggs egy hatalmasat kortyolt a jeges vízből, aztán az ajtóhoz lépett. Magától értetődően, de nagyon határozottan elzárta a ki- és bejárást.

– Halálosan megijesztettél bennünket, Patrick – szólalt meg Elliott. Patrick felült, és úgy figyelte a szobában fel és alá sétáló tábornokot. Ez bizony nem a szokásos jókívánság-látogatás. – Remélem megbocsátod, hogy azt javasoltam, te is próbáld ki az ANTARES szimulátort.

– De tábornokom, hiszen én ki akartam próbálni. Ez a terv része. Szerintem folytatnunk kell...

– De te nem lehetsz mindenes. Nem engedhetem meg, hogy az egyik rangidős tisztem kísérleti nyúl legyen.

– Én elsősorban repülő vagyok – vágott közbe McLanahan. – Kell valaki, akin ki lehet próbálni, hogy egy nem ANTARES-en nevelkedett ember hogyan viseli el a rendszert. Logikus választás volt.

– Sorban állnak a pilóták, akik arra várnak, hogy kipróbálhassák. Nem kockáztathat többet. Itt és most kijelentem, hogy nincs több ANTARES.

Patrick túl fáradt volt a vitához. – Akkor ki? – Briggshez fordult. – Hal nálad vannak a jelöltekről készült tisztázó jelentések. Hozd be őket az irodámba, és...

– Ma kora reggel beszélgettem Carmichaellel. – A HAWC főnökének hangja halk, fáradt, bocsánatkérő volt. – A pillanatnyi állás szerint több száz embert is besorolhatunk, és még akkor sem jutunk közelebb a megoldáshoz. Nem fogjuk megtudni, hogyan működik az emberi elme. Túl sok az ismeretlen. Egyszerűen nincs elegendő forrásunk, hogy mindegyiket tanulmányozzuk...

– Csak idő és gyakorlat kérdése. Még csak néhány hónapja dolgozom az ANTARES-szel.

– És majdnem megölt – szakította félbe Briggs.

– Csak néhány hónapi gyakorlat után már bevetésen voltam – válaszolta McLanahan. – Nem vagyok pilóta, de a világ legforróbb gépét vittem csak néhány hónapi edzés után.

– Ez nem ugyanaz, és ezt te is tudod Patrick.

– De én fejlődtem. Már megtapasztaltam a legrosszabbat. Most már tudom irányítani. Egyébként is vén róka vagyok. Negyvenéves. Egy nálamnál fele annyi idős ember sokkal könnyebben boldogulna a géppel. Nem lehet a programot az én esetem alapján megítélni.

– Sajnos ezt kell tennünk – mondta Elliott. – Sajnos egyetlen sikeres pilóta nem elegendő. Nem ad megfelelő mennyiségű információt. Abban reménykedtünk, hogy te meg Powell együtt már elegendőek lesztek. És szélesebb körben kiterjeszthetjük az ANTARES-t. De most úgy tűnik, hogy nem kísérletezhetünk tovább a résztvevőkkel. Hogy mi történt veled, de még sokkal inkább, hogy miért történt veled, szóval erre nem tudjuk a választ. Nem gyilkolhatjuk halomra a gyakorlókat.

McLanahan a fejét csóválta. – Szóval komolyan törölni akarjátok a DreamStar tervet az én kis balesetem miatt?

– Más dolgokat is figyelembe vettünk. Másfél milliárd dollárt költünk évente egy olyan gépre, amit a mai kongresszusi képviselők talán soha nem látnak a levegőben. Nem szívesen adnak több pénzt. Pláne, ha az is eszükbe jut, hogy politikai botrányt kavarhat a gép, de azt

még az ő életükben. És itt van a biztonsági kérdés is. – Elliott Briggsre nézett. Az merev arccal állt. – Biztonsági gondjaink beárnyékolnak minden sikert. A Pentagon embereinek ellenállása világos. Ők azt akarják, hogy alacsonyabb szinten folytassuk az ANTARES kísérleteket, és hagyjuk a fenébe a repülőgépet. Nem akarjuk bevetni.

– De a DreamStar már repült. Ez tény. Az ANTARES-kapcsolatot pedig csak egy maréknyi emberrel próbáltuk ki. Most nem adhatjuk fel.

Elliott biccentett. – Én is így érveltem, Patrick. Hétfőn megtudjuk a választ. Addig pihenjünk.

– J.C. volt itt – szólalt meg Briggs, aki nem követte a táborno­k­ot. – Holnap valamikor újra megkeres. A tesztrepülés óta nem sokat látta Jamest.

Patrick vállat vont. – Hétfvégén szívesen megy Vegasba.

Feszült csend. Aztán Briggs elmosolyodott. – Olyan vagy, mint két mérföld hepehupás út, de azért jó látni téged.

– Te is néztél már ki jobban, pajtás – válaszolta McLanahan. – A táborno­k­ belepiszkál az ügyeidbe?

– Nem Elliottól van szó – válaszolta Hal idegesen. – Sőt nem is a vezetőségről. A légierők és a vezérkar azt hiszem nem akarja bezáratni Dreamlandet, de a DreamStar műveletet befejezettnek veszik. A Fehér Ház szerint viszont Dreamland az összes szigorúan titkos információt egyenesen a szovjeteknek pumpálja. Az egész telepet be akarják csukni.

– Ami a telep fő biztonsági őrének nem is lenne olyan rossz.

Hal mérges lett. – Ide hallgass. Nem szívesen készíteném ki az öreget. Tíz évvel ezelőtt mindent vállalt értem, egy frissen végzett hadnagyocskát tett meg a legfőbb biztonsági felügyelőnek, és akkor ezért sok kellemetlensége volt. Nem szívesen viszono­z­nám ezt azzal, hogy kényszernyugdíjaz­zák, csak azért, mert én nem jól láttam el a feladatomat...

– Nem hiszem, hogy a te hibád lenne. Hal. Nyilvánvaló, nagyon jól beépült, igazi profi ügynökkel van dolgunk, aki a legmagasabb szintig jutott el. Még az is lehet, hogy a vezérkarba szivárgott be valaki, vagy valamilyen kompromisszumot kötöttek, és akkor soha nem találjuk meg az emberünket. Ha egyedül dolgozik.

– Csak itt, vagy a Nellis bázison lehet – válaszolta dühösen Hal, és az öklével a levegőbe csapott. – Az ellopott anyagok, az átadási sebesség mind arra utalnak, hogy innen, helyből szivárogtatja ki valaki a híreket. A központnak ehhez semmi köze. Be kell tömnöm a lyukat, mielőtt átszakad a gát.

– Akkor próbálkozz tovább... de meg kell mondanom, nem fog segíteni, ha hamis adatokat adsz a DreamStarról.

Hal kényelmetlenül izgett-mozgott. – Rájöttél?

– Nem volt túl nehéz észrevenni, hogy a változtatások nem helyénvalóak. Ha elég fineszesek, és észreveszik a módosításokat, akkor ahhoz is van elég sütnivalójuk, hogy észrevegyék, hogy azok teljesen értelmetlenek. Egyébként is, az összes újabban bevezetett biztonsági intézkedéssel együtt ennek már szaga van. Messziről bűzlik.

– Azért, ha nem haragszol, én mégis így dolgozom. Talán a mi mesterkémünk mégsem olyan okos Jani.

– Talán nem.

Feszült csend. Aztán Hal: – Hogy van Wendy?

– Jól.

Hal biccentett. – Remekül néz ki, tényleg remekül.

Újabb csönd.

– Valamit forgatsz a fejedben. Hal.

Mély levegőt vett. – Remélem, nem veszed rossz néven, hogy megkérdezem, de... hogy jöttök ki egymással?

– Jézusom, Hal...

– Az isten tegyen akárhova, tudod, hogy miért kérdezem, tudod, hogy ha nem lenne muszáj, nem kérdezném...

– Szóval hálózszobákba kukucskálsz, hogy megtaláld a spionodat.

– Nyugi, pajtás, nyugi. Te is ismered a tábornok utasítását, hogy minden területre kiterjedő kutatásba kell fognunk. A rangidőseket tájékoztattam, hogy milyen biztonsági intézkedések várhatóak. Wendy és Ken...

– Mi a fenét akarsz azzal mondani, hogy Wendy és Ken?

– Tudsz róla, hogy a napokban együtt voltak Indian Springsben?

– Tudom. És akkor mi van?

– Védekezel? – lőtt vissza Hal. – Na, és mi a mese?

– A mese? Ebédelni voltak.

– Indian Springsben?

– James búvóhelye. Az utolsó bevetési napon történt. Az adatfeldolgozó laborba kellett mennem, ezért ment James-szel enni. Úgy látszik a pasas rendszeresen megkeni a Dolphin pilótáját, hogy oda vigye. Van még kérdés?

Briggs bólintott. A Dolphin pilótája is pontosan ezt mondta. – Patrick, kérlek, ne tedd még nehezebbé a dolgomat...

– Nehezebbé neked? – McLanahan felült az ágyban. Legszívesebben kiugrott volna. Sápadt volt a felháborodástól. – Mi a fenéről beszélsz? Wendyt vagy Kent gyanúsítod?

– Minden HAWC alkalmazott gyanúsított. Még az Ops személyek is. Sőt elsősorban ők a gyanúsítottak. De amikor a DreamStar pilótája együtt lófrál a HAWC egyik vezető tudósával, aki ráadásul egy teljesen más terepen dolgozik, és aki véletlenül a fejlesztési főnök közeli barátja, hát akkor csengetni kezdenek...

– Hal, Wendy velem él. Ne butáskodj...

– Tényleg szótagolva kell mondanom? És mi van akkor, ha ti szépen összevesztetek? Ha Wendy el akar hagyni téged? Vagy te őt? A francba. Patrick, érted, hogy mit beszélek!

– Értem és gusztustalannak tartom.

– Akkor kezdődött a szivárgás, amikor Wendy idekerült Dreamlandbe.

– És amikor beindult a DreamStar-terv.

– Amikor Ken James megjött.

– Egy tucat más emberrel együtt – vágott vissza Patrick. – összekuszálod a dolgokat. Hal. Wendy nagyon szigorú vizsgálatokon ment keresztül a kinevezése előtt. Ami azt illeti, a kormány biztonsági emberei egyetemista kora óta figyelik. Ken James az akadémián végzett. Ha ez egyáltalán lehetséges, őt még alaposabban átvilágították. Legalább annyira, mint engem.

– Nagyon nehéz gyerekkora volt.

– De ettől még nem lesz valaki kém. Mindent tudok a múltjáról, az apjáról, az anyja gyanús haláláról a monacói állatkertben. De ezt a pasast hazugságvizsgálatnak vetették alá, kihallgatták, vagy egy tucat különböző ügynökség faggatta amióta az akadémiára betette a lábát. Ha valami folt lenne a múltjában, arról már biztosan tudnál.

– Lehet, de nekem akkor is mindent ellenőriznem kell. Patrick, most végül megsértődtél ahelyett, hogy segítettél volna. – Hal befejezte, érezte, hogy nem feszítheti tovább a húrt. Most még nem. – Mennem kell. Találkozunk hétfőn.

Mikor a kórházi szoba ajtaja becsukódott, Patrick hanyatt dőlt. Iszonyúan magányosnak érezte magát. Szerencsére fáradt teste nem bírta tovább, és kegyes álomba zuhant.

Ken James a DreamStar pilótafülkéjében volt. Nem volt rajta repülős ruha, sem a sisak. A mennyezet csukva volt, minden műszer kikapcsolva. Azon próbálkozott, hogyan indíthatná be a gépet az ANTARES nélkül, amikor fénycsóva hatolt át a mennyezetten... Hal Briggs hatalmas elemlámpával világított a szemébe. Patrick McLanahan egy óriás kürtöt

szorongatott. Wendy Tork McLanahan mellett sírt. Intett neki, hogy jöjjön ki a DreamStarból, ...felemelte a mennyezetet. Csak négy kilót nyomott, de alig bírta megmozdítani. A katapultszékre kellett állnia, hogy jobban hozzáférjen. Amint a nehéz plexiüveggel bajlódott McLanahan felé rohant, géppisztoly volt a kezében. Briggs az arcába világított a fényes lámpával, és McLanahan ráfogta a fegyvert...

James kinyitotta a szemét. Zavarodott volt. Hol is van? Aztán lépéseket hallott, közelebből, egyre közelebből...

Kitapogatta az ágy melletti kis asztalkán lévő adó-vevőt – a távirányítós kis szerkezettel bármelyik pillanatban felrobbanthatta a könyvespolc mögé rejtett titkos széfet. Másik kezével a párnája alá nyúlt, a Berettaért.

...Ne menjen el, hiszen a színarany hangú, aranyat érő FM egy-null-kettőt hallja...

Ken még idejében engedte el a ravaszt. A rádióórát hallotta. Két dizsi szórakoztatta a kora reggeli rádióhallgatókat. A hálósoba lámpái világítottak a szemébe. A lámpákat úgy programozta, hogy automatikusan felgyulladjanak, mikor a rádió bekapcsol. Nagyokat nyelt. A fülében dobolt a vér. Lassan elengedte a Berettát.

Még egy rémes éjszaka. Újabb lidércnyomásos ébredés. Az elmúlt két éjjelen rövid nadrágban, ingben és tornacipőben hevert a vetetlen ágyon. Egyik kezében a távirányító, másikban a Beretta. Alvásról szó sem lehetett. Minden nesz, minden reccsenés, minden beszűrődő hang azonnal fenyegető robajjává hatalmasodott, felriadt a legkisebb zörejre is, és csak feküdt, nyitott szemmel meredt a sötétbe, és várta, hogy Hal Briggs emberei rátörjék az ajtót. Lépések az ajtó előtt, elemlámpafény, a ház előtt villogó rendőrautók. Minden alkalommal amikor elhatározta, hogy elmegy, elutazik Mexikóba, mielőtt még kémkedésért letartóztatják, valami indokkal lebeszélte magát a cselekvésről. Nem dezertál Dreamlandből. Aztán nehéz, izzadságos álomba zuhant, de nem adatott több egy órácskánál, mikor valami hang megint felriasztotta. A hétvégén alig pár óra alvásra futotta.

Félig ébren kibotorkált a fürdőszobába. A feszültség rendesen meglátszott rajta. Karikás szemek, száraz, cserepes száj, pedig az arcán gyöngyözött az izzadság. Jéghidegre állította a zuhanyozót, és erőszakkal kényszerítette magát, hogy egy teljes percig hagyja fagyalni magát, csak utána kapcsolt át langyosra. Talán ez elmossa a lidércek emlékét, reménykedett. Hiába.

Mégis, már éberén, a reggeli rutin malomkerekei között agya automatikusan elemezni kezdte a helyzetet. Most már sokkal racionálisabban. Egész hétvégén nem mozdult ki hazulról. Nem mert elmenni, félt, hogy az utcán tartóztatják le. Most megnyugtató volt, hogy ezalatt az idő alatt senki nem kereste fel. Talán senki nem vette észre Kramert és Moffittot. Talán Briggs mégsem állított rá huszonnégyórás megfigyelőket...

Mikor kocsijával végiggurult a nellisi úton a Dreamlandbe tartó buszhoz, egész jókedvű lett, mert Briggs emberei itt sem csaptak le rá. A biztonsági intézkedések nem szigorodtak a néhány héttel ezelőtt bevezetett intézkedések óta. Hal Briggs biztos nem engedné be a kutatási területre, ha komolyan rá gyanakodna, remélte. Megkönnyebbülten sóhajtott, és kényelmesen elhelyezkedett a busz ülésén. Kramer és Moffit látogatására nem derült fény.

De azért nem engedte, hogy a hely látszólagos nyugalma elaltassa az éberségét. A folyosókon, várókban, a hivatali szobákban az emberek izgatottan suttoztak. James töltött magának egy bögre kávé, és átnézte a postáját. Egy hétre elegendő a termés. Többek között egy értesítés, hogy reggel nyolckor rendkívüli megbeszélés, a központ minden dolgozója számára. Fél kilenc. Erről már lemaradt. A témát egyébként sem jelölték meg.

Kortyolt egyet a kávéból, a postáját egy dobozba tette; J.C. Powell állt meg az ajtóban.

– Ken, hol voltál?

– Most értem be. Mi a baj?

– Lekésted a megbeszélést.

– Most tudtam meg, hogy egyáltalán megbeszélés volt. Miről tárgyaltatok?

– Egész hétvégén nem tudtalak utolérni. A telefonodat félretetted, vagy mi.

– A házba videokomplexumot szerelnek, azóta teljesen megbolondultak a készülékek – hazudta szemrebbenés nélkül.

– Patrick az irodájában van. Jobb, ha odamegyünk.

– Most? Mi ez a felhajtás? – J.C. nem szokott ennyire kibukni. A szájához emelte a bögrét, ivott. – A ruszkik hadat üzentek, vagy mi?

– Sokkal rosszabb. Megszüntették a DreamStar-programot.

Jamesnek azonnal cigányútra szaladt a kávé. Majd kiesett a székéből. – Míííí????!!!

– Jól hallottad. Na gyerünk.

Végigsiettek a folyosón. Berobbantak McLanahan irodájába. A fejlesztési tervek vezetője éppen egy halom papírral babrált.

– Örülök, hogy velünk töltöd ezt a napot, Ken – fogadta az érkezőket. Befejezte az aláírás dömpinget, és kiküldte a segédtsíztjét. Egy darabig némán figyelte Kent. – Pocsékul nézel ki, kapitány. Megint a kaszinókban lógtad át az éjszakákat?

Powell úgy döntött, hogy ülve nézi végig az előadást. James nem türtőztette magát. – Mi a fene ez a DreamStarral?

– Ha idejében átnézed a napi postát, megtaláltad volna a meghívót. De az is elég lett volna, ha nem teszed mellé a kagylót. Akkor értesültél volna a mai nap aktuális híreस्कéiről.

– Mi a francot szórakozol? – James öklével főnöke asztalára csapott. – Ki halasztotta el a programot? Miért?

– A programot hivatalosan a légierők napolta el, ma reggel – válaszolta fáradt hangon McLanahan. Felemelte a piros irattartót, egyetlen levél volt benne. – Túl keveset tudnak a tudósaink az ANTARES-ről, keveset ahhoz, hogy további pénzügyi támogatást kapjanak. Legalábbis ez a legfelsőbb körök véleménye. A terv repülési részét elhalasztjuk, míg több tudással nem rendelkezünk...

James döbbenet bámulta McLanahant. – Mit jelent az, hogy nem elegendő az ismeretük? Én tudok rajta dolgozni. Nem értem...

– Épp ez a lényeg, hogy csak egyetlen ember tud vele dolgozni. Csak te tudsz a DreamStaron repülni. J.C. nem képes rá, pontosabban csak a fel- és leszállásra képes. Én is megpróbáltam megtanulni a kezelését, és csúnyán felsültem. Carmichael és a laborja nem igazán tudja megmagyarázni, hogy neked miért megy, és másnak miért nem. A legutóbbi próbálkozásom az ANTARES szimulátorral...

– Te repültél a szimulátorral? – Úgy hangzott, mintha valaki személyes sértést követett volna el ellene, behatolt volna a legintimebb szférájába. Az ő gyerekeivel kísérleteztek! – Kipróbáltad az ANTARES-t? Miért? Én vagyok a DreamStar pilótája. Te a fejlesztési igazgató vagy...

– Már hónapok óta gyakorolok az ANTARES-szel. Azt hittem, most menni fog, de...

– Ez nem volt okos dolog, ezredes – állapította meg James. A hangjában nyoma sem volt együttérzésnek. – Az ANTARES kiszámíthatatlan tud lenni...

– Aha, kis híján megölte a főnököt – mondta szárazon J.C.

– Tehát ezért. Megírta a jelentést, hogy az ANTARES veszélyes, és erre a központ leállította a repülést.

– Nem így történt. Ken. Odafenn már régóta fontolgatták, hogy alább kéne hagyni vele. A repülésre nem kaptunk volna amúgy egyetlen fillért sem ennek a gazdasági évnek a végén. Az én... balesetem csak néhány hónappal hozta előrébb a döntést.

James elfordult. Megpróbált uralkodni magán. Az agya sebesen dolgozott az új információk értékelésén. Épp most mondta Krameréknek, hogy minden az előre eltervezettek szerint halad. Még a KGB parancsát is megtagadta, nem volt hajlandó ellopni a DreamStar... Most meg az egész programot hidegre teszik. A KGB az életben nem fogja elhinni neki, hogy nem tudott erről a lépésről. A hitelét elveszti, árulónak fogják tartani. Biztos azt hiszik, hogy kettős játékot űzött.

– Sajnálom, Ken – mondta McLanahan. – Azt hiszem csak valami kifogásra volt szükségük, hogy befejezhessék az egészet...

– És velünk mi lesz?

– A Cheetah ATF programon fogunk dolgozni, J.C. lesz a rangidős pilóta. Szerintem téged arra fognak kérni, hogy maradj az ANTARES-szel. A laboratóriumi kutatásokat akarják folytatni...

– Nem fogok többet repülni?

– Csak annyit, amennyi kötelező. Negyedévente húsz óra a T-45A gyakorló gépen, plusz az ANTARES szimulátorban.

– Azt akard mondani, hogy kísérleti nyulat akarnak csinálni belőlem?

– Nem hiszem, hogy más választásod lenne, Ken – mondta Powell. – Áldás és átok, hogy te vagy az egyetlen, aki a DreamStarral tud repülni. Carmichaeléknek szükségük van rád, hogy folytatni tudják a kutatást. Soha nem fogják megtudni, hogyan lehet az ANTARES-re valakit megtanítani, ha nem jönnek rá. hogy veled mitől működik.

Pokoli gyorsan változnak a dolgok, gondolta James. – Mikor fejezzük be a repülést? Lesz még utolsó út? – gyorsan hozzá tette. – Pocsék lenne csak így befejezni...

McLanahan megdörgölte a szemét, hátradőlt a székében. – Úgy harcoltam, mint egy eszelős, mire kicsikartam, hogy befejezhessük a fegyverhasználati kísérleteket. De többet nem engednek. Ez lesz az utolsó.

– De a fegyverkísérleteket még befejezhetjük?

– Igen. Egész hétvégén ezen dolgoztunk. Estére, de legkésőbb holnap reggelre minden készen lesz. Utána leszerelhetjük a Scorpion rakétákat. Még le akarnám fényképezni a DreamStart a rakétákkal. Valószínűleg évekig nem fogjuk így látni...

A fegyveres kísérletek – James megkapta, amit akart. – Micsoda veszteség – mondta nyugodt hangon, miközben fejében rajzoltak a tervek. – Hihetetlen veszteség. Az idő, az erőfeszítéseink...

McLanahan már a papírjait lapozgatta, szavak nélkül is megértette az embereivel, hogy a megbeszélésnek vége. Nincs több mondanivalója.

– Egy dolog tuti – jelentette ki Powell. – A könyvekbe úgy kerülsz bele, mint az első olyan pilóta, aki a gondolatával vezérelt egy repülőgépet.

James morgott valamit az orra alatt. Gondolatban már messze járt.

A DreamStar utolsó útját tervezte.

Szokatlanul világos volt még, mikor McLanahan hazaért. Az még szokatlanabb volt, hogy Wendy is megelőzte. De aztán halk neszeket hallott a hálósobából. Kinyitotta az ajtót. A lány az ágyon kuporgott. Két karjával a melléhez szorította a térdeit. A függönyöket behúzta, a szobában félhomály.

– Wendy. Mi a baj? Régóta itt vagy?

– Nem. Nem igazán... hogy vagy?

– Jól... valami baj van?

– Nincs.

Nem, a hangja nem könnyes, nem is szomorú, és mégsem az ő hangja. – Miért ücsörögsz a félhomályban?

– Gondolkozom.

– Min?

Továbbra is összekucorodott, kibámult az ablakon.

McLanahan felkapcsolta a lámpákat. Leült a lány mellé. – Rendben van Wendy, most ki vele, mi bánt. – Semmi válasz. – A munkáddal van valami? Az Old Dog rendetlenkedik?

–...Ma reggel voltam repülő orvosin...

A férfi arcáról lefagyott a mosoly. – Elég volt ebből a fene titokzatosságból. Ki vele. – Ekkor vette észre a papírkosárba hajított összegyűrt lapot. Még így, felülről lefelé is el tudta olvasni. – Tények az...

– A terhességéről. Te terhes vagy?!

A lány bocsánatkérően nézett rá. – Patrick, sajnálom. Nagyon sajnálom...

– Sajnálod? Mit?

– Ezt. Az egészet.

– Wendy, te most összevissza beszélsz. Magyarázd meg, mi a fenét sajnálsz.

– Nem akarom, hogy azt hidd, hogy én... hogy szándékosan csináltam, hogy csapdát állítottam, vagy ilyesmi.

– Eszemben sincs ilyesmi. Miért hinném? – A lány mellé csúszott és átölelte. – Ne butáskodj. Meg kell még emésztenem, de örülök.

A lány megmerevedett. Hátrább csúszott és keményen végigmérte a férfit. Soká, hosszan nézte. – Komolyan beszélsz? Mert ha csak azért...

– Persze hogy komolyan. Hé, szeretlek...

Wendy a karjaiba omlott. – Annyira aggódtam... féltem, hogy azt hiszed, bele akarlak ráncigálni valamibe...

Záporozó csókok fojtották belé a szót. – Mondtam már, hogy szeretlek. Akarlak, téged is, meg a fiúkat... lányunkat... a babát is. – És folytatódott a csókszapor.

Wendy kibontakozott a karjaiból. – Azt akarom, hogy biztos legyél. Nekem ez nagyon fontos, Patrick.

– Akkor megbeszéltük. Gyerünk.

– Hova?

– A városba.

– A városba? Minek? – Ekkor megértette.

– Las Vegasban élünk, nem igaz? Errefelé elég sokan kötnek házasságot, még hétfőn este kilenckor is.

– De mi lesz a...

– A családdal? A mama halott. Az öcsém meg a húgaim boldogok lesznek, hogy végre megnősülök, és elveszlek ennyi év után. És a te családod? Neked kell döntened, Wendy, tőled függ...

A döntés egyszerű volt, a válasz nemkülönben. Magához húzta a férfit... és annak ez a válasz elegendő volt.

Este tizenegykor Maraklov kilépett a Silver Dollar kaszinóból a Las Vegas-i Fremont Streeten, és elindult a taxis stand felé. A taximegálló az éjjel-nappal üzemelő házasságkötő terem mellett volt. Végignézte a hosszú kocsisort, aztán körbepillantott. Megelégedetten bólintott, és odalépett a kiválasztott kocsihoz. A taxijelzés nem világított, az autó foglalt volt.

Maraklov az első ülésre huppant.

– Nicsak, nicsak, forrófej tábornok – élcelődött Moffitt. – *Dobrij vecser...* úgy látom, valami gondja van.

– Pofa be, Moffitt. – Kramerhez fordult. A férfi a hátsó ülésen egy Wall Street Journalba temetkezett. – Leállítják a DreamStart. Két nap múlva. – Kramer a füle botját sem mozdította.

– Hallja, amit mondok?

– Szerintem nem hisz magának, *továris*.

– Angolul beszéljen, marha. De az még jobb lenne, ha befogná a lepcsés pofáját. Kramer, figyeljen. Ki kell vinnünk a DreamStart Nevadából.

Fel sem nézett az újságból.

Maraklov elrántotta előle a Journalt, és összegyűrte. – Mi van magával, Kramer?

– Velem? Semmi. Épp most továbbítottam Moszkvának, hogy megtagadta a parancsot. Most meg idejön, hogy tévedés, bocs, lopjuk el a DreamStart, éljen a KGB eredeti terve. Most legyek boldog? Ugorjak ki a bőrömből?

– De csak ma tudtam meg. Az a marha főnök belebaszott a programba, majdnem kicsinálta magát, megírta a jelentését...

– És a vezérkar erre lefújta az egészet – vágott közbe Kramer. – Alacsonyabb szinten kell tartani a kísérleteket.

– Maga tudta?

– Vannak embereink a Pentagonban, akik a hétvégén is dolgoznak – válaszolta szárazon Kramer. – A feletteseink azonnal értesítettek bennünket, és magyarázatot követelnek, mert a maga jelentése és a legfrissebb hírek között, hogy úgy mondjam, némi eltérést észleltek. Nekem nincs magyarázatom.

– Akkor miért nem mondta?

– Időre volt szükségünk, hogy értékelhessük az új helyzetet. Arról nem beszélve, hogy a telefonja nem működött. – Leakasztotta, mert senkivel nem akart beszélni, félt megtudni, hogy ki keresi. – De nem számít. Tudtuk, hogy ma meg fog keresni bennünket.

– Nos, az új fejlemények mindent megváltoztatnak. Nem csak lehetséges, hanem egyenesen muszáj végrehajtani Moszkva utasítását. Ők leállnak, mi folytatjuk. Azt hiszem meg tudom csinálni. Valahol persze újra kell tankolnom, gondolom Mexikóban; előre sajnos nem tudom megmondani, hogy hol és mikor, úgyszólván rugalmasnak kell lenniük. Kerítsenek egy szállítógépet elegendő tartalék üzemanyaggal. Maga mondta, hogy kapcsolatban állnak a kormánytól független magánvállalatokkal...

– Meglesz.

– Ha utántölthetek, akkor eljuthatok Kubába, vagy Nicaraguába. Nicaragua talán biztonságosabb lenne, messzebb van az USA-tól, kevésbé szervezett. Landolás után pedig előkészülök a szovjet útra. Kísérőkkel kéne repülnöm.

– Egyszóval most úgy látja, hogy sikeresen ki tudja csempészni a gépet a Nevada sivatagból – jegyezte meg Kramer. – Előzőleg meg abban volt biztos, hogy lehetetlen végrehajtani a feladatot.

– Ember, hát molyirtóba akarják csomagolni a gépemet. Csak nem képzelem, hogy ezt hagyom? Olyan nincs. Inkább lezuhanok, de nem adom. – Ezt nem kellett volna. Megbánta, hogy hamarabb járt a szája, mint az agya. Legszívesebben visszaszívta volna az utolsó szavakat.

– Kramer egy darabig hallgatott. – A részleg nem tudja pontosan, hogy mik az indítékai. Az a benyomásuk, hogy magának teljesen mindegy, kié a gép, mindaddig, amíg maga vezetheti. Ez aggasztja őket...

– Nincs okuk a fene nagy aggodalomra. Csak annyit intézzenek el, hogy Mexikóban utántölthessek, és legyen egy biztonságos hely Kubában, Nicaraguában, vagy bárhol másutt, ahol leszállhatok. Egy darabban viszem a gépet a Szovjetunióba. Erre fogadhat...

Dreamland, Nevada, USA

1996. június 17.. hétfő

– Jó reggelt, hölgyeim és uraim. – Köszöntötte John Ormack altábornagy, a HAWC felelős parancsnoka az egybegyűlteket. – A Mission Three Sierra repülési kísérlet eligazítását megkezdem. Ez az első teljes legénységgel történő bevetési kísérleti repülés a B-52 M modellen, a Megafortress Plus bombázón.

– Mai misszióink során az AIM-120-as levegő-levegő rakétákat, az AGM-132C Tacit Rainbow III rakétaindítást és az AGM-98 levegő-föld lézerrányítású rakétafej kioldást teszteljük.

A külső szemlélő számára ez aligha olyasmi, ami miatt üdvrivalgásba kellene kitörni, a hallgatóság azonban ezt tette. Különösen az első sorban helyet foglaló díszvendégek. Bradley Elliott tábornok, Patrick McLanahan, Wendy Tork és Angelina Pereira; a valamikori Old Dog túlélő legénysége. Akkoriban Ormack a másodpilóta volt a B-52-esen, ma ő a Megafortress Plus fejlesztési igazgatója. Szemlátomást megfiatalodott a nyolc évvel korábbi hihetetlen bevetés óta. – A Megafortressen dolgozók, noha feleannyi idősök voltak mint ő, nem tudták tartani vele a lépést.

– Kettős feladatot kell megoldanunk – folytatta Ormack. – Először ellenőrzőrepülést hajtunk végre a felújított B-52-esen; másodszer ellenőrizzük és értékkeljük a Megafortress Plus fegyverzetét. A Megafortress Plus feladata az, hogy nagy hatótávolságú, stratégiai jellegű védelmet biztosítson, és ha kell támadjon, mikor a nehézfegyverekkel ellátott B-52-eseket bevetjük. Ezek a bombázók levegő-levegő rakéták, anti-radar fegyverek, kereső rakéták, rövid hatótávolságú rakéták, gravitációs bombák, elektronikus zavarók és elhárítók lesznek, amelyek felismerik és megsemmisítik az ellenség védelmi rendszerét, és ily módon lehetővé teszik a stratégiai vagy taktikai támadások sorozatát, akár az ellenséges terület legtávolabbi csücskében is.

– A HAWC pillanatnyilag négy B-52-est alakít át a Megafortress mintájára. Egyiket Kelvin Carter őrnagy irányítja, ez a gép támogatja a mostani kísérleti repülést. – Carter másodpilótája, aki történetesen nő volt, sokatmondó pillantást vetett Ormackra. – Magát sem felejtsem ki Chesire kapitány – mondta gyorsan Ormack.

– Mintha lehetne – súgta Carter a másodpilótája fülébe.

– Akkor ne is akard magadnak a teljes dicsőséget – suttopta a lány is, és igyekezett, hogy mozdulatlan maradjon az arca.

– A Mission Three Sierra szereposztása: a gép parancsnoka magam leszek – folytatta Ormack. – Jeffrey Khan ezredes lesz a másodpilótám, az instruktori székben George Wendelstat ül, aki a megfigyelő szerepét kapta. Üdv, Mr. Wendelstat. – A szobában többen is azon töprengtek, hogyan lehet majd bepasszírozni Wendelstatot a gépbe

A Dog Zero One legénysége: radarnavigátor Edward Frost őrnagy, navigátor Linda Evanston őrnagy, elektronikus tiszt dr. Wendy Tork, lőmester dr. Angelina Pereira. Sok szerencsét mindannyiunknak.

McLanahanak nagyokat kellett nyelnie. Irtózatosan fura, hogy kimarad a felsorolásból. De hiába, ő már nem ide tartozik. Neme-ből biztonságban hazahozta az Old Dogot nyolc évvel ezelőtt, és azóta nem lépett a gép fedélzetére. Olyan ez, gondolta, mint amikor az ember egy régi baráttal találkozik, és az nem ismeri meg.

Az Ormack mögötti folyékony kristály-monitor képernyőjén digitális időmérő jelent meg. – Időpont: tizenkettő-nulla-négy Zulu, tizenöt másodperc múlva... öt, négy, három, kettő, egy, rajta. Egy-kettő-nulla-négy Zulu.

A mai nap hosszú évek munkájának eredménye. Két évig tartott a gép újratervezése, számítógépes tesztelése, miután az Old Dog visszatért első bevetéséről; utána három éven keresztül munkások hada dolgozott a mérnökök terveinek megvalósulásán; három év mérnöki és hajózási kísérlet. És most, az újonnan megtervezett Megafortress Plus beérett, készen állt a végső próbára.

A lapos képernyőn most az időjárás térkép jelent meg. Jacobsen alezredes, a HAWC meteorológusfőnöke lépett a pódiumra. – Jó reggelt Elliott tábornok, Ormack ezredes. Hölgyeim és uraim. Gyönyörű idejük lesz a mai repüléshez. – A képernyőn most a regionális időjárás zóna látható. – A térségre erős légköri nyomás jellemző. Ez a nyomás-kupola az elmúlt napokban enyhén zavarta a látási viszonyokat, de az éjszakai szellő többnyire

kitisztította a levegőt. Tiszta égre számíthatnak, tizenkétezer láb magasságban itt-ott vékony fátyolfelhőre.

– Ami útjuk levegő-levegő részét illeti, az R-4808 Pahute Mesa kilövési területen semmi érdemlegesre nem kell számítaniuk. Esetleg a heglánc keleti vonulatainál előfordulhatnak gomolyfelhők, de a látási viszonyok kielégítőek. A szél északi, húsz csomó, tizenötezer láb magasságban. Ami a levegő-föld rész szempontjából fontos: a rendkívül jó időjárási viszonyok tartósak maradnak. Látótávolság húsz mérföld a földközben, enyhe, változó széljárás. A bombázandó területen kiemelkedően jó látási viszonyokkal számolhatnak. A hőmérséklet 32 Celsius. Sok szerencsét és jó vadászatot.

Az újra változó képernyő elé most megint Ormack állt. – Az üldöző gép helyzetét láthatják. Mostantól kezdve mindenki zöldön van. Kérem, ha valami fennakadás van, azt a jelenlegi nyolcas csatornán jelentsék az irányítóknak. Az irányítók főnöke Towland ezredes, ő indítja a mentőgépet, ha erre szükség lenne.

Az ernyőn most nagy felbontású, szemcsés kép, Dreamland és környete jelent meg. A képen a számítógép kirajzolta a Megafortress légifolyosóját. Közben Ormack folyamatosan magyarázott. – Az útvonal a következő: kódolt üzenet után indítunk, a Groom Victor One-nál indulunk az Angel szekció irányába. Mikor odaértünk, harmincezer láb magasságban az egy-ötszáz Zulu ideig keringünk, aztán elindulunk az elfogási irányba.

– Amint elértük a harci területet, két AQM-175 taktikai, távirányított repülőgépet indítanak a Naval Weapons Centerből; a gépeket földi irányítók viszik a B-52-es felé. A Megafortress két AIM-120 Scorpion rakétát és szórógolyós aknákat szállít a szárny-pilonokon. A harci feladat a távirányított gépek megsemmisítése, erre egy egész óránk van. A légiszemélyzet és az irányítók felelősek a gépek biztonságos szétválasztásáért. A hajózók a fedélzeti irányítóktól kapják az utasításokat. Amennyiben a távirányított gépek nem semmisülnek meg, a feladat végeztével ejtőernyővel leszállnak. A Megafortress pedig folytatja útját a bombázási zóna felé.

A kép újra változott. – A Tacit Rainbow rakétaelhárító-rakéta bevetése tizenkétezer láb magasságban történik. Egy szimulált szovjet SA-14 föld-levegő várja a B-52-est... Dr. Tork?

Wendy Tork felsétált az emelvényre. Élénk narancssárga repülő egyenruha, és a szokásos fekete, végig cipzárás repülőscsizma volt rajta. A ruha egyetlen volt, de Wendy ragyogóan nézett ki benne.

– Jó reggelt, hölgyeim és uraim. – Wendy energiája szinte szétrobbantotta a reggeli csendet. – Ma új elektronikus zavaró és elhárító berendezéseket és a Tacit Rainbow III anti-radar rakétákat fogjuk a Megafortress Plus fedélzetén megvizsgálni. A mai repülés célja, hogy értékeljük, mennyire hatékonyan képes a Megafortress Plus behatolni a partvédelmi területekre úgy, hogy felhasználja saját eszközeit, és közben megsemmisíti az ellenség elhárítását, ezzel szabaddá téve az őt követő vadászgépeknek a légifolyosót. Ezzel megteremthetjük az alapját egy sereg modernizációs lehetőségnek, amelyeket a következő gépnemzedékeken lehet majd felhasználni; a B1-Excaliburra és a Panther Stelthra gondolok.

A képernyőn most az anti-radar rakéta fényképe jelent meg. – A Tacit Rainbow először tíz évvel ezelőtt jelent meg. Kis szárnyú repülő, ötszáz kiló tolóerejű hajtóművel, lézergyűrűs giroszkóppal, dupla robotpilótával rendelkezik, előre beprogramozott keresőfejjel. A rakétát ötven mérföldre a vélt ellenségtől kell kidobni. A rakéta repülés közben a saját robotpilótáját használja mindaddig, amíg nem észleli az ellenséges radarjelzéseket. Ekkor elhagyja röppályáját, lecsap a radarra és megsemmisíti. A rakéta négy órán át képes a levegőben keringeni, és olyan kicsi radarral van felszerelve, hogy ezt az ellenséges radarfelderítők nem képesek észlelni, csak akkor, amikor már késő. A B-52-es összesen huszonnégy ilyen rakétát képes szállítani, természetesen ezenkívül még viszi a különböző védelmi és támadó, valamint gravitációs fegyverek garmadáját is...

Patrick kénytelen volt elismerni, hogy rettenetesen irigyli ezeket az embereket. Ráadásul ahogy az eligazítást hallgatta, még jobban érezte saját kudarcának súlyát. A DreamStarral bizony szégyent vallott, főleg azért, mert nem tudott kellő eréllyel bánni a saját embereivel, és nem vette észre, hogy komolyabb ellenőrzésre és mélyebb kutatásra van szükség. A biztonsági szivárgásról nem is beszélve.

Most semmi más dolga nem maradt, mint rendet rakni. Persze, a Cheetah programot neki adták, de ez már virágzott, ment magától a kitaposott úton, hamarosan itt lesz a bevetés, a próba ideje. Nem más ő, mint házmester, aki vigyáz a tisztaságra.

A szeme Wendyét kereste. Halványan egymásra mosolyogtak. A lány egész idő alatt oldalpillantásokat vetett rá. Jobb, ha vigyázol a pofádra, van szegénynek elég gondja-baja, nem kell, hogy a saját szerencsétlenségeddel foglald le, mondogatta magában.

Az eligazítás véget ért, a hajózók a kijáráthoz tartottak. A busz már várta őket, indulás a terepre. McLanahan minden egyes legénységi taghoz odalépett és jó repülést kívánt.

– Velünk kellett volna jönnöd, Patrick – mosolygott Angelina, és nagyon nemkatonásan megölelte. – Ez a te géped. Hozzá tartozol. Te és Elliott tábornok.

Ugyanaz a narancsárga egyenruha volt rajta, mint Wendyn, és ő is fantasztikusan vonzó volt benne. Pedig legalább tizenöt évvel idősebb nála. A haja még szürkébb lett, de a szeme még mindig ragyogott. Angie mindig vonzó nő lesz, buknak rá a férfiak. Az Old Dog óta kétszer elvált. Most abban a régi farmerdzsekiben látta, amiben nyolc évvel korábban a fedélzetről kikecmergett a jeges szibériai éjszakába; a hálás tekintetére, mikor az orosz biztonsági őr az Anadir légibázison hosszú, főkaprém kabátot kínált a dzsekiért cserébe, pedig a farmert Elliott vére piszkította. Az a kabát ma vagy ötezret érhet. De ötmillióért sem vált volna meg tőle.

De Patrick arra is emlékezett, mikor rálőtt az orosz férfira, akitől pedig oly hálásan fogadta a kabátot, ám a férfi értesítette a helyi milíciát. Egyik pillanatban „köszönöm”, a másikban piff-puff. Kemény nő ez az Angelina, szó se róla.

– Most nem, Angie – mondta félig igaz mosollyal. – De a petárdák és a jégbe hűtött pezsgő itt vár rátok, mire visszajöttök.

– De ez épp úgy a te ügyed is, mint a miénk.

– Már nem. Egyébként is ti dolgoztatok rajta...

– Nem. Te voltál az igazi. Te hoztad vissza Oroszországból – ő sem a mostani bevetésről, hanem a nyolc évvel korábbi útról beszélt, csakúgy mint Patrick. – Hiába nem tartasz most velünk, a neved rajta van a legénységi listán. Velünk repülsz, most és mindörökké...

– Már nem vagyok navigátor...

– Nem, az már nem vagy, de te vagy a hetedik, Patrick. Elnézést, ha túl giccses lennék, de te vagy az Old Dog lelke.

Kezet ráztak, az asszony felkapta fejevédőjét és kiment a buszhoz. Wendy a háttérből figyelt.

– Hogy érzi magát, Mrs. McLanahan?

– Istenien. Boldogan. Idegesen. Akkora lepkék röpdösnek a gyomromban, mint egy B-52-es... Rendben leszel?

– Persze.

– Annyira szeretném, ha velünk jöhetnél. Mindenki másnál inkább megérdemled. – Rámosolygott. – Mikor mondjuk meg nekik?

– Este, a repülés utáni fogadáson.

– Már alig várom. – Gyors csók, és Wendy eltűnt a többiek nyomában.

Patrick utánakiáltott: – Sok szerencsét, találkozunk a földön.

Wendy lelkesen feltartotta a hüvelykjét – ekkora kalappal –, és rohant a buszhoz.

Miközben a Megafortress legénysége nekilátott, hogy teljesítse feladatát, az ügyeletes őrmester, Rey Jacinto épp az őrzőjárat utolsó körénél tartott, az ötös számú hangárnál. Teljesen maga alatt volt.

Mindent rosszul csinált. Négy év szolgálat állt mögötte a légierők biztonsági részlegénél, a kisujjában volt az előírás, tudta, hogyan kell felkészítenie magát a szolgálatra. – Rengeteg testedzés, megfelelő mennyiségű pihenés, nem túl sok élelem, tizenkét órával a szolgálat megkezdése előtt semmi koffein vagy alkohol. De most valahogy semmi sem sikerült. A feleségének hétfőn délután lerobbant a kocsija, egész reggel avval szórakozott, hogy valahogy bevontassa a sógorához. Meleg volt, piszkos, poros a meló, hát nem tudott ellenállni, és lehajtott egy-két sört.

Háromkor azonban a szervezete alvást követelt, a kocsit meg egy új vízpumpát. A sógora pedig váltig állította, hogy kész lennének a melóval, mielőtt szolgálatba indul. És mindennek a tetejében este hatkor leültek, és ő négy hatalmas szelet jó zsíros, házi pizzát tömött magába. Már tizenkét órája nem aludt, és újabb tizenkét órás szolgálat várta, ezért lehajtott egy bögre méregerős feketét.

Mikor szolgálatra jelentkezett, egész tűrhetően érezte magát, hét harminckor gyors eligazítás, ellenőrzés, váltás, de mikor az ötös hangár előtt leparkolta a felfegyverzett járőr-kocsit, már érezte, hogy baj lesz. A kávé és a nem alvás miatt reszkettek az izmai. Kint hideg volt az éjszaka, hát bekapcsolta a V-100-as kommandókocsi fűtését, ettől viszont még álmosabb lett. Magával hozta a tankönyveit, de a pusztá gondolattól, hogy gazdaságtannal kell foglalkoznia, és meghallgatnia az egyórás magnótekereszt, ásitógörscsöt kapott.

Hajnali négykor, még négy óra a váltásig, Jacinto őrmester már csak azért küzdött, hogy nyitva tartsa a szemét. A rádió néma volt – sehol semmi gyakorlat, fegyvermozgás, semmi. A hármashangárban a B-52-est készítik elő, most nem lehet biztonsági ellenőrzés, az megzavarná a fontos munkát. Az ötös hangárban lévő XF-34A DreamStaron dolgozó mérnökök már rég hazamentek, a muníciós-karbantartó csapatok pedig csak a váltás után szoktak megérkezni. Még a természet is ellene esküdött. A holdfényt vastag felhőréteg takarta, ezért aztán a rámpa és környéke teljes sötétségbe burkolózott, a madarak is elhallgattak, a kiszáradt folyómederbe épített kifutópályán teljes csend honolt. Csendes, sötét hajnal volt. Ha nem örül meg, akkor belehal az erőfeszítésbe, hogy nyitva tartsa a szemét.

Rey befejezte az óránként kötelező őrzőjáratot, körbesétálta az ötös hangárt, ellenőrizte az ajtókat és kijáratokat. Annyira unatkozott, hogy kínjában a rámpán elszórt papírfecniket szedegette fel. Mikor visszaért a kocsijához, beszállt és bekapcsolta a rádiót.

– Red Man, itt Foxtrot Öt. – A Red Man a HAWC biztonsági irányító központ kódneve volt.

– Kezdjed, Ötös.

– Tíz perc lazítást kérek.

Csönd. Aztán: – Ötös, ez ma éjjel a negyedik szüneted.

– Reynek megjött a havibaja-viccelődött valaki a rádióban.

– A csevegésnek vége – szigorodott meg a biztonsági irányító központ hangja. – Foxtrot Öt, most nem lehet. Várj. Szünet. Rover Kilenc, itt a Red Man. Vége.

– Rover Kilenc vette. – A Rover Kilenc a két M113-assal felfegyverzett, bevetésre kész járőr-kocsi egyike volt. A cirkálók feladata az volt, hogy szükség esetén leváltsák a biztonsági őröket. A számozásukból arra lehetett következtetni, hogy kettőnél többen vannak, de ez csak álcázás volt.

– A Foxtrot Öt tíz perc pihenőt kér, sürgősen.

– Várj – érkezett a kimerült hangú válasz. – Red Man, a konyhóban vagyunk kávéért. A Foxtrot Ötös úgy vedeli, mint senki más.

Rey Jacinto összegörnyedt, amikor meghallotta, hogy kódneve adásba került – atyaisten, mit fog kapni a váltás után! Még szerencse, hogy az örök közül senki nem hagyhatja el a

posztját, hogy őt zavargassa. – Még tíz percig leszünk itt, aztán ellenőriznünk kell a főkaput. Kérd meg a Foxtrot Ötöt, hogy tartsa vissza egy kicsit.

Reynek elege volt az egészből. Szórakozzanak mással. Unatkozott és álmos volt. Bekapcsolta a mikrofont. – Red Man, itt Foxtrot Öt. Törölje a pihenőt. Kérés a Rover Kilenc komédiásaihoz: hozzanak vizet, ha már teletömték a konyhán a fejüket. Vége.

– Vettem Foxtrot Öt. Rover Kilenc is vetted?

– Igen. Javaslom a Foxtrot Ötnek, hogy hagyja abba a zsebhokizást, és várjon. Rover Kilenc kiszáll.

Elhangzott még néhány megjegyzés – a Rover Kilenc utolsó megjegyzése megmozgatta az emberek fantáziáját, aztán minden elcsendesedett.

Rey alig bírta nyitva tartani a szemét. Az őrjárat legkínosabb pillanatai, függetlenül attól hogy szolgálat előtt mennyit pihent az ember, a napkelte előtti egy-két óra volt. Pszichológiai határvonal – a test ebben az időben követeli a pihenést. Rey feje le-lecsuklott. Terepszínű egyenruháját már rég kigombolta, hadd csípje a hideg a testét, de sajnos ez sem segített.

Hihetetlen hála töltötte el, mikor észrevette a kék Stepvan ellátmányszállító teherkocsi fényeit. A kék „kenyeres kocsi” rakétaszállító pótkocsit vontatott, és egyenesen felé tartott. Rey már nagyon morcos volt, és remek alkalom ígérkezett, hogy megmozgassa a vérkeringését. A teherautó közeledett, elővette a gépyverét.

Mikor a kocsi megállt Jacinto felfegyverzett autója előtt, az őr az M-16-os gépfegyvert rézsút maga elé emelve ugrott ki a kocsiból. Felemelte a fegyvert, nagyot szippantott a friss sivatagi levegőből, és üvöltöni kezdett. – Sofőr! Állítsa le a motort, a reflektorokat hagyja égve, mindenki kifelé. Azonnal.

A sofőr és a társa, mindketten a légierők zöld egyenruháját viselték, kiugrottak a kocsiból, és a reflektorfényben Jacinto elé álltak. A fiatalabb, kétstráfos legény reszketett. A sofőr, testes technikus őrmester, meglepődött ugyan, de nem vesztette el a nyugalmát. Felemelte a kezét. – Mi a fene ez?

– Lépjenek el a kocsitól – parancsolta Jacinto. Engedelmeskedtek.

– Mi ez?

– Kuss. Ne moccanj. – Jacinto még mindig rézsút tartotta a puskáját. A hangja is elegendő meggyőző erővel bírt. Jacinto az automatát a csípőjén nyugtatta, a másik kezével előhúzta a walkie-talkie-ját.

– Red Man, itt Foxtrot Öt. Két férfi hajtott be az Ötösre, kék Stepvannal vannak, rakétaszállítót vontatnak. Teljes körű éjszakai ellenőrzést tartok. Vége.

– Vettem, Foxtrot Öt – válaszolta a diszpécser. A hangjában nevetés bujkált – tudta, hogy Jacinto kicsit elszórakozik az éjjeli látogatókkal. – Kér segítséget?

– Nem. Vége.

A teherkocsi sofőrje szólalt meg: – Őrmester, megengedné...

– Csönd! Forduljanak meg! Mind a ketten.

– De parancsom van...

– Azt mondtam, fordulj! – Engedelmeskedtek. – Hol a személyitek?

– Hátsó zsebben.

– Egy kéz, két ujj. Elővenni. – Az utasítás szerint elővették azonosító igazolványukat. – Kezeket a fej mögé. Óvatosan, lassan tegyék az igazolványt a lábukhoz. Három lépést előre. Letérdelni. Kezeket a fejükre.

– Engedjen már szóhoz...

– Térdre!

Letérdeltek. Jacinto felemelte az igazolványokat, és alaposan megvizsgálta őket. Gyűrött, piszkos, gépolajos, alig olvasható – jellegzetes karbantartó igazolvány. Jacinto körbesétálta a két térdelő férfit, és az elemlámpájával az arcukba világított. A fényképek is stimmeltek.

– Munkaigazolást. Hol tartják?

- Bal felső zseb.
- Kivenni.

A két technikus előhúzta a gyűrött papírlapot, és a rámpára tette. Jacinto felemelte, és az elemlámpa fényénél tanulmányozta. A munkaszámot nem tudta ellenőrizni, mert a maga táblázatát a kocsiban hagyta, de azt látta, hogy az MMS rajparancsnok pecsétje és aláírása rendben van. Pedig épp ezt szokták leggyakrabban lefelejtetni a munkaengedélyekről, viszont ezek nélkül senki nem kezdhetett bele semmiféle munkába a hangár területén. Ezek itt rendben voltak.

– Oké, Howard őrmester, Crowe közlegény-jelentette ki Jacinto, és jobb vállára vetette az M-16-ost. – Minden rendben van.

– Ahogy mondja – emelkedett fel Howard őrmester. Jacinto visszaadta a munkaengedélyt és a személyi lapot. Howard egyetlen csuklómozdulattal kapta ki a sajtójait Jacinto kezéből. Crowe viszont megkönnyebbülten sóhajtott, mikor eltette apapírjait.

– Miért nem nappal játszadoztok? – érdeklődött Howard. Crowe-hoz lépett, aki szinte a betonhoz tapadt. – Mozgás, közlegény. Máris késésben vagyunk.

– Csak kilencre vártuk – magyarázta Jacinto.

– Én sem akartam kilenc előtt idejönni – morogta dühösen Howard. – Természetesen az éjszaka közepén telefonáltak, hogy azonnal szükségük van az előzetes karbantartásra. A rohadt életbe, tudhattam volna, hogy este kilenc után nem szabad felvenni a kagylót.

Jacinto bólintott. – Ezt ismerem. – A feleségének és a kölyköknek ő is határozottan megmondta, hogy este kilenc után fel ne merjék venni a telefont.

Miközben visszasétált a V-100-ashoz, hatalmas, zöld M113-as Armadillo tank húzott mellé. A hátsó ajtó felpattant, két fegyveres katona védelmi állásba ugrott. Jacinto látta, hogy a tetőn a forgatható páncéltorony felé fordul, és kiemelkedik az óriási, húsz milliméteres Browning ágyú; a 7.62 milliméteres géppuska pedig a mögötte parkoló Stepvanre irányult.

– Foxtrot Öt, kód kettő, jelentsen –, recsegte az Armadillo hangosbeszélője.

– Foxtrot Öt, kód Viktor tíz Viktor, minden rendben – kiabálta Jacinto. A biztonsági személyzet az őrjárat idejére kódszavakat és kódszámokat kap, s ha ellenőrzésre kerül sor, az őrnök ezekkel a szavakkal kell jelentkeznie, hogy tudassa, nem áll semmilyen kényszer alatt. Ha Jacinto másképp válaszolt volna, akkor a terepjáró végében a lövészek, és a kocsi tetején az ágyú habozás nélkül lőnek.

De Jacinto jól felelt. Az Armadillo mögött álló katonák a vállukra vették a fegyvert. Jacinto hozzájuk sétált.

– Megint megfingattad a karbantartókat, he, Jacinto?

– Valamit tenni kell. hogy ébren maradjak, őrmester. Ezeknek a fickóknak semmi humorérzékük.

– Aha. Fejbe kellett verned őket, vagy mi?

– Ugyan. Megtöltöm a termosztomat, és rendben leszek.

Jacinto még elviccelődött a katonákkal, akik közül az egyik a hatalmas vizestartályból a termosztomba töltötte a vizet, kelletlenül szalutált a szolgálatvezetőnek, aztán a tank elrobogott.

Jacinto éberebb lett, gyorsan körbesétálta a hangárt, a karbantartók közben beütötték a hangárajtó zárjába a megfelelő kódjelet. Az idősebbik férfi belépett, a fiatalabb beugrott a Stepvanbe, és megfordult úgy, hogy most a kocsi fara a gép orra irányába nézett. Jacinto a hangárbejáráthoz lépett, hogy szemmel tartsa a kocsit és a sofört. A fiatal közlegény szemlátomást ideges volt, a motor hol beindult, hol lefulladt, amíg nagy nehézségek árán bemanőverezte a rakétaszállító kocsit a gép és a hangárfal közé. Jacinto úgy döntött, hogy segít a szerencsétlennek, és kintről integetett; irányításának köszönhetően a rakéták végre a gép orrától tíz lábnyira voltak, a kocsi pedig a bal szárnyhegy alá állt.

– Kösz – a fiatal közlegénynek szokatlanul éles és magas volt a hangja. Kiugrott a kocsiból, és hátramasírozott az őrmesteréhez.

– Jobb lenne, ha ékkel kitámasztaná a kocsit – tanácsolta Jacinto. A közlegény megmerevedett. Howard őrmester Jacintóról Crowe-ra pillantott, aztán a Stepvanre.

– Tedd azt, amit ez a jóember tanácsol – szolt rá a közlegényre. – Tudod, hogy itt bent a járműveket ékkel kell biztosítani. – Crowe máris rohant. Sárga faékeket vett elő, és a kocsi kerekei alá tolta őket.

– És ne rohangálj a hangárban – kiabált Howard. – Tudhatnád, hogy kell viselkedni.

Jacinto elnyomott egy mosolyt. Még emlékezett, mennyire be volt rezelve, mikor először volt egymaga szolgálatban. Milliószer idegesebb volt ennél a szerencsétlennél.

A figyelmét most a csodálatos repülőgép kötötte le. Az életben nem jutott ennél közelebb hozzá, pedig már több mint egy éve vigyázott rá. Lenyűgözte a csodálatos, karcsú, madárforma géptest. Most kifejezetten fenyegető volt, hogy a hasán két hatalmas levegő-levegő rakéta terpeszkedett. Jacinto mindent elolvasott a DreamStarról, már persze ami nem volt titkosítva. Egyre azzal bombázta a felettéseit, hogy egyszer beülhessen a pilótafülkébe, de sosem kapta meg az engedélyt.

Howard őrmester a pilótafülke bal oldalához gurította a karbantartó platót, és a helyére kapcsolta. Utána felmászott a lépcsőn, és kinyitotta a fülke tetejét. Crowe közben beindította a hangár végében lévő kiegészítő energiaforrást; levegőt és hajtóanyagot pumpált a bal futómű melletti tartályokba. Pár pillanattal később Howard a pilótafülkében benyomkodta a megfelelő gombokat – a külső energiaforrás és a telep gombjait, támaszkodott Jacinto az olvasmányaiából megszerzett ismereteire. A pozíciófények felgyulladtak.

Howard lelépett a platóról, és visszasétált a teherautóhoz. Észrevette, hogy Jacinto a hangár elejéről figyel, hát intett neki. Jacinto és Crowe közlegény az őrmesterhez léptek.

Howard túlkiabálta az energiaszolgáltató zúgását: – Bekukkantasz?

Jacinto pislogott a meglepetéstől. – Lehet?

– Miért ne lehetne? A katapultszéket deaktivizáltam, a fekete dobozokat már kivették, mindent rögzítettek, minden biztonságos. Ez a legjobb alkalom.

Jacinto lelkesen bólogatott. Az M-16-osból kiemelte a tölténytárat és az övében lévő tartóba süllyesztette, ellenőrizte, hogy biztosítva van-e a fegyver, majd a Stepvan oldalának támasztotta. – Rendben. Nem is tudom, mióta...

Egy tenyér befogta az orrát és a száját, félrerántotta a fejét. Jacinto megpróbált kibújni a szorításból, de Howard megragadta az állát, és szorosán tartotta a nyakát. Egy pillanattal később éles, mély szúrást érzett a nyakában.

Három másodperccel később halott volt.

– *Sto szlucsilosz?* Mi a fene bajod van, Crowe? – kérdezte a Howard nevű férfi. „Crowe” a testet bámulta; nézte, ahogy Jacinto meg-megrándul, miközben a halálos mérgeg megbénítja a központi idegrendszerét. – Majdnem elengeded!

Crowe nem válaszolt. Howard keményen rácsapott a fiatalember vállára. – Sietnünk kell, te marha. Kifutunk az időből.

A még remegő tetemhez lökte, és Crowe nekilátott, hogy levetkőztesse Jacinto holttestét. Nehezen ment, mert ahányszor megrándult a tetem, annyiszor kapta el a kezét. Howard közben kinyitotta a Stepvan hátulját, kiszedte a felszerelés tartóállványait rögzítő szerkezeteket, és az állványokat elhúzta a kocsi falától.

A rudak között kialakított búvóhelyről Francis James Kenneth kapitány ANTARES-ruhába öltöztetett alakja bukkant elő.

– *Nyicsevo, tovaris.* Minden tiszta, kapitány elvtárs. Készen vagyunk.

James a géppisztoly torkára szerelte a hangtompítót. – Angolul beszéljen, maga idióta, és segítsen ki innen!

Lassan, óvatosan talpra állították. Maraklov úgy mozgott, mintha az ízületei vasból lennének. A Stepvan oldalához botorkált. Howard leemelte a hangár padlójára; Maraklov a karbantartó platóhoz lépett.

Crowe közlegény – régen használt, majd elfeledett nevén Andrej Lovjev – eközben átöltözött Jacinto ruhájába, most éppen a tölténytárat rakta vissza az M-16-osba. – Túrje be a nadrágját a csizmájába, Crowe – szólt rá James. – És ne mutakozzon az emberek előtt. Legalább tizenöt kilóval kevesebb Jacintónál, még valaki észreveszi a változást! – Ezzel felmászott a pilótafülkébe vezető létrán.

– Igenis, uram.

– Ne feledje, a hívójele Foxtrot Öt, az ellenőrző kódszáma tizenkettő, az ellenőrző elő- és utótag Viktor.

– Emlékezni fogok, uram.

James Howardhoz fordult. – Mindketten tudják, hol a találkozóhely?

– Igen, kapitány. Sok szerencsét, uram.

Maraklov a fülke peremén egyensúlyozott, aztán átlendítette a lábát, és belépett a DreamStarba. Howard segítségével bekötötte a ruhájáról tekergőző drótokat a DreamStar számítógépeibe, a fejére húzta a nehéz ANTARES sisakot, és rögzítette. Mostanra már nehezen szedte a levegőt, érezte, hogy homlokán és arcán gyöngyözik az izzadság, aztán lecsurog a nyakán, a hónalján, a hasán. Howard keze a nagy izgalomtól kicsit remegett, miközben megigazította és meghúzta a fémdobozba zárt pilóta vállán a hevedereket. – Szorosabbra – utasította James. A hangját eltorzította a sisak. Howard megfeszült, és hatalmasat rántott a szíjon.

– Köszönöm, Howard őrmester – mondta James. – Remekül hajtotta végre a feladatát.

– *Nye za sto.*

Maraklov már túl régóta volt James. Egy szót sem értett, de a KGB ügynök hangjából megértette az üzenetet. A pasas nyilvánvalóan megtiszteltetésnek és bóknak vette a megjegyzését. Howard még egyszer ellenőrizte James összeköttetéseit, aztán lemászott a platóra.

Crowe közben a hangár előtt álló terepjáróba mászott, és a pályát figyelte. Howard látta, hogy a fiú feje minden rádióhangra megrezzen. Ostobaság volt, hogy ezt a zöldfülűt hozta magával erre a fontos feladatra; a felismerés azonban későn jött. Lovjevnek ez volt az első komoly bevetése azóta, hogy három évvel ezelőtt átkúszott a mexikói határon, és letelepedett Las Vegasban. Kockázatos volt idehozni az oroszlancketrebe.

De most már késő ezen bánkódni. Howard eloldotta a rakétaszállítót a Stepvantól, és a hangár belsejébe gurította. Becsukta a teherautó hátulját, és kivezette a hangárból, hogy szabadon hagyja a gurulópályát. Ezután „Vigyázat, robbanásveszély” felirattal ellátott élénk narancssárga útelzáró kúpokat húzott elő, és a hangárajtó köré állította őket. Ez szokásos jelzés volt, arra figyelmeztetett mindenkit a pályán, hogy bent éles fegyverekkel dolgoznak. Igaz, hogy ezek a kúpok nem a szokásos jelzők voltak. Mindegyik egy távirányítású, miniatűr akna volt. A nagy robbanóerejű magnézium töltettel ellátott robbanószerkezet száz yardra is elhordott. A robbanás és a vakító fehér fény megakadályoz minden gyors ellenakciót, és biztosítja hogy a DreamStar kigurulhasson a hangárból.

Miután óvatosan elhelyezte az álcázott robbanószerkezeteket, nagyon vigyázott, hogy ne aknázza alá a DreamStar gurulópályáját Howard újra visszament a hangárba, ellenőrizte, hogy minden biztonsági rögzítőt, merevítőt levett a gépről és a fegyverekről. Ezek után a teherautóhoz ment, az M-16-ost M-203-as negyven milliméteres gránátvetőre cserélte, magához vett egy fémdobozt tele gránátokkal, és egy harminc töltényt tartalmazó hevedert. Aztán bement a hangárba és várt.

Fájt a lába, ömlött róla az izzadság. A légkondicionáló pumpálta a friss levegőt, de nem eleget, hogy jelentősen megváltoztassa a fémruha belsejében a hőmérsékletet.

A pilótafülke ablakán keresztül látta, hogy Crowe idegesen izog-mozog kocsijában, úgy nézett ki, hogy bármelyik pillanatban szétlövi a saját fejét azzal az M-16-ossal. Howard

alapos készülődését is figyelemmel kísérhette; szemlátomást tudta, hogy komoly támadásra kell számítani. Minden alapos tervezés ellenére, abban a pillanatban, hogy a DreamStar motorjai beindulnak, a biztonságiak azonnal a nyakukon lesznek. Ötven állig felfegyverzett katona, két páncélos terepjáró akarja majd szitává lőni a DreamStar-t.

És mindeközben Jamesnek rá kell vennie magát, hogy lazítson, ki kell ürítenie az agyát, hogy utat biztosítson az alvó ANTARES számítógépnek, hogy bekúszhasson a tudatalattijába. A legegyszerűbb, és normális körülmények között a leghatékonyabb az önhipnózis lenne, de erre most nem volt képes. Az izmai sajogtak a hosszú gubbasztástól, a tejsav pedig csak olaj lenne a tűzre, nem lazítaná, inkább mozgásba hozná az izmait; minden tudatos erőfeszítést megakadályozna.

Az esze egyre csak Briggs emberein járt – sokszor megfigyelte őket, bár mindig úgy tett, mint akit kevéssé izgatnak a biztonsági intézkedések, közben feljegyzett mindent: a katonák számát, a járműveket, az őrzőbeosztást. Elemezte a védelem gyenge pontjait, kiutakat keresett, hogy ha kell, elhagyhassa Dreamlandet. Több ilyen terve is volt, az egyik, ha egyedül és gyalogosan kell menekülnie, volt egy másik, ha kocsival szökik, egy másik, ha teherautóval, újabb arra az esetre, ha a fekete dobozt is magával viszi, de arra soha nem gondolt, hogy a DreamStar egészével kell innen elszöknie. Soha egyetlen pillanatig sem.

Csak egyetlen lehetősége van, egyetlen elmeállapotnak van értelme – aznap reggel a pilótafülkében azt mondogatta magának, nem sikerül, de megéri, hogy belehaljon a kísérletbe. Ha minden valószínűség ellenére felemelkedik, akkor is fel kell túrnie az inge ujját, hogy nyolcszáz mérföldet sikeresen megtegyen, és Dreamlandből eljusson a mexikói sivatagi leszállópályáig, ahol a KGB emberei üzemanyaggal várják. Utána pedig ki kell játszania a mexikói és természetesen az amerikai légvédelmet, hogy eljuthasson Nicaraguába. Útközben ott van El Salvador és Honduras amerikai légitámaszpontja – egyikük sem túl nagy és hatékony, de komoly veszedelem a megvert és fegyvertelen DreamStar számára.

Mégis, nincs más választása. Ha nem lehet az övé a DreamStar, akkor jobb ha együtt pusztulnak, miközben megkísérli eljuttatni a Szovjetunióhoz, semmint hogy ölbe tett kezekkel hagyja, hogy az amerikaiak félredobják, míg az ANTARES-szel kapcsolatos kutatások további eredményeket nem hoznak. Vajon beszivároghatna-e más területekre? Megismerhetne-e más, a szovjetek számára fontos kutatási programokat. Vajon, ha megéli, lesz-e még egy olyan fontos küldetése, mint az ő DreamStarja? Az övé? Igenis, az övé.

A válasz természetesen: nem. Furcsa mód megkönnyebbült a keserű igazságtól. Lassan ellazultak az izmai, irányította a légzését.

– Örökké akarsz élni, Andrej Ivanscsicsin Maraklov? – kérdezte. James a sisakban ekkor érezte meg, hogy teste tökéletesen ellazult, szinte megpuhult, csak a szoros hevederek tartják. Tíz éve most ejtette ki először az igazi nevét. Megdöbbenett. Annyira orosz név.

Most tetszett neki. – Büszke volt rá. Kenneth Francis James, gyenge hangzású. Nem is fogja többet használni.

Nem vette észre, de két óra kellett ahhoz, hogy kimondja orosz nevét. Az ANTARES figyelmeztetés nélkül bekapcsolt. Újra egy volt a DreamStarral.

Patrick McLanahan csak bámult. Brad Elliott tábornok és Hal Briggs hápogtak – Valahol mögöttük taps tört ki, éljenezve ünnepelték az újjászületést.

A hármas hangár ajtajai kitértek, és egy sárga vontató traktor lassan kihúzta a hatalmas testet odújából. A repülőgép olyan hatalmas volt, hogy eltakarta a felkelő napot. Mintha egy örökkévalóság telt volna el, mire a gigantikus gépezet előbukkant a hangárból, de aztán megérkezett; úgy ült a rámpán, mint egy fekete szárnyas sárkány.

A tudomány minden felfedezése az ördög kezére kerül – idézte Angelina Pereira. – McLanahan és Briggs felé fordultak. – Alan Valentine – magyarázta.

Akárki hiszen ez iszonyatosan fenyegető – tört ki Briggs.

Ormack terepszemlét tartott, körbejárta a Megafortress Plus-t. Elliott tábornok és a személyzet többi tagja követte.

Ormack és a mérnökök természetesen már előzőleg mindenre kiterjedően átvizsgálták és ellenőrizték a bombázót, a földi személyzet is ellenőrzött mindent, a felszállás előtti kötelező eligazításon is túl voltak' de bármilyen alapos is volt a munka, Ormack képtelen volt ellenállni, és még egyszer szemügyre vett mindent, mielőtt a fedélzetre lépett volna. Olyan szertartás volt ez, mint amikor az autóversenyző még egyszer megrugdossa a kereket, vagy a céllovó megsimogatja a puskacsövet.

Elliott az Old Dogra mutatott. – Még mindig nem hiszek a szememnek – mondta egykori másodpilótájának. Ormack biccentett. Elliott a leglényegesebb változtatásról beszélt: a hatalmas szárnyakról. A törzs és a szárnyhegy között valamikor mélyen leívelt a szárny, most azonban egyenesen, büszkén állt.

– A legújabb anyagkeverékeket használtuk fel – magyarázta Ormack. – A vezérszárny tartóját, gerincét, a farokszárny tartóját és a többi tartószerkezetet szénszálas műanyagból készítettük. Nincs még egy ilyen tartós anyag. Emlékszem, elhívtak Alaszkába, amikor felrakták a szárnyakat – olyan volt, mintha valami optikai csalódás áldozata lennék: húsz tonnás szárnyak, és ilyen egyenesen állnak. Persze kicsit megereszkedtek, amikor teletöltöttük üzemanyaggal, ötven tonnát tudnak szállítani. Valamikor elég volt lábujjhegyre állni és láthattuk a külső motorokat. Most létra kell, olyan magasan állnak. A felszállási távolság harminc százalékkal csökkent. A Buff annak idején egy örökkévalóságig gurult, mielőtt elszakadt volna a talajtól, mert a hatalmas, lehajló szárnyaknak kellett először felemelkedni.

Csak utána kerülhetett sor a törzsré. Ez örökre megszűnt, Brad. Ha ez a gép egyszer begyorsul, akkor már a levegőbe is emelkedett.

Beszéd közben folytatták az ellenőrző körsétát, és Ormack egyfolytában mutogatott, magyarázott. Rengeteget változott az Old Dog. – Ezen az úton csak két AIM-120 Scorpion lesz velünk, de Carter Dog Zéró Kettője szárnyanként tízet vihet magával – emlékszel, mikor az első utunkon voltunk, csak hat fért rá. Most összesen húsz rakétát szállíthat, ez pont annyi, amennyi az F-15-ösökre fér. Az üzemanyag-ellátást számítógép vezérli, így nem kerülhetünk kínos helyzetbe, mint amikor a balesetünk miatt automatikára kellett kapcsolnunk.

Most az Old Dog szárnyhegyére mutatott. Hegyes, hosszúkás szerkezet húzta hátra a szárnycúcsot. – A gépnek nincs már ikertankja. Az acélrost segítségével leválasztható üzemanyagtartályokat készítettünk, a kapacitásuk nagyobb, ugyanakkor könnyebbek, erősebbek, jobb az aerodinamikai tulajdonságuk mint az ikertartályoknak. A szárnycúcs kerekeit is leszereltük, ez azt jelenti, hogy tele tartállyal sem érintik a talajt. Újabb súlyfölöslegtől szabadultunk meg.

Hal Briggs Ormackhoz fordult. – Tábornok, az ember azt hinné, hogy zöldfülű hadnagyocska, aki az első felszállására készül. – Beszéd közben Briggs Ormack válla felett a kifutópályát figyelte; a szokás hatalma, nem tudott szabadulni a kényes ellenőrzéstől.

– Be kell vallanom, hogy akárhányszor meglátom ezt a dögöt, összeszorul a gyomrom – mosolygott Ormack. – Láttam, amikor felrobbant, lezuhant, összetört, szétszedték, leszerelték, és most szebb és jobb mint valaha. Igazi főnixmadár.

Bekukucskáltak a bombakamrába: siklórakéták, lézervezérlésű bombák sorakoztak a kamrában. – Ha ez az út sikeres lesz – mondta Elliott tábornok –, akkor a B-52-esek új napja virrad ránk. Lehet, hogy a száz bevethető B-1 Excalibur bombázó és az első B-2 Panther Stealth bombázó raj ellenére, a Megafortress Plus légvédelmi és határsértő képessége lehetővé teszi, hogy rendbe hozhatjuk és átalakítva újra bevethetjük az összes B-52 G modellt, amiket tavaly kivontak a forgalomból. Néhány raj Megafortress B-52-es bombázó megtisztíthatja a támadóbombázók számára az utat, elkíséri őket, aztán visszafordul, hogy a nagy hatótávolságú támadást fedezze. Teljesen új katonai koncepció – felfegyverzett, repülő hadihajók kísérik a stratégiai bombázókat.

Hal Briggs csak fél füllel figyelt a tábournokra; a figyelme állandóan a földi biztonsági őrszolgálatokon volt. Minden rendben lévőknek tűnt, és mégis, valahol, valami nem volt a helyén...

Először elhessegette magától ezt az érzést. Mind a hat titkos hangárt szabályosan ellenőrizték és felügyelték az örök, néhányan a B-52-eshez érkező látogatókat tartották szemmel, mások a V-100-asokban ücsörögtek. Egy M116-as Amarillo fel-alá gurult a rámpán, lassan haladt, a katonák a tetőn kukucskálva figyelték, ahogy a Megafortress kigurul. Két száz milliméteres gépfegyvert leemeltek a toronyról, hogy a bennülők jobban láthassanak – ezért még számolni fog velük. De egyébként minden rendben... Akkor mi a baj?

– Hal? – McLanahan lépett a biztonsági főnök mellé. – Valami baj van?

Hal látta, hogy Ormack, Elliott, Khan és Wendelstat a farok irányába sétálnak. Ő és McLanahan egyedül álltak az Old Dog bombakamrája mellett. – Nem... semmi. Majd beszélnem kell az embereimmel, az Amarillóban lesztek a fegyvereket. – Az ezredesre pillantott. – Hova mész?

– Kimegyek a terepre. Az első sorban akarok ülni, hogy jól lássam a tűzijátékot. Azt akartam kérdezni, hogy...

De Briggs nem figyelt. Az Ötös hangárt nézte, Jacinto őrmester posztján volt a szeme. Még mindig a V-100-asban ült, a kocsiját csukva volt. Nem aludt – Jacinto ilyesmit nem engedett meg magának, meg egyébként is látni lehetett, hogy mozog az ülésen...

– Hal. Mi van? Kimehetek a terepre?

...de Jacinto szenvedélyesen rajongott a technika szörnyetegeiért. Mindent tudott róluk, amit tudni lehetett, ismerte a Megafortress Pluszt, az XF-34A DreamStart az ember azt gondolta volna, hogy nem hagy ki egy ilyen alkalmat, és közelebbről megnézi a madarat. Jacinto korábban a Hármas hangárnál őrködött, de soha nem léphetett be...

– Soha nem látta az Old Dogot!

– Micsoda!

– Az egyik emberem. Jacinto...

– Rey? Kedves fickó. Soha nem adtál neki engedélyt, hogy beleüljön a DreamStarba. Oda kellene eresztened, mielőtt elsüllyesztik a gépet. Szolgálatban van?

– Az Ötösnél.

McLanahan behunyorgott a hajnali félhomályba. – Nem látom.

– A kocsiban ül.

McLanahan a meglepetéstől felhorkant. – És a lőrésen kukucskál? Küld oda a roverekeket, és engedd a Megafortresshez. Majd megőrül, hogy közlőre is láthassa.

– Igazad van. – Briggs a kocsijához sétált. Patrick újra meg akarta kérni, hogy kimehessen a bombázás helyszínére, de aztán meggondolta magát – Briggsnek most kisebb gondja is nagyobb ennél.

Briggs rájött, hogy McLanahanak igaza volt. Jacinto évek óta szerette volna megnézni a két csodagépet. És most a hatalmas bombázó kigurul a hangárból, az őrszem pedig benn ül a kocsijában, és a lőrésen kacsingat, mikor kintről is megnézhetné. Közlőre. Miért? És egyébként is, Jacinto közismert csavargó. Néhány percnél többet nem bír ki az autóból zárva.

Ekkor vette észre az Ötös oldalánál félig elrejtett Stepvant. És a hangár ajtaja nyitva, egy rakétaszállító teherkocsi parkolt benn. Aztán meglátta a narancssárga útelzárókat a hangár előtt. Az MMS, a muníciós karbantartók, elkezdték a DreamStar leszerelését. Négy órával korábban a tervezettnél...

Briggs az övéből előhúzza az adó-vevőjét, és az őrjárat csatornájára kapcsol.

– Red Man, itt Hotel.

– Kezdje, Hotel.

Ormack befejezte a körsétát. A látogatók gyülekezni kezdtek a buszoknál, amelyek a helyszínre szállítják majd őket; A Megafortress legénysége a gép hasán lévő fedélzeti nyílásnál sorakozott.

Briggs megnyomta a mikrofon gombját: – A Foxtrotok státus ellenőrzését kérem.

– Utolsó ellenőrzés tizenöt perccel ezelőtt volt, jelentés szerint minden biztonságban. Utolsó Rover ellenőrzés Nulla egy perccel ezelőtt, jelentés szerint minden rendben.

– Vettem. Kapcsolás vége. Kilenc, itt Hotel. Váltsa le a Foxtrot Ötöt. Szeretné közről is megnézni a szörnyeteget. Foxtrot Öt, hallotta?

Lovjev, alias Crowe közlegény kis híján meghúzta az M-16-os ravaszát, úgy megjijedt, amikor meghallotta a hívójelét. Épp felemelte volna a mikrofonját, mikor: – Kilégni. Hotel, itt Rover Kilenc. A munkafelügyelőség arra kért bennünket, hogy segítsünk a pálya szabadon tartásában. Most indulunk. Vége.

Lovjev torka teljesen kiszáradt. Meg sem mert mukkanni. Úgysem jött volna ki egyetlen hang sem a száján. Most kiszálljon a kocsiból? Integessen? Egyáltalán kell itt valamit is tennie?...

Briggs csak bámulta az Ötös hangár előtt parkoló V-100-ast. Jacinto nagyon furán viselkedik. Máskor ugrott volna, és nem hagy ki egy ilyen lehetőséget, minden gépet, az első favázás plántól a szuperszonikus csodáig személyesen szeretett volna szemrevételezni. Ma nagyon visszahúzódo. Mindegy most már, úgylis késő.

– Rover Kilenc, folytassák a munkát. Foxtrot Öt, sajnálom, talán majd máskor.

Lovjev még mindig távol tartotta magát a mikrofon gombjától. Hátrafordult, és meglátta a veterán KGB-st, Gekkij Orlovot, más néven Howard őrmestert. Az idősebb katona a hangár előtt állt, a fegyverét félretette, és őt figyelte. Tudta, hogy Orlovnál pici fülrádió van, amit a biztonsági szolgálat csatornájára hangolt. Azt is tudta, hogy felettese kemény pillantásával nyugalomra inti. Orlov pedig látta, hogy a közlegény az összeomlás határán van. Hozzá ne nyúljon a mikrofonhoz, maradj csendben.

Semmi válasz. Ez fura.

A legénység főnöke óriási Halon palackot emelt a bal oldali motor pilonján át, a többiek pedig körbeállták a B-52-est, hogy biztonságban nézhessék, ahogy beindul a bombázó motorja. Briggs egyszerre csak a gyűrű közepén találta magát. Beszállt a szedánjába, feltekerte az ablakot, hogy kívül rekessze a mindent megrengető zúgást, beindította a motort, és elindult a biztonsági ellenőrző ponthoz, hogy onnan figyelje a gurulást és felszállást.

Abban a pillanatban, hogy a négyes számú dübörgése felverte a hajnali csendet, Briggs megállította a kocsiját. Négyszáz yardra volt az Ötös hangártól. Jacinto még mindig nem adott magáról életjelet. Hal felvette a kocsimikrofont. – Foxtrot Öt, itt Hotel. Hall engem? – Válasz nem érkezett. – Foxtrot Öt, itt Hotel. Válaszoljon. Várok.

Lehet, hogy most érkezett válasz. Hal mindenesetre nem hallotta, mert mindent elnyomott a B-52-es nyolc turbinájának fűlsiketítő zaja. A legénység most fejezte be a felszállás előtti ellenőrzést. Az elülső futómű háromszáz wattos fényei felgyulladtak, egyenesen Halra meredtek, ez azt jelentette, hogy a bombázó radarkészülékét bekapcsolták, és ő ennek az útjába került. Briggs a géptől jobbra parkolt, beindította a kocsit, és elhúzott a gép elől.

Hal újra megpróbálta elérni a Foxtrot Ötöt, a technikai főnök a bombázó előtt futott, mindkét kezében jelzőlámpát lengetett, és kézjelekkel tudatta a segédeivel, hogy kihúzzák a Megafortress kerekei alól az ékeket.

Halnak későn jutott az eszébe, hogy Jacinto posztjához guruljon. A főnök a fényjelzőket a levegőbe lendítette, ezzel jelezte a pilótafülkében lévő Ormacknak és Khannak, hogy

megkezdhetik a gurulást. A motorok iszonyatos robajjal beindultak, és a bombázó lassan előrelódult. Hirtelen megállt, ez volt a fékpróba, aztán gyorsan kigurult a rámpára, és a nyitott kijárat felé tartott. Rover Kilenc és Rover Hét, a két M113-as kocsit a B-52-es két oldalán haladt, az automata ágyúk meg voltak töltve.

Briggs hangosan sóhajtott a megkönnyebbüléstől, mikor a B-52-es zavartalanul elgurult az Ötös hangár előtt. Ha terrorista kommandó lett volna a hangárban, akkor azoknak most kellett volna támadniuk, de szerencsére nem történt semmi. Nem lepődött volna meg, ha bazukák vagy TOW anti-tank rakéták hasítanak az Old Dog oldalába, de semmi nem mozdult. Hal újra beállította a kocsimikrofont.

– Minden egységnek. A gép a főkijárat felé tart, irány a delta gurulópálya. Kezdjék meg az indítás előtti figyelést, és jelentsenek a Red Mannek, ha befejezték. Red Man jelentsen a Hotelnek.

– Red Man végrehajtja az utasítást.

Hal sebességbe kapcsol, és a B-52-es mögött gurult. A bombázó a négy mérföld hosszú homokszínű kifutópályához tartott. A Dreamlandet körbevevő biztonsági csapatok jelentést tettek Red Mannek. Az egyéni taktikai egységek jelentettek a szektorparancsnoknak, akik aztán jelentettek Red Mannek. Minden simán ment.

Utolsónak azok az egységek jelentettek, akiknek semmi közük nem volt a B-52-es útjához – a bázisőrök, a különböző épületek biztonsági őrői, és az ellenőrzési csomópontokon szolgálatot teljesítő fegyveresek. Viszonylag hosszú időbe telt, amíg sorrendben megtették a jelentésüket – mindenki, kivéve Foxtrot Ötöt.

Ennyi elég is volt. Most már biztos, hogy ott búzlik valami. Hal hirtelen lefékezett, és felkapta a mikrofont: – Foxtrot Öt, itt Hotel. Azonnal jelentkezzen, várok.

Elege lehet a várakozásból – Lovjev tisztán hallotta a Hotel nevű egyén mérhetetlen türelmetlenségét. Orlovot elnyelte a hangár. Egy pillanatra az futott át az agyán, hogy Orlov meglépett a biztonsági csapatok előtt, de aztán elhessegette ezt a vad feltételezést. Orlov Észak-Amerika legjobb KGB ügynöke. Soha nem szökne meg a feladat előtt, csak ha már minden kötél szakad, de akkor sem hagyán cserben a társát.

Muszáj válaszolnia, és meggyőzőnek kell lennie. Milyen nemzetiségű volt a meggyilkolt biztonsági őr? Spanyol? Mexikói? Az amerikaiak jobban tennék, ha csak egy nemzetbeli emberekből állítanák ki a hadseregüket, mint odahaza teszik. Otthon csak orosz katonák vannak. A többiek padlót mosnak, vagy szemetet gyűjtenek.

Mély levegőt vett, fejben végigmondta a választ, ahogy Orlov tanította, és bekapcsolta a mikrofont. – Foxtrot Öt, minden rendben, vége, várok.

A gerincén hideg borzongás szaladt végig. Hal nehezen értette a halk választ, de még ha suttogás lett volna, az is mindegy.

Ez nem Rey Jacinto!

Az Old Dog elérte a kifutópálya végét. Néhány pillanatra megállt, majd rágurult a pálya képzeletbeli középvonalára. Hal érezte, hogy ez a legtokéletesebb pillanat a támadásra – távol a rámpától, magányosan, kiszolgáltatottan és sebezhetően áll a Megafortress – de amint elkezdte volna az utasításokat, hogy fedezze a bombázót az esetleges támadással szemben, a motorok felbőgtek, teljes tolóerőre kapcsoltak és a bombázó nekiindult a kifutópályának.

Hal megbabonázva figyelte, hogy a hatalmas sötét teremtmény végigzúg a kifutópályán. Por és homokfelhő kavargott a nyomában – mintha golyószóró verte volna fel a talajt –; és erről az első bevetése jutott az eszébe, amikor tényleg golyószóró verte fel a port. Az akkor érzett jejes félelem ragadta megint torkon...

De most tényleg csak homokvihart látott, az Old Dog szárnyhegye okozta a légörvényt... Pár pillanattal később a bombázó már a levegőben volt, a kerekeket behúzták, az orr repülési

pozícióba állt, és az Old Dog újra felszárnnyalt az egekbe. Olyan kecsesen emelkedett, mint valami könnyű vadászgép, és nem mint egy stratégiai bombázó.

A B-52-es eltűnt az emberek szeme elől. Nem történt semmi baj. Az M113-asokból kiszálltak, hogy jobban lássák a felszállást. Hal újra ellenőrizte a Foxtrot Ötöt. Tökéletesen belátott a hangárba. Egy darab karbantartót sem látott, a rakéták még mindig a DreamStaron voltak. A géphez egy generátort kapcsoltak, tömlők és kábelek kígyóztak a gép szerviz panelje körül; most, hogy az Old Dog elrepült, Hal tisztán hallotta a szuperszonikus motorok dübörgését. Olybá tűnt, hogy a karbantartók járó motorral magára hagyták a Dream-Start, mert kimentek megnézni az Old Dogot. Súlyosan megszegették a biztonsági előírásokat. A józan észről nem is beszélve. Az ember nem hagy magára egy beindított repülőgépet. Jacinto ezt tudja – ő vajon hol lehet? És kinek a hangját hallotta a rádióban? Vagy csak képzelődött...?

A páncélcoksi felső nyílása nyitva volt. Hal látta, hogy az ötven milliméteres géppuska a kocsii tetején kiemelkedett. Jacintónak semmi nyoma. Lehet, hogy mégis megnézte a felszállást. De akkor most miért emelte ki a fegyverét? Vagy már a gurulás alatt is így volt?

Briggs felemelte a mikrofont: – Foxtrot Öt, jelentse a helyzetét, és a körzetében dolgozók pozícióját. Vége, várok.

Semmi válasz.

Red Man, itt Hotel, rádióellenőrzés.

– Hotel, itt Red Man. Ötös.

Ez nem az ő rádiója. Talán elromlott Jacinto rádiója? Ha igen, akkor már régen ki kellett volna cserélni – ha Rey Jacinto van ott kint.

– Vettem, kiléptem. Rover Kilenc, találkozunk Foxtrot Ötnél, várok, vége.

– Rover Kilenc úton.

A két biztonsági ember beugrott az AVC-be. A tizenegy tonnás minitank élesen megfordult, és elindult a rámpa irányába.

Briggs is sebességbe kapcsolt, és a DreamStar hangárja felé robogott. Valaki összekutyulta a számokat, itt az ideje, hogy megtudja, ki és miért tette.

Lovjev magában szitkozódott. Csak néhány órát volt „szolgálatban”, három szót ha beszélt a rádión, és máris lebukott.

Nyugi, nyugi, csitítgatta magát. A pályán izgalmas dolgok történnek, talán még kivághatja magát valahogy. Lehet, hogy ez a Hotel túl elfoglalt ahhoz, hogy vele törődjön.

Kinézett a golyóálló ablaküvegen; egyetlen pillantás is elegendő volt, hogy belássa, nincs szerencséje. A személyzeti kocsii felé robogott. Még háromszáz yard volt köztük, de gyorsan csökkent a táv.

Lovjev a tetőn lévő nyitott, felfegyverzett páncéltoronyhoz mászott. Bekiabált a hangárba. – *Orlov! Szkarjehje! Éta szkrocsna!* Siess. Jönnek!

– Pofa be, Crowe. – Orlov a hangár belső-első falánál rejtőzött, az M-203-as a kezében, a távirányító detonátor a nyakában. – Bukj le.

De már késő volt. Lovjev irtózatos pánikba került, körbeforgatta a páncéltornyot, kibiztosította az ágyút, meghúzta a ravaszt; löni kezdte a közeledő kocsit.

Hal Briggs azon töprengett, mit mond majd Rey Jacintónak, mikor számon kéri fura viselkedését. Egyszerre csak mintha füstöt látott volna a Commando irányából. És mialatt azon értetlenkedett, hogy miben sántikál Jacinto, a kocsii előtt betondarabkák vágódtak a szélvédőjének. Beletaposott a fékbe, lebukott az első ülés alá; épp jókor, a szélvédő millió apró szilánkra robbant. Érezte maga körül a lángokat. Kigyulladt a motorház.

Műszálas inge olvadozott a hátán. Kétségbeesetten kaparászott a kilincs után, megtalálta, kivágta az ajtót és kikúszott a lángoló kocsiból. Csak pár lábnyira volt, mikor a robbanás

szétvetette a járművét. Félig csúszva, félig mászva távolodott a lángoló roncsból. Mindent vastag, fekete füst borított. Túl sok került a tüdejébe, köhögni kezdett és lezuhant a betonra. Mindenütt tűzforró fémdarabkák füstöltek, de a füst legalább eltakarta. Négykézlábra emelkedett, és elindult abba az irányba, amerre az ellenőrző pontot sejtette.... Jó volt az irányérzéke. Két-három pillanattal később két őr rohant hozzá, és talpra segítették. Azt még hagyta, hogy az örök bevonszolják a bódéba, de abba már nem ment bele, hogy lefektessék. Felkapta a rádiót, az egyes csatornára tekerte a keresőt, ez a csatorna az egész bázisra kiterjedő vészhelyzetben volt használatos, és beszélni kezdett: – Figyelem! Minden HAWC biztonsági egységnek; itt Hotel az egyes csatornán. Echo-hetes kódot végrehajtani. Ismétlem, echo-hetes kód. Ellenséges behatolók az Ötös hangárnál. Ez most nem gyakorlat. Az Ötös hangárnál felfegyverzett emberek egy V-100-asból lönek. A behatolók száma ismeretlen.

Briggs elhallgatott, fájó halántékát dörzsölgette. Közben vette észre, hogy a haja leégett, a feje megsérült. – Az összes Foxtrot egységnek, biztosítsák a helyüket, és álljanak készen az estleges támadás visszaverésére. Szünet. Rover Hét, fedezze az Ötös hangárt, álljon rá a parkoló V-100-asra, és zárja le a hangár kijáratát. Szünet. Red Man, értesítse Towland ezredest és Elliott tábornokot a Bevetésirányító Központban. A kilences csatornát használja, és mondja meg, hogy utasítsák a levegőben lévő B-52-es legénységét, hogy távozzanak a körzetből, a legénységet pedig tájékoztassa, hogy legyenek készen a fedélzet azonnali elhagyására. Az összes szabad embert fegyverrel, fegyveres páncélcocsokban és felfegyverzett járőrökben küldje az alfa ellenőrzési ponthoz, indítsa el a légvédelmi helikopterek egyes és kettes csapatát. – Szünet. – Rover Kilenc, az alfa ellenőrzési pontnál találkozunk. A Rover Kilencből irányítom az akciót. Minden egység, parancsot végrehajtani...

Orlov tudta, hogy semmi értelme nem lenne lehordani Lovjevet – még az sem kizárt, hogy éppen ez a meggondolatlan akció tartja távol a szedánt, míg James, vagy Maraklov, vagy mi a neve, készen nincsen. Már órák óta itt vesztegelnek. Készen lesz már végre ez a Maraklov?

A biztonsági egységek gyorsabban közeledtek, mint azt Orlov elképzelte. Néhány másodperccel azután, hogy Lovjev tüzet nyitott, a Négyes hangárból megérkezett a válasz, bár Lovjev nem volt veszélyben, hacsak egy véletlen golyó el nem trafálja. M-16-os golyók pattantak a páncéltoronyra, Lovjevnek vissza kellett bújni, csak bentről viszonzozhatta a tüzet. De dolgozott. Visszavert minden támadást. Persze nem sokáig tud kitartani, viszont Maraklovnak nyeri az időt...

Az ANTARES elsőnek mindig a rádiókat kapcsolta be. Általában csendben voltak, de nem most. A légitforgalmi irányító frekvencián annyian beszéltek, hogy Maraklov elsőre azt hitte, két véletlenül egybecsúszott Las Vegas-i rádióadó műsorát hallja. A szavak szinte teljesen érthetetlenek voltak, és ez megzavarta. Aztán rádöbbedt, hogy a hangok róluk beszélnek. A ne vadai katonai biztonsági erők felét arra szólították fel, hogy támadják az Ötös hangárt. Dreamland biztonsági emberei tehát felfedezték. Ha még két percet azzal tölt, hogy befejezze az ANTARES-kapcsolást, mindannyian halottak.

Millimásodpercre volt csak szüksége, hogy megtudja: Howard őrmester, ha még él, jól végezte a dolgát. A külső légáramlás és energiaforrás működött. A DreamStar tankjai tele voltak, több üzemanyag állt a rendelkezésére, mintsem gondolta. A szárnyakra szerelt tartályok üresek, de a többi rendben van.

Mindkét AIM-120 Scorpion rakéta betöltve, teljes készenléti állapotban volt, ami azt jelentette, hogy bármelyik pillanatban be lehetett indítani és le lehetett választani a géptörzsről. Arra nem tudta a választ, hogy meg tudja-e védeni magát velük, ez később fog kiderülni. A húsz milliméteres Vulcan ágyú üres volt. Túl szép lett volna, ha abban is lett volna lövedék...

Howard leszerelte a biztonsági tartószerkezeteket, a hajtóművet lezáró kapcsokat. Igazán remek munkát végzett. Ha módja lesz rá, biztos megtalálja az útját, hogy megköszönje neki... Az ANTARES automata repülési adatrögzítője ezt a gondolatát is feljegyezte.

A DreamStar képes volt abszolút nyugalmi állapotból egy másodperc alatt eljutni a felszálláshoz szükséges maximális tolóerőre. A huszonegyedik század vadászgépei majd rutinszerű eljárásnak tartják, most egyedül csak a DreamStar képes erre. James az életét a számítógép kezébe adta. Csak egy gép képes ugyanis uralkodni azon a hatalmas energiafeszültségen, amit szabadon fog engedni. A támadási sebesség és hatékonyság az életet jelentette – de az is könnyen előfordulhatott, hogy az ötventonnás gép bombává alakul.

Meghajtás, üzemanyag, levegő – a motort beindító szerkezetek egy gondolatvillanásra életre keltek. Fények és adó-vevők kikapcsolva – semmi szükség megkönnyíteni Briggs dolgát. A kompresszoros levegőtartályt a külső kompresszor húszezer köbláb levegővel töltötte meg – aztán mindezt belenyomta a DreamStar turbinájának tizenhat fokozatos kompresszorába – és mindez nem tellett egy másodpercebe sem. A gyújtókamrába beáramlott az üzemanyag, és az indítók dolgozni kezdtek. A préselt levegő berobbant a turbinákba, a levegő és az üzemanyag összekeveredett, a robbanógyújtás ereje megegyezett egy tonnányi TNT erejével.

Tíz másodpercen belül a DreamStar repülésre készen állt. Most már csak arra kellett figyelni, hogy a lehető leggyorsabban elszakadjon a talajtól.

Orlov, azaz Howard őrmester, alapos kiképzést kapott a DreamStar iszonyú gyorsaságáról, mégis valahogy soha nem akarta elhinni, hogy egy gép ilyen teljesítményre legyen képes. Az egyik pillanatban mozdulatlan, élettelen a gép, a következő percben teljes energiával dolgozik. A kipufogóból tűzcsóva csap ki, okádja a veszélyes éghetetlen gázokat. Olyan érzés vett rajta erőt, mint amikor egyszer a moszkvai állatkertben végignézte a tigrisetetést – a tigris békésen aludt, ám amikor megérezte a vér szagát, azonnal fel-alá sétált, megállíthatatlanul.

A külső kábelek és levegőtovábbító csövek a távirányító segítségével leváltak a gépről, és még mielőtt a pilótafülke ablakához érhetett volna, hogy megnézzze, kell-e Maraklovnak még valami, a DreamStar már előre mozdult – készen állt a repülésre.

Orlov nem habozott. Elhajította a távirányítót, és inaszakadtából a V-100-as irányába rohant.

Épp akkor ért a kocsihoz, mikor a tüzes lövedékek hasítottak a hajnali borongásba. Orlov nem számított arra, hogy a magnéziumrobbanás ekkora fénnel jár. Azért szorosan behunyta a szemét, így csak hallotta amikor az aknák hangos robajjal beindultak. Lovjev a kocsiában azonban nem takarta el a szemét, és mikor Orlov mellé mászott, még mindig a szemét dörzsölte, hogy visszanyerje látását.

– Mozgás, gyerünk, útban vagyunk-parancsolta Orlov. Lovjev átcúsúzott a jobb oldali ülésre, Orlov pedig a volán mellé ült, sebességbe kapcsolt, és rátaposott a gázpedálra.

– Tudsz bánni a géppuskával? Lovjev még mindig idegesen pislogott, az arca vörös volt és felduzzadt. Az a fajta ember volt, aki merészségből, a gondolkodás híján akkor is azt mondja, hogy rendben van, mikor már mind a két karját ellőtték. Orlovnak nem volt más választása, vezetnie kellett. Lovjev vagy képes visszaverni a támadást, vagy mind a ketten itt pusztulnak.

– Csak magad mögé ne lőj! – mondta Orlov. – Maraklov gépe pontosan mögöttünk van. Viszont minden más mozgó célpontra lőj. Ne vesztegess egyetlen lövedéket se. Az egyetlen reményünk...

Orlov hangját elnyomta a gépágyú ritmikus dübörgése. Először azt hitte, hogy Lovjev fegyverét hallja, aztán rá kellett jönnie, hogy kívülről érkezik a hang. Épp figyelmeztetni akarta Lovjevet, hogy fedezze magát, mikor a fiatal KGB ügynök teste – csinos, szőke feje nélkül – rázuhant a lőtoronyra. Orlov tövig nyomta a gázt. Nem hagyunk holttestet az ellenségnek.

Dreamland biztonsági erői gyorsabban reagáltak, mint azt Orlov gondolta. Most már csak az utolsó akadályt kellett legyőzni – a hatalmas, mozgatható acélkaput, amely a kutatóhangárokat körülölelő kerítést zárta le. Orlovnak gyorsan kellett cselekednie. Ha a kaput teljesen becsukják, az óriási acélcölöpök a helyükre csúsznak, és a kaput nem lehet megmozdítani.

Egyik kezével a kormánykereket forgatta, a gázt tövig benyomta, a másik kezével az ötven kaliberes géppuskát előrefordította, nagy nehezen helyére csúsztatta a távirányítót. Alig száz yardra volt a kaputól. Gyors egymásutánban rövid sorozatokat adott le, ide-oda rángatta a kormányt, mindenre lőtt, ami a kapu közelében megmozdult.

Döbenten látta, hogy a kapu már majdnem zárva van. Kifutott az időből. Két katona kúszott a kapu mentén, megpróbálták elérni a zárrendszert.

Orlov feléjük rántotta a V-100-ast, sorozatban lőtte a kerítést, hogy távol tartsa őket, de az amerikaiak nem voltak hajlandók megállni. Orlov most a zárra célzott, röpködtek a lövedékek. De csak néhány pillanatig, mert a töltényheveder megakadt.

Késő. Az egyik őr meghalt, de a másik elérte a zárat, és a helyükre lökte az acélcölöpöket.

Még egy esély maradt. Orlov a Commandót egyenesen a kapunyílásnak vezette. Ha a zárat eltöri, és a kaput kitépi a keretből, akkor a V-100-assal elég nagy nyílást tud szakítani a DreamStarnak.

Minden oldalról zúgtak-sivítottak a golyók. Orlov hatvan mérföld per óra sebességgel száguldott a kapunak – a négy tonnás kocsiban annyi erő volt, hogy egy házat lerombolt volna, de nem elegendő ahhoz, hogy megmozdítsa a tizenöt centi vastagságú acélrudakkal biztosított kaput. Ehelyett a becsapódás erejétől a motorház levált, és a kocsis elején lévő fegyverplató, mint egy hatalmas dugattyú, Orlov testébe nyomta a motort. A csontjai száraz ággént morzsolódtak szét az irgalmatlan forgásban. A V-100 felrobbant, lángra lobbantotta a kerítés hidraulikai rendszerét, és megölte a második őrt. De a kapu a helyén maradt.

A DreamStar csapdába került.

Villámgyors agyparancs, a DreamStar támadóradarja elindult, aztán kialudt. Kenneth Francis James, azaz Andrej Ivanscsicsin Maraklov pontosan kétszázhusz yardra állt meg a lángoló kaputól. Hatszázhatvan láb, és utána tizenkét láb magas akadály. Újabb kérdés: a DreamStar számítógépei megmérték a külső levegő hőmérsékletét, a szélirányt, a tehetetlenségi áramlásokat, a nyomásmagasságot, a relatív páratartalmat, a repülőgép összsúlyát, a motor egyensúlyi és korrekciós helyzetét, aztán megadták a felszálláshoz szükséges optimális emelkedési szöveget, hogy simán átrepüljék az akadályt.

Nem jó, jelentette a DreamStar, még ezer láb kifutási távolságra van szükség.

James abban a minutában reagált. Teljes erőre kapcsolta a turbinákat, a mozgatható fűvókákat rükvercbe állította és kiengedte a féket. A DreamStar hátrálni kezdett. Vissza, a gurulópálya hangárhoz vezető torkába, vissza az imént elhagyott pokolba. Maraklov ugyanekkor bekapcsolta a radarrendszert, és az végigpásztázta a DreamStar környezetét.

A DreamStar csak száz lábnyit hátrált, mikor „meglátta” az első M113-as páncélost. Gyorsan közeledett, negyven mérföldes sebességgel, átvágott az elhagyatott Ötös hangár körül szétszóródott lángoló törmeléken. Maraklov csak akkor fékezett, mikor a radar jelentette, hogy az M113-as húsz milliméteres ágyúja tüzet nyitott.

– Hal, merre van? – kérdezte a biztonsági adón Elliott tábornok.

Halnak az M113-as ajtófogantyújába kellett kapaszkodnia, míg bekapcsolta a mikrofont. – Balról közelítjük meg a gépet. Száz lábnyira előttünk. Hátrál, vagy mi az ördög... várok, vége.

Elliott McLanahannal együtt már kocsiban ült, és a delta gurulópálya irányába, a hangárok felé robogott, árkokon bukácsolt keresztül, kapuk között szlalomozott, hogy minél hamarabb

a helyszínre érhesen. McLanahan Elliottra nézett. – Azt mondta, hogy a DreamStar hátrál? – Elliott nem válaszolt. – Hal – kezdte Patrick, – milyen távolságra van a DreamStar a kaputól? – Nehéz pontosan megmondani, becslésem szerint kevesebb mint háromszáz yard.

Elliott Patrickot figyelte. – Elég...?

McLanahan nem merte levenni a szemét az útról. Tövig nyomta a gázpedált, és keményen megmarkolta a kormánykereket. – Hűvös reggel, félig teli üzemanyagtartály, enyhe hátszél . ennyi elég.

– Az isten verje meg. Ki a fene ül benne? – Elliott még most sem merte elhinni, hogy James egyike annak a három embernek, aki egyáltalán meg tudja mozdítani a DreamStar, ülhet a pilótafülkében. – Hogy a pokolba került oda? – Elliott megnyomta a mikrofongombot. Az ujjai elfehéredtek. – Lőjék ki a kerekeket, Hal. Ha a gép mozog, akkor öljenek. Ha a DreamStar tovább megy, semmisítsék meg!

Nyolcszáz tizenkét egész héttized láb. Most.

James keményen tartotta a fékeket, a hajtóművet teljes erőre kapcsolta, néhány pillanatig várt, hogy stabilizálódjanak, majd teljes utánégésre állt. Fél másodpercet kapott a számítógép, hogy egyszer ellenőrizze a motort, aztán kinyitotta a gép hátán lévő motor-légnyílást. A DreamStar fara leereszkedett, az orra éles szögben az égre meredt. A feszített szárnyakat és az első kiségitőszárnyakat maximális emelkedésre állította... és kiengedte a féket.

A DreamStar még száz lábnyit sem gurult, de Maraklov már tudta, hogy nem sikerül. Tudta már azelőtt, hogy a teljesítményt értékelő számítógép, amely az akadályt érzékelő, és arról pontos információkat szolgáltató radarral állt kapcsolatban, bejelentette volna az ütközésveszélyt, és javasolta, hogy azonnal hagyja abba a felszállási kísérletet. Maraklov egyetlen gondolata törölte a komputer tanácsát; így fogok meghalni? Nem harcban, a DreamStarral a levegőben, hanem bezárva egy tűzgolyóba? Úgy, hogy olyasmibe fogok, amiről eleve tudtam, hogy nem sikerülhet?

Ötszáz lábnyi távolságot kell még megtenni. A kerekek még a talajon, a repülési sebesség jószerivel nem is mérhető. Maraklov érezte az emelőerő hiányát, az ismerős csavarást, amely megrázta a feszített szárnyakat a felszálláshoz szükséges gyorsulás során. A szárny hegyek rezgésének kiküszöbölése egyszerű számítógépes feladat, olyan magától értetődő, mint a lélegzés, mint a...

Nem foglalkozott a borús jövővel. A szárnyhegy csavar... a DreamStar automatikusan kiküszöböli, mert a remegő szárnyak a törzs alatt légörvényt kavarnak, ami fokozza a visszahúzó erőt, és növeli a gurulási távolságot. De a géptörzs alatti légörvény valami mást is létrehoz: a föld-effektust. És a föld-effektus puha párnaként terül el a gép hasa és a talaj között, még a repülési sebesség alatt. De már a levegőben, ha ez igaz...

Négyszáz láb.

Maraklov törölte a szárnyak rezgését korrigáló utasítást. Válaszul a DreamStar szárnyhegyei még jobban meghajoltak, következésképpen kétszáz százalékkal nagyobb lett az emelőerő, és ezzel egyidőben két, tornádó erejű, az óramutató járásával ellentétes forgásirányú légörvény söpört el a szárnyak és a gép törzse alatt. Maraklov érezte, ahogy az áramlás megrengeti a törzset, és keményen kellett dolgoznia, hogy ne veszítse el a gép feletti uralmát. A DreamStar lomha, kelletlen, és nem engedelmeskedik a pilótájának, legalábbis Maraklov így érezte.

Kilencven csomó. Háromszáz láb van előtte...

A bal szárny hegy hangosan csikorgott, Maraklov tudatában a „Konfiguráció” vészjelzés villogott. Nem vette figyelembe. A szárnyhegyeket a hurrikán erejű szelek tépázták, míg a szárny többi része a viszonylag csendes szelek hátán úszott, a légáramlatok meg sem közelítették a felszálláshoz szükséges sebességet. A hatalmas gép tiltakozva megremegett. „Konfiguráció”, „Ütközésveszély” jelezte az agya, és Maraklovnak nemcsak azért kellett küzdenie, hogy saját magát legyőzze, hanem azért is, hogy megakadályozza, hogy az

ANTARES átvegye a parancsnokságot; a DreamStar művi agyát nem arra programozták, hogy öngyilkos akciókat hajtson végre, hanem hogy mindenáron megvédje önmagát.

Száz csomó, kétszáz láb... már csak egyetlen lehetősége volt. Utasítást adott a kerekek felhúzására.

Száz láb, száztíz csomó. Az ANTARES figyelmeztette, hogy a futóművet úgy vonta be, hogy a keréktámasztó még nyomás alatt volt – és a DreamStar még mindig a földön járt. Azonnal törölte a figyelmeztetést, újra elrendelte a futómű behúzását, behunyta a szemét, és várta, hogy a DreamStar farka a földnek csapódjon.

Hetvenöt láb, száztizenöt csomó – ennek a felszállási konfigurációnak ez az emelkedési sebessége. A fark nem ütődött a talajnak.

Nulla láb... A Dreamstar hosszú, nehézkes futóműve behúzódott, a gép százharminc csomóra gyorsult, és már képes volt magasabbra húzni az orrát; megszenvedett minden centi emelkedésért. Az acélkapu tetejéről szikraeső pattogott, mikor a DreamStar végigszántott a megerősített, árammal teli drótokon, darabokra szaggatta a gép farkánál kinyúló két kisegítő kormány szerkezetet, amelyek az alacsony sebességnél automatikusan kiemelkedtek; Maraklov elfelejtette behúzni őket. A DreamStar rángott, remegett, amikor a két acél alkatrész leszakadt róla, de nem zuhant vissza a földre.

A DreamStar a levegőbe emelkedett.

McLanahan és Elliott épp akkor érkeztek a hangárokhoz, amikor a DreamStar elhúzott a kapu felett; olyan lassan repült, hogy a szemlélőknek az volt az érzése, hogy egy helyben lebeg a szikraeső tetején, de talán inkább csendesesen süllyed – ez természetesen érzékcsalódás volt. A DreamStar orra kissé lejjebb hajolt, hogy növelje sebességét, és pillanatok alatt felgyorsult, eltűnt a csendes sivatagi égen.

McLanahan még épp idejében taposott a fékre – kis híján nekiütközött egy M113-asnak, amelyik kétségbeesetten lövöldözött a távolodó DreamStar után, míg a gépet elnyelte a hajnali távolság. Az ACV-ből Hal Briggs kecmegert elő. A fejét kötés borította, a kezében egy M-16A2-est szorongatott, így lépett McLanahan autójához. Mikor Elliott ajtót nyitott, majdnem összeesett. Leroskadt az ülésre.

– Sajnálom – kapkodott Briggs levegő után, és nehézkesen felegyenesedett. – Nem tudtam... nem tudtam megállítani. – Mielőtt Elliott válaszolhatott volna, Briggs előhúzta adóvevőjét. – Red Man, itt Hotel, értesítse Nellisben a négy-hetvennégy taktikai vadász zászlóaljat. Az XF-34A vadászgépet kivitték a területről. A gépen levegő-levegő rakéták vannak, és ellenséges gépnek minősül. Az Alpha utasítása: keresni és megsemmisíteni.

– Vettem, végrehajtom, Hotel.

– Szünet. Az összes dreamlandi biztonsági egységnek, itt Hotel. Az XF-34A a levegőben van, utolsó helyzet, Dreamlandtól délnyugatra távozott. A gépet ismeretlen tettes vagy tettesek eltérítették, csak levegő-levegő rakétákkal van felszerelve. A légvédelmi egységeket utasították, hogy vegyék üldözőbe, és semmisítsék meg; az észlelésről illetve üldözésről Red Mant, Nellist és a Las Vegas-i légiforgalmi irányítóközpontot kell értesíteni, azonnal. Ismétlem: üldözésre és megsemmisítésre nem kell külön parancs. Hotel kilép. – Úgy ejtette az ölébe a rádiót, mintha mázsás súly lett volna.

– Patrick, vigyél minket az Ötös hangárhoz – kérte Elliott, aztán Briggshez fordult, óvatosan megemelte a kötést, hogy megnézhesse a sérüléseit. – Felejtsd el. Az elsősegélyhez vigyél.

– Nincs semmi bajom – tiltakozott Briggs. Finoman megérintette a koponyáját ott, ahol leégett a haja, és megigazította a kötést. – Az ACV-ben a srácok elláttak.

Egyelőre Elliott épp annyira nem szívesen tudta volna Briggset kórházban, mint amennyire a sebesült férfi nem akart odakerülni.

McLanahan a hangárok irányába fordult, és Elliott megkérdezte: – Mi volt ez, Hal?

Briggs letörölte sebeiről az izzadtságot. – Minden olyan gyorsan történt, tábornok. A Foxtrot őrszemmel valami nem stimmel, jelentést kértem. Nem tudom, ki lehetett az Ötös kocsiban, de nem Jacinto volt, annyi szent. Odagurultam, hogy ellenőrizsem, erre ötven milliméteres golyókkal fogadtak. Alig értem el Rover Kilenchez, mikor fénygránátok robbantak. Mielőtt magamhoz tértem volna, a DreamStar már a nyakunkon volt. Életemben nem láttam még ilyen felszállást. Mintha a kapu felett lebegett volna. Nem hittem volna, hogy sikerülni fog neki...

Az Ötös hangár bejáratához értek. Rover Hét, a másik fegyveres M113-as páncélkocsi elől állt, két fegyveres őr oldalról biztosította. Hatalmas fényszórója bevilágította a hangárt.

– Hét, itt Hotel. Biztonságos a hangár?

Igen.

Értettem, vettem. Macynski őrmester kövessen. A többiek fedezzenek.

Briggs kiugrott a kocsiból, kibiztosította az M-16-osát, és az M113-ashoz rohant. Találkozott Macynskival, röviden eligazította a többieket, és berohant a hangárba. Villámgyorsan forogva körbevizslatták a hangárt, készen álltak, hogy lelőjenek mindent, ami mozog. Semmi. Briggs közelebb hívta az M113-ast, hogy a továbbiakban az biztosítsa a hangárt, és visszament a személykocsihoz.

A hátsó ülésen ismét elővette a rádióját. – Red Man, itt Hotel. Azonnal küldjön egy nyomozó egységet az Ötös hangárhoz, egy Commando ACV-t a rámpakapuhoz. – Szünet. – Rover Kilencnek biztosítsák a kapunak ütközött V-100-ast. Szedjék ki belőle a halottak maradványait, nyomozó osztag érkezik. Azonosítsák a kocsiban ülőket, de sürgősen.

– Értettem, Hotel – válaszolta a biztonsági irányító. – Hotel, a Lance Egy és Lance Kettő F-16F egész után öt perccel Nellisből a levegőbe emelkedett. China-Lake-ből két F-14-es egységet jelentettek. A CATTLECAR az irányítójuk. Az egy-egy csatornán beszélhet velük.

– Értettem, Red Man. Az összes dreamlandi egységet a tizenegyes csatornára kérem, és segítsen, hogy koordináljuk a munkát a CATTLECAR-ral. Arra már igazán nincs szükség, hogy a fiaink egymást lődözzék.

– Az összes egységet a tizenegyesre kapcsolom, uram – érkezett a válasz. – Párhuzamos hang és adatok.

Briggs is átkapcsolta a walkie-talkie-ját. – CATTLECAR, itt Hotel az egy-egy csatornán. Várok.

– Hotel, itt CATTLECAR – válaszolta a radarirányító. – A HAWC légelhárítása épp most jelent, uram. Hatvan másodperc múlva mindenki bevetésre kész.

Van a levegőben radar?

– Még nincs, uram. A nellisi 767 AWACS nem valami gyors madár. Értesítettem a taktikai vadászokat, hogy értesítsék az embereiket, de ehhez kell egy kis idő.

Az AWACS nélkül elveszítjük – jegyezte meg McLanahan. – A földi radar nem veszi észre, ha alacsonyan száll.

– Hotel, itt CATTLECAR. Az ellenséges gépet elcsípte a radar. Az összes HAWC légelhárító egységet és tüzérséget utána küldöm. További utasítás?

Briggs kérdően nézett Elliottra. A tábornok gyomra összeszorult, de nem habozott. – Ha elkapják, semmisítsék meg.

Briggs bólintott, és felemelte az adó-vevőjét: – CATTLECAR, Alpha megerősítette a parancsot. Üldözni és megsemmisíteni. Kiléptem.

Maraklov kétszáz lábnnyira a talaj fölött úszott, mikor az ANTARES jelentette, hogy körös-körül adók vannak. Maraklov kikukucskált a pilótafülke ablakán, és számítógépe radarszemével győződhetett meg arról, hogy az ANTARES nem tévedett. Színes fénykévek és ívek villantak fel, aludtak ki, kaleidoszkóphoz hasonlított az égbolt. A színes sugarak radarenergiát jelentettek – kereső radart, nyomkövető és adatközvetítő radarokat – és ezek

mind öt keresték. A legtöbb fénykéve fölötté volt, de volt kettő, amelyik mintha keresztülfúródott volna a DreamStar testén. Maraklovnak ezeket kellett elkerülnie. A zöld csóvák a kereső radarokból érkeztek, önmagukban nem halálosak, de megadják a gép pozícióját az üldözőknek. A sárga fénynyalábok a célkövető-célravezető radar fényei, ezek kiszúrják a gépet, és azonnal betáplálják az adatokat a föld-levegő vagy levegő-levegő rakétákba. Ha a sárga fény pirosra vált, akkor kilőtték a rakétákat. Amennyiben a piros fénykévében van a gép, az azt jelenti, hogy a rakéta hatósugarán belül repül, és feltehetően másodperceken belül meghal; ha csak nem tudja kijátszani a lövedéket. A DreamStaron nem volt sem zavaró berendezés, sem csali-csomag. Maraklovnak mindenképpen ki kellett kerülnie, vagy meg kellett ölnie a támadóit, ha nem, akkor elpusztul.

Végre megszabadult a Groom Lake kiszáradt, homokos medrétől. Délnek tartott a Papoose Canyon felé, ami az Emigrant Valleytől északnyugatra kerül el. Ekkor történt az, hogy két szirt közé egy zöld fénypászma kúszott be. A DreamStar oldalát kapta el. Az egyik kereső radar megtalálta. A fény azonnal sárgára váltott, de az egyik szirt szerencsére leárnyékolta az energiát; a fénycsík újra zöldre váltott, és folytatta a háromszázhatvan fokos keresést. Mindegy, sajnos akkor is tudják, merre jár, és hamarosan a nyomában lesznek. Maraklov még közelebb húzódott a sziklához, remélte, hogy a lehető legtovább megbújhat a védelmet adó árnyékban.

Tévedett. A terep nem tette lehetővé, hogy továbbra is alacsonyan maradjon; emelkedni kezdett, és a zöld energiasugár követte. Nem volt ideje a cselekvésre. A zöld fénycsóva hat másodpercenként ért ugyanarra a pontra, megtalálta, sárgára váltott, és a DreamStaron maradt. A gép vészjelzői azonnal figyelmeztettek, és közölték, hogy egy angol gyártmányú Rapier föld-levegő rakéta rátapadt a repülőgépre.

A számítógép azt javasolta, hogy irányt, magasságot és sebességet kell változtatni, hogy kikerülhessenek a rakéta hatósugarából; Maraklov elterelő manőverre adott utasítást épp abban a pillanatban, mikor a sárga fény pirosra váltott. A rakéta már a levegőben volt. Sem idő, sem hely nem volt a mozgásra. A DreamStar útját hegláncok zárták el.

Az ANTARES megérezte Maraklov zavarát, elutasította az első manőver-javaslatot, azonnal felállította a pótszárnyakat, amik így kisegítő kormányként működtek, és kemény, szoros Immelmanra – gyors, fordított félhurok – adott utasítást. A gép azonnal visszazuhant az előbbi szirt árnyékába. Az ANTARES bekapcsolta a radart, ez „mondta meg”, hogy a szirt háromnegyed mérföldre előttük van. Négy másodperc sem kell, és nekiütköznek...

A DreamStar jobbra dőlt, kilenc G-s fordulatot vett. A Rapier rakéta csak néhány lábbal vétette el a célt. Maraklov megpróbált újabb rakéták után kutatni, de a kilenc G-s fordulás megzavarta az érzékeit. Újabb robbanás a jobb szárnynál. Igaza volt, két rakétát küldtek utána. Ez a második a szirten robbant fel.

A katapultszék automatikusan hátrabillent, hogy biztosítsa az agy megfelelő vérellátását, közben az ANTARES befejezte az elterelő manővert. Maraklov elégedetten látta, hogy újra zöldre vált a fény. A Rapier-rendszer régebbi változata csak két rakétát tartalmazott, és most vissza kellett kapcsolnia kereső módra, csak utána, ha ismét fellelte a célt, lőhet megint.

Maraklov csodálattal figyelte, hogy az ANTARES automatikusan teljes tolóerőre kapcsol, és rövid radar-sorozatokkal kémlelte Dreamland felett az eget, miközben a talajhoz a lehető legközelebb repült. A katapultszék lassan felemelkedett, és végre kicsit lazíthatott... mire újra töltik a Rapier rendszert, már bottal üthetik a nyomát.

A pilótafülke felső-középső részén megszólalt egy vészjelző. Megjelent egy kék háromszög, amelynek az egyik szögéből zöld háromszög nőtt elő. Az ANTARES azonnal megmagyarázta, mit lát: egy F-16-os Falcon vadászgépet, amelyik vadonatúj APG-91-es lefelé kereső radarjával kereste a szökevényt. Az F-16-os már huszonöt éves volt, de annyi változtatáson ment keresztül, hogy már nem lehetett a valamikori gép hasonmásának tekinteni. A legfejlettebb radarokkal felszerelt, hatalmas, deltaszárnyú csodagép lett, a

kiszemelt célpontot bármely magasságban a levegőben, vagy a földön megsemmisítette. Képessége iránt nem lehetett kétség, mert a zöld háromszög lecsapott az égből. A DreamStart újra felfedezték.

Maraklov azonnal élesen bedőlt, és búvóhelyet keresett a földön. Tudta, hogy az F-16-osok a legkritikább alkalommal dolgoznak egyedül. Az egyik magára hívja a radar figyelmét, a másik kettő vagy három pedig csendesen közeledik az áldozata felé, és csak az utolsó pillanatban kapcsolja be a radart.

Újabb mentális utasítás... Maraklov szíve majd megállt. Pillanatnyi alacsony magasságán a DreamStar zabálta az üzemanyagot, most nem vesztegethette arra az idejét, hogy nyomában az F-16-osokkal nekiálljon üzemanyagot pótolni..., akkor harcba kéne bocsátkoznia. És már biztos úton az erősítés – valószínűleg F-15-ösök. Csak egy lehetősége volt.

Rohanni, mint az őrült.

Egyetlen kérdés, és Maraklov már tudta a mindent megoldó választ. A legkielégítőbb repülési magasságot, ami nem veszélyezteti a gépet: hatezer láb magasságban ötszáz mérföldes távolságon. Megparancsolta a számítógépnek, hogy tartsa a magasságot a motoroknak legmegfelelőbb sebesség mellett. Az üzemanyag égésével a gép összsúlya csökkent, a számítógép ezt is figyelembe veszi, a lehetséges leggyorsabb sebesség kialakításánál. Már nem kockáztathatott több emelkedést és süllyedést, irányváltoztatást, be kellett állnia az egyenletes rohanásra. Zéro-0-ra kellett állnia, ez az az állapot, mikor a gép aerodinamikai erőinek összessége nulla, és így tartani a magasságot, aztán irány a határ.

Gyors keresés, és a GPS műholdas-navigációs rendszer ellenőrizte a DreamStar pozícióját, betáplálta a légifolyosóhoz közel eső lakott vidéket és védelmi területeket, bemérte a pillanatnyi helyzet és a közeli apró, kiszáradt tavacska, a Laguna de Santiaguillo közötti távolságot; Kramer és Moffitt ezen az eldugott mexikói terepen vár, állítólag az üzemanyagtartállyal. A Laguna elhagyott gyakorló pályája (a KGB ellátta az ittenieket rubellel és dollárral) a Sierra Madre Occidental lábainál, két mexikói vadászgép-bázis között félúton. Nem a legbiztonságosabb hely, gondolta Maraklov, de ilyen rövid határidővel nem lehetett jobbat találni.

A számítógép viszonylag hosszú idő után – két teljes másodpercre volt szüksége – megtalálta a választ; háromszáz mérföld a Kaliforniai-öböl, újabb hétszáz mérföld a Sierra Madre Occidental sziklás hegységei mentén, aztán keresztül a Remedias River völgy felett a Laguna de Santiaguillohoz. Egy egész egytized Machhal röpült, körülbelül kilencszáz mérföldes óránkénti sebességgel, és óránként tízezer liternyi üzemanyagot zabált fel. Pontosan tizenegyezer liter üzemanyag-tartaléka volt. Ami a pillanatnyi állás szerint pontosan a Laguna de Santiaguillóig elegendő. Ha a leszállást hosszú csúszással hajtja végre, akkor még marad egy-két csepp, ha viszont útvonalmódosításra lesz szükség, vagy tüzelnie kell, akkor az üzemanyag nem tart ki.

Még egy mentális utasítás, ellenőrizte a két AIM-120C Scorpion rakétákat. Használhatja őket, ha sarokba szorítanak. Persze nagyon óvatosan kell majd céloznia – a Scorpionokon nincs robbanófej, csak akkor hat, ha egyenesen a célba talál.

De itt a magasban szinte valószínűtlennek látszott, hogy bárki is megtámadhassa. Persze körülötte dolgoztak a kereső radarok, de a pásztázó sugarak között széles rések tátongtak. Ügyesen manőverezett, és ha tehetett, hegyláncok mögé bújt, hogy véletlenül se fedezhesse fel egy kósza radarsugár. Kis sárga gömbök robbantak – az alatta telepített halálos föld-levegő rakéták fényei, de ezeket is kikerülte. Már majdnem kiért Dreamlandből, a sebessége meghaladta az óránkénti ezer mérföldet.

Most a gyors repülés jelentette a túlélést; mikor először gondolt komolyan arra, hogy elloppja a DreamStart, úgy hitte, az Egyesült Államok a legjobb vadászgépeket, és a legkiválóbb pilótákat fogja utána küldeni. Nos, nem így történt, nem kell bemutatnia a

DreamStar hihetetlen képességeit. Szép csendesen kicsusszan, megbújik az árnyak mögött, és ügyel, hogy ki ne fogyjon az üzemanyag.

Most először engedte meg a testének, hogy tényleg ellazuljon. Ügyes volt. Az orruk elől csente el a DreamStart. El akarták venni tőle a kicsinyét. És most még azt is elhitte, hogy sikerül az akció.

Pontosan negyven másodperce volt az elégedettségre. Hirtelen, zöld energia háromszög bukkant elő a semmiből. Most nem volt idő a rejtőzésre. A zöld háromszög befogta, és sárgára váltott.

Szinte hihetetlen dolgok történnek, ámuldozott Edward Frost őrnagy a B-52-es Megafortress Plus fedélzetén. Egy átkozott B-52-es bombázó, amin több sípoló, kattogó műszer van, mint egy légiforgalmi irányító toronyban.

Frost a négyszögletes videoképernyőt figyelte, a távolságot száz mérföldre állította. A kör alakú kurzor automatikusan ráállt a visszaverődő radarsugárra, amely pontosan egybeesett a Frost által beprogramozott paraméterekkel: nagysebességű, nagymagasságú célpont, közvetlenül a bombázó előtt. Megmondod a rendszernek, hogy mit keresel, és ő megtalálja. Pokoli különbség a néhány évvel ezelőtti helyzethez képest, amikor a B-52-es navigátor figyelme a környező terepre, a lakott vidékre összpontosult. Ez a B-52-es egészen más.

Frost őrnagy benyomta a jobb lába melletti mikrofon gombot. – Pilóta, itt a radar. Repülőgép nyolcvanöt mérföldre egy órán. Magasság hatezeröt száz láb, sebesség... hé, ez megindult. Sebesség ezerszáz csomó.

Megnyomott egy újabb gombot, a képernyő megváltozott, ívek, vonalak, pontok útvesztője jelent meg rajta. A számítógép bemutatta a célpont megközelítési lehetőségeit.

Frost a fejét csóválta. Itt ülök egy B-52-es bombázó fedélzetén, és egy nagysebességű vadászgép megtámadását tervezem!

– Fordulj jobbra, irány zéró-öt-kettő, elfogandó objektum hatvankét tengeri mérföldre. Automatikus elfogás is lehetséges. – Aztán Angelina Pereirának: – Készen állok az irányváltoztatásra...

– Felejtsd el – szólalt meg Ormack. – A fegyvereket ne biztosítsátok ki. Ez a mi gépünk, a fene egye meg.

– Elnézést, elragadtattam magam.

– Automatikus befogás, legénység – jelentette Ormack, és bekapcsolta a digitális robotpilótát, a monitoron figyelte az Old Dog fordulását, a hajtóműveket kilencvenszázalékos teljesítményre kapcsolta, hogy megőrizze az alacsony támadási szöveget. A robotpilóta gyorsan elvégezte a szükséges korrekciókat, jobbra húzott, és a két gép közötti távolság villámgyorsan csökkent.

– Egész pontosan mi a feladatunk, tábornok? – kérdezte George Wendelstat. A biztonsági megfigyelőt szorosan tartották a szíjak, széles, húsos vállát hátizsákhoz hasonló ejtőernyő hevederje nyomta. Az arca bíborban játszott, izzadt, mint egy disznó, pedig a fedélzetet átjárta a hűvös, légkondicionált levegő. – Csak nem akarja megtámadni azt a gépet?

– Mindent megteszek, amit megtehetek, hogy visszafordítsam azt a gépet – válaszolta Ormack. – Ha pedig nem tudom megfordítani, akkor addig tartom a levegőben, míg meg nem érkezik az erősítés.

– De ez öngyilkosság – tiltakozott Wendelstat. – Egy B-52-es a DreamStar ellen? Hisz az vadászgép!

– És lopott gép. Az én központomból lopták ki. Nem engedem el azt a fickót, legalább megpróbálom megállítani...

– És meggyilkoltat bennünket...

– Ismerem a legénységem és a gépem korlátait – vágott vissza Ormack. – Megvan minden lehetőségünk és képességünk, hogy megtámadjuk a DreamStart, vagy itt tartunk, amíg többen

nem leszünk. Nyugodjon meg, tudom, mi a felelősségem, nem megyek túl a józan ész szabta határokon.

– Már megtette. Bármelyik pillanatban ránk lőhet...

– Hetven mérföld, gyorsan közeledik.

– Wendelstat, dőljön hátra, és fogja be a száját – dörrent rá Jeff Khan ezredes. – A tábornok tudja, hogy mit csinál.

Ormack a kommunikációs műszerfalán matatott, a parancsnoki rádiót a tizenegyes csatornára kapcsolta. – CATCLEAR, itt Dog Zéró-Kettő. Ellenséges gép hetven mérföldre, tizenkét órán. Gyorsan közeledünk, elfogását tervezzük. Utasításokat kérek a HAWC Alfától, sürgősen.

– Vettem. Zéró-Kettő, itt HAWC Alfa. Semmit nem csinálhatsz ott fenn, John. Most irányítjuk oda az F-16-osokat. Tűnj el onnan, amilyen gyorsan csak tudsz. Vége.

– Már rajta vagyok, most fordulunk befogásra, Alfa – válaszolta Ormack. – Bármikor radarra kapcsolhatok. Csak adja ki az utasítást.

– Hatvan mérföld.

– John, két Scorpion rakétája van – mondta Elliott. – Ismétlem, két élő Scorpion rakétával szállt fel. Semmi esélyetek sincs. Támadást megszüntetni, tűnjetek el a területről...

– Nekem is van két élő Scorpionom, tábornok. Plusz vannak zavaróim, amelyek tönkreteszik a Scorpionok aktív radarjait. Ilyen neki nincsen – válaszolta Ormack.

– De körbepülheti a Scorpionjaidat.

Ormack megint félbeszakította. – Meg tudom támadni, talán visszatérésre kényszeríthetem, talán lelövöm azt a szemetet. Vagy hagyhatom, hogy Közép-Amerikába szökjön, vagy hova a pokolba. Melyik legyen?

A válasz késett. Ormack biccentett. Megkapta a szükséges választ.

– Radar, válts Scorpion-támadásra! Legénység, készüljenek, megtámadjuk az ellenséges légi célpontot.

Frost jóformán meg sem várta, hogy Ormack befejezze a parancsot. Már nyomta is a gombot. Az Old Dog negyvenfokos kanyart vett, és azonnal kifordult. Most a DreamStar légifolyosóját vette célba, de jóval előrébb nézett, mint az üldözött gép pillanatnyi állása, keresztezni akarta Scorpionjával a menekülő gép útját. Ormack teljes erőre állította a motorokat. – Tüzérek, Scorpion rakétákat kioldani.

– Vettem – válaszolta Angelina Pereira. – A bal pilon automata indításon, visszaszámlálást megkezdem... húsz másodperc múlva kezdünk.

Ormack most az UHF rádióba beszélt. – CATTLECAR, itt Dog Zéró Kettő, tiszta a levegő, megkezdem a vörösróka üldözését. Minden frekvencián vészhelyzet. Dog Zéró kilép. – Aztán az interfonba:

– Védelem, álljon készen az elektronikus ellenintézkedésekre, legénység, légitámadáshoz készülj.

– Tizenöt másodperc...

Váratlanul fémes, számítógéppel szintetizált hang töltötte be a fülkét: – *Dog Zéró Kettő, álljon le. Figyelmeztetés.*

Khan értetlenül bámult. – Ez meg ki az ördög?

– Az ANTARES. – Ormack ráállt a csatornára. – Itt Dog Zéró Kettő. Ki vagy?

– Itt Andrej Ivanscsicsin Maraklov ezredes beszél, Ormack tábornok. – Maraklov töprengett, megmondja az amerikai nevét is? De már soha többé nem megy vissza Amerikába, erre a KGB is, a CIA is ügyelni fog, meg egyébként is rájönnek. – Kenneth Francis James kapitányként ismer, uram.

Ormack keresztülkáromkodott az oxigénmaszkon. – A rohadt életbe, Ken James lopta el a DreamStart. – A parancsnoki rádió tizenegyes csatornájára kapcsolt. – Alpha, figyelje a GUARD csatornát. Sürgős. – Gyorsan az általános vészcsatornára, a GUARD-ra kapcsolt.

– James – Ken – Mara... tudom is én, mi a neve, azonnal landoljon! Parancsom van a támadásra. – Az interfonban pedig utasította Angelinát, hogy álljon készen az automatikus támadás esetleges elhalasztására.

Igen, uram... tíz másodperc.

– *Azonnal kapcsolja ki a támadó radarját, Ormack tábornok* – szólalt meg a vészcsatornán Maraklov szintetizált hangja, – egyébként nem marad más választásom, mint hogy megvédjem magam.

– A fenébe, James, másodperceken belül seggbe lölek. Csökkentsd a sebességet, és készülj a landolásra, mert különben támadok.

Válasz nem érkezett.

– Öt másodperc... négy... három...

– Változott a sebessége?

– Nem – válaszolta Frost. – Teljes sebességgel repül...

– Indítás – jelentette Angelina.

Tompa sívítás, a bal szárnyon lévő rakéta légtelenített, az első Scorpion kicsusszant áramvonalas tokjából, teljes sebességgel a célpontra tartott.

– Rátapadt a célra... a rakéta célra tart... egyenesen tartja az irányt...

A B-52-es keresőradarjának sárga pásztája vörösre váltott. Maraklovban meghűlt a vér. Ezek komolyan támadnak. Élő rakéta van a Dog Zéró Kettő fedélzetén. Megtámadták. Őt egy B-52-es!

Bekapcsolta a támadó radart. A B-52-es még ötven mérföldre volt tőle, a képernyőn olyan volt, mint egy repülő hegy. A radarja nem fogta még a rakétát, de azért tudta, hogy csak másodpercei vannak a robbanásig. A gondolat sebességével reagált.

Jobbra fordult, a B-52-es irányába, így csak a minimális érzékelő felületet tárta az üldözője elé. Utána gyors, sebes hátrakanyarokat írt le, de nem fordult, hanem oldalra lépett, előre-hátra szökdécselt, ügyelve, hogy a DreamStarnak mindig csak az elülső keresztmetszete irányuljon a B-52-es felé. Hihetetlen manővereket hajtott végre.

A B-52-esen AIM-120C van, mint a DreamStaron. Az AIM-120 mesés fegyver, hatalmas függőleges vezérsíkok irányítják kérlelhetetlenül a kiszemelt célpont felé. De tervezői tíz évvel ezelőtt nem is álmodhattak arról, hogy egyszer egy repülő majd oldalra tér ki előle.

Maraklov még két másodpercig siklott előre-hátra, két teljes, horizontális S siklást végzett, mindegyik fordulat szélesebb volt, mint az előző, közben a DreamStar orra a rakéta feltételezett irányába nézett. Hazárdjáték. Abban reménykedett, hogy miközben ő egyre nagyobb körökben forog, a Scorpionnak is szélesebb ívben kell fordulnia, ha nem akarja elveszíteni a célpontot; a fordulatoknak egyre gyorsabban kellett követniük egymást, és remélte, hogy nem elég gyorsan...

Épp egy kilencven fokos bedőlés tetején járt, élesen balra fordult, amikor a bal oldalán meglátta a rakétát. Maraklov várta a robbanást, de semmi nem történt, a számítógép szerint minden a legnagyobb rendben volt. Maraklov ráébredt, hogy a Megafortress gyakorló repülésen van, ami azt jelenti, hogy a Scorpionnak nincs élesre töltött robbanófeje. Ez persze csak csökkentette, de nem szüntette meg a veszedelmet.

Soha nem figyelt igazán a Megafortress Plus fejlesztési programra. Véleménye szerint ez is csak Elliott egyik légből kapott mániája. Alulértékelt a tábornokot.

A támadó radarja gyorsan „körbenézett”, a B-52-es jobbra tartott, visszaérkezett az eredeti támadási állásba. Hatalmas szárnyai könnyedén lendítették a levegőben. Legalább négy vagy öt G-vel húz, gondolta Maraklov. Egy hagyományos bombázóról vagy vadászgépről ez az erő leszakította volna a szárnyakat. Ormack szemlátomást értette a dolgát, és ebben segítettek a számítógépek. Itt nem volt helye a harcnak, még egy feltételezeten elaggott B-52-essel sem.

Az ANTARES azonban mindig a támadás pártján állt. Most is harcért könyörgött, yo-yo manővert javasolt – kemény vertikális emelkedés, aztán hirtelen fordulás a tetőn, végül gyors lebukás, és már rajta is vagyunk a célon – így a B-52-es mögé és fölé kerül, ideális tüzelési pozícióba.

Már ezer literrel került az üzemanyag görbe alá, ahelyett, hogy ennyivel lenne felette. Nincs ideje rakétákkal vesztegetni az idejét. Minden alkalommal, amikor az ANTARES bekapcsolta a támadó radart akármilyen rövid időre is, a B-52-es azonnal megzavarta. Az ANTARES arra kényszerült, hogy egyre régebbi és régebbi adatokat használjon a támadás kivitelezéséhez. Arról nem is beszélve, hogyha a B-52-es megzavarhatja a radart, akkor megzavarhatja a rakétafejet is. Eljött az ideje, hogy kiszálljon. Maraklov törölte a következő yo-yo manővert, élesen balra kanyarodott, a radar segítségével ellenőrizte a terepet, míg újra be nem áll a megszabott útirányra.

Az ANTARES meg akarta mondani, de Maraklov nem figyelt, hogy a balkanyar a létező legrosszabb megoldás.

Még arra sem volt ideje, hogy egyenesbe tegye a gépét, és meghallotta a rakétaveszélyre figyelmeztető éles, sípoló hangot. Ezúttal nem szemtől-szembe támadásról volt szó, a B-52-es mögötte, kicsit balra lebegett, a rakéta már a DreamStar légiútját keresztezte. Radar, infravörös, lézer – mindegy, mit használt, a DreamStar teljesen védtelenül állt vele szemben. A Scorpion már olyan közel volt, hogy radarral is érzékelni lehetett.

De az ANTARES a szó szoros értelmében nem ismerte a megadás fogalmát. Mindaddig a menekülés és támadás lehetőségeit mérlegelte, amíg ki nem fogyott az energiából. Maraklov érezte, hogy semmi esélye a túlélésre, hát átadta a parancsnokságot az elektronikus agynak.

A számítógép hatalmába vette a DreamStar, maximális utánéggessel éles, kilencvenfokos emelkedésbe kezdett. A Scorpion elzúgott mellette, húszezer láb magasságba ívelt, és csak akkor vette az Old Dog jelzéseit, megfordult, és ölni indult. Több mint négyszeres hangsebességgel zúgott egyenesen lefelé, a DreamStar farkára.

A DreamStar közben folytatta a fordított pörgést, először sívítva lefelé zuhant, alig néhány láb választotta el a sivatag homokjától; a Scorpion minden mozdulatát követte. Mach ötös sebességgel zúgott a célpont felé...

Ami hirtelen megállt a levegőben, majd egyenesen ötszáz láb magasba emelkedett. A rakéta még tizennégy G-s fordulatot tett – nincs az a repülőgép, amelyik ezt utána tudná csinálni –, de nem tudta megszakítani a Mach ötös sebességet. A Scorpion rakéta tökéletesen célzott, de ilyen közel a célponthoz, másodpercenkénti egy mérföldes sebességnél a fordulás sugara több száz lábbal meghaladta a fölhöz való távolságát. A rakéta becsapódott az Amargosa sivatag homokjába, alig néhány méterre a Jackass repülőterétől északra lévő kamionpihenőtől.

A veszedelem elmúlt, a manőver befejeződött, az ANTARES támadásra kapcsolt, és ehhez még annyi időre sem volt szüksége, mint a rakétának a robbanáshoz. Aktivizálta a támadó radart, keresni kezdte az ellenséget. Ilyen közelben még a Stealth gyapotszálás felület, az energiaelnyelő öntvények sem tudták elrejteni az Old Dogot a mindenén áthatoló radar „szemei” elől. Tapadás, adattranszfer, aktív kereső rátapadás, rakétastabilizálás, indítás, tűz.

Az egész véget ért, még mielőtt Maraklov egyáltalán felfoghatta volna, hogy mi is történik a gépén. A rakéta négy másodperc múlva célba ér.

Rakéta indult! – kiabált Wendy. – Jobbra fékezz!

Ormack, amennyire csak lehetett, jobbra rántotta az irányítórudat. A fordulást ellenőrző motorok lenyomták a jobb szárnyat, felemelték a balt. Az orr, a farokszelepek pedig kiegyensúlyozták a hirtelen, ellentétes, oldalirányú rándulást, kitérést. Ötvenfokos bedőlésnél az Old Dog jobb oldali szárnyhegye alig kétszáz lábnyira volt a talajtól. Ormack visszahúzta a kormányt, a B-52-es ikerfarka villámgyorsan körbeforgatta a gép orrát.

Ugyanakkor Wendy leoldotta a farok alatti katapult tartókról a rakéta-meghajtású zavarókat. A B-52-estől száz yardnyira hatalmas radarvisszaverő fémpelyva-felhőt okádtak magukból a rakéták; ezt vakítóan forró foszforlángok követték. A kioldással egyidőben Wendy bekapcsolta az elektronikus zavarókat, ezek megbolondították a DreamStar célkövető-célravezető radarjait, és a Scorpion- rakéta kereső radarjait. Ezen a frekvenciasávon most több száz wattos energia áradt kifelé.

A B-52-es zavarói észrevétlenek maradtak, a DreamStar szigorúan a B-52-esre tapadt, nem hagyta magát zavarni. A rakéták keresőit elvakította az intenzív zavarás, de egymillió másodperc alatt átkapcsolt egy megbízhatóbb és pontosabb állásba: keresd a zavarók forrását. A rakéta bemérte a B-52-es energiaforrásának középpontját, úgy követte az energiaforrást, ahogy éhes denevérek keresik áldozatuk sivító hangját. A rakéta a B-52-es farka alá száguldott, elhaladt az ECM adó mellett, a jobb szárnyánál a törzs alatt, és a hármas motortoknál becsapódott.

A jobb szárny – minden fémnél erősebb anyagból készült –, tartotta magát, de az ötös és hatos motorok szétmállottak, fémszilánk és tűzlabda maradt belőlük. A tűzgolyó a jobb szárnyat ötven lábra megemelte, aztán leejtette. A bal oldali négy motor örülten forgatni kezdte a bombázót. Egyetlen szárny sem tudta már megemelni a gépet. A Megafortress Plus úgy keringett, mint egy rosszul elhajított bumeráng.

Az ötös motor kirepülő légsavarszárnyai, óriás kardok, átvágták a legénységi kabin falát. Jeffrey Kahn és Linda Evanston a jobb oldalon ültek. A hőtől fehéren izzó fémszilánkok szitává lyuggatták a két embert. Wendy Torkot a légnomás oldalra lökte, de őt is eltalálták a fémszilánkok.

Ormack balra rántotta az irányító rudat, tövig betaposta a bal rúd pedálját. A gép tiltakozva sikított. A lapos forgás már szinte megszűnt, és vele együtt fogyott a Megafortress sebessége is. Ormack tudta, hogy sikerült megállítania az örült forgást, de a hirtelen negatív G azt is elárulta, hogy az Old Dog többé nem fog a levegőbe emelkedni. A sikoltozó, eltorzult arcú Wendelstat biztonsági övébe kapaszkodott. Teste minden porcikájából ömlött a vér, sisakos fejét ide-oda döntögette az ütközés ereje.

Ormack észrevette, hogy a centrifugális erő megszűnt. Az volt az érzése, hogy puhán suhan a tizedikről egy kényelmes liftben. A pilótafülke rángatózott, ő pedig nagy nehezen megtalálta és megnyomta a katapultálni gombot.

A B-52-es két navigátorának nem volt más lehetősége, mint katapultálni, és Edward Frost őrnagy ezt pontosan tudta. Hosszú évek tapasztalatának köszönhetően csak néhány másodpercebe tellett, hogy felkészüljön a gép elhagyására. Állat le, térdet-lábat összezárni, egyenes a hát, könyök leszorítva. Amint megpillantotta a vörös katapultálni lámpát, már meg is húzta a kart. De még így is lassú volt. A nulla egész kéttized másodperces ernyője kirántotta Frost székét, automatikusan kioldotta a zéró-másodperces zsineget, de a főajtó-ernyőnek nem volt ideje kinyílni, és Frost máris földet ért.

Angelina, mikor észrevette a vörös lámpát, kiegyenesítette Wendy hátát, bal kezével a székhez szorította a lányt, jobbával pedig nekirántotta a katapultáló kart. A jobb keze ujjait eltörte a Wendy székének lecsapódó karfája, de észre sem vette a fájdalmat. Látta, hogy Wendy széke kirepül... Hanyatt vetette magát a székében, és megrántotta a kallantyúkat.

A szék bedöglött. Semmi nem történt. Visszaállította a fogantyút, újra megrántotta, de már késő volt...

Ormack hallotta a hangos pukkanásokat, a levegő besivított, ahogy a székek kiszakadtak a helyükről – talán valaki mégis túléli, gondolta. Wendelstat végre elvesztette az eszméletét, érte semmit nem tehet. Nem cipelheti le az alsó szintre, a manuális katapultálásra már nincs idő. De Khannak még van esélye. A bal emeltyűhöz kapott, megrántotta; nézte, ahogy a másodpilóta, régi barátja és munkatársa kiszáll a sérült bombázóból. Ormack most saját emeltyűjét forgatta, megnyomta a gombot...

Khant azonnal magával sodorta az Old Dog légörvénye, hátrasodródott, több száz yardnyira került a robbanástól, viszont Ormack drága másodperceket vesztett másodpilótája megmentésével... száz lábnyira volt a talajtól, az ernyője kibomlott, dagasztotta a levegő, ám ekkor az Old Dog belecsapódott az Amargosa sivatag homokos talajába. Ormack pontosan a gép fölött lebegett, látta, hogy a Megafortress Plus hogyan végzi, aztán elérte a gépből kicsapó lángcsóva.

Utolsó gondolata az volt, hogy valakinek el kell kapnia azt a kurafit, Ken Jamest.

Az Old Dog tragédiájának helyszíne, Amargosa,

Nevada, USA

1996. június 17., szerda

Olyan volt minden, mintha bombatámadás érte volna a vidéket. Még ötszáz láb magasból is csak feketét lehet látni – a zuhanás körüli területet beborította az elkormozódott törmelék. A földben hatalmas kráterekben a B-52 Megafortress Plus megmaradt darabkái lángoltak. Egy mérfölddel arrébb a középszárny és a törzs elülső részét összekötő elágazás égett; olyan forró és füstös volt, hogy a tűzoltók csak száz yardnyira tudták megközelíteni. Tíz négyzetmérföldes területen mindent elborított a törmelék, a roncs; pusztítás, tarolás mindenütt. A sűrű fekete füst betérítette az eget.

A helikopter a robbanás középpontja felé tartott. Amargosa városát már kiürítették. Egy hatalmas épületkomplexum, az étterem és kamionospihenő, kigyulladt – egy tűzoltóautó vizet pumpált a lángokra, hogy megelőzze a robbanást. A területtől több száz lábnyira rendőrautók sorakoztak, egy mentőautó letért a főútról és az elszenesedett homokban heverő, feketére aszalódott tárgyak körül keringett.

– Ez az – kiáltotta McLanahan. Nem fáradozott azzal, hogy a helikopter interfonját használja. – Itt szálljon le.

A helikopter pilótája bólintott, gyorsan beleszólt a rádióba, aztán Brad Elliotthoz fordult. – Uram, itt nem tudom letenni a gépet. A talp belesüllyedne a törmelékbe.

– Akkor lebegjen, én kiszállok – jelentette ki McLanahan.

– Az orvosi gép másodperceken belül itt lesz...

– A francot érdeklí. Tegyen itt le. Most. – Elliott engedélyezően biccentett, a pilóta kellenetlenül körözni kezdett, aztán finoman lebegtette a gépet, megállt néhány lábra a talaj felett. McLanahan kiugrott, keresztülrohant az égő roncsok, törmelékek között, egyenesen a járőrökcsikhoz.

Nyilvánvaló volt, hogy Wendy Tork McLanahan csak pár másodpercet töltött az ejtőernyője alatt, aztán földet ért. A katapultszék néhány méterre volt a testtől. Wendy oldalt feküdt, belebújt a koszos, kormos homokba, félig elégett ejtőernyője mellette hevert. Repülő ruhája, kesztyűje, az arca, haja fekete volt. A levegőből úgy nézett ki, mintha a B-52-es egyik elszenesedett alkatrésze lenne. A sisakja és az egyik csizmája eltűnt – ez általában így szokott lenni, ha nincs elegendő idő a katapultálás előkészítésére. Bal lába a teste alá tekeredett, bal vállát félig elrejtette a homok, mintha törött lenne.

Két nevadai állami mentős éppen a gerincrögzítőt tolt a helyére, mikor megérkezett McLanahan. Térdre rogyott a lány mellett.

– A bázisról jött? – kérdezte a sebészmaszk alól tompán, eltorzult hangon az egyik mentős.

– Igen...

– Mi a rossebb csapódott ide? Egy nukli?

– Repülőgép.

Hordágyat toltak Wendy alá. Patrick óvatosan letisztogatta a lány arcát, lesöprögte a fémszilánkokat. Volt néhány, amelyik csúnyán az arcába fúródott; a fájdalom úgy hasított a testébe, mintha egy idegrendszeren élne Wendyvel.

– Gyerünk – kiáltotta az egyik mentős. – Fogd meg a hevedert, és add ide.

Wendy teste alatt szíjakat húztak át, Patrick aztán megfogta, és óvatosan átvette a lányon, bekapcsolta a hordágy gyűrűibe. Addig húzták a szíjakat, míg a háta egyenesen tapadt a hordágyra. Aztán a fejét rögzítették, széles hevederekkel kötötték át, felkerült a nyakmerevítő is. A mentősök most a lábán dolgoztak, kiszabadították, majd a hordágyhoz rögzítették. Megérkezett a kórházi helikopter.

– Engedd ide a dokikat, pajtás – mondták McLanahannak, és elhúzták Wendy mellől. Pillanatokkal később előkerült az oxigénmaszk, az újraélesztő és az elektronikus életjeleket mérő készülék. Mikor Wendy már teljes biztonsággal rögzítették, felemelték a hordágyat és a helikopterhez cipelték. Patrick a hordágy mellett futott, de lelketlen kezek félrelökték.

– Nincs hely. Más sebesülteket is fel kell még vennünk a kamionpihenőben.

A helikopter ajtaja becsukódott, a gép magasba szökkent és pillanatok alatt eltűnt a levegőben.

Patrick lába remegni kezdett – egy túlélő a hét fős legénységből. Még nincs egy órája, hogy mindannyiuktól elbúcsúzott, éltek, virultak. „Egy kalappal”, mondta akkor Wendy.

Újabb repülő tűnt fel a kormos égbolton. Átalakított C-130 szállítógépre hasonlított. A CV-22 Osprey helyből le- és felszálló szállítógép lecsapott az égből, alig néhány lábnyira tőle. A motorok robajától kísérve a szárnyhegyen lévő motorház felfelé billent, a légcsavarszárny horizontálisan állt. A gép puha, helikopterre jellemző függőleges süllyedésbe fogott, Patricktól néhány méterre landolt.

A hátsó raktér ajtajai kivágódtak, egy csapat felfegyverzett biztonsági őr masírozott elő, teljes menetfelszerelésben, hátizsákokkal; mellettük egy felfegyverzett M113-as jármű gurult. Az M113-as elindult a főút irányába, a biztonságiak pedig egymástól száz yardnyira csatárláncba álltak, körbevették a Megafortress becsapódásának helyét.

– Patrick...

A neve hallatán megfordult. Hal Briggs, kezében az elmaradhatatlan rádióval. McLanahan mellé guggolt, és belenézett a kétségbeesett férfi arcába. Talán túlkiabálhatják az Osprey robaját. – Rendben vagy?

– Wendy...

– Tudom. Örülök, hogy túlélte – üvöltötte Briggs. – A városi kórház égési osztályára vitték... Azt mondják, rendbejön.

– Hihetetlen... James volt – motyogta Patrick. – Ellopta a DreamStart, lelőtte az Old Dogot...

– Gyere innen. Biztosítanom kell a helyszínt. A tábornok összetrombitálta a nyomozókat. Szeretné, ha te is benne lennél a szervezésben.

– Nyomozó egység? És mi lesz a DreamStarral? James megszökik velem...

– Délre tart, egyenesen a tucsoni F-15-ös vadászrepülő század karjaiba. Mindenki arra vár, hogy szétlőhesse a seggét. Na, gyerünk innen.

Talpra segítette McLanahant, és a teherszállító gép nyitott ajtajához támogatta. Mindketten beszíjazták magukat.

– Nem – szólalt meg Patrick. – A hangárba akarok menni. Azonnal.

– Elliott vár...

– Nem vagyok hajlandó egy csapat sárban csúszó-mászó alakot irányítani, akik ócskavasat címkéznek nyomozás jelszóval... tudjuk, mi történt a Megafortress-szel. – James lelőtte, megölt hat embert, és kis híján kinyírta a feleségemet... Azonnal a hangárhoz akarok menni. Ez parancs.

Briggs egyelőre nem mutatta, mennyire meglepte, hogy McLanahan a „feleségének” nevezte Wendyt. Eltolta szája elől a mikrofont, és közelebb hajolt Patrickhez. – Jól ismersz. Nekem Elliott parancsol, de van, hogy ő sem. Én így végzem a munkámat. Mondd el, mit akarsz, győzz meg hogy okosabb, mint amit a négycsillagos kíván, és akkor rendben leszünk.

– Hal, hidd el nekem, a DreamStar szépen elhúz az F-15-ösök mellett, és semmi baja nem lesz.

– Nyolc vadászról nehezen hiszem, hogy ezt hagyná.

– Ide hallgass! Már egy éve játszom azt, hogy a DreamStar ellen repülök. Ha a DreamStar fedélzetén maradt még fegyver, nincs az a századnyi F-15-ös, aki bírna vele. De ha nincs is fegyvere, James akkor is elég ügyes, a számítógépéről nem is beszélve, hogy kicselezze őket. Ha pedig az F-15-ösök nem tudják leszedni, akkor átjut Mexikóba, és annyi.

– És te mit akarsz tenni? – Briggsnek nem is volt szüksége a válaszra. – A Cheetah-val akarsz utána menni, igaz?

– Ez az egyetlen vadászgép, amelyik szembeszállhat a DreamStarral. Feltéve, ha J.C. Powell a pilótája. Azt akarom, hogy Powell és Butler őrmester a négyes hangárnál egy üzemanyagtartály-kocsival várjanak. És ha lehetséges, Butler vigyen oda fegyvereket, legalább a húsz milliméteres géppuskákat.

– És utána? Lelövöd? Iszonyú előnye van, nem fogod utolérni...

– Csak két órára elegendő üzemanyaga van, lehet, hogy még ennél is kevesebb – válaszolta Patrick. – Valahol landolnia kell.

– És honnan a pokolból fogod megtudni, hogy hol ér földet?

– A légvédelmisek majd nyomon követik. Pontosán meghatározzák a helyzetét, még akkor is, ha három-négyszáz mérföldre bement Mexikóba. És ha nem viszik el onnan, a Cheetah-n van teleméter is, a nyomkövető műszerekről nem is beszélve, azok egyenesen a DreamStarhoz visznek. Viszont azonnali cselekvésre van szükség. Ha totójázunk, akkor meglóghat. És a mexikóiak nem túlságosan kedvelnek bennünket mostanság.

Briggs töprengett. McLanahant szemlátomást kiborította a baleset, és Wendy sérülése – mit is mondott, a felesége? – Viszont amit mondott, annak volt értelme. Ha a Dreamland biztonsági emberei nem tudták feltartóztatni a DreamStart, akkor az sem biztos, hogy az F-15-ösök több szerencsével járnak.

Patrickra pillantott. – Azt mondtad, a feleséged?

– Két napja házasodtunk. Ma este akartuk bejelenteni. – Mind a ketten elhallgattak, aztán Patrick megkérdezte: – No, mi lesz. Hal?

Briggs mélézött egy kicsit, aztán bólintott. – Végül is te vagy az ezredes, ezredes.

A műszerfalon bekapcsolta a nyolcas csatornát, a közvetlen, titkos kapcsolatot a központtal. – Azt az utasítást kaptam, hogy tudassam veled a tábornok üzenetét, és segítsék annak végrehajtásában. Te azt csinálsz, amit akarsz. Használd a rádiót, mondd meg Butlernek, hogy mire van szükséged. Figyelj csak, épp Butler frekvenciáján vagyunk, dugd be, és beszélj.

Hal most a szája elé kapcsolt mikrofonba beszélt. – Pilóta, úgy látszik, valamit elszámítottam. Ez az Osprey túl nagy ahhoz, hogy központnál landoljon.

– Nem hiszem, őrnagy – rádiózta vissza a pilóta. – Elég nagy, meg tudom csi...

– Szerintem meg semmi esélyünk. Csúnya légörvények vannak arra.

– Tiszta és nyugodt az idő, Briggs őrnagy.

– Jobb, ha nem kockáztatunk. A hangároknál kiszállunk.

A pilóta vállat vont, és új leszállási engedélyt kért.

Most McLanahan kapcsolta be a rádiót. – Delta, itt Charlie, a nyolcas csatornán. Milyen a vétel?

Pár pillanattal később Ray Butler jelentkezett. – Itt a Delta Mobil, uram. Tisztán veszem. Várok.

McLanahan megnézte a műszerfalán a navigációs adatokat. – Tizenöt perc múlva földet érünk a hangár rámpánál, Ray. Találkozunk a Négyes hangárnál. Ismétlem, Négyes hangár, tizenöt perc. Sürgős. Vége.

– Tizenöt perc, Négyes hangár, vettem, értettem. Köze van ennek a mostani tűzijátékhoz, uram?

– Van bizony, Delta. Ügyeljen, hogy a rámpa tiszta legyen. Vége.

– Értettem, Charlie. Kész leszek. Delta kiszáll.

Tizenkét perccel később az Osprey a négyes hangár rámpájának közepén landolt. McLanahan kiszállt. Mindenfelé karbantartó teherautók álltak. A Cheetah már kigurult, az üzemanyagtöltő csövét bevezették a bal oldali tartálynyílásba.

Butler őrmester ballagott elő, kezében, McLanahan legnagyobb meglepetésére egy halom papírost szorongatott. – Uram, valószínűleg elfelejtette ezeket aláírni – jelentette ki rezzenetlen arccal. – A múlt héten kérte a karbantartási eljárást. Érthetetlen, hogy maradhatott le az aláírása a papírokról. – McLanahan biccentett. Butler nyilvánvalóan ugyanazt akarta, amit ő, de abban is biztos akart lenni, hogy adminisztrációs munkájába ne lehessen belekötni. – Üzemanyagot kért, hosszú távú tartályokat, ötszáz, M61B2-es löveghez való töltényt, két AIM-9R infravörös rövid-hatótávolságú rakétát, négy AIM-120-as közép-hatótávolságú radaros rakétát. Ez volt minden ugye, nem felejtettem el semmit. Ja, és arra kért, hogy a videokamerát szereljük ki a gépből. Jó. Akkor itt írja alá.

McLanahan mindent aláírt. – Köszönöm, uram – mondta Butler. – Sajnálom, hogy aktamunkával loptam az idejét. Az én hibám. Többet nem fog előfordulni. Gondolom, ha Elliott tábornoknak kifogása lenne a... munkámmal, azt majd maga intézi el.

– Semmi rosszat nem tett, őrmester – nyugtatta meg McLanahan.

Butler halványan elmosolyodott. – Jó utat, és jó vadászatot. Húsz percen belül készen leszünk, lehet, hogy még annyi sem kell. Powell kapitány már megérkezett. Sajnálom, ami a Megafortress-szel történt, uram. Hát, mennem kell. – Átadta Patricknak a sisakját, tisztelgett, sarkon fordult, és visszasétált a karbantartó részleg gépkocsijaihoz.

J.C. Powell a Cheetah előtt félúton találkozott Patrick McLanahannal. Összedörzsölte a kezét. – Szóval vadászni megyünk.

– Csak a hadbírótság tarthat vissza.

– Hallom, Ken James lelépett a DreamStarral. Nem akartam elhinni. Mindig gyanítottam, hogy a pacák irtó nagyra tör, de ezt nem hittem volna...

– Ez azért valamivel több, mint nagyratörés. A zavarosban halászik, de lehet, hogy a helyzet még ennél is rosszabb.

– Mint például?

– Briggs mondott valamit pár nappal ezelőtt. Hogy a biztonsági problémák akkor kezdődtek, mikor Kent másfél éve ide helyezték. Briggs még Wendyt is meggyanúsította, csak azért, mert véletlenül ő is épp akkor jött ide.

– Azt akarod mondani, Ken James valami rohadt kém?

– Hát, sok mindent megmagyarázna, nem igaz?

– De az a pasas az akadémián végzett! Az összes biztonsági intézkedést végigcsinálta, épp úgy, mint én... vagy még többet. Én még csak kilencvennapos csoda vagyok, de máris akkora árkokat ugrattak át velem, hogy na.

– Nem mondom, hogy mindent tudok. Talán azután szervezték be, hogy idekerült. Vagy megszarolták. Az is lehet, hogy tévedek. De egy biztos, ha az F-15-ösök nem kapják el, akkor mi jövünk. Csak remélni merem, lesz rá lehetőségem, hogy megkérdezzem tőle, miért tette. – Patrick szemmel követte, ahogy az AIM-120-as rakétákat a Cheetah szárnyára emelik. – Mielőtt ezek közül az egyikkel eltrafáljuk a farát.

Délkelet-Arizona felett

Húszerével később

Nyolc másik pilóta is arra vár, hogy eltrafálja Ken James seggét, de ő nem ad nekik erre lehetőséget. Nem ám.

Ken James – illetve most már Maraklov, mert amerikai nevét véglegesen sutba dobta a DreamStar pilótája – mindenütt radarfényeket látott maga körül. Szerencsére csak a kereső radarok működtek. Mélyen benn járt a Colorado River völgyében, a Parker Damtól délre. Ahol csak tehetett, a sziklás hegycsúcsok mentén haladt, hogy elkerülje a felfedezést. Két nagyhatótávolságú F-16L járt a nyomában, a radarjaik a völgyet pásztázták, de soha nem sikerült egyértelműen befogni a célpontot, mert a magasban repültek, hogy minél nagyobb terepet lássanak át. A mostani taktikájukkal soha az életben nem kapják el.

De hát nem is ők voltak az igazi veszedelem. Ők csak arra kellettek, hogy tolják a DreamStar, déli irányba kényszerítsék, az igazi katasztrófa felé. Maraklov itt-ott elkapta az F-16L és egy másik gép közötti rádióbeszélgetés foszlányát. Nem esett nehezére rájönni, mi lehet a másik gép: vagy egy Boeing 707-es vagy 767 AWACS radarrepülő, amelyik Maraklov számításai szerint valahol Gila Bend és Yuma között, a Sentinel síkság fölött járt. Onnan még egy régebbi típusú 707 AWACS is húszezer köbméter föld légtérrel tudott befogni, San Diegótól El Pasóig, a Kaliforniai-öböltől Mexikóig. A 767-es fedélzeti radarja még ennél is többre képes. És az iránt sincs semmi kétség, hogy legalább két F-15-ös kíséri a zsákmányra lesve.

Az üzemanyag elérte a kritikus szintet. Már egy órára elegendő mennyisége sincsen. És körülbelül ennyi időre van szüksége, hogy elérje a mexikói ideiglenes megállót. Az alacsony magasság katasztrófális gyorsasággal falta az üzemanyagot, de nem volt más megoldás. Ha magasabbra emelkedik, az AWACS már Las Vegasból kiszúrja.

Természetesen a B-52-es elleni támadás során végrehajtott manőverek nagyon rontották üzemanyaghelyzetét. Leginkább az az utolsó lépés, mikor Mach egyről száz csomóra lassított, alig száz lábnyira a talajtól, és szabályosan megállt a levegőben. Ez felemésztette minden reményét, és minden tartalmát...

Mindenesetre a Megafortress halott. Tényleg jó csúfnevet találtak ki neki. Majdnem megúsza, majdnem volt ideje hogy meglépjön, majdnem elirányította az AIM-120-ast. A Scorpion rakétának zavarforrás keresésre kellett kapcsolnia, hogy befejezhesse küldetését. A sors és a technika iróniája, hogy a B-52-es masszív zavaróenergiája okozta a végzetét – ilyen erejű energiaforrást nem volt nehéz követni a Scorpionnak.

Kik voltak a gépen? Ormack – jó tiszt volt, és még jobb pilóta, Elliott örököse. Kahn – asztali zsoké. Semmi keresnivalója nem volt a pilótafülkében. Frostot nem ismerte. Evanstonnal egyszer randevűzött, kísérlet volt csupán, amit egyikük sem akart folytatni. Egyébként is, a navigátorok nem jutnak használható információk birtokába.

Angelina Pereira az anyja is lehetett volna, ami a korát illetve, de szívesen használta a férfiakat, és örült, ha azok használták őt. Nem ismert korhatárt. Soha nem volt információs célpont, pedig beillett a KGB elképzeléseibe. Valószínűleg rákacagott volna, mielőtt lelövi. Kiemelkedően jól végezte a munkáját, de ennél semmi több.

Leginkább Wendy Tork fog hiányozni. Vagyis inkább az, hogy nem volt módja, és most már nem is lesz, hogy valóra váltsa a lánnyal kapcsolatos fantáziáit... elvegye McLanahantól... Nagy kár, hogy nem startolt rá már korábban. Ha másért nem, hát rengeteg hasznos értesülést szerezhetett volna tőle az elektronikus zavaró és ellenőrző berendezésekről.

Apró magasság és iránykorrekciót hajtott végre, hogy elrepüljön néhány fehér tető felett. Száz lábnyira, harminc méterre volt a talajtól. Ahogy bedőlt látta, az emberek a fülükre tapasztják a kezüket, hogy kizárják a gép iszonyú hangorkánját. Néhány bikinis lány azonban integetett. Többször is járt itt, a Colorado River völgyében; hétvégeken belebukott a habzó

hullámokba, nevetett az esti tábortűznél, egyik kezével sört szorongatott, a másikban egy csinos, fiatal hadnagynőt Nellisről, vagy máshonnan.

Vannak tábortüzek Oroszországban? Csinosak ott a nők? Maraklov sokkal többet felejtett, mint hitte.

Az emberek azt mondják, az eltelt évek folyamán megváltozott ott a világ. A peresztrojka. Glasznosztj... nyitottabb ország... De nem neki.

Lehet, hogy tényleg Andrej Maraklov volt a legtitkosabb titkosügynök, akit a KGB valaha is bevetett, de ez nem azt jelenti, hogy hazatérve országa megbecsülését élvezhetné. Kinevezik-e vajon a KGB-ben valami vezető posztra, vagy esetleg a Mikojan-Gurjevics Repülőgéptervező Intézetbe kerülhet? Aligha. Kilenc évig élt az Államokban. Azt megelőzően három évig egy olyan intézményben volt, ahol angolul beszéltek, gondolkoztak, talán még amerikaibbul, mint San Franciscóban vagy Los Angelesben. Az isten szerelmére újra meg kell tanítaniuk oroszul beszélni. Ha még megbíznak benne azután, hogy visszatért, akkor talán adnak neki valami semmi-víz-nem-zavar íróasztali munkát, vagy nyugdíjazzák, és élete végéig megfigyelés alatt tartják. Talán megengedik, hogy emigráljon, de a CIA és a DIA ellen a legbiztonságosabb búvóhely a Szovjetunió. Ami persze nem sokat jelent. Ha meg már nem bíznak benne, akkor kifacsarják belőle az összes értékes adatot, aztán kidobják, mint a citromhéjat. Akárhogy is, vajon jobb lesz-e otthon az élete, mint itt volt? Mindegy. Csak egy dolog számított. A gépe. A gép, ami hozzá nőtt, és aminek ő maga is elválaszthatatlan része lett.

A feje fölött mintha a teljes égbolt zöldre váltott volna. Kereső radar, nagy kereső radar. Egyértelmű, hogy egy AWACS-csal van dolga. Most épp a radarárnyékban tartózkodott, de a völgy hamarosan a Sonora Sivatag medencéjévé terebélyesedik, és ott csapdába kerül. A határig megteendő utolsó ötven mérföld igazi kihívás lesz – előtte ismeretlen számú F-15-ös – csak arra várnak, hogy előbukkanjon a völgy védelméből. Ráadásul egyenesen a Yuma Marine Corps Légibázis irányába tart, a határvédő egység két rajnyi F/A 18-as vadászbombázóval várja, és a phoenixi Luke AFB F-16-osai bármelyik pillanatban csatlakozhatnak hozzájuk. Ami azt jelenti, hogy hat rajjal és négy katonai bázissal kell számolnia az utolsó kilométereknél.

És megpillantotta az AWACS radargépet. A DreamStar vészjelzője szerint a fenyegetés százötven mérföldnyire, a Papago indián rezervátum felett kerengett, Tucsontól nyugatra, huszonötezer láb magasságban. És ha a DreamStar észrevette az AWACS-ot, akkor az is meglátta a DreamStart. Gyors kérdéssorozat, és Maraklov megparancsolta a vészjelző számítógépnek, hogy elemezze az idegen gép radaradását; régebbi típusú E-3B Sentry AWACS, közel huszonöt éves, de még mindig csodálatos teljesítményekre képes. Valószínűleg a határmenti kábítószer-kereskedelem leleplezésére használják.

Váratlan, kísérteties mars-köd; a zöld égbolt elnyelte, beborította a DreamStart. Aztán minden sárgára váltott. Az AWACS megtalálta, a nyomába eredt. Maraklov megpróbált még közelebb húzódni a sziklaperemekhez, minden lehetséges radarárnyékot kihasználta. De hiába. Ha már egyszer kiszúrták, és azonosították, ami ebben az esetben nem volt nehéz feladat, ismeretlen repülőgép kétszáz láb magasságban, óránkénti hatszáz mérföldes sebességgel, nincs az a zöldfülű, aki összetévesztené egy polgári géppel, az AWACS nem fogja nyomát veszteni. Kicsit nyugatabbra húzódik, mert tudja, hogy elő kell jönnie a völgyből.

– Azonosítatlan gép Blythtól tíz mérföldre északra, ezerkétszáz láb magasságon, repülési sebesség ötszáznegyven csomó. Itt az Egyesült Államok léghárítása, az irányító beszél a GUARD csatornán. – A rádióüzenetet „vakon” közvetítették, a GUARD csatorna, a nemzetközi vészfrekvencia használatával bizonyították, hogy tényleg észrevették. – Utasítjuk, hogy emelkedjen tízezer láb magasságra, csökkentse a sebességet, és azonnal engedje ki a futóművet. – Ha katonai gépet észleltek, mindig utasították, hogy engedje ki a futóművet,

tudniillik biztonsági okokból a fegyverek ebben a pozícióban automatikusan kikapcsoltak. – Lépjen velem kapcsolatba a kettő-három-három-pont-zérón.

A DreamStar fegyverei csak akkor kapcsoltak ki, ha Maraklov erre utasítást adott; nyugodtan kiengedhette volna a futóművet, de nem volt értelme vitatkozni – a DreamStar fedélzetén összevevő egyetlen AIM-120-as rakéta maradt, alig volt üzemanyaga, arra semmiképpen sem elegendő hogy csatába kezdjen. Az F-15-ösök önmagukban nem tudták volna elfogni, de az AWACS most már célra tudja irányítani őket is, meg a rakétáikat is anélkül, hogy saját radarjukat kellene használniuk. Ebből az következik, hogy a DreamStarnak be kellene kapcsolnia a saját támadóradarját ahhoz, hogy megtalálja az F-15-ös-öket, ezzel aztán azonnal el is árulná magát, a vadászgépek rögvést a nyomába erednének.

Maraklov a titkos frekvenciára állította a rádióját, de nem válaszolt a felszólításra. Öngyilkosság lett volna. Viszont mindent hallott: – DreamStar, itt Harrell ezredes, az Eagle-raj parancsnoka. A nyomában vagyunk. Néhány pillanaton belül a gépe fölött leszünk. Másson ki onnan, lassítson, és eressze ki a futóművet, máskülönben ellenséges gépnek kell tekintenünk, és kilőjük magából a szart is. Válaszoljon. Vége.

A támadóradar egy másodperces energia kitörése mindent elmesélt Maraklovnak: hat vadászgép, hármas párban, egymástól húsz mérföldre mindegyik más-más magasságon, átfésülik a Colorado River völgyét. A legközelebbi körülbelül harminc mérfölddel járt Maraklov előtt, kétszáz lábnyira a talaj felett kereste a DreamStart. Az AWACS északi irányba mozgott, hogy jobban belássa a völgyet, és kikerülje a Kofa-hegység radarárnyékát.

– Megtaláltuk, James – mondta Harrell. – Tizenkét órán, huszonnyolc mérföldre van. A tűzérem tudják, merre keressék. A tengerészet pedig meglepetést készített a maga számára. Hiába bújnak a sárba, az nem segít. Adja meg magát, mielőtt elégne.

Ami a Yuma Marine Corps légibázisát illeti, kicsit túlzott, de közel járt az igazsághoz. A haditengerészek pillanatok alatt egy föld-levegő rakéta blokádot építhetnek a Colorado River völgy torkától a bázisig. Viszont ha tényleg megtették volna, Harrell nem említi a dolgot. A bajok egyébként is itt és most gyülekeznek, ezzel kell számolnia.

Semmi módon nem tudja kiegyenlíteni a hátrányát; és mégis, Maraklov eldöntötte, hogy nem adja meg magát. Elképzelhetetlen, hogy lemondjon a DreamStarról. Minden eddigi tette értelmét veszítené. Igen ám, de ha az F-15-ösök nem is győzik le, legyőzi az üzemanyaghiány. A pokolba is, akkor sem könnyíti meg az F-15-ösök dolgát.

Küzdjenek meg, ha a földre akarják kényszeríteni. Itt az ideje, hogy a DreamStar megmutassa, mit tud.

Maraklov teljes tolóerőre kapcsolt, a gép jobb oldalát lenyomta. Ötven lábnyira volt a folyómedertől.

– Ez butaság volt, James – szólalt meg a rádióban Harrell. – Nagyon nagy butaság. Végig követjük. Nem szökhet meg...

Talán igen, talán nem. De nem fog egyenesen az ölükbe pottyanni. Hogyne, hogy könnyedén lelőjék, mint egy vadkacsát. Ha kell nekik, hát szenvedjenek meg azért a rohadt találatért. Eddig két-háromszáz lábnyira suhant a talaj felett, időnként megemelkedett, hogy kikerüljön egy hidat vagy villanydrótot. Mostani magasságához képest az egykori kétszáz láb akár kétezer is lehetett volna. A számítógépes érzékelők és a terepfelismerő-akadályelkerülő radarrendszer segítségével ötven láb, tizenöt méter alá süllyedt. Most nem törődött azzal, hogy emelkedjen, ha drótok akadályozták az útját; egyszerűen alájuk szállt. Tisztán látta a házak tetejét, a part menti kempingezőket, akik befogták a fülüket az iszonyatos hangrobbanások miatt, amit a Mach egyes sebességgel suhanó gép okozott. Ha hátranézett volna, láthatja hogy a DreamStar lökéshulláma hatalmas, fehér csomókban veri fel a folyó vizét. Sivító madarak csapódtak a mennyezetnek. Maraklov csak ment a maga útján, leginkább egy véletlenül nekiverődő vadkacsától kellett tartania.

A Picacho nevű város mellett, a Colorado-hegység sziklás ormai véget értek. Már csak negyven mérföldre volt a határtól. Elfordult a folyótól, egyenesen délnek, Yuma irányába tartott.

Az ANTARES hirtelen felvisított az agyában: *rakéta a nyomunkban*. Az érzékelők jelentették, hogy egy AIM-120 Scorpion rakéta aktivizálta a radart – nagy valószínűséggel az F-15-ös két rakétát is utána eresztett, biztos van még vagy két rakétája, és legalább három kísérő gépe, szintén dugig fegyverekkel. Elég rakétájuk van, hogy nagylelkűen pazarolhassanak.

Maraklov azonnal kemény, hét G-s emelkedésre adott parancsot, szinte merőlegesen szállt felfelé. Ezer lábnál felbucskázott, és kilenc G-vel zuhant lefelé. Ötven lábra a föld felszínétől felrántotta a gépet, balra kanyarodott, és eltűnt a domb mögött. A rakéták követték a manővert, de túllóttek a célon, mikor emelkedett, és mire megfordultak, a DreamStarnak már nyoma veszett. A rakéták számítógépes agya három másodpercet adott a radarkeresőnek, hogy újra megkeresse a célpontot, utána megpróbált valami jelt keresni a területen. Miután semmilyen jelzést nem kapott, az AWACS irányítására bízta magát, de elkésett. A DreamStar már messze járt. A Scorpion rakéták közép-hatótávolságúak, nagy magasságra tervezték őket, most kifogytak az üzemanyagból, és másodpercekkel később megsemmisítették magukat.

Maraklov jobbra pördült, ismét a Colorado völgyében volt, nem messze a Laguna repülőterétől. Épp időben süllyedt le, elhúzott egy villanydrót alatt. Ugyanekkor az elülső keresője növekvő hőérzést jelzett, rakétaveszély jelzést adott. Egy F-15-ös a járőrmagasságból pont a DreamStar tetejére csapott, és pillanatokon belül infravörös irányítású rakéta kilövési távolságra került.

Szó szerint egyetlen szempillantásig tartott, hogy Maraklov maximális sebességről maximális alfára, azaz a lehető legkisebb sebességre, állítsa a DreamStar. Az eddig laposan álló szárnyak most begömbültek, az irányítható gázsugár lefelé fordult, az első pótszárnyak felcsapódtak, magasra emelték az orrot, mialatt a gép sebessége egyre csökkent. Tíz másodperc, és a DreamStar hangsebességről kétszáz csomóra váltott – csak a DreamStar fémnél könnyebb, de a fémnél százszor erősebb teste viselhette el ezt a hatalmas feszültséget.

A két F-15-ös három mérföldre volt a DreamStar farától, mikor észrevették, hogy zsákmányuk megdermed a levegőben. A felszíntől száz lábra nem volt tér a manőverezésre, különösen nem két egymáshoz közel, kötelékben repülő gépnek. A vezérgép jobbra tört ki, hogy elkerülje a DreamStar, és sikerült elég magasra emelkednie, hogy ne vágódjon neki a hegyoldalnak. A kísérő gép pilótája már nem volt ilyen szerencsés. Nem tudott lépést tartani az öt G-s húzással, becsapódott a sivatagi homokba, a gép felrobbant, mielőtt a pilóta katapultálhatott volna.

Még húsz mérföld. Maraklov újra teljes erőre kapcsolt, de vigyázott, hogy ne használja az üzemanyagzabáló utánégőt. Yuma felett járt. Ügyesen szalamoszott a magas épületek és tetőantennák között. Az F-15-ösök még mindig a nyomában voltak, de addig nem tehettek semmit, míg el nem hagyják a lakott települést. A DreamStar már közel járt a Mach egyhez, mikor a Yuma légibázis felett dübörgött. Láta az F/A-18-as vadászgépeket a kifutópálya végén, valószínűleg az F-15-ösök miatt tartották még a földön őket. Valami más is volt a délkeleti pálya végén, de ideje már nem maradt, hogy felfogja, mit is lát...

Befogás, dübörgött Maraklov agya. Elsőnek az ANTARES reagált. Erősen jobbra dőlt. Maraklov agyában fenyegető jelek ugráltak. Egy M173-as Bulldog típusú léghárító tüzérségi jármű, apró tankocska, két negyven milliméteres radar vezérlésű ágyúval, tölteléknek előre darabolt wolfram ötvözetű golyók, négy mérföldön belül minden célt szétaprítanak. Az Államokban nem volt sok Bulldog; Maraklovnak nagy pechje volt, hogy pont itt találkozott vele. Zavaróberendezés nélkül csak egyetlen menekülési lehetősége volt: szélesebben elrepülni a kérélhetetlen golyók elől. Maraklovnak nem volt más választása, be kellett kapcsolnia az utánégőket.

Az ANTARES jelentése szerint a szárnyban számos kis mini-aktivátor megsérült. Egyetlen Bulldog nem volt elegendő a DreamStar ellen, de azért beleizzadt a gondolatba, hogy kis híján otthagya a fogát. A tankot gyorsan leállították, mikor az F-15-ösök a légtérbe érkeztek... Amint biztonságban érezte magát, Maraklov kikapcsolta az utánégőket, de a kár már megtörtént. A DreamStar-nak nem maradt tartalék üzemanyaga. Minden mérföld, amit nem a kijelölt cél felé tesz meg, egyenlő azzal, hogy egy mérfölddel korábban kell kényszerleszállást végrehajtania.

Balra billent, egyenesen Laguna de Santiaguillo irányába fordult, a talajtól száz láb magasságban úszott el egy kis város felett. Három másodpercre bekapcsolta a radarját – az F-15-ösök megfordultak. Az agya kérdezett, és a válasz mindent megmagyarázott – a DreamStar átért Mexikóba, a határtól két mérföldre, San Luis városka felett járt. Sikerült.

Az F-15-ös vezérgép fedélzetén, Délnyugat-Arizona felett

– Mi az ördögöt jelent az, hogy forduljunk vissza? – kérdezte Jack Harrell, az Eagle-raj parancsnoka a Davis-Monthan AFB-től a recsegő rádión keresztül. Kimerülten lejjebb eresztette oxigénmaszkját. Maradék négy gépe kiterjesztett dugóhúzóban keringett körülötte, kettő közvetlen a balján, a másik kettő fél mérföldre arrébb, szintén a bal oldalon. – Tinsel, erősítse meg az utolsó adást. Vége.

– Eagle, itt Tinsel – válaszolta az E-3B AWACS fedélzetéről a rangidős irányító. – A parancsot megerősítem. Nincs engedélyük, hogy éles fegyverekkel a fedélzetükön behatoljanak a Mazatlan Fighter Interceptor régiójába. A nemzetközi Aeronautikai Szervezet egy-tizenháromas fejezete szerint kell eljárniuk, amíg megkapják a berepülési engedélyt.

Harrellt majd szétvetette a méreg. Még nincs két perce, hogy a szeme láttára lökték a homokba az egyik legjobb pilótáját, neki meg itt kell csücsülnie, az a gazember pedig közben szépen odébbáll. És egy rohadt, csak a papíron létező vonal választja el őket egymástól. Harrell döntött. Egy vonal nem fogja megállítani.

– Vettem, Tinsel – mondta. – Megkaptuk az engedélyt, hogy belépünk a Mazatlan FIR területre. Blue Flight, Red kettő és három, menjenek vissza Goali-ra üzemanyagért. A Red Flight jobbra fordulva folytatja a támadást. Az Eagle vezérgép kilép.

– Blue Flight vette – a második csapat F-15-ös vezetője jelentett, még mielőtt Tinsel közbeszólhatott volna. Harrell jobbra döntötte a gépét, közben a két F-15-ös elindult a várakozó KC-10-es légi üzemanyag utántöltő gép irányába. A Harrellel maradt két gép továbbra is dugóhúzóban maradt.

– Eagle vezérgép, itt Tinsel – szólalt meg dühösen az AWACS irányítója. – Ismétlem, nincs engedélyük a berepülésre. Forduljon balra, irány zéró-három-zéró, emelkedjen...

Harrell kikapcsolta a rádiót. Szeme sarkából látta, hogy a bal szárnyánál lévő vadászgép felemeli és leengedi a szárnyféket, hogy magára vonja a vezér figyelmét. A pilóta felemelte két ujját, a jelet Harrell is, és a másik F-15-ös pilótája is kitűnően láthatta. Harrell bólintott, hogy megértette a jelzést, és a második csatornára, a csak a rajnak frekvenciára, állította a rádióját.

– Úgy emlékszem, azt az utasítást adtam, hogy mars tankolni – rádiózta Harrell.

– Ha rádiós, vagy navigációs gondjai vannak, uram – mondta a második F-15-ös pilótája. Downs alezredes –, nem fogjuk magára hagyni. Viszont ha a lopott gép után megy, holtbiztos, hogy nem hagyjuk el.

– Utánamegyünk, ugye – szólalt meg a harmadik pilóta, Chan hadnagy is. – Beleőrülnék a gondolatba, hogy hagyjuk meglógni, és a semmiért kockáztattuk az életünket.

- Tinsel elég mérges volt – jegyezte meg Downs. – Biztos, hogy ezt akarja, uram?
- Megtesszük, ami tőlünk telik, nem igaz? – Harrell ellenőrizte a feje feletti műszerfalat, amelynek pillanatnyilag az volt a feladata, hogy az AWACS irányítójeleinek segítségével ne veszítse el a lopott gépet. Örömmel látta, hogy a kapcsolat nem szakadt meg. – Még látom az XF-34 jeleit. Vezér jobbra tíz fokkal, lemegy kétezer lábra. Kettes, közép járőrözés, hatezren; hármas, magas CAP-on, tizenkét órán. Kapjuk el a fickót.
- Kettő.
- Három.

A két pilóta lassan felemelkedett a megadott magasságra. Harrell a DreamStar útját követte. Pillanatokkal később gyenge bippelést hallott, ez jelezte, hogy a Scorpion rakéta követte az AWACS utasítását, és rátapadt a célra... Harrell ellenőrizte, hogy a kísérő pilóták tiszták, aztán a Fox kettőt jelentett a gépeket összekapcsoló frekvencián, és megnyomta a rakétaindító gombot...

Mexikó északnyugati területe felett

A DreamStart körülölelő zöld „ég” még nem szivódott fel, az AWACS még mindig szem előtt tartotta. Maraklov mégis engedélyezett magának egy pillanatnyi pihenőt. Visszafordultak. Túlbecsülte ezeket a hétvégi harcipilóta-zsokékat. Tisztelik a szabályokat, betartják az előírásokat. Nem mernek kockáztatni.

Maraklov ezer lábnyi emelkedésre adott utasítást, hogy megtalálja a legbiztonságosabb magasságot. Átkapcsolt, már nem a gyorsaság volt fontos, hanem a kitartás. Össze kellett hangolnia az üzemanyag-számítógépet a robotpilótával, hogy kitalálják azt az ideális repülési magasságot, ahol a legkevesebb üzemanyag-fogyasztás mellett a leggyorsabban haladhat a gép, a lehető leghosszabb ideig. Nem szabad az üzemanyagot pazarolni...

Nem akart hinni az agyának, amikor meghallotta a rakétaindítás vészjelzést. A farokérzékelő jelzett. Pillanatnyi döbbenetében döntésképtelennek érezte magát, tehát segítségül hívta az ANTARES-t, végezze el ő a szükséges manővereket.

Az ANTARES nem süllyesztette tovább a gépet, épp ellenkezőleg. Hirtelen emelkedni kezdett, bekapcsolta az utánégőket, vízszintesre állította a repülőt, aztán bekapcsolta a támadóradart. Abban a minutában kirajzolódott Harrell gépének képe a radarképernyőn... pontosan öt mérföldre volt. Az ANTARES radarja rátapadt, és az utolsó AIM-120-assal megcélozta a magányos üldözőt. Öt mérföld távolságra, alig valamivel az F-15-ös felett biztosra lehetett venni, hogy a Scorpion nem fog célt téveszteni. A DreamStar akkor egyenesen Harrell F-15-ösének lángoló törzse felé zúgott, csak az utolsó pillanatban került ki. Mindezt olyan gyorsan tette, hogy Harrell Scorpionja, amelyik kötelességtudóan követte a DreamStart, most „megzavarodott”, és a már lángoló F-15-ösbe csapódott.

– Te jószágos úristen...

Downs balra dőlt, elfordult a tűzgolyóvá változott vezérgéptől. Előtte, alatta nem volt más, csak tűz. Alig néhány másodperce vált el Harrell szárnyától. Az előbb a rajparancsnok még tökéletes, iskolapéldának is beillő tüzelőállásban repült, a következő pillanatban a célpont eltűnt, helyette egy rakéta csapódott Harrell gépébe! És nincs, nem maradt más, csak fémtörmelék és robbanó üzemanyag.

- Eagle Három, itt Kettő. A Vezért eltalálták. Megy lefelé... nincs ernyő! Nincs ernyő...
- Látom, Kettő, látom. Jézus Mária!!!

– Átvettem a vezetést-jelentette Downs. – Állj közép CAP-re, és kövess. Az a szemét nem ússza meg...

– Eagle, itt Tinsel malibun – a malibu FM 660 frekvenciát jelentett, a raj szigorúan titkos csatornáját. Remek, gondolta Downs, most már a titkos frekvenciát is ismerik. – Eagle, vettük, hogy a vezérgépet találat érte. A kutató és mentőcsapatokat értesítettük. Azonnal hagyják el a tiltott zónát, máskülönben ellenséges gépként bánnak magukkal, és lőnek. Visszaigazolást kérek, engedelmességedjének. Vége.

– Tinsel, itt Eagle kettő. Harrell ezredest most lötték le. Azt akarja mondani, hogy engedjük el azt a rohadékot?! Vége.

– Nincs más választásunk. Downs, a fene egye meg. – Új hang, feltehetően az AWACS parancsnoka vette át a szót az irányítótól. – Nem keveredhetünk nemzetközi botrányba. Nem szeghetjük meg a szabályokat. Amint engedélyt kapunk a berepülésre, ronggyá lőhetik. Most pedig húzzák el onnan a csíkot, mielőtt a mexikóiak tüzet nyitnak magukra. Mert akkor mindannyian szarban leszünk, maguk is, meg én is. Ez parancs. Vége.

A DreamStar alig néhány lábnyira húzott el a köves, száraz folyómeder felett, ide-oda cikázott az Oinecate-hegység szurdokai között. Időről-időre radarjával végigpásztázta az eget, minden tiszta volt.

Mégis, ez a legutolsó támadás olyan váratlanul érte, hogy Maraklov szükségesnek érezte, hogy a porban tartsa a gépet; az ördög soha sem alszik. Mindaddig rejtkehelyről rejtkehelyre villant, míg el nem érte az AWACS betérítette terület határát. Akkor is csak lassan emelkedett, ügyelt arra, hogy ne kerülhessen egy kereső radar sugarába. Néhány percig ötszáz láb magasságban repült a Magdaléna folyó felett, és csak ekkor volt teljesen bizonyos abban, hogy az amerikai radarok nem érhetik el. Természetesen a közeli Hermosillo radarhálózata is őt kereste, de a hetven mérföldre lévő állomásnak csak nagy magasságban volt hatékony a radarrendszere, alacsonyan szálló gépet nem észlelt. Elérte a Sierra Madre Occidental hegység északi lábát, végre tízezer lábra emelhetette a gépet.

Az ünneplésnek sajnos még nincs itt az ideje, gondolta. Kereste azt a helyet, ahol vész esetén azonnal leteheti a gépet; sajnos ennek komoly valószínűsége volt, tudniillik a számok azt mutatták, hogy kezd kifogyni az üzemanyagból. Háromszáz mérföldre volt Laguna de Santiaguillótól, és összesen két és fél ezer liter üzemanyag volt a tartályokban. Az adott körülmények között az ideális állandó sebessége, a teljes sebesség mindössze ötven százaléka épp csak arra elegendő, hogy a levegőben tartsa a gépet. Tizenegyezer láb magasságban járt, a még megengedett biztonságos repülési magasságban – a távolban már feltűnt a Sierra Madre legmagasabb csúcsa, a Cerro Chorreras, gonosz, rosszindulatú falként meredt a jobbján, mint egy óriás, akj arra vár, hogy megragadhassa, és magához rántsa a gépet.

Nincs elegendő üzemanyag, hogy magasabbra mászon. Sőt, a legjobb az lenne, ha süllyedni engedné a gépet, mert ilyen lassú tempó mellett, ezen a magasságon még lezuhan. Ilyen terepviszonyok mellett kénytelen lesz keletre tartani, egyenesen a torreoni vadásztámaszpont irányába. Miután sikeresen kikerülte a minden technikával felszerelt négy amerikai vadászgépet, most csúfos módon a várakozó mexikóiak ölébe pottyanna. A mexikói kormány biztos örömmel fogadná...

Az ANTARES-nek saját adatbázisát kellett átnéznie, hogy megfelelő landolóhelyet találjon. Nem könnyű feladat. A DreamStar már mélyen benn járt a Sierra Madre hegyvonulatai között. Felülről jól látszottak a poros, száraz fücsomókkal szegélyezett leszállópályák-minden ültetvényes, bányászváros, minden kábítószercsempész saját füves kifutópályával rendelkezett. A többség egyszerű csapás, ahonnan kiirtották a nagyobb gazos bokrokat. Sok közülük a magas fennsíkon húzódott, távol a lakott területtől, vagy a használható utaktól. Ha Kramer és Moffitt az üzemanyagot ide szállította, a teherautónak ez több napjába is beletelhetett.

Pár perccel később Maraklov megkapta a terület térképét, külön jelölve a lehetséges landolási helyeket. San Pablo Baleza és Rancho Las Aojuntas leszállópályái használhatatlannak bizonyultak. Parral sem állt jobban bár más okból – a számítógép szerint ezen a reptéren forgó fényjelzők, és a leszállópálya mellett villogók voltak, ez pedig azt jelenti, hogy a katonaság és a helyi milícia is használja a repülőteret. Túl mozgalmas lenne a titkos leszálláshoz.

A legutolsó lehetőség tűnt a legtöbbet ígérőnek. Egy kétszáz méter hosszú aszfaltozott kifutópálya, az Ojito. A részletes térképrajz szerint olyan volt, mint egy völgybe vágott úttest, és valószínűleg eredetileg az is volt, csak idővel kiszélesítették. Közép-Mexikót számos ehhez hasonló leszállópálya szántotta keresztül-kasul; időszakonként szükséges volt a légiközlekedés, viszont sem pénz, sem hely nem volt elegendő arra, hogy tisztességes repülőteret építsenek. Ojito az eredeti leszállási helytől száz mérföldre északnyugatra volt, ez a cakkos hegyláncok között legalább négy órás várakozást jelentett.

De Maraklov döntött, és a második rádióját egy különleges UHF frekvenciára állította. – Kramer, itt Maraklov. Hívlak. Vége.

A rádió megreccsent, a pilóta kiszűrte a zajt, de vigyázott, hogy ne terjessze ki a hatósugarát. Semmi válasz. Több mint kétszáz mérföldre volt Laguna de Santiaguillótól. Valószínűleg a hegyek miatt nem veszik az adását...

– Maraklov, itt Kramer. Adását vettük. Üdv. Sikerral járt.

Maraklov végre elengedhette magát. Olyan megkönnyebbülést érzett, amiről nem is álmodott.

– Figyeljen, Kramer. A terv változik. Az új leszállópálya koordinátái: kilo-victor-öt-egy-öt, lima-alfa egy-három-hét. A helyzet súlyos. Vége.

– Értettük. Figyeltük az útját. A levegőben vagyunk, a landolásnál találkozunk. Mindjárt hazaér. Kramer kiszáll.

A hivatali rendszámmal ellátott kék limuzin csikorogva fékezett, alig négy lábra a Cheetah orrától. Elliott tábornok kiugrott a kormány mögül, közben kivágta az ajtót, megállt, és a hüvelykujját elhúzta a toroka előtt. Elég örültnek látszott, hogy ha kell, akár pusztá kézzel is visszatartsa a Cheetah-át. Briggs az utasülésről pattant elő, a fülvédő a fején, fegyvere pedig egyértelműen fenyegetően állt a kezében. Patrick látta, hogy a fejét rázza. Kétségtelenül habozás nélkül beelőne a Cheetah kerekébe.

– Csukd le, J.C.

Powell motyorgott valamit, mikor a hangkapcsolással babrált. – Lecsuktam, energiát bekapcsoltam.

– *Motor lezárva, fékek készen, belső energia kapcsolva, indulásra kész* – válaszolta a számítógép.

– Indulásra kész – ismételte J.C. A motorok egymás után, tíz másodperc alatt elérték a kellő, nyolevanszázalékos fordulatszámot, majd kikapcsoltak. Patrick nem nyúlt a műszereihez, készenléti állapotban tartotta őket, hogy mikor – illetve Elliott dühös arcát nézve, ha – elindulnak, ne legyen fennakadás. Elliott félrelökte Butler őrmestert az útból, és nehézkesen felmászott a legénységi létrán.

– Hova a pokolba akartok menni?! Megörültetek?

– Pontosan tudod, hova készülök – válaszolta halkán McLanahan.

– A te parancsod?

– Igen.

Elliott először Patrickra bámult, aztán a belső energiaszolgáltató műszerfalára, amelynek generátora idegesítően sistergett. – Kapcsolják már ki!

– Hagyja úgy, ahogy van, őrmester – parancsolta McLanahan.

Elliott először Powellre, aztán McLanahanra rázta az öklét. – Tudtam, hogy maga örült, de te Patrick, túlmentél minden határon. James ellop egy gépet, erre te is csórsz magadnak egyet! Már csak az egyenlőség kedvéért...

– Ne csinálja, tábornok. Ne mondja, hogy nem érti, mit akarok csinálni, és miért.

– A DreamStar már rég elment, Patrick – mondta Elliott. – Most már a légvédelmisenk feladata, hogy földre kényszerítsék, vagy lelőjék. Mi semmit nem tehetünk...

– Már hogyan tehetnénk, Brad. Úgy lehozzuk azt a gépet, mint a sicc.

Váratlan, ám ugyanakkor ismerős volt McLanahan átváltozása. Ez volt McLanahan, „Mac”, nem Patrick, az a fickó, akire még a bombázóversenyéről emlékezett, aki részt vett az Old Dog nyolc évvel korábbi misszióján – ravasz, makacs, önbizalomtól duzzadó. Mindaz előjött, ami annak idején annyira megragadta a fiatal navigátorban. És okos a fickó. Mindenki tudta róla, semmilyen politikai csatározásban nem vesz részt, nem kedveli a felesleges hőzöngést és a hamis szakértelem nem téveszti meg. Mióta a tervezési részleg egyik vezetője lett, néhány tulajdonságát félre kellett tennie, de az Old Dog robbanása, Wendy Tork sebesülése felébresztette a régi, a fiatalabb Patrick McLanahant. Újra az lett, aki régen volt...

– Optimális esetben sincs több üzemanyag a fedélzeten, mint amennyi Mexico Cityig elegendő – folytatta McLanahan. – De vegyük figyelembe azt is, hogy max alfával szállt fel, támadásokban vett részt, támadásokat kellett elhárítania, úgyhogy az üzemanyaga ennél csak sokkal rövidebb távolságig elegendő. Biztos vagyok benne, már régen valahol a földön van...

– Na és, mire mérsz vele? – kérdezte Elliott. – Ha egyszer a földön van...

– Miért lopta el a DreamStart, ha előre tudta, hogy nem lesz elegendő üzemanyaga. Hogy néhány mérföld után el kell hogy hagyja a gépet? Ennek csak akkor van értelme, ha segítséget várt valahonnan, ha olyan helyre vihette a gépet, ahol üzemanyagot vehet magához. A legközelebbi hely természetesen Mexikó. Ott kell keresnünk.

– De nem tudhatod biztosan. Mi van akkor, ha csak egy kis örömpülésre vitte el a DreamStart? Úgy összenőtt azzal a géppel a nyomorult, mint anya a gyermekével. Azt hiszi, hogy kizárólagos tulajdonosa.

– Örömpülés közben lőtte ripityára a Megafortresst?

– Lehet, hogy az ANTARES támadta meg a B-52-est – vágott közbe Powell. – Az ANTARES-től kitelik, hogy az elkerülő manőver során támadási parancsot adjon ki, a manőver részeként. James tudtán kívül is megtörténhetett.

– Idehallgassatok! A vita, az elméletgyártás nem visz minket közelebb a DreamStarhoz. Az Old Dogot lelőtték. Ez tény. James elvitte a DreamStart. Ez is tény. És a Cheetah az egyetlen olyan gép, amelyiknek esélye van a DreamStarral szemben. Láttuk, hogy a többiekkel mi történt. A Cheetah fedélzeti műszerei megtalálják a DreamStart, akár a földön, akár a levegőben. Ha a földön van, odaküldhetem a csapatainkat. A mexikóiak kiabálni fognak, de tenni nem tesznek semmit sem ellenünk. Ha meg a levegőben van, hát elfogom. Akár így, akár úgy, már rég fel kellett volna emelnünk a fenekünket. Azonnal.

Elliott habozott. McLanahan talán kiborult, nem is csoda, de ugyanakkor nagyon világosan látja a helyzetet. A kérdés már csak az, mit szól mindehhez a vezérkar? Beleegyeznek-e, hogy McLanahan a Cheetah fedélzetén a DreamStar elfogására induljon? Nyilvánvaló, máris több tucat vadászgép eredt a nyomába; a Cheetah pedig legalább annyira egyedi és titkos gép, mint a DreamStar – túlságosan értékes, hogy valódi, vérre menő csatában kockáztassák. Talán arra fognak gondolni, hogy Dreamlandben mindenki féleszű, és becsukják a telepet.

– Először engedélyre van szükségem – jelentette ki Elliott. – Fel kell hívnom Washington.

– Erre most nincs idő. Minden elvesztegetett perc előnyt ad a DreamStarnak.

– Ön uram bármelyik pillanatban adhat felszállási engedélyt a Cheetah-nak – szúrta közbe Powell. – Hadd szálljunk fel, és induljunk délnek. Mikor megkapja az engedélyt, tovább folytatjuk az üldözést... de ha a földön maradunk, amíg az engedély megérkezik, akkor tényleg csak bottal üthetjük a DreamStar nyomát.

– Nem tehetem. Ezek a gépek nem az én tulajdonomban vannak. A vezérkar és a Pentagon rendelkezik felettük. Ezek kísérleti gépek, és nem bevetésre szánt repülők. Abszolút illegális dolog lenne, ha engedélyezném a felszállást és az üldözést. Hát nem képesek megérteni? Nem tehetem.

– De, értem. Most viszont engem értsetek meg. Senkinek nem engedem meg, hogy megakadályozzon abban, hogy felszálljak és utolérjem a DreamStart. James tolvaj, kém vagy áruló. Itt van a gép, amivel vissza tudom hozni. Ami engem illet, a bürokratikus lószar egy cseppet sem érdekel. Attól a DreamStar még eltűnhetne a homályban. Én pedig nem engedem meg, hogy ez történjen. Aki akarja, az játssza a kisdud politikai játékait. Én köszönöm, nem kérek belőle. Az áldásával vagy anélkül, de repülünk.

És ezzel Hal Briggsé lett a főszerep. Vajha a parancsnokát, vagy legjobb barátját támogatja?

– Ne is álmodj róla, Patrick – mondta. – A tábornok parancsa ellenére nem tehetsz, nem engedem. Most nem... – És Elliotthoz fordult. – Uram, én is ennek a testületnek vagyok a tagja, és történetesen Patrick McLanahan ezredessel értek egyet. Adjon felszállási engedélyt, és hagyja, hogy elkapják azt a szemetet. Ennél jobb tervünk nincsen.

– Ha megkapom az engedélyt...

Briggs mély levegőt vett. – Uram, hiszen az eddigi élete során a tervei feléhez sem kért engedélyt. Tíz évvel ezelőtt felépítette az Old Dogot, engedély nélkül, teljesen titokban eszkábálta össze. A Kavaznya elleni akció illegális volt. Az Old Dogot engedély nélkül próbálta ki. Betörtünk az oroszok légtérébe, és nem volt jóváhagyásunk rá. Megtámadtuk és megsemmisítettük a lézertelepet anélkül, hogy bárki igent biccentett volna. Egyedül döntött uram, mert így kellett tennie, és mert megvoltak hozzá az eszközei és az emberei.

– De ez más...

– Miért? Mert most az ezredes szegi meg a szabályokat, és nem maga? Megkockáztatom uram, hogy kijelentsem: McLanahan ezredes a valamikori Bradley Elliott kiköpött hasonmása. Vállalja a veszélyt, seggbe rúgja akit kell, úgy, ahogy azt maga tette húsz évvel ezelőtt. Olvastam az életrajzát, tábornok... – hadarni kezdett, félt, ha levegőt vesz, elveszíti az önuralmát. – Egy forrófejű rajparancsnokot elsüllyesztenek valahova senkifalujába, ahol nem sok vizet zavarhat... Mondhatjuk, hogy kirúgták Nevadába, nem igaz? Valakinek a fejére kakált, és büntetésből a sivatagba került, ahol nincs útjában senkinek.

– Hal, én mostanáig türelmesen hallgattam, de ez már sok...

– De maga nem feküdt ki. De nem ám. Senkifalujából megalkotta Dreamlandet. A Pentagon erre bizonytalan projektekre hajszolta volna, ha a tervek kudarcot vallanak, maga a felelős, és oltári nagyot bukik. De mit tesz isten, nem ez történt. Azok ott fenn nagyot tévedtek, magának minden sikerült – nem mindig tartotta be a szabályokat, nem kért minden lépéséhez engedélyt, és magáé lett a hitel. És hamarosan minden új technikai alkatrészt Dreamlandbe küldtek. Ez lett az etalon. Oké, maga most tábornok lett, az új vezér, és szembe találta magát a kis Bradley J. Elliott-tal, akinek más a neve. Patrick McLanahan. Ugyanakkora szarba nyúlt, mint húsz évvel ezelőtt maga is.

Elliott tudta, hogy Halnak igaza van. McLanahant nem csak azért választotta magának, mert tudta a fickóról, hogy a legjobb navigátor, hanem mert saját fiatalkori mását látta benne. És azt is tudta, mennyire rosszul esett látnia McLanahan átalakulását; mintha videón visszapörgette volna mindazt, amin maga is keresztülment, míg négycsillagos kiválóság lett belőle. Súlyos katasztrófa kellett ahhoz, hogy hamvaiból újjáéledjen a régi Patrick McLanahan, az a navigátor, aki úgy indult egy orosz lézertelep megsemmisítésére, mintha terepgyakorlatra menne Idahóba.

Elliott McLanahanra nézett. – Mac, füstöljön bele. Mindegy, mibe kerül, rajta.

Elliottnak arra is alig maradt ideje, hogy lekecmeregjen a létrán, a Cheetah motorjai feldübörögtek. Mikor Briggs felnyúlt a létráért, Patrick megragadta a karját. – Életemben nem hallottam ilyen hatásos beszédet, Hal – mondta elismerően.

– Vallomással tartozom, pajtás. Soha az életben nem láttam az öreg életrajzát. Csak ismerem valamennyire, és tudom, mi történik a színpalak mögött. De most tűnés innen, és hozz néhány csörgőkígyót ajándékba.

Ojito felett, Közép-Mexikó

Tíz perccel később

A DreamStar adatai helyesek voltak, csak egyet nem tudhatott Ojítóval kapcsolatban, tudniillik, hogy legalább egy éve nem tartották karban.

Maraklov bekapcsolta a landoló-rendszer műszereit, amelyek az adatbázisból megkapott helyzet, emelkedés és egyéb információk alapján megrajzolták a környező terepet, és a térképen fénypontokkal kijelölték a siklópályát és a leszállópályát.

Maraklovnak azonban félre kellett rántania a gépet, mert a kifutópálya végén hatalmas, sűrű faszor állta el az utat, amikor pedig elérte magát a „repülőteret”, egyszerűen nem látta a pályát a dudvás cserjéktől és felhalmozódott szeméttől. Nem volt más választása, nem vehette figyelembe az üzemanyagjelzést, nem tehetette le a gépet; betáplálta az akadályokat, és újra próbálkozott. Ki kellett használnia a pálya minden centijét, ezért szinte lebegve megállt egy facsoport felett, az utolsó pillanatban tudta csak elkerülni az ütközést – a manőver újabb üzemanyagot emésztett fel.

A földet érés pillanatában meg kellett állapítania, hogy Ojito távolabb van – addig is fák és épületek álltak el az útját, alig pár méterre a gép orra előtt. Valaki a közelmúltban egy kis karámot, farmházat épített a kifutópályára, feltehetően azért, hogy megkönnyítse az állatok „bevagonírozását”. Azzal pedig éppenséggel semmit sem törődött, hogy a fák benövik a leszállópálya többi részét.

A tolóerő fűvókáit és a légréseket fékezésre állította, és beletaposott a fékbe. A bal fék beragadt, a csúszásgátlója elromlott; túlhevült, és a számítógép kikapcsolta, hogy ne gyűjtse fel a kereket. A DreamStar jobbra csúszott – a tolófűvóka villámgyorsan jobbra fordult, szerencsére sikerült egyenesben tartani a gépet a keskeny ösvényen. A bal szárny azonban leborotválta az út menti apró, rozoga bódékat, éktelen csipogás, sivítás közepette rémült csirkék és malacok menekültek szerteszét. Az egyik épület lángra kapott, nem bírta elviselni a DreamStarból áradó hőt.

A DreamStar elgurult az égő épülettől – egy pillanattal később a lángok belekaptak volna a szárnyába. A többi épület is recsegett-ropogott. Maraklov visszafelé gurult a pályán. Megfordult, a pálya felezővonalára állt, a motor üresen járt. Ha katonák vagy rendőrök érkeznének, még maradt annyi üzemanyag, hogy felszálljon és két-háromszáz métert megtegyen, mielőtt lángolni kezdene maga is. Ennyi elég is ahhoz, hogy megforduljon, és összetörje a DreamStart.

A rádiót Kramer frekvenciájára állította. – Kramer, mi a pozíciója? – gondolta, és az ANTARES közvetítette a gondolatát.

– *Vsztretyemsjah zav dvah minutah, tovaris* – válaszolta Moffitt. Maraklov pillanatnyilag semmit nem óhajtott jobban, mint egy tolmácsgépet. Nem értette, mit mond Moffitt.

Ez még komoly gondot fog jelenteni, gondolta magában. Nincsenek ugyan a Szovjetunióban, de Mexikó sajnos sokkal közelebb van Moffitt vadászterületéhez, mint Maraklovéhoz. Gondja lesz Moffitt-ra, és a többi Moffittokra, akikkel összehozza a sorsa –

azokra, akik nem bíznak benne, akik azt hiszik, hogy átállt az ellenséghez, hogy kettős ügynök, akiket megesz a sárga irigység, hogy ő évekig élhetett Amerikában. Most azonnal meg kell kezdenie az átváltozást. Vissza kell vedlenie oroszra. Sürgősen.

– *Ja... Ja nye panyimaju* – gondolta Maraklov, de az ANTERES ezzel az információval nem tudott mit kezdeni. Tényleg nehéz nyelv az orosz, vélte Maraklov, hasonlóan sok más szorgos nyelvtanulóhoz. Most azonban beszélnie kell, ha másképp nem megy, angolul. – Ismételje.

– Jaj, elnézést, James kapitány – Moffitt a szokásos bűbajos modorához nyúlt. – Elfelejtettem, hogy már nem beszél oroszul. Két perc múlva ott vagyunk.

Maraklovnak most nem volt ideje Moffitton merengeni. Helybeli parasztok jöttek át az erdőn. Voltak akik a tüzet oltották, mások a DreamStarra mutogattak. Maraklov nem látta, hogy fegyver lett volna náluk, de a biztonsági óvintézkedések azt diktálták, hogy mindig a legrosszabbra kell elkészülni, nem engedheti őket közel, ha mégoly ártatlan falusi parasztok is...

Hatalmas sötétzöld teherkocsi zötykölődött elő az ösvényről; vagy egy tucatnyian felugráltak rá, és lassan megindultak a DreamStar irányába. Ennyit az ártatlan falusiakról.

Maraklov felpörgette a motort. Hatalmas porfelhőt kavart maga köré, szinte teljesen betakarta a közeledő teherautót. Az megállt, az emberek leugrottak, és a kifutópálya szélére rohantak. Maraklov most már látta a vadászpuskákat és pisztolyokat. A teherautó újra elindult, kétoldalt a fegyveres falusiak kísérték.

Maraklov újabb porfelhőt kavart, hogy elijessze őket. De hiába. A fűvókat „felszállás” állásba emelte. A kocsi már ezer lábnyira sem volt. Ha a szárnya nem sérült volna meg, akkor sem lenne képes elrepülni felette. Nincs az a pénz, amiért kockáztatná a DreamStar ezekért az emberekért. Ha közelebb jönnek... túlélte a vadászgépeket, a föld-levegő rakétákat, a léghárítási tüzérseget, a tankot, Amerika legjobb fegyvereit. A fenébe is, csak nem hagyja, hogy egy maroknyi mexikói paraszt vadászpuskákkal fogja el őt!

A falusiak már csak száz yardnyira voltak, amikor mennydörgő robaj rázta meg a völgyet. Porfelhő kavargott, géppuskatűz ropogott. A pálya két oldalán álló fák koronáját eszeveszetten szaggatták a golyók. Hurrikán kavargott, ágak recscentek, gallyak törtek, a rémült mexikóiak eltűntek. A leszállópálya közepén megjelent a rémület forrása.

Maraklov lenyűgözve nézte. Hatalmas Boeing CH-47 Chinook teherszállító helikopter, kettős rotorú, legalább húszéves, de még mindig hatásos. A veterán gép akcióra készen okáda magából a füstöt. A helikopter mindkét oldalán a nyitott ajtóban húsz milliméteres géppuskák – igazi harci gép volt, nem holmi roncsdarab. Nyolc légsavarszárnya egyenként száz láb átmérőjű, alig fért el a fák és bokrok ágai között. A KGB a végére biztosította, hogy a DreamStarnek egyetlen porcikája se sérülhessen meg. A helikopter landolt, azonnal tizenkét állig felfegyverzett férfi ugrott elő a teherszállító részből. Ketten a légsavartól felszított lángok alatt roskadozó épületekhez rohantak, a többiek a helikopter két oldalánál a kifutópálya szélét biztosították. És végül előmászott Kramer és Moffitt is. Fekete-zöld üzemanyagszállító kocsit vezettek.

Maraklov felnyitotta a fülke tetejét, a helikopter legénysége egy létrát támasztott a DreamStar oldalához, hogy Kramernek lépcsőt biztosítsanak. Maraklov utasítást adott a karbantartó műszerfálnak, hogy automatikusan feltáruljon az üzemanyagtartály nyílása. A legénység összekapcsolta a tartállyal az újratöltő adaptert. Mások a DreamStar farokrészén lévő laza acélostlemezeket hámozták le, megint mások a szárny sérüléseit vizsgálgatták. Mindeközben két fotós szünni nem akaró serénységgel kattogtatta a masináját.

Kramer már a létra tetején állt, a pilótafülke pereménél, és bekapcsolta a fejhallgatóját. – Hall engem, Maraklov?

– Igen – válaszolta az ANTARES-szintetizált hang. Nem mozdult, meg sem próbálta levenni a sisakját, vagy felemelni a rostélyt.

– Üdvözlöm, Andrej. A teljesítménye egyszerűen hihetelen.

– Köszönöm – válaszolta a géphang.

– Tud mozogni? Bizonyára elfáradt. Fel tud kelni?

– Nem akarom megzavarni az ANTARES kapcsolatot amíg biztonságban nem landoltam Nicaraguában. Az üzemanyag-utántöltést járó motor mellett is be lehet fejezni. Késedelem nélkül szeretnék indulni.

– Értem. Már megkezdjük az utántöltést. Hoztunk fegyvereket és muníciót.

– Milyen rakétákat?

– A legjobbat abból, amink van – vágott közbe Moffitt. Ő is az interfont használta. A DreamStar másik oldalán mászott fel, mélyen behajolt a pilótafülkébe, és ámuldozva figyelte a műszerfal képernyőjén pillanatok alatt lélegzetelállító sebességgel változó jelzéseket. – Maraklov az utántöltést ellenőrizte, ennek az adatait figyelte Moffitt. – Kétszáz heveder húsz milliméteres löszert, plusz két AA-11-es rövid-hatótávolságú rakétát és két AA-14-es közép-hatótávolságú rakétát...

– Egyik sem elég – szakította félbe Maraklov ANTARES hangja. Moffitt megpróbált benyúlni a pilótafülkébe, és megnyomni az egyik gombot, de Maraklov azonnal kikapcsolta a monitort. Moffitt visszahúzódott. – Tökéletes kapcsolat híján a rakétáknak irányítás nélkül kell megtalálniuk a célpontot. Sem az AA-11-es, sem az AA-14-es nem képes erre.

Moffitt válasza várható volt: – A maga amerikai barátai persze mindenképp a legjobbat csinálták, igaz?

– Csönd legyen – szólt rá Kramer. Aztán Maraklovhoz: – Nem használhatja megtévesztő rakétáknak? Talán elijesztek...

– Csak feleslegesen terhelnek, és veszélyesek is lehetnek, egyébként sem engedek senkit ennyire közel magamhoz. Az ágyúba való golyókat elfogadom. Azok standard méretűek.

Maraklov kinyitotta az ágyúraktár ajtaját, a húsz milliméteres ágyú kiemelkedett az orrban található löállásból. A fotósok fényképeztek, a legénység pedig nekilátott a muníció beraktározásának. – Van még egy fontos dolog. A bemenő műszerfal bal felől. Van ott egy fekete doboz, „adattovábbítás” felirattal. Azt azonnal ki kell kapcsolni.

– Mi az?

– Automatikus telemetrikus adatközvetítő – magyarázta Maraklov. – Motor és repülési adatokat közvetít. Száz mérföldes körzetben minden légi jármű, többek között az F-15-ösök is vehetik az adást, és a nyomomba eredhetnek. Az ANTARES nem kapcsolhatja ki. Kezdenek máris neki.

Kramer kiadta a parancsot, aztán: – Mik a tervei, hogyan jut el Nicaraguába?

Szóval jól sejtette, tényleg Nicaraguába kell repülnie. Neki mindegy, legyen Nicaragua... – Ameddig lehet a hegyekben maradok, és kikerülök a katonai támaszpontokat. – A többfunkciós főképernyő villogni kezdett, és előpörögtek az útvonalat követő térképek. Maraklov folytatta. – Durangótól nyugatra és Culiacantól keletre tartok, kikerülök két támaszpontot, aztán Sierra Madre de Sur felé, San Mateo és Acapulco között. Szerintem semmi gond nem lesz, simán kikerülhetem Tuxtla Gutierrezre és a villahermosai katonai bázisra... Átrepülök a határon, Guatemala nem fog bajt csinálni. Hondurasban már nem vagyok ennyire biztos. – Az ANTARES hangja semmit nem árult el Maraklov valódi félelméről. Loorangóból és El Salvadorból nagyobb amerikai támadásra lehet számítani, de remélem nem lesz azért az sem túl komoly. Alig kétszáz mérföldet kell Guatemala és Honduras légterében repülnöm, szerintem húsz perc alatt megteszem az utat. Feltételezem, hogy a végállomás Sandino lesz.

– Igen... erről jut eszembe – szólalt meg Kramer. – A nicaraguai kormány hajlíthatatlan, nem engedi Managuába a DreamStart. Azok tényleg hisznek az amerikai nagybácsi meséjében, és attól félnek, hogy a nagy testvér a New Jerseyt is beveti, hogy eltörölje a föld

felszínéről azt a várost, ahova a DreamStar megérkezik. Természetesen találtunk egy alternatív megoldást, Managuától északra, Sebaco repülőterén fog leszállni.

Maraklov már aktivizálta is a DreamStar fedélzeti adatbázisát, a következő pillanatban a képernyőn megjelent a szóban forgó repülőtér minden adata, részletes térképpel egyetemben. – Bányászváros, poros leszállópályával, igaz?

– Napra kész az információja – válaszolta Kramer. – Bár, az igazat megvallva, nem olyan régen némi módosítást végeztünk, a magunk ízlésének megfelelően. Sebaco ma már funkcionáló repülőtér, katonai támaszpont, és a mi embereink üzemeltetik. A kifutópályákat kiszélesítettük, aszfaltoztuk, meghosszabbítottuk, és légelhárító tüzéség vigyázza a légterét. A KGB Közép-amerikai Parancsnokságának a székhelye lett. Természetesen egy raj MIG-29-es vadászgépet is odatelepítettünk. Otthona lesz, távol az otthontól. Hosszú idő után először érezheti a hazai ízeket.

– Igen – válaszolta roppant tömören Maraklov.

Megmozdíthatatlanul ült a katapultszékben, és gondolkodott, érezte az életet adó üzemanyag áramlását, az energiát, az életerőt. És mégis, látva, hogyan kergetik el, vadásszák le hatékony honfitársai a mexikói parasztokat, úgy érezte, sarokba szorították. Magányos volt. Az ottani KGB-sek, a honfitársai idegenek voltak, akár a Marslakók. Tipikus amerikai volt, aki csodálkozással vegyes hitetlenkedéssel nézi az orosz katonákról készült felvételeket: kíváncsiság, csodálkozás, és egy kis félelem volt amit érzett. Az ellenségből hirtelen honfitársakká lettek. Akkor miért e rossz érzés?

Előrefordult, a gép orrát figyelte. Megpillantotta Kramer segédjét, a magas, vaskos verőlegényt, Moffittot. Teljesen mindegy, hogy micsoda feladatra vállalkozott, és ez idáig sikeresen, a Moffitthoz hasonlóaknak örökké gyanús lesz, szálla a szemekben. Átállt? Kettős ügynök? És mi lesz, ha a hazatérő hős kényelmetlenséget okoz? Legalább azt nem felejtette el, hogyan gondolkoznak, glasznoszty ide, peresztrojka oda.

Maraklov aktivizálta a DreamStar támadó radarját, minden energiát a jobb első orr-részben felállított antenasorra összpontosított. De pár pillanattal később kikapcsolta a radart. Hihetetlen élvezettel sütögette volna Moffittot mikrohullámaival.

Moffittal és a többi moffittokkal majd később foglalkozik. Később, de nem későn. Hősnek lenni veszélyes lehet. De nagyon előre szaladt. Még nem volt hős. Most még nem. Pillanatnyilag se nem több, se nem kevesebb egy szokatlan amerikai árulónál.

– Tinsel, itt Storm Egy. Az utántöltést befejeztem. Goalie, háromzéró, minden rendben.

– Storm Egy, érttem. IFF ellenőrzésre álljon kettes és négyes módra.

– Értettem. – J.C. Powell kiadta az utasítást, hogy a két szigorúan bizalmas, csak katonai használatra alkalmazott csatornát aktivizálják. Majd ezzel fogják segíteni Tinselt, az E-3B AWACS radarrepülőt, hogy megtalálja és azonosítsa a Cheetah-t. Tinsel most azt az utasítást adta, hogy J.C. egyenként kapcsolja újra be az adóvevőket.

McLanahan leengedte az oxigén-rostélyát. A várakozás a legrosszabb... várni, hogy megkapják a különleges felszállási engedélyt, hogy használhassák a KC-10-es üzemanyagszállító és feltöltő gépet, hogy csatlakozhassanak Tinselhez és a többi vadászgéphez. És most arra kell várniuk, hogy engedélyezzék Mexikó légterébe a berepülést. Viszketett, hogy elkezdhesse már az üldözést. Milyen messze járhat már a DreamStar... Folytatta a műszerellenőrzést, és Ken Jamesre gondolt. Szinte hihetetlen. Egy szovjet ügynököt kineveztek az Államok legtitkosabb katonai-kísérleti objektumába, vezető berepülő pilótája lett – a pokolba is, az egyetlen pilótája – a legforróbb gépnek. És sikerült megszerveznie, hogy ellopja a gépet, kivitte a legszigorúbb biztonsági intézkedések ellenére, az örök orra előtt, és meglógott vele, pedig négy vadászgép raj eredt a nyomába.

Es a rohadék lelőtte az Old Dogot, három ember kivételével kinyírta a teljes személyzetet – Edward Frost őrnagyot, a navigátort összetörve, de élve szedték fel a katasztrófa színhelyétől

egy mérföldnyire; azt mondják, hogy az ernyőjének már nem volt ideje kinyílnia, csupaszon ért földet. Jeffrey Khan ezredes, a másodpilóta kritikus állapotban van, talán túléli. És Wendy... él, még él, és élni is akar. A nyomozók szerint egyedül nem hajthatta végre a katapultálást, minden bizonnyal Angelina segítette, feláldozta magát Wendyért.

Egyetlen ember számláján több kár, katasztrófa és rombolás van, mint amit McLanahan el tudott képzelni. És akkor még nem is beszéltünk a katonai titkokról, amiket már nyilvánvalóan átadott a szovjeteknek. Ha ez... ez a Maraklov már a Dreamlandbe való kinevezése előtt az igazi Kenneth James helyébe lépett, akkor leírhatatlan károkat okozhatott. Az igazi Ken James három évig egy B-1-es parancsnoka volt. Annyi információt szerezhetett a B-1-es feladatairól, repülési útvonalairól, fegyvereiről és egyéb szigorúan bizalmas adatairól, hogy évekre előre lehetlenné tette a SAC bármilyen bombázó-küldetését. Mindennek a tetejében James – még mindig csak ezen a néven tudott rá gondolni –, megszerezte a DreamStart.

– Storm Zéró Egy, adatközzétítési lánc ellenőrizve – jelentette az AWACS fedélzetéről az irányító. – Még nem érkezett meg az engedély, hogy berepülhetnek a Monterrey FIR 1-es szektorba. Csatlakozzanak az Eagle Zéró Kettő kötelékhez, négy gép a Luke Range Complex hét felett, vagy keringjenek három-zéró mérföldes körzetben, a Reebo szekcióban kettő-öt zéró magasságon míg megérkezik a repülési engedély. Vége.

– Tinsel, mikorra várható az engedély? – kérdezte J.C.

– Fogalmam sincs róla, Storm. A kérést a légierők közvetítették a Pentagonnak. A Pentagon feltételezhetően továbbítja az államnak. Onnan már nem tudom, merre mehet.

Patrick ellenőrizte a papírjait. Reebo Yumától keletre a határhoz közeli légiterület; a Luke Complex Hét északra volt, az üzemanyagszállító gép keringési pályájának közelében, viszont távolabb a határtól. – A Reebora menjünk, J.C. – javasolta.

– Tinsel, Reebo kettő-öt zéróra megyünk.

– Vettem, Storm Egy, engedélyezem. Emelkedjenek, és tartsák a kettő-öt-zéró magasságot keringjenek három-zéró mérföldes körben, a honi déli ADIZ-tól maradjanak öt mérföldre északra, míg megkapják a mexikói irányító frekvenciáját, jelét, és a berepülési engedélyt.

– Storm Egy vette az engedélyt. – J.C. kikapcsolta a külvilággal kapcsolatot tartó rádiókat, és az interfonban McLanahant szólította. – Találgathatok? Ez a masina nem fog keringeni, igazam van?

– Hogy jöttél rá? Állj kettő-öt-zéróra, tartsd az öt-zéró-zéró csomót. Mikor elérjük a Reebot, emelkedj három-kilenc-zéróra, és kapcsolj teljes tolóerőre.

– Tökre leszívjuk az üzemanyagunkat – figyelmeztetett J.C. – Kemény dolgunk lesz, ha visszafelé nem kapunk pótlást.

– El kell kapnunk ezt a Maraklovot, és kiszorítjuk belőle a szuszt. Ez számít. Pillanatnyilag nem érdekel, hogy miképpen jövünk majd vissza.

Brad Elliott tábornok a HAWC parancsnoki irodájában ült. Egyedül volt a kis szobában. A távolabbi falat teljes magasságában és szélességében betöltötte a gázplazma képernyő, a nevadai sivatag déli részét ábrázolta, a Vörös Zászló bombázóközvetet, az Old Dog katasztrófájának helyszínét. A légtér most majdnem üres volt, csak néhány biztonsági helikopter keringett, a nyomozócsoport dolgozott a becsapódás környékén.

Hal Briggs lépett be a szobába. Vállszíján elmaradhatatlan automatája, fülében a drótnélküli kommunikációs adó-vevő dugója, így szabadon mozoghatott, és mindig mindenről értesült.

Várt egy kicsit, mielőtt megzavarta volna a tábornokot. Dreamland hatvanéves parancsnoka még soha nem tűnt ennyire fizikailag és lelkileg kimerültnek. A nevadai átokföldje még a legegészségesebbeket is megviselte, Elliottnak pedig különösen kemény helyzeteket kellett elviselnie. Briggs nap mint nap láthatta rajta az állandó idegfeszültség jeleit

– egyre magányosabb, egyre komorabb lett. A mostani tragédia aztán mindent betetőzött. Alaposan oda kell rá figyelni, gondolta Briggs. Nagyon alaposan.

Hal egy papírdarabot tett az íróasztalra. – A nyomozócsoport előzetes jelentése. – Elliott nem szólalt meg. Briggs hallgatott, aztán úgy döntött, hogy folytatja. – A legénység két tagja meg sem kísérelte a menekülést: Wendelstat és Evanston őrnagy. A legénységi kabin jobb oldala összegyűrődött. A becsapódáskor Evanston feltehetőleg már halott volt. – Elliott arca eltorzult. Evanston a kilencvenes évek „nagy kísérletének” egyik oszlopos tagja; a kísérlet azt akarta bizonyítani, hogy nők is részt vehetnek bevetésekben. Evanston a légi erők akadémiáján végzett kiváló eredménnyel, tökéletes „kísérleti alannak” bizonyult, ő volt az első nő a B-52-es fedélzetén. Mérnöki végzettsége alkalmassá tette, hogy ideiglenesen a HAWC alkalmazottja lehessen, és részt vegyen a Megafortress Plus projekt munkájában. Épp kinevezés előtt állt. Micsoda iszonyú veszteség.

Hal gyorsan haladt, igyekezett lerövidíteni a tábornok kínlását. – Wendelstetnek nem volt lehetősége a manuális katapultálásra. – Elliott némán biccentett. – A tüzér széke beragadt. A... a maradványok a székhez voltak szíjazva, gondolom Pereira sem próbálkozott a manuális katapultálással. Nem volt rá esélye... A roncsok között megtaláltuk Ormack tábornok maradványait. Katapultált, de a tűzbe zuhant.

– Jézusom...

– Khan rendbe jöhet, szerzett néhány csúnya vágást, kicsit megégett, eltört a karja, de nem vészes. Wendy Tork kritikus állapotban van. A Brooks-i Központi Kórház égési osztályára szállították. Nem jók az esélyei. Ed Frost... meghalt, uram. Nem nyílt ki az ernyője...

Elliott a szemét dörgölte. – Torkról óránként kérek jelentést. Azt akarom, hogy a lehető legjobb kezelést kapja.

– Gondom lesz rá, uram.

– Mi van a családtagokkal?

– A Nellis bázis kápolnájában gyülekeznek. Angelina Pereirának nincsenek közvetlen hozzátartozói. A többiek már úton vannak.

Elliott hitetlenkedve rázta a fejét. – Saigon óta nem történt ilyen rettenet. – A térképet bámulta. – Mi a fenét mondjak a családtagoknak?

– Azt, amit most nekem mondott, uram.

– De ők nem értik meg. Miért is értenék!

– Azt meg fogják érteni, hogy milyen hősiességű feladatot végeztek ezek az emberek, még akkor is, ha a részletekről nem beszélünk. Viszont segítenie kell nekik, uram. Tudniuk kell, hogy a férjeik, fiaik, lányaik, a barátaik nem semmiért, nem értelmetlenül veszítették az életüket.

Elliott Briggsre nézett. – Mi a csodától lett hirtelen ilyen sima-beszédű?

– Figyelem önt, tábornok. Én... Briggs elhallgatott, és a kommunikációs rendszerét figyelte. – Üzenet a vezérkartól. Az AWACS és a mexikói kormány újabb azonosítatlan gépet jelent. Powell és McLanahan a Storm Zéró Egyen. A vezérkar videokonferenciát hív össze egész után öt perccel. Önt is várják.

– Beütött a mennykő, Hal. A Pentagon biztos azt hiszi, hogy én adtam az utasítást, felmentenek és...

De uram, hisz ön semmit nem tehetett...

Mindent megtehettem volna. Például jobban ellenőriztettem volna a berepülőpilótáimat, alaposabban bebiztosíthatam volna a pályákat, megtilthattam volna Ormacknak, hogy kipróbálja az Old Dogot. És valószínűleg nem lett volna szabad megengednem, hogy a Cheetah a DreamStar után eredjen.

– Nem akaszthatják fel olyasmi miatt, amibe nem is szólhatott bele...

Elliott egy darabig csendben ült, aztán: – Amíg én vagyok még a felelős az itt történetekért, használni fogom a hatalmamot. – Felemelte a telefont. – Ezt kellett volna tennem már az elején is.

- Csak nem akarja visszahívni McLanahant és Powellt?
- Már eddig is túl sokat hibáztam. Itt enyém a felelősség, és én vállalom.

J.C. Powell negyvenezer lábról ezer lábra süllyesztette a Cheetah-t, épp a hangsebesség alá; közeledtek ahhoz a ponthoz, amit a DreamStar adatjelzője megadott.

– Harminc mérföld – mondta McLanahan. A DreamStar telemetrikus adatait olvasta. – Még a földön van, de a motorja jár.

– Meg tudod határozni a helyzetét?

– Már meg is van. A térképemen arra nincsen repülőtér, de biztos, hogy egy tucatnyit találhatunk ezen a területen. Ó... a fene egye meg. Elvesztettem.

– Ezek szerint segítséget kapott – állapította meg Powell. – Valaki kikapcsolta az adatközvetítő dobozt. – J.C. keményen megmarkolta a kormányt. Tapasztalatból tudta, hogy ha rázza a botot, az segít a koncentrációban. Döbbenetes, gondolta, mennyivel energikusabb a Cheetah most, hogy levették róla a nehéz kamerát. – Húsz mérföld. Tartalékra. Tolóerő nyolcvan százalékon. – Lassan gyengített a hajtóerőn, visszafogta a gépet.

– Szépen, tisztán fordulj, hogy minden irányba körbenézhessenek – kérte Patrick. – Keresem a célt, aztán visszajövünk, és ráfutunk.

A fegyverek kint vannak – jelentette Powell. – Az ágyú betöltve.

– *Figyelmeztetés, ágyú töltve, hatszáz töltény maradt* – érkezett a számítógép információja.

– Kapcsolj tüzelőállásba – parancsolta J.C.

– *Tüzelőállásra kapcsolva.*

J.C. szélvédőüvegén megjelent a lézerirányítású célzó hajszátkeresztje, mellette pedig a fegyver- és magasság figyelmeztető adatai. A számítógép és a támadóradar megadja a sebesség, szélirány, sodródás értékeit, és a hajszátkereszt arra a pontra áll, ahol a Cheetah golyói becsapódnak; ezt a gép mozgása nem befolyásolja többé. Tüzelőállásban J.C. válogathat: földi célpont esetében a számítógép mégmondja a repülőgépnak, hogy milyen irányban szálljon, hogy a hajszátkereszt a célponton maradjon. Közben figyelmezteti a pilótát a mindenkor terepnehézségekre, vagy más akadályokra, és jelzi, ha fogytán a munició.

– Ágyú készen – jelentette J.C. McLanahanak.

– Tíz mérföld. – McLanahan most a saját két szemét használta. Amennyire csak tudott, kibámult a fülke mennyezetén, figyelte a sziklákat, az irtásokat. A navigációs- és repülésirányító szerkezet segítségével a Cheetah hatvan lábnyira megközelítheti a végállomást, viszont ha az adatbázisba táplált adatok nem pontosak, akkor elhibázhatják a leszállópályát. A sűrű, erdős terepen könnyen el lehet húzni a repülőtéri pályák felett úgy, hogy észre sem veszik, és több száz yarddal túlszaladnak rajta.

– Öt mérföld. – J.C. S-kanyart vett, élesen felfelé billentette a gépet, hogy mindketten a lehető legjobban megfigyelhessék a terepet. Ebben az állásban még a gép hasa alá is lenézhettek. Rengeteg tisztás terpeszkedett, jó néhány akár leszállópálya is lehetett, de egyikén sem állt repülőgép.

– A DreamStart el is rejthették – morfondírozott J.C. – Idejük volt rá...

– Akkor is megtaláljuk.

– Nincs sok időnk, hamarosan fordulhatunk vissza.

– Akkor keresd... ott van, tizenegy órán...

A Cheetah meredeken balra dőlt. Most Powell is észrevette. Egy kis fennsíkon keskeny tisztás, ahhoz azért elég széles, hogy a fák közül felvillanjon a betonozott pálya szegélye. A hatalmas zöld-fekete helikoptert pedig nem lehetett nem meglátni. A pálya közepén terpeszkedett.

– Helikopter. Helikopterrel jöttek – kiabálta McLanahan. – Ha eltaláljuk a Chinookot, ha megakadályozzuk, hogy felszálljon...

– Várj. – Powell balra rántotta a Cheetah orrát, a helikopter irányába.

– Célra állás... –, a hajszátkereszt forogni kezdett. Mikor a helikopter a kereszt középpontjába került, Powell befejezte az utasítást: –...most.

– *Célra álltam* – válaszolta a számítógép. A hajszátkereszt közepén kis négyszög jelent meg, jelezve, hogy a lövést irányító szerkezet megcélozta a helikoptert. A következő pillanatban egy, a siklórepüléses landolásnál használatos nagy kereszthez hasonló jel villogott a képernyőn. – *Tizenöt másodperc, tüzelőtávolság, hatszáz heveder marad... figyelmeztetés, kereső radar, tizenkét órán.*

– A DreamStar – suttogta Powell. – Az ő kereső radarja. – Mire befejezte a mondatot a kereszt denevérszárnyra váltott.

– *Veszély, radarfegyver, tizenkét órán* – jelezte a számítógép.

– Megtalált bennünket – állapította meg McLanahan. – De mi voltunk az elsők.

– Szétkapcsolni – hasított Kramer fejhallgatójába Maraklov szintetizált hangja. – Tűnjünk el innen. Észrevettek minket. Repülőgép keletről.

Kramer, aki az utántöltés alatt a legénységi létra tetején állt, most körbenézett. Rögtön észrevette a feléjük zúgó veszedelmet. Egyetlen F-15-ös, sötétszürke, és hatalmasabb a DreamStarnál. Még ilyen távolságból is tisztán kivehette a szárnyra erősített rakétákat.

– *Szkarjehjey* – üvöltötte a földön tébláboló legénységnek. – Üzemanyagtartályt lekapcsolni, teherautót eltüntetni, helikoptert beindítani. Mozgás!

Leugrott a létráról, és belökte a bozótosba. A mennyezet hangos csattanással becsukódott. A pumpát el sem zárták, és a tartálykocsit már el is húzták a géptől, az üzemanyag gejzirként tört ki, a DreamStar első kereke mellé ömlött.

A Cheetah. Maraklov utasítást adott az indításra és felszállásra. Szükségtelen volt elemeznie a radarjeleket. Még azt is tudta, kik vannak a fedélzeten. McLanahan és Powell. Csak ők ketten ilyen örültek; egyedül nekiindulni a kereső-megsemmisítő misszióknak. Ez tökéletesen megfelel Powell cowboy-magatartásának, és McLanahan érzelmi beállítódásának. Hozhattak volna egy tucat F-15-ös Striker Eagle-t, vagy FB-111-eseket, szőnyegbombázhatták volna a terepet, és még egy tucatnyi gépet, hogy erősítse őket, de nem ezt tették. Valószínűleg nincsen engedélyük – a pokolba is, lehet, hogy ugyanakkora slamasztikában ülnek, mint ő maga. Van esélye a menekülésre, ha időben fel tud szállni.

Maraklov lecsukta a szolgáltató panelt, visszahúzta az ágyút a kamrába, ugyanakkor aktivizálta és ellenőrizte a fegyvert. A szovjet gyártmányú muníció eleinte akadálytalanul ömlött a kamrába, aztán hirtelen elakadt... lehet, hogy szabványméretre készültek, de az etető mechanizmus, úgy látszik, nem kompatibilis. Az ágyú azonnal automata-tisztításra állt, visszatekerte a hevedereket, kiköpködte a töltényeket, és újra töltött; ezúttal nem volt semmi fennakadás.

Utolsó ellenőrzés, és teljes fordulatszámra pörgette a motorokat. Kétszáz heveder töltényt kapott. A géptörzs tartályai teli vannak üzemanyaggal, a szárnyakba háromnegyed részig jutott, körülbelül húszezer literje van. Ez elég lesz Nicaraguáig, a hétszáz mérföldes útra, feltéve, ha csak repülnie kell, és nem találkozik a Cheetah-val. Sajnos sem az idő, sem a hely nem alkalmas, hogy kiálljon ellenük – a mai napiparancs: Fuss, és csak akkor harcolj, ha muszáj.

A helikopter hatalmas légcavarjai felpörögtek, hangos zúgása visszaverődött a pilótafülke mennyezetén. Por és betonarabkák röpöködtek a helikopter hátsó stabilizálójánál, a far-rotorból áradt a füst, de a fő rotor pörgött. Az üzemanyag tartálykocsit már a fák közé vitték. Tiszta volt a pálya.

Maraklov teljesen felemelte a DreamStar szárnyhegyeit, de ez nem volt elég. A számítógép szerint kétezerháromszáz láb hosszú kifutásra volt szükség, hogy elhúzzon a magas fák felett;

viszont csak ezerötszáz lábnyi volt a kifutópálya. Maraklov a titkos KGB csatornára tekerte a rádióját. – Kramer, itt a DreamStar. Parancsolja meg az embereinek, hogy tüntessék el a pálya végén a vityillókat. Hosszabb pályára van szükségem a felszálláshoz.

Válasz nem érkezett, viszont pillanatokon belül egy csomó katona ugrált elő a helikopter rakteréből, és a vityillók felé rohant. A tartálykocsi a nyomukban. A teherautóval töltékrombolták a félig leégett épületeket. Néhány katona elesett, mások lövöldözni kezdtek – a fák között még búj káltak mexikóiak. A KGB azonban ellátta a bajukat...

– *Ötszáz tekercs maradt* – jelentette a számítógép. A Cheetah a fák közül csapott le. Annyira alacsonyan szálltak, hogy Patricknak az volt az érzése, a lombok között repülnek. – Alacsony repülés...

Kösz, gondolta Powell, mikor csak pillanataim vannak a lövésre.

– Úgy nézem, a Chinook oldalán nehézfegyverek vannak – mondta McLanahan. – Jobb lenne, ha más szögből mennél rá.

J.C. balra dőlt, éles kanyarba fogott, kilencven fokos szögbe akart állni, hogy a gép farkát találhassa el. – Látod a DreamStar?

– Száz yardra a helikopter mögött. A pálya északi végén, majdnem a fák alatt.

– Az esélyünk vagy-vagy – dühöngött Powell. – Ebből az irányból nem fogom eltalálni, viszont ha még a földön kilövöm a helikoptert, akkor elzárjuk a DreamStar útját.

Powell csökkentette a dőlésszöget, hogy távolabb kerüljön a pályától. Mire kifordult, a sötét, hatalmas jelenés kövér füstfellegek közepette felemelkedett a földről.

– Az a rohadt helikopter.

J.C. benyomta a hangirányítású számítógépet. Igyekezett, hogy ne remegjen a hangja. – Az infravörös fegyvereket támadásra. Egy rakétát beindítani. – A Sidewinder rakéta célzókeresztje ráállt a lassan mozgó helikopterre, és szinte azonnal megérkezett a jelzés, hogy a rakéta infravörös keresőfeje rátalált a helikopter hatalmas motorjára. A számítógépnek nem maradt ideje tudomásul venni az információt, mert Powell már le is nyomta az irányítóboton a rakétaindítás gombot.

– Infravörös rakétaindítás. – A távolság alig három mérföld, a Sidewinder nem téveszt célt... a teljes rotor és a helikopter teteje füstbe és tűzbe vészett. Az esetlen törzs nehézkesen balra billent, és a fák közé zuhant. Powell és McLanahan annyira közel voltak a becsapódó géphez, hogy látták a benn ülők arcát...

A helikopter nem a pályára zuhant. A felszállópálya szabad volt.

– Az isten verje meg. Tüzelési állás. Ágyút felfegyverezni. – McLanahan a kapaszkodókba csimpaszkodott, mikor J.C jobbra rántotta a gépet, és hirtelen emelkedni kezdett, hogy újra a megfelelő lőállásban legyen. A támadórepülés irányító még mindig a meredek süllyedés szintjét tartotta, hogy arra célozhasson, ahol a DreamStar valamikor állt. Néhány roppant drága másodpercebe került, míg Powell „átállította” a szemét. A DreamStar már a pályán gurult. Powell megpróbálta lenyomni a Cheetah orrát, leadott néhány gyors lövést, de túl mélyre süllyedt, a repülésirányító emelkedést javasolt, még mielőtt túlságosan alacsonyra kerülne. A lövések pontosan eltalálták a DreamStar üres parkolóhelyét.

– Elhibáztam. Megmenekült.

Abban a pillanatban, hogy az esetlen helikopter felemelkedett, Maraklov elfelejtkezett a tartálykocsiról, az épületekről, mindenről; csak a felszállásra koncentrált. Látta, hogy a Sidewinder belevágódik a helikopterbe, látta a robbanást, a zuhanást. De figyelmét a felszállás kötötte le – és megpillantotta az áldozatára vadászó Cheetah-t. Olyan közel volt, hogy árnyéka Maraklov fülkéjére vetődött. Ez nem fog mellé löni.

Iszonyatos halálfélelem kerítette hatalmába – az ANTARES kis híján kikapcsolt, a rettenetes pánik őt is megijesztette. De végrehajtotta Maraklov utolsó parancsát, a DreamStar turbofán motorját maximális utánégésre állította, és kiengedte a fékeket. Maraklov várta, hogy

az F-15-ös M61-B2-es géppuskája bármelyik pillanatban szitává szaggatja a fülke falát – és egyszerre rádöbbsent, hogy a Cheetah túllőtt a célon. Lőtt, kegyetlenül, de az orra túl gyorsan emelkedett, a lövegek Maraklov mögött csapódtak be. Egy pillanatra meglátta a lövöldöző KGB-seket is, akik AK-47-es puskákkal akarták leszedni a Cheetah-t.

Maraklov először a dreamlandi felszállási trükköt akarta bevetni, de a szárnyak nem reagáltak a szárnyhegy-csavarásra. A pálya végén omladozó üszkös épületek rohanva közeledtek. Az összeégett helikopter füstje zavarta a látását, nem vette észre az előtte meredező zöld falat...

...A DreamStar futóműve száz lábbal a hevenyészetten letisztított pálya vége előtt emelkedett a levegőbe, a DreamStar a fák koronája felett húzott, mikor a kerekek a helyükre záródtak. Újra a levegőben. Maraklov délkeletnek fordult, teljes utánéggön maradt. Lenyomta a DreamStar orrát, növelte a sebességet, és olyan közel bújta a sziklás hegyoldalhoz, amennyire csak tudott. Az ANTARES rengeteg támadási tervet vázolt fel, de Maraklov ügyet sem vetett rájuk. Jelenleg a menekülés volt a legjobb védekezés.

McLanahan nekifeszítette a karját a mennyezetnek, hogy kivédje a nyomasztó G-erőt, miközben kilesett a Cheetah két stabilizálója között.

– Látom – kiáltotta. – Felszállt, alacsonyan van...

Powell folytatta az éles kanyart. Száznolcvan fokos fordulatban volt, a gép orrát a hegyek felé nyomta. Mikor befordultak, McLanahan ellenőrizte a műszereit. – Radarkapcsolat tizenkét órán, alacsonyan – a radar megtalálta. Kapd el!

Powell benyomta a hangfelismerő számítógép gombját. – Radarrakéta támadási módba. Egy rakétát betölteni.

– *Radarrakéta betöltve.*

– Beindítani. Tűz.... most!

Maraklov fülébe hangosan kattogott a radarjelző, de most nem érte váratlanul a vészjelzés. Csak annyit jelentett, hogy a Cheetah mögötte és felette van, hat mérföld lehet közöttük. Nem alkalmas alacsony magasságban a pontos célzásra. A vészjelző arra sem utalt, hogy a Scorpion saját keresőfeje rátapadt volna a DreamStarra – ez pedig annyit tesz, hogy csak a Cheetah radarjától kapja az utasításokat. Komoly lépéshátrány ebben a millimásodpercekben mérhető játszmában.

Maraklov erős, négy G-s kanyarba kezdett, egyenesen a Cheetah irányába emelkedett, úgy fordult, hogy a lehető legkisebb felületét mutassa a közeledő Scorpionnak; a rakéta követte a hirtelen emelkedést, de a kanyarral nem tudott mit kezdeni, becsapódott a hegyoldalba. Az ANTARES azonnal beállította az ágyúját. Bekapcsolta a támadóradart, és a közeledő Cheetah-ra állt.

J.C. elkeseredetten látta, hogy a DreamStar kikerülte az AIM-120 rakétát, de készen állt a következő lépésre. – Légharóító ágyút bekapcsolni. Betölteni.

– *Ágyú betöltve... Figyelmeztetés, radarkereső tizenkét órán.*

Powell újabb utasításokat adott: – Zavaró berendezéseket bekapcsolni, adás.

A számítógép végrehajtotta az utasítást, aktivizálta a Cheetah belső zavaró berendezését, ami megakadályozta, hogy a DreamStar ágyúja továbbra is nyomon követhesse. – Hihetetlen, hogy milyen gyorsan sorozatra állította a gépágyúit. De nem fog találni... Várj.

A DreamStar támadóradarja könnyen megtalálta a Cheetah-t, Maraklov még a hirtelen emelkedés során sem vesztette szem elől. De mikor a nyomába akart eredni, az ANTARES figyelmeztette, hogy sokat veszít a sebességéből. A DreamStar még nem érte el az optimális repülési sebességet, a felszállás után minden energiáját a löveg elkerülésére fordította, no meg

arra, hogy megtalálja a radarral a Cheetah-t, most pedig nem maradt elég ereje a nyomkövetésre, mert túl magasan állt az orra. Maraklov tehát lenyomta a gép orrát, és ezzel elfordította a gépágyúkat a Cheetah-ról.

Powell a föld felé nyomta gépe orrát, és mikor a hurok alsó szárába ért, egyszerre csak egy vonalban találta magát a DreamStarral. A jobb oldali kormányval elcsavarta a Cheetah orrát... radarkeresésre már nincs idő... megnyomta a ravaszt, és reménykedett, hogy most szerencséje lesz.

Magasság – üvöltötte McLanahan. – Húzd fel!

Powell maximális utánégőre kapcsolt, és mindkét kezével visszahúzta a magassági kormányt. Annyira lekötötte a DreamStar, hogy nem vette észre a felé rohanó sziklákat és fakoronákat. Most balra kellett pördülnie, a DreamStar mögé, nehogy egymásnak ütközzenek. A fordulat után veszélyesen közel került a kritikus sebességhez, nem volt más választása, maximális utánégésre kapcsolt, és várt, míg eléri a kellő sebességet.

– A franc essen bele – dühöngött McLanahan. – Elkaphattad volna, J.C....

– Most nem a Cessna 152-vel játszunk, Patrick. Gyorsabban fordul és támad, mint mi. Mostanra már ránk ereszhette volna a rakétáját, de csak géppuskákkal keresett bennünket. Talán nincs is rakétája.

– Mindenesetre már elfogyott az üzemanyag fele. Vagy elkapjuk, és visszavisszük, vagy gyalog megyünk Nevadába.

J.C. jobbkanyarral visszafordult a DreamStar irányába. – Infravörös rakétákat támadásra készíteni – mondta a számítógépnek.

– *Infravörös rakéta kiválasztva, figyelmeztetés, csak egy rakéta maradt.*

– Szabad szemmel is látom – jelentette Powell. – Támadóradar tartalékon. Infravörös keresőt bekapcsolni.

– *Támadó radar tartalékon, infravörös kereső bekapcsolva.*

– Menekül – állapította meg Powell. – Nem parádézik, nem figurázik, menti az irháját. – Újra a számítógéphez beszélt. – Infravörös rakétát infravörös keresőnek alárendelni.

A Sidewinder rakéta keresőfeje követte a Cheetah oldalszög irányát, de a rakéta nem jelezte, hogy célra talált volna. – Közelebb kell mennünk.

– Nem – tiltakozott McLanahan. – A farkán lévő infravörös kereső nagyobb hatósugarú, mint a mi keresőnk. Lődd ki a Sidewindert úgy, hogy az indulás után keresse meg a célt.

– Igazad van, meg lehet próbálni. – Powellnek most sokkal könnyebb volt megtalálnia a DreamStar farkát – Maraklov egyenesen repült, és gyorsult. Powell megvárta, míg egy vonalba kerül a DreamStar téglalap alakú kipufogójával, és kiadta a parancsot: – Infravörös rakétákat célra.

– *Infravörös rakétákat célra... figyelem, nincs cél.* – Normális körülmények között a rakéta cél hiányában nem indult volna el, kivéve, ha azt a különleges utasítást kapta, hogy kilövés után tapadjon a célra, ebben az esetben az infravörös kereső a rakéta röpte alatt adta meg a célkoordinátákat. Ezt a módszert lassan haladó célpont ellen szokták alkalmazni, amikor a rakéta hatósugarán kívül kellett célba találni. Megbízhatatlan módszer, mert a rakéta csak keskeny sávot „lát”, de forró nyomon, ha a cél nem manőverezett, gyakran bevált.

– Powell benyomta az indítógombot. – Indítás.

– *Figyelem, radar célpont hét órán.*

McLanahan újra nekifeszült, hogy a Cheetah iker farka mögé lásson. – Kettő... nem, négy vadászgép, kettes kötelékben, jobbra mögöttünk. Nem látom, hogy kicsodák, de gyorsan jönnek...

– Fékezni kéne, Patrick...

Hogyne! Kapd el a gazembert...

De már késő volt. A DreamStar is fogta azokat a radarjelzéseket, élesen jobbra fékezett, aztán felugrott, lesüllyedt, így akarta lerázni a radarkeresőt. Lehetetlenség volt eltalálni a távirányított rakétával.

– Infravörös rakétát kikapcsolni. Radar rakéta támadásra – utasított Powell.

– Két Jet emelkedik, ketten utánunk jönnek – mondta McLanahan. – Nem vagyok benne biztos, de olyanok, mint... F-20-asok, mexikói F-20-asok.

– *Figyelmeztetés, radar célkereső hat órán...*

J.C. jobbra rántotta a kormányrudat, hogy együtt haladhasson a DreamStarral, de az már megszerezte a szükséges sebességet, és messze maga mögött hagyta a vadászokat.

– Még mindig velünk vannak – állapította meg McLanahan. – Nem lőnél egyet, csak úgy...

– Azt hiszem, menni fog... na, lássuk csak...

– *Figyelem, radar rakéta célba vett.* – A rakéta egyenesen felénk tartott.

J.C. megnyomta a hanggal irányítható számítógép gombját: – Zavaró rakétát jobbra.

A számítógép azonnal kilőtt két csokor zavarópetárdát, J.C. keményen balra döntötte a Cheetah-t, addig húzta a kormányt, amíg a számítógép rá nem szólt, hogy ha folytatja, lezuhannak.

– Nincs rakéta – jelentette McLanahan. Teljes erejére szüksége volt, hogy a rányomódó nehézségi erő ellenére ki tudjon nézni a fülke ablakán.

– Egy darab rakétát sem látok.

– Jól átverték minket – állapította meg J.C. – Magukra akarták vonni a figyelmünket.

– A pokolba velük, gyerünk a DreamStar után.

Powell most jobbra fordult, a DreamStar nyomába, de a fordulat közben már hallották: – Amerikai F-15-ös vadászgép, itt a mexikói légvédelem. Parancsom van, hogy azonnal kövessenek.

– A jó úristenit, itt van, a bal szárnyunknál. – Az F-20 Tigershark, az amerikai F-5F Tiger vadászgép egymotoros, mexikói változata könnyed kötelékrepülésben követte a Cheetah-t.

– A kettes számú mögöttünk van – mondta McLanahan. – Maradj a DreamStaron. – VHFGUARD-ra kapcsolt. – Mexikói légvédelem, itt az F-15 Storm Egy beszél. Engedélyezett kereső bevetésen vagyunk, Storm Kettő után, a gép a mi négy óránkon van. Kormányuk engedélyezte, hogy kövessük és megsemmisítsük a gépet. Vége. – Szóval kicsit hazudnia kellett.

– Tudomásunk szerint egyetlen idegen gépnek sincs engedélye, hogy belépjen Mexikó légterébe. Mindkettőjüket megsemmisítjük, ha azonnal nem követnek bennünket.

– Az XF-34 Storm Kettő kísérleti repülőgép, és pokolian veszedelmes. Üldözzük és megsemmisítjük. Maradjon veszteg.

– Nem. Kövessenek, ellenkező esetben tüzet nyitunk. A mögöttük lévő F-20-as újra bekapcsolta a célkövető radart, ebből a távolságból biztos a találat.

– Érdeklődve várom ötleteit, ezredes – J.C. pléhpfával várakozott.

– A DreamStar már tíz mérföldre van – nézte McLanahan a radarját. – A másik két mexikói üldözőbe vette, de semmi esélyük, elhúz tőlük simán...

– Akkor követnem kell. – J.C. puhán balra dőlt. – A mögöttünk lévő pasas szitává lő, ha nem ezt teszem.

– A keserves úristenit! Már a markunkban volt! Nem tudsz lelépni?

– Dehogynem. Az a pasas előttünk olyan lottyadt, hogy akár most kilyuggathatnám, aki meg a fenekünkben van, azt pillanatok alatt lerázhatom. És akkor mi van? Már most tartalék üzemanyaggal megyünk. A két pasas után maximális utánézésre lenne szükségünk, hogy újra lőtávolságba jussunk, és aztán szaladhatunk a farka után, míg ki nem fogyunk a gázból.

Akkor tegyük ezt.

– Ha tény leg ezt akarod...

– Ez meg mit jelentsen?

– Csak annyit, hogy jobban tennéd, ha istenigazából átgondolnád, mit is akarsz. Ha üldözni akarod a DreamStart, biztos, hogy nem jutunk haza. Kockára teszed a Cheetah-t, egy legjobb esetben is vagy-vagy játékért, esetleg elkaphatjuk a DreamStart. Már megsértettük a mexikói légeret, a fejmosást nem ússzuk meg, de ha a Cheetah-t is elveszítjük, akkor biztos megkopszتانak...

– A Cheetah-ért csak én felelek. Ha viszont elengedjük Jamest, akkor mindenkit leeresztenek a kád vízzel. Amíg a legkisebb esély is megvan, nem engedem meglógni a fickót.

– Mindent megtettél, amit csak lehetett. Ahogy a mondás tartja, van amikor kergetni kell, és van amikor kiszállni. Azt javaslom, szteppeljünk haza.

McLanahan habozott. J.C. kifordult az F-20-as mögül, és csökkentette a sebességet. A vezérgép is lassított, és a Cheetah mellé szállt.

J.C. vaktában megpróbálkozott az utolsó érvvel. – Nem szívesen veszítem el a DreamStart két chilli babbal a fenekem lyukában, de kibírom. De te... neked a DreamStartnál értékeesebb dolgok is vannak az életedben. Pontosabban a vegasi kórházban. Menjünk vissza, és folytassuk később az üldözést.

Ez talált. A Cheetah bal szárnyánál a mexikói kiengedte az egyik kerekét, hogy siettesse a lassulást. McLanahan nézte, és rádöbrent, hogy Powellnek igaza van. Játszott a szerencsével, legalább egy tucat szabályt megszegett. Majdnem elkapták Jamest... minden lehetségeset megtettek... – Lesz újabb alkalom – fogadkozott. – Azt meghiszem.

Az oroszok még nem tették rá a mancsukat – tódította J.C. – egy orosz megfogta, de tízezer mérföldre van a hazájától.

– Viszont nekünk itt vannak ezek a mexikóiak. A kettes a farkunkban van.

– Nem akarom megsérteni a mexikói légvédelmet, de az az érzésem, hogy eddig csak focilabdát láttak a magasban. A vezér arra pazarolja az energiáját, hogy ránk vár, a másik meg... szóval nincsenek jó állásban. Várj egy kicsit.

J.C. leállította a tolóerőt, és hirtelen kiengedte a féket. A vezér F-20-as észrevette a hirtelen sebességcsökkenést, de azt már nem vette figyelembe, hogy ő maga milyen lassan halad, és ő is csökkentette a sebességet. Kis híján zuhanni kezdett, nem tehetett mást, balra ollózott, és megpróbálta visszanyerni az elveszett sebességet. Mindeközben a másik gép, aki nem figyelte a Cheetah-t, viszont megzavarta a vezérgép váratlan távozása, meg sem kísérelte a lassítást. Épp időben rántotta jobbra a gépet, máskülönben a Cheetah farkára zuhant volna; így kénytelen volt pörögve távozni. Ugyanebben a pillanatban Powell teljes erőre kapcsolt, gyorsítani kezdett, és emelkedett, egyre távolabb maga mögött hagyva a mexikói vadászgépeket.

McLanahan kibámult a pilótafülke ablakán. – Még alattunk vannak... még nem emelkednek...

Figyelmeztetés, radarkereső hat órán – recsegte a számítógép.

Radar követésről keresésre álltak – állapította meg J.C. – Közelednek?

Nem látom őket. Eltűntek.

– Amerikai F-15-ös, itt a mexikói légvédelem, kövessen minket. Visszajelzést kérek, azonnal.

Powell lekapcsolta a VHF GUARD csatornát.

– Nem hiszem, hogy sikerülni fog – mondta néhány perccel később McLanahan. A számítógép megadta az üzemanyag mennyiséget. – Mindenképpen meg kell látogatnunk egy mexikói repteret.

– Emelkedni kezdünk, aztán üresben lesüllyedünk egy bázisra – válaszolta J.C., és lapos emelkedésbe kezdett. – Édes istenem, iskolás korom óta nem voltam mexikói börtönben. Olyan lesz, mint a régi szép időkben – sóhajtotta.

– Sajnálom, hogy belerángattalak, J.C. kitekerem annak a nyomorultnak a nyakát, ha gyalog is kell keresztülmennem Nicaraguáig, Kolumbiáig, Bolíviáig, vagy ahova az isten tette.

Az egyes számú rádió, ami még mindig az utántöltő gép frekvenciáján volt, hirtelen életre kelt. – Storm Egy, itt Cardinal Három-Hét. Vége.

– Veszem – válaszolta McLanahan. – Cardinal Három-Hét, itt Storm Egy. Vétel.

– Storm Egy, itt Cardinal. Sun Devil KC-135 vagyunk a Phoenix-Sky Harbor repülőtérrel, százhatvanegyedik légiutántöltő csapat, Arizona légvédelmi hadtest. A jelzőfényt állítsa hetvennégyre, mi harmincegyen vagyunk. Repülési magasságunk kettő-kilenc-zéró Tucontól délre ötven mérföldre keringünk, nem messze Nogalestől. Mi a maguk pozíciója? Vége.

– Levegő-levegő TACAN jelzés! Utoljára kadét koromban használtam. – J.C. ellenőrizte távolságleolvasó műszereit. – Még nincs a hatókörzetünkben, nem fogtam be.

– Cardinal, Storm Egy körülbelül száz mérföldre délnyugatra van Chihuahuától, vészhelyzet, utántöltés kell. Vége.

– Vettem, Storm Egy. Az az érzésem, hogy a főnökei már nagyon várják. Azt a parancsot kaptuk, hogy is mondjam csak... katasztrófális navigációs helyzetbe kerültünk, és jövünk, és viszünk titeket. Most, ahogy beszélek, a robotpilótám rejtélyes módon délre visz minket, keresztül a határon. – Szünet, aztán: – A levegő-levegő TACAN kétszáz mérföldet mutat, Storm. Meg tudják csinálni?

– Éppen hogy – válaszolta McLanahan.

– Lehet, hogy látogatóink lesznek – tette hozzá Powell. – Néhány forrófejű mexikói F-20-ast a porban hagytunk.

– Mostanra már biztos elért hozzájuk a hír, hogy engedélyezett bevetésen voltatok – válaszolta a hang. – A főnökök azt üzeni, hogy végre engedélyezték a feladatot, de ez nem sokat segít rajtatok, remélem megszereztétek, amiért elruccantatok, fiúk. Nem hinném, hogy öt csillaggal várnak titeket.

– Nem – mondta McLanahan. – Nem szereztük meg. Még nem...

Sebaco légitámaszpont, Nicaragua

1996. június 18., csütörtök

Andrej Maraklov felébredt, de meg sem próbált kikászálódni az ágyból, mert az izmai a legkisebb mozgásra is remegni kezdtek. Iszonyatosan szomjas volt. Érezte, a szemöldökéről izzadság pereg, kosz és só marta a szemét.

Pislogott. Hason feküdt a matracon, arcát a keményített, friss fehér lepedőbe fúrta. Karja kétoldalt a teste mellett. Ha érzése nem csal, csak alsónadrág van rajta.

Váratlanul hűvös, nedves szivacs csúszott végig a nyakszirtjén. Fiatal női hang szólalt meg: – *Dobre utro, tovaris polkovnyik.*

Felkészült erre, amióta csak eldöntötte, hogy kihozza a DreamStart az Államokból. Nehézkesen, a szavakat keresve szólalt meg: – *Vi gavaritye po angliszki ?*

– Természetesen, ezredes. Elnézést – a szivacs a vállát simogatta, aztán lecsúszott a hátán. Szerette volna megnézni a nőt, de erre sem volt elegendő ereje. A nő majdnem tökéletes középnyugati dialektusban folytatta. – Jó reggelt, ezredes.

– Maga kicsoda?

– Musi Zajkovnak hívnak. Az ön segédje és titkárnője vagyok.

– KGB-s?

– Igen uram, *szatrsij lejt...* elnézést, a közép-amerikai kommandó hadnagya vagyok. Majdnem egy éve vagyok Nicaraguában.

Nicaragua. Maraklov behunyta a szemét. Majdnem elfelejtette. Ez megmagyarázza a hőséget és az elviselhetetlen párákat. Gondolatban újra átélte a közép-amerikai kontinenst átszelő repülést. Ezért ilyen összetört. Soha ilyen hosszú ideig nem vezette eddig a DreamStart. A szokásos, egyórás bevetéseken rendszeresen két-három kilót fogyott, és a legutóbbi harci feladata az ANTARES-szel három órán keresztül tartott. Nem csoda...

– Azt az utasítást kaptam, értesítem a parancsnokságot, amint felébredt – mondta a lány, és a szivacsot az ágy melletti kis asztalkán lévő lavórba tette. – Ha azonban úgy érzi helyesnek, akkor várhatok, és hagyom aludni még egy keveset.

– Köszönöm. – Megpróbált hanyatt fordulni, közben tágra nyitotta a szemét, hogy valahogy visszanyerje az egyensúlyérzékét. Musi Zajov az ágy jobb oldalánál ült. Körülbelül harmincéves lehetett, szőke, kék szemű, vidám, bátorító mosoly ült az arcán. Keki színű inge mélyen kigombolva, nagy volt a hőség.

– Musi... Musi... szép név.

– Köszönöm, uram.

– Mennyi időt aludtam?

– Körülbelül tizenöt órát, ezredes. – Maraklov észrevette, hogy a lány a testét nézi. – Sajnálom, hogy nem tudunk kényelmesebb körülményeket biztosítani. Úgy döntöttek, hogy hagyjuk itt a hangárban pihenni; a biztonsági egységek szoktak itt gyülekezni. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan bekapcsolják a légkondicionálót.

Maraklov biccentett. – Adja ide a vizet: – Zajkov gyorsan átnyújtotta a kancsót, benne megcsörrentek a jégkockák. A férfi a műanyag pohár pereme felett vizsgálta.

– Azt mondják, a halálán volt, mikor kihúzták a gépből – a lány szeme hol a hasán, hol a lábain pihent. – Kiszáradt, teljesen legyengült, lefogyott.

– Öt kiló már nem semmi – állapította meg Maraklov. – De a kiszáradás és a kémiai anyagcsere zavar nem szokatlan. Eddig mindig hatalmas adag vitaminokat és ásványi sókat kaptam, mikor a gépet vezettem. – A lány izgett-mozgott az ágyon, egyre mélyebben, gyorsabban szedte a levegőt.

Szép lány. Talán csak képzelődik, hogy ki akar vele kezdeni? Ha pedig tényleg ez a szándéka, akkor miért?

– Hagyjon magamra – mondta hirtelen. – Fel akarok öltözni.

– Arra kértek, hogy maradjak maga mellett.

– Azt mondtam, hogy menjen ki.

– Szakképzett ápolónő vagyok, nemcsak titkosszolgálati értékelő tiszt. – Közelebb hajolt a férfihez, hívogatóan tárta elé magát. Érints csak meg, sugallta a mozdulat. – Az ön állapotában nem lenne szerencsés, ha magára hagynám.

Ekkor döbönt rá, hogy valójában milyen helyzetbe került. Szerencséje van, hogy a központ csak egy „barátságos” tisztet szabadított rá, egy ügynököt, akinek az a feladata, hogy férközzön a bizalmába és ezért ha kell, feküdjön le vele. Ahogy az akadémia tantervében meg van írva...

– Nyilvánvalóan nem ért el valami fényes eredményt a Connecticut Akadémián – jegyezte meg szárazon Maraklov.

Zajkov értetlenül nézett, de csak egy pillanatig. – Nem értem, uram...

– Untat. És semmi kedvem, hogy a KGB szeme láttára állítsam fel a farkamat, még akkor sem, ha az ügynökének jó nagy dudái vannak.

A lány arca meg se rezgett. – Ezredes, igaza van, KGB katona vagyok, de most azért vagyok itt, hogy minden lehetséges módon elősegítsem a felépülését. Óriási megterhelés alatt volt, és még sokkal nehezebb feladatok várnak magára. Úgy gondolom, fontos lenne, hogy ebben a küzdelemben ne legyen egyedül. Csak annyit kérek, engedje meg, hogy segítsek.

Milyen őszinte. Csak sajnós pontosan azokat a mozdulatokat vetette be, amiket annak idején „Janet Larson” gyakorolt rajta az akadémián. A teste, a modora, meg a kiejtése is Janet pontos mása volt. Janeté, aki ki akarta rúgani az akadémiáról, elvette volna tőle a lehetőséget, hogy Amerikába kerüljön...

– Nincs szükségem segítségre!

– De...

– Ez parancs, hadnagy! Most pedig vigye innen a seggét. – Zajkov ezt a szlengszót nem ismerte, de az értelmét felfogta. Lefordult az ágyról és kiment.

Hamar híre megy, hogy felébredt. Maraklov bevonult a pinduri fürdőszobába, az egész nem volt nagyobb egy átlag amerikai vécénél, megtalálta a tisztálkodószerket, lezuhanyozott, megtörülközött, borotválkozott, gyorsan és lehetőleg anélkül, hogy nagy rendetlenséget hagyjon maga után. Készen volt, már a hetedik pohár vizet öntötte magába, mikor a kis lakás ajtaja kinyílt. A fekete egyenruhás KGB-őrök oldalra léptek, egy idősebb tiszt lépett be az ajtón, terepszínű repülő egyenruhában. Maraklov azonnal látta, hogy a ruha nem kellék, igazi vadászpilótával hozta össze a sors. A tiszt egy pillanatig alaposan megnézte magának a vendéget, aztán vigyázzba állt, és biccentett.

– Örülök, hogy találkozhattam önnel, Maraklov ezredes. Aviatsij Pavel Tretyak tábornok, a Sebaco katonai bázis parancsnoka vagyok. – Kinyújtott kézzel Maraklovhoz lépett. – Üdvözlöm itthon.

Maraklov megrázta a feléje nyújtott kezét. – Köszönöm, tábornok. De sajnós még hosszú utat kell megtennem hazáig.

– Mi itt úgy gondoljuk, hogy egy darab anyaföldet alakítottunk ki Közép-Amerikában – mosolygott Tretyak. Egyébként is hamarosan hazajut. Addig is a támaszpont és minden emberem az ön szolgálatára áll, és gondoskodtam róla, hogy mindenki a kellő tiszteletet tanúsítsa ön iránt. – Tretyak úgy ugrált, mint egy fiatal kadét, nem tudott mit kezdeni az izgalmával, hogy szemtől szembe láthatja Maraklovot. Meséljen az útjáról, és erről a varázslatos gépről. Vettem magamnak a bátorságot, és reggel megnéztem. Fantasztikus szerkezet, kétségtelen, a holnap vadászgépe... Reggeli közben muszáj beszélgetnünk az útjáról.

– Köszönöm, uram. Jólesne a reggeli, no meg egy csésze kávé, mielőtt a DreamStart felkészítem a hazaútra.

– Arról mi már gondoskodtunk, ezredes.

Maraklov nem hitt a fülének. – Micsoda! Maga...?

– Moszkva utasítása értelmében elkezdjük a gép szétszerelését. Néhány napon belül...

– Szétszerelik a DreamStart!?! Mi a fenét akar ez jelenteni!

Tretyak értetlenkedve bámult. – Miért, hogy akarta kivinni a gépet Nicaraguából? Csak nem repülni akart hazáig? Tizenhatezer kilométerre vagyunk Moszkvától, egyik oldalon Észak-Amerika, a másikon az USA haditengerészete, közben még ott van Nyugat-Európa is. Azt hittem már az is elég feladat volt, hogy idáig repülnie kellett.

– De én nem tudom, hogy kell a gépet szétszedni – tiltakozott Maraklov. – A technikai leírást nem hoztam magammal, és egyébként sem szeretném kockáztatni...

– Ez nem ránk tartozik – válaszolta Tretyak. – Mi pilóták vagyunk, és nem műszerészek. A felelősség csak a pilótafülkében a mienk. Ha a földön vagyunk, a hájas ceruzahegyezőké a hatalom.

– De tábornok, az ott kinn nem egy egyszerű kétfedeles gép! Nem lehet csak úgy kiszedni belőle néhány csavart és összehajtogatni. A DreamStar a világ legfantasztikusabb gépe, és egyben a legérzékenyebb is. Ha szétszedik, lehet, hogy soha többé nem repül. Higgyen nekem...

Tretyakot szemlátomást untatta az eszme-futtatás, sokkal szívesebben hallott volna Maraklov csodálatos szökéséről. Megvonta a vállát: – A szekrényben talál trópusi egyenruhát. Öltözzön fel, aztán majd beszélgetünk.

– Uram, állítsa le a szétszerelést, legalább addig, amíg Moszkvával beszélek. Nem hiszem...

– Már elkezdték a munkát, ezredes.

– Azt mondtam, állítsa le!

Tretyak megfordult, és hitetlenkedve nézett Maraklovra. Elvégre mégis egy tábornokkal beszél. Aztán meglágyult, megértett valamit a Maraklovban zajló viharból. – Tudom, mit érez, Andrej. – Úgy beszélt, ahogy az idősebb testvér vagy apa. – Ez az utasítás egyenesen Kalinyintól érkezett. Kénytelen vagyok engedelmessé válni. Annyit én is látok, hogy lenyűgöző harci gép. Maga attól fél, hogy többé nem száll fel, és én megértem a félelmét. A mérnökeink és tudósaink időnként túlzásba viszik a dolgot. Kevéssé ismerik el azt, amit mi csinálunk. De tudta, hogy megfogják kaparintani az XF-34-et, nem igaz? Nem tudnám elképzelni, hogy egy ilyen körülmények között kicsempészett gépet ne vennének azonnal kezelésbe. Igen, ez a gép többé nem repül. Az igaz, hogy a MIG-25-ös, amit az áruló Petropavlovsz Japánba repített, néhányszor még felszállt, de most...

– Nem semmisíthetik meg a DreamStart. Nem laboratóriumi patkány, az istenfáját. Az embereinek tudomásul kell vennie. Rendben van, tanulmányozzák, de egy darabban. Megtaníthatnánk az orosz pilótákat, hogy repüljenek vele, egy egész rajnyi pilótát kiképezhetnénk. – Maraklov elhallgatott. Elgondolkodott, hogy mennyiben hiszi azt amit mond, és mennyiben mondja a DreamStar épségének kedvéért. – Mit szólna uram, ha ön lenne az első MIG-39 Zavtra rajparancsnoka?

Tretyak elvigyorodott – nem jó pókerjátékos, gondolta Maraklov. – Zavtra? Már nevet is kapott?

– Nem hivatalosan, uram. De a következő fejlesztési család a Mikoyan-Gurgyevics és a Suhoj irodáiban a 33-as lesz, a nevét pedig épp az előbb maga adta. Azt mondta, hogy a holnap vadászgépe – holnap, oroszul zavtra.

– *Zavtra* – bólintott Tretyak. – Tetszik.

Hála istennek, gondolta Maraklov. Köszönet Tretyak hatalmas önzésének, és az ő alapszintű orosz tudásának. – Akár most azonnal ráfesthetnénk – természetesen az ön nevében, ön találta ki!

– Ezt tisztázni kell az XF-34-en dolgozó mérnökkel...

– MIG-39, uram.

– Igen, a MIG-39-es. Beszélek Moszkvával. Reggeli után. – Elégedett mosollyal távozott. Maraklov gyorsan magára kapkodta a ruháit és utána sietett.

A lakrész egy kisebb irodarészleg mögött volt, a fő hangár mellett. A folyosó végén álló utolsó ör Maraklovhoz lépett, és a kabátjára tűzte a szigorúan titkos területre való belépéshez jogosító kártyát.

– *Pazsaluszta, vi nye mozsitye pakazsat tvoje szamaljot, tovaris?*

Maraklov arra rájött, hogy kérdést intéztek hozzá, és a repülőgép szót is megértette, de az ör határozott hanglejtéséből arra következtetett, távol akarják tartani a DreamStartól. Ezért ügyet sem vetett rá, hanem továbbsietett.

Az ör utánanézett. Még egy fennhéjázó pilóta, gondolta. Csak annyit kérdezett tőle, megnézheti-e a gépét. Ez a nagyfejű még csak nem is válaszolt. Lehet, hogy tényleg amerikai lett, ahogy mondják?

Maraklov csak nagy erőfeszítések árán tudott uralkodni kiobbanni akaró dühén, amikor meglátta a DreamStart. Tényleg nem vesztegették az időt. Az összes csatlakozó panel, és a karbantartó ajtó nyitva volt. A külső áramkör bekapcsolva. És a magas, éles, visító hangból ítélve rossz frekvenciára állították. A DreamStar elektronikus rendszere kívágná a külső

áramkört, ha az veszélyeztetné a gép épségét, de ha ezek a mérnökök rövidre zárják az áramköröket, az visszafordíthatatlan károkat okozhat. És akkor kénytelenek lesznek hajón szállítani.

Tretyak széles mosollyal érkezett vissza az irodából. – A pokolba is, ezredes – vigyorgta, hangjában játékos megrovással. – Tényleg újra meg kell tanulnia oroszul, akkor nem kéne angolul beszélnem. Telefonáltam Moszkvába, és elmondtam a fenntartásait a MIG-39-es szétszerelésével kapcsolatban. Egy órán belül várom a válaszukat. Közben azonban nincs más választás, folytatni kell a megkezdett munkát.

Maraklovnak kést döftek a szívébe. Egyelőre nincs mit tenni. – Értettem. Mégis, uram, a jövőben szeretnék jelen lenni, ha dolgoznak a Zavtrán.

– Természetesen. Értem én, mit érez. Látni, hogy ezek a bányászok hogyan tépik szét a pilótafülkét, olyan ez, mintha néznie kéne, amikor megerőszakolják az asszonyát. Legszívesebben kikaparná a szemüket, de a parancs az parancs.

Maraklov elnyomott egy mosolyt, Tretyak maga volt a kétlábon járó anakronizmus. De egyelőre legalábbis teljesen Maraklov, a hős pilóta, a fantasztikus menekülés, és a csodálatos Zavtra hatása alatt állt. Most még együttműködő, de nem lesz az, ha Moszkva a további transzírozás mellett dönt.

Ha a további szétszerelésre érkezik utasítás, gondolta Maraklov, akkor ki kell valamit gondolnia, valami drasztikusot. Nem azért mentette ki a DreamStart, hogy egy halom acélrostlemez és elektronikus alkatrész legyen belőle, hogy mindenféle laboratóriumokban vizsgálgassák. A DreamStar nem érdemelte meg, hogy megöljék. Harc nélkül semmi esetre sem fogják megölni.

Fehér Ház, Washington, USA

Az összes földi biztonsági csapat és léghárító rakétaegység teljes készenléti állapotban volt, és a helyzetnek megfelelően viselkedett – jelentette ki Bradley Elliott tábornok. – Az XF-34-A kikerülte a védelmi rendszert, ami nem csoda, mert éppen erre terveztük, kikerülte és megvédte magát az utána küldött vadászgép csapatoktól... Az XF-34 elvesztéséért enyém minden felelőség. Az én feladatom volt, hogy megbizonyosodjam róla, a HAWC alkalmazottai tökéletes háttérnyomozás és biztonsági ellenőrzés után kerülhessenek csak hozzánk; az én felelősségem volt, hogy mindenféle támadás, szabotázs és lopás ellen megvédjem-a repülőgépet. És az én felelősségem volt az is, hogy minden erőmmel megakadályozzam a személyzet és a felszerelés elleni támadást...

Az elnök az Ovális Irodában ült, az íróasztala mögött hallgatta Elliott mea culpáját. Vele volt a főügyész, Richard Benson, a sógora és a pletykák szerint legközelebbi tanácsadója; Paul Cesare, az elnöki főtitkár; William Kane dandártábornok, az egyesített vezérkari főnök; Martin Board tábornok, a légierők főparancsnoka; William Stuart védelmi miniszter; Deborah O'Day nemzetbiztonsági tanácsadó; a Fehér Ház szóvivője, és Christopher van Keller demokrata kongresszusi képviselő, Loyd Taylor elnök tanácsadója és közeli jó barátja.

– A földi csapatok – azt állította, két felfegyverzett tank állt akkor a rámpán – szólalt meg Benson főügyész –, mégsem tudták megállítani azt a gépet?

– Így van.

– Milyen fegyverek voltak a két járművön?

– Tizenkét egész háromtized milliméteres nehézgéppuskák. Ezenkívül két felfegyverzet biztonsági csapatot szállítottak, a standard M-16-os fegyverekkel láttuk el őket. Néhányuknál M-203-as gránátvető is volt.

– És mindezzel együtt hatástalanok voltak.

– Igen. – Ez már a sokadik alkalom volt, hogy a „hatástalan”, „tehetetlen” és „felelőtlen” szavakat kellett hallania a félórás beszámoló alatt. – A behatolók távirányítású aknákat szereltek fel, és robbanó gránátokat használtak – tette hozzá Elliott. – Viszonylag könnyű fegyverek voltak, de közelről, és gyalogság ellen nagyon hatásosak. Ezzel elegendő időt adtak Jamesnek, hogy kiguruljon és felszálljon.

– Kenneth James? – kérdezte Stuart védelmi miniszter. – Vagy inkább Andrej Ivanscsin Maraklov ezredesre gondol? – Stuart mérges szemmel figyelte Elliottot. – Nos, végre is ez az isten háta mögött, Dreamlandben történt, az az esélyünk megvan, hogy a sajtót távol tarthatjuk. Munkatársaim aprólékosan átvizsgálták James anyagát, makulátlan, mint a frissen hullott hó. És épp ez a tragédia. Tudniillik csak akkor vettük szoros megfigyelés alá, mikor jelentkezett a Légierő Akadémiára. Nehéz elhinni, én mégis úgy gondolom, akkor építették be Maraklovot. Kadétnak. És nyilvánvalóan sikeresen bedolgozta magát, eljutott Dreamlandbe is.

– És a legdrágább gépünk berepülőpilótája lett – tette hozzá Benson. – Egy istenverte orosz kém már két éve vezeti a legtitkosabb gépet.

– Tábormok, ezért a Kenneth James Maraklovért is vállalja a felelősséget? – érdeklődött az elnök.

– Igen, uram. – Elliott fejében tucatnyi ellenérv nyüzsgött – többek között, hogy Maraklov tíz évig megúsza a legszigorúbb biztonsági ellenőrzéseket, és csak utána került Dreamlandbe. De nem ezzel folytatta. – Ha korábban észrevettem volna, hogy az ellenség beszivárgott, akkor az XF-34 most nem lenne az oroszok kezében.

– Ezzel egyetérték – válaszolta az elnök. – Ámbár meg kell jegyezni, hogy a bajok jóval azelőtt kezdődtek, hogy Maraklovot kinevezték Dreamlandbe. Viszont maguknak olyan biztonsági berendezések és intézkedési lehetőségek állnak a rendelkezésükre, mint senki másnak széles e hazában, és mindezeknek a lehetőségeknek dacára sem tudták kiszűrni a kémeket. Ennek következtében tizenegy polgári és katonai alkalmazott vesztette életét, odalett két vadászgépünk, és felrobbant egy milliókat érő B-52-es, milliárdos kárt szenvedtünk, és ellopták a világ legértékesebb kísérleti repülőgépét.

Taylor elhallgatott, a jegyzettöbjébe írt valamit. – Az elődöm nagyon nagyra tartotta önt, tábormok. Komolyan javasolta, hogy tartsam meg a posztján, még a... sebesülése... után is. Megfogadtam a tanácsát, mert tudtam, komolyan hisz magában, és nem azért, hogy szívességet tegyek neki. Fenntartottuk Dreamlandet, pedig iszonyatosan megterhelte a költségvetésünket. És magát is a posztján tartottam a számos lemondását és felmentését követelő munkatársam ellenére. Mostanáig igen figyelemreméltóan végezte a feladatát, még akkor is, ha nem tarthatjuk mindezt a nyilvánosság elé. Nos, Dreamland azonnal leáll minden munkával, amíg a széles körű és alapos nyomozás be nem fejeződik. Elliott tábormok, biztosítsa, hogy egységében minden adat és információ érintetlen maradjon. A vizsgálat során kérem, minden lehetséges esetben álljon a rendelkezésükre, és segítse a munkát. Mikor befejeződik... sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de elfogadjuk a lemondását, és nyugállományba vonulhat.

Elliott egy szót sem szólt.

– A mexikói kormány azt követeli, hogy tálcán nyújtsam a fejét, amiért az F-15-ösöket engedély nélkül a légterükbe engedte. A szóvivőnek legyen hálás, hogy erre nem került sor.

Deborah O'Day járta le érte a lábát – jegyezte meg Van Keller, a külügyi szóvivő.

Elliott megfordult, és alaposan szemügyre vette a nemzetbiztonsági tanácsadót. Ötvenes, roppant vonzó. Deborah O'Day... olyan karriert épített magának, hogy Elliott csak ámult, nem hitte volna, egy nő képes legyen erre, még akkor is, ha már a kilencvenes években járunk. Az asszony előzőleg a Stratégiai Tudományok Központjában oktatott, aztán ENSZ-követ lett, és most ő az első nő, aki az elnök mellett nemzetbiztonsági tanácsadóként

dolgozhat. A pletyka szerint csak politikai fogás lett volna a kinevezése, az elnök ezzel is növelni akarta a népszerűségét, és sovíniszta lévén úgy gondolta, hogy a Fehér Házban mutatóban elkél egy asszony személy is. De O'Day kellemes meglepetést okozott szaktudásával és rátermettségével. Most biccentett Elliottnak, aki csodálkozott, hogy ebben a szobában bárki is barátságot mutathat iránta.

– Úgy véltem, a mexikói kormány túlságosan kötötte az ebet a karóhoz, mikor nem engedte, hogy az ő légiterében mi vegyük üldözőbe a DreamStart – mondta Deborah. – Kénytelen voltam emlékeztetni őket, sokszor előfordult már, hogy tévedésből átjöttek a mi térfelünkre, sőt a repülőtereinken landoltak.

Cesare vágott közbe: – De ez nem tett jót az elnöknek! A világ szemében most ő lett a rossz ember. Egy forrófejű vadászpilóta éppen elég, ráadásul még meg is ölette magát. Erre mi küldünk egy másikat, akit majdnem lelőnek. Ettől az incidenstől a légierőről az a benyomás alakulhat ki, hogy nem vagyunk jobbak a zsaruknál, és a Fehér Ház nem képes uralni a helyzetet.

– Amúgy is rossz a viszonyunk Mexikóval – tette hozzá Stuart védelmi miniszter. – Nem kell ahhoz lelövődöznünk a saját légterükben a vadászgépeiket.

Kane tábornok, az egyesített vezérkari főnök Board tábornokhoz fordult: – Szeretném mihamarabb az asztalomon látni a mexikói légteret megsértő legénység elbocsátó papírját.

Board boldogtalanul bólintott.

– Nem lenne bölcs dolog, uram – mondta Elliott az elnöknek. A pokolba is, nem titkolja a véleményét. – Az első két F-15-ös legénysége parancsot teljesített, mikor a kötelékvezető mellett repült. A kiképzés során azt tanulták, hogy semmilyen körülmények között sem távolodhatnak el a vezérgéptől, különösen nem vészhelyzetben, vagy támadás során. Mikor a vezért elvesztették, a parancsnak megfelelően azonnal visszafordultak. A Cheetah legénysége pedig az én utasításaim szerint járt el. Miután a DreamStar lelőtte az F-15-öst, tisztában voltam vele, hogy csak egyetlen vadászgép veheti fel a versenyt az XF-34-essel, ezért elrendeltem, hogy fegyverezzék fel a Cheetah-t és azonnal induljon a DreamStar üldözésére.

– Elliott tábornok – szólalt meg Stuart. – Azt hiszi, hogy magánflottája van? Maga nem adhat parancsot ellenséges repülőterek megtámadására, ez az Amerikai Egyesült Államok elnökének a jogköre. Maga nem engedélyezheti, hogy vadászgépek külföldi ország légterébe hatoljanak, csak az elnök.

– Nem volt idő engedélyt kérni, ha vissza akartuk szerezni a DreamStart, csak a Cheetah-ban bízhattunk. Nem volt idő a kérdés megvitatására.

– Nem volt idő? Marhaság, tábornok. Nem hagyhatja figyelmen kívül a katonai hierarchiát és parancsláncot, csak azért, mert úgy gondolja, kevés az idő. Legközelebb magánakcióban fogja Mexikót bombázni, csak hogy visszaszerezze azt a gépet? Vagy nuklit dob Mexico Cityre?

Most Deborah O'Day szólalt meg. – Ismerem Elliott tábornok papírjait, és az a véleményem, legalábbis érthető, miért döntött így. Ha a legénysége megállította volna a DreamStart, most ünnepelt hősök lennének. Vállalta a kockázatot, és kis híján nyert... most már csak az a kérdés, mi legyen a DreamStarral.

– Tudjuk egyáltalán hol van most pontosan a DreamStar? – kérdezte az elnök.

– Majdnem a teljes útját nyomon követtük – válaszolta Board tábornok. – Először a 707 AWACS segítségével, aztán egy 767 AWACS-szal. Az XF-34-es sikeresen elkerülte a mexikói légierő támadásait, megúsza a hondurasi vadászgépeket – itt már Nicaragua vadászgépeitől is kapott segítséget – és Nicaraguában landolt.

Board intett az egyik szárnysegédnek, aki az Ovális Iroda közepén lévő állványra feszítette Közép-Amerika térképét. – A gépet radarral utoljára Managuától ötven mérföldre északra látták, Sebacónál. A bázist szovjet katonai erők irányítják – hogy egész pontos legyek, a KGB kezében van. – Az elnökhöz fordult. – Uram, elrendeltem, hogy felderítő műhold járjon a

terület felett, talán a repülőgépes fényképezés sem lenne elvetendő ötlet, talán a CIA öreg SR-71 Blackbirdje. Managuát komoly légelhárító tüzérség és rakétabázis védi, ezért ez kockázatos vállalkozás lenne. Továbbá javaslom a puha próbát.

– Puha próba? Ügynökökre gondol?

– A CIA-nak vannak kihelyezett emberei Managuában, akik talán kipuhathatnák, hogy a gép tényleg Sebacóban van-e.

– És ha igen? Mondjuk Sebacóban van vagy Managuában. Biztos vagyok benne, hogy sem a nyolcvankettes köteléket, sem a második hadtestet nem vetnénk be; nem kezdünk háborút egy vadászgép miatt.

– Elnézést, uram – vágott közbe Elliott –, de ez nem egyszerűen egy gép.

– Várjon csak, várjon egy percet, tábornok – csapott le az elnök. – Tudtam, hogy előbb utóbb valaki ezt fogja mondani. Szögezzük le egyszer és mindenkorra: tábornok, és mindenki itt a szobában, szeretném ha megjegyeznék, az XF-34 igenis csak egy egyszerű vadászgép, ha távlatosan nézzük a dolgokat. Nem valami mágikus csodafegyver, akármilyen fejlett a technológiája. Nagyon fontos, de az Államok nem kezd háborúba a szovjetekkel, vagy bárki mással emiatt a gép miatt. Igaz, a szemetek beszivárogtak a titkos támaszpontunkra, ellopták a gépet, megölték az embereinket. Tiltakozni fogunk, visszaköveteljük a gépet, kényszerítünk és fenyegetünk, amennyire csak tehetjük. Fogadok egyébként, hogy mindent le fognak tagadni. Örökös állóháborúban leszünk, mert mindenre azt fogják mondani, hazudunk. Ha fényképeink lesznek, majd kitalálják, hogy hamisított képek. Ha pedig, amit kétlek, megtámadhatatlan bizonyítékaink lesznek, akkor propagandanapokat tartanak majd... „Szovjet ügynök sikeresen beépült az Egyesült Államok féltve őrzött katonai bázisára! Ellopott egy titkos gépet.” Az elítélés kevésbé lesz fájdalmas, mint az a hangos röhögés, amivel minket fognak körbevenni.

Elliott reménykedett, hogy ezt nem kell megérnie. Jézusom... – nem hagyhatjuk, hogy megússzák – makacskodott.

– Már megúszták, Elliott tábornok – jegyezte meg az elnök. – Akár már darabokra is szedhették, és útban van Moszkva felé. Mit akar, mit tegyünk? Vizsgáljunk át minden hajót, repülőgépet, tengeralattjárót, amelyik elhagyja Nicaraguát? Nézzen szembe a tényekkel, Elliott. Elvesztette. Elvesztették.

Az elnök Elliott elkeseredett arcát figyelte, és megcsóválta a fejét. – Majd megkérem Dennis Danahallt, hogy jegyzékben tiltakozzon a szovjeteknél. Követelni fogjuk, haladéktalanul szolgáltatassák vissza az ellopott gépet, kártalanítsák a szerencsétlenül jártak családtagjait. Szükségem lesz a tanácsra, ha vitára kerülne sor. Mondjuk megfenyegethetnénk őket, hogy visszalépünk a közös Mars-utazástól 1998-ban. Amúgy sem nőtt a szívemhez a terv, és...

– Már komoly kötelezettségeket vállaltunk a Mars-tervvel, uram – tiltakozott Richard Benson.

– Mindegy, a kormánynak ki kell találnia valamit, hogy hitelessé és erőssé tegyük a követeléseinket. Rúgjanak ki néhány követségi alkalmazottat, szervezzenek rajtaütést a konzulátusaikon, mindegy.

– Uram, ezek pozitív lépések... – kezdte Elliott vörös képpel –, de...

– Örülök, hogy így gondolja, tábornok. – Az elnök Cesaréhoz fordult, aki gyorsan felemelkedett és kinyitotta az Ovális Iroda belső ajtaját; a tábornokok megértették a jelzést: abba kellett hagyniuk a beszélgetést, többek között azért is, mert így minden szó kihallatszott. A többiek pedig amúgy is tudták, hogy a tanácskozásnak vége. De Elliott nem vette a lapot.

– Elnök úr, az előbb említett akciók egyetlen lépéssel sem visznek közelebb minket a DreamStarhoz. Aljasabb módszerekhez is folyamodhatnánk, hogy egyértelműen megértsék, komolyak a szándékaink. Lenne néhány javaslatom...

– Megkapta az utasításokat, Elliott tábornok. Vizontlátásra – Cesare, a valamikori focicsatár hanyagul Elliott elé lépett, ezzel ténylegesen befejezettnak nyilvánította a párbeszédet.

Elliott megfordult és kisietett az irodából. A főfolyosón járt már, mikor utolérte Deborah O'Day, és utána szólott.

Az asszony hátrafordult és megvárta, hogy a tábornok beérje. Valamivel fiatalabb volt Elliottnál, hosszú, sötét hajában ősz csíkok, élénk, kék szeme ragyogott, és remek volt az alakja. Milyen érdekes, gondolta Elliott, vannak emberek, akikkel már évek óta együtt dolgozom, és fogalmam sincs, milyen színű a szemük. Ennek az asszonynak meg első látásra a szeme ragad meg.

– Mrs. O'Day...

– Miss O'Day, tábornok – rázta meg az asszony a felé nyújtott kezét. – Ez a hivatalos nevem. A folyosókon Debbie-nek szólítanak.

Elliott elmosolyodott. Évek óta nem volt részese az ilyen bekerítő manővereknek. – Én pedig Brad vagyok.

Végigsétáltak a folyosón. Egy nyitott ajtó mögött lévő szobában a számítógép mögött egy fiatal női tengerésztiszt dolgozott, az íróasztalnál egy titkár lapozgatta a feljegyzéseket. Az íróasztalok mögött zárt tölgyfaajtó.

A tengerésztiszt felugrott, mikor észrevette Deborah-t, de a szeme Elliotton volt. – Jó reggelt. A titkosszolgálati jelentések kivonata már az íróasztalán van, asszonyom. A kávé meleg. Jó reggelt, Elliott tábornok.

– Köszönöm, őrnagy. Bradley Elliott tábornok, Marcia Preston őrnagy, az operációs tiszt. Elliott tábornok a...

High-Technology Advanced Weapons Center igazgatója. Már sokat hallottam önről uram.

– Örültem a találkozásnak, őrnagy.

A titkár is állt, de Elliotttól nem vett tudomást, O'Day kezébe nyomott egy irattartónyi papírost. – Aláírásra. Sürgősen szükségem lesz rájuk, asszonyom.

– Elliott tábornok, ez Matt Conkle, a titkárom. – Preston megnyomta a távirányítású ajtózárgombját, Elliott követte Deborah-t a belső irodába. Az ajtó azonnal becsukódott mögöttük.

– A titkára nem kifejezetten barátságos figura – jegyezte meg a tábornok.

– Gyűlöli még a gondolatát is, hogy női főnök beosztottja, még ha az a nő a nemzetbiztonsági tanácsadó is. Vizont remekül végzi a munkáját. Marcia Preston pedig az emelkedő új csillag. A haditengerészetnél ő volt az első női F/A-18-as vadászpilótája. Jó volt, nagyon jó, de annyi nehézsége származott abból, hogy nő; a végén azzal piszkálták, hogy állítólag elcsábította a rajparancsnokát. Kilépett. Vannak dolgok, amik soha nem akarnak megváltozni. Egyébként amikor találkoztam vele San Diegóban, emlékeztetőket töltött ki. Washingtonba hoztam. Bár szívesebben lenne a pilótafülkében – ő vezeti a helikopteremet és a repülőmet is. Ez a lány megérdemelné amit akar, lehet,” hogy egy szép napon még felkeresi magát.

– Valószínűleg már nem talál a helyemen. És az sem kizárt, hogy Dreamland is eltűnik.

– Ne legyen ennyire pesszimista – válaszolta O'Day, és töltött egy csésze kávé magának és Elliottnak is, aztán az íróasztal mögé telepedett. Elliott a kényelmes bőrfotel választotta. Miután leült, a szék alá hajlította a jobb lábát.

O'Day figyelmét nem kerülte el a mozdulat. – Ezt azon a titokzatos nyolc év előtti orosz bevetésen szerezte? – Elliott bólintott. – Tudja, valójában semmit nem tudok arról, mi történt akkor. Átnéztem az aktákat, de olyan semmitmondóak. Mintha nem történt volna semmi.

– Jobb is így. Ott is meghalt néhány nagyszerű ember.

– Azt a B-52-est lőtte le az orosz kém, igaz?

– Igen. Old Dognak neveztük el. Rendbehoztuk, felújítottuk az oroszok elleni bevetés után. Az új, stratégiai bombázókat kísérő repülő prototípusa volt. Ez volt az első bevetése,... tud

róla, hogy a mostani legénység két tagja, akik meghaltak, részt vettek a nyolc évvel ezelőtti repülésen is?

– Jaj istenem.

Néhány pillanatig gyászos csend borította a szobát.

– A navigátor, a nagy kísérlet egyik tagja, nő volt, ugyanabba a csoportba tartozott, mint Marcia Preston. Ő volt az első B-52-es női navigátor. Volt még egy asszony a fedélzeten. Civil. Részt vett a régi Old Dog missziójában is. Most kritikus állapotban a brooks-i városi kórházban kezelik. A férje is a régi legénység tagja, és ő volt az egyik, aki az F-15-össel átment Mexikóba, hogy elkapja az XF-34-est. Az igazat megvallva ő volt a DreamStar projekt-igazgatója. McLanahan ezredes.

– Jézus. McLanahan az egyik áldozat?

– Nem. A mexikói légvédelem elkergette, még arra sem volt esélye, hogy lőni próbáljon... Egyébként szeretném megköszönni, hogy kiállt mellettem, és segített elsimítani a dolgot a mexikóiakkal. Azt hiszem maga érzi, mennyire fontos nekem ez az ügy. Lehet hogy kissé drámaian fogalmazok, de azok az asszonyok és férfiak az életem. Vigyáznom kell rájuk – most még jobban, mint korábban.

– Nos, most hogy már tudom, McLanahan is rajta volt az egyik F-15-ösön, még jobban örülök, hogy nem hagytam cserben magát. Nem hinném, hogy Krane tábornok hivatalos lépéseket tenne McLanahan ellen, vagy bárki más ellen, aki belekeveredett az üldözésbe.

– Mindenesetre köszönöm... Nézze, én nem akarok palotaforradalmat, egyszerűen nem tudom ölbe tett kézzel nézni, hogy szétdarabolják a DreamStart, és simán átviszik Moszkvába. Az elnököt nem érdekelték a javaslataim, talán magát igen...

– Érdekel, bizony. – Elliott nem tudta, komolyan beszél-e az asz-szony, de nem volt választása. – Tényleg nem érdekelte az elnököt, Brad, de mi lenne az ötlet?

– Egyszerű – tárta szét Elliott a kezét. – A nicaraguaiaknak és az oroszoknak azt kell hinnük, hogy tényleg megtámadjuk Managuát. Hé!... Nem azt mondom, hogy tényleg vessük be a második hadtestet, vagy hogy lebombázzuk Managuát, de igenis kiküldhetjük őket hadgyakorlatra, és ahogy a Pentagon olyan szívesen nevezi az ilyen műveleteket, mi is mondhatnánk, hogy „előre megtervezett hadgyakorlatról” van szó. A nyolcvankettes légiflottát Hondurashoz irányíthatnánk, ez felrázná őket legalább annyira, hogy tárgyalni kezdjenek.

– És mi van akkor, ha... ha nem működik a terve?

– Akkor nincs választásunk. Szükséges a sebészi beavatkozás, a fényképezés semmire nem vezet. Ki kell szúrunk, hogy hol tartják a DreamStart, és szép csendesen támadni kell.

– Meg akarja semmisíteni?

– Sajnos, igen. Képtelenség, hogy kirepítsék Nicaraguából.

Miért?

Elliott döbbenten bámult. Erre nem volt kész válasza. – Nos, először is szinte lehetetlen lenne a KGB bázis közelébe jutni. Másodsor, nincs aki repüljön vele. James... Maraklov volt az egyetlen pilóta...

– Az egyetlen?

Elliott agya szélesebesen dolgozott. Deborah O'Day új lehetőségekre hívta fel a figyelmét... maga sem gondolt még rá... – Többen repültek a DreamStar szimulátorával, de csak egyetlen ember repült az igazi DreamStarral. És senki nem tudta úgy irányítani, mint James.

– Akkor őt kell használnia, nem igaz? Hiszen csak annyit kell csinálnia, hogy felemeli és leteszi a gépet.

– Igaz, ha a meneküléshez adtunk neki elég levegőt... vissza is lophatja a DreamStart. De nagyon sok „ha”-val kell számolnunk. Ha a DreamStar még repülőképes állapotban van, ha megtaláljuk, ha el tudjuk juttatni Powellt a bázisra...

– J.C. Powellt?

– A vezető berepülőpilótám. A kísérlet korai szakaszában velem próbálkoztunk. Később Jamest állítottuk be a helyére. Nem tud úgy harcolni a DreamStarral, mint James, de tényleg fel tudja emelni, és tud vele landolni.

– Ez azt jelenti, ha megtaláljuk a DreamStart, és még nem szedték teljesen szét – töprengett O'Day, – akkor ki kell dolgoznunk egy tervet arra, hogyan juttassuk Powellt Sebacóba, pontosabban a pilótafülkébe, és meg kell szervezni a felszállást biztosító légi egységeket, mert nem fogja tudni megvédeni saját magát...

– Pontosan. Powellt fedezni kell valahogy. Egy kis gerillacsapat támadhatja Sebacóra, és közben bejuttatnánk Powellt a DreamStar pilótafülkéjébe. A gerillákat arra is fel lehetne használni, hogy tisztára söpörjék a felszállópályát. A második hadtest a Mexikói-öbölben várakozna, és amennyiben szükséges, felvonná a harcot a nicaraguai légierővel. Rövid úton Texasba juthat, és máris újra az édes otthoni levegőt szívhatja.

– Egész jó tervnek hangzik, tábornok. Most már csak egy gond van...

– Tudom. Az elnök. Pontosabban, amit nem akar megtenni. Itt kellene a maga segítségével. Maga tud bánni vele, nem beszélhetné rá? Győzze meg valahogy.

Az asszony hátradőlt a széken. – Nem tudom, mennyire tudok segíteni. Az az igazság, nem tartozom az elnök belső szentélyéhez. A sógoráé, Bensoné, és a szóvivőé, Van Kelleré a füle, nem az enyém. Én politikai okokból kerültem közel a kulcsfigurákhoz. Az csak véletlen, hogy megfelelő a képzettségem. Azért kerültem ide, hogy az elnök támogatói láthassák, Lloyd Taylor támogatja a politikus nőket, és szívesen látja őket a kormányban. Nőveltem a közvélemény osztogatta jópontok számát, legalábbis így mondják, és nem tudom, ténylegesen mekkora a hatalmam.

– Ki kell próbálnia – forszírozta Elliott. – Vesse fel a témát az értekezleteken, beszéljen más kormánytagokkal. Szervezzon meg találkozót Van Kellerrel vagy Danahallal. Meg kellene érteniük, nem hagyhatjuk, hogy az oroszok megússzák. Kémkedés és gyilkosság van a számlájukon. Kiabálhatunk, fenyegetőzhetünk, semmit nem érünk el, nyolc évvel ezelőtt sem használt Kavaznyánál, most se fog, hiába van glasznoszty és peresztrojka, és az összes többi békés egymás mellett élésről szóló handabandázás, amivel be akarnak minket etetni. Ha az elnök nem hajlandó nyíltan belekeveredni, csukja be a szemét – adjon szabad kezet nekem, én mindent elintézek, utána meg letagadhatja, hogy bármiről is tudomása lett volna.

– Ezzel az elnökkel ezt nem lehet megtenni – magyarázta O'Day. – Ez valamikor bevált az Irán-ügyben, de ennek a demokratának nagyon jó az emlékezete, minden botrányra emlékszik, különösen, ha az republikánus elnökkel történt. Nem... – O'Day a mennyezetet bámulta. – Taylor kemény fejű, és csak ritkán változtatja meg a véleményét. Komolyan mondja, hogy meg tudná szervezni?

– Ráállítom az embereimet...

– Nem így gondoltam. Most azonnal kellene. Igen vagy nem. Ez a Powell, ez tényleg be tud jutni, és kihozza a DreamStart?

Elliott csak egy pillanatig habozott. – Ha megkapom a Fehér Ház támogatását, akkor bejuttatom Powellt a pilótafülkébe. És biztos vagyok benne, kihozza a gépet.

– Oké. Ráálllok. Már tudom is, hogy rázzuk fel a tespedt agyakat. Azután mi történik, arról fogalmam sincs. Talán a mi fejünket csapják le. De ígérem, a Fehér Ház legalábbis újragondolja pillanatnyi álláspontját, hogy tényleg helyes-e, ha egy orosz kém büntetlenül ellophat egy kísérleti katonai repülőgépet.

– Mit akar...?

– Kérdések nincsenek. Viszont készüljön fel, hogy huszonnégy órán belül foggalkörömmel kell harcolnia a főnökkel, és jobb ha feltűri az inge ujját, mert különben lóttek az XF-34-nek, de amint a jógik is mondják, nincs semminek vége, míg véget nem ér. És ez talán még Lloyd Emerson Taylor elnökre is igaz.

Elliott kiegyenesítette a jobb lábát, felkapcsolta, és álló helyzetbe húzta magát. Kezet nyújtott. O'Day kilépett az asztal mögül, és megrázta.

A tábornok távozása után O'Day visszament a székhez, és elmosolyodott. Ez mostanában ritkán fordult elő vele. Ezt felejtse el, mondta magának. Rendben van, markáns egyéniség, amikor belép a szobába, tényleg uralja a terepet, de biztos, hogy a DreamStar-ügyet tökéletesen meg tudja oldani? Veszettül akarja az XF-et, és ez érthető. Úgy viselkedik, mint azok, akiknek nincs, vagy csak nagyon kevés a veszteni valójuk; hatalmas nemzetközi botrányt is hajlandó kirobbantani, csak hogy az történjen, amit akar.

A nehéz kérdésekre könnyen jött a válasz. Elliott vissza akarja kapni a gépét, mert egy kém ellopta, és megölte az embereit. Hajlandó harcolni azért, hogy megszerezze amit akar, még akkor is, ha saját kormánya ebben nem segíti.

A magántelefonját használta, ezt nem lehetett a külső irodából felvenni, vagy lehallgatni. – Marty, itt a teniszpartnered..., igen, tényleg régen játszottunk. Sok volt a dolgom... hagyj levegőhöz jutni, ha nem tudnád, a te elnököd nevezett ki. Figyelj, találkozhatnánk egy játszómára? Korán. Lehet, hogy sokáig fenn kell maradnod... jól hallottál. Megoldod? Jó. Akkor hétkor... majd megtudod miért. Viszlát.

Brooks Katonai Kórház, San Antonio, Texas, USA

– Ödéma a bal tüdőben, feltehetőleg a belélegezett tűz és égéstermékek következtében. Még nem tudjuk pontosan... – mondta a doktor, mikor Powell és McLanahan belépett az intenzív osztály kórtermébe.

Wendy Tork szülei a lány ágyának két oldalánál álltak. A kezeit kötés borította. Azóta lélegeztető gépen volt, hogy megtalálták a becsapódás helyszínén. Az arcáról már levették a kötést, csak tapaszok maradtak rajta, előbukkantak a csúf égési sebek és a szilánkok okozta vágások. A karjába intravénásán cukrot és vért csepegtettek. Az éjjeliszekrényén egyetlen kis vázában csokor árválkodott, a kórház szabályzata ennyit engedélyezett. De Wendy erről sem tudott, mint ahogyan szülei jelenlétéről sem.

Betty és Joseph Tork ránéztek a szobába lépő Patrickre és Powell-re, aztán gyorsan elkapták róluk a szemüket, és újra Wendyt figyelték.

– Doktor úr? – Patrick nem merte feltenni az egyenes, nyilvánvaló kérdést.

– Erős asszony, ezredes, de súlyosak a sérülései... – elhallgatott, közelebb lépett Patrickhez, és lehalkította a hangját: – Tudta, hogy terhes volt?

Wendy szülei meghallották a suttogó szavakat. – Édes istenem. – Betty Tork elfordult a lánya ágyától, és szabad utat engedett a könnyeinek.

McLanahan csak bólintott, és ökölbe szorította a kezeit.

– Súlyos hasi sérüléseket szenvedett...

Powell a doktor és Patrick közé lépett. – Azt hiszem, ennyi elég is lesz, doktor. Mennünk kell – karon fogta az orvost, és kivezette a szobából.

Patrick, Wendy szülei és az ápolónő hosszú ideig csendben álltak, Wendyt figyelték, hallották a monitor kattogását, a lélegeztető zúgását. Patrick észrevette, hogy Wendy arc- és vállizmai többször megremegnek, és egy röpké pillanatig abban reménykedett, hogy a lány magához tér.

Betty Tork is látta az izomremegést. – Annyira szeretném, ha adnának neki valamit... valamit, amitől megnyugszik. Iszonyatos állni, és nézni, hogy szenved. A lányomnak fáj, ezredes. Nincs itt senki, aki segítene rajta? Milyen kórház ez!?

Most mondja meg neki, hogy történetesen az ország legjobb égési osztályára került a lánya? Hogy amíg Wendy küzd az életéért, addig van remény? Inkább nem szólt egy szót sem.

– Hogyan történt, Patrick? – kérdezte Wendy apja. – Tudom, hogy a B-52-esen repült. Mitől zuhantak le?

– Sajnálom, Joe, nem mondhatok semmit...

– Hagyd ezt a süket szöveget, McLanahan. – Joseph Tork kiegyenesedett, betöltötte a szobát, de Patrick látta az arcát barázdáló könnycsíkokat. – Az elmúlt tíz évben semmi mást nem hallok, ezt ismételteti itt mindenki, még a tulajdon lányom is. Mikor átköltözött Vegasba, akár a Marsra ment volna. És most egy texasi kórházban fekszik, talán haldoklik, és te most is csak a pszt-titok-játékot akarod megetetni velem? Azt a jó úristenit, válaszolj, ha kérdezlek!

– Az isten szerelmére, Joe, a feleségem fekszik itt...

– A feleséged? Hol a gyűrűd? Hol az ő gyűrűje? Van házasságleveletek? Semmiféle esküvőre nem kaptunk meghívót...

– Joe, kérlek...

– Utoljára azt hallottuk, valami nincs rendben köztetek. Tudod, mit gondolok? Azt gondolom, hogy nem vetted el a lányomat. Azt gondolom, hogy azért találtad ki ezt a szemét hazugságot, hogy ne perelhessük be a rohadt légierődet a baleset miatt. Katonai személy hozzátartozója nem követelhet kártérítést az államtól, igaz?

Betty Tork csak bámult.

– Egy nagy szart fogtok átverni. Hat évet húztam le a tengerészetnél – Joe Tork közelebb lépett, hatalmas mancsával megragadta Patrick egyenruháját. – Válaszolj, te szaros mellébeszélő. Válaszolj!

Patrick amennyire lehetett óvatosan lefejtette magáról apósa kezét. A nagydarab volt tengerész minden feszültségét Patricken akarta kitölteni, egy pillanatig úgy nézett ki, hogy agyoncsapja McLanahant. De abban a pillanatban Wendy vállai megreszkettek.

Összeszűkül, dühtől szikrázó szeme lecsukódott, öklei ellazultak.

– Az isten verje meg! Verje meg... Wendy... olyan pizszokul független lány volt, már kisgyerek korában is. Mikor Vietnamban voltam, Betty állandóan róla írt, hogy milyen helyes, mekkora nagylány lett. Mikor hazaértem, már nem volt kislány. Soha nem láhattam kislánynak,... és most itt fekszik, kiszolgáltatva, mint egy csöpp baba, és én semmit nem tehetek érte...

Patrick pontosan ugyanezt a tehetetlen dühöt és kétségbeesést érezte, nem tudott mit mondani. Betty törte meg a csendet. – Patrick, mikor házasodtatok össze?

– Mi! Ja, tegnapelőtt – felpillantott. – Behozták Wendy holmijait?

– A szekrényben vannak.

Odalépett, kiemelt egy kartondobozt, elővett valamit, és Wendy ágyához ment. – A repülés alatt nem viselhetünk gyűrűt. Azt mondják, veszélyes. Úgyhogy magunkhoz vettük a másik gyűrűjét, amíg újra találkozunk. – Kinyitotta ökölbe zárt kezét; apró vörösbársony zacskó volt benne, meglazította az aranyzsinórt, és ujjára húzott egy aranygyűrűt. Aztán egy ugyanolyan kis zacskót vett elő a belső zsebéből, és Wendy ujjára húzta a másik arany karikagyűrűt.

Egy darabig mindhárman csendben voltak. A nővér az ágyhoz lépett, ellenőrizte és feljegyezte a monitor adatait, aztán kiment. Végre Joe megszólalt. – Patrick, meg kell tudnom, mi történt, nem mondatsz el semmit?

– Joe, tudod, hogy nem tehetem...

De én is katona voltam, nem mondanám el senkinek...

– Tudom, de nem beszélhetek...

Tork ujjai végigszántották maradék, kevés haját. – Rendben. De egyet mondj. Csak egyetlen dolgot, azért, mert Wendy apja vagyok. Ígérd meg, hogy elkapod azt a gazembert, aki felelős azért, ami a lányommal történt.

Patrick szeme Wendy sérüléseire tapadt, látta a rángatózó izmokat, hallotta a sutyorgó gépet, amelyik leszívta a vizenyőt, hogy megakadályozza a fulladást.

– Igen, Joe – mondta halkán – ezt biztosra megígérhetem.

Kreml, Moszkva, Szovjetunió

1996. június 18., csütörtök

Vladimir Kalinyin besietett a főtitkár irodájába. A tanácskozátestület tagjai közül már sokan vártak rá. Idegesen nézték a padlót, vagy körbe sétáltak, mint a ketrecbe zárt állatok. Mikor belépett, mindenki széket keresett magának – szemlátomást csak a KGB főnökének megérkezését várták. Borisz Miselevka, a külügyminiszter leült az asztalfőhöz, aznap ő elnökölt.

– A főtitkár útban van Németországból – kezdte. – Azt az utasítást kaptam, hogy holnap reggel tízre hívjam össze a teljes tanácsulást, mikorra megérkezik. Az első, amiről tudni szeretne, a mai megbeszélésünk eredménye.

– Természetesen a tegnap reggeli amerikai incidensről kell beszélnünk. Elloptak egy vadászgépet az egyik szigorúan titkos fejlesztési bázisról, keresztülrepültek vele Közép-Amerikán, Nicaraguába, közben egyszer megálltak Mexikóban. Ennél több információ nem áll rendelkezésünkre. – Miselevka Kalinyinhez fordult, és megkérdezte, tud-e magyarázattal szolgálni.

– Véleményem szerint a magyarázattal meg kell várnom a főtitkárt – válaszolta Kalinyin. – Semmi szükség külön ülésekre.

– A magyarázat egyszerű, a főtitkár így akarja – vágott vissza Miselevka. – Nyilvánvalóan az a szándéka, hogy a különböző kormányoknak megmagyarázhassa, mi történik.

Kalinyin először nem válaszolt. Az amerikaiak ezt „veszélyirányításnak” nevezik – mindenki elmondja a meséjét, aztán egyeztetik, hogy ebből mi kerüljön a kormány tagjai elé. Most, hogy az amerikai újságírók elárasztották Moszkvát, még a Kremlben is van sajtóközpontjuk, a „veszélyirányítás” egyre fontosabb lett. – Csak annyit mondhatok, hogy az incidensben egy szovjet helikopter, és egy nicaraguai szovjet légitámaszpont is szerepet játszott. Itt ennél többet nem mondhatok, előbb a főtitkárt kell tájékoztatnom.

– Ennél többre van szükségünk, Kalinyin – makacskodott Miselevka. – Egy tucatnyi ország követeli a magyarázatot, természetesen az Amerikai Egyesült Államok is köztük van. Roppant fontos, hogy válaszoljunk...

– Majd válaszol, ha a főtitkár úgy dönt, hogy válaszolnia kell. Semmilyen információt nem adok ki, míg meg nem tudom, hogy a főtitkár mennyire akarja védeni őket.

– De tájékoztatnunk kell...

– Senkit ne tájékoztassanak. Világos?

– Mi baja van? Mi folyik itt? – érdeklődött a külügyminiszter. – Valami különleges KGB akció történt Közép-Amerikában? Mi...?

– Legyen szíves, és a véleményét is tartsa meg magának, jó? – dörrent rá Kalinyin. – Semmit ne mondjon. A glasznoszty itt és most nem érvényes.

Kalinyin felállt és távozott.

Olyanok, mint a birkák, gondolta. Évek óta abban a szent hitben ringatóznak, hogy a glasznoszty, a nyitottság jó dolog, hogy a titkos információkat mindenki megkaphatja, aki kéri. Micsoda marhaság. Tönkre fogják tenni a kormányt...

...És amikor megbuknak, persze ehhez a hozzá hasonló hazafiak segítsége is szükséges lesz, akkor ő maga lesz a vezér, és végre visszatérhetnek a régi, hagyományos útra, és a Szovjetunió lesz a világ ura.

Arlington, Virginia, USA

1996. június 18., csütörtök

A Barrel Factory Racquet Club az volt, ami – öreg gyárépület és raktár, amelyik régen, még a nagy alkoholtilalom éveiben sörös- és boroshordókat, üvegeket gyártott. Washington egyik legrondább környéke volt, míg a nyolcvanas évek derekán Arlington divatba nem jött; akkor elsőosztályú tenisz- és rakettpályává alakították, kiváló testedző szalon lett belőle. A környék azonban továbbra is megőrizte lepusztult külvárosi hírét, és a Barrel Factory keményen megdolgozott, hogy híveket toborozzon.

A nemzetbiztonsági tanácsadónő, Deborah O'Day viszont kedvelte. Több oka is volt erre. Egyrészt, alacsony volt a tagdíj; másodsor könnyen lehetett pályát kapni, különösen hétköznap, este hét után; harmadszor a kormánybéli alakok messzire elkerülték a helyet. Itt levehette a fehér házbeli hivatalnok-arckifejezést, újra ember lehetett, és nem ismerhették fel – ezért gondolta, hogy titokzatos találkájához ideális helyszín a klub.

A pályára dobott pár fehér labdát, utánuk szaladt, körbekocogta a pályát, hogy kiláztassa a bokáját. Örömmel töltötte el, hogy teste rugalmas és hajlékony, még most, ötvenegy éves korában is. A testedzés csak akkor kapott szerepet az életében, mikor megtudta, jelölik a mostani posztjára. Az ember nem sokat törődik a külsejével, ha ENSZ-követ, de a Fehér Ház apparátusának tagjaként a róla kialakult imágónak egybe kellett esnie az elnöki imágóval, és ez a kép vékony, hajlékony és kemény embert kívánt.

New York-i utolsó heteiben keményen diétázott, amennyire lehetett elkerülte a búcsúpartikat. A beiktatása előtti meghallgatások zűrzavarában nem volt ideje enni, úgyhogy könnyen ment a fogyókúra. És így teltek el az első hónapok Washingtonban is. Most, hogy többé-kevésbé a helyükre kerültek a dolgok, és elült a nagy felhajtás, rájött, hogy a heti egyszeri, felbecsülhetetlen értékű látogatások a testedző szalonban életmentő fontosságúak. Élvezte a változatosságot, a rátapadó, elismerő férfiszemeket, nem egy csodálója a fia lehetett volna, és remek érzés volt körbepillantani a Fehér Ház konferenciatermében azzal a tudattal, hogy ha kell, hát félkézzel ronggyá veri a férfiakat a tenispályán, vagy squashben.

Ezeknek a késő esti kiruccanásoknak egyéb haszna is volt, mint például a mai.

Befejezte a bemelegítést, már ütögette a labdát, mikor kopogtatást hallott. Magas, sötét hajú, körte formájú férfi, szürke melegítőben, viszont vadonatúj Reebok edzőcipővel. Egyik kezében használt alumíniumütő, a másikkal a plexiüveget kocogtatja.

Épp újra koppintott volna, amikor hirtelen felbukkant Marcia Preston. A tengerészőrnagy a férfi mögé lépett. A lány piros melegítőben volt, a nyaka körül törülköző, egyik kezében nyitott sporttáska. Amiben, mosolyodott el Deborah, egy Browning PM-40B automata pisztoly rejtezett. A körte alakú férfi érezte, hogy valaki a háta mögött áll, és megfordult. Egyetlen rossz mozdulat, és Marcia néhány másodperc alatt ártalmatlanná teszi, vagy még ennyi idő sem kell hozzá, és megöli. Alaposan megnézték egymást, Marcia néhány lábnyira állt ugyan, de a férfi minden kétséget kizáróan tudta, hogy megfigyelés alatt van.

O'Day egy gyenge kézmozdulatára Marcia továbbment, mintha észre sem vette volna a férfit. O'Day látta, hogy látogatója idegesen nagyot nyel, aztán kinyitotta a pálya ajtaját, és belépett. Marcia a közeli ivókúthoz lépett, körbenézett, aztán eltűnt titokzatos búvóhelyére.

– Látom Marcia most is a szokásos kedves énjét nyújtja – állapította meg a férfi fapofával. Már is izzadt, pedig egyetlen pontot sem játszottak. Most Deborah-t vette szemügyre, éppen olyan alaposan, mint az előbb Marciát. – Te is isteni formában vagy, lányom.

– Hűlj ki, Marty. Inkább játsszunk. Bemelegítettél?

– Ehhez a rémes játékhoz? Nem – válaszolta Marty Donatelli. – A híreidhez már igen.

– Beszélgethetünk játék közben is. Vagy mondjam inkább, hogy a játék imitálása közben?
– Puhán Donatelli felé ütötte a labdát. – Különböznél sem árt neked a mozgás. Onnan középről elhagyhatnál néhány centit.

A férfi hatalmas lendülettel elütötte a labdát. O'Day könnyedén utolérte, és visszaküldte Donatellinek. – Az első oldal két óra múlva megy a nyomdába, szivi. Nem csinálhatnánk gyorsabban?

– Nem érdekel az első oldal, és nem vagyok a szivid. – O'Day egy tökéletes ütéssel a bal sarokba küldte a labdát. – Oké, te szerválsz, és beszélgetünk.

Donatelli a szervavonalhoz lépett, és O'Day belekezdett. – Hát nem borzalmas, hogy a minap a Nevadában lezuhant egy B-52-es?

Donatelli nagy szakértelemmel pattogtatta a labdát, aztán teljes erejével megütötte. Az asszony készen állt a fogadásra, és a jobb sarokba irányította. Donatellinek arra sem volt ideje, hogy ellépjen a szervavonalról. – Szép volt – mondta bűbájos mosollyal az asszony.

– Egen, hallottam róla – válaszolta Donatelli. – És akkor mi van? Nem foglalkozom légikatasztrófákkal.

– Pletykálnak – lépett O'Day a vonalhoz. – Állítólag nem baleset volt.

A riporter türelmetlenkedni kezdett. – A Vörös Zászló nevű terepen történt, igaz? Százával találsz arra lövöldöző gépeket. A légierők szerintem ott naponta egy gépet elveszítenek.

O'Day ütögette a labdát, szeme sarkából Donatellire pillantott, aztán meglendítette az ütőt. – Ha nekem lenne időm, én azért utána néznék. Fura hírek jönnek Dél-Nevadából. Például az a kísérteties történet a KGB-ügynökről, aki ellopott egy vadászgépet.

– Azt mondtad, hogy orosz KGB-ügynök?

– Ez csak pletyka harminc – semmi, még mindig nálam a szerva.

– Hé, várj egy kicsit. Ki mondja, hogy orosz ügynök?

– Meg nem erősített pletyka, már mondtam. – O'Day készült a szervára. – Valami ellopott vadászgép, meg lelőtt vadászgépek, a lopott gép pedig oroszpartori országban landolt. – És szervált. Donatelli a sarokba küldte a labdát.

– Tegnap történt?

– Igen. Úgy mondják.

– Hogyan tudom bizonyítani?

O'Day a labdáért sétált. – Hékás, nem én vagyok a riporter? Te sem szólsz bele az én munkámba, én se a tiedbe. De, mint már említettem, ha nekem lenne rá időm, és megkeresnék egy Bradley Elliott nevű tábornokot, ő a felelős ott kint a terepen. Talán a mexikói kormánnyal is kapcsolatot keresnék, különös tekintettel a Monterrey Légvédelmi Zóna központjával, hogy mi igaz abból az állítólagos engedély nélküli behatolásból és légi csatározásból...

– Jézus Mária... – Donatelli azon ügyködött, hogy valahogy leszerelje csuklószorítóját, ami szorosan a jobb kezére tekeredett. – Már két órám sincs, hogy elintézzem a telefonokat... Mexikó... ezer év, mire kapcsolják...

– Ne feledkezz meg a szokásokról, Marty. Meg nem nevezett kormányforrás, esetleg névtelen katonai forrás. Akkora fenn a ramazuri, hogy máshonnan is kiszivároghattak a hírek.

– Azt akarod mondani, talán már megírta valaki?

– Kétlem, de soha nem lehet tudni. Hallottam, hogy Elliott tábornoknak csúnyán beolvasott ma az elnök meg a stábjá, lehet, hogy ettől beszédes kedve kerekedett.

Donatelli letépte a szemvédőjét, és azon rágódott, amit az imént hallott. – Elliott... Nellis... Mexikó... mi ez?

– Csak hallgasd vissza a magnódat, és figyelj – tanácsolta Deborah.

– A magnómat! – Donatelli eltátotta a száját. – Megállapodtunk, hogy nincs magnó. Azt hiszed, hogy megszegem az alkut?

Deborah Donatelli melléhez vágta a labdát. – Csak annyira védj az informátoraidat, mintha az életed függne tőlük, és akkor mindketten jól járunk.

Donatelli felemelte a trikóját, elővillant nagyon szőrös, nagyon izzadt mellkasa, de más semmi. – Nincs nálam magnó. Látod? Megmutattam az enyémet, most te mutasd meg a tiédet.

– Csókold meg a seggemet.

Nagyon szívesen. – Egymásra bámultak.

– Ravasz róka vagy, nemzetbiztonsági tanácsadó, az egyszer szent. Csak arra vagyok még kíváncsi, miért csinálod. A Fehér Ház kért meg, hogy szivárogtass? És ha igen, miért?

Ütögette a labdát a pályán. – Megvan a magam oka, ennyi legyen elég. És az egész jegyzőkönyvön kívüli vallomás. Az elnök túl elfoglalt, nem tud ezzel az üggyel foglalkozni, viszont nagyon kevés az időnk. A hadseregnek vannak, akik szerint azonnali cselekvésre lenne szükség.

– És az elnök ezzel nem ért egyet.

– Ő a nyílt tárgyalásokban és kompromisszumokban hisz.

– Azaz nem áll készen, hogy katonai lépéseket tegyen. Itt valami...

– Ez nem interjú, Marty! Már eddig is többet mondtam a kelleténél. Mindent megkaptál, amire szükséged lehet. – A hátsó falhoz vitte a labdát, és kényelmesen kinyitotta az ajtót. Marcia azonnal előlépett, az egyik kezében ütő volt, a másikban a sporttáska. Elővett egy törülközőt, átadta a főnöknőjének, aztán a plexivel fedett szekrényekhez lépett, kinyitotta az egyiket, és onnan figyelte Donatellit. A pisztoly nem fenyegette Donatellit, viszont a lány arckifejezése annál inkább.

– Marcia, maga gyönyörű – mondta alaposan megfontolt rosszindulatú kacintással. – Egyszer össze kellene jönnünk. – Marcia nem válaszolt.

– Jobban tennéd, ha az újságodat vinnéd ágyba, Marty. – Deborah kitárta a férfi előtt az ajtót. Donatelli biccentett, és megindult. Mielőtt kilépett volna: – Semmi esélyem, hogy mást is ágyba vigyek?

– Épp eléggé kihasználtuk ma egymást Marty, ennyi elég egy napra. Viszlát.

– Az az érzésem, hamarosan elkél majd egy jó barát a negyedik rend tagjai közül, O'Day.

– Marty, vigyázz a hasadra és a vérnyomásodra. Na, pá.

Mikor a férfi elment, becsukta az ajtót és ütögetni kezdte a labdát. Preston benyúlt a sporttáskába, és lekapcsolta a pici, de erős mikrofonnal felszerelt magnót.

– Mindent felvettél? – kérdezte O'Day.

– Igen. De mi jó származhat abból, ha napfényre kerül a beszélgetésed? Te elsüllyedsz, ő meg mennybe megy.

– Ha kiderül, hogy Marty Donatelli nem tudja megvédeni az informátorait, akkor az informátorok kiszáradnak, és ezt ő is tudja. És oda a Pulitzer-díj. A szalag bizonyítja, hogy nem hivatalosan, jegyzőkönyvön kívül adtam neki információt, és ha ennek ellenére közli, akkor erkölcsi halott lesz ebben a városban.

– Akkor is irtózatoss nagy kockázatot vállalsz.

– Mert úgy érzem, hogy vállanom kell, Marcia. A Taylor kormányzat csak adott helyzetekben képes a cselekvésre. A DreamStar-ügyet el akarja sülyeszteni, a könnyebbik megoldást választja, aztán pedig már késő lesz. Ő is, meg a New York-i haverjai... noszogatni kell egy kicsit őket, hogy megmozduljanak. Pokolian remélem, hogy még nincs késő.

Kreml, Moszkva, Szovjetunió

1996. június 19., péntek

– Biztosíthatom – magyarázta Kalinyin a főtitkárnak, – hogy az események annyira gyorsan követték egymást, hogy nem volt időm informálni.

Kalinyin már majdnem egy órája volt a főtitkár irodájában, és megpróbálta elmagyarázni a megviselt vezérnek, mi is történt a DreamStarral. A főtitkár összeszorította az öklét, aztán kilazította, a fejét rázta; nehezen emésztette meg a hallottakat.

– Mindössze két nap telt el aközött, hogy megtudtuk, a DreamStar-tervet lefűjják, és hogy az emberünk ellopta a gépet – folytatta Kalinyin. – Legalább annyira Maraklov ezredes kezdeményezésére, mint az irodám utasítására történt...

– Maradjon egy kicsit csöndben, Kalinyin. Hallgasson, nem vagyok kíváncsi rá, mivel magyarázza felelőtlen viselkedését. Végig kell gondolnom, hogyan magyarázzam meg a történeteket, és hogy kezeljem a kialakult helyzetet.

– Természetesen mindenért csupán engem terhel a felelősség, uram – mondta Kalinyin. Talán a töredelmes vallomás, gondolta, lecsillapítja a kedélyeket. – Most már végig kell játszanunk a játszmat. Azt a vadászgépet a lehető leghamarabb ide kell szállítani.

– Értem. Maga teljesen megőrült? Úgy gondolja, az USA talán nem emel kifogást az ellen, hogy a KGB ellopta az egyik legtitkosabb kísérleti-katonai gépét?

– Uram, engem nem érdekelnek az amerikaiak, én a saját hazámra gondolok. Lehetőségünk volt, hogy megszerezzük azt a gépet, és megszereztük. Most tőkét kell kovácsolni ebből az előnyből. Hihetetlen, milyen technológiai fejlődésre tehetünk szert...

– Teljesen felesleges lesz, ha megtámadják és megölik az embereinket, és tönkre teszik a nicaraguai támaszpontunkat, mert vissza akarják kapni a gépüket – állította a főtitkár. – Nem vagyok hajlandó háborúba keveredni Amerikával egy nyomorult vadászgép miatt.

– Ha az amerikaiak támadni akarnának, már megtörtént volna – vágott vissza Kalinyin. – Tudják, hol a vadászgép. A radarrepülőjük végig kísérte az XF-34-est. Tehát nem akarnak támadni, és ez a lényeg. Nem kockáztatják meg, hogy háborúba keveredjenek egy repülőgép miatt...

– Maga alábecsüli őket – mondta a főtitkár. – De én nem.

– Uram, ez az egész egy hatalmas játszma része – érvelt Kalinyin. – Játék. Mindkét oldal nap mint nap hadititkokat lopkod. Naponta több oldal tiltakozást küldözgetünk egymásnak. Havonta elvesztek egy-két embert, van amikor többet. Kémkedés vagy viszontkémkedés gyanújába keverednek. Ilyen apróságok nem robbantanak ki egy háborút.

– Hat emberünket elvesztettük. Az amerikaiak elvesztettek egy B-52-es bombázót, két vadászgépet és hat embert. Ez magának játék?

– De uram, ezek nem érintik a stratégiai egyensúlyt! Egyszerű manőverek. Adok-veszek játék a kormányaink között. Mondom, az amerikaiak nem fognak támadni, és nem állnak bosszút a gépért. Majd titkos tárgyalásokba kezdünk, talán szabadon engedünk néhány ügynököt, vagy információt adunk cserébe a gépért, vagy visszaadhatjuk a gépet, ha már alaposan átvizsgáltuk. A közeli jövőben talán elveszítünk valami számunkra fontos dolgot, de semmi okunk a pánikra. Mondtam, a végén visszakapják a gépüket – miután mindent megtudtunk róla. Kérem, ne feledje, ez a világon a legfejlettebb vadászgép. Az agy irányítja. Minden – a repülésirányítás, a fegyverek, minden rendszere a fény sebességével aktivizálható, a gondolat parancsára!

A főtitkár hallgatott. Tény és való, kormányának ezt a részét nem tudja befolyása alatt tartani. Elismerte, tényleg fantasztikus nyereség, hogy a gép a birtokukba került; egyedülálló alkalom, hogy megismerkedjenek az amerikai technológiával... De Kalinyin pillanatnyi sikere veszélyes lehet. Nőni fog a népszerűsége és a befolyása, ha kiderül, mindezt ő szerezte meg, ráadásul a főtitkár háta mögött. Kalinyint meg kell zabolázni. Óvatosan, de korlátok közé kell szorítani, most azonnal...

– Rendben van – szólalt meg. – Nem tetszik ugyan a dolog, de miután a gép szokatlan erényekkel bír, és hasznos lenne, ha tanulmányozhatnánk, megengedem, folytassa amibe belekezdett – miután elolvastam a jelentéseit. És egy rangidős PB-tag fogja felügyelni a munkáját. Ő fog kapcsolatba lépni a maga Maraklov ezredesével Nicaraguában. Beszélni fog vele is, meg a csapata többi tagjával is, és mindenről jelentést tesz nekem. Az akciót én irányítom, érthető?

– Természetesen, főtitkár elvtárs. – Kalinyin automatikusan válaszolt, de közben azon töprengett, kit tesz a fejére a főtitkár. Cserkovot? Tovorint? Valaki ismeretlent? Majd elbánik vele, ha megismeri.

– Közben pedig az amerikai géppel kapcsolatos minden tevékenységet állítson le. Addig nem hozhatják ki Nicaraguából, amíg én utasítást nem adok rá. Világos?

– Igen, uram.

Kellemetlen, hogy a saját irodájában harcolnia kell a ráültetett informátorral, de lényegét tekintve megnyerte a csatát; ami az ő személyét illeti, a dicsőség sértetlenül az övé. És a jövő fényesebb mint valaha.

Sebaco légitámaszpont, Nicaragua

1996. június 19., péntek

Maraklovot a telefon csörgése ébresztette fel mély álmából. Beletellett egy kis időbe, míg összeszedte magát – a bizonytalan szédülés még mindig kísértette –, aztán felvette a kagylót.

– Tessék.

– *Vas vrizevajuta peho tyelefono, tovaris* – mondta egy női hang, valószínűleg Musi Zajkov, gondolta. – *Moszkva* – Most nem kért elnézést az orosz miatt, állapította meg Maraklov. Annyi baj legyen. Egész nap oroszot tanult, no meg hallgatta a technikusok és mérnökök beszélgetését, lassanként egyre többet és többet megértett az anyanyelvéből, bár saját beszédképessége meglehetősen egyszerű szavakra korlátozódott. Olvasni meg jóformán nem tudott. A cirill ábécé teljesen érthetlenné vált az eltelt évek során. Még szerencse, hogy a technikai leírások és műszerismertetések export anyagok többnyelvű mellékletei voltak, így angolul olvashatta a fontos tudnivalókat.

– *Da* – válaszolta. – *Szicsasz*–. Remekül megtanulta a „pillanat türelmet kérek” orosz változatát Sebacóban, mert mindenkinek azonnal lett volna szüksége rá. Maraklov belebújt a repülő ruhába, felhúzta a csizmáját, és kinyitotta a lakásajtót. Tényleg Musi, de most nem a csábító alig gombolt blúz volt rajta, hanem a puritán KGB egyenruha, nadrág és fekete csizma.

– *Katorij csasz?* Hány óra? – kérdezte Maraklov.

– Egyre szebben beszél oroszul – mondta Musi, miközben kikísérte a hangárból. – *Bjez dvacaty pjaty pjaty*–. Maraklov angol válaszra várt, az oroszból nem sokat kapott el. Mindegy. Valamivel öt előtt járhat az idő, mert a biztonsági őrök arca nagyon unott-nyüzött, a váltás pedig pontban ötkor esedékes.

Keresztülsetáltak a rámpán, mogorva, álmos KGB őr ellenőrizte a belépőjüket; végigsétáltak a sötét, mohos ösvényen egy mangrove liget felé. A fák árnyékában húsz láb átmérőjű, tányér alakú műholdvedő és egyéb kommunikációs antennák bújtak meg; a közeli KGB-központ egyedüli látható jeleként. Újabb ellenőrzésen estek át, majd beléphettek a félig a föld alá épített létesítménybe.

A tábor többi épületétől eltérően, itt remekül működött a légkondicionáló – épp olyan volt, mint Dreamlandben. Bepötyögtették az elektronikus zárba a kódot, és beléptek a terembe.

Jobb oldalon állt a központi kommunikációs konzol, két légierős tiszthelyettes kezelte, és egy KGB-s tiszt felügyelte a munkát. Balra volt a radarkonzol, ezt is a légierők egyik tisztje működtette. A terem többi részét bűdös transzformátorok, ósdi telexírógépek és irattartó szekrények foglalták le.

– *Tovaris polkovnyik Maraklov, zgyesz* – intette magához Musit és Maraklovot Tretyak tábornok. Mindannyian egy apró tanácskozó szobába léptek. A tábornok csöppet idegesnek látszott, amikor becsukta maguk mögött az ajtót.

– *Vszjo, tovaris Vorotnyikov, Andrej* – mutatott a szoba elején álló asztalra helyezett telefonra Tretyak. – *Sta Polityicseszkoje Buro. Ja hatyél...*

– *Várjon, izé... prasztyityi* – mondta Maraklov. – Nem értem. A fenébe, *Ja nye panyimáju...*

– Nagyszerű, *polkovnyik, prikraszna*. Luscsev Vorotnyikov elvtárs, a Politikai Bizottság tagja, a főtitkár közép- és délamerikai képviselője – válaszolta Tretyak pocsék angolsággal. – Önnel óhajt beszélni. – Maraklov a kagylóért nyúlt. – Szeretném tudni, mit fog mondani a MIG-39-es szétszerelésével kapcsolatban – kíváncsiskodott Tretyak.

– Ne aggódjon, tábornok. A gép pilótája én vagyok, tehát enyém a döntés felelőssége. Én határoztam úgy, hogy leállítatom a szétszerelést. – Tretyakon egy pillanatra látszott a rettenetes megkönnyebbülés, aztán gyorsan erőt vett magán, és a telefonra mutatott. Maraklov felvette a kagylót.

– Itt Maraklov ezredes.

– *Dobre utro, tovaris polkovnyik* – kezdte a vonal másik végén a hang. Megdöbbenően tisztán lehetett hallani. – *Ja...*

– Kérem, beszéljen angolul, uram.

Zavart, dühös zajok hallatszottak a másik oldalról, aztán egy sokkal fiatalabb hang jelentkezett. – Uram, Jegor Rizskov vagyok, Vorotnyikov elvtárs titkára. Ért engem, ezredes?

– Igen.

Brit akcentussal beszélt, valószínűleg külföldön tanult. Az intézmény egyik kedvelt célállomása Nagy-Britannia. – Én leszek a tolmács. Üdvözli önt hazájában, és gratulál a hősiesség teljesítményéhez.

A tolmácsolt gratuláció nem illett a háttérből beszűrődő mérges morgáshoz, de Maraklov nem törődött ezzel.

– Vorotnyikov elvtárs a szokásos üzenetközvetítés útján értesült róla, hogy az ön javaslatára leállították a gép Szovjetunióba történő szállításának előkészületeit. Meg tudná ezt magyarázni?

– Azért állítottam le a munkásokat, mert ha darabokra szedik a gépet, azzal egyszerűen tönkretették volna – válaszolta Maraklov. – Nem fogok egy használhatatlan gépet Ramenszkójéba szállítani.

A másik oldalon csend; aztán Maraklov meghallotta Vorotnyikov méregettől elcsukló hangját.

– A főnököm azt szeretné tudni, mit javasol, mi legyen akkor a gép sorsa.

– Nagy távolságra való üzemanyagtartályt szereltetek fel rá – mondta Maraklov. – Becslésem szerint két tankot lehet az XF-34-es szárnyára szerelni. A tartályok növelnék az

XF-34-es hatótávolságát, és lehetővé tennék az útközbeni üzemanyagfelvételt. Ily módon a gépet épségben lehetne hazaszállítani.

– *Astarozna, tovarís polkovnyik* – szólalt meg az egyik rádióoperátor. – *Tyelefonija jehnyateh.*

Maraklov értetlenül nézett Musira. – Azt mondja, legyen óvatos, a vonalak nem biztonságosak. Ne említse a gép nevét – magyarázta a lány.

A fordítás Moszkvában hosszú időt vett igénybe, a háttérből megjegyzésekkel, kérdésekkel kísérték. Tretyak tábornok egy másik készüléken kísérte figyelemmel a beszélgetést, és szemlátomást egyre idegesebb lett. Maraklov biztosra vette, hogy elvesztett egy szövetségest. Aztán: – Maraklov ezredes, Vorotnyikov elvtárs úgy rendelkezett, hogy további utasításig semmi ne történjen a géppel. A Kreml parancsát a KGB-központon keresztül továbbítjuk.

– Értettem – válaszolta Maraklov. – De maguk is értsék meg, az itteni technikusoknak két-három napjába telik, hogy felszabdalják a gépet, fél nap a behajózás, legalább egy hét az út az orosz partokig, és újabb néhány nap, mire a szállítmány Ramenszkójébe érkezik. Es amikor odaér, semmi hasznát nem veszik. Áramköröket és fémlemezeket kapnak. Ha engedélyt kapok, hogy a terveim szerint járjak el, két nap sem kell, és átalakítjuk a gépet a tartályokhoz. Aztán, ha megszervezték a légi és földi kíséretet, tíz óra alatt hazarepülök, egyenesen a Ramenszkoje Kutatóközpontnál fogok landolni. A repülőgép használható állapotban lesz, bármilyen vizsgálatnak alávetethetik, kipróbálhatják, megnézhetik a számítógépes memóriáját, minden rendben lesz rajta.

Ez a magyarázat még több időt vett igénybe, ám most sokkal kevesebb volt a közbeszólás, és Vorotnyikov sem dühöngött olyan hangosan. Kis idővel később a tolmács újra a vonalban volt. – Vorotnyikov elvtársnak vannak fenntartásai a tervvel kapcsolatban, időre van szüksége, hogy megbeszélje a tanácsadóival. Azt az utasítást adja, hogy folytassa a tartályok felszerelését, és készítse elő a gépet a repülésre. Figyelmezteti, hogy veszélyes lehet Közép-Amerikában tartózkodnia, ezért tegyen meg mindent, hogy a gépet épségben hazaszállítsa. Értette?

– Igen – válaszolta Maraklov. Tretyak tábornok most valamivel vidámabbnak látszott. – Mondja meg, hogy biztosíthatom a Politikai Bizottságot, parancsaikat haladéktalanul végrehajtom. – De ekkorra már szétkapcsolt a vonal.

– *Ocsiny prikraszna* – veregette vállon Tretyak. – Úgy látszik a pilóták újra fényes győzelmet arattak.

Maraklov igyekezett, hogy ne látszódjék, mekkora kő esett le a szívéről. Nos, Tretyak újra a puszipajtása – a következő robbanásig.

Vlagyimir Kalinyin irodájában, Moszkvában a KGB-központban Vorotnyikov lecsapta a kagylót. – Többnyire nem értettem, mi folyik – morogta. Egy kézmozdulattal elküldte Rizskovot. Mikor titkára eltűnt, az asztalon álló konyakosüvegért nyúlt, és töltött magának egy pohárral. Megkóstolta, aztán egyetlen hatalmas korttyal leengedte az egészset a torkán. – De a pilótája, Maraklov ezredes a felelős.

Kalinyin bólintott, és az ezüsttálcán lévő konyakos üveget közelebb tolta Vorotnyikovhoz. – Kiváló ember, hűsége a párthoz és a hazához sziklaszilárd.

Vorotnyikov vállat vont; vaskos testét megemelte, hogy könnyebben tölthessen magának egy újabb pohár konyakot. – Remek ez a konyak, Vladimir.

– Ha ennyire ízlik Lucsev, gondoskodom róla, hogy kapjon egy üveggel. – Megnyomott egy gombot, a külső irodából behallatszott a csengőszó; fiatal, szőke nő lépett be az irodába, piros, mélyen dekoltált ruhában. – Anna, lenne szíves elintézni, hogy Vorotnyikov elvtársnak adjanak egy üveg konyakot?

Anna elbűvölő mosollyal ajándékozta meg a vén bürokratát, háta mögött összefonta a kezét, ez a mozdulat csodásan kidomborította a melleit, és finoman bólintott. – Boldogan.

– Nagyon köszönöm, Vladimir – mondta Vorotnyikov. – Nagyon kedves magától. No de térjünk a tárgyra. Megbízható ez a Maraklov?

– Erről meg vagyok győződve.

– Mégis ellenkezett a maga parancsaival, leállította a repülőgép szétszerelését, és tiltakozik az ellen, hogy hajóval szállítsuk haza az alkatrészeket.

– Hogy micsoda?

Vorotnyikovot annyira lekötötte a konyak élvezete, hogy nem vette észre Kalinyin zavarát. – Repülni akar. Nicaraguából haza. Az amerikaiak orra előtt. Bolondság. Magának kell egyenesbe hoznia a dolgokat.

Mit képzelsz ez a Maraklov? Kalinyinban forrt a düh. Méghogy repülni. Ha most teszi tönkre a küldetést, akkor mindennek vége; nem valósíthatja meg nagyratörő terveit.

Vorotnyikovnak azonban a lehető legnagyobb nyugalommal válaszolt. – Természetesen. Nos, ha átnéznék az ügygel kapcsolatos aktákat...

– Nem szükséges most azonnal, Kalinyin – Vorotnyikov egy pillanatra az ajtóra nézett, aztán felállt és megigazította a nyakkendőjét.

– Egyelőre eleget hallottam, megteszem a jelentésemet a főtitkárnak. – Kezet nyújtott, Kalinyin pedig keményen megrázta. – Véleményem szerint az akciót kielégítő módon vezeti, reggel a főtitkárnak is ezt fogom jelenteni. Most azonban mennem kell. – Kalinyin újra csöngetett a külső irodába; Anna azonnal megjelent, hogy kikísérje a somolygó Vorotnyikovot.

Mikor azok ketten eltávoztak, Kalinyin megint kiszólt az irodába.

– Azonnal biztonságos telefonvonalat akarok Sebacóval. – Mondat közben jött rá, hogy mennyire keveset tud Andrej Maraklovról. Vorotnyikov, a főtitkár spionja nem okozott sok gondot – de Maraklov, aki tizenegy évet töltött az Államokban, az a pasas égő kanócú ágyú. A hatalom megszerzéséhez vezető úton pillanatnyilag Andrej Maraklov jelentette a legnagyobb veszélyt.

Fehér Ház, Washington, USA

Aznap reggel

Lloyd Taylor rájött a titokra: ha az Egyesült Államok elnökeként uralni akarja a helyzetet, akkor információkra, információkra és megint csak információkra van szüksége. Gyűjtsd annyit, amennyi csak lehetséges, annyi forrásból, amennyi a rendelkezésedre áll, és olyan gyorsan, amilyen gyorsan ez elképzelhető. Sőt mi több – bár megbízható munkatársakkal dolgozott együtt –, nem engedhető meg, hogy az információkat felhívítva és selyempapírba csomagolva nyújtsák át. Érdekes, gondolta, ha ugyanazokból a forrásokból értesül a világ eseményeiről, ahonnan az amerikai átlagemberek többsége, mindig helyzeti előnybe kerül, és pontosan azokkal a dolgokkal foglalkozik, amelyek az embereket valóban izgatják. Soha nem okozott volna akkora gondot a Perzsa-öböl, ha az amerikaiakat tényleg érdekelte volna a gazdaság.

Nem volt bombabiztos tipp, de elnökségének első három és fél éve alatt jól szolgálta, és ha szerencséje van, akkor ez így marad a továbbiakban is.

Taylor elődje legalább olyan fanatikusa volt a testedzésnek, mint Taylor az információgyűjtésnek, ezért aztán az elnök összekapcsolta a kettőt. Reggel fél hatkor kelt, sortot és tornacipőt húzott, és elindult a Fehér Ház nyugati szárnyának hátsó részlege felé, itt volt remekül felszerelt tornaterme.

A terem közepén egy szalagos futópad terpeszkedett; volt azon minden: fizikai teljesítményt értékelő szerkezet, amely vagy két tucat különböző életjelet mért, a pulzustól a súlyon át a vérnyomásig. Ez az elődje találmánya volt. Az övé pedig az, hogy a gép elejére nagyképernyőjű, hangirányítós számítógép monitort szereltetett fel.

– Jó reggelt, elnök úr – üdvözölte Paul Cesare, a személyzeti főnök. A taposómalom melletti asztalkára helyezett egy pohár narancslevet, és egy tiszta törülközőt. – Hogy érzi magát ma reggel?

– Egyszerűen remekül, Paul. – Az elnök fellépett a taposómalomra. Az előre beprogramozott gép öt figyelmeztető bippelést adott le, és automatikusan elindult. Taylor a fogantyúra szerelt kesztyűbe csúsztatta a kezét; beépített érzékelők táplálták a monitorba a pillanatnyi fizikai állapotára vonatkozó információkat. Az elnök gyalogolni kezdett, a terminál életre kelt.

– Jó reggelt, elnök úr – szólalt meg a terminál kellemes, női hangja. A képernyőn a Potomac és a Jefferson Emlékmű képe jelent meg. Pillanatokkal később információ-oszlopok, és nagybetűs hírek meséltek az ország időjárásáról, a hírekről, különböző ünnepekről, és az aznapi megbeszélésekről. – A mai napi programja röviden:

Nyolckor kabinetülés. Tízkor a külügyi szenátus bizottsági ülésén vesz részt. Délben ebéd az Abassador Hotelben. Öt asztali zászló van. – A zászlók ott voltak az íróasztal bal sarkán, ezekről még meg kell tudnia egyet s mást. A képernyőn rövid magyarázat jelent meg mindegyikről. Egyik sem tűnt különösebben fontosnak. – Szeretné most átnézni?

– Nem.

– Szeretné átnézni a délutáni programját?

– Nem.

– Mit szeretne, elnök úr?

A taposómalom óránkénti három mérföldes sebességre kapcsolt – automatikusan felpörgette Taylor szívverését a szükséges optimális ritmusra. – Menj aludni – válaszolta az elnök, miközben engedelmesen szedte a lábait.

A számítógép töprengett, aztán: – másik választást kérek, elnök úr.

– Kösz – mondta az elnök, Cesare elvigyorodott. – Mit szólnál az újságcímekhez?

– Kérem, válassza ki a kulcsszót, vagy válassza az „Összes”-et.

A kulcsszavakkal lehetett leszűkíteni a hírösszefoglalók széles skáláját.

– Fehér Ház – adta ki a jelszót az elnök.

A képernyőn hosszú lista jelent meg, mindegyik cikkben szerepelt a Fehér Ház szó. A számítógép szintetizált hangja folytatta: – A választás a hajnali ötkor megjelenő cikkek alapján készült. A Fehér Ház ma talán határozatot hoz a koreai kereskedelmi költségekről. A külkapcsolatok elnöke, Meyers úr ma a Fehér Házba utazik, hogy kiverekedje magát a zsákutcából. A szovjet KGB-kém botránya holtpontra juttatta a Fehér Ház tanácsadóit. A First Lady ma a Fehér Házban fogadja a veteránok egy csoportját...

Taylor rácsapott a taposómalom Állj gombjára. – Mi a fene... Olvasd újra a harmadik címet.

– Címszalag állj – vette tudomásul a számítógép. – Ismétlés. Harmadik item. Washington Post Wire Service, ezerkilencszázkilencvenhat, június tizenkilenc. Első bekezdés: Meg nem nevezett katonai forrás szerint beépített orosz KGB titkosügynök okozhatta a kísérleti B-52-es bombázó katasztrófáját kedden a Nevada sivatag déli részén. Valószínűleg ugyanez a személy felelős egy F-15-ös zuhanásáért Mexikó területe felett, és egy másik F-15-ös elvesztéséért Arizona déli részén. A halálos áldozatok száma hat. Második bekezdés: A támadás dacára a Fehér Ház nem szándékozik semmiféle, a Szovjetuniót provokáló megtorló lépéseket tenni mindaddig, míg bizonyítékokat nem szerzett, és azokat nem elemezte. Harmadik bekezdés: A források megerősítették...

– Elég. Állj! Ki engedte megjeleníteni ezt a hírt? Én nem...

- Úgy hangzik, hogy a Pentagon adta le, uram...
- A Pentagon! Azonnal hívja fel Kane tábornokot.

Cesare benyomta az automata hívógombot, amely a vezérkari főnök számát hívta. – Előkerítem Waltersset is. – Ted Walters a Fehér Ház sajtótitkára volt. – Talán képes megakadályozni, hogy a reggeli újságokban megjelenjen a hír, de gyorsan kell cselekednünk.

- A reggeli újságok... Az istenért, kapkodd magad, Paul. Hogy épp ez szivárogon ki...

– Kane tábornok a vonalban, uram – jelentette pár pillanattal később Cesare. Az elnök megnyomta a villogó gombot.

- Bill, a Washington Post hírszerkesztősége megemlíti a tegnapi beszélgetésünket...

- Elnök úr, a vonal nem biztonságos – szakította félbe Cesare.

- ...a repülőgép incidensről. Tud valamit róla?

- Nem uram. Nem adtam ki erre engedélyt.

- Jó lenne, ha idejönne, Bill.

- Máris indulok, uram.

- Már Ted is elindult, uram. A kocsijából már telefonál is.

– Ha a kezem közé kapom azt a pizsok frátert, aki kiszivárogtatta a hírt, kirúgom Washingtonból, ki az országból...

Cesare mindig vigyázott a főnökre, aggodalmasan figyelte a vérnyomását, most gyengédebb húrokat igyekezett pengetni. – Elég vázlatosan hangzik. Talán csak annyi történt, hogy egy kis riporter hallott valamit a B-52-esről, és most utánajár a dolgoknak...

– Lehetetlen, hogy egy riporter a B-52-essel kezdje, és a KGB-nél végezze, hacsak nem segítette valaki az irodámból. Azt kell feltételeznünk, hogy Waltersnek nem sikerül elhallgattatnia az újságokat, és a hír az egész országban elterjed. Tehát mi legyen az álláspontunk?

– A történet túlságosan fantasztikus – morfondírozott Cesare, – ha letagadjuk, az emberek hinni fognak nekünk. Szovjet KGB-ügynök Nevadában lelő egy B-52-est? Ki hiszi ezt el?

– A szemtanúk. Lehet, hogy beszéltek valakivel Dreamlandból. Ők megerősíthetik, hogy a B-52-est szándékosan lőtték le. És Mexikóban is található szemtanúkat, Arizonában is.

Cesare mellett megszólalt a telefon. – Itt Cesare beszél... Edward Drury? Várjon egy pillanatig – Cesare félretette a kagylót. – Elnök úr, Drury az a CNN-től. A Fehér Ház véleményére kíváncsi az úgynevezett KGB kémháttörténettel kapcsolatban.

Ennyit a sajtó elhallgattatásáról, állapította meg az elnök. – Rendben van, véleményünk szerint a KGB-kémről szóló történet kitaláció, a nevadai katasztrófa okait pedig még vizsgáljuk.

– Én ellene lennék ennek a véleménynek, elnök úr – mondta Cesare. – Használjuk inkább a „megalapozatlan pletykák” kifejezést. Ha azt állítjuk, hogy a történet hazug, és aztán valaki kemény bizonyítékokkal áll elő...

– Jól van, jól van. – Az elnök feje hirtelen iszonyúan lüktetni kezdett. – A szovjet kémről szóló történet megalapozatlan mendemonda, a B-52-es lezuhanásának körülményeit a légierők alapos vizsgálatnak vetik alá, de az okot még nem állapították meg. Minden ezzel kapcsolatos spekuláció sértő és hátrányos lenne az ügyvel kapcsolatos személyek és a nemzet érdeke számára, Ez jó lesz?

- Igen uram. Magam nézek utána, hogy Walters megkapja a tájékoztatót.

– Ted sürgősen hívjon össze sajtókonferenciát, és ott tájékoztassa az újságírókat. Teden kívül más nem jelenhet meg a nyilvánosság előtt. Ted pedig vagy azt mondja, amiben most megállapodtunk, vagy nem fűz kommentárt az eseményhez. Világos?

– Igen uram – Cesare gyorsan átnézte a jegyzeteit. – Van Keller ma reggel a tervek szerint az ABC-nek beszél. A tegnapi bizottságból pillanatnyilag ő az egyetlen, akinek kényes kérdést vághatnak a képébe.

– Akkor azonnal juttassa el hozzám a nyilatkozatunkat – vágta rá az elnök. – Hívjon engem vagy Tedet, és valamelyikünk tájékoztatja.

– Ez nem lesz könnyű, uram – Cesare továbbra is a papírjaiba merült. – A Külföldi Kapcsolatok Tanácsának megbeszélésén az első tizenöt percet a sajtófotósoknak adtuk.

Az elnök idegesen rázta a fejét. – Óriási. Akkor megtartjuk a fotózást, de öt percre csökkentjük.

– Myers szenátornak, vagy a bizottság tagjainak esetleg kérdései lennének az incidenssel kapcsolatban.

– Nekik is azt mondjuk, amit az újságoknak. A nyomozás folyik, KGB-ügynökről nincs információnk.

Cesare befejezte az irkálást. – Még egy dolog, uram. Az oroszok. Az, hogy állítólag nem teszünk lépéseket. Erről nyilatkozzunk?

– A pokolba velük! – Az elnök a halántékát masszírozta. – Gondoljanak, amit akarnak. Ha most a kommentárunkban nyíltan megemlítjük az oroszokat, akkor az annyit tesz, beismerjük, közük volt a B-52-es balesetéhez.

A telefon újra megszörrent. – Cesare... Ted! Mi a baj?... mi?... részletek?... rendben van. Tíz percre vagy? Jó, megmondom.

– Most mi a baj?

– Ted most beszélt a Posttal. Állítólag magnószalagon a birtokukban van a B-52-es és az XF-34-es közti beszélgetés. A rádiókapcsolat az úgynevezett GUARD csatornán zajlott... mindent tudnak. Felvették, hogy az XF-34-es pilótája beismeri, hogy szovjet KGB-ügynök. Ted azt mondja, a Postban kifejezetten az XF-34 kifejezést használták. Ez szigorúan bizalmas információ volt – mostanáig.

– A keserves kutyaúrstenit! Még huszonnégy óra sem telt el a megbeszélésünk óta, és már az egész ország, az egész világ erről beszél. Na jó – sóhajtott egyet az elnök. – Töröljük a kabinetgyűlés mai napirendjét. Hívja ide az NSC-t, a CIA-t, mindenkit. Hét harminckor mindenki legyen a tárgyalóteremben. Addigra már tájékoztassa őket, és legyenek készen az érdemi megbeszélésre. De az isten szerelmére, csendben. Ez csak a szokásos kabinetgyűlés. És minden újabb híradásról felvételt kérek.

– Meg kell változtatnunk a sajtókommunikét – jelezte Cesare. – Javaslom...

– Ez nem lesz nehéz. „Nincs kommentár”. Ennyi, és ez érvényes Ed Druryra, és az összes sajtóhiénára, a hálózatokra, mindenkire. Kézbe kell vennünk a dolgokat, mielőtt minden elúszik...

Cesare a telefonnál volt. Míg várt, az elnök folytatta. – Paul, Elliott tábornok is vegyen részt a megbeszélésen. Elment már Washingtonból?

– Igen uram, azt hiszem.

– Akkor telekonferenciát tartunk... nem. Azt akarom, hogy személyesen legyen itt. Volt valami javaslata a DreamStar-ügyről, ezt szeretném meghallgatni. Akárhol van, hozza ide. Gyorsan.

– Igen, uram. – Cesare a titkos katonai kommunikációs rendszer irodáját hívta, és közölte az elnök utasítását. Utána a taposómalom mellett álló Taylorhoz fordult, aki a képernyőn villogó híreket olvasta.

– Van valami elképzelése, ki adhatta ezt le?

– Hát, a hír katonai forrást jelölt meg – elhallgatott, aztán ő kérdezett. – Gondolja, hogy Elliott lett volna? Ezért hívatja vissza Washingtonba?

– Egy pasas, akit épp most fosztottak meg a parancsnoki feladatától, és kényszernyugdíjaztak, sok furcsa dologra képes, de nem Elliott, ő a szabályzat embere. Azért akarom hogy itt legyen, mert hallani akarom, mit javasol a DreamStarral kapcsolatban. Az ő babája.

– Katonai válaszon gondolkodik?

– Talán nem lesz más választásom. Ha nem tudunk felülkerekedni, akkor lehet, hogy nem elegendő a szóbeli tiltakozás...

Megszólalt a telefon. Cesare vette fel. – A katonai kommunikációs központ, uram. Elliott tábornok megállt Daytonban, a Légierők Aeronautikai Laboratóriumát látogatta meg. Idejön a megbeszélésre.

– Ez roppant kedves tőle. Alig várom, hogy beszélhessek vele.

– Ez szándékos kiszivárogtatás volt – jelentette ki Taylor elnök. – Valakinek a fejét követelem, éspedig mihamarabb.

Elhallgatott, a kabinet és a Fehér Ház vezető tisztviselőinek arcát figyelte. – Remélem, akárki is tette, van benne annyi bátorság, hogy később megkeres és elmagyarázza, mi indította arra, hogy szigorúan bizalmas információt szellőztessen meg. Nem vagyok hajlandó ilyesmit a környezetemben, a munkatársaim között megtúrni. Ha kell, akkor kipréselem magukból.

Szavai fenyegetően lebegtek a cseresznyefa asztal fölötti csendben. Senki nem volt hajlandó vallomásra, önként a bárd alá tartani a fejét. Az elnök azt is látta, néhányan szkeptikusak, már ami az azonnali elbocsátásokat illeti. De nincs más választása, gondolta az elnök. Valakit ezért ki kell rúgni. Valakinek buknia kell, ha másért nem, a hitelesség kedvéért.

– Hivatalosan „nincs kommentár” – folytatta az elnök. – És nem a „nem erősítem meg, de nem is tagadom” marhaságra gondolok. *Nincs kommentár*. Világos? Nincs felhatalmazásuk, hogy akár Dreamlandról, a B-52-esről, vagy kísérleti repülőgépekről, katonai és civil személyzetről beszéljenek. Ez is világos? – Néhányan biccentettek. – Ha ez gondot okoz, akkor most szóljanak. Nem fogom úgy venni, hogy aki kérdez, az egyben bevallja a bűnösségét. Tessék, beszéljenek.

Csönd.

– Rendben van. Ha menet közben valami zavar támadna, Ted Waltersset, Paul Cesaret vagy engem keressenek meg. De azt akarom, hogy szorosan zárjuk le a fedőt. Nagyon szorosan. Az olimpiai játékok és a választások elegendő témát biztosítanak a sajtónak, talán elterelheti a figyelmet erről a sajnálatos incidensről, én a magam részéről ezt szorgalmazom.

Az elnök most Kane tábornokhoz fordult. – Naprakész a DreamStarral kapcsolatban, tábornok?

– Sajnos nagyon keveset tudok, elnök úr – válaszolt az egyesített vezérkari főnök. – A szovjet műholdhálózat Sebaco környékén élénken dolgozik. Az üzeneteket még nem dekódoltuk, de elemzőink szerint a DreamStar Sebacóban van.

– Mennyi időbe telik, hogy szétszedjék azt a gépet, tábornok?

– Kane nagyon szeretett volna már kikerülni a rászögezett pillantások keresztüzéből. – Nem tudok pontos választ adni, elnök úr. – A mellette ülő Bradley Elliott tábornokhoz fordult. – Brad?

– Erre nehéz válaszolni, elnök úr. – Minden szem Elliottra tekintett. Nem azért, mert kíváncsiak voltak a mondandójára, hanem mert majd mindenki biztos volt abban, hogy ő szellőztette meg ezt a kellemetlen eseményt. – Ha akarják, néhány óra alatt szétszedhetik a DreamStart. Lehet hogy máris darabokban van, és behajózták. De szerintem nem vagdosták össze. Az XF-34 a világ legfejlettebb gépe. Az oroszok épségben szeretnék megvizsgálni.

– Akkor minek kell egyáltalán szétszedni? – kérdezte a védelmi miniszter, William Stuart. – Miért nem repülnek vele Managuába, teszik egy nagy hadihajóra?

– Ezt megtehetik, uram – válaszolta Elliott. – Visszont tudják, hogy azonnal észrevennénk. Nehéz lenne elrejteni. Megtudhatnánk, hogy melyik hajóra tették, észlelnénk és megsemmisítenénk.

– Megsemmisítenénk egy orosz hadihajót? – hitetlenkedett Richard Benson főügyész. – Békeidőben? Ez örültség.

– Mr. Benson – válaszolt Elliott, – erről soha nem beszélünk.

– Nem értem.

– Uram, a világ számos más hadserege is ölné, hogy megtarhasson egy olyan gépet, mint a DreamStar. Nem engednék, hogy az ellenség kezébe kerüljön. Az oroszok, kínaiak, franciák, iraeliek, az angolok több mérföldről habozás nélkül megtorpedóznának egy hadihajót, hogy az ne szökhesen meg hazájuk legértékesebb harci vadászgépével. Nem töprengenének...

– Azok ők, és nem mi vagyunk.

– Mr. Benson, ha tényleg vissza akarjuk szerezni a vadászgépünket, legalábbis úgy kell tennünk, hogy bármelyik pillanatban készen állunk a támadásra. Meg kell győznünk az oroszokat, minden szükséges lépést megteszünk a gép visszaszerzésének érdekében. Ha bejelentjük, hogy békeidőben nem vagyunk hajlandóak rálőni egy szovjet hadihajóra, akkor tálcán nyújtjuk a lehetőséget, hogy hadihajóra tegyék a DreamStart, és az orrunk előtt elhajózzanak. Viszont ha azt mondjuk, szétlőjük körülöttük a vizet ha megtudjuk, hogy a hajójuk fedélzetén van a DreamStar, és meggyőzőek vagyunk, akkor elhítjük, komolyan beszélünk. Akkor valószínűleg más módon fogják kivinni Nicaraguából. – Közben a kubai krízis is az eszébe jutott, de helyesebbnek tartotta most nem beszélni róla.

Az asztal körül ülők feje Elliott felé fordult. Szemlátomást sikerült felkelteni az érdeklődésüket. Legalább érzik a logikát a szavaiban. És az elnök is figyel, ha nincs is meggyőzve.

– Ha nem akarják megkockáztatni, hogy felfedezzük a gépet, amikor hajóra teszik, és még nem drabolták fel – folytatta Elliott, akkor két másik lehetőségük van: szétszerelik, ez időbe telik, mert pontosan le kell jegyezni, mi mihez kapcsolódott, hogy újra össze tudják szerelni; vagy kirepülnek vele Nicaraguából. A DreamStar szétszerelése két napot vesz igénybe. Ha azt választják, hogy elrepülnek vele, akkor néhány napba telik, amíg átalakítják tengerentúli repülésre, és menetközbeni üzemanyag felvétellel.

– És mi akadályozza meg őket, hogy egy repülőgép-anyahajóra vigyék a gépet? – kérdezte Deborah O'Day. – Amennyire tudom, a DreamStar könnyedén leszállhat egy ilyen anyahajó fedélzetén.

– Ez mind igaz – felelte Elliott, és csodálkozott, az asszony mennyit tud a gépekről, és azon is, hogy képes volt teljesen semleges hangon megszólalni, épp úgy, mint a többiek. A legszívesebben rámosolyodott volna. Szinte teljesen bizonyos volt abban, az asszony szívárogtatta ki a hírt, hogy nyomást gyakoroljon az elnökre. Ismerte az asszony és az NCS véleményét a dolgokról. Kockázatos vállalkozás, nem kizárt, hogy mindketten Leavenworthban, vagy Eglin kerítése mögött találják magukat, és konspirációért kapnak vagy tíz évet.

– ...Újra csak azt mondhatom, veszélynek tennék ki magukat, hiszen észrevennék őket. A legjobb körülmények között sem könnyű feladat, James pedig a fejlett repülésirányító rendszer ellenére sem tudná egyszerűen megoldani. A szovjetek pedig tudják, azt kockáztatják ezzel, hogy megtámadjuk őket, amint felfedezzük a fedélzetén a DreamStart. Úgy érzem, hogy nem kockáztatnák, hogy az összesen hat darab repülőgép-anyahajójukból egyet feláldozzanak egy vadászgépért, ha mégoly remek is ez a gép.

– Ezek csak feltételezések, Elliott – szólalt meg az elnök. – Egyszerű spekuláció, amit érthető módon a katonai válaszadás elérésének érdekében tesz.

– Igen uram, egyetérték. Csak találgathatok, és minden erőmmel azon vagyok, hogy gyors, határozott és egyértelmű döntést érjek el. De csak az idő szorítása miatt teszem ezt. Ha számíthatnánk arra, hogy az oroszok hetekig dolgoznak azon, hogy szétszedjék a DreamStart, eszembe sem jutna, hogy direkt katonai támadást javasoljak. Most semmi esetre sem. Ha felidézhetném 1976-ot, mikor Viktor Beljenko Japánba röpült a legtitkosabb MIG-25-össel, a Ford kormány egyik azonnali lépése az volt, megígérte az oroszoknak, azonnal visszaadja a gépet, miután az ügyet teljeskörűen kivizsgálták. És ez természetesen azt jelentette, hogy volt elegendő időnk alaposan megnézni a MIG-et. És ezt az ígéretet azért kellett tennünk, mert az

oroszok haditengerészetének egyötöde Japántól öt kilométerre tanyázott, és a kormányzat meg volt győződve arról, hogy adott esetben az oroszok habozás nélkül megtámadnák Japánt. Azt mondom uram, fenyegetés szükséges. Persze ez attól is függ, mennyire akarjuk a DreamStart.

Az elnök csendben figyelte Elliottot. – Visszaadtuk a MIG-25-öt?

– Persze. Miután rájöttünk, hogy a MIG nem az volt, aminek a titkosszolgálatunk és a kinti propaganda mondta. A szárnyain két hatalmas motor volt, mindenáron a sebességnövelésre törekedtek. A mi F-15-öseink akkor már működtek, és gyártani kezdtük az F-16-osokat. Mind a két gép könnyedén körözött az ő MIG-jük körül. De a DreamStar más, uram. A DreamStar az egyetlen működő modellünk. Iszonyatos veszteség a mi oldalunkon, és hihetetlen technikai előrelépés a szovjeteknél. Két évet venne igénybe, hogy újra felépítsük az XF-34-est, és akkor is csak ott tartanánk, ahol most állunk. Közben az oroszok óriási léptekkel haladnának előre technikailag, a katonai költségvetésben, mindenben. Addigra már egy raj XF-34 állna a rendelkezésükre...

– Elnézést, elnök úr – vágott közbe William Stuart. – Elliott tábornok nagyvonalú kijelentéseit a védelmi minisztérium nem támasztja alá. Úgy beszél a DreamStarról, mintha a végső csodafegyverről lenne szó; valójában egy fejlett technológiájú repülőgépről beszélhetünk. A Kongresszus nem szavazta meg a további költségvetési támogatást, a DreamStart a következő öt évben nem valószínű, hogy be lehetne vetni. Egyetérték, rendkívüli gép, de nem a következő család tagja. Messze van még attól.

– Azt mondja tehát, nem éri meg a fáradságot?

– Álláspontom szerint az a tény, hogy a DreamStar az oroszok kezébe került, messze nem jelent akkora fenyegetettséget, mint ahogy azt Elliott tábornok állítja. Visszaesés, az kétségtelen, de nem több annál, mintha a DreamStar lezuhant volna egy tesztrepülés során, vagy hogy a program nem kap több anyagi támogatást, és ezért le kell állítani.

– Elliott tábornok?

– Messzemenően nem értek egyet a védelmi miniszterrel. Pusztán a technológiai veszteség is rettenetes. Olyan súlyos katonai jelentősége van, hogy visszaszerzése, vagy ha másképp nem megy, a megsemmisítése elsődleges honvédelmi érdek.

– De nem az én érdekem – szakította félbe Stuart.

– Igaz lehet, hogy több évnnyire vagyunk attól, hogy bevessük a DreamStart, de az oroszok talán más menetrend szerint működnek. Az elkövetkező öt-tíz évben az F-32-esek lesznek az első vonalban. Az oroszok a MIG-33 és Sukhoj-35 vadászgépekkel operálnak a következő évtizedben. Ezek nem vehetik fel a versenyt a mi F-32-esekkel. Ez a DOD állítása, nem az enyém. Az XF-es segítségével a következő tíz évben könnyedén elibénk kerülnek, ezalatt csak arra lenne módunk, hogy lépést tartsunk az oroszokkal, és velük fej-fej mellett haladjunk, de nem előttük! Sőt könnyen meglehet, öt évvel mögéjük kerülünk, ha nem teszünk azonnali lépéseket.

– Tábornok, maga egyszerűen felfújja a dolgokat.

– Ebből elég – szólalt meg az elnök. – Nincs szükségünk vitára arról, mit hoz a távoli jövő. A pusztá tény az, hogy ellopták azt az átkozott gépet. Ezt hogy oldjuk meg.

– Véleményem szerint más oldalról is megközelíthetjük a kérdést, Lloyd – szólalt meg Benson főügyész. – Nézzük a politikai vetületet. Ezt a dolgot a tv, az újságok már szétkürtölték az egész világban. Talán nem öntünk olajat a tűzre azzal, hogy megtagadjuk az információkat, talán tényleg elül a dolog, de az ellenzék biztosan fel fogja ellenünk használni. Határozott, erős és egyértelmű lépésre van szükségünk, hogy bebizonyítsuk a szavazóinknak, felelősen látjuk el a feladatunkat.

– Ez azt jelenti, te a katonai lépések mellett szavazol.

– Nem feltétlenül, Lloyd. – Benson előrehajolt, a többiek alig hallották, annyira az elnök fülébe suttogott. Sógorok voltak és felhasználta ezt a viszonyt, hogy a kabinetben belül egyedül a keresztnevével szólítsa az elnököt; ilyenkor azt óhajtotta hangsúlyozni, hogy elhatárolja

magát a kormánytól, és különlegesen határozott álláspontot képvisel. – Itt most labdázunk, és a sajtó olyan előnyös helyzetben van, amit nem tarthatunk fenn. Olyan lépést kell tenned, amelyből kiderül, határozott elképzeléseid vannak. Semmi szükség most azonnal eldönteni, támadást indítunk-e Nicaragua ellen, ez egyébként is rossz lépés lenne véleményem szerint. De lépned kell. És valami komolyabbat egy diplomáciai levélváltásnál. Öt hónap múlva a szavazók meg fogják kérdezni, mit tettél ez ügyben, és jó lenne, ha komoly és alapos választ adhatnánk nekik.

Benson egyébként úgy képzelte, a tanácskozás után javasolni fogja az elnöknek, sürgősen szabaduljon meg Elliott-tól. Végül is miatta vészelt el az a nyomorult gép.

Az elnök felemelte a kezét, jelezve, hogy egyelőre nem kíván véleményt mondani, és William Stuarthoz fordult. – Bill, kérlek vázold az elképzelésedet.

– Elnök úr, véleményem szerint ez a kormány és a CIA feladata. Nem támadhatjuk meg Nicaraguát. Ez nem valós lehetőség. A CIA talán javasolhat megoldást, esetleg egy titkos akciót, de véleményem szerint ez nem a DOD gondja.

– Ennyi, Bill?

A védelmi miniszter Elliotttra nézett. – Ha megjegyezhetném elnök úr, a problémát már réges régen Elliott tábornok úrnak és az embereinek kellett volna kézbe vennie azzal, hogy biztonságos módon óvja a kísérleti vadászgépet. A gépet elvesztettük. És most a tábornok úr, szokásához híven ágyúval menne utána. Ha konfrontálódunk az oroszokkal, akkor talán visszaadják a gépet – hetek, hónapok múltán, de visszaadják. És ennél messzebbre nem mehetünk.

– Szóval hagyjuk, hogy elvigyék. Négy emberemet megölték, két biztonsági őrt és két vadászpilótát. És maga azt mondja, hogy vigyék el, és csináljanak vele amit akarnak?

– Ne adjon a számba olyan szavakat, amiket nem mondtam, tábornok – emelkedett meg Stuart hangja. – Én csupán annyit mondtam, hogy nem robbanthatunk ki egy háborút azért, mert hibáztunk. Pontosabban, mert maga hibázott. Egyetérték az elnökkel, az XF-34 nagy dolog, de nem ér annyit...

– Mennyit? Mennyit nem ér? Az a gép a világon a legfejlettebb haditechnikai találmány. Nem tehetjük meg, hogy miután felépítettük, egyszerűen átadjuk az ellenségnek, az isten szerelmére! Ha csak néhány napra kapják meg, már az is több a kelleténél.

– A DreamStar, ha jól tudom, a huszonegyedik század technológiája. Az oroszok meg a nyolcvanas évek gondjaival küszködnek...

– Ez pedig a hatvanas évek demagógiája, uram – vágott vissza Elliott. – Mindannyian tudjuk, vagy legalább is azt hittem, hogy már megtanultuk, mekkora csapda az ilyen kijelentés. Hallott már Kavaznyáról? A hetvenes évek vége óta az oroszok ismételten bebizonyították, hogy lépést tudnak tartani a fejlett nyugati technológiákkal, beleértve az Államokat is. És ne feledkezzen el a Szputnyikról sem...

– Fenntartom a javaslatomat, elnök úr – válaszolta Stuart.

– Megdöbönt Bill álláspontja – szólalt meg Dennis Danahall belügyminiszter. Danahall lényegesen fiatalabb volt, mint a kormány többi tagja, és Deborah O'Dayhez hasonlóan csak nemrégiben nevezték ki. Mindenki úgy gondolta, hogy a fiatal szavazók kedvéért került hatalmi pozícióba. – Azt gondoltam volna, komolyabb ellenérvekkel áll elő. Sajnos mégis azt kell mondjam, amíg nincsenek jobb ellenérvek, mellé kell állnom. Véleményem szerint egy kemény hangú levél, esetleg egyenesen innen, a Fehér Házból, megspékelve egy személyes találkozóval köztem és a szovjet külügyminiszter között siettetné a végkifejletet.

– Mint említettem Danahall miniszter úr – szakította félbe Elliott, – más körülmények között magam sem lennék híve a katonai válasznak. De pillanatnyilag az idő a legfontosabb tényező. Muszáj azonnal cselekednünk.

– Egyetérték – szólalt meg Deborah O'Day. – Az irodám dolgozik a jelentésen, de egyelőre csak az a kevés támpontunk van, amit Elliott tábornok mondott az XF-34-esről. És ennek

alapján azt kell mondanom, megengedhetetlen, hogy az oroszok elsétáljanak a géppel... Talán katonai válaszra lesz szükség.

Az elnök gyors pillantással honorálta O'Day megjegyzését, aztán elfordult. – Egyéb vélemény? – Nem volt több. – Akkor összefoglalom. Két javaslat szerint elegendő pusztán a diplomáciai módszerek alkalmazása, azaz követeljük vissza a gépet az oroszoktól. Egy vélemény a direkt támadás mellett. Őszintén szólva fogalmam sincs, hogy a katonai válaszadás hova vezetne. Mint már említettem, a baj megtörtént. Akár visszaadják, akár nem, elismerik-e a tettüket vagy sem, ezen már kár vitatkozni, sem én, sem a Kongresszus nem lesz hajlandó háborút vívni egy vadászgép miatt... Ezért Danahall miniszter úr azt az utasítást kapja, hogy kemény hangú levélben forduljon a szovjet kormányhoz, és követelje, azonnal adják vissza a gépet. A levelet természetesen magam fogom aláírni. Ezt követően, ha szükséges, személyesen is közvetlen párbeszédet kezdeményezek a szovjet kormánnyal.

Az elnök most Elliotttra nézett. – A kérdés tárgyalása ezzel véget ért. A továbbiakban az előre megbeszélte napirendi pontokra szeretnék rátérni. Elliott tábornok úr, nincs több megbeszélési valónk. Arra kérném, hogy várjon meg a külső irodában.

– Igen, uram – válaszolta Elliott. Felállt, igyekezett leplezni mérhetetlen csalódását. A kabinet némán figyelte, hogy a magas, sovány, veterán tiszt a kijáráshoz sántikál.

Cesare már értesítette az elnök embereit, hogy Elliott útban van, a tábornokot gyorsan és udvariasan bevezették egy várószobába. Kapott egy csésze kávé, és megkérték, legyen türelemmel.

Soha az életben nem érezte még ennyire tehetetlennek magát. A légierőktől semmiféle támogatást nem kapott, összeveszett a védelmi miniszterrel, és az Egyesült Államok elnöke szemlátomást öreg és hobórtos keselyűnek tartja. Még Deborah O'Day, aki pedig kiszivárogtatta a DreamStar és Maraklov történetét, még ő sem támogatta igazán. Persze az is igaz, előre figyelmeztette, hogy legyen kéznél minden érve, amivel leterítheti az elnököt, és erre nem volt képes.

Ha ő maga nem képes kiállni a saját ügye mellett, akkor hogy várhatná el Deborah-tól, vagy bárki mástól, hogy támogassa.

Közel egy órát töltött a várócsarnokban, időnként irkált egy darab papírra; hogyan kell megszervezni a HAWC-ot a vizsgálat alatt. Telefon is volt az irodában, gondolta, meg kéne tudni, hogy van Wendy Tork, azaz Mrs. McLanahan, de aztán úgy döntött, mégsem innen telefonál. Majd ha elment. Fel is írta, hogy hazafelé be kell néznie a kórházba.

Az Ovális Iroda ajtaja kitérült, Paul Cesare tartotta, és intett: – Erre legyen szíves, tábornok úr.

Elliott az irodába lépve csodálkozva vette szemügyre az összegyűlt társaságot. Deborah O'Day az elnök mellett állt. A légierők vezérkarának vezetője, a valamikori egyesített vezérkari főnök Wilbur Curtis Kane és Board mellett feszített, aki barátságos mosollyal üdvözölte régi barátját. A következő meglepetés Van Keller, a szóvivő volt; Deborah-án és Curtison kívül mindenki merev arccal nézte, ahogy bebiceg a terembe.

– Örülök, hogy végre találkoztunk, Board, te vén repülő táltos – üdvözölte Curtis. – Sajnálom, hogy nem lehettem itt már korábban, de Európában voltam, ócska ruszki rakétasilókat kellett meglátogatnom.

– Én is örülök, uram.

– Hagyjuk ezt az uramozást, Brad. Civilben vagyok, még csak nem is kék öltönyben, és ne vágj már olyan keserves arcot. A harc még csak most kezdődik.

Az elnök a hatalmas cseresznyefa asztal mellé ült, a többiek körülötte foglaltak helyet. Curtis Elliott mellé telepedett úgy, hogy az elnököt is és a tábornokot is szemmel tarthassa.

– Kevés az időm – kezdte az elnök. – Deborah, vájon bele.

– Amint azt tudja elnök úr, a történet néhány órája látott napvilágot. A kormányzatot és engem is kérdésekkel bombáznak. A sajtó érdeklődésének középpontjában a Szovjetunió áll.

Nagyon felkészültek: megszerezték a mi FAA irányítóink és a mexikói légiforgalmi irányítók beszélgetését; nyilatkozatot kaptak alacsonyabb beosztású katonai forrásoktól, a helyi politikai erőktől, a yumai hatóságoktól, akik a balesettel foglalkoztak. Még a managuaui irányítót is szóra bírták. A sajtó majdnem tökéletesen rekonstruálta a történeteket, roppant rövid idő alatt.

– Ugyanakkor az egyes kérdésre a szovjetek tagadó választ adnak. Tagadják, hogy bármi közük lenne az incidenshez, tagadják, hogy amerikai repülőgép van a birtokukban, tagadják, hogy egy titkos ügynökük Dreamlandben dolgozott, mindent letagadnak, ami Jamesszel kapcsolatos... Bocsánat, Maraklovval. Viszont most kaptam meg Rutlege előzetes jelentését. A CIA megerősíti, a gép Hondurason keresztül Nicaraguába repült, és Sebacóban ért földet.

– Más szóval követték a gépet Dreamlandtól a nicaraguai KGB légitámaszpontig – vetette közbe Curtis, – de az oroszok mégis mindent tagadnak.

– Ez nem lehet egy második Beljenko eset – folytatta Deborah. – Az oroszok nem fogják elismerni, hogy megszerezték a gépet.

– Egyetértek – szólalt meg Van Keller. – Most nem egy kiábrándult fiatal pilótával van dolgunk, aki a gépével együtt megszökik. Ha elismerik, hogy náluk van az XF-34-es, azzal nemzetközi bűntényt vallának be, ami háborút vonhat maga után...

– Úgy tűnik, nincs más választásunk, elnök úr – hangsúlyozta Curtis. – Politikai és katonai ballépés lenne megengedni, hogy ezt megússzák. Még ha később be is vallanak valamennyit, nekünk most kell cselekednünk.

– A politikával ne törődjön, Curtis, az az én feladatam. Ami a dolog katonai részét illeti, mit csinált a légierők és a DIA – a katonai hírszerzés – mikor azt az ügynököt átdobták? Hogy engedhették ilyen sokáig működni, és ilyen magas beosztásba kerülni? Mindegy, tervre van szükségem. – Az elnök most Elliottra nézett. – Táborkok?

– Igen, uram... Két dolgot kell haladéktalanul megtennünk. Egy: pontosan meg kell határoznunk, hol van Sebacóban a DreamStar, és másodszer határozottan megmutatni az oroszoknak: tudjuk, ott van a gép náluk, és készen állunk a határozott cselekvésre. Javaslom, egy korszerű felderítőgéppel körözzünk Sebacó felett. Természetesen a fedélzeten csak önvédelmi fegyverek lennének.

– Azt akarom, egyáltalán ne legyen fegyver a fedélzeten – vágott közbe az elnök. – Semmi szükségem rá, ha a gép ne adj isten lezuhanna, a világot olyan képek járják be, hogy nicaraguai halászok amerikai rakétákat húznak ki a vízből a hálóikkal. Meg tudja csinálni fegyverek nélkül?

– Nehezebb lesz, de meg.

Az elnök hitetlenkedő és ingerült volt. Ez a helyzet egyre jobban emlékeztette a kubai krízisre... – És hogyan? Nagy magasságban? Ne feledje, csak egy gépet engedélyezek. Nincsenek kísérő gépek, meg a többi kellék...

– Egy gép – válaszolta Elliott –, és alacsonyan fog repülni. Nem akarjuk, hogy az oroszok kétségbe vonhassák a szándékainkat. Egyértelműek leszünk.

– Csak nem egy másik B-52-es?

– Nekem is az eszembe jutott – ismerte be Elliott. – De Managuát keményen védik, és nekünk nappal kell megjelenünk. Egy B-1-es vagy B-2-es Stealthot biztosan lelőnének. Nem küldhetünk bombázót.

– Mégis, hogy képzeled, hogy egyetlen gép megoldja ezt a feladatot, és nem semmisítik meg? – érdeklődött Van Keller. – Nincs rajta legénység? Távirányított gép? Műhold?

– Nem, nem. Egyetlen repülőgép, viszont nagyon különleges – válaszolta Elliott. – Kétszer oda-vissza repül Sebacó felett, hogy fényképezzen, hatvan másodpercig lesz a bázis felett, és összesen öt percet Nicaragua légterében. És akkor megkapjuk, amire szükségünk van.

Paul Cesare közelebb húzódott az elnökhöz. – Elnök úr, a külügyi tanácskozás...

– Rendben, Paul – válaszolta az elnök. – Wilbur, Elliott tábornok, a következőket akarom: egyetlen, fegyver nélküli gép, maximum öt percig lehet Nicaraguában. Ez az egyetlen esélyük, úgyhogy jól teszik, ha nem hibáznak. Wilbur, magáé a parancsnokság. Este tájékoztasson.

Mikor Curtis és Elliott elhagyták az Ovális Irodát, és már a garázsba vivő liftben voltak, Curtis Elliotthoz fordult. – Tudtam, hogy az öregúr nem hagyhat figyelmen kívül téged, Brad.

– Kösz a támogatást. Az elmúlt időkben nem sokat jártam a Fehér Házban.

– Ennél többről van szó. És most nemcsak a nemzetbiztonsági tanácsadóról beszélek.

Elliott értetlenkedve nézett. – Miért, mi van veled?

– Nekem te ne tettesd magad. A hölgy teljesen odáig van érted. Személyesen és hivatalból is. Ne kérdezd miért, nem tudom. De nem lennék meglepve, ha kiderülne, hogy ő főzte ki a ma reggeli sajtórobbanást. Közel vagytok?

– Fogalmam sincs miről beszél, uram – válaszolta pléhpfával Elliott.

– Rendben, akkor maradjunk ennyiben. Neki is biztonságosabb így. Egyébként itt mindenkinek megvan a maga csatornája, és azt szivárogtat ki, amit csak akar. Ha nem lenne az időnkénti szellőztetés, akkor több kettős játék és furkálás lenne, mint a Kremlben. De ha rajtakapnak, akkor leprás leszel.

Leértek a garázsba, és beültek a várakozó limuzinba. – Az akció irányításához gondolom szükséged lesz a parancsnoki központra, Brad – mondta Curtis. Elliott hosszasan és csodálkozva nézte. Curtis azonban kitartott. – Hadd találgassak... nem bombázóval csinálod... Melyik a legforróbb géped most? A Cheetah. McLanahannal és Powellel a fedélzetén. Na, mit szólna, jól megy a játék? Ne is válaszolj. Az első perctől kezdve ez járt a fejedben. Van rajta kamera, önvédelmi fegyver. A rakétákat ki kell szedned belőle, ez elnöki utasítás! – Elliott megengedett egy mosolyt. – A Cheetah már tegnap este óta repülésre készen áll, igaz? Amióta O'Day beleegyezett, hogy segít neked.

– Nincs kommentár, uram.

– Tetszik nekem, tábornok, határozottan tetszik. Üzenetet akarsz küldeni, s a Cheetah elviszi.

Sebaco légitámaszpont, Nicaragua

1996. június 19., péntek

Kevesebb mint három órával azután, hogy véget ért a legutolsó moszkvai beszélgetés, elkezdődött a munka a DreamStaron. Annak ellenére, hogy a gép szétszerelésére vonatkozó tervet ejtették, Maraklov szívébe mintha törrel döftek volna, akárhányszor a munkásokra pillantott.

Néhány méterre állt a DreamStar hangárjának ajtajától. Az ajtót egyébként zárva tartották, fegyveres őrök felügyelték, nehogy kémkedésre vagy szabotázsra kerülhessen sor; most azonban tárva nyitva állt, teherautók és munkások jártak ki és be. A hangárt KGB határőrök vigyázták, minden tíz méteren ketten álltak. Katonákkal megrakott fegyveres BMD páncélszerek és BTR-60PB páncélosok parkoltak a kulcsfontosságú pontokon. A munkások feltűnő személyazonosságot igazoló kártyát tűztek a ruhájukra, hogy ne kelljen azzal vesztegetni az idejüket, hogy minden pillanatban megállnak igazolni magukat.

A technikusok a motorház csatlakozó paneljével kínlódtak. A rangidős altiszt, Rudolf Artijemov főtörzsőrmester észrevette a hangár előtt tétovázó Maraklovot; hozzálépett, lagymatagon szalutált, a motorra mutatott, és hadart valamit.

– Egy árva szót sem értek – tört ki angolul Maraklov. A döbbsent őrmester ijedten hátrált. – Darabokra téped a gépem, és azt akarod, hogy innen a távolból mondjam meg, minden rendben van-e? Erről van szó? Takarodj a szemem elöl.

– Azt mondta, a motor-lubrikációs rendszer bevezető műszerfala elromlott – magyarázta egy hang. Megfordult, Musi Zajkov állt mellette, és kedves mosolya egy pillanatra áttört Maraklov rosszkedvének ködén. Musi határozott hangon mondott valamit a technikusnak, az őrmester szalutált és visszaballagott a munkásokhoz.

– Mit mondtál neki?

– Hogy azt mondtad, egy tehetetlen barom, és előbb megölöd, utána feljelented, ha nem lesz körütekintőbb.

– A számból vetted ki a szót.

– Azt mondják, a gép tizenkét órán belül kész lesz a repülésre – mondta Musi. Maraklov először a lányra, aztán a hangár belsejébe nézett, és elindult. Musi utánament.

– Rosszat mondtam?

– Nem – válaszolta Maraklov. – Csak úgy érzem... – Megbízhat benne? Kezdte úgy érezni, igen. Az elmúlt néhány órában a lány amolyan bizalmasféle szerepet kapott az életében. Ha KGB ügynökként az a feladata, ne veszítse szem elöl, akkor vagy pocsék rossz munkát végez, vagy fenemód tehetséges...

– Az az érzésem, irtózatot hibát követnek itt el... nem bíznak az ítéleteimben. Elhoztam nekik a legfejlettebb amerikai vadászgépet, és csak arra tudnak gondolni, hogyan szedjék darabokra. Musi, ez nem akármilyen gép. Ez... él. A részem... Érted?

– Nem egészen, Andrej. Végül is csak egy gép...

– Nem. – Tudta, hiába magyaráz. Témát váltott. – Mondd csak Musi, mit tesznek velem, ha visszatérek a Szovjetunióba?

– Természetesen a Szovjetunió hőse leszel...

– Humbug. Arra vagyok kíváncsi, mi lesz velem a valóságban. – A lány elkerülte a pillantását. – Ki vele, hadnagy.

– Nem... nem tudom, Andrej – a hangja elvesztette könnyedségét, megkeményedett, mintha idézne: – Természetesen örömmel fognak üdvözölni... azt követően megkérnek, vegyél részt a fejlesztési programban...

– Arra vagyok kíváncsi, milyen életem lesz. Tudni akarom, lesz-e jövőm.

– Túl sokat kérsz tőlem, Andrej. Nem láthatok a jövőbe – újra megváltozott a hangja. – Az én szememben te hős vagy. Olyasmit tettél, amiről mindenki azt hitte, lehetetlen. De... vannak emberek, akik nem bíznak meg a külföldiekben.

– Nem vagyok külföldi. – Vagy mégis?

– Andrej, én tudom, ki vagy, de te érted, miről beszélek... Nem beszélsz oroszul. Meg kell értened, eleinte bizalmatlanok lesznek veled szemben. – Megfogta Maraklov kezét. – Lehetséges lenne, Maraklov ezredes, hogy te nem bízol bennünk?

Maraklov válasza nyitotta a száját, de meggondolta magát. A lánynak igaza volt. Az amerikaiak bizalmatlansága a szovjetekkel szemben rá is átragadt – a kételkedés, félelem, a peresztrojka és glasznosztj ellenére is beléivódott.

Musira mosolygott, és magához húzta a lányt. – Hogy sikeredett ilyen csinosra, Musi Zajkov hadnagy?

– Nem vagyok én olyan csinos, Andrej. De azt hiszem értem, mit érzel. Egy éve élek Nicaraguában, elvágva az emberektől, bezárva ebbe a szűk völgybe – könnyen eluralkodik az emberen a bizalmatlanság, a gyűlölet is azokkal szemben, akiket nem értesz, vagy akik szemlátomást nem értenek meg téged. – Közelebb húzódott a férfihez, az ajka elnyílt. – Imádom, ahogy a nevedet mondod. Bárcsak gyakrabban tennéd.

És megcsókolta, ott, a keskeny ösvény közepén, mindenki szeme láttára. – Tudom, nem bízol bennem, Andrej. Még nem. De fogsz. Hagyd, hogy az ösztöneid vezessenek, én meg az enyémmre hagyatkozom, jó?

Több szó nem esett. Megfordultak, és a fák között megbúvó irodaépületek felé sétáltak. A lány szobájába mentek. Maraklov végre feloldódhatott, a lány csodálatos módon elúzte minden kétségét, félelmét, és egy időre még a DreamStart is elfeledtette vele.

A Karib-tenger felett

Néhány órával később

– Annyira mozgékony, mint egy elefánt – állapította meg ingerülten Powell. – És ötször olyan nehéz.

Powell és McLanahan épp végeztek a második légi utántöltéssel. A phoenixi 161-es légiutántöltő szakasz „Sun Devils” egysége, történetesen ugyanaz a KC-10-es Extender és ugyanaz a legénység, aki a mexikói út előtt töltötte fel a Cheetah-t, most is jól dolgozott. Húszezer láb magasban voltak, olyan szoros kötelékben repültek, hogy a kereső radarok számára egyetlen gépnek látszottak. Természetesen ez volt a cél.

J.C. a hajtóművet teljes erőre kapcsolta, hogy lépést tarthasson a KC-10-essel; kis idő múltán a KC pilótája észlelte a teletöltött F-15-ös gondját, és lelassított. Sok oka volt annak, hogy a Cheetah ennyire lomhán mozgott. Először is mindegyik szárnyvégre tizenhatezer gallonos FASTPACK üzemanyagtartályt szereltek; a középső raktér tetején AN/ALC-189E felderítő dagadozott – a kéttonnás tokban négy nagysebességű videokamera volt, előre, hátra és oldalirányba állítva, mellettük volt az adatközzetítő műszer, amelyik digitális képet küldött egyenesen a műholdra, amely aztán közvetlenül Dreamlandbe továbbította az elemzésre szánt információkat. És ez még nem minden. A Cheetah szárnyaira egyenként hatszáz gallonos üzemanyagtartályt szereltek, ezzel általában háromezer mérföldes távolságot lehetett berepülni.

Most ez a távolság tetemesen csökkent, mert nagy terhet jelentett a videokamerákat tartalmazó nehéz tok. Tovább csökkentette a teljesítményt a Cheetah egyéb különleges rakományai: két QF-98B Hummer elektronikus távirányított repülője; a kis, motoros gép számítógép vezérelt radarzavarókat szállított. A Hummereket a szárnyakra szerelték, és úgy programozták őket, hogy a kioldás után egész különleges röppályát fussanak be. Fegyvert nem szállítottak. A röppályájuk a nicaraguai és szovjet korai figyelmeztető radartelepek irányába vitte őket, ahol kiengedték a zavarókat, amelyek aztán annyi időre „vakították” el az ellenséget, hogy a Cheetah nyugodtan repülhessen Sebaco felé. Miután elhagyták a parti megfigyelőket, a távirányított gépek északkeletre, a jamaikai hadihajók irányába fordulnak, feltéve persze, ha túlélnek a nicaraguaiak várt légitámadását.

– Hát ti aztán biztosan megkeresitek magatoknak a bajt – szólalt meg a tartálygép pilótája a recsegő rádión. – Huszonnégy órával ezelőtt még biztos voltam benne, mindannyian a süllyesztőbe kerülünk. Mázlisták vagytok.

– Találtunk még néhány előírást, amit nem szegtünk meg – vágott vissza Powell.

– Mindjárt eléritek a süllyedési pontot – figyelmeztetett a KC-10-es navigátora. – Egy perc.

– Van még időtök egy gyors szippantásra indulás előtt?

– Azt hiszem tele vagyunk – válaszolta J.C. – Kösz a tüzelőt.

– A főnökötöknek köszönjétek, hogy vállalta a fejeseikkel a csetepatét – mondta a pilóta. – Fiúk, csak könnyedén. A Sun Devil emelkedik, balra fordul. Vége. – A KC búcsúzóul megemelte a szárnyát, és éles kanyarban eltűnt a szem elől.

– A navigációs számítógép indít – jelentette McLanahan. J.C. feje felett a lézeres képernyőn aprócska NAV jelzés villant fel, jelezve, hogy a számítógép kanyarra ad utasítást. J.C. benyomta a hangvezérlésű komputer vezérlőgombját. – Robotpilóta bekapcsolva, navigátor irányít.

– *Robotpilóta be* – válaszolta a mesterséges hang. – *Nav módba álltunk, figyelem, válaszdd ki a magassági funkciókat.* – A számítógép arra figyelmeztette Powellt, hogy a robotpilótának nem adta ki a magasságtartást. A Cheetah jobbra kanyarodott, délnyugati irányba.

A pilótafülkében McLanahan épp befejezte a távirányítású repülő kioldását megelőző ellenőrzést. – Engedélyezd áramkörök biztonsági kapcsolójának kioldását – szólt Powellnek.

– Kioldás engedélyezve.

– Ellenőrzés befejezve. Várom a távirányítós gépek kioldását.

– Tőlem mehet.

– Szabad az út a zéró-alfa manőverre – mondta McLanahan.

J.C. előrenyomta a kormányrudat, közben teljes tolóerőre kapcsolt. A sebesség nőttön nőtt, a dőlésszög csökkent, a támadásszög, azaz a szárnyív szöge a viszonylagos, zavartalan áramláshoz képest nulla volt, ezt nevezik zéró-alfa manővernek; a szárny késként hasítja a viszonylag áramlásmentes levegőt, ezzel biztosítja, hogy a két távirányított repülőt a légáramlás ne térítse el a kijelölt úttól, amikor leválnak a Cheetah-ról, és megkezdik önálló útjukat.

– Zéró-alfa... most!

Ebben a pillanatban McLanahan megnyomta a kioldógombot. A repülők tartópillérét megfogó távirányított kacsok kinyíltak, és a repülők kötelékben repültek a Cheetah-val.

– Két tökéletes kioldás, jó manőverezés – állapította meg McLanahan.

– No lám – mondta gyengéden Powell. Óvatosan hátrább húzta a kormányrudat, és a repülők eltűntek a láthatáron. J.C. nem vitte el a Cheetah-t; a váratlan légörvény tönkretette volna a repülőket. Lassan csökkentette a sebességet, hagyta, hogy a köztük és a kis gépek közötti távolság szép lassan növekedjen.

– Mind a két gépnél hibátlannak látszik a robotpilóta – jelentette McLanahan. Néhány pillanattal később láthaták, hogy a két távirányítású repülő felbukkan a jobbukon; megkezdtek a számítógépes utazást.

– A gépeket tisztán látom jobb oldalon.

Én is – erősítette meg J.C. Figyelt egy darabig, hogy biztosan elég messzire távolodjanak, azután megszólalt: – Lemegyünk. – Benyomta a hangvezérlésű komputer gombját. – Robotpilóta, tartsd.

– *Robotpilóta tartja* – vette tudomásul a gép az utasítást.

Powell a kormányrudon kiválasztotta a dőlésszöget meghatározó gombot, és benyomta. A Cheetah húszfokos süllyedésbe kezdett. Mikor Powell elengedte a gombot, a robotpilóta ezt az irányt tartotta.

– *Figyelmeztetés, túl nagy a sebesség.* – Powell hetvenfokos teljesítményre csökkentette a tolóerőt, így lehetett elkerülni, hogy a videokamerákat és a külső üzemanyagtartályokat ne terhelje túl nagy nyomás, miközben bukórepülésben a Cheetah elérte a hangsebességet.

– Robotpilóta, repülési magasság kétszáz láb – parancsolta Powell.

– *Repülési magasság kétszáz láb.*

– Pár perc múlva belekerülünk a korai figyelmeztető radarok hatósugarába – jelezte McLanahan. – Addigra kétszáz láb alá kell mennünk.

– Semmi izgalom. Percenként tizenötezer lábnyit süllyedünk. Most, hogy elveszítettük terheinket, a baba végre igaz géphez méltóan viselkedik.

A Cheetah újonnan felszerelt hátsó műszerfalán váratlanul felvillant egy jelzőlámpa. – Az egyik távirányított radarkapcsolatot észlelt. Elkapta egy radar. Bármelyik percben megkezdheti a zavarást.

– Még ötezer láb van hátra a kétszázig – válaszolta J.C. – Készen leszünk.

A Cheetah a tervnek megfelelően elérte a kétszáz láb magasságot. Mire San Andresy Atollba ért Nicaraguától keletre, már a Karib-tenger felett kétszáz lábra repültek, óránként ötszáz mérföldes sebességgel. A nicaraguai radarmegfigyelőknek Islas de Maizban a partoktól ötven mérföldre semmi esélyük sem volt, hogy felfedezzék a habokat hasító gépet. A Cheetah automata zavarói csak egyszer kapcsoltak be, amikor a radartelep csak néhány mérföldre volt, de az orosz gyártmányú radar nem vette észre a behatoló gépet. Tizenöt perccel azután, hogy elhagyták a szigetre telepített radarállomást, a Cheetah már Nicaragua keleti partjainak mocsaras tájai felett húzott el.

– Tessék, mondd meg, hogy merre vannak azok a szörnyen veszedelmes ruszki fegyverek, amivel a nicaraguaiak állítólag megvédik magukat? – kérdezte Powell.

– Még nem jutottunk túl a nehezén – emlékeztette McLanahan. A frissen zöldellő, buja növényzetű Cordillera Chontalena heglánc egyik hegycsúcsán létesített katonai figyelőállás irányába tartottak, óránként ötszázötven mérföldes sebességgel. – A managuai SAM-teleptől nem kell félnünk, de Sebaco feltehetőleg keményebb dió lesz. Öt percen belül az SA-10 rakétabázis hatósugarába kerülünk. Ha belekerülünk a radarkordonjukba, megnézhetjük magunkat.

Ebben a pillanatban két fekete árny húzott át a hegyek felett, éppen előttük. Az árnyak mögött hosszú lángcsóva izzott, fényes napvilágnál is tisztán lehetett látni.

Te jó isten! – tört ki Powellból. – MIG-29-esek, északnak tartanak.

– A távirányított repülők pont időben érkeztek – állapította meg McLanahan. Pár pillanattal később még két gép zúgott el északi irányba, összesen ha tíz mérföld választotta el őket a zöld növényzet között rejtőző Cheetah-tól. Az egyik MIG mintha a Cheetah felé fordult volna, de kiderült, hogy csak elmanőverezik a vezérgéptől. Annyira közel voltak, hogy az amerikaiak a külső üzemanyagtartályt is megfigyelhették, és érezték a felkavart forró légörvények rántásait.

– Ha a teljes hadsereget bevetik, hogy elkapjanak két hamis gépet, akkor lehet, hogy fogadóbizottság nélkül látogathatunk el hozzájuk.

– Amikor azok a pasasok rájönnek, mit kergettek olyan eszeveszetten, fordulnak, és bennünket fognak ugyanilyen lelkesedéssel üzőbe venni – nyugtatta meg McLanahan Powell.

– Tíz mérföld az első SAM gyűrűig – jelezte McLanahan, aki a térképét és a GPS műholdas navigációs rendszert hívta segítségül. – Állj készen, bármelyik pillanatban le kell ütnünk a külső üzemanyagtartályokat.

Powell a számítógéphez fordult. – Válaszd ki a kettes és a hetes állomást.

– *Kettes, hetes állomás kiválasztva.*

A jobb oldali többfunkciós képernyőn a Cheetah rajza jelent meg, a két külső üzemanyagtartály meg volt világítva. J.C. a gépet egy mély, bozotos patakpart felé irányította. Nem sok valószínűsége volt, hogy az üzemanyagtartályok lakott területre, falura, emberekre zuhanjanak – amióta a part mentén repültek, embereknek nyomát sem látták. A tartályokat évekig nem fogják megtalálni, az is lehet, hogy örökre ott maradnak. Legalábbis ezt remélték.

– Készen állok a teherkidobásra.

– *Figyelmeztetés, teherkidobási utasítás kiadva, válaszd a „töröld” utasítást, ha törölni akarsz.*

Powell megnyomta a hangvezérlő gombját. – Kidobni... most.

– *Kettes, hetes levált.* – McLanahan látta, hogy a két tartály leválik és eltűnik. – Tiszta munka, nem vittek magukkal semmit – jelentette.

– Minden állomást biztonságba – utasított Powell. A képernyőn látni lehetett, hogy a számítógép ellenőrzi a kioldó áramköröket, és jelenti, hogy minden „normális”, „ellenőrizve”.
– Akkor rendben – sóhajtott a jól végzett munka örömeivel Powell. – Tolóerő növekszik. Itt az ideje, hogy repüljünk. – Szép komótosan felpörgette a hajtóművet.

– Nulla egész-kilenc-nyolc Mach – jelentette McLanahan. – Ennyit bír a kamerátok.

– Akkor ennyin maradok – válaszolta Powell, és visszasimogatta a gázkarokat. – De vedd tudomásul, a ruszki támaszpont felett nem vagyok hajlandó hangsebesség alatt repülni. Nem fognak seggbe löni, mert egy rohadt kamerára kell vigyáznom.

– Öt perc van hátra. A kamera bekapcsolt... jó adatvétel... a műhold jelzi. Kapcsolatban vagyunk... Ekkor hangzott fel először a radarvészjelző csiripelése. – Kereső radar, tizenkét órán. – McLanahan a gombokat nyomogatta az első műszerfalon. – Az összes automata zavarót bekapcsoltam. – Felnyúlt, és benyomta a magasságmérő gombját, ez mutatta a Cheetah hasa és a talaj közötti távolságot. – Magasságmérő figyelmeztetés száz lábra állítva.

– Az enyém tizen van.

– Tíz lábon?

– Ha az a feladatunk, hogy bekukucskáljunk mindenféle épületek ablakán, a száz túl magas...

– Háát... nincs terepkövető radarunk... McLanahant éles csicsergés szakította félbe, és a veszélyjelző képernyőjén egy pislogó 10-es jelent meg.

– *Figyelem, keresőradar* – recsegte a számítógép.

– SA-10 keresőállásban, tizenkét órán.

– Reméljük, a tok kibírja az ugrálást – sóhajtotta Powell, és minimális utánézésre kapcsolt.

– Itt jövünk!

– *Figyelmeztetés, belső raktérben túlsebesség.* – Powell rá se hederített.

– Mach egy – jelentette McLanahan. – Három perc a célig.

Figyelmeztetés, célravezető radar.

Az SA-10 megtalált bennünket – morogta Powell.

Az nem lehet. Hacsak...

– *Figyelmeztetés, rakétaindítás, rakétaindítás.*

– A jel egy órára mozdult – kiabálta McLanahan. – Elmozdították a SAM-ot. – Rácsapott a katapultszék bal karfájánál lévő zavarórakéta kioldógombra. – Húzd jobbra...

J.C. jobbra rántotta a Cheetah-t. Azonnal meglátták a rakétát, pontosabban a füstjét, mert elvettette őket, és elhúzott mellettük. Ha egy-két másodperccel lassabb a reakció idő, a rakéta talál. – A pokolba, SAM-ot telepítettek arra a rohadt hegycsúcsukra, ami a táborra néz. Ez közel volt...

Powell élesen balra kanyarodott, hogy minél távolabb kerüljön a rakétateleptől. – Nos, megmutatták mire képesek, és tévedtek. Ha még mindig lövöldözni akarnak, a saját telepüket trafálják el. – A Cheetah a robotpilóta utasítására kifordult a kanyarból. – Megtaláltam a célt – jelentette Powell. – Megtaláltam a drágalátos gépedet, Patrick. Várj...

Andrej Maraklov az öltözködő Musit nézte, amikor a sziréna vijjogása felverte a bungaló csendjét. A Stratégiai Légierő Főparancsnokságon tanultakat kamatoztatva azonnal az egyenruhájába ugrott. – Mi volt ez?

– *Opaszno pavarota* – válaszolta Zajkov, és gyorsan csizmába bújt. *Bisztra.* Maraklovnak nem volt ideje, hogy felfogja, mit is mond a lány, de a hangjában rejlő sürgetés egyértelmű volt. Kirohant a bungalóból, a lány a nyomában.

Odakünn a munkások fejvesztetten rohagáltak, az égre mutogattak. Maraklov a pályát nézte, de Zajkov karon ragadta. – Nem. Ha megtámadnak, neked nem szabad itt maradnod. – Maraklov lerázta a lány kezét. Végigrohant a pályán, átugrotta a kiskaput – most egyetlen ór sem állította meg –, a parkolórampánál állt meg, onnan kémlelte az eget.

Csak akkor vette észre, mikor már félig a kifutópályán volt. A légelhárítók nem biztosították a kifutópálya déli oldalát. A gép szép csendesen, egyenesen alászállt. Olyan alacsonyan repült, hogy az embernek az volt az érzése, landolni fog. Maraklovnak ekkor tűnt fel, hogy nem hallja a hangrobbanást. Zajtalanul közeledett. Ez azt jelenti... ösztönösen befogta a fülét, és kinyitotta a száját, hogy kiegyenlítse a túlnyomást, nehogy beszakadjon a dobhártyája...

...Épp időben. A szonikus robbanás végiggördült a rámpán, feldöntötte a készületlen munkásokat és katonákat. A megdöbbenés mellbevágta, megtántorodott, mintha viharos szél vágódott volna a testének. Az emberek a megdöbbenéstől, fájdalomtól és rémülettől kiabáltak. Mikor Maraklov kinyitotta a szemét látta, hogy a gép élesen balra kanyarodik, és néhány métert emelkedik. Ettől a látványtól az ereiben meghűlt a vér.

A Cheetah...

– Láttam. Láttam – énekelte McLanahan.

– Én is. Jobbról a harmadik hangár, nyitott ajtókkal. Ennél jobban mi sem találhattuk volna ki.

– Jobb lenne, ha visszamennénk, még mielőtt becsukják az ajtókat.

De Powell már betolta a botkormányt. – Nyugi főnök, várj egy kicsit.

McLanahan még idejébe megkapaszkodott, mert J.C. a szokásos módon fordult jobbra. Megfordult a széken, hogy a fordulás irányában is szemügyre vegye a terepet. – Jobbra tiszta – kiáltotta, – a kifutópálya déli végén barikádokat látok... úgy tűnik tripla A-löveg.

– Én is látom – mondta J.C. – De jó két mérfölddel a hatósugarán kívül vagyunk. A hangárhoz megyek. – J.C. befejezte a fordulást, a gépet vízszintesbe hozta, alig két méterre siklottak a kifutópálya keleti szakasza felett. Egy szovjet helikopter és egy kicsi repülőgép zárta el az utat, de J.C. elhúzott a két parkoló jármű között. Már csak a hangár volt előttük; kitért ajtószernyeivel hatalmas szörnyetegre hasonlított, amelyik arra vár, hogy állkapcsával összeroppantassa áldozatait.

A Cheetah. Nem tévedett – a hatalmas F-15-ös jellegzetes óriás szárnyai, a dübörgő kettős motor, az ikerfarok. Folytatta a hihetetlen alacsony magasságban megkezdett jobbkanyart. Még néhány pillanat, és megfordul, egyenesen a bázisközpont felé...

Maraklov a hangárak irányába pillantott. A látvány futásra készítette. Emberek és műszerek özönlöttek ki a DreamStar hangárjából – és tárva-nyitva hagyták a hangárajtót!

– Mennyire kell neked a DreamStar, ezredes?

McLanahan csodálkozva tekintett fel a felderítő kamerákat tartalmazó tok irányító műszerfaláról. – Hogy mi?

A Cheetah egyenesen a nyitott hangár irányába fordult. Meghámozták a kifutópályát, már csak kétezer lábra voltak. – A Cheetah-t robotpilótára kapcsolom, Patrick. Kidobsz minket, és bye-bye DreamStar.

– Be akarod vinni a Cheetah-t a hangárba?!

Ezer láb. – Itt a soha vissza nem térő alkalom, pajtikám. Most elégtételt vehetsz Wendyért, az Old Dogért, itt és most. Majd balesetnek könyvelik el...

Ötszáz láb. A hangárajtó már föléjük tornyosult. Fekvő emberek a rámpán. Katonák lönek rájuk. Teherautók minden irányból. A DreamStar csatlakozó ajtajai nyitva, a szerszámok szanaszét a padlón. A kameratok elfordult, és mindent közvetített a HAWC központoknak.

A közvetlen feladatot elvégezték. A DreamStar az oroszoknál van, ez kétségtelen. Szemmel láthatóan épp szétszerelik, készülnek a behajózásra. A Cheetah sorozatgyártásra készült. Ilyet több százat is készíthetnek az Amerikai Légierők. Semmi különös nem

áldoznak fel. Viszont megmenthetik az egyedi és egyetlen DreamStart. Kihozhatják az oroszok karmai közül.

Maraklov az örökkel üvöltözött, hogy azonnal zárják be a hangárajtókat, de már későn. A Cheetah már rajta volt, a halálos erejű hullámok a betonra nyomták...

Hihetetlen. A Cheetah löni fog... megsemmisíti a DreamStart...

– Állj készen a katapultálásra... – utasította Powell a felettesét. Most vagy soha...

– Nem.

Már száz láb sincs a hangárajtóig. J.C. a farkára rántotta a Cheetah-t, és teljes utánézésre kapcsolt. Csak pár láb volt a gép teteje és a hangártető között – Powell és McLanahan érezték a földöntúli remegést a talpuk alatt, amikor a szonikus hullámok megborították a bádogtetőt. Powell pár másodpercig tartotta az emelkedést, aztán kifordult, a gép orrát az égre fordította, felfelé ment, aztán vízszintesre állította a gépet.

– Vigyen ki innen minket, uram – mondta.

– Jobbra fordulj, irány zéró-egy-zéró – mondta keserűen McLanahan. – Tartsd az irányt. Tíz perc a hondurasi határig.

Csendben repültek. Csak McLanahan jelezte, amikor átrepülték a határt. Észlelték, hogy néhány MiG-29-es a nyomukba eredt, de maguk mögött hagyták őket; egyébként is, mikor bejelentkeztek a tegucigalpai légvédelmi irányítókhoz, egy egész raj F-16-os állt készen, hogy elkergesse a MiG-eket. J.C. utasította a számítógépet, kapcsolja be az IFF azonosító rádiókat, aztán kis szögben tovább emelkedett, északnak fordult. Elindultak hazafelé.

Maraklov fülében még sokáig visszhangzott a Cheetah robaja. Fokozatosan újabb hangorkán töltötte be a levegőt, a szirénák vijjogása. Lassan feltápáskodott, és körbenézett.

Viszonylag minden épségben maradt. Ez megdöbbenet. A Cheetah nem hozott magával bombát, vagy meghibásodott. Bár, ahogy visszagondolt, nem bombát látott, hanem felderítő videokamerákat. Tehát a Cheetah csak fényképezni érkezett. Hát megkapták, amit akartak. Mindenkit készületlenül ért a látogatás, a DreamStar védtelenül és kiszolgáltatottan állt a hangárban.

Csak J.C. vezethette a Cheetah-t. Sok pilótát kiképeztek rá, de csak Powell lehetett olyan örült, hogy ilyen alacsonyan repüljön. Mások boldogan megelégedtek volna száz, na mondjuk ötven láb magassággal is. De nem Powell.

Egy percig azt hitte, akárki is viszi a Cheetah-t, kamikaze rohamra indult a DreamStar ellen. A Cheetah és a DreamStar együtt pusztulnak. Talán nem is lett volna rossz befejezés. Most más a helyzet. Ha a DreamStart elveszik tőle, biztosan vége a pályafutásának is. A Szovjetunióban nem valami virágos jövő vár rá. Tigrisként ketrecbe zárva élete végéig. Kint az amerikaiak keresik életre-halálra, bent a bizalmatlanság fojtogatja. Soha az életben nem lesz olyan közel Brazíliához vagy Paraguayhoz, mint most.

És a DreamStar még mindig biztonságban van. Persze az kérdéses, hogy meddig, mert az amerikaiak felfedezték. Nincs más választása, ki kell teregetnie a kártyáit, aztán majd meglátjuk. Érdekes módon a fotós-támadás reménnyel töltötte el. Talán a DreamStar újra a levegőbe emelkedhet. És a hozzávaló ember fogja irányítani.

Powell csak a Mexikói-öbölben történt utolsó légi üzemanyagfelvétel után érezte magát elég nyugodtnak ahhoz, hogy megpendítse a témát.

– Elkaphattuk volna, főnök. Meg tudtad volna csinálni.

McLanahan az egész út során egyetlen szót sem szólt, kivéve természetesen rövid, szárazhangú navigációs közlendőit. Most üvöltöni kezdett. – Tudom!

– Az ACES szék kirepített volna a becsapódás helyéről. Megúsztuk volna.

- Talán.
- Miért nem katapultáltunk?
- Nem tudom. Talán mert azt gondoltam, ez nem az én feladatomban. Én nem akarom elveszíteni a Cheetah-t. Talán mert arra gondoltam, van még esélyünk megszerezni a DreamStart. Talán egyszerűen hülyeségnek tartottam. Élünk, nem kaptak el az oroszok, a Cheetah egy darabban van, és eleget tettünk a megbízatásunknak. Tehát ha kibírod, akkor hagyjuk ennyiben a dolgot.

Sebaco légitámaszpont, Nicaragua

Pár perc múlva

– Hol voltak a légvédelmi erők, tábornok? – kiabált Maraklov Tretyakkal, amikor a KGB légitámaszpont parancsnoka végre megjelent a hangárnál.

– *Astarózsnya tovarís polkovnyik.* Nyugalom, senki és semmi nem sérült meg, igaz?

– Tudja, mi volt ez, tábornok? Egy amerikai vadászgép. Felderítő kamerákkal érkezett – de ezzel az erővel több tonnás bombákat is hozhatott volna. És akkor most mindannyian halottak lennénk.

– Azt mondtam, nyugodjon meg, ezredes. Légvédelmi erőinket elfoglalta, hogy megakadályozzanak északkeletre innen egy behatolási kísérletet. Vadászgépeink megsemmisítettek két távirányított repülőgépet. Nyilvánvalóan az itteni támadás része volt az az elterelő manőver.

– Nos, legalább minden napfényre kerül. – Tretyak nem ismerte ezt a kifejezést, de Maraklov hangja legalább kicsit nyugodtabb volt. – Amíg a vadászgépeket elszívta két csalimadár, addig a hangár őrizetlenül maradt. Nyitott ajtókkal. Gyönyörű, tiszta célpont. Van még egy hírem, tábornok. Vissza fognak jönni. Kétségtelenül továbbították a fényképeket Washingtonnak, épp most elemzik. Néhány órán belül újabb támadásra számíthat. És akkor nem csak kamerákkal jönnek. Magának összesen négy MiG-29-ese van, azok meg egy egész század F-15-össel, vagy F-/A-18-assal érkeznek...

– Biztosíthatom, készenlétben várjuk őket...

– Nem érdekel, miről biztosít. A DreamStar túlságosan kiszolgáltatott. Veszélyben van. Elveszíthetjük. Azok után, amin keresztül mentem, hogy kihozzam Dreamlandból! A munkásainak még legalább tizenkét órájába telik, hogy újra összeszereljék.

– Managuából kérhetünk segítséget, és a többi part menti bázis nagyhatótávolságú...

– Úgy beszél a nicaraguai légvédelemről, mintha igazi védelmi erőt jelentene. – Tretyak arckifejezéséből ítélve a tábornok tökéletesen egyetértett Maraklovval. – Arra talán jók, hogy célpontként szolgáljanak az amerikaiaknak, és azok elvesztessenek egy-két rakétát, de hogy ők védjék meg Sebacót...

Nem kellett befejeznie a mondatot. Tretyak megtette helyette. Sebacóban azért volt négy MiG-29-es, mert a szovjet tábornok nem bízott a nicaraguai légvédelemben. Taktikai lidércnyomás lenne nicaraguai pilótákat Sebacóba hozni. Nem beszélnek oroszul, csak néhányan értik az angolt, többségük csak egyhónapos kiképzésen vett részt – élő célpontnak jók, de semmi másnak.

– Értem, ezredes – mondta Tretyak. – De ha támadnak, azzal kell válaszolnunk, amink van. Kapcsolatba lépek a feletteseimmel, és további erősítést kérek Kubából. Talán a diplomáciai nyomás is hasznos lenne. Közben folytatjuk a gép összeszerelését. Az összes munkást iderendelem.

KGB Központ, Moszkva, Szovjetunió

1996. június 19., péntek

Viktor Kalinyin összegyűrte a sürgőnyt. Rangidős helyettese, Molokov állva figyelte, hogy a főnöke megperdül a székében és a falra akasztott Közép-Amerika térképet bámulja. – Az amerikaiak F-15-ös vadászgépe épp most szállt el pontosan afölött a hely fölött, ahol a kísérleti repülőgépet tároljuk. Tretyak szerint az amerikaiak részletes és cáfolhatatlan bizonyítékokkal tudják alátámasztani, hogy a gépük Nicaraguában van. A jelentés végén az áll, Maraklov szerint az amerikaiak újabb támadása várható.

– Uram, Tretyak tábornok talán eltúlozza a dolgot – válaszolta Molokov. – Az Amerikai Egyesült Államok nem fog direkt katonai támadást intézni a bázis ellen.

– Nagyon biztosnak látszik a dolgában. Mégis bevetettek egy F-15-öst!

– Ez előre tudható volt, uram. Én a magam részéről nagyteljesítményű felderítő repülőgépre számítottam, mondjuk egy SR-71-re, vagy TR-1-re. Biztos vagyok, csak az erejüket akarták fitogtatni. Ha komolyan támadásra készülnének, akkor Puerto Ricóban már repülőgép-anyahajóknak kellene várakozniuk. Vagy egy raj vadászgépet küldtek volna, hogy megsemmisítsék a támaszpontot. De ők csak fényképeztek. Ha támadni akartak volna, akkor azt közvetlenül az F-15-ös bevetése után megtették volna.

– Már már azt kívánom, bár csak megsemmisítették volna azt az átkozott gépet – morogta Kalinyin. – Az XF kicsúszik a kezünkből. Tiszta szerencse, hogy az amerikai kormány letagadja ezt a szerencsétlen incidenst. – A kormányunkra még nem nehezedik nyomás... Még nem.

– Maraklovnak haladéktalanul ki kell repülnie Nicaraguából, még mielőtt tényleg nyomás alá vennének minket – tanácsolta Molokov. – Ha a gép a mi kezünkben van, mi irányítjuk az eseményeket.

– De nem várhatok arra, hogy megtörténjen a robbanás – csapott az asztalra Kalinyin. – Meg akarom előzni az amerikai támadást. Nem érdekel, hogy maga szerint nem kerül rá sor.

– Akkor a Központi Bizottság elé kell vinni az ügyet – mondta Molokov. – Csak ők léphetnek egyenes kapcsolatba az amerikai kormánnyal.

Kalinyin hallgatott, mérlegelte a hallottakat. – Talán megkerülhetjük a KGB-t, legalábbis egy szinten mindenképpen...

– Biztos, hogy megtehetjük, uram, de vállalja a kockázatot? Ez a szabályok súlyos áthágását jelentené...

– Itt az ideje, hogy lépjunk – jegyezte meg fagyos hangon Kalinyin. – Egész estére biztonságos telefonvonalakra lesz szükségem. Intézkedjen.

– Igen uram. De kivel tudja ilyen rövid idő alatt felvenni a kapcsolatot, úgy értem, akinek hatalma is van?

– A kormány aranyfiújával. Történetesen olyan helyzetben van, hogy befolyásolhatja az amerikaiakat. Viszont csak akkor fog együttműködni velünk, ha kiderítjük a kis titkait. Gondolom a KGB központjából érkező hívás elég lesz. Itt az ideje megtudnunk, hogy a csillogó sztárnak van-e rejtegetni valója.

Fehér Ház, Washington, USA

1996. június 19., péntek

Elliott tábornok az elnököt, O'Dayt, Wilbur Curtist, William Stuartot és Richard Bensont figyelte, azok pedig a Cheetah nicaraguai útjának videofilmjét. A tábornoknak már volt lehetősége megnézni a felvételeket közvetlenül azután, hogy a felvétel a műholdról megérkezett. Elliott akkor azt gondolta, a felvétel olyan, mintha hullámvasúton készítették volna. A szobában ülők idegesen fészkelődtek, miközben pergett a film.

– Ez az elülső nézet – magyarázta most a tábornok. – A gép most közelíti meg Sebacót. Az F-15-öst egy SA-10 föld-levegő rakéta támadja meg. Figyeljék – csak néhány méterre véti el a célt. – A hatalmas rakétát nem volt nehéz felismerni, Elliott szeme sarkából látta, hogy a közönség előrehajol a székén. Sőt volt aki balra dőlt, hogy kikerülje a felé suhanó rakétát.

– A repülő most éri el Sebacót. Amint azt láthatják, a bázis nem valami nagy, de kiterjedt felszereléssel rendelkezik. Itt, nézzék csak, légvédelmi tüzérségi barikád; a hagyományos S-60-os légvédelmi fegyverek változatai. A mi gépünk olyan gyorsan közelítette meg a támaszpontot, hogy a légvédelemnek nem volt ideje bevetni a fegyvereket. Az S-10 és az S-60 is meglehetősen elavult rendszerek, de az oroszok nem dobnak ki semmit sem.

A film most oldalnézetre váltott, homályosan lehetett látni a hegyoldalt, a fák koronáját. – Ezt a részt már ötven százalékkal lelassítottuk – egy pillanat, és még jobban lassítunk. A gépünk Mach eggyel repül, azaz hétszáznyolcvan mérföldes óránkénti sebességgel. – A fák megritkultak, előbukkant a kifutópálya; az épületek toronyként fogták közre a hihetetlen alacsonyan sikló Cheetah-t. Elliott tovább lassította a filmet, és folytatta a magyarázatot. – Most a baloldali kamera szemével látjuk a terepet; a hangárokat, és a pálya melletti járulékos épületeket. Az első visszajátszásnál még nem nagyítjuk ki a képet. Tessék, itt a hangár.

Nagyítás nélkül is egyértelmű volt, hogy mit látnak: az XF-34 a hangárban parkolt. – Kétségtelen, ez a DreamStar. Figyeljék az előrehajlítható szárnyakat, a segéd szárnyak lefelé mutató peremét. Ezt látták az embereim az első megközelítés alkalmával. Most bemutatom önöknek, mi történt ezután.

A film most normál sebességgel pergett, nem lehetett mást látni, csak a fák rohanó koronáját és az eget – főleg a faleveleket, mert a gép még mindig roppant alacsonyan repült. Újra az első kamera képeit vetítették. Benson belekapaszkodott a szék karfájába, amikor a falombok betöltötték a vászon alsó felét. A kamera megint a hangárra fordult, és ott is maradt. A hangár tetejét nem lehetett látni. A felvevő egyenesen a hangár belsejét célozta meg. Elkerekedett szemmel bámulták, ahogy a hangár szája egyre közelebb és közelebb tángott, mígnem betöltötte az egész vásznat. Az XF-34 túhegyes orra egyenesen rájuk tartott. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy az F-15-ös időben kitérjen az összeütközés elől...

A hangár eltűnt, az F-15-ös a hangár felett húzott el, látni lehetett az antennákat és a tetőn fészkelő madarakat. Újabb változás, fakoronák töltötték be a teret, recsegve-ropogva hajlongtak a vadászgép keverte légörvényben.

Benson főügyész megköszönte a torkát: – Ez egyszerűen hihetetlen. Ki volt a pilóta?

– Az egyik legjobb berepülőpilótám. Ő volt az, aki majdnem lelőtte a DreamStar Mexikó felett.

– Halálvágya lehetett – jegyezte meg William Stuart. – Vagy teljesen dilis. Hogy nevezhette ki épp erre a feladatra? Nem fenyegette meg, Kane tábornok?

– Ehhez a munkához a legjobb emberemre volt szükség. Ami a fenyegetést illeti, arról nem született egyértelmű döntés. A mai teljesítményét figyelve, az az érzésem, hogy kinevezés előtt áll.

Az elnök még mindig pislogott. – Roppant lenyűgöző volt, tábornok. Biztos vagyok benne, hogy az oroszok megkapták az üzenetet... kétségtelen, hogy a DreamStar Nicaraguában van. Maga szerint mit fognak csinálni vele?

Elliott a távirányítón benyomott egy gombot. A felderítőkamern tisztán mutatta a hangár belsejét. – Nézze meg a képet, uram. A gép mindkét oldalán nyitva vannak a csatlakozó panelek, itt, ezek a tárgyak pedig üzemanyagtartályok. Az a véleményünk, hogy a DreamStart átalakítják, hosszú repüléshez szükséges tartályokkal szerelik fel. Véleményem szerint, amilyen hamar csak lehetséges, ki akarják repíteni Nicaraguából. Vagy Kubába, vagy egyenesen a Szovjetunióba.

Az elnök bólintott. – Hát, az biztos, hogy egyhamar nem akarják visszaszolgáltatni. Még ma estére találkoztam beszéltem meg a szovjet nagykövettel, és Danahall külügyminiszterrel. Debbie, Richard, azt szeretném, ezen maguk is vegyenek részt. Hivatalos tiltakozást kell benyújtatunk. Legyen mondjuk este nyolckor. Ettől majd feléled a nagykövet figyelme.

– De elnök úr – tiltakozott Elliott. – Ez nem állítja meg az oroszokat. Mire a tárgyalásnak vége, a DreamStar talán szovjet irányítás alatti légibázisra repült. Meg kell akadályoznunk, hogy elhagyja Nicaraguát.

– És egész pontosan mit kellene tennem? Rakjam tele a maga F-15-ösét bombákkal, és romboljam le azt a támaszpontot? Vessek be a haditengerészetet? Gondolkodjon, tábornok. Nem támadhatok meg egy Arkansas nagyságú országot, amelyik annál ráadásul ötször szegényebb, valami nagyon de nagyon nyomós indok nélkül.

– Ennek nem sok köze van Nicaraguához, uram...

Stuart, aki még mindig azon rágódott, hogy őt kihagyják az esti tárgyalásból, megszólalt: – A világ közvéleményét vajmi kevésbé fogja érdekelni, ha azt mondjuk, valójában az oroszok ellen léptünk. Csak annyit fognak látni, megtámadtuk Nicaraguát. A maga mindenáron való fegyveres lépései komoly válságba juttathatják a kormányt...

– Ennyi talán elég is lesz – szólalt meg az elnök. – Késő van. Elliott tábornok, holnap reggel nyolckor elvárom a megbeszélésünkön. Újra elemezzük a helyzetet, és döntünk, mi legyen a következő lépés. – Elliott szorosán összeszorította a száját, nem válaszolt. Ekkor az elnök íróasztalán felcsörrent a telefon. Az elnök vette fel a kagylót.

– Várjon, tábornok – szólott Elliott, aki már indulófélben volt. Az elnök szeme elkerekedett a váratlan örömtől. – Maga viccel... és itt van? Most? Persze, Paul. Küldje fel. – Az elnök végigjártatta szemét a rámeredő arcokon. – Tekerje vissza a filmet, tábornok. Szergej Vilizsercsev épp most érkezett. Beszélni szeretne velünk.

– A szovjet nagykövet? – ámuldozott Benson.

– Csakis a DreamStar miatt jöhetett – vélte Deborah. – De az az eszembe sem jutott soha, hogy ők lépnének elsőnek. Én világra szóló botrányra számítottam a ma esti találkozón. Most mit fog tenni, elnök úr?

– Meghallgatom a mondandóját. Feltételezem, ki akarja magyarázni a kormányát. Ha tagadni próbálna, akkor megmutatjuk neki a szalagot. – Megnyomta az egyik telefongombot: – Paul, nézzen utána, elérhető-e Dennis Danahall. Ha ide tud jönni, kérje meg a nagykövetet, várjon.

– Igen, uram.

Az elnök letette a telefont. – Nem szívesen ismerem el, Wilbur, de úgy tűnik, mégiscsak jó ötlet volt Sebacóba küldeni azt az F-15-öst. Felkeltettük a szovjetek figyelmét, és egyetlen ember életével sem kellett fizetnünk.

– Kivéve az Old Dog legénységét – jegyezte meg halkán Elliott.

– Elfogadom – válaszolta az elnök, – de sem a hely, sem az idő nem alkalmas, hogy egyenlítősdit játsszunk, tábornok. Egyelőre a gépét akarjuk visszaszerezni.

– Uram, sajnálom, de szerintem többel tartoznak, mint a DreamStar – makacskodott Elliott. – Egy tucat emberem meghalt, plusz tönkretették a B-52-est, és a két vadászgépet...

– Én meg azt akarom hogy mihamarabb zárjuk le ezt a szerencsétlen ügyet. Természetesen tárgyalunk a kárpótlásról, de az igazat megvallva, nekem elég lenne, ha visszakapnánk ami a miénk, és aztán mind két fél visszahúzódna a saját térfelére, és elégedett lenne a döntetlennel.

Elliott még vitatkozott volna, de pillanatnyilag értelmetlennek látszott. Ideje nagy részét az elnökkel birkózta végig, a háta mögött meglehetősen fárasztó nap volt. Megszervezett egy nappali felderítő repülést, és egyetlen embert sem vesztett, ennek következtében az oroszok kénytelenek a tárgyalóasztalhoz ülni. Ennyire tellett. Talán tényleg itt az ideje, hogy átadja a terepet a nagyfejeknek.

A telefon megint csöngött. Vilizsercsev megérkezett. Csodálatos módon a mindig a Fehér Ház körül ólalkodó újságírók közül egynek sem szűrt szemet. Az is igaz, hogy délután lévén mindenki a hétvégére készült, nem sejtették, hogy fontos események történnek a ház falain belül. Danahall külügyminiszter is úton volt már, a szovjet nagykövetnek csak negyedórát kell várnia.

Danahallt részben már a kocsijában ismertették a tényekkel, a többivel tíz perccel később a ruhatárban tudták meg. Cesare tájékoztatta, miközben rásegítette a ruhatárban tartalékolta egyik öltönyt. A külügyminiszter az irodájában dolgozott, és meglehetősen lomposan érkezett a Fehér Házba. Cesare a kabátot tartotta, amíg Danahall megkötötte a nyakkendőjét.

– Most legalább tudom, hova tűnnek az öltönyeim – viccelődött a külügyminiszter. – Szóval Vilizsercsev tanácskozást hívott össze a Fehér Házban.

– Véleményünk szerint a DreamStarról akar tárgyalni. Elliott emberei megtalálták a gépet Nicaraguában. Fényképeink is vannak.

– Brad Elliott emberei, he? – Danahall megrázta a fejét. – Akkor ez megmagyarázza, miért futott ide Vilzsercsev lóhalálában. Mit csinált a tábornok? Tavat Nicaraguából? Vagy a Csillagok Háborúja egyik masináját küldte rájuk?

Válaszra már nem volt idő. Az elnök biccentett Cesarének, aki erre kilépett a hivatalos várótérbe, és behívta a szovjet nagykövetet.

Szergej Vilizsercsev nem felelt meg az orosz bürokratáról kialakult sztereotip képnek. Diplomátának még meglehetősen fiatal volt, alig múlt ötven, a haja sötét, magas volt és kisportolt termetű, olasz szabású öltönyt viselt, enyhe brit akcentussal beszélt angolul. Egészen véve udvarias és korrekt ember benyomását keltette. Köztudott volt, hogy még külügyminiszter is lehet, de az sem kizárt, hogy ő lesz a következő főtitkár.

Vilizsercsev a tárgyalóasztal elejéhez sétált, megállt az elnök előtt. Taylor felállt. Az orosz nagykövet alig láthatóan bólintott, aztán kezét nyújtott.

– Jó estét, elnök úr, örülök, hogy megint találkozhatunk.

– *Dobrij vecser Mr. Vilizsercsev* – válaszolta tört oroszszággal az elnök. Ha Vilizsercsevet meg is lepte az elnök jóindulata, vigyázott, ne látszódjék rajta.

– Nagyon köszönöm elnök úr. Remek az orosz kiejtése. Hamarosan nem lesz szüksége a tolmácsokra. – A nagykövet kezét rázott az asztal körül ülőkkel. Otthonosan mozgott a Fehér Házban. Aztán észrevette Elliott tábornokot. Most először látszott rajta az őszinte meglepetés.

– Jó estét, Vilizsercsev nagykövet úr – nyújtotta a kezét Elliott. – Én...

Vilizsercsev úgy fogta meg a kinyújtott kezét, mintha törékeny kínai porcelán csésze lenne. – Elliott tábornok. Örvendek. – Szorosan tartotta a tábornok kezét. – Igazán nagy megtiszteltetés találkozni önnel.

– Találkoztunk már, nagykövet úr?

– Az ön nevét megbecsüléssel emlegetik a Szovjetunióban, tábornok. Elismerem, nem mindig barátságosan, de azok rövidlátóak. Biztosíthatom uram, sok tisztelője van hazámban. Mi felismerjük és elismerjük a katonai zsenit és a hazafiasságot, bármilyen nemzet és politika szolgálatában áll is.

Ez az ember tudja forgatni a szavakat, állapította meg Elliott. – *Szpasziva*, nagykövet úr. – Cesare egy székre mutatott, a nagykövet helyet foglalt. Elliott állva maradt.

– Beszélni akart velünk, nagykövet úr? – kérdezte az elnök.

– Az itt összegyűlt társaság alapján azt kell feltételeznem, hogy mindannyian tudjuk, miről óhajtok szót ejteni. Kénytelen vagyok, gondolom ezt önök is megértik, határozottan tiltakozni

az ellen, hogy az önök vadászgépe behatolt a nicaraguai bázisunk légtérébe. Mint ezt önök is jól tudják, ezzel megsértették az erre a légtérre érvényes szabályokat.

Az elnök a tanácsadóira, aztán Vilizsercsevre nézett. Zavart és kimerült volt. – Nagykövet úr, tényleg azért jött ide ebben az órában, hogy ezt a kis beszédet elmondja?

Vilizsercsev elmosolyodott, és a fejét csóválta. – Nem lennék oly merész, hogy ezzel raboljam a drága idejét, elnök úr. – Szinte akcentus nélkül beszélt, az ember hajlamos volt elfelejteni, hogy orosz. – Ez volt a hivatalos álláspont. A megfelelő kormánycsatornákon majd megérkezik az írásos változata is. De komolyan kétlem, hogy a pilótát valaha is azonosítani fogják. Nem uraim, azért jöttem, hogy ismertessem kormányom álláspontját a szerencsétlen és meglehetősen szokatlan légieseménynel kapcsolatban.

Taylor elnök várt, nem szólt.

– Természetesen, ezt a beszélgetést felveszik – folytatta a nagykövet. – Tudomásul veszem, hogy ezt a felvételt bizalmasan kezelik, és beleegyezem a felvételbe, azzal a feltétellel, hogy egy fésületlen változatot holnap az irodámba küldenek.

Az elnök beleegyezően bólintott. A formalitások befejeződtek, Vilizsercsev a tárgyra tért.

– Befejeztük az előzetes nyomozást, beleértve a pilótával készített beszélgetést, a repülési útvonal rekonstrukcióját és a repülőgép alapos vizsgálatát. Arra a következtetésre jutottunk, hivatalos és magasszintű katonai nyomozásra van szükség annak kiderítésére, hogyan került a kérdéses gép a nicaraguai bázisra, miért van ott és ha van ilyen, akkor milyen magyarázattal szolgálhat a pilóta.

Elliott hitetlenkedve bámulta a nagykövetet. A külügyminiszter találta meg először a hangját. – Elnézést, de ez úgy hangzott nagykövet úr, mintha a kormánya azt akarná mondani, nem tudják miért van a gép a bázison, nem ismerik a pilótát, és fogalmuk sem volt róla, hogy a gépet el akarják rabolni, és az önök országába akarják szállítani. Jól értettem?

Vilizsercsev őszintén meghökkent. – Elnézést miniszter úr, úgy értem, elhitték a sajtó rágalmaikat, hogy a pilóta KGB-ügynök? Tényleg elhitték, hogy egy titkosügynök éveken keresztül észrevétlen maradhat abban a magas pozícióban, amiben ez a James volt? És tényleg sikeresen megszervezhető Moszkvából, egy szigorúan titkos telepről egy katonai kísérleti repülőgép elrablása! És mindezt a mi titkosszolgálatunk szervezte? Itt az ideje, hogy tiszta vizet öntsünk a pohárba...

– Jó ötlet – mondta Elliott.

Vilizsercsev ügyet sem vetett rá. – A repülőgép pilótája nem orosz. Azonosítottuk Kenneth F. James, az Amerikai Légierők kapitánya, az ön szervezetének berepülőpilótája – nézett Elliotttra, – soha semmilyen kapcsolatban nem állt a KGB-vel, vagy kormányommal. Semmilyen kapcsolatban nem állt a Szovjetunióval! Kivéve, hogy már halott szülei egyszer üzleti úton jártak nálunk. Tudomásom van róla, az önök sajtója szerint James kapitány azt rádiózta, hogy a KGB-ezredese. Ez ostobaság. James nem volt, és nem is lesz sem a KGB, sem más orosz szervezet ügynöke.

Az elnök Danahallre, majd O'Dayre pillantott. Cinikus pillantását aztán Vilizsercsevre emelte, de ez a pillanatnyi megingás nem maradt észrevétlen. Erre a lehetőségre eddig senki nem gondolt. Tényleg egy KGB-ezredes ült azon a gépen? Pusztán azért, mert azt állította magáról, hogy orosz ügynök, még nem biztosan az. Az elnök és a többiek rájöttek, tényleg nincs semmiféle kézzelfogható bizonyítékuk arra, hogy James a KGB-nak dolgozott.

– Az elhárításunk kihallgatta James kapitányt Nicaraguában, erről magnetofonfelvétel is készült, amit szívesen átengedünk önöknek. James kapitány nem igazán együttműködő, az indítékairól sem adott egyértelmű magyarázatot, de határozottan kijelentette, menedékjogot kér a Szovjetuniótól. Elmegyógyintézetbe akar vonulni. A kérésének még nem tettünk eleget, ez is vizsgálat tárgyát képezi...

– Azt mondja, nem normális? – tört ki az elnök.

– Pontosan, elnök úr.

– Marhaság! – robbant ki Elliottból. Az elnök felemelte a kezét, hogy elejét vegye a várható folytatásnak.

– Elliott tábornok, én az igazat mondom – válaszolta Vilizsercsev.

– A maga James kapitánya a saját feje után ment, minden kényszer és befolyásolás nélkül, legalábbis nem a mi kormányunk részéről...

– Akkor mivel magyarázza a mexikói üzemanyagfelvételt? – kérdezte Deborah O'Day. – Pilótáink jelentése szerint szovjet helikopter állt azon a hegyi repülőtéren, ahol feltankolták az ellopott gépet.

– Ennek a részletei még előttünk sem teljesen világosak, O'Day asszony. Valószínű, James kapitány kapcsolatba lépett Las Vegas-i emberekkel, és velük szervezte meg az üzemanyagfelvételt. De továbbra is állítom, James kapitány a tervezésre és a kivitelezésre nem a kormánytól kapott megbízást. Mindössze együttműködést tanúsítottunk, kormányom véleménye szerint hibásan azután, miután elhagyta az önök országát.

– Hazudik – vágott közbe Elliott. Minden fej felé fordult. De ezúttal még az elnök sem akarta félbeszakítani.

Vilizsercsev most Elliotttra nézett. – Tessék?

– Na figyeljen csak ide. Azonosítottuk a nevadai reptéren megölt két férfit. Az egyik tapasztalt KGB-ügynök volt, a másik egy fiatal, tapasztalatlan alak. A menekülés során lőttek is, és az aknákat is ismerjük. Orosz fegyverekből származtak. James orosz ügynök, mese nincs, és tizenkét emberemet meggyilkolta, miközben ellopott egy szigorúan titkos repülőgépet. Az én könyvem szerint ezt hadüzenetnek nevezik. Természetesen én katona vagyok, nem államférfi.

Ez csak blöff lehet. Kalinyin biztosította Vilizsercsevet, hogy a két ügynök személyazonosságát lehetetlenség lesz megállapítani. De az amerikaiak fejlett technológiájával úgy látszik a rettenetesen megcsonkított holttesteket is azonosítani lehet. Elliott szinte hibátlan leírást adott a két ügynökről. Csinos kis csapdába esett, ahogy az amerikai köznyelv mondaná.

Viszont szintén Kalinyin szerint, a támadás során használt aknák belga eredetűek, és nem szovjetek. Semmi közük nem volt az oroszokhoz mindaddig, amíg az akció előtt több nappal két ügynök át nem hozta őket a Dominikai Köztársaságból. Vagy valami nagy disznóságba keveredett, vagy Elliott csak provokálni akarja... vigyáznia kell magára.

– Szeretném látni a fegyverekről és az elesettekről szóló jelentést – követelte Vilizsercsev.

– Én pedig Kenneth Jamest szeretném látni – vágott vissza Elliott.

– Hamarosan sor kerül rá. Kapcsolatba léptem a...

– És követelem, a gép átalakítását azonnal hagyják abba – folytatta Elliott.

– Átalakítás?

Elliott megnyomta a távirányító egyik gombját. A digitális videolejátszó az előre programozott pontra tekert, a képernyő életre kelt, megjelent a DreamStar tiszta képe. Jól kivehetően látszottak a nyitott csatlakozó panelek, a felszerelt tartályok. Vilizsercsev hosszasan tanulmányozta a felvételt.

– Köszönöm uram, hogy megerősített bennünket abban az állításunkban, miszerint amerikai gép megsértette a légteret.

– Én pedig köszönöm, hogy elismerte, önöknél van a repülőgépünk, és hogy megrongálnak valamit, ami nem az önök tulajdona – lőtt vissza Elliott.

A film is meglepte – Kalinyin erről egyetlen szót sem ejtett. – A repülőn komoly fegyverek voltak, amikor a támaszpontunkra érkezett – kezdte a magyarázkodást a nagykövet. – Mivel egyértelműen ritka példány, számunkra ismeretlen eszközökkel felszerelve, ellenőriznünk kellett, nem fenyegeti-e embereink biztonságát. Egyébként azonnal visszaszolgáltattuk volna.

– Boldogan odaküldöm az embereimet bebizonyítani, a gép nem veszélyes – sietett leszögezni Elliott.

– Nagyon kedves, de nem lesz rá szükség. Technikusaink jól képzett szakemberek...

– A lényeg az, a gép nem a maguké, hanem az Amerikai Egyesült Államoké. Követeljék, haladéktalanul szolgáltatassák vissza.

– Attól tartok ez lehetetlen, tábornok – válaszolta Vilizsercsev, és magában nagyon csodálkozott, amiért az elnök vagy a tanácsadói nem szólnak közbe. A továbbiakban nyomatékosan az elnökhöz intézte a szavait. – Biztos vagyok benne, megérti és elhiszi, uram, széles körű nyomozásra van szükség, és ebben a nyomozásban a repülőgép tárgyi bizonyíték. Egyszerűen nem mondhatunk le róla a nyomozás befejeztéig.

Csend. Elliottnak pillanatnyilag egyedül kellett vinnie az ügyet. – Ez övön aluli ütés volt, nagykövet úr.

Vilizsercsev türelme fogytán volt. – Önökhöz hasonlóan nekünk is megvannak a magunk szabályai, amihez ragaszkodni vagyunk kénytelenek. E különleges tanácskozás végén engedje meg, hogy biztosítsam róla, amint befejeződik a vizsgálat, mindent, ami az önöké, sértetlenül visszaszolgáltatunk.

– Beleértve Jamest?

– Ha ő a Szovjetunióban óhajt élni, erre valószínűleg engedélyt kap. Önök is ezt tennék...

– Még mindig azt akarja bemesélni, James nem KGB-ügynök? – dühöngött Elliott.

– Elég ennyi, tábornok – szólalt meg az elnök. Eleget szórakoztak ezek ketten gondolta. – Nagykövet úr, van valami üzenete a kormányának?

– Csak ennyi, uram. Kormányom természetesen megérti a légtér megsértésének indokait, arra is van magyarázat, miért lötték le az üzemanyagszállító helikopterünket Mexikóban. Én viszont arról próbáltam meggyőzni önöket, a repülőgép előzetes beleegyezésünk nélkül hatolt be a bázis területére, és csak a nyomozás segíthet abban, hogy tisztázzuk a körülményeket. A vizsgálat ideje alatt nem szeretnénk, ha zavarnák a munkánkat. Csak a türelmüket kérjük, semmi mást. Természetesen nem tűrünk rosszindulatú vagy korlátozó tevékenységet. Ismételen felhívom a figyelmét, hogy az önök gépe és az önök pilótája hatolt be a mi területünkre, és sértette meg a mi és szövetségesünk légtérét. Legalább azt el kell ismerniük, hogy jogunk van megtudni az igazságot.

Taylor elnök előrehajolt a székből, szinte ráhasalt a konferencia asztalra. – A következőket üzenem a külügyminiszterének, Mr. Vilizsercsev. Nem szeretem, ha fenyegetnek, akármilyen finom diplomatanyelven teszik is. Nem szeretem, ha mások írják elő, mit tegyek, és mit ne tegyek, különösen nem veszem szívesen a kioktatást azoktól, akik a mi tulajdonunkat tartják maguknál. Ön nincs abban a helyzetben, hogy követelésekkel álljon elő.

Elliott örömmel hallgatta e megnyitó szavakat, de hamarosan elkeseredett, mert az elnök folytatta: – Ennek ellenére megértem, időre van szükségük a nyomozás befejezéséhez, és megengedem...

Elliott nem tudta türtőztetni magát: – De elnök úr...

–...Egy feltétellel – az elnök a szeme sarkából figyelmeztető pillantást lövellt Elliott felé. – Ha kormánya garantálja, hogy a pillanatnyilag a tulajdonukban lévő repülőgép nem hagyja el jelenlegi helyét. Ebben az esetben öt nap türelmi időt kapnak. Utána azonnali lépéseket leszünk kénytelenek tenni, jogos tulajdonunk visszaszerzésére, és ehhez a haditengerészetet s a légierő egységeit is bevetjük. Világos, nagykövet úr?

Vilizsercsev hallgatott. Ez hihetetlen – Kalinyin sejtése ebben legalább beigazolódtak. Az amerikaiak nem akarnak háborút kirobbantani a gép ürügyén. A többi csak humbug, a tisztesség kedvéért tett kijelentés... – Tájékoztatom kell a kormányomat javaslatáról, uram.

– Egyetérték. Az öt nap most kezdődik. Ha nem adják vissza az ötödik nap végén, akkor megyünk, és elveszük. Reggelre várom kormánya válaszát. Jó éjszakát, Vilizsercsev nagykövet úr. – A nagykövet felállt, udvariasan de türelmetlenül biccentett az elnöknek, és kisietett a teremből.

– Elnök úr – szólalt meg Elliott. – Hogy adhatott nekik öt napot? Öt órát sem hagyhatunk.

– Elliott tábornok, ha az oroszokat rávehetem, hogy a DreamStart a nyugati féltekén tartsák, és elkerülhetjük az ellenséges akciókat, akkor ezt nyereségnek könyvelem el. Természetesen a körülményeket figyelembe véve. – Megdörzsölte a szemét, aztán a szék karfájára csapott. – Minden alkalommal, amikor kinyitotta a száját, újra és újra átgondoltam a katonai lépések lehetőségét és következményét. Brad, minden alkalommal arra a megfontolásra jutottam, lehetetlent kíván; elveszítenénk a DreamStart, az oroszok hihetetlen propagandaelőnyhöz jutnának, ez pedig a jelen kormányzat számára politikai öngyilkosságot jelentene. Beleértve azt is, ha a földön semmisítjük meg a repülőgépet, de ha csak egyetlen katonánk is az életét veszti, vagy nem sikerül a megsemmisítés, annál rosszabb ránk nézve. A katonai válasz egyszerűen kész vereség.

– Uram, bebizonyítottuk, az oroszok arra készülnek, hogy kirepüljenek Nicaraguából. Pusztán azért, mert Vilizsercsev az ellenkezőjét mondja, még nem következik, hogy ténylegesen megváltoztatták volna az elhatározásukat. Megalkusznak velünk, és gondolkodás nélkül folytatják, amit elkezdtek. Tettekre van szükség, elnök úr.

Elliott, gondolta az elnök, fáradhatatlan. Huszonnégy órával korábban ez a pasas a szégyenteljes nyugdíjazás előtt állt. Ma este félbeszakította a kormánytagokat, egy kinevezett nagykövetet nyilvánosan hazugnak nevezett, és alkudozik az Egyesült Államok elnökével. Mégis, vagy épp ezért? – Benson figyelmeztetése ellenére egyre jobban tisztelte, talán még meg is kedvelte ezt a katonát. Csakhogy túlságosan gyorsan akar a fegyverekhez nyúlni. A politikai realitásokhoz vajmi kevés az érzéke. A tábornokok már csak ilyenek.

– Nem értek egyet tábornok, legalábbis egyelőre nem. Brad, az az igazság, alig van reális választási lehetőségünk. Az az érzésem, ha visszaütnénk, annak sokkal súlyosabb következményei lennének, mintha elveszítjük a repülőgépet, akármilyen csúcstechnológiát is képvisel. Legalább várjuk meg, mit válaszolnak a javaslatunkra.

– Én nem támadásról beszélek, uram. Véleményem szerint továbbra is azon vannak, hogy kijuttassák a DreamStart Nicaraguából. Vilizsercsev látogatása egyszerű porhintés. Arra szolgált, hogy a kedélyek lecsillapodjanak, és ne tegyünk további konkrét lépéseket. Amíg mi a szovjet kormány válaszára várunk, addig a DreamStar már útban lesz Oroszország felé, és akkor kezdetük előlről a tárgyalásokat. Ami természetesen hetekig, hónapokig is elhúzódhat – pontosan annyi ideig, amíg ki nem facsarnak a gépből minden hasznosítható információt, és... – mielőtt bárki megszólalhatott volna, Elliott folytatta: – Uram, van egy tervem. Állítsunk fel légi kordont a Karib-tenger térségében – kicsiny, nem feltűnő, könnyen irányítható, de hatékony kordont. A terv a San Jüanban állomásozó AWACS radarrepülő köré szerveződik, vadászgépek kísérik, ez biztosítaná a Karib-tenger keleti részét; a hondurasi AWACS pedig a térség északi és nyugati részét felügyelné.

– És ugyan mi akadályozná meg a DreamStart, hogy keresztülörjön a blokádon, mint ahogy ezt már egyszer megtette – kérdezte Stuart. – Őn azt állította, az XF-34 bármilyen vadászgép körül körözhet. Tehát akkor lövi le őket, amikor akarja.

– Ha a szovjetek külső tartályokkal terhelik meg a gépet, akkor természetesen veszít a repülési képességeiből – magyarázta türelmetlenül Elliott. – És nyilvánvalóan a harckészsége is megcsappan. – Optimistábban hangzott mindez, mint ahogy valójában érzett, most már a feltételezések birodalmában járt. – A DreamStar szárnyait nem olyannak tervezték, hogy külső üzemanyagtartályokkal lehetne terhelni. Véleményem szerint egy kisebb elfogó vadászgépra ebben a helyzetben könnyen legyőzhetné a DreamStart – legalábbis jó eséllyel indulnának.

– De a terve fegyveres válasz – ágált Stuart. – Bele akarja kényszeríteni a kormányt, hogy szembeszálljon a szovjetekkel. Hányszor kell még az elnöknek nemet mondania, tábornok?

– Ha a DreamStar Nicaraguában marad, akkor nem kerül sor összetűzésre – szólalt meg a légierők főparancsnoka, Wilbur Curtis. – A vadászgépra csak a szokásos Karib-tengeri hadgyakorlaton vesz részt. Amennyiben a DreamStar kitörne, akkor az oroszok megszárták a

megállapodást, és cinikusan megtagadják a kérdés békés megoldására tett ígéretüket – az elnökhöz fordult. – És ebben az esetben jogos lenne a határozott, kemény válasz.

Az elnök hátradőlt, és a halántékát masszírozta. A feszültség és kimerültség miatt a falon lógó Közép-Amerika térkép színei vibrálva ugráltak a szeme előtt. – Milyen erők vannak a térségben? – kérdezte.

Elliott már a jegyzeteit lapozgatta. – Uram, a jelenlegi csapatok képesek befogni a Karib-tenger keleti részét. Megoldható, hogy minden alacsonyan, de nagy sebességgel repülő gépet azonosítsunk. Ami az északi és nyugati térséget illeti, ott nehezebb a helyzet. Meg kell oldanunk, hogy a vadászgépek hat-nyolc órát töltsenek a levegőben...

– Mi?

– Harcrendbe kell állítanunk a gépeket. A csatornaövezetben lévő Howard légitámaszpont kilenc vadászgépe Honduras északi partszakaszánál lévő La Cieba garnizonig őrizhetné a területet. Három gép a Karib-tenger felett körözne, közvetlenül az AWACS és a tartálygépek társaságában, a többiek szakaszosan váltanak egymást. Talán segítséget kaphatnánk a Cayman-szigetektől, akkor ott lehetne landolni; de itt nehézséggel számolok, nem valószínű, hogy engedélyeznék amerikai hadigépek leszállását, úgyhogy a terveimben az nem szerepel.

Az elnököt lenyűgözte Elliott képessége; előre semmit nem tudhatott biztosra, és lám, kész tervvel állt elő. De mégis...

– Az őrzőjárat addig tartana, míg tengerészeti segítséget kapunk New Orleanstól, vagy a Karib-tenger keleti részéből ide nem érnek a hadihajók. Mindkét esetben negyvennyolc órára van szükség, hogy a hajók elérjék a kijelölt térséget – folytatta Elliott. – A legközelebbi lehetőség a Theodor Roosevelttel anyahajó, ez Puerto Ricótól északra gyakorló bevetésen van. Két nap alatt odaérne. A CVN-73 George Washington még jobb lenne, de pillanatnyilag New Orleansban vesztegel, és több napot is igénybe venne a hadrendbe állítása. A repülőgépeket rövid- és közepes hatótávolságú levegő-levegő rakétákkal, valamint nagy távolságra elegendő üzemanyagtartályokkal szerelnék fel. A körzetben minden repülőt észlelnének és azonosítanának. Abban az esetben, ha túl sok célpontot kell figyelniük, az elsőbbség a nagysebességű, nagy magasságú gépeké lenne. Mert igaz, hogy a DreamStar bármilyen magasságban és bármilyen sebességgel képes haladni, de véleményem szerint jelen esetben ügyelnie kell, ki ne fogyjon az üzemanyagból, és a gép a leggazdaságosabb paramétereket kell hogy válassza... Pilótáink azt a nagyon fájdalmas utasítást kapják, hogy semmisítsék meg a DreamStart és az őt kísérő ellenséges repülőgépeket. Természetesen, ha ez lehetséges, akkor kényszeríteniük kell a gépet az azonnali vízreszállásra.

Elliott végre befejezte a hosszadalmas ismertetést, és a légierők főparancsnokára pillantott. Curtis elismerően bólintott, de az elnökhöz intézte szavait. – Uram, javaslom, fogadja el az itt ismertetett tervet. Nem kerül sokba, és ami a légierőket illeti, könnyen kivitelezhető. Természetesen tanácskoznunk kell a haditengerészettel és a vezérkar többi tagjával, de a helyzet azonnal beavatkozást igényel.

Az elnök kételkedve ingatta a fejét, miközben a térképet nézegette. – Mekkora veszélyt jelent ez a pilótáinknak? Úgy látom, hosszú ideig kell a víz fölött tartózkodniuk.

Elliott bólintott. – Sajnos igaza van uram. A vadászgépeknek tizennyolcezer négyzetmérföldet kell a nyílt óceán felett befogniuk. A tartálygépek segítségével természetesen addig vannak levegőben, amíg ez szükséges, és minden négy órában újabb tartálygépek és vadászgépek váltják egymást.

– Hat óra szolgálat, óránkénti üzemanyagfelvétel, ráadásul a feszültség, hogy szabadszemmel is láthatóak, és esetleg harcba kell bocsátkozniuk – foglalta össze Curtis. – És mindez nyílt víz felett; nem mondhatnám, hogy ez lenne a pilóták kedvenc helye.

– Mintha le akarna beszélni az egészről, Wilbur – jegyezte meg szárazon az elnök. Felemelte a kezét, hogy megakadályozza a főparancsnok közbeszólását. – Tudom, tudom, maga csak a legrosszabbra akart felkészíteni. Nos, szerintem ez pocsék terv, uraim.

Curtis és Elliott szíve megállt.

– Hihetetlen módon kockáztatják a pilóták életét, csak azért, mert maguk nem bíznak az oroszokban. Úgy viselkednek, mintha még mindig Sztálin vagy Hruscsov lenne uralmon. – Az elnöknek esze ágában sem volt uralkodni magán. Fáradt volt és kimerült. Ki kellett engednie a gőzt. – És mindezt csak azért, hogy megállítsanak egyetlen repülőgépet, egyetlen pilótát, aki esetleg ki akarna repülni Nicaraguából. Mindezt miért? Mert nem voltak képesek biztonságosan megvédeni egy szigorúan bizalmas katonai telepet, egy csúcstechnológiájú repülőgépet. Azért, mert maguk hibáztak, most a pilóták kockáztassák az életüket. Hát nem. Arra kérnek, hogy emberéleteket tegyék kockára, sodorjam veszélybe az elnökségemet csak azért, hogy kielégíthessék a bosszúvágyukat.

Az elnök megpördült a székével és a térképet bámulta. Stuart, a védelmi miniszter nehezen tudta elrejteni elégedettségét. Alig férhet kétség hozzá, hamarosan abban az élvezetben lesz része, hogy Taylor elnök közvetítőjeként kirúghassa Curtist és Elliottot. Cesare intett a fiatal stewardnak, vigye az elnök kezeügyéből a kávéscsészét, mert nincs rá szükség, amíg ilyen magas a vérnyomása.

Elliott Deborah O'Dayt nézte. Az asszony csodálatos módon magabiztosnak látszott. Vajon mit tudhat? Ezután a tiráda után az elnök nem fog...

– Elliott tábornok – mutatott az elnök a térképre. – Másik lehetőséget kell keresnie. Egyetlen vadászgépnek hat-hétórás szolgálat túl hosszú. Különösen, ha esetleg több napos bevetésről van szó. Milyen más elképzelése van?

Elliott gyorsan a térképhez lépett, megkereste azt a pontot, amire a magyarázathoz szüksége volt, és belekezdett: – A Karib-tenger keleti partjánál landolhatnak Puerto Ricóban és Grenadában, és talán Monserratban és Anguillában is. Persze még így is hosszú időt kell a nyílt vizek felett eltölteni. Honduras partjainál több repülőtér is rendelkezésünkre áll, például Puerto Lempira itt, harminc mérföldre a nicaraguai határtól. Sajnos a hadsereg már régen nem használja ezeket, elképzelhető, hogy nem biztonságosak. Nem javasolnám, hogy a vadászgépeink itt szálljanak le. Hondurasnak van egy kis szigete, Santanilla, Honduras és a Cayman-szigetek között, de itt nagyon kicsi a repülőtér. Kilenc amerikai vadászgép és a hozzájuk tartozó kisegítőgépek azonnal zsúfolásig megtöltenék. La Cieba a legjobb megoldás...

– Talán mégsem – szólalt meg Deborah. – Elliott tábornok már említette a Cayman-szigeteket. Talán kicsit elhamarkodottan jelentette ki, hogy a sziget kormányzósága nem egyezne bele az amerikai katonai gépek leszállásába. Uram, a következő a véleményem: engedélyezze, hogy Elliott tábornok vadászgépei a Karib-tenger térségében cirkáljanak. Hondurastól megszerezhetjük a landolási engedélyt La Ciebába. Amíg a gépek a levegőben vannak, én engedélyt szerzek a Cayman-szigetek kormányzójától és a britektől, engedélyezzék a leszállást és szolgálják ki a gépeinket. A haditengerészet úgyszólván állandóan oda jár. Nem hinném, hogy különösebben zavarná őket néhány vadászgép. És megoldom a monserrati leszállást is.

– Nem tetszik nekem ez az egész – állapította meg az elnök. – Tucatnyi emberélelet teszünk kockára pusztá feltételezések miatt. De ahogy a szólás mondja, higgy Istenben, és tartsd szárazon a puskaport. Rendben van, engedélyezem, Elliott tábornok, feltéve hogy megkapjuk a Cayman-szigetektől és Monserrattól a landolási engedélyt. Ha nem, akkor a nyugati térség gépei feltankolnak, megfordulnak, Hondurasban legénységi pihenő, onnan pedig irány Panama; a keleti gépek pedig Puerto Ricóban maradnak. Nem engedélyezem a hosszú járőrözést a nyílt óceán felett. És bárhol is kapják meg a landolási engedélyt, maximum négy órát tölthetnek a levegőben. A haditengerészeti műveletekről én magam döntök, amíg a parancsnokság részletesen nem tájékoztat. Értve? – Curtis és Elliott gyorsan igeneltek.

– Tájékoztassák a pilótáikat: nem akarom, hogy bármilyen módon zavarják vagy ijesztogessék a polgári járatokat – folytatta az elnök. – Szerintem a légtér tele van nagysebességű jettekkel. Véletlenül se forduljon elő, hogy meghúzzák a ravaszt! Ez is világos?

– Teljes mértékben, uram – válaszolta Curtis.

– Én az AWACS fedélzetéről irányítom az eseményeket – tette hozzá Elliott.

– Ezt már hallottam. Wilbur, minden órában jelentést kérek. És legyenek készen, hogy azonnal vissza kell hívni a vadászgépeket, ha a megfelelő választ megkaptuk az oroszoktól.

– Igenis, uram.

Az elnök felállt, és szó nélkül kísértelt a teremből. Deborah O'Day vidám mosollyal az arcán Elliotthoz ment.

– Kösz a segítséget – mondta halkán a tábornok.

Az asszony közelebb lépett. – Ezért az adósom, Bradley Elliott. És azonnali, teljes körű vizsonzást kérek.

Elliott belenézett a ragyogó szemekbe, és biccentett.

– Készítse elő a gépeit, hogy Caymanon landoljanak. A kormányzó történetesen régi családi barátom. Remélem, vihet magával egy kétüléses gépet, mert ő is és a családja is rajonganak a repülésért. Biztos megkéri, vigye el őket sétarepülésre. Egyébként a kormányzó bolondul a vadászgépekért.

– Kétlem, hogy a misszióink csak ennyiből állna – mondta Elliott, aztán elhallgatott, mert Wilbur Curtis lépett melléjük. Mindhárman O'Day hivatali szobájába mentek. Preston forró kávéval kínálta őket.

– Össze kell hangolnunk a hadműveleteket – jelentette ki Curtis. – Az Öreget tájékoztatni az egy dolog, két vadászgépraft hosszú bevetésre felkészíteni az megint más. – Elliottra tekintett. – Valami baj van, Brad?

– Van itt valami, aminek semmi értelme sincs – töprengett a tábornok, és a térképhez sétált. Az Egyesült Államok déli része és Közép-Amerika volt rajta. – A Karib-tenger keleti részét a haditengerészettel együtt gyönyörűen tudjuk fedezni, már most is. Viszont a nyugati részen nem elegendő a rendelkezésünkre álló erő, és szerintünk az oroszok arra tervezik a szökést.

– Természetesen, merre másfelé? – mondta Curtis.

– Kubába. Csak hatszáz mérföldre van. Ha a DreamStar egyszer Kubába került... a pokolba is, azzal az erővel akár a Szovjetunióban is lehetne. Hozzá nem nyúlhatunk. Kuba nem Nicaragua.

– Akkor miért kellett külső üzemanyagtartályokat szerelni a DreamStarra? – kérdezte Deborah. – Miért vesztegették el a drága idejüket?

– Valószínűleg még mindig a Szovjetunió a cél – válaszolta Elliott. – Viszont tetten értük őket, tudjuk, hosszú útra készülnek. Tudják, a Karib-tenger keleti részén csapdába esnének. Ezért tehát Kuba az egyetlen logikus megoldás.

– De Brad, semmi értelme, hogy Kubába menjenek – makacsodott Curtis. – Tény, ott jobban meg tudnák védeni a gépet, de Kuba pont a fenekünkön van, onnan a bűdös életbe nem hozzák ki a DreamStart. Az elnök blokád alá veheti a szigetet. Egyébként is láttuk az üzemanyagtartályokat. Minek kellenének, ha csak Kubáig akarnak menni?

– Egyáltalán nem értek egyet ami a kubai biztonságot érinti – tiltakozott Elliott. – Ma már messze nem állunk annyival felettük, mint mondjuk a hatvanas, hetvenes években. Nagyon nehéz lenne blokád alatt tartani a szigetet. Arról nem is beszélve, az oroszok rájöttek, mi nem használhatunk nagy katonai erőket. Választási év van – tudják, Taylor nem akar egy repülő miatt veszteni. – Elhallgatott, aztán öklével a Floridától nem messzi hosszú, keskeny szigetre csapott. – Biztos vagyok benne, a DreamStart Kubába akarják vinni, és nem keletnek repülnek.

– Ennek semmi értelme – mondta Curtis. – Szerintem az erőinket délre és keletre kell összpontosítanunk. Ostoba dolog lenne Kubába repülni. Egy lépéssel sem jutnának előrébb.

Elliott egy darabig hallgatott, aztán megszólalt: – Rendben van, uram. A Karib-tenger keleti része megoldott. A nyugati rész felett magam fogok parancsolni.

– Az öregúr azt akarja, hogy a keleti rész felett parancsnokolj.

– Én csak annyit mondtam, az AWACS fedélzetén leszek. Azt nem mondtam, melyiken. Mindig kapcsolatban maradok a keleti erőkkal. A nyugdíjamban fogadok, hogy gyors akcióra lesz szükség.

– Biztosíthatlak Brad – jelentette ki Curtis, – ezúttal tényleg a nyugdíjad a tét.

A Szovjetunió Nagykövetsége, Washington, USA

1996. június 19., péntek

A hang- és adatközvetítő rendszert a napsugárzás erősen torzította ugyan, de a KGB főnökének hangjából még így is áradt a lelkesedés.

– Hát ez tényleg remek hír – áradozott Kalinyin, aki moszkvai irodájában teáját szürsölgette, és türelmetlenül várta, hogy helyettese, Molokov, megérkezzen már végre a piroggal. – Az amerikaiak nyilvánvalóan el akarnak kerülni minden konfliktust, elvégre a nyakukon a választás.

– Az amerikaiak ugyan meghosszabbították a türelmi időt, Kalinyin elvtárs – válaszolta Vilizsercsev Washingtonból, ő konyakot kortyolgatott –, de nem engesztelődtek meg. Tizenkét órán belül választ várnak Moszkvától, az ígéretünket, hogy nem mozdítjuk el a gépet Nicaraguából, és öt napon belül visszaszolgáltatjuk. Ha nem teszünk eleget a követelésüknek, akkor jól hallható katonai hangok súlyos következményekkel fenyegetőznek. Lerohanják Sebacót, és erőszakkal szerzik vissza a gépet. Egyébként Bradley Elliott tábornok a vezető hangadó.

– Elliott... papírtigris, élő anakronizmus – válaszolta Kalinyin. – Túl vad a jelenlegi kormánynak. Szerény véleményem szerint hamarosan nyugdíjazzák. Elvégre az ő telepéről hoztuk el az XF-34-et.

– Elliott ma este a Fehér Házban volt – hangsúlyozta Vilizsercsev. – Ő szervezte a Sebacó elleni mai akciót. Ha kiesett a Taylor-kormány kegyeiből, akkor ezt remekül álcázzák.

– Elliott miatt nem kell aggódnia...

– Nem is miatta aggódom, hanem maga miatt. Az ön érdekében beleegyeztem, eljuttatom kormányomhoz az üzenetüket. Választ várnak. De az az érzésem, ön még nem döntött, és tervei szerint ki akarja juttatni a gépet Nicaraguából, függetlenül minden tárgyalástól.

– E miatt ne fájjon a feje, Szergej. Az amerikaiak még nem is várhatják, hogy a kormány válaszoljon az üzenetükre, mikor a gép már nem lesz Nicaraguában. A KGB természetesen vállalja a felelőséget, és maga elmondhatja az amerikaiaknak, hogy egy rohadt ügynök a saját feje után ment, és nem vett tudomást a kormányok közötti megállapodásról. Ha nálunk van a gép, tiltakozáson kívül semmi mást nem tehetnek. És a végén természetesen megkapják, ami illeti őket, persze előbb minden porcikáját megvizsgáljuk. Úgy hallottam, valami mesébe illő gépről van szó

– Egyetértek, fantasztikus masina lehet – mondta Vilizsercsev – mert az Egyesült Államok nem elégszik meg a tiltakozással. – Csönd. Mindkét férfi a recsegést hallgatta; a napenergia előállította elektronok összeütköztek a műholdas adással. – Ami a külügyminiszternek teendő jelentésemet illeti...

– Halassza el huszonnégy órára.

Vilizsercsevnek ez meg sem fordult a fejében. – Hiszen ez lehetetlen – habogta. – Elmentem a Fehér Házba. Beszéltem az elnökkel. Kísérők nélkül hagytam el este a követséget, még azt sem hagytam meg, hol lehet elérni. Mit jelentsek erről? Esti fényben akartam látni Washingtonot? Mi van akkor, ha a Fehér Házból megemlíti valaki a látogatásomat Moszkvában, és kiderül, nem tettem róla jelentést? Egyáltalán, arra nem gondolt, hogy az újságokba is bekerülhet az incidens? Itt minden lámpaoszlop mögött egy újságíró bújkál.

– Nyugodjon meg – tanácsolta Kalinyin. – Az, hogy nem időben tette meg a jelentését, még legalább huszonnégy órán át nem tűnik fel senkinek. Addigra az incidenst megoldjuk, mindent elmagyarázok majd a főtitkárnak és a Politikai Bizottságnak.

– Remélem is – válaszolta Vilizsercsev. – Az engedély nélküli kapcsolatfelvételt idegen kormánnyal száműzetéssel jutalmazták. Nyugdíjas koromra melegebb vidéken szeretnék élni, mint Szibéria.

Kalinyin válasz nélkül megszakította a vonalat. A kapcsolat amúgyis egyre rosszabb minőségű lett; csakúgy, mint Vilizsercsev határozottsága; nem buta ember, de még nincs elég régóta a politikai forgatagban ahhoz, hogy komoly veszélyt jelentsen Kalinyin terveire. Hacsak váratlanul minden fel nem borul, Vilizsercsevben meg lehet bízni, hallgatni fog, amíg hallgatnia kell – végül is nem kis dolog a KGB főnökével konspirálni.

Most minden Maraklovon múlik. Biztonságban ki kell hoznia a gépet Nicaraguából. Rajta áll vagy bukik a jövő.

Sebaco légitámaszpont, Nicaragua

1996. június 20., szombat

Andrej Maraklov tébolydában ébredt. Legalább egy tucat súlyos hibát jelentettek: attól kezdve, hogy teljes rendszerekben van rövidzárlat egészen addig, hogy több helyütt szivárgott az olaj. Ennek ellenére jóleső érzéssel töltötte el, ahogy az ANTARES-szel való közvetlen kapcsolta velejárójaként szétáradt benne az erő és energia.

A DreamStar óriási változáson ment át. Legújabb szerzeménye a szárnyak alá függesztett két hatalmas, szivar alakú, rozsdamentes acélból készült üzemanyagtartály volt. A szárnyvégek négy pontjához erősítették a tartályok pilonját; ez, valamint a tartályok pusztá mérete csak két rakéta szállítását tette lehetővé a szokásos nyolc helyett.

Arra nem volt idő, hogy az üzemanyagtartály aerodinamikai tulajdonságait is ellenőrizze – nem próbálhatja ki, képes-e a DreamStar a repülésre. Az is elképzelhető, a tartályokból nem áramlik szabadon az üzemanyag, vagy annyira berezeg, hogy az egyébként normális felszállás is zuhanással végződik. De nem volt idő az ellenőrzésre. Mindennek a tervek szerint kell lezajlania, a kockázati tényezőket figyelmen kívül kell hagyni.

A DreamStar korábbi függőleges vezérsíkját kicserélték; a gépet a szétszerelés után képességeikhez mérten a legalaposabban szerelték össze. A terv szerint a DreamStar a saját önellenőrző számítógépei segítségével ellenőrzi a szerkezeteit, és ő ad utasítást a szerelőknek a korrekciókra.

Maraklov szokásához híven most is a rádiókat élesztette fel elsőnek. – Hogy hall, tábornok?

Tretyak tábornok Musi Zajkovra bámult, amikor a géphangot meghallotta. Beállította a mikrofonját. – *Kto gyélo?*

– Maraklov vagyok, tábornok.

– Ezredes, jól érzi magát? A hangja valahogy olyan furcsa.

– A hangomat a számítógép torzítja el. Sajnos nem tudok most oroszul beszélni, rengeteg hibát kell rendbehozni. A legsúlyosabb a bal oldali futómű áramköre. A szerelőknek ki kell nyitniuk a négyes számú csatlakozó panelt. A guruló-modul az elektronikus tartók közepén van. Ha kinyitották a panelt, áramtalanítok.

– Várjon, ezredes – mondta Tretyak. – Nem értem, amit mond. – Rövid szünet, Tretyak Musinak nyújtotta a mikrofont.

– Andrej?

– Igen, Musi.

Zajkov is elkerekedett szemekkel hallgatta. – Andrej, te vagy az?

– Most nincs idő fecsegni – hadarta Maraklov. – Közvetítsd az utasításokat a szerelők főnökének. Addig nem tudom beindítani a motort, amíg ezeket a javításokat el nem végzik.

Zajkov gyorsan feljegyezte Maraklov utasításait, visszaolvasta, aztán a papírt átadta a szerelőnek. Ő is többször elolvasta az utasításokat, aztán magához hívatta a helyettesét, hogy valakivel nyitassa ki a panelt.

– Nem a kijelölt panelt nyitják ki – szólalt meg a számítógépes Maraklov-hang. Musi rákiabált a munkásokra, hogy álljanak le, és a megfelelő részhez irányította őket. Az utasításokat el kellett hogy ismételje a főnökhelyettesnek is, aki elmondta a munkavezetőnek, aki továbbította a munkásoknak. Azok addig nem kezdtek munkához, míg a főnökségtől engedélyt nem kaptak.

– A bal futómű – jelentette Maraklov. – Amerikában a művezetőt úgy rúgnák seggbe, hogy elszállna, ha ilyen tempóban dolgozna. Öt perc kell, hogy kinyissanak egy műszerfalat! Egész reggel itt vesztegelünk.

Az ANTARES nem volt képes közvetíteni a száraz gúnyt, de Zajkov értően biccentett. – Félnek megérinteni a gépet – magyarázta. – Félnek a halálos áramütéstől. Ezért várnak parancsra.

– Nem érdekel. Ha így megy tovább, akkor fényes nappal kell átkelnem.

– Pár perc és készen vannak.

– De ez csak az első hiba volt, még legalább egy tucat komoly meghibásodást kell kijavítani és ellenőrizni indulás előtt. Mindjárt felkel a nap. Az USA haditengerészetének fele a nyakamon lesz, mielőtt akár száz mérföldet megtennék; nappal ezzel a két tartállyal nem leszek több, mint egy csücsülő kacska a vadászaton.

– Központunk együtt dolgozik a nicaraguai haditengerészettel. Jelentésük szerint a Karib-tenger térségében semmiféle mozgás nem jelentkezik. Nem fogsz amerikai hajóval találkozni – nyugtatta Musi. – Eddig egyetlen hadihajó sem jött hatszáz mérföldnél közelebb, kivéve a Panama-csatornánál tartózkodó, és a Puerto Ricói kikötőben állomásozó hajókat. Egyébként Moszkva úgy informált, hogy az amerikaiak beleegyeztek, öt napig semmiféle akcióba nem kezdenek. Ez tökéletesen váratlanul éri őket.

– Sose törődj ezzel – mondta Maraklov. – Arra figyelj, ezek az idióták minél gyorsabban elvégezzék a feladatukat. Minden itt eltöltött perc egy mérfölddel hozza közelebb az amerikaiakat...

A Cayman-szigetektől száz mérföldre délnyugatra

1996. június 20., szombat

– Dragon-Öt-Egy, itt a Georgetown radar – jelentette egy vidám brit hang a parancsnoki rádióból. – Üdv a Cayman-szigeteken. Álljon készenlétben frekvencia beosztásra.

– Na ezt nevezem én nyári tábornak – jegyezte meg John Coursey őrnagy boldogan, és belekortyolt a narancslébe. Coursey egyike volt annak a tizenkét F-16 ADF pilótának, akik a panamai Howard légitámaszpontonról érkeztek az általuk csak Barrier fedőnéven ismert feladatra. Coursey a Dragon Blue pilótája volt, a kötelék négy gépből állt. A tizenkét vadászgép a New York-i Nemzeti Légvédelmi Őrség 107-es elfogó vadászrajhoz tartozott; Niagara Falls repülőtérrel kerültek Panamába, egyhónapos váltásban. Mindannyian évi rendszeres kiképzésükön vettek részt; az F-16-osok számára ez a szokásos évi két hétnél hosszabb ideig tartott.

– Egy hét Panamában maga a mennyország – mondta Coursey a mikrofonba – de titkos küldetésre menni a Cayman-szigetekre, hát az a földi paradicsom.

– Elég a fecsegésből, kék-járat – parancsolta a rajparancsnok, Gerge Tinker alezredes. – Figyelem. Vörös, Sárga és Arany ti maradtok, engem fedeztek. Kék, Georgetown radar megadja a keringési pályát, magasság öttől harmincezerig, az ő hatósugarán kívül. Állandóan titkos csatornán álljon, még akkor is, ha kívül van a légterén. Ha a helyzet úgy hozza, ölhet. Kapcsolódjon össze a tartálygépével, aztán álljon magas- és közép CAP-ra, ahogy a Barrier irányító utasítja. Ügyeljen az üzemanyagra. Senki nem mehet ezeröttszáz kiló alá. Mindenki értette?

– Ne igya meg az összes margaréta-koktélt, főnök – válaszolta Coursey.

– Ne csavarogjon el, Kék vezér – rádiózta vissza Tinker. – Úgy tudjuk, a Barrier fedélzetén nagykutya is utazik. – Barrier irányító volt a 767 AWACS radargép fedőneve. Egy a Cayman-szigetek melletti, viszonylag biztonságos pontról irányítja majd a vadászgépeket.

– Blue Lead vette. Kicsinosítva várjuk a fejéseket.

– Jól is teszi. Dragon és Blue kivételével mindenki jobbra, sülyedni. Blue, figyelje az üzemanyagot, és jó vadászatot.

– Blue tiszta – jelentette Coursey, miközben figyelte, hogy a három F-16 Falcon vadászgépra hogyan hajtja végre a harcilepcsős jobb fordulatot; a Cayman-szigetek fővárosa, Georgetown irányába húztak.

Coursey visszatartotta a lélegzetét: A kristálytisza, csillogó Karib-tengeri víztükör felett a hatalmas alakzat különlegesen látványos volt – különösen az íróasztal melletti élethez szokott ember számára, akinek élete eddigi legizgalmasabb kalandja az volt, hogy vajon a Dealaware sugárúti egysínű gyorsvasút időben érkezik-e Buffalo központjába. A Nemzeti Légvédelmi Őrség az ország legnagyobb titka, mondogatta magában – Sam bácsi kifizeti a Karib-tengeri vakációját, és neki semmi más dolga nincs, mint a világ egyik legszuperebb vadászgépén utazni.

– Dragon Öt-Négy, itt Georgetown radar. Titkos mód három kód zéró-zéró-egy-négy, C mód él, és állítsa a kísérőpilótákat titkos csatornavételre – utasított a behízelgő hangú irányítónő.

– Mindent, amit akarsz, babám. – Coursey érezte, itt ő a pilóta. Tudta, a kísérőgépek pilótái ellenőrzik, hogy a hármas számú azonosítójelük készenléti állapotban van-e, erre azért volt szükség, hogy a megfigyelő radar ne jelezze állandóan a szoros kötelékben repülő gépek összeütközés veszélyét. Kétszer is ellenőrizte az IFF állását, és kényelembe helyezte magát.

– Dragon Négy-Öt, engedélyt kap a BRAC interszektoron belüli egy-zéró-zéró tengeri mérföldes keringésre, ötezertől harmincötezer láb magassági blokkban. Ha segítségre van szüksége, ezen a csatornán léphet kapcsolatba velem. Átkapcsolhat taktikai frekvenciára. A Georgetown radar tiszta.

Courseyben nagy volt a kísértés, hogy elkérje az irányító otthoni telefonszámát, de szerveznie kellett az itteni munkát is. – Vettem, Georgetown. Szép az időnk. Dragon kéken.

– Kettő.

– Három.

A „kék” jelentette Coursey csapatának kiadott UHF védett frekvenciát; ezzel tartotta a kapcsolatot a vadászgépek, az AWACS radargéppel, és a King-27-tel, a KC-10-es floridai légi utántöltő géppel.

– Dragon ellenőriz – szólalt meg Coursey, miután a megfelelő frekvenciára kapcsolt.

– Kettő.

– Három – válaszoltak a kísérő pilóták.

– Állomás ellenőrzés, jelentsék az üzemanyag állását. – Coursey gyors pillantást vetett a jobb szárnyhegyénél lebegő Dragon Háromra. Az F-16-os hatalmas törzstartálya nevetségesen esetlenül mutatott a karcsú gépen- nem beszélve arról, hogy lecsökkentette a sebességet és a manőverezési képességet. Abban az esetben, ha ellenséges géppel kerülnek szembe, elsőnek ezektől a tartályoktól kell megszabadulniuk. Mindegyik F-16-oson két AIM-132B európai gyártmányú infravörös vezérlésű ASRAAM (rövid-hatótávolságú levegő-levegő rakéta), és két AIM-120C AMRAAM (közép-hatótávolságú levegő-levegő rakéta) volt, valamint ötszáz sorozat húsz milliméteres lövedék. Betöltött állapotban, kilövésre készen álltak, de most a nyugodt, békés, kékséges Karib-tenger felett lebegve a zürzavar trillió mérföldre tűnt.

– Halljuk, Dragonok.

– Kettes zöldben, négy és ötszáz rendben, nyolcezer van még.

– Hármás zöldben, négy és ötszáz rendben, hét egész hét.

– Úgy látom, itt mindenki szomjas – jelentette ki Coursey. A három gép hasán lévő külső üzemanyagtartály üres volt – általában nem sokkal a felszállás után kiürül, hiszen iszonyatos összsúlyt kell a levegőbe emelni – és a belső üzemanyagtartályok is félig kiürültek. Körülbelül egy órányi repülésre elegendő üzemanyaguk maradt, plusz a megkövetelt negyvenöt percre elegendő tartalék. – A vezérnél nyolcegész nyolc, négy és ötszáz. Szünet. King Kettő-Hét, itt Dragon Négy-Öt a taktikai kéken, várok.

– Dragon, itt King Kettő-Hét, tisztán hallom-válaszolta a KC-10-es. – Vesszük a jelzőfényeket, a kódokat igazoltuk. Hetven mérföldre északra vagyunk, irány kettő-zéró-zéró, magasság húszezer láb. Várok.

– Vettem, Kettő-Hét – válaszolta Coursey. – Három fogadó gép tizenkilencezer láb magasban, az utasítás szerinti mennyiséggel, indul a randevúra. Fegyverek biztosítva, készen állunk az üzemanyag-felvételre. Kicsit még keringünk a kijelölt blokkban, aztán északra fordulunk, harminc mérföldnél.

– Vettem, Dragon.

Coursey néhány lusta iskolakört írt le, hogy töltsé az időt, és ne repüljön ki az engedélyezett blokkból, amikor megszólalt a rádió: – King Kettő-Hét ötven mérföldön.

– Vettem. Dragonok, távolodni, randevúra felkészülni.

Coursey kötelékének két gépe továbbra is alakzatban maradt, de lassan távolodtak egymástól és a vezérgéptől, míg a távolság egy mérföld nem lett. Dragon Kettő északra fordult, Coursey pedig azt figyelte, hogy a kísérőpilótái vele maradjanak.

– Harminc mérföld... húsz, álljon fordulásra készen.

Tizenhét mérföldnél Coursey Falconja balra fordult, és gyengén emelkedni kezdett. Pár pillanattal később az egyik kísérőpilóta felkiáltott: – Halihó, zsákmány tíz-harminc pozíción.

Coursey erősen figyelte a kristály kék horizontot, és a távolban megpillantotta a hatalmas, zöldre festett DC-10-est.

– A vezér látja a zsákmányt.

Külső szemlélő azt hihette volna, hogy az F-16-os össze akar ütközni a KC-10-essel, de automata kapcsolódásnál ez mindig így tetszett. Coursey a tolóerőt kilencven százalékkal visszaállította, a repülési sebességet négyszáz csomón rögzítette. Mire a számítógép irányította fordulat befejeződött, az utántöltő hatalmas viharfelhőként magasodott az F-16-os orra előtt. A robotpilóta bippelni kezdett, jelezve, hogy a kapcsolat létrejött.

– Dragon Öt-Négy, itt a King Kettő-Hét fedélzeti megfigyelője, rádióellenőrzés.

– Dragon vezér tisztán hall.

– Kettő.

– Három.

– Itt is erős és tiszta. Dragon Öt-Négy pozícióba állt. Kettő-Hét készen van.

Az utántöltő fűvókája alig ezer lábra volt. Coursey kikapcsolta a robotpilótát, a tolóerőt nyolcvan százalékra kapcsolta; a sok éves tapasztalat megtanította, így érheti el a háromszáz csomós utántöltő sebességet.

– Dragon Öt-Négy kapcsolás előtti stabil állapotban kész – jelentette Coursey.

Óvatosan a KC-10-es hasa alá vitte a gépet, követte a töltőgép hasára szerelt jelzőlámpák fényét, amíg a sárga jelhez nem ért – ezt a töltőgép frontális antennavédő pajzsa elé szerelték.

– Beálltam, stabilizáltam... –. Coursey mennyezete mögött a húsz láb hosszú tömlő kinyújtotta a tölcserét, olyan volt az egész, mintha Földön kívüli lények rituális ismerkedése történne éppen, a fedélzeti megfigyelő egy irányzék segítségével bevezette a csövet az F-16-os tartályába. Coursey műszerfalán felvillant a KAPCSOLAT jelző.

– Kapcsolat Öt-Négy.

– Kapcsolat Kettő-Hét – válaszolta a fedélzeti megfigyelő. Ekkor a KC-10-es másodpilótája bekapcsolta az utántöltő nyomópumpáit, és megkezdődött a tényleges üzemanyag-utántöltés, amit a megfigyelő műszerfalán lévő jelzések is megerősítettek. – Megy az üzemanyag – jelentette.

– Ötezet adj, és biciklizni fogok – válaszolta Coursey. Elsőnek mindegyik vadászgép csak viszonylag kis mennyiségű üzemanyagot vett fel, hogy ellenőrizzék, a műszerek megfelelően dolgoznak. Mikor ezt a kötelék összes gépén ellenőrizték, akkor újra sorbaállnak, és megkezdődik a teljes üzemanyagfelvétel, a tartályokat színültig töltik.

Kétezeröttszáz kiló üzemanyag felvétele összesen harminc másodpercet vesz igénybe. Coursey levált a töltőgépről, elhúzott és helyet adott az Öt-Kettő gépnek.

Az Öt-Kettő fedélzetén a pilótának – egy fiatal hadnagy nemrég fejezte be az F-16-os kiképzést, onnan került egyenesen a légvédelmisekhez –, nem ment minden simán. Első nekifutásra tíz láb volt közte és a kinyúló tölcser között.

– Tízzel gyere előrébb, Dragon Öt-Kettő. – Coursey látta, hogy araszol a pilóta, de vagy túl gyors volt, vagy lebukott, nem sikerült eltalálnia a tölcserét.

– Tizenkettővel gyere közelebb.

A türelmetlenség nem segített rajta. Ezúttal túl nagy erővel vágott az útnak, és annyira a KC-10-es hasa alá csúszott, hogy a vertikális stabilizátora szinte felhasította a gép tölcsertartóját.

– Távolsabb, távolsabb, távolsabb – utasította a megfigyelő. Nem volt tényleges vészhelyzet, de a KC válasza automatikus volt: a tölcser behúzódott, a motorok teljes erővel felpörögtek, és a gép emelkedni kezdett. A Dragon Kettő csökkentette a sebességét, és eltűnt a szem elől. Coursey és a Dragon Három a töltő gép szárnyánál maradtak.

– Kettő-Hét, itt Dragon Vezér. Dragon Öt-Kettő biztonságos – rádiózta Coursey az utántöltő gépnek, miközben fél szemmel a távolodó gépet figyelte. – Törölje az elszakadást. Irányítsa Dragon Öt-Hármat kapcsolatfelvételi pozícióba, és engedje Dragon Öt-Kettőt a jobb szárnyhoz. Öt-Kettő, lélegezzen mélyeket, és nyugodjon meg.

– Dragon Öt-Kettő, jöhet a jobb szárnyhoz – válaszolta a megfigyelő tiszt. A sikertelen F-16-os újra megjelent a tartálygépénél, és annak a jobb szárnyhegyéhez igazodott.

– Dragon Öt-Kettő a jobb szárnyhegyednél.

– Dragon Öt-Három beállt a kapcsolatfelvételi pozícióba. A Kettő-Hét készen áll.

Az Öt-Három tizenöt másodperccel később már beszívta az üzemanyagot. Egy perc múlva az Öt-Kettő jobb szárnyánál volt, és most ő indult be a helyére.

– Rendben van, Meyers – rádiózta Coursey a Dragon Öt-Kettő pilótájának. – Már eléggé leégetted magad ezek előtt a töltőteknősök előtt. Többé ne forduljon elő. Ne feledd, a Falcon a

finom, gyengéd simogatást kedveli, mint az asszonyok. Figyeld a vizuális jelzéseket, és az isten szerelmére, lazíts.

Figyelte, ahogy a Dragon Öt-Kettő újra próbálkozik. Meyersnek nemcsak azért volt szüksége a kapcsolatlétesítésre, hogy elkerülje a megszegyenülést. Ha nem sikerül a légi utántöltés, akkor fordulhat északnak, és Georgetown felé repültében egy másik töltőgéppel kell próbálkoznia. Igazán kellemetlen lenne, ha Coursey egyik kísérőgépének egyedül kellene visszatérnie, mert nem volt képes az utántöltésre, különösen ilyen ideális légköri viszonyok mellett. De bármire is gondolt Meyers, végül sikerült megoldania a helyzetet, és most elsőre kapcsolatba került a KC-10-essel.

– Dugig töltsd, Kettő-Hét – mondta Coursey. – Fordított sorrendben fogunk jönni. Én a kettős rádióon leszek. – Coursey egy időre a kettős, nem védett UHF csatornára kapcsol. – Barrier irányító, itt Dragon Öt-Négy. Milyen a vétel?

– Dragon Öt-Négy, itt Barrier. Tiszta és érthető vétel. Várok.

– Egy-zéró perc múlva befejezzük az utántöltést. Három madarunk zöldben van. Befejezéskor a kijelölt körzet közepén leszünk. Várok.

– Vettem, Dragon – válaszolta az irányító. – Első válasz körülbelül zéró-nyolc perc múlva. Az utántöltés végeztével repülési magasság kettő-öt-zéró, irány kettő-zéró-öt.

– Vettem, értettem, Barrier. Jelentkezünk, ha végeztünk a töltéssel.

A Dragon Öt-Kettő három perc alatt végzett. Az Öt-Három gyorsabb volt, két perc után leválhatott. Coursey valamivel több mint két percig töltött, mert alacsony pumpanyomást kért, hogy biztosan dugig legyen a tartálya. A KC-10 jobbra fordult, és eltűnt Georgetown irányában, a Dragonok pedig délnyugatnak tartottak az első megfigyelőponthoz.

– Öt-Kettő, tied a magas CAP – mondta Coursey. A High CAP, Combat Air Patrol, a felülről ellenőrző pozíciót jelenti, amikor a vadászgép a magasból figyeli a lehetséges ellenséget, mert innen villámgyorsan cselekedhet. Coursey abban bízott, a harmincháromezer láb magasság előnyei ellensúlyozzák majd Meyers tapasztalatlanságát.

– Barrier, Dragon kéken – jelentette Coursey a biztosított parancsnoki adón. – Kettő a kettő-zéró-öt irányban huszonöt ezer láb magasban. Egy a magas CAP-on, három-három-nullán.

– Értettem, Dragon – válaszolta a Boeing 707 AWACS radargép fedélzetén az irányító. – A kiszemeltjük tizenkét órától egyre mozdul, negyven mérföldre. – Coursey ellenőrizte az infravörös keresőképernyőt, amit az AWACS adatai irányítottak. Pontos. Az F-16-os infravörös keresője célkört rajzolt a kiszemelt gépre, és megkezdte a célpont adatainak a rakétaindító számítógépbe való betáplálását.

– Dragon infravörös keresője célra tapadt, tizenkét órán.

– Pontos ez a célpont, Dragon – erősítette meg az irányító.

Coursey bal kanyarba kezdett, hogy jobb szögben legyen a célponttal. A célpont viszont nem manőverezett.

– Dragon, minden módunk és kódunk megvan – jelentette az irányító. – Erősítse meg az azonosságát, és hogy szülőben repül.

– Értve. – Coursey kis pihenőt engedélyezett magának. A „módok és kódok” azt jelentették, hogy az AWACS szokásos kódokat fogott, olyanokat, mint például a légiforgalmi irányítók ellenőrző kódjai, magasságadatai, de mindenképpen szükséges volt, hogy vizuálisan is megerősítsék a bemért adatokat. Hiszen akárkit is keresnek, az biztos képes arra, hogy standard kódokat adjon le. És arra is számítani kell, az a valaki, aki miatt idehozták őket, repülhet kötelékben, vagy magányosan, vagy esetleg egy másik gép árnyékában akar áttörni a kordonon. Ezt pedig nagy teljesítményű műszerek ide vagy oda, csak szabad szemmel lehet észrevenni.

– Húsz mérföld, egy óra – jelentette az irányító.

– Öt-Három, jobbra távolodj – adta ki az utasítást Coursey. Az Öt-Három oldalra fordult, ettől azonnal fél mérföldre került a vezérgéptől. Mikor újra kötelékbe állt, Coursey újra a célpontra összpontosított.

– Tizenkét óra, tíz mérföld.

Halihó, megtaláltam, Öt-Négy – kiabálta Coursey. A repülőgép az F-16-os orra mellett jobbra repült, északnak tartott. Még mindig nem manőverezett, és semmilyen árulkodó radarjelzést nem adott le.

– Öt-Négy, a Barrier parancsnok üzenete: a gép személyzete nem vehet benneteket észre – szólalt meg az AWACS irányítója. – Útvonal távol a pilótafülke és az utastér ablakaitól.

– Vettem, végrehajtom.

– Kettő.

– Három.

Coursey a gép mögé manőverezett. Értette a Barrier óvatosságát. A légitársaságok polgári pilótái, az utasokról nem is beszélve, nem szívesen találkoznak katonai repülőgépekkel, kicsit idegesek lesznek, ha mellettük fegyverekkel megpakolt vadászgépek húznak el.

– Barrier, úgy tűnik, egy Boeing 707-es teherszállító géppel van dolgunk-jelentette Coursey. – A farkán Varig színek. Várjon, mindjárt mondom a szériaszámát. Öt-Három, állj a jobb oldalára, és maradj a látászögükön kívül. – A Dragon Öt-Három kivált a kötelékből, és a Boeing jobb oldalához tartott. Coursey egész közel húzódott a 707-es vertikális stabilizátorához, úgy, hogy egy váratlan fordulás se leplezze le. – M, mint Mikrofon, öt-hét-nulla-hét-három alfa. Se zene, se fegyver...

A „zene” ellenséges radaradást és zavarást jelent.

– A hasa tiszta – jelentette az Öt-Három pilótája.

– Dragon, itt Barrier. Azonosítás megerősítve, térjenek vissza a járőrpályára, és maradjanak ott.

– Értettem, Barrier – válaszolta Coursey; balra billent, és távolodni kezdett a géptől, közben még egyszer ellenőrizte az adatokat.

– Barrier, tulajdonképpen mit keresünk? – kérdezte.

Rövid csönd. – Várj, Öt-Négy.

Most a fedélzeti nagyfejűt kérdezik meg, hogy mit válaszoljanak a szarosságú járőrnek, miért kell a nagy semmi kellős közepén mindenféle repülő után szaladgálnia. Az volt az érzése, hogy a válasz nem lesz több, mint hogy egy szarosságú járőr ne kérdezzen hülyeségeket.

Hatvan másodperccel később kapta meg a választ.

– Öt-Négy, a parancsnok azt mondja, majd megtudod, ha meglátod.

– Ismételd, Barrier.

Újabb szünet, ezúttal másik hang válaszolt: – Dragon repülő, a cél egy együléses vadászgép. Lehet hogy van rajta fegyver, esetleg egy vagy több orosz vadászgép kíséri, és valószínűleg lesz vele egy szovjet utántöltő is. Elképzelhető, hogy a gép amerikai felségjelű. Ennek ellenére ellenséges gépként kell bánni vele.

– Micsoda? Amerikai gépre vadászunk?

– Rossz emberek kezébe került, pilóta – válaszolta a hang. – És mi vissza akarjuk szerezni. A maga feladata az, hogy azonosítsa és kényszerítse, hogy kövesse magát Georgetownba, és ha szükséges, semmisítse meg. Ez a parancs Coursey, világos? Vége.

Ez egyre kevésbé emlékeztet egy Karib-tengeri vakációra, gondolta Coursey.

– Öt-Három, én vagyok, a vezér. Csatlakozz jobbról.

– Három.

– Öt-Kettő, maradj a magas CAP-on a következő utántöltésig, akkor cserélsz az Öt-Hárommal. Úgy látom, szép hosszú napunk lesz, készüljetek fel rá.

Edward Marsch ezredes, a 21. Légvédelmi Század parancsnoka Bradley Elliott tábormokra nézett, és vállat vont, amikor meghallotta Coursey reakcióját. – Tartalékos a fiú – magyarázkodott.

– Nem kell elnézést kérnie helyette, ezredes – válaszolta Elliott. – Nekem kéne elnézést kérnem tőle. Ő van a frontvonalon, nem én.

– Mit gondol, még mennyi ideig kell kinn maradnunk?

– Ha tévedtem, akkor hat-nyolc órán belül visszahívnak bennünket. Amennyiben igazam volt, akkor a következő két-három órán belül várható az akció.

– És miben reménykedik, uram?

Választ nem kapott. Akár így, akár úgy, lidércnyomásos a helyzet, vélte Elliott.

– A Dragon három gépet jelent a levegőben – érkezett Elliotthoz a hír. – ETA egy-öt perc.

Elliott biccentett, és kortyolt a kávéjából. Úgy látszik az oroszok betartják a Vilizsercsevvel kialakult megállapodást. A három Falcon vadászgép eddig tizenkét gépet azonosított. Igaz ugyan, még nem érkezett el a visszahívás ideje, hiszen Washingtonban még csak reggel tíz óra, de már biztos, hogy égnek a telefonvonalak, folyik az alkudozás.

– Dragon Öt-Kettő, magáé a vezetés – hallotta Elliott Coursey őrnagy utasítását a parancsnoki rádión. – Öt-Három, maradj a szárnyánál. A magas CAP most az enyém lesz. Lássuk, tanultatok-e valamit a mai napon.

– Kettő.

– Három.

Meyers hadnagy, a Dragon Öt-Kettő pilótája megszólalt: – Átvettem a vezetést. Dragon Öt-Négy, szabad a pálya, emelkedhet, Öt-Három, jöhetsz a szárnyamhoz.

– Három – válaszolta Douglas az Öt-Három fedélzetén. A három pilóta közül neki kellett a legkevesebbet beszélnie eddig a szókincese mindössze a bűvös „három” szócskából állott. Még amikor vezért cseréltek, akkor is így jelentkezett be, ha már ezzel kezdte a napot.

– Öt-Négy kirepült.

Elliott a központi radarképernyőre pillantott. Egy újabb repülőgép jelent meg az ernyőn, kétszáz mérföldes távolságban. Az operátor elektronikus vonalat húzott, megrajzolta a járat feltételezett útvonalát a képernyőn, az új gép halálpontosan a csíkon haladt. Az A321-es légifolyosó Rio de Janeirótól Goose Bayig tartott, érintette Columbiát, Panamát, Nicaraguát, Kubát, Miami és New Yorkot. Az A321-es Dél- és Közép-Amerika legforgalmasabb légifolyosója. Eddig minden megfigyelt repülőjárat ezen a folyosón haladt el, és mindegyik a megfelelő jelzéseket és azonosítást adta le. Coursey és az emberei csak megerősíthették, hogy a gépek valóban azok, amiknek látszanak.

A gyakorlat kezdett Coursey-ék idegeire menni, ezért egyre gyakrabban cseréltek szerepet. Mindegyik azonosításnál más és más lett a vezér. Most első alkalommal kapta a tapasztalatlan Meyers a hálátlan feladatot.

– A belső vélemény Meyersről? – érdeklődött Elliott. A 767-es AWACS légtérfigyelő repülőgép parancsnoka a feladatlapjait lapozgatta. – Kemény fickónak tartják. Nellisben évfolyamelsőként végzett. Egyike az első pilótáknak, akik a légvédelemtől egyenesen az F-16 ADF gyakorlatra kerültek. Keveset repült, de egyébként klassz srác.

Elliott bólintott. Remek alkalom Meyersnek – most aztán gyakorolhat. Csak remélni tudta, hogy nem kell ennél nagyobb feladattal megbirkóznia. Ellenőrizte az időközben beérkező adatokat. – Viszonylag alacsony magasságon van – állapította meg. Az új jövevény tizenötezer láb magasságban repült. – Tudjuk az eredetét?

– Még nem uram – válaszolta az adatrögzítő operátor. – Egy perc, és megkapom az IFF adatokat.

– Öt-Négy magas CAP-on.

– Lassabban kanyarodj, Öt-Kettő – a Dragon Öt-Háromnak nehezebb esett együtt maradnia a vezérgéppel. Sok szempontból a kötelékrepülés vezérpilótája sokkal nagyobb stressz alatt

áll, mint a kísérőpilóták – az embernek állandóan előre kellett gondolkodnia. Kísérőként csak arra kell figyelni, az ember ne szakadjon ki a kötelékből; viszont vezető pilótaként az embereid reakciójával is számolnod kell minden egyes mozdulatodnál, minden egyes rádióadásnál – a tolóerő változtatása, várakozás, ellenőrzés, továbbhullámszik, és befolyásolja a többiek teljesítményét.

– Most jó, Bob – jelezte az Öt-Három fedélzetéről Douglas.

Ebben a pillanatban Ed Marsch üzenetet nyújtott Elliott tábornoknak. – Üzenet a SAC-tól, uram. – Elliott elolvasta, összeszorította a száját és a konzolra tűzte a papírt.

– Az oroszok úgy látszik elfogadták az elnök feltételeit. Megígérték, nem viszik el Nicaraguából az XF-34-est. Pillanatnyilag a visszaszolgáltatás körülményeiről tárgyalnak – állítólag a gép megsérült, és nem képes a repülésre. A pilótát a vizsgálat befejeztéig nem adják ki. Azt a parancsot kaptuk, álljunk le. A vadászgépek két éjszakát Georgetownban tölthetnek, de hétfőn jelentkezniük kell Panamában.

Marsch kiengedte a tüdejéből a levegőt, és megpróbálta eltitkolni megkönnyebbülését; örült, hogy visszahívták erről a feladatról. Az E-5A AWACS radargép itt kint roppant kiszolgáltatott volt, egyetlen vadászgép sem fedezte, és Kuba csak néhány perc repülésre volt.

– Akkor ismertetem az utasítást a vadászgépekkel – jelentette. Elliott biccentett. – Mondja meg Dragon Öt-Négynek – utasította Marsch az irányítót –, hogy azonnal térjenek vissza Georgetownba. Ha szükséges, biztosítsa számukra a légi utántöltést – lassan csak egyórányi üzemanyaguk marad. – Az irányító bólintott.

– Ha tökéletesen biztosítani tudják a gépét, ezredes – mondta Elliott, – kérjen engedélyt a maga és a személyzet számára, hogy a hétvégét Georgetownban tölthessék. Nagyon fárasztó lenne egyhuzamban Oklahomáig repülni. Én majd eljutok valahogy Nellisbe. Vissza, Dreamlandbe, a kényszernyugdíj és a becsületvesztés világába...

– Nagyszerű javaslat, uram – vigyorgott izgatottan Marsch. Egy hétvége a Karib-tengernél felért egy egész évvel Oklahoma Cityben. – Azonnal intézkedem.

– Uram, megkaptuk az új gép azonosítását – szólalt meg a radaroperátor. – Az útvonalát most ellenőrzi a georgetowni torony.

Marsch már elment a kommunikációs szektorba, így Elliott nyugodtan kérhette az adatok ismertetését.

– Georgetown szerint három gép, egy szovjet Iljusin-76 szállító-utántöltő gép, és két MIG-29 Fulcrum vadászgép. A kód egy négyzérő-kilenc-hat, C módban. – Ezek a szokásos polgári légiközlekedési jelzések; az első a járat azonosítását, a másik a közvetített magasságot jelölte.

– Kiindulási pont?

– Eredeti kód MMNP, uram – válaszolta az operátor. – Augusto Cesar Sandino Nemzetközi Repülőtér, Managua, Nicaragua.

Elliott felkapta a fejhallgatóját, és beállította a mikrofont. – S-Egy, itt S-Öt. Elindultak a georgetowni vadászgépek?

Marsch a kommunikációs konzol mögött felkapta a fejét, és benyomta a mikrofont. – Igen, uram.

– Akkor mondja meg nekik, forduljanak vissza, és csatlakozzanak hozzánk – mondta Elliott.

– Elnézést, uram – Marsch kikapcsolta a kommunikációs rendszert, és Elliott-hoz lépett. – Azt az utasítást kaptuk, hogy álljunk le.

– Két vadászgép és egy szovjet szállító-utántöltő gép jön felénk. Azt akarom, ellenőrizzék őket, és fedezzenek bennünket, amíg a gépek el nem repültek.

Marsch visszatért a radarhoz és ellenőrizte az adatokat. – Egy IL-76 és két MIG. Van útvonaltervük? – Az operátor bólintott.

– A megfelelő kódokat adják, tábornok. A légifolyosón haladnak. Nem értem, mi a gond.

– Semmi gond, ezredes – válaszolta Elliott. – Egyszerűen azt akarom, ellenőrizték őket, és fedezzenek bennünket.

– Uram, a bevetést lefűjták. Azt a parancsot kaptuk, térjünk vissza a támaszpontunkra. Egyébként is őrültség szovjet gépeket megfigyelni. Ha valami balul üt ki, komoly zúrbe keveredhetünk.

– Pontosan tudom, milyen utasításokat kaptunk, ezredes, és azzal is tisztában vagyok, nekem mi a feladatom, és magának mi a feladata. Tegye amit mondtam, a jóúristenit. – Marsch bólintott, a szemét nem vette le Elliotttól. Kétségtelen, az öreg komolyan gondolja minden szavát, visszatért a kommunikációs kabinba.

– Utasítsa a közép-CAP-on szálló gépet, figyelje a szállítmányt – utasította Elliott a rangidős irányítót. – De nem akarok semmilyen fenyegető mozgást. Semmi radar aktivitás. Azt akarom, hogy elég közel legyenek a vizuális azonosításhoz, de semmi többet.

– Igen, uram.

Marsch visszajött, és Elliott mellé állt. – A Dragon Öt-Négy úton van – jelentette a radarállvány mellől az operátor. – ETA húsz perc.

– Mi a MIG-ek ETA-ja?

– Tizenöt.

– A Dragon Öt-Négy kötelék egyik gépe tizenkét percen belül csatlakozzon hozzánk – mondta Elliott. – Hogy áll a megfigyelés? – Elliott nem várt választ; hallotta a pilóták feszült szavait; ráálltak az első ellenséges célpontra.

– Dragon Öt-Kettő a kettő-zéró-egy irányon, repülési magasság kettő-zéró-zéró – válaszolta Meyers. A hirtelen változások, először vezérpilóta, aztán Karib-tengeri nyaraló, majd ismét vezérgép, kicsit megviselték.

– Vettem, Dragon – válaszolta az irányító. – A cél egy órán, egyszázötven mérföldön; az útvonaljelentés szerint két MIG-29-es és egy IL-76-os. A radar csak egy elsődleges célt jelöl – ez azt jelentette, hogy a három gép közül csak egyet tudtak egyértelműen befogni.

– Mi a fenét csinálunk, Barrier? – kérdezte Coursey. Még mindig nagy magasságú járőrpozícióban lebegett; úgy döntött, nem veszi át a vezetést Meyerstől. A kölyöknek gyakorlatra van szüksége, és mi lehet jobb gyakorlat, mint egy Valódi orosz gép megfigyelése? De furcsállta a hirtelen változást; egyszer tengerpart, másszor orosz gépek. – Ismétlje a ROE-t. Várok.

– Vettem, Dragon. Feladat: vizuálisan azonosítani, és ellenőrizni a szállítógépet, elkerülni minden ellenséges megmozdulást. Nincs lövöldözés, csak ha megtámadná magukat. Vége.

– Fiúk, ti is hallottátok?

– Kettő. – Ez Meyers volt. A hangja remegett, tele volt feszültséggel.

– Három. – Még Douglas is idegesnek hangzott. A fiúk nagyon a szívükre vették a dolgot.

– Figyeljete, Dragonok – mondta Coursey. – Ez is olyan, mint az összes eddigi megfigyelés volt. Csak lazán, könnyedén. Amíg nem támadó szándékkal közeledtek, a MIG-ek nem csinálnak semmit. Copacabanába tartanak, ennyi az egész. Ugyanannyi joguk van itt lenni, mint nekünk. Kövessétek az utasításokat, a szokásos légiközlekedési előírásokat, és mielőtt feleszméltek, már a strandon iszogatók a koktéjainkat. Fel a fejjel.

– Kettő.

– Három. – Douglas hangja valamivel nyugodtabb volt, de Meyers úgy beszélt, mint akinek a tőkét szorongatják.

– Száz mérföld – szólalt meg az irányító. – Közeledési ráta kilencszázhatvan csomó. A bogarak egy órára lépnek... A radar már három bogarat azonosít, Dragon ismétlem, három elsődleges célpont.

Az F-16-os radar vészjelzője kigyulladt. A három Falcon kijelzőjein egy hatszögletű jel villant fel. A bal oldali kijelző számítógépe szerint keresőradarral álltak szemben.

– A Dragon zenét hall – jelentette Meyers.

– Barrier vette – válaszolta az irányító. – Lehet, hogy a szállító gépen légtérelenőrző rádiólokátor van. Jobb az óvatosság.

Coursey belenevetett a maszkjába.

Az irányító azt nem továbbította az F-16-os pilótáknak, hogy a MIG-ek esetleg úgy terveznek ellenük támadást, hogy az IL-76 nagyhatósugarú radarját használják fel, épp úgy, ahogy ők az AWACS radarjával irányítanak a MIG-ek elleni támadást. A 767 AWACS irányítójának az lenne a feladata, hogy lehetőségeket dolgozzon ki az F-16-osoknak arra az esetre, ha összetűzésbe keverednének a MIG-ekkel. A hírszerzői jelentések szerint az oroszok AA-11 infravörös rövidhatótávolságú rakétákat, az „Archereket” kedvelik, és az amerikai AIM-120 közép-hatótávolságú önirányítású légiharcrakéta másolatát, az AA-15 „Abolish”-t, habár egyik sem olyan tökéletes, mint az eredeti amerikai minta. Nos, ha tényleg szarba keverednek, legalább módja lesz első kézből megtudni, milyen az oroszok fegyvergyártási képessége.

– Nyolcvan mérföld – jelentette az irányító. – A vadászgépek és a szállítógép közötti távolság növekszik. Magasság mindhárom gépnél egy-nyolc-zéró, vízszintes.

A MIG-ek helyet csinálnak a manőverezéshez, állapította meg Coursey; az viszont igen valószínűtlen, hogy magára hagyjanak egy szállítógépet.

– Hatvan mérföld, magasság egy-nyolc-zéró. Egy-harminc pozícióra mozdul. A vadászgépek és a szállítógép közötti távolság egy mérföld.

– Barrier, Dragon Öt-Négy zéró-három perc múlva csatlakozik – jelentette be magát egy friss hang, Tom Duncan őrnagy, a második kötelék rajparancsnoka. A nagyfejű biztos visszahívta a második köteléket is, amikor feltűntek a MIG-ek, gondolta Coursey. Legalább egyvalaki gondolkodik az AWACS fedélzetén.

– Negyven mérföld. Távolság a vadászgépek és a szállítógép között egy mérföld. Magasság még mindig egy-nyolc-zéró.

Csak cirkálnak, mondta magának Coursey. Mindaddig nem lehet baj, amíg Douglas és Meyers nem fordítják feljűk a fegyvereket. Semmi nem fog itt történni, nyugtatgatta magát, és igyekezett, higgye is el, hogy csak rutin hadgyakorlaton van; azért mégis megindult az orosz kötelék irányába, hogy saját maga is eleget tegyen a megfigyelési kötelezettségének. A radar vészjelzője villogott – az oroszok tehát tudják, hogy itt van a magasban...

– Húsz mérföld. Két órára mozdul.

– Halihó, látom – kiabálta Douglas. A hatalmas Iljusin egyelőre csak kis folt volt a horizonton. Húsz mérföld távolságból, a magasból nézve olyan volt, mint egy repülő csészealj. – Egyértelműen AWACS jellegű szerkezet – állapította meg Douglas.

– Az Öt-Kettő látja a zsákmányt-jelentette végre Meyers is – még néhány pillanatnyi késlekedés, és Douglas átvette volna a vezetést.

– A vadászgépek két mérföldre távolodtak – jelentette az irányító.

Két mérföldre? Még mindig meglehetősen közel voltak a szállítógéphez, de két mérföld túl nagy távolság, ha kísérik a szállítót. Elég nagyvonalúan kezelik a feladatukat...

– A vadászgépek három mérföldre távolodtak... négy mérföldre – jelezte az irányító. – Dragon, jelentsék, ha vizuális kapcsolatba kerültek a vadászgépekkel.

– Öt-Három látja.

– Öt-Kettő – nem hangzott valami meggyőzően, vélte Coursey. Meyers úglátszik nem látja tisztán a MIG-eket.

– A vadászgépek szétváltak, külön-külön közelednek felétek – kiabálta Coursey a parancsnoki rádióadóba. – Ne törődjete velük. Ne vegyétek le róluk a szemeteiket, de ne feledjétek, mi csak a szállítót akarjuk nézni. Óvatosak legyetek, lehet, hogy be akarnak keríteni, vagy a radarral másznak rátok. Csak szépen, nyugodtan.

Coursey profétának bizonyult. – Dragon, a MIG-ek párba állnak veletek, az egyik jobbra fordul, a másik balra, mind a kettő emelkedik. Öt-Kettő, a bogarad tizenegy órán, tizenöt mérföldre. Öt-Há-rom, a tied két órán, tizenöt mérföldre.

– Vezér, gyere le – ez Meyers volt.

– Mondtam, ne törődjete velük – válaszolta Coursey. – Maradjatok nyugodtak. – De maga Coursey is egyre nehezebben tudta megőrizni a nyugalmát. Ezek az oroszok valamiben sántikálnak. Miben törhetik a fejüket?

– A szállító tíz mérföldre van – mondta az irányító. – Öt-Kettő, a bogarad kilenc órán, nyolc mérföldre... Dragon kötelék, a két MIG nagy sebességgel közeledik a külső jelzőfényetek irányába, három mérföld, kettő...

Meyers benuktan bámult ki a pilótafülke ablakán – a kettősfarkú MIG-29 rettenetesen hasonlított az F-14 Tomcatre; most lapos jobb fordulást hajtott végre, és egyenesen lecsapott rá. A fordulást nem hagyta abba. Meyers felsikoltott. – Belém fog jönni...

– Tartsd a pozíciódat...

De Meyers nem bírta tovább cérnával. A MIG egy mérföldre volt tőle, ő pedig maximális utánézésre kapcsolt és hátra rántotta a kormányrudat. Douglast teljesen váratlanul érte a hirtelen manőver, csak nehezen tudott lépést tartani a vezérgéppel.

Meyers kilőtt, felzúgott a magasba, ötezer lábnál járt, mire képes volt gondolkodni. Ekkor vette csak észre, rohamosan csökken a sebessége, balra kifordult, és húzni kezdett, hogy megakadályozza a további emelkedést – eközben azonban nem figyelt a kísérő pilótára, aki kétségbeesetten erőlködött, hogy megmaradjon a vezérgép jobb szárnya mellett. Douglas ösztönösen követte Meyers bal pördülését, és a fordulat csúcán azt vette észre, hogy pont Meyers fölé került, és rohamosan csökken a sebessége.

– Öt-Kettő, gurulj jobbra – kiabálta Douglas, és még mindig fordított állásban a horizont alá nyomta a gép orrát, hogy visszanyerje a sebességét.

Douglas nehéz kődarabként zuhant Meyers F-16-osára; az még épp az utolsó másodpercben húzta jobbra a gépet. Az összeütközést megúszták. A második F-16-os még kétezer lábnyit zuhant, hogy újra elérje a szükséges sebességet, utána jobbra föl pördült, felgyorsított, és csatlakozott Meyershez.

– Meyers – üvöltötte Douglas. – Máskor figyelj arra, mit csinálsz...

– Az az örült orosz majdnem nekem jött...

– Senki sem jön neked – mondta Coursey. – Csak baszogatnak. Úgy viselkedtek, mint az újoncok. Menjete vissza a helyetekre, és ellenőrizzete a szállítógépet. Most. És a kutya úristenit, könnyedén.

Meyers az eget fürkészte – egyetlen gépet sem látott. – Barrier, merre vannak?

– Dragon, a szállító egy órán, tíz mérföldre északra, kétezer láb magasságban. A vadászgépek jobbról és balról csatlakoztak hozzá.

Meyers végre megpillantotta őket. – Halihó, látom a zsákmányt. Emelkedünk, és követjük.

– Csak maradj mindig mögöttük – tanácsolta Coursey. – A szállítót azonosítsátok, ez minden. A MIG-eket hagyjátok békén.

Meyers tehát rendben lenne. Megvárta, míg Douglas csatlakozik hozzá, akkor minimális utánézésre állt. A szállítógépet figyelte-még ebből a távolságból is monumentális volt. – Valami nagyon fura ezen a gépen, Barrier...

Ebben a pillanatban a két MIG levált a szállítógépről, süllyedni kezdett, és egyenesen a két F-16-osra fordult.

– Egyenesen ránk buknak kiabálta Meyers.

– Maradj a helyeden, Meyers – utasította a vezért Douglas. – Maradj ott...

A lebukó vadászgépek már csak három mérföldre voltak az amerikaiaktól; Meyers álla leesett. A bal oldali szárnytő mellől vakító láng csapott elő... Jézus, az egyik MIG ágyútűzet nyitott rá...

– Lőnek...

Douglas látta a rájuk ereszkedő MIG-eket, de azt is tudta, hogy jóval az F-16-osok elé kerülnek. Meyersre kiáltott: – Tartsd... –. Már késő. Meyers látta az ágyútüzet, keményen balra pördült, és eltűnt a láthatárról. Az egyik MIG utána vetette magát, a másik folytatta a süllyedést, és jó egy mérfölddel Douglas elé repült. Douglas ezúttal nem követte Meyerst. Ehelyett felgyorsult, és egyenesen a szállítógép felé repült.

– Öt-Három, merre vagy – kiabálta kétségbeesetten Meyers – egy MIG van a farkamnál...

– Gyere utánam – utasította Douglas. – A szállítógépre megyek.

– A pokolba, vakard le rólam ezt a MIG-et.

– Nincs rajtad, Öt-Kettő-magyarázta Douglas. – Csak szórakozik veled. Ne törődj vele. Csatlakozz, és azonosítsuk a szállítógépet, aztán menjünk haza.

A veszélyt jelző radar felvisített. – Rám állította a rakétáját – kiabált Meyers. – Rakétával lő.

A második MIG hirtelen előzúgott a semmiből, Douglas mögé került, és bekapcsolta a kereső radart. Douglas ügyet sem vetett rá. – Már majdnem a szállítógépnél vagyok. Barrier, itt valami...

– Az egyik a farkadra állt – kiabálta Meyers, aki teljesen elfeledkezett a mögötte repülő MIG-ről. – Egy pillanat alatt ott vagyok...

– Átvettem a vezetést, Öt-Kettő – mondta Douglas. – Csatlakozz a bal szárnyamhoz. Felejtsd el a MIG-et. – Douglas a szállítógépet bámulta. – Barrier, itt Öt-Három. Még nem látom teljesen tisztán, de valószínű, a szállítógép hasa alatt három másik gép húzódik meg. Ismétlem, a szállítógép hasa alatt három másik gép szoros kötelékben repül. Vége.

– Öt-Három, vigyázz, az egyik épp...

– Mondtam, rájuk se hederíts, Meyers – válaszolta Douglas. – Ha le akart volna lőni, már rég meglehetett volna.

Coursey torka kiszáradt. Bekapcsolta a mikrofont. – Az összes Dragonnak, ne lőjete. – De elkésett. A Dragon Öt-Kettő fedélzetén az izgatott és megzavarodott Meyers csak egyetlen szót hallott: a Dragon Öt-Három azt mondta, „lőni”.

Az F-16-os kormányrúdjának fogantyúját gyors érintsd-érezd támadás aktivizálására tervezték, így a pilótának nem kellett levennie a szemét a célpontról ahhoz, hogy aktivizálja a fegyvereket. Meyers minden mozdulata a helyén volt. Jobb keze mutatóujjával benyomta az MSL gombot, ezzel kiválasztotta az egyik AIM-120 radarirányítású rakétát. Ily módon automatikusan bekapcsolta a 767 AWACS és az F-16-os közötti adatláncot. A mennyezeti képernyőn megjelent a célirányt jelző hatszög, körbevette Douglas F-16-osát, és a nyomában lévő MIG-29-et. A támadást irányító számítógép rátapadt a MIG-re, és az adatait továbbította a kiválasztott rakétának. Egy pillanattal később egyenletes bippelés hallatszott Meyers sisakjában, jelezve, hogy az AIM-120 Scorpion megkapta a kezdeti röppályához szükséges adatokat, és készen áll a kilövésre.

Még egy gyors ellenőrzés. Meyers bekapcsolta a mikrofonját. – Fox kettő – mondta a parancsnoki adón, aztán jobb hüvelykjével benyomta a kioldószerkezet indítógombját. Fehér csóva robbant le a bal szárnyról; egyenesen a MIG-nek tartott. Megérintette. A MIG farkából narancssárga fény csapott ki, a fekete test ívben zuhant a messze alant elterülő kék Karib-tenger vizeire; másodpercekkel később sötétzöld ejtőernyő nyílt ki, és az orosz pilóta lassan süllyedt a tenger felé.

– Egy MIG-gel kevesebb – dicsekedett Meyers. – Tiszta a farkad, Öt-Három.

– Mi a rossebbet csináltál? – tajtékzott Coursey, szinte sikoltott ahogy folytatta: – Dragon kötelék, leváltva, azonnal...

– Barrier, itt Öt-Három – szólalt meg Douglas. – Azonosítottam a szállítógép alatti madarakat. Még két MIG-29-es, a harmadik nagyon hasonlít egy X-29-esre. Előrenyilazott

szárny. Két üzemanyagtartályt és két rakétát erősítettek rá. Ismétlem, még két MIG-29-es, és egy feltehetően X-29-es van a szállító hasa alatt. Vége.

Pár pillanattal később Meyers Douglas jobb szárnyhegyéhez igazodott, és kérkedő-elégedetten a magasba emelte a hüvelykujját. – Tiszta a levegő, Öt-Három...

Meyers boldogságát mennydörgésszerű robbanás szakította félbe; fény, pokoli hőség, aztán a sötétség. A második MIG csöndben bosszút állt bajtársáért. Meyers a nagy örömben elfeledkezett a mögötte repülő vadászgépről. A szovjet infravörös kereső-célravezető rendszernek nem volt szüksége radarra, vagy radaros adatközzvetítésre ahhoz, hogy megtalálja a kiszemelt célpontot. A MIG infravörös AA-11 rakétáját a pilótafülke tetejére elhelyezett infravörös teleszkóp irányította. Közeli lőtávolságban az AA-11 nem vétette el a célt. Most pontosan az F-16-os motorháza alatt robbant; a sugárhajtású motor egy tonnás dinamitrúddá változott. Meyersnek nem volt ideje katapultálni.

A 767 AWACS fedélzetén Elliott az öklével ütötte a műszerfalat. – Ez az! Az XF-34. Kubába akarják vinni.

– Tábornok – kiabálta Marsch, akinek még mindig Douglas figyelmeztető szavai jártak az agyában. – Miről beszél? Épp most veszítettük el az egyik gépünket. Három MIG áll a két F-16-ossal szemben, el kell innen tűnnünk.

Elliott rá se hederített, bekapcsolta a mikrofont. – Rádiós. Itt Elliott tábornok beszél. Sürgős üzenet a vezérkarnak. Minden elsőbbség fenntartva. Adják meg nekik a jelenlegi pozíciókat és irányunkat. Jelentsék, hogy észleltük az XF-34-et, négy MIG-29-es és egy IL-76-os szállító-utántöltő-AWACS gép védő konvojában halad. Most küldje.

– Igenis, uram.

– Ezredes, ha maga nem vállalja ezt a feladatot, én átveszem az irányítást – figyelmeztette Elliott a döbönt AWACS parancsnokot. – Nem megyünk innen sehova, ezt egyszer s mindenkorra vesse ki a fejéből.

– Tábornok, nekem a szabályok szerint kell eljárnom – ellenkezett Marsch. – Három kettő ellen, ez túlerő. A második F-16-os csapat még legalább tíz percig nem ér ide – addigra valamennyien a tenger fenekére kerülhetünk. A szabályzat szerint hátra arc...

– Az én utasításom a Fehér Házból érkezett, ezredes – válaszolta Elliott. – Az a feladatom, hogy megkeressem az XF-34-est, megakadályozzam, hogy elhagyja Nicaraguát, és barátságos területen földre kényszerítsem... vagy pedig meg kell semmisítenem. Bármelyik percben megérkezhet az erősítés, akkor ez a gép védve lesz. A mi F-16-osaink jobbak a MIG-eknél, elbánnak velük. Szó nincs túlerőről, ezredes, és nem térünk vissza. Nos, hajlandó vezetni az akciót, vagy átvegyem a parancsnokságot?

– Nem kell engedelmeskednem, ha a gépem és legénységem biztonsága a tét...

– Ez esetben ez már nem az ön gépe, és nem az ön legénysége. Itt és most felmentem parancsnoki tiszte alól. – Elliott a parancsnoki székbe huppant. Három képernyő volt előtte; a központi radarképernyő, a védelmi radarképernyő, és a saját képernyője, de nem ismerte igazán az új rendszert. Tehát a figyelmét három felé kell osztania, ha a harci helyzet ura akar maradni. A többi radaroperátor majd pásztázza az eget, figyelemmel kísér közel és távol minden repülőt, és figyelmeztet minden barátságos gépet, hogy tartsa távol magát a körzettől, mert itt lőnek.

Benyomta a fedélzeti rádiókapcsolatot szolgáló gombot. – Legénység, itt S-Öt, Elliott tábornok. Átvettem a gép parancsnokságát. Legénység, készüljenek légi csatára. – A fülhallgatót kihúzta a fedélzeti dobozból, és a parancsnoki adóhoz kapcsolta. – Kontroll Három, az Öt-Hetet magas CAP-ra küldje, e fölé a gép fölé. Ötven mérföldes körben felelős a légtérért. Kontroll Négy, a Dragon Öt-Nyolc és Öt-Kilenc tud még bevetés előtt üzemanyagot felvenni?

Szünet. A radaroperátoroknak meg kellett emészteniük a váratlan parancsnokváltás okozta sokkot, aztán még néhány pillanat, hogy visszaváltsanak a feladatra. – Igen, uram, ha várhatnak zéró-három percet a randevúra.

– Nem jó. Az Öt-Nyolc és Kilenc váltsa le a Hármat, de gyorsan – már alig lehet üzemanyaga. Rádiósok, lépjenek kapcsolatba Dragon irányítóval Georgetownban, és mondják meg, azonnal küldjenek még gépeket.

– Értettem.

Elliott Marschra pislantott. Az ezredes összeszorította az öklét, aztán ellazította – szemlátomást dühöngött, és ugyanakkor ámulattal figyelte, hogy ez a négycsillagos gyalogos milyen profi módon állítja hadrendbe a vadászgépeket.

– Elliott tábornok, ha jól értem, átvette a parancsnokságot – Marsch a szavait nyilvánvalóan az irányító pulton lévő magnószalaghoz intézte.

Elliott le sem vette a szemét a központi képernyőről. – Ezredes, magáé a Kontroll kettő képernyő. Figyelje az Iljusint, és jelentse, ha kiválna alóla az egyik gép. Azt akarom, hogy azonosítsa az XF-34-et, és minden mozdulatát figyelje. Ha meglóg, én kibelezem magát. – Marsch befogta a száját, és engedelmeskedett a parancsnak.

– Dragon Öt-Három, bogár hat órán, hat mérföldre, MIG-29-es-jelentette az egyes irányító.

– Két vadászgép leválik a szállítóról – szólalt meg Marsch. – Támadáshoz készülnek.

Elliott csak magában morgott. – Most aztán tényleg túlerőben vannak. Azt reméltem, az a kettő a DreamStarral marad. – Nincs kéznél erősítés, nos Dragon Öt-Négy, Öt-Három, gondolta keserűen, ebből a veremből egyedül kell kimásznunk.

A Dragon Öt-Három fedélzetén Douglas keményen jobbra rántotta az oldalkormányt, amikor meghallotta az AWACS figyelmeztetést. Coursey átgurult, orral a szállítógép felé fordult, Douglast kereste. Ekkor vette észre társa gépfarkánál a hatalmas MIG-29-est. De az orosz gép nem követte Douglast, ehelyett süllyedni kezdett.

– Öt-Három, itt Öt-Négy, a MIG-ed vertikálisan zuhan. Nyomd meg a tankod, emelkedés közben kapd el.

Douglas már leválasztotta az üzemanyagtartályt és befejezte a kilencven fokos fordulatot, így akart kikerülni a MIG infravörös rakétájának lőtávolságából. A MIG a süllyedés során elérte a szükséges sebességet, jobbra fordult és felfelé zúgott. Douglas gépének orra magasan állt, kifordult, egyenesen a MIG elé vágódott.

– Fékezz! – kiáltotta Coursey.

Douglas hallotta a figyelmeztetést, és balra rántotta a kormányrudat. Jól döntött, a MIG pilótája nem erre a manőverre számított; azt hitte, az amerikai jobbra fékez majd, hogy megőrizze helyzeti energiáját. Gépágyú tüzet nyitott az F-16-osra, de nem volt ideje hogy felzárkózzon az előtte keresztben elhúzó géphez.

– Távolodj, és növeld a sebességet, Doug – kiáltotta Coursey. Douglas a feje feletti képernyőn ellenőrizte a sebességértéket – háromszáz csomóra csökkent. – Újra mögéd kerül. Rád jojózik. Ne lacafacázz vele, látszik, hogy ismeri a dörgést. – Coursey lenyomta a gép orrát, megcélozta a MIG-et. – Jövök, Doug. De légy oly jó, és maradj függőlegesen. Ne engedd, hogy rád ugorjon.

Az F-16-os gyorsan visszanyerte sebességét, de a MIG-29-es ikermotorja háromszor olyan nagy teljesítményre volt képes, mint a Falcon. Pillanatokon belül újra Douglas farkánál volt.

– Próbáljunk meg szendvicset játszani – mondta Coursey, mikor a MIG mögé és fölé helyezkedett. – Balra törj ki.

Douglas balra kanyarodott, de lazítania kellett a boton, mert különben zuhanni kezdett volna. A kitörés nem volt olyan szép és sima, mint lehetett volna, csábító célponttá változott, a MIG ahelyett, hogy lesüllyedt volna és folytatja a jojo manővert, inkább Douglasszel együtt mozgott.

Coursey pontosan ebben reménykedett. A MIG bal kanyarban volt, ő pedig így kihasználhatta a zuhanórepülésből adódó előnyét, közvetlenül a MIG mögé állt, bekapcsolta az AIM-132B rövid-ható-távolságú infravörös rakétát, és lőtt. A rakéta tökéletesen mozgott, csak néhány lábbal vétette el a gyorsmozgású MIG-et, de a rakétafej robbanása így is komoly kárt okozott. A MIG pilótája megfordította a gépet, és fekete füstcsíkot húzva maga után elmenekült.

– Két MIG-gel kevesebb – kiabálta Coursey a rádióba. – A jobb oldaladra jövök, Doug.

– Dragon Öt-Négy, két bogár a négy órán, tíz mérföldre... – a figyelmeztetés még el sem jutott Coursey tudatáig, amikor a radarvészjelző bippelni kezdett.

– Öt-Három. Törj ki balra! – Coursey látta, az Öt-Három jobb kivetőjéből sziporkázva távoznak a csali-rakéták, az alumínium fóliacsíkok, aztán az F-16 védekező fordulást hajtott végre. Coursey jobbra vágott, maga is kipumpálta a szükséges csalikat a bal ejektorból, és nekifeszült a G-erőknek, hogy a pilótafülke mennyezeti ablakából láthassa a támadóit. Épp időben vette észre, hogy az egyik MIG ágyútűzet nyitott rá – elsőre nem talált, de a MIG-ben volt annyi erő, hogy folytassa a támadást.

Kigyulladt az ELSŐFOKÚ FIGYELMEZTETÉS, és felsivített a VÉSZHELYZET figyelmeztetés. Coursey a műszerfalra pillantott, legalább egy tucat veszélyjelző lámpa villogott, de egyik sem jelzett komoly veszedelemet – a kormánylap és a fűvókák sérültek meg, no meg kilyukadt az egyik üzemanyagtartály. Viszont semmi nem gyulladt ki. A lövegek átszakították a farokrészt, de szerencsésen elkerülték a motorházat. A fűvóka harci pozícióba ragadt, a motor utánégéses teljesítménye valószínűleg lecsökken, a kormánylap megsérült, tehát a landolás veszélyes, ha egyáltalán képes lesz letenni a földre a gépet lyukas üzemanyagtartállyal.

De ez még a jövő zenéje – Coursey elhessegette magától aggodalmaskodó gondolatait, és minden figyelmével a jelenre összpontosított... a motor működik, a szárnyak a helyükön, és ő maga is sértetlen. Kivéve a büszkeségét. Csak arra tudott gondolni, hogy az átkozott oroszok rálöttek, és kárt okoztak a Falconjában. De ezért megfizetnek.

Coursey kilenc G-vel jobbra fordult, hogy üldözőbe vehesse a mögötte elhúzó MIG-eket. Most laza, kettős vezérű kötelékben repültek, ez a legjobb módja hogy fedezzék egymást; Douglas nyomába eredtek. Douglas megpróbálkozott néhány gyors horizontális manőverrel, de a MIG-ek minden mozdulatát követték.

– Menj föl, Doug – tanácsolta Coursey. – Amilyen keményen csak tudsz. Most.

A Dragon Öt-Három hirtelen sarkon fordult, kiegyenesedett, éles Immelmann manőverbe kezdett, pár pillanatilag így maradt, aztán átbucskázott, és gyorsan süllyedni kezdett.

– Közvetlenül alattad vagyok, Doug – jelentette Coursey, mikor odaért, ahonnan Douglas megkezdte a manővert. – Fordulj ki. – Az Öt-Három jobbra fölfelé pördült, ezer lábbal volt Coursey felett, aztán a vezérgép mögé húzott. Coursey kiválasztotta az M61 gépágyút és löni kezdett, amint a süllyedő MIG-ek megjelentek a szemhatáron.

A „fejfelé előre” lőállás nem a leghatékonyabb támadási pozíció, de ha szabad szemmel is lehet látni a célpontot, ritkán sikertelen – ezúttal tökéletesnek bizonyult. Amikor a második MIG elkanyarodott tőle, látta, a vezér MIG szárnyfelületéről fekete fémdarabkák szakadnak le. Úgy látszik az F-16-os ágyúlövedékei eltalálták a MIG szárnyfékjét vagy csűrőlapját, és leszakították...

Úgy látszott, egymás kifárasztásáról szól ez a légicsata, és Coursey tudta, ebben a játszmában ő lesz a vesztes. Az orosz vadászgépek kétségtelenül alaposan feltankoltak a csata kezdete előtt, és órák hosszát képesek kitartani – Douglasnak csak annyi üzemanyaga lehet, hogy visszajusson Georgetownba, és Coursey is bármelyik pillanatban kiürülhet. Valami drasztikusnak kell lépni...

És meglátta. Mélyen alatta, balra lent – az IIJusin-76 AWACS tartály-szállító gép. Valamilyen érthetetlen oknál fogva az IL-76 pilótája egyenesen a csatatér kellős közepére

repült. Coursey kiválasztotta a radarvezérlésű Scorpion rakétát, bekapcsolta a támadóradarját, felemelkedett és egyenesen az orosz AWACS első kabinjára célzott.

A szándéka nem maradt észrevétlen. Mind a két MIG elhagyta Douglast, és az Öt-Négygel egy szintre emelkedett. Coursey látta, hogy az Iljusin okádni kezdi a radarsugarakat visszaverő alumínium csíkokat, infravörös félvezetőket köpködött, miközben a Falcon alig két mérföldről ráirányította az APG-88 radarkeresőt; a radarkapcsolatot először megszakította az Iljusin önvédelmi zavaróadója, de abban a pillanatban, hogy célra talált, Coursey megnyomta a lövegkioldó gombot, kifordult, és kitért az egyik MIG halálos lövései elől. A Scorpionnak már nem volt szüksége a hordozógép irányítására, magától is célba talált.

A rakéta a gép elejébe csapódott, hatalmas darabot harapott ki belőle. A szélroham felemelte a törött, szilánkos, negyven láb átmérőjű darabot, és nekivágta a T-farok stabilizátorának. A harminc láb hosszú függőleges stabilizátor teljes egy része leszakadt. Az Iljusin vadul pörögni kezdett, egy pillanatig úgy nézett ki, hogy halálos orsózással zuhan a tengerbe, de az utolsó pillanatban a pilóta felülkerekedett a százhetven tonnás gépen. Bizonytalan mozgással megfordult, és délnek repült, sűrű, fekete füstgomolyagot húzott maga után.

Coursey a távolodó, sérült gépet figyelte, aztán a két MIG után nézett. A sisakjában figyelmeztető bipplés hallatszott. Összesen tizenöt percre elegendő üzemanyag maradt a tartályában, a szivárgó tankot figyelembe véve talán még ennyi sem.

– Barrier, Dragon Öt-Négy kimerült – rádiózta, miközben jobbra fordult. – Északnak tartok. Ne feledjétek valakit értem küldeni.

– Értettem, Dragon Öt-Négy – válaszolta az irányító. – A Bravó csatornát használd, ha segítséget kérsz. Mi...

Coursey már nem hallhatta meg a mondat végét. A sérült MIG nem találta el, amikor az orosz AWACS-ra támadt, de a kísérőpilóta nem tévesztette el a célt. Az AA-11 Archer rakéta berobbant a célba, felgyújtotta a majdnem üres üzemanyagtartályt, a kristálykék égen óriási tűzgömb keringett.

Egyetlen dolgot nehéz megtanítani a kezdő pilótáknak, és ugyanezt nehéz megerősíteni a tapasztaltabbakban is, gondolta Maraklov: a fegyelmet. Az Iljusin szárnyánál a két fiatal MIG-pilóta elfeledkezett róla, és póruljártak. Az XF-34 oldalszárnyánál repülő két gyakorlottabb pilóta sem viselkedett okosabban, és ez az Iljusin használhatóságába került.

Maraklov pokoli szerencésnek tartotta, hogy egyáltalán életben maradt. Az Iljusin radarkupolájába robbant rakéta becsapódásának ereje több méterrel lenyomta a szállítógép orrát; csak számítógépes gyorsaságú reakciójának köszönheti, hogy nem csapódott az Iljusin hasába. Sikeresen odébb manőverezett, és kikerülte a hintázó gépet. Most újra az Iljusin bal szárnyához tapadt, és a műholdadó segítségével jelentette Sebacónak a károkat; közben átkozta magát, hogy nem tudott egyedül kitalálni Nicaraguából.

Bekapcsolta a radarját, megkereste az egyetlen megmaradt F-16 Falconnal csatázó két MIG-29-est. Meglehetősen távol voltak egymástól, egyik oldalon sem tombolt a harci láz. Ekkor kikapcsolta a radart, bekapcsolta a taktikai adatláncot. Ebből megtudta, mit közvetít az AWACS az F-16-osnak. A radargép nyomon követte az orosz gépeket, de nem állított ki melléjük vadászbombázókat. Az adatkapcsolat időnként megszakadt, és a pontos kód híjával időbe telt, míg újra megtalálta a titkos csatornát, de amikor aztán az ANTARES újra bekapcsolódott az adatáramlásba, Maraklov kihallgathatta az amerikaiakat, sőt az ő radargépük segítségével kereste meg őket.

– Hármas és Négyes Kísérő, itt a Zavtra. – Maraklov a konvoj parancsnoki adóját használta. – Azonnal csatlakozzanak a szállítógéphez.

– Az utolsó amerikaiat még elkapjuk – válaszolta a Hármas Kísérő, ő volt az, akinek megsérült a gépe, és most mindenáron egyenlíteni akart. Tiszta örült.

– Parancsot adtam. Csatlakozzanak a szállítóhoz.

– De az amerikai visszavonul, elkaphatnánk...

– Csapdát állít! – mondta Maraklov. Milyen kár, hogy az ANTARES egyetlen hangszínt képes csak közvetíteni, mert valójában üvöltött a két orosz pilótával. – Két amerikai vadászgép rejtőzve vár. Azonnal csatlakozzanak. – Persze csak találgatott – az adatkövetítő szerint egyetlen magányos Falcon jött északra Georgetownból – de az amerikai AWACS biztos kért erősítést, amikor észrevette a MIG-eket és azok a vadászgépek bármelyik percben itt lehetnek. Végre az orosz pilóták felfogták a figyelmeztetést, és pár perccel később maga felett és mögött megpillantotta a két kötelékben repülő MIG-et.

– Három Kísérő, maradj a szállítóval – parancsolta Maraklov. – Ellenőrizd a műszereidet és az üzemanyagot. Négyes kísérő, szükségtelen ez a szoros kötelékrepülés. Most nem légi parádén vagyunk, menj alacsonyabba, balra a nap felé, hogy te is láthass minket, és mi is láthassunk téged.

Ezek vérbeli újoncok, füstölgött Maraklov. Micsoda szerencsájuk van, hogy a gépek elvégzik helyettük a munka dandárját.

– Meg tudtuk volna csinálni, ezredes – mondta az egyik MIG-pilóta. – Áttörhettünk volna, és szabad utat biztosítunk magának...

– Ne beszéljen nekem arról, mi lett volna, ha. Minden esélyünket elvesztettük, amikor maguk kitörték az Iljusin mellől, ha már arról van szó.

– De az embereinket megtámadták; mit kellett volna tennem?

– Az a két bolond is jobban teszi, ha nem hagyja el a pozícióját – válaszolta Maraklov. – Provokálták az amerikaiakat, azért támadtak. Vissza kell térnünk Sebacóba, és újraszervezzük...

Maraklov figyelmét az épp eltűnő adatlánc rajzolta kép ragadta meg. Az első F-16-os északi irányba vonult vissza, de a helyébe három nagysebességű vadászgép közeledett. Itt van az erősítés.

...ha egyáltalán épségben visszajutunk, fejezte be magában a félbehagyott mondatot.

– Dragon Öt-Hét, itt a Barrier parancsnokság, ön vezeti a köteléket – rádiózta Elliott. A feje feletti képernyőn az adatlánc közvetítette orosz gép rajzát figyelte. – A szovjet gép magassága egy-öt-zéró, hat-zéró tengeri mérföld, irány dél. Szakítsák el az XF-34-et, és próbálják landolásra kényszeríteni. A csapatukat a Dragon Hat-Zéró kötelék fogja megerősíteni, amint ideérnek. A megfigyeléshez kettő-zéró-zéró irányba menjenek. Vége.

Tom Duncan a második F-16-os kötelék parancsnoka – ő váltotta le a Dragon Öt-Négyet –, nem maradt az AWACS szárnyánál, mikor két MIG is a légtérben portyázott. – Barrier, itt Dragon Öt-Hat, mindent vettem. Dragon Öt-Hat, menj az utántöltőhöz, aztán maradj és fedezd a Barriert. Arany Jarat, átveszem a vezetést, jobbra jövök, kettő-zéró-zéró irányba. Bevetési formációba, katonai erőre kapcsolni.

– Kettő.

– Három. – A három Falcon tökéletes jobb fordulást hajtott végre, aztán háromszög alakzatba rendeződtek, a két kísérő pilóta körülbelül egy mérföldre, más és más magasságban követte a vezérgépet, aztán elgyorsítottak.

– Arany Jarat, figyelj – mondta Duncan a kísérőpilótájának. – Jelenleg három-a-hármon helyzetnek nézünk elébe, de a ruszki elvesztették az AWACS-ukat, a miénk pedig még megvan. A MIG-ek már harcoltak, és az üzemanyagukat elégették... és a mi két F-16-osunkat is, tette hozzá magában.... Az egyik MIG valószínűleg megsérült, gyors támadásokat akarok, kölcsönös segítséget, és szemtől szembeni lövéseket. Ügyeljetek a sebességre. A Falcon éles fordulásban nagyon sok energiát felemészt, ilyenkor menjetek távolabb, nyerjétek vissza a sebességet, és a madárnál is gyorsabban repüljétek vissza a harcba. Tartsátok gyorsan a gépet, és használjátok a fejeteket.

– Dragon kötelék, itt a Barrier parancsnoka – jelentkezett Elliott. – A bogarak tizenkét órán, negyven mérföldre vannak.

Elliott úgy döntött, hogy elfelejti a légiharcirányítójának monoton parancsnoki hanghordozását – ezek a fiúk amúgy is szokatlan veszéllyel kerülnek szembe. – Figyeljenek, fiúk. Itt Bradley Elliott tábornok, a csúcstechnológiájú fegyverfejlesztési telep vezetője. A célpont az XF-34, amerikai kísérleti, előrenyilazott szárnyú vadászgép, amit néhány nappal ezelőtt Dreamlandból elloptak.

– A pokolba – nyögte Duncan. – A miénk után megyünk?

– Nagyon figyeljenek. Az a gép sokkal jobban manőverezhető, mint az F-16-os – folytatta Elliott. – Bármilyen támadási szögben képes harcolni. A radarja minden irányban érzékel, nagysebességű mikroprocesszorok egyidejű védelmi és támadási adatokat közvetítenek, mégpedig gyorsan. – Elliott pillanatnyilag nem akart a gondolatirányításról is kiselőadást tartani, az eddigieket sem lesz könnyű megemészteni. – Kapcsolatban állhat az E-5 AWACS-szal is, azaz azt kell feltételeznünk, tőlünk szerzi be az információit. Az oroszok nem fognak a közelébe engedni benneteket. A támadást a látótávolságon kívül kell megkezdenetek. Azt tanácsolom, hogy se közlőről, se egyedül egyikőtök se keveredjen harcba az XF-34-gyel. Könnyedén lassít, gyorsan fordul, és máris túllőttetek a célon. Ha rá tudjátok kényszeríteni, hogy megszabaduljon a külső üzemanyagtartályaitól, és a víz felett tudjátok tartani, akkor talán megbuktathatjuk. Tapasztalt pilóták vagytok, nem is akarok beleszólni a dolgotokba; csak egyet mondhatok, az XF-34 gyilkos jószág. Legyetek nagyon óvatosak, mikor lőni akar. Ha elvesztenétek szem elől, távolodjatok, és ne vesztegessétek az időt a keresgélésre, mert valószínűleg már szorosan a farkatoknál jár. Használjátok ki a gyorsaságotokat, a manőverezési lehetőségeiteket, és a társaitokat. Kapjátok el. Sok szerencsét.

– Bogarak tizenkét órán, alacsonyan, a legközelebbi célpont huszonöt mérföldre, tizenötezer láb magasban – jelentette az irányító. – Most csak két célpontot látok. A második tizenegy órán, alacsonyan, tizenhárom ezer láb magasban van.

– Gold Flight vette, Barrier – válaszolta Duncan. A két célpontot ő is jól látta a feje feletti képernyőn, az F-16 és az AWACS között remekül működött az adatlánc. Duncan azonnal kiválasztott egy AIM-120 Scorpion, és a bal oldali célpontra állította. A rakéta azonnal megkapta az irányító-vezérlő információt, Duncan feje felett megszólalt a TÁVOLSÁGRA BEÁLLT és FEGYVER üzenetjelző.

– Akkor rúgjuk a labdát. Gold Flight, fox kettő – jelentette Duncan, és elküldte az első rakétát.

– Huszonöt mérfölddel mögöttünk vannak – figyelmeztetett Maraklov. – Kísérő Három és Négy, maradjanak a szállítógéppel, ne engedjék közel az F-16-osokat. Ha az amerikaiak közelebb merészkednek, beugrom, és lekötöm őket, amíg a többiek elmenekülnek. A nicaraguai MIG-ek is segíthetnek, ha közelebb érünk hozzájuk.

– Nem kéne most nekimenni az amerikaiaknak? – kérdezte a négyes gép pilótája. – A szállító gép már biztos egyedül is boldogul...

Ebben a pillanatban az ANTARES-radar veszélyt jelzett, hangosabb volt ez minden hangjelzésnél. Maraklov azonnal reagált. – Minden gép, zavarókat kioldani, most!

A MIG pilóták gyorsan cselekedtek, de az AIM-120-at már csak másodpercek választották el a becsapódástól, a beépített aktív radar már megtalálta a célt. A Hármas Kísérő jobb szárnyából fekete füstfelhő tört elő, a gép balra billent és szédülten forogni kezdett. A pilótának sikerült katapultálnia, a sors még azt a ritka kegyet is megadta, hogy saját szemével nézhette végig, amint a gépe belezuhan a Karib-tengerbe.

Maraklov gyorsan balra fordult, aztán fölfelé pörgött. Gyorsradar-pászta: az F-16-os még több mint húsz mérföldre volt tőle – nagy-hatótávolságú rakétát használtak, a Scorpion lehetőségeinek határán indult útra. Az ég tele lehet Scorpionokkal, de ő és a társa megúszták.

– Kísérő Négy, maradj olyan alacsonyan, amilyen alacsonyan csak tudsz, maradj közvetlenül a víz felett – rádiózta a megmaradt MIG-nek. Őrizd a szállítógépet.

Maraklov gondolatparancsára a DreamStarról levált a két tartály. Most, hogy megszabadult a túlterheléstől, a DreamStar felébredt. A védelmi-támadási lehetőségek megszászorozódtak. Az ANTARES kitett magáért. Maraklov egy tíz G-s Immelmannba kezdett, ettől megfordult, északnak, a három F-16-os irányába zúgott.

Maraklovnál ötszáz heveder húsz milliméteres löveg és két AA-13 AXE radarvezérlésű levegő-levegő rakéta. Az AA-13 alulmúlta a Scorpion – gyorsnak gyors volt, erős is, negyven mérföldre is elhordott; viszont kétszer annyit nyomott, folyamatos radarirányításra volt szüksége még a kilövés után is, akkor is, amikor már rátapadt a célra. Talán az is jobb lenne, ha nem lenne fegyver nálam, gondolta Maraklov. Ha szerencséje van, akkor a rakéta valamit eltalál – de elsősorban arra való, hogy szétverje az F-16-osok jól szervezett járőr csapatát.

Maraklov a magas járőrt pécézte ki. Ő volt a megfigyelő, az, aki először veszi észre az ellenséget, és figyelmezteti társait; aki elsőnek lő, hogy a többieknek legyen ideje a megfelelő támadási pozícióba beállni. És ő volt a legveszélyesebb is, magassága és gyorsasága révén könnyen megvédhette magát, ugyanakkor pillanatok alatt tüzelőállásba fordulhatott, ha a társait megtámadták. Maraklov gyorsan a radarképernyőre hozta a magasban járőröző F-16-ost, és tíz mérföldes távolságból kilőtte az első AA-13-at.

– Rakétaindítás! – kiabálta Duncan, mikor radarfigyelmeztetője életre kelt. – Ellenőrizték a szárnyfékeket, manőverre felkészülni, csípjétek...

– Látom a rakétát – ordította John „Cock” Corcoran, a Dragon Öt-Nyolc pilótája. – Tizenkét órám van...

Corcoran zavarókat lökött a levegőbe, hogy becsapja a rakétát, bekapcsolta az F-16-os fékszárnyait, a magasba ugrott, hogy a nyomába robogó rakéta valamennyit elveszítsen az energiájából. Az AA-13 a zavarókra tapadt, szinte belerepült az alumíniumcsíkok felhőjébe, de aztán visszaállt az eredeti célpontra, irányt változtatott, és amikor a zavarófelhő széteszlott, a magasba rohanó F-16-os után fordult.

Addigra szilárdtüzelésű üzemanyaga kiegészült, és a rakéta csendesén vitorlázott a cél felé, minden másodpercben veszített a sebességéből. Az F-16-os újabb zavarófelhőt pumpált a levegőbe, és egyenesen lebukott. Az AA-13 újra pontosan bemérte a zavarókat, átrobogott a felhőn és felrobbant.

Az F-16-os pilótájának csak néhány másodpercébe került ez az elterelő manőver, de ennyi is elég volt, hogy a közte és a DreamStar közötti tíz mérföldes távolság kettőre csökkenjen. Maraklov pontosan tudta, hogy az F-16-os elég gyorsan manőverezik ahhoz, hogy kikerüljön egy szovjet rakétát, de ugyanez a manőver emésztette fel a pilóta koncentrációs képességét, komoly fizikai megterhelést jelentett – a kifejezetten bonyolult manőverezés során az F-16-os pilótáinál gyakran előfordult a néhány másodperces eszméletvesztés. Maraklov abban reménykedett, hogy minél keményebben meg kell küzdenie az amerikainak a rakétával, annál könnyebben esik áldozatul a következő támadásnak.

És igaza volt. Az F-16-os egy kemény hajtúkanyar után még fejfelé süllyedt, legalább három G-s erő nyomta. A pozitív G-erő esetében a vér kiszáll az agyból, és gyakran elhomályosul a látás. A negatív G-erő viszont vért pumpál az agyba, vértolulást okoz és ennek hatása sokkal súlyosabb, mint a pillanatnyi tudatzavar. Egy pilótát hat vagy hét pozitív G-s nyomás már kikészít, negatív G erőnél elég két-három G is. Ez a pasas, gondolta Maraklov, a végsőkig merészkedett.

– Dragon Öt-Nyolc, bogár az egy órán, két mérföldre, alacsonyan – kiabálta az irányító.

Duncan hallotta a figyelmeztetést, az eget kémlelte. Megpillantotta a két kísérőpilótáját és az XF-34-est. Az előrenyilazott szárnyú vadászgép valami hihetetlen lőállást vett fel... ahelyett, hogy az orrát emelte volna a magasba, úgy emelkedett, mint egy helikopter: vízszintesen repült, és felfelé emelkedett. Amikor Corcoran közelébe érkezett, lelassított, szinte megállt a levegőben, az orra lassan emelkedett, „ránézett” a közeledő F-16-osra, tökéletesen megcélozta.

– Bandita tizenkét órán, Cock, tűnj el onnan! – kiabált Duncan. Későn. Corcorannak arra is alig volt ideje, hogy magához térjen a negatív G-nyomás okozta zavarodottságból, mikor észrevette maga előtt az XF-34 DreamStart. A Falcon megpróbált elpördülni, de a DreamStar követte; a pótszárnyak lefelé fordultak, a fegyvercső könnyedén követte az F-16-os minden mozdulatát, fordulását, ugrását; az ágyúcső egyetlen pillanatra sem vesztette el a célpontot. Mikor már csak egy mérföld választotta el egymástól a két gépet, Maraklov tüzet nyitott, ötven milliméteres lövedékek záporoztak az amerikai vadászgépre, végighasították a géptörzset, a pilótafülkétől a farokig, a pilótát a felrobbanó üzemanyag ölte meg.

– Az Öt-Nyolcat eltalálták – kiabálta Duncan. – Nincs ernyő!

Most értette meg teljes mélységében a Barrier parancsnok figyelmeztetését. Az XF-34 szabályosan megállt a levegőben, és úgy támadta meg Corcorant. Ilyet csak egy Harrier vagy egy helikopter képes megtenni.

De most az üldözőből üldözött lett. Gyakorlatilag nem volt sebessége, nevetségesen könnyű préda, gondolta Duncan. Kiválasztotta az AIM-132 rakétát, ráállt az XF-34-re, megvárta, amíg a rakéta megtalálja célt...

Egy szempillantás, és az XF-34 lapos fordulatot hajtott végre, szembekerült Duncannel, és tüzet nyitott. A meglepett Duncan balra fordult és süllyedni kezdett, a lehető legtávolabbra akart kerülni az ágyútűztől. Ötezer lábra zuhant, kipumpálta a zavarórakétákat és fémtékerceket, aztán keményen behúzta a kormányt és az égnek tört.

Az XF-34 már várta. Mikor Duncan a magasba emelte a gép orrát, hogy újra megtalálja a célpontot, látta, de már későn, hogy az orosz lőállásba helyezkedett. Duncan beindította az utánégést, vad csűrő forgásokat végzett, hogy megzavarja az oroszot...

– Tűnés, Dunk – kiabálta valaki. – Lee Berry a Dragon Öt-Kilenc fedélzetén. – Törj ki jobbra és tűnj el!

Duncan hallotta a lövedékek zúgását maga körül. A figyelmeztető kürt veszettül dudált, de esze ágában sem volt azzal tölteni az idejét, hogy megkeresi, mi hibásodott meg a gépen. Az utolsó süllyedő fordulat közepén megállt, jobbra rántotta a gépet, aztán felfelé pördült, a támadóját kereste, miközben arra várt, hogy visszanyerje a repülési sebességét.

Az XF-34 nyomtalanul eltűnt.

Duncan végre rákényszerítette magát, hogy a pilótafülke műszerfalaira figyeljen. Az OLAJNYOMÁS lámpa égett – eltalálták a motorházat. A fülkében nem volt füst, a tűzre figyelmeztető lámpák aludtak; még van annyi ideje, hogy visszamenjen Georgetownba, de az egymotoros gépnél az olajnyomás zavara landolj-amilyen-gyorsan-csak-tudsz helyzetet jelentett. – Barrier, itt Öt-Hét. Ég az olajnyomás lámpa – jelentette a parancsnoki rádión, miközben már északnak repült. – Irányítsatok Georgetownba.

– Értettem, Öt-Négy. Irány zéró-három-öt, a Georgetown repülőtér, egy-egy-öt tengeri mérföld. Emelkedés ahogy szükséges. Vészhelyzetben Bravó csatorna. A kereső-mentő csapatokat már értesítettem.

Duncan válaszképpen mérgesen csettintett a mikrofonba. Ezek már arra készülnek, hogy kihorgásszák a Karib-tengerből. Kösz.

Beállította a mikrofont. – Gold Flight jelentkezz. – Néma csend. – Berry, hol vagy? – Megint csak csend.

– Barrier, hol van az Öt-Kilenc?

– Nincs vele kapcsolat, Öt-Hét.

Te jószagú úristen, remegett Duncan. Az a pasas Berryt is elkapta.

Becsukta a szemét, és megpróbált nem gondolni két társára. De nem ment. Két órával korábban még együtt tervezgették a tengerparti nagymurit, és most a temetésüket kell megszerveznie.

A legutolsó pasas értette a dolgát, ismerte el Maraklov. Nagyon értette. Olyan gyorsan manőverezett, hogy egyszer sem tudta tisztességesen célba venni, bár biztosan megsértette a gépet, mert az nem folytatta az ütközetet. Maraklov a lövés után azonnal délre fordult, és Nicaragua irányába repült, hogy csatlakozzon a megrongált IL-76-oshoz, és a Kísérő Négyhez.

A DreamStar... az ő gépe... épségben volt, és maradt még egy AA-13-asa és kétszáz heveder muníció. Csak az üzemanyag okozott gondot. Nincs elegendő egy újabb F-16-ossal való mérkőzésre. Ha megérkezik Sebacóba, jó ha tizenöt percnyi tüzelőanyag lesz a tartályában.

– Kísérő Négy, itt Maraklov. Tizenötezer láb magasan közeledek a kötelékhez, húsz mérfölddel mögöttetek. A levegő tiszta. – Igaz, hogy három F-16-ost vetettek be, de a radarképernyője nem mutatott semmit. A harmadik biztos a vezérgéppel együtt vonult vissza.

A Négyes pilótája vette az adást. Az Iljusinnal együtt biztonságos magasságban szállt, de a szállítógép egyre rosszabb állapotban volt. – Közeledhet. Kamenyev kapitány szerint az Iljusin bizonytalan, nem biztos, hogy landolni lehet vele. Pillanatnyilag épp a katapultálásra készíti fel a legénységét.

– Értettem.

Úgy látszik a játszmának vége. Nem valószínű, hogy az amerikaiak újabb fényképfelvételeket készítenének Sebacóról. Legközelebb már bombázóval érkeznek; F/A-18-as vadászbombázót, vagy egy B-52-est – olyat, mint az Old Dog volt – küldenek. Ezeknek nem jelent gondot áttörni a nicaraguai légvédelmen, és akkor porig rombolják Sebacót. Érdemes egyáltalán odarepülnie – vagy egyáltalán Nicaraguába vinni a gépét?

Maraklov végigkutatatta a DreamStar adott helyzetéhez képest számba jöhető leszállási pontokat: Belize, Costa Rica, a partmenti kolumbiai szigetek. Mindegyiknek magányos leszállópályái voltak, ott üzemanyagot is szerezhetne.

Az amerikaiak megsemmisítenék a DreamStart, ez már biztos, és az oroszok nem képesek ebben megakadályozni őket. Akkor miért ne ő védje meg a saját gépét? Egyébként is, ha senki sem tudja, hol a DreamStar, akkor nagyobb esélye van, hogy eljuttathatja Oroszországba...

...Vagy bárhová. Legyünk gyakorlatiasak, félre a szentimentalizmussal, mondta magának. A DreamStar kereskedelmi áru, nem igaz? Alku tárgya, ha ennyire aggasztja, hogy mi történik a Szovjetunióban, akkor talán nem a legjobb választás, ha odaviszi a gépet. Az amerikaiak, Elliott és a többiek kemény árat fizetnének, hogy visszakapják a DreamStart – annyit legalábbis, hogy Maraklov végre úgy élhessen mint egy... egy amerikai.

A figyelmeztető hangok gyors egymásutánban érkeztek. Rájött, jó néhány perc eltelt azóta, hogy utoljára az eget kémlelte. Két másodperces keresést rendelt el, és azonnal megtalálta a repülőt, közvetlenül maga alatt, iszonyatos sebességgel közeledett.

– Figyelmeztetés, célpont alattunk... – Közben megszólalt a rakétaindítást jelző vészszkizülék. Radarvezérlésű rakéta a levegőben. – Kísérő Négy, jobbra törj ki, bogár öt órán, alacsonyan...

Az Kísérő Négy zavaró felhőt lőtt ki, orral előre mélyen lebukott, de a légicsatában szerzett sérülés miatt nem volt elég gyors. A Scorpion rakéta egyenesen a pilótafülke mennyezetébe csapódott; az utolsó MIG-29-es felrobbant és a tengerbe zuhant.

A DreamStarnak nem volt zavaró és elektronikus védelmi berendezése, viszont manőverezési képessége felért a Scorpionnal. Maraklov teljes erejével a semmiből

előbukkanó F-16-os ellen fordult. Szemtől szembe találta magát a Scorpionnal, pillanatokkal a becsapódás előtt...

A terv kis híján tökéletesen bevált, mondta magában Berry. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy az XF-34 miért győzhette le őket olyan könnyedén ha beleolvashatott az AWACS adatközlítésébe, akkor tudhatta, mikor és honnan kell várnia a támadást. Berry ezért elhatározta, eltűnik az AWACS szeme elől – kikapcsolta a rádióját, az adatközlítőt, és egészen az óceánig lehúzta magát. Könnyű dolga volt észrevétlenül megközelíteni az orosz gépet, a tengerszint magasságából egyenesen alárepült, úgy emelkedett; a támadó radarral kiválasztotta a két vadászgépet és kioldotta a rakétáit.

Az első vadászgépet tankönyvekbe illő pontossággal találta el, a második AMRAAM-mal azonban valami baj történhetett. Egyenesen a cél felé röppent, de a rakétafej robbanás nélkül húzott el az XF-34 mellett. Berry bekapcsolta a rádióját és az adatközlítőt.

– Barrier, itt Öt-Kilenc, kilöttem egy MIG-et.

– Öt-Kilenc, itt Barrier irányító... Értettem... – érkezett a zavart válasz. Kell segítség?

– Berry, hol a fenében vagy? – érdeklődött Duncan, azzal sem törődve, hogy félbeszakítja az irányítót.

– Szemtől szembe az ellopott vadászgéppel – válaszolta Berry. – Elkapom. – Az utolsó, megmaradt vadászgép adatközlítő rajzolta képe a szeme előtt lebegett – a sebessége kevesebb mint háromszáz csomóra süllyedt. Berry kiválasztott egy AIM-132-est, az infravörös célzógyűrű fonálkeresztjét a célra állította. Nem volt nehéz dolga. A rakéta számítógépe jelentette, hogy nyomon van...

Berry túl későn vette észre, hogy vészesen lecsökkent közte és kiszemelt célpontja között a távolság. A DreamStar hirtelen éles fordulattal lebukott, hogy kikerülje a Scorpion; a manőver olyan gyors volt, hogy Berry azt hitte a vadászgép előre tartó mozgása leállt. Az egyetlen figyelmeztetés a fonálkereszt alatt egyre növekvő fekete folt majd a váratlan LÖVÉS kijelző a feje feletti műszerfalán. Mire jobb hüvelykujával megnyomta a fegyverkioldó gombot, a DreamStar Mach egyes sebességgel elhúzott, és közben lőtt. A húsz milliméteres lövedékek elhibázták a pilótafülkét, viszont eltalálták a géptörzset és a motorházat. TŰZ, KATAPULTÁLNI jelezték a műszerek, a fülkét pedig fekete füst árasztotta el. Berry még kaparászva kereste a katapult gombot, amikor az első tűzhullám elérte a kabint.

– Vészjelzés érkezik az Öt-Kilenc utolsó észlelt tartózkodási helyéről – jelentette az irányító Elliottnak. A tábornok hallotta a fedélzeti rádió halk kattogását, az irányító a kommunikációs központnak továbbította az adatokat, amiket az aztán a kereső-mentő gépnek közvetít Guantanamo és Puerto Rico haditengerészeti kikötőibe.

– A Dragon Öt-Hét talán megmenekül, uram – jelentette az irányító. Már Georgetown közelében jár.

– A Dragon Hat-Zéró kötelék három géppel tíz percen belül az állomásnál lesz – közölte a harmadik irányító. – Magas CAP-on legyenek!

Elliott azóta ki sem nyitotta a száját, hogy a harmadik F-16-ot találat érte. Tehetetlenül nézte, hogy a DreamStar a sérült Iljusinnal együtt dél felé repül.

– A szovjet gép kikerült a hatókörünkből – jelentette Marsch. – Próbáljak úgy állni, hogy a kapcsolat fennmaradjon? – Válasz nem érkezett. Elliott összeszorította a szemét, amikor a számítógép képernyő sarkában kimerevedett az XF-34 USSR; a gép elrepült. – Uram!

– Hallottam, ezredes – válaszolta Elliott. – Hallottam, mit mondott. Addig maradunk az Öt-Kilenc lokátor jelzésénél, amíg megérkezik az Osprey, és felszedi. Vigye az utántöltőt délre, szervezze meg az utántöltést, ha szükséges. A Dragon Hat-Zéró is vegyen fel üzemanyagot, és fedezzenek minket, amíg el nem hagyjuk a terepet.

– Tovább kergeti az XF-34-et? – Marschban fortyogott a méreg. – Még van három vadászgépünk a levegőben, és három a földön – esetleg még ma reggel elveszíthetjük az egész rajt. Ahogy a reklám mondja: „mi többet végzünk reggel kilencig, mint a legtöbb ember egész nap...”.

– Hagyja abba, ezredes. – Elliott még ahhoz is túl fáradt volt, hogy visszautasítsa az ezredes keserű vádjait. – Ha keresi magának a bajt... Ó, a fenébe, egy pilótánk a vízben van. Biztosítsa, hogy amilyen hamar csak lehet kihalásszák. Oké?

– Emlékeztethetem a tábornok urat, hogy több pilótánk apró darabkákban lebeg a vízben. Három pilótánk a túlerő elleni küzdelem során veszítette el az életét. És mi célból? Egy tetves gép miatt, ami már amúgy is az oroszok kezében van.

– Csak azzal törődjön, hogy azt a fiút kiszedjék a vízből, ezredes.

Marsch Elliotttra bámult, aztán megfordult, és az interfonon keresztül kiadta a parancsokat. Elliott összegörnyedve ücsörgött a magas támlájú irányítói székben. Vakon bámulta a főműszerfalat. Semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, hogy hat F-16-osból ötöt kilőtték, három pilóta meghalt. Igaz, felfedték az oroszok valódi szándékait, de megdöbbentő árat fizettek érte. És most döntenie kellett, mit csináljon? Lehet, hogy a DreamStar visszament Nicaraguába, de az biztos, nem marad ott sokáig. Feltankol, megszervezi a következő kísérőrajt és újra próbálkozik – közben az amerikai csapat ötvenszázalékos veszteséget szenvedett, tehát Maraklov esélyei hihetetlenül megnöttek.

Elliott benyomta a fedélzeti rádió gombját. – Kommunikáció, itt Elliott. Biztonságos műholdkapcsolatot kérek a vezérkarral, minél hamarabb. A légierőket is kapcsolja a vonalba, Curtis tábornokot személyesen; valószínűleg a transponder kiló hét csatornán találja. A vezérkart is erre a csatornára kapcsolja, ha lehetséges.

– Igen, uram. Kiló hét él. Pár percen belül kapcsolom a kért feleket.

A bevetés keserű szájjal ért véget, de a célját elérte, most mindegy, milyen áron, de észlelték és meghátrálásra kényszerítették az XF-34-et. Egy kérdés azonban még válaszra várt: az ár, amit Elliott fizetett azért, hogy leleplezze az oroszokat, nem túl magas-e? Vajon az Egyesült Államok elnöke elfogadja? És mit fog tenni?

Maraklov Nicaragua mocsaras, északkeleti tájai felett ötezer láb magasan repült; a sérült Iljusin-76 AWACS legénysége egyenként ugrott ki a gépből. A gép annyira kiszámíthatatlanná vált, hogy szó sem lehetett landolásról. Úgy döntöttek, hogy a repülőgép a mocsár közé zuhanjon, miután a legénység elhagyta a fedélzetet. Az Iljusin alacsony balfordulatot vett, a pilótának így elég ideje maradt, hogy az ajtóhoz fusson, és kiugorjon. Maraklov elektronikus műszerekkel mérte és feljegyezte a pilóták kiugrási és földet érési helyét. A még mindig füstölgő hatalmas szállító gép folytatta a balkanyart, az óceán felé fordult, és fél mérföldre a parttól belezuhant a vízbe.

Eredetileg abban reménykedtek, hogy a gépet viszonylag épségben szerezhetik vissza, nem veszik kárba a drága fedélzeti elektronika, de nem számoltak a súlyos károkkal és szerkezeti meghibásodásokkal. A gép viszonylag puhán hasalt a vízre, de a meggyengült törzs balzafaként roppant össze. Maraklov utoljára még látta a pörgőforgó szárnyakat, aztán mindent elnyelt az óceán.

– Irányító, itt Zavtra – Maraklov bement a pilóták pozícióját, és megadta az IL süllyedési helyét. – Az Iljusin elsüllyedt. Közölje a becsapódási adatokat a haditengerészettel. Azonnali landolási engedélyt kérek.

– Engedélyezem, Zavtra – válaszolta angolul az irányító. – Most már rengeteg a szabad hely.

A keserű válasz megerősítette Maraklov félelmét. Sebaco gyakorlatilag védtelen. Az összes MIG-et kilőtték – csak azok maradtak, amiket a nicaraguai légvédelemtől kaptak

kölcsön, és talán néhány Suhoj-24 vadászbombázó. Sebacóban már nem volt orosz pilóta, be kellett érniük a rosszul kiképzett nicaraguai és kubai pilótákkal.

Mikor megközelítette Sebacót, észrevette, légvédelmi ágyúk torlaszolják el a kifutópálya végét. Homokzsákokat hánytak egymásra, a bunkert vashulladékkal támasztották meg, de ez csak a tűzér látási viszonyait rontotta, és mozgékonyágát akadályozta. Ezeket nem lehet semmire sem használni.

Tretyak és az emberei olyan régóta éltek elszigetelve itt, ezen az átokföldön, hogy fogalmuk sem volt már arról, hogy mi is vár rájuk.

Bármi is, Maraklov eltökélte, a többiek szűk látóköre miatt nem fogja végveszélybe sodorni a DreamStart.

Brooks Katonai Kórház, San Antonio, Texas, USA

1996. június 20., szombat

McLanahan nyugtalan álmából egy kéz rázza fel. – McLanahan ezredes! Ezredes!

Wendy Tork orvosa. Az arca nyúzott. Patrick szíve örülten dörömbölt, rémülten ugrott talpra. A nővére levette Wendy torkáról a műanyag légcsővet, a mütösök hordágyat gurítottak a szobába. – Wendy...?

A doktor tiltakozva felemelte a kezét. – Nincs semmi baja, ezredes, legalábbis egyelőre. – Elhallgatott, a kórlapot tanulmányozta. – A tüdőszöveten kiterjedt sérülés... szükséges lehet a pneumonectómia. Aligha halogathatjuk tovább.

Patrick dermedten nézte, hogy a mütösök a hordágyra emelik a feleségét, és rákapcsolják a hordozható lélegeztetőt. – Mennyi ideig tart?

– Több órán át. Javaslom, addig menjen haza és pihenjen. Reggelig úgysem tudunk semmi biztosat.

– Ha bármi történne, hívjon fel.

– Természetesen. – A doktor a hordágy után sietett.

Kimerítő volt a kétnapos virrasztás Wendy ágya mellett, miközben arra várt, hogy az asszony visszanyerje az öntudatát. Patrick jóformán magánkívül támolgott ki az intenzív osztályról, végigment a kihalt folyosón, a kijáratot kereste.

A légbalesetek áldozatai rendszerint nem élik túl a történeteket, az emberi szervezetet egyszerűen nem olyannak tervezték, hogy elviselje a zuhanó gép becsapódási erejét. Az orvosok és ápolónők keményen, szakszerűen dolgoztak, de úgy nézett ki, hogy csupán a családnak, a hozzátartozóknak akarják bebizonyítani, hogy a légierők minden lehetségesei megtesz, miközben az elkerülhetetlenre készíti fel a rokonokat. Ez látszott ezen a nyomorult orvoson is. Szemlátomást legfontosabb feladatának a hozzátartozók megnyugtatását tartotta, és nem azt, hogy megmentse Wendyt...

McLanahan hirtelen megállt a folyosó közepén. Most vette észre, hogy szinte rohant, elviharzott a nővérek és betegek mellett, miközben az öklével hadonászott. Uralkodj magadon, McLanahan, lassíts. Most nincs szükség botrányra.

Egy nyitott ajtó előtt haladt el, bent szólt a tévé. A „légierő” szó megütötte a fülét. Megállt, és hallgatózott.

„...ma nem fűztek kommentárt a mexikói hírügynökség jelentéséhez, amely szerint a Karib-tenger térségében, Kubától délre szovjet vadászbombázók lelőtték az amerikai légierők gépeit. A Pentagon csak annyit erősített meg, hogy amerikai katonai repülőgépek rutin hadgyakorlatot tartottak a térségben, és ezeket a gépeket zaklatták a szovjet, nicaraguai és

kubai katonai repülő. A légierők nyilatkozata szerint a gépek az egyhónapos Tropical Thunder fedőnevű, évi közös hadgyakorlaton vettek részt...

McLanahan azonnal egy telefont keresett. Valóban létezett Tropical Thunder nevű közös hadgyakorlat, de ott csak néhány hadihajó, pár szállítórepülő vett részt, és rendszerint az Államokban, vagy Panamában tartották. Amit most hallott, annak valamilyen formában köze van a DreamStarhoz.

Megtalálta a telefont, kérte a bázis operátort, aki a dreamlandi parancsnoki számot kapcsolta.

– Parancsnoki poszt, Valentine kapitány.

– Kurt, itt McLanahan ezredes...

– Igen uram – válaszolta a rangidős irányító. – Elliott tábornok már várja a hívását. Tud egy kicsit várni?

– Igen, de ez nem biztonságos vonal.

– Értem. Várjon. – Kattogás, digitális tárcsahangok a háttérben; aztán: – Barrier, Charlie egy, beszélhetsz. Várok.

A HAWC parancsnokság UHF vagy műholdas kapcsolatot létesített egy hajóval, vagy repülőgéppel. McLanahan először a dreamlandi hívójelével akart bemutatkozni, de ez a pasas biztos nem tudná mire vélni a dolgot. – Barrier, itt McLanahan ezredes. Kapcsolja Elliott tábornokot, legyen szíves.

– Várjon, uram.

Rövid szünet, aztán Elliott morgó hangja: – Patrick! Hogy van Wendy?

– Még mindig kritikus az állapota. Talán ma este megoperálják.

– Tudod, hogy mindannyian aggódunk érte.... És te hogy vagy?

– Megvagyok... Láttam a híradót...

– Tudom, melyik történet ragadta meg a figyelmedet – szakította félbe Elliott. – Meg kellene beszélnünk. Ha úgy gondolod, menj Kellybe, az ottani parancsnoki posztra. Majd meghagyom, hogyan léphetsz közvetlen kapcsolatba velem.

– Amint lehet, megyek...

– Figyelj, Patrick. Ez nem kötelező. Ha úgy érzed, hogy most nem hagyhatod el...

– Wendyről még jó néhány óráig semmit sem fogok megtudni...

Gyorsan zajlanak az események, gondolta. Fogalma sem volt róla, milyen járművön lehet most Elliott – nagyon valószínű, hogy valamelyik fedélzeti parancsnoki poszton, ahonnan széles körű katonai erőket mozgathat és irányíthat. A legvalószínűbb, hogy a helyszínen van, ahol a ma reggeli érthetetlen események történtek.

De magára hagyhatja most Wendyt? Ha tudna beszélni, biztos azt mondaná, hogy most is, dacára annak hogy a DreamStar az ellenség kezébe került, még mindig ő a projekt kulcsembere. Ott a helye azok között, akik vissza akarják szerezni a DreamStart; felesleges itt önsajnálattal közepette a kezeit tördelnie... – egy fél órán belül ott vagyok, uram.

– Várom a hívást. Barrier kilépett.

McLanahan visszasietett az intenzív osztály nővérszobájába, egy papírfecni felírta a telefonszámát. Mikor az ügyeletes nővér belépett, odaadta neki, azzal, ha bármilyen változás állna be Wendy állapotában, azonnal értesítést kér. – Az irányítónak mindent mondjon el. Ez a parancsnoki szám...

– Sajnálom uram, de csak személyesen tarthatjuk önnel a kapcsolatot. Nem hagyhatunk üzeneteket...

– Akkor hívja ide a főnökét. Elegendem van már abból, hogy itt mindenki meg akarja szabni, mit tehetek és mit nem. Érthető?

A nővér kivette a kezéből a cetlit. – Majd én elintézem, uram.

– Köszönöm. Ne feledje, bármilyen változás...

Sebaco légitámaszpont, Nicaragua

1996. június 20., szombat

Maraklov felébredt. Életében így még nem fájt a feje. A legkisebb rezdülésre, a szobába beszivárgó legapróbb fényre is hasogatni kezdett. Forgott vele a világ. A szokásos kiszáradás. Az volt az érzése, száraz vattával tömték ki a száját, mintha másnapos lenne, Az ANTARES kapcsolat rengeteg nedvességet és ásványi sót vont el a szervezetéből, hogy létrehozassa a számítógépes neuron kapcsolatot. Ettől a rosszullet; ennyire még soha nem készült ki. Most fordult elő másodszor, hogy eszméletlen állapotban emelték ki a fölkéből. Nagyon idegesítő. Ügy döntött, nem erőlteti a dolgokat, nyugton marad, fekszik, becsukja a szemét és megpróbálja legyűrni a fájdalmat.

Pár perccel később hangokat és lépéseket hallott. Oroszul beszéltek. Még csak nem is kopogtattak, egyszerűen rányitották az ajtót. Maraklov úgy tett, mintha aludna.

– Ez az a híres pilóta? – kérdezte az egyik hang.

– A mai nap után ki tudja már – válaszolta a másik. – ő az egyetlen, aki a hat gép közül megmaradt. Vagy ügyes és szerencsés, vagy hagyta, hogy a többiek helyette is vásárra vigyék a bőrüket.

– Ellenőrizd a karját, a pulzusát, és adj be neki tíz köbcenti... Maraklov nem értette a szót, – ha nincs magánál.

Tíz köbcenti...? Maraklov tapasztalt ember módjára megmerevítette a karját, érezte a bal vénájába szűrt tüt. Gyorsan kinyitotta a szemét. Tiszta folyadékkal teli műanyag palack lógott a feje felett, a bal oldalon. A bal karját gipszlaphoz kötözték, intravénás cső vezetett a könyökhajlatába. Fehér köpenyes alak, és épp befecskendez valamit a műanyag palackba...

– Hé, Kari, felébredt...

Maraklov maga sem hitte volna, hogy még ennyi erő szorult belé – a mellkasáig húzta a lábát, balra fordult, a tüt tartó férfit vette célba, és teljes erejéből belerúgott. A férfi hátratántorodott, nekiesett a távolabbi falnak, lecsúszott a padlóra.

– Nyugi, nyugi... –. A második férfi Maraklovra vetette magát, megpróbálta kezét-lábát leszorítani. Maraklov a kemény műanyag palackkal fejbe vágta. Az még mindig küzdött, de már lankadó erővel. Maraklov felült, erőt vett a szédülésén, elgurult a második támadó elöl, és felállt. A szoba hintázni kezdett. Féltérden ereszkedett, hogy visszanyerje az egyensúlyát.

Hátulról hirtelen két kar szorította le a kezét. – Iván, elkaptam, adj neki...

Maraklov lehajtotta a fejét, és hirtelen mozdulattal, teljes erővel hátrarántotta. Hallotta a csontok és porcok recsegését, telibe találta támadója orrát. Még mindig féltérden az ágynak támaszkodott, és hátralökte a pasast; az a hátára zuhant. Maraklov elgurult tőle és torkon vágta. Talált egy széket, azt maga és a második támadó között forgatta – részben önvédelemből, részben hogy legyen mire támaszkodnia.

A második férfit kicsinálta. – *Sztoj, sztoj* – motyogta, és megadóan felemelte a kezét. Maraklov ezt az embert eddig még soha nem látta.

Hirtelen kivágódott a szobaajtó, Musi Zajkov és két KGB-őr lépett be. A fegyvereiket csőre töltve tartották maguk előtt. Musi volt az első. Körbenézett. – Maraklov ezredes, jól van? – Látta, a férfi bal karjából csepeg a vér, vállához emelte a puskát és az egyik örré nézett. – *Pazavetya vracsa*. Hívja az orvost. Gyorsan! – Maraklovhoz lépett, az éjjeliszekrényről levett egy törülközőt, és az intravénás tű helyére szorította.

– Mi történt, ezredes?

– Ezek az emberek... ezelőtt sosem láttam őket... valamit be akartak adni...

Zajkov bekötözte Maraklov karját és visszasegítette az ágyba. A férfi a párnákra rogyott, Musi pedig a két fehérköpenyes felé fordult. Azt, amelyik elvesztette az eszméletét az egyik KGB-s ellenőrizte.

– Kari Rodovnyin – jelentette. – Csúnyán megsérült.

Musi most a másodikat nézte. – Mit keres itt, Boroscselvis?

– Be kellett adnom egy injekciót – magyarázta a kórházi szolga.

Ellenőriztük az intravénás tűt, és az ásványi sójához akartunk kiegészítőt adni, amikor ez a dühöngő örült ránk támadt.

– Megtaláltam az injekciós tűt, hadnagy – jelentette az egyik KGB-s. – Még tele van.

– Ezt is, meg a műanyag palackot is vigye az elsősegély-szolgálatra – parancsolta Zajkov.

– Elemeztesse. Tudni akarom, mi van benne. Boroscselvis, letartóztatom. Őt és Rodovnyint vigyék a zárkába.

Zajkov újra Maraklovhoz fordult, már több napja nem találkoztak, mert a férfit lefoglalta a kubai útra való készülődés – és az igazsághoz tartozik, nem is számított a viszontlátásra. Rövid ideig voltak távol, de a férfin végbement változás megdöbbentette. Megöregedett, megaszalódott, sápadt bőre a járomcsontjára feszült, a szeme karikás, a haja megritkult. Andrej...

Érezte, hogy a férfi teste megmerevedik. Döbbenet bámulta Musit. – Janet?

Musi elcsodálkozott. Janet? Valahonnan ismerős a név, erősen gondolkodott, de nem jött rá az összefüggésre. Persze, biztos valaki, akit Andrej Amerikában ismert meg. – Andrej, Musi Zajkov vagyok.

Megnyalta kicserepesedett ajkait. Lassan kitisztult a szeme, már a lányt, és nem a mögötte álló árnyalakot nézte. Megismerte. – Musi...?

– Igen. Nyugodj meg, most már minden rendben lesz.

Maraklov elengedte magát, a párnára hanyatlott. Kapkodva szedte a levegőt. – Víz! – Zajkov a poharába töltött egy kis langyos vizet és megitta, aztán törülközővel letörölte a férfi arcáról és mellkasáról az izzadságot.

– Mi történt?

– Nem tudom. Arra ébredtem, ez a két alak valamit az intravénás lötytybe akar tölteni. Azt hiszem megijedtem.

– Én is így gondolom – Zajkov arcán kényszeredett mosoly ült. – Kis híján megölted Rodovnyint. A fecskendőt és az oldatot elküldtem analízisre, Rodovnyin és Boroscselvis pedig őrizetben vannak. A doktor azt mondja, ő rendelte el az intravénás táplálást. Engem nem tájékoztattak róla.

Maraklov fájdalmas nehezen feltornászta magát, mélyeket lélegzett, igyekezett visszanyerni az egyensúlyát. Mérgeesen nézett Zajkovra. – Nem akarom, hogy intravénásan tápláljanak.

– Az orvos nyilván szükségesnek látta, annyira kiszáradtál...

– Azt mondom, nincs több intravénás injekció. – Óvatosan felállt, próbálgatta az erejét. Musit megdöbbentette a test látványa. Legalább hét kilót veszített azóta, hogy utoljára meztelenül látta. A bordái kilógtak, egykor kemény, feszes izmai most csomósan tapadtak a csontjaihoz. – Csak pihenésre, vitaminokra és vízre van szükségem – magyarázta Maraklov. – Azelőtt nem volt intravénás táplálás.

– És nem is voltál ilyen gebe, Andrej. Talán az orvosnak igaza volt...

Azért vagyok sovány, mert pocsek itt a kaja. A KGB még nem hallott a marhasültről? Errefelé az egyetlen protein a csirke meg a bab. Vegasban öt dolcsiért ekkora sültet kaphattál. Fillérekért betegre zabálhattad magadat...

Az éjjeliszekrénynek támaszkodva hallgatott. – Vegas – morogta –, mintha száz éve lett volna. – Pedig csak néhány napja, hogy elhagyta.

– Las Vegas többé nem a te világod, Andrej. Ami azt illeti, soha nem is volt.

– Akkor mi az én világom? Hol az én világom? Mikor élhetem végre a saját életemet? A Szovjetunióban? De hiszen mind a ketten tudjuk, az nem az én életem lesz...

Musi hallott már ilyet máskor is, de nem hitte volna, hogy olyan tapasztalt, tehetséges profi mint Maraklov ezredes, ezzel a szöveggel áll elő. Nem egyszerűen a gép okozta rosszulát beszélt a férfiből. A köpönyegforgatók, árulók, kettős ügynökök, informátorok, de még a hosszú ideig túszként fogva tartottak között is, akik azonosultak fogva tartóikkal, gyakorta hallott ilyen mondatokat. A tökéletes magányosság a legerősebb embert is megpróbálja; az az érzés, hogy senkiben nem lehet megbízni, hogy senki egy krajcárnyit sem törődik veled, hogy senkinek nem kellesz igazán. De Andrej Maraklov helyzete különbözött ezekétől, ő szovjet ügynök, aki úgy tett, mintha amerikai lenne – két amerikai, egy fiú és egy férfi. És most el kell búcsúznia ettől az élettől, és visszatérni egy furcsa, új világba, amiről mindenki azt tartotta, valójában oda tartozik; oda is tartozott mindig; de idegenként mozgott, legalább annyira, mint amikor fiatalemberként először találta szembe magát Amerikával.

Musi Zajkov a Connecticut Akadémián végzett. Akkor azt a feladatot kapta, segítse az újrabeilleszkedésbe a visszatérő ügynököket, és természetesen tartsa őket szigorú megfigyelés alatt. Kiképezték ezekre a férfiakra és nőkre. Elemezte érzelmeiket, kiderítette, mennyire őrizték meg lojalitásukat, mennyiben ragaszkodnak új életformájukhoz. Az emberek mindig mások, de érzelmi hullámzásaik azonosak voltak. Abban reménykedett, Andrej más lesz, erősebb, kiegyensúlyozottabb. Tévedett. Reménytelenség, paranoia, düh, magányosság és impotencia kísértette a férfit – mindegyik jellegzetes tünet.

Az intravénás folyadékot természetesen elemeztetni fogja – és valószínűleg kiderül, semmi mérgező anyagot nem kevertek bele. Rodovnyinnal és Boroscselvissel sem lesz semmi baj.

Maraklov már korábban is panaszkodott az ételre. Ez is jellemző a visszatérőkre. Nem tetszett neki a szovjetek munkaritmusa, a szerelők lassúsága, képzetlensége, morgott a szovjet kormány tehetetlensége miatt, ágált a katonai vezetés ellen, a ruhái nem tetszettek, utálta a vizet és a környezetét. Állandóan a múltjáról beszélt, összehasonlítgatott, de ez is megszokott jelenség volt. Sajnos ugyanígy az erőszak is.

A Connecticut Akadémián az instruktorai azt tanácsolták, hogy a lehető legszorosabb, mély emberi kapcsolat kiépítésére törekedjen a repatriáltakkal, mert ennek függvényében alakul azok beilleszkedési készsége, képessége. A szoros érzelmi kötelék azonban nemcsak pozitív lehetett, gyakran az ellenkezőjére fordult. Az „irányító” sokszor vált a repatriált alany dühének és kétségbeesésének céltáblájává, vagy szeretetének és bizalmának egyetlen letéteményesévé. A mostani helyzetben jobb lett volna Maraklov szerelme – és Musi csak remélni tudta, nem kell elviselnie a pilóta gyűlöletét is.

Néhány perce egyre csak a Connecticut Akadémia járt az eszében. Vajon mi hozhatta fel benne az emlékeket, kérdezte magától a lány. Az elmúlt években egyáltalán nem gondolt az intézményre. Mi olyan fontos azon a helyen... ?

– Andrej, kérlek, higgy nekem – mondta. – A hazád visszavár. Szükségük van rád. Vadonatúj, sosemvolt katonák kiképzője leszel. Tisztelni és becsülni fognak, bárhová mész. És ennek semmi köze ehhez a géphez itt. A katonai titkok a legmúlandóbbak. Az erőd, a bátorságod, a merészséged, eltökéltséged és hazaszereteted tesz téged az emberek szemében hőssé. Nem pedig egy repülőgép.

– Marhaság – fordult el tőle a férfi. – Azért kellek, amit tudok, és nem azért, amilyennek állítólag tartanak.

– Ez csak részben igaz – érvelt Musi. – Persze hogy fontos a megszerzett tudásod, sőt nemzetvédelmünk szempontjából életbe vágó. Természetes, amikor hazajössz, elsősorban erre lesznek kíváncsiak. De embernek és orosznak lenni nemcsak ennyit jelent. – Maraklov vállára tette a kezét. – Én be tudom neked bizonyítani, Andrej.

– Hogyan?

– Gyere velem haza. Most. Azonnal. Hagyd itt a gépet...

Maraklov megpördült. – Hagyjam itt? Itt?

– Gyilkolod magad, amikor repülsz velem. Nézz magadra. Kiszív ez az elektronikus parazita. Meg fog ölni. Hagyd itt. Kérhetem, hogy azonnal jöjjenek értünk. Reggelre már Moszkvában lennénk. Vedd ki a gépből, amire szükséged van – a számítógépeket, diagramokat, memóriákat, magnószalagokat. Vagy ne hozzá semmit. A gép a KGB kezében van. Gyere velem haza a Szovjetunióba, és megígérem, hősként fognak ünnepelni. Hiszen az is vagy, nemzeti hős.

A lányra bámult, szemlátomást elgondolkodtatták a szavai. Lassan megérteti az üzenetet, reménykedett Musi. Végre hinni kezd neki...

– Tehát erről van szó – mondta Maraklov. – Nem hiszed, hogy el tudom szállítani. Erről van szó, nem igaz? A Politikai Bizottság nem hiszi, hogy haza tudom vinni a DreamStart...

– Nem, Andrej, egyáltalán nem...

– Nem akarják, hogy még egyszer a DreamStar pilótafülkéjébe üljek – folytatta mérgesen. – Soha nem is akarták. De én hoztam ide. Most meg arra gondolnak, hogy leváltak, megszabadulnak tőlem. Te meg azt szeretnéd, hogy menjek vissza azonnal. Hozd őt haza, még mielőtt összecuklik. Szedj ki mindent a fejéből, mert szeszélyeskedik. Erről van szó, igaz?

– Nem! Tudod, hogy nem...

– Hölgyem, remélem, egy darabban tudom innen kivinni a madarat. Mert nélkülem semmi esély sincs rá.

– Tudom, Andrej. Ha ki akarják juttatni innen a gépet, csak veled tehetik meg. A kérdés az, vajon akarják-e...

– Nem akarják, hogy elhagyja Nicaraguát?

– Andrej, kormányunk alkudozni próbált az amerikaiakkal. Azt állították, öt napon belül visszaszolgáltatják a gépet. És ugyanazon a napon amikor a megállapodás megszületett, rajtakaptak bennünket, hogy Kubába akarjuk csempészni. Az amerikaiak már nem hisznek nekünk. Te magad mondtad, itt védtelenek vagyunk. Ha az USA úgy dönt, lebombázhathatja a bázist. Pillanatnyilag az egyetlen járható útnak az látszik, ha visszaadjuk nekik a gépet.

– Egy nagy frászt... – Emlékezett, egy pillanatra neki is eszébe jutott ez a megoldás, de csak keserűségében, attól való félelmében, hogy mi vár rá „odahaza”. – Tudod te, min mentem keresztül? Tudod, mit tettem azért, hogy idehozzam a gépet? Az Amerikai Egyesült Államok Légierőjének legjobb pilótája voltam; a létező legtitkosabb telepen dolgoztam. Az isten verje meg, ha ott maradok, néhány év múlva én vezettem volna mindent. Igazgató lehettem volna. És ezt áldoztam fel azért, hogy biztonságban idehozhassam ezt a repülőt. Soha nem adom vissza...

A ruhásszekrényhez lépett, friss egyenruhát vett elő, és öltözni kezdett. – Beszélék a tábormokkal. Egy fenét, Moszkvával. Nem hiszem, hogy az amerikaiak megtámadják a bázist. De ha mégis, akkor elvihetjük máshova a DreamStart. Az USA vagy háborút üzen Közép-Amerikának, vagy nem támadja meg Sebacót. És nem fognak hadat üzeni egy gép miatt. – Felrántotta a csizmáját, és kirobogott a szobából.

Zajkov még hosszú percekig benn maradt. Kikészült, döntötte el magában. A vadászgépet a sajátjának tudta, és akár a hivatalos parancsokkal is szembeszáll, nem veszi figyelembe a politikai realitást, ha nem azt teszik a géppel, amit ő helyesnek lát. Paranoiás tüneteket is megfigyelt Maraklovon. Azt persze nem gondolta komolyan, hogy tényleg Nicaraguában hagyják a DreamStart, de abban bízott, szavai megnyugtatók az ezredest. És épp az ellenkezőjét érte el. Most biztos benne, a szovjet katonai vezetés elhajtja mint egy üres töltényhüvelyt (arra Musi nem gondolt, hogy amit Maraklov képzelt, abban talán igaza is lehet).

Mindent megtett hogy meggyőzze, bíznia kell a honfitársaiban. És most ez a legfontosabb. Az amerikai megtorlás fenyegető fellegként tornyosul a fejük felett; ebben a helyzetben a

vérszomjas, mindenre elszánt, elidegenedett Maraklov ezredes önmagára és a nicaraguai orosz személyzetre nézve is veszélyes.

Vagy visszajön közéjük, vagy meg kell semmisíteni.

Maraklov a parancsnoki poszthoz érkezett. Tretyak tábornok az irodájában a számítógépes terminál előtt ült, a félig teli képernyőt figyelte. – Beszélnem kell önnel, tábornok.

Tretyak felpillantott és egy székre mutatott. Maraklov nem is figyelt a mozdulatra. – Épp a ma reggeli incidensről készítek részletes jelentést – mondta Tretyak kimérten. – Öt gépet elveszítettünk. Életemben nem éreztem még olyan kétségbeesést, mint amikor az Iljusin lezuhant.

– Uram, azért jöttem, hogy az XF-34-esről beszéljünk – szakította félbe Maraklov. – Itt nincs biztonságban. Javaslom, amilyen gyorsan csak lehet, vigyük egy jobb rejtékhelyre, és készítsük fel az újabb útra!

Tretyak kis ideig még a képernyőt nézte, aztán Maraklov legnagyobb döbbenetére újra gépelni kezdett. – Maraklov ezredes, személy szerint ebben a pillanatban egyáltalán nem érdekel, mi történik a vadászgéppel – mondta anélkül, hogy felnézett volna a munkájából. – Hét emberemet és öt gépemet veszítettem el ma reggel, ennyit Afganisztánban négy év alatt sem áldoztam fel. Valószínűleg leszerelnek, és a nyugdíjam is veszélybe kerül. A maga csodagépének biztonsága már nem rajtam múlik. Nincs ugyanis mivel megvédenem.

A felhalmozott iratok közé nyúlt, kiválasztott egyet, és Maraklov elé lökte. – Itt van a parancsa, a KGB főnöke juttatta el hozzám. Felhatalmazzák, bármilyen szükséges akciót hajtson végre a gép védelmének és biztonságának érdekében. Már megérkezett az engedély, hogy leszálljon a Sandino repülőtérre Managuában; Aeroflot, tizenkettes hangár. Onnan elmehet Puerto Cabezasba, a központi átszállóhangárhoz. Fegyvereket is vihet magával. Már kiadtam az utasítást, töltsék meg a két tartályt, és a muníció is útban van. Úgy látszik, hirtelen sok szabad fegyverünk maradt. Mostantól kezdve minden felelősség az öné.

Maraklov felkapta az üzenetet. Hát igaz. Szinte korlátlan hatalmat kapott, hogy megvédje a DreamStart, amíg Kalinyin a Tanáccsal nem tisztázza a dolgokat. Bármit, hajókat, teherautókat, repülőket, fegyvereket és embereket biztosítanak, bármit, amire úgy érzi, szüksége lehet, csak a DreamStart ne érje baj. Izgalmas lehetőség, de tudta, ha veszít, komoly árat kell fizetnie – és nem pénzben.

Maraklov szinte sajnálta Tretyakot. Végre is olyasmi miatt váltották le, amiről nem tehetett. – Értettem, *szpaszíva*.

– Menjen ki ezredes – mondta Tretyak. – Most már megkapta, amiért jött.

– A tanácsát szeretném kérni – válaszolta gyorsan Maraklov. – Maga szerint hova kellene vinnem a Zavtrát?

Az öreg vadászpilóta meglepetten felpillantott. – A véleményemre kíváncsi?

Maraklov végre halvány szikráját látta a valamikori tűznek – élet költözött a tábornok szemébe. Tretyak akciót akart, mindegy, hogy mit, csak csinálhassa. – Örülök hogy megkérdezte, már magam is gondolkodtam a dolgon. – Tretyak megpördítette a széket, és egy pohár jeges vizet kínált Maraklovnak. – Nagyon, nagyon örülök, hogy megkérdezte.

Fehér Ház, Washington, USA

1996. június 20., szombat

Taylor elnök káromkodott. Washingtonban régen hallották a New England-i akcentust.

A teljes nemzetbiztonsági tanács jelen volt a fehér házbeli, kora esti megbeszélésen. Elliott tábornok a műholdas közvetítő segítségével épp most ecsetelte az aznapi eseményeket. A kétoldalú videofon a még mindig a Cayman-szigetek felett keringő E-5 AWACS fedélzetét kötötte össze a konferenciateremmel. Az elnök összeszorította a száját, és elfordult a résztvevőktől. – A szemembe hazudtak!

– Vilizsercsev nagykövet szerint a nicaraguai katonai vezetés nem egyeztette az akciót Moszkvával – mondta Danahall külügyminiszter. – Vilizsercsev azt állítja, nem állt szándékában becsapni bennünket.

– Nem érdekel, mit állít. Elsőnek azt akarom, vonják vissza Vilizsercsev megbízatását. *Persona non grata* lesz. És azt akarom, a sajtó tudja meg, nem „visszahívásról” van szó, hanem kiutasításról.

– És a sajtóval azt is közöljük, miért? – kérdezte Danahall.

– Mert hazudott nekem, hazudott a kormánynak – az elnök Danahallra fogta az ujját. – Nem kell részletekbe menni. – Danahall a fejét csóválta, az elnök pedig az asztalfőn elhelyezett monitorhoz fordult. Elliott épp szembenézett vele. Hát, gondolta Danahall, az elnöknek komoly indokkal kell majd szolgálnia, miért utasított ki egy nagykövetet, pláne, ha az illető a Szovjetunió nagykövete.

– Tehát egyértelmű, hogy az XF-34 Sebacóba ment vissza? – kérdezte az elnök Elliottot.

– Egyértelmű, uram – rádiózta Elliott. – Folyamatos AWACS megfigyelést tartunk. Sebacóban landolt, és azóta egyetlen repülő nem hagyta el, és nem érkezett a repülőtérre, kivéve két MIG vadászgépet Managuából; megkísérelték elijeszteni a mi AWACS-ünket, de rávezettük őket, jobb, ha békén hagyják. Sebacót az AWACS tartja megfigyelés alatt, a műhold és a földi ügynökeink, bár ők csak vázlatos információkkal szolgálhatnak, mert a telepet szigorúan őrzik, nem lehet a közelébe jutni.

– Ez nem jelenti azt, hogy ne indíthatnák el újra – szúrta közbe William Stuart. – Továbbra is felesleges műveletnek tartom, Elliott. Oké, rajtakaptuk őket, ki akarják csempészni. De ettől még nem fogják visszaadni...

– Megakadályozhatjuk, hogy a gépet kijuttassák Nicaraguából – makacskodott Elliott. – Feltéve, ha elég gyorsak vagyunk.

– Talán minden mozdulatukat nem tarthatjuk szemmel, tábornok? – kérdezte az elnök.

– Sajnos igaz, uram. A műhold minden kilencven percben készít egy felvételt, a radarunk az eget fürkészi, ott nincs is gond. A földi ügynökök munkája nem kielégítő, de erről nem ők tehetnek. Vannak rések... de nem kell a pontos helyét tudnunk a gépnek – igazította meg a fejhallgatót Elliott. – Elég, ha tudjuk, náluk van a DreamStar.

– Azt akarja ezzel mondani, bombázzuk Sebacót, függetlenül attól, ott van-e a gép, vagy sem?

– Igen, uram, ezt tanácsolnám. Persze sokat segítene, ha a gépet visszaurítanák a hangárba, ahol először láttuk, de erre nem sok esélyt látok. Úgy hiszem, vagy a dzsungelben, vagy a Sandino repülőtéren dugták el, arra számítva, ott nem valószínű, hogy támadnánk...

– Nem valószínű? – élesedett Stuart hangja. – Tábornok, egyáltalán nem fogunk támadni. Nem bombázzunk egy polgári repülőteret.

– Nem polgári, katonai. Nicaraguában nincs polgári repülőtér. Sandino katonai bázis, csak fogad polgári járatokat is.

– Eltértünk a tárgytól, tábornok – figyelmeztette az elnök. – Egyszer s mindenkorra szögezzük le, nem támadjuk meg a Sandino repülőteret. Lehet, hogy valójában katonai reptér, de az emberek polgári repülőterként tartják számon. Ha Sandinóba vitték a gépet, akkor egy lépéssel távolabb került a kezünk ügyéből.

– Igen, uram – válaszolta Elliott. – Mindenképpen Sebacó lenne a célpont. Úgy gondoltuk, el kell juttatni egy üzenetet, hogy nem tűrjük, hogy ellopjanak egy amerikai gépet, hogy megöljék az embereinket, és megszegjék az egyezséget.

Az elnök habozott. Mindjárt nyakunkon a választások. Már is nagyítóval vizsgálják minden lépését. Úristen, micsoda felzúdulás lenne ha megtudnák, megtámadta Nicaraguát. De Elliott óvatos mondatai rávilágítottak a lényegre – az oroszok épp arra számítanak, hogy a választás évében megúszhatják az amerikai katonák legyilkolását, és a több milliárdos rablást...

– Küldje el azt az üzenetet, Elliott tábornok – mondta az elnök, és magában imádkozni kezdett.

Kreml, Moszkva, Szovjetunió

1996. június 21., vasárnap

A főtitkár mint mindig, pontosan kezdte el a tanácskozást. Dacára a korai időpontnak, öltönyben és nyakkendőben volt, és megvető pillantással jutalmazta azokat a polgári és katonai tanácsadókat, akik gyűrött ruhában, borotvátlanul, vagy ne adj isten kipucolatlan cipőben érkeztek. Ez a férfi magas követelményeket állított maga elé, és mindenkitől elvárta, hogy hasonló mércével mérje magát. Egyébként is a vasárnap a Kremlben munkanapnak számított.

A főtitkár azonnal a tárgyra tért. A külügyminiszterhez fordult. – Tovorin elvtárs, Vilizsercsev nagykövetet kiutasították az Egyesült Államokból. Miért?

Tovorin idegesen Kalinyinra nézett és megköszörülte a torkát. – Ma reggel szerettem volna beszámolni Vilizsercsevről. Az úgy az ellopott kísérleti repülőgéppel kapcsolatos, amit Kalinyin elvtárs ügynöke hozott ki az Államokból. Vilizsercsevet a Fehér Házba hívták ez ügyben. Beleegyezett, hogy tárgyal önnel és a PB-vel az amerikaiak követeléséről; természetesen vissza akarják kapni a gépet. Kalinyin elvtárs azonban nem tudott erről a tárgyalásról. Azt az utasítást adta a Nicaraguában lévő Maraklov ezredesnek, hogy a gépet repítse Kubába. Mikor ezt az amerikaiak megtudták, kiutasították Vilizsercsevet.

– És vajon engem minderről miért nem értesítettek, Kalinyin?

– Vilizsercsev a mi időnk szerint szombaton hajnalban találkozott az elnökkel – mondta gyorsan Kalinyin. – Az akciónk nem sokkal ezután kezdődött. Ön egész nap Leningrádban volt, nem volt idő tárgyalni önnel...

– Rengeteg ideje lett volna beszélni velem. Esetleg úgy döntött, hogy nem tájékoztat az eseményekről?

– Nem szerettem volna megzavarni a pihenését.

– Roppant kedves öntől, Kalinyin. Maga adott engedélyt a tegnapi reggeli megbeszélésre az amerikaiak és Vilizsercsev között?

– Nem, főtitkár elvtárs – hazudta Kalinyin. – Vilizsercsev csak azért beszélt velem, mert a gép a mi kezünkben van. Azt tanácsoltam várjon, míg Moszkvából megérkezik a válasz.

– A kiutasítás indokaként az szerepel, hogy Vilizsercsev hazudott az Amerikai Egyesült Államok elnökének, és olyan biztosítékokat ígért, amelyeket aztán nem tartott be. Igaz ez?

– Nem tudom – válaszolta Kalinyin. – De kétlem, hogy így történt volna. Szergej Vilizsercsev egyike a leghűségesebb és megbízhatóbb tanácsadóinak. Sokkal valószínűbbnek tartom, az amerikaiak megdühödtek hogy nem kapták vissza a gépet, és ezért bosszúból kiutasították a nagykövetet.

– Amint megérkezik Vilizsercsev, azonnal jelentkezzen nálam jelentéstételre – mondta a főtitkár.

– Igen – nyugtázta Tovorin. Megkönnyebbült, hogy legalább egyelőre nem ő áll a kérdések áradatában.

– Öt gépet vesztettünk tegnap a Karib-tenger felett – mondta a főtitkár. – Köztük az egyik egy több milliárdos „repülő rádiólokátor állomás”, amiből összesen harminc darabunk van. Két pilótánk meghalt, kettő amerikai fogságba került, és négyen súlyosan megsebesültek. – A főtitkár soha nem kiabált, nem dühögött, kiborulni sem látta még senki, de mélyen rezgő hangja, merev, a lelkekig hatoló pillantása, bozontos szemöldöke, összeszorított öklei önmagukért beszéltek.

Kalinyinhez fordult. – Igen drága multság lett a maga kisdéd terve, hogy áthozzuk az amerikai kísérleti gépet.

– Négy gépünk állt hattal szemben – magyarázkodott Kalinyin. – És négyet kilőttünk, a másik kettőt pedig meghátrálásra kényszerítettük. Az XF-34 egyet lelőtt, és a másikat megrongálta. Ha hosszabb távra elegendő üzemanyagtartály lett volna a gépen, akkor egyedül is elvégzi ezt a munkát, mind a hat amerikai gépet leszedte volna – ennyire jó gép az, elvtársam.

– Nem sokat érünk vele, Kalinyin, ha a légierőnk felét fel kell áldoznunk, hogy megszerezhessük... Milyen szinten van a terv? Egy darabban át tudják hozni a gépet a Szovjetunióba anélkül, hogy kirobbanna a harmadik világháború?

– Igen. Újra megkíséreljük sértetlenül kihozni a gépet Nicaraguából. Maraklov ezredes, a pilóta, úgy gondolja, biztonságosabb lenne, ha kerülőúton, és nem Kubán keresztül hozza a Szovjetunióba. Azt már kipróbálta... a terv nem volt rossz, csak...

– Mikor próbálja meg újra?

– Ma este, uram. – Kalinyin felállt, és a térség térképéhez lépett. – Már megszerveztem az elterelő hadműveletet. Több kötelékünk repül majd Nicaraguából Kubába, épp úgy, mint az első alkalommal. Ez leköti az amerikaiakat. Ugyanakkor Maraklov és kísérői, természetesen kislétszámú konvojról van szó, az amerikai radaroktól messze, Panama és a Kis-Antillák szigetcsoport érintésével kirepül az Atlanti-óceán fölé. Ha szükséges Venezuela, Trinidad és Tobago a segítségünkre lesz; amint tudja, az elmúlt időszakban ezek az államok nagyon szívesen vették kormányunk segítségét. Az Atlanti-óceán felett megszerveztük a légi utántöltést. A csapat északra tart, távol minden légifolyosótól. Mauritánia és Algéria is támogat bennünket. A légénység ebben az országban akár meg is pihenhet. Azután már nem lesz túl nehéz áttörni a viszonylag gyenge NATO légvédelmen, a Földközi-tenger keleti térségén keresztül Tbiliszit vagy Odesszát érintve érkezne meg a gép.

A főtitkár csak fél füllel figyelt. – Nagyon biztos a sikerében, Kalinyin. Pont olyan magabiztos, mint amikor azt ígérte, hogy minden nehézség nélkül jut el a gép Kubába. De még mindig Nicaraguában van.

– Tudom, nem könnyű a feladat – válaszolta Kalinyin. – Maraklovnak kilencezer mérföldet kell repülnie, és minden pillanatban készen állni, hogy megvédje magát az amerikaiak fejlett tengeri és légitámadásai ellen. Viszont ez olyan repülő, amelyik ezt a feladatot meg tudja oldani. Az XF-34 kitört az Államok légteréből, és túlélte az ellene intézett támadásokat. Muszáj, hogy a mienk legyen. A Szovjetunió és az Államok közötti erőegyensúly függ tőle.

– Az a gyanúm, túlértékeli a gép fontosságát. – Bár... magának tényleg életbevágó, tette hozzá magában. – Eddig öt gépet elvesztettünk, a nagykövetségünk *non grata* lett; ennél többet nem tűrök el.

Elfordult Kalinyintól, a lehetőségeken töprengett... Mindketten sokat nyernének, ha a gép az oroszok kezébe kerülne. És utána visszaadnák az amerikaiaknak, de csak azután, hogy mindent megtudtak róla.

Viszont, ha netántán a terv kudarcba fulladna, Kalinyin, a riválisa lenne mindenért a felelős, a keserű emlékek az ő nevéhez tapadnának. Ellenben ha a terv sikerül, akkor a KGB-főnök hatalma hihetetlenül megerősödne, a kormányra gyakorolt befolyása nagyobb lenne; de elég ennyi a hatalomátvitelhez? Ebben kételkedett; de nagyon, nagyon körültekintőnek kell lennie...

– Mire lenne szüksége? – kérdezte Kalinyint.

– Az időhiány miatt jóformán semmire, uram – válaszolta Kalinyin. – Egy újabb Iljusin-76 radargép, egy IL-76 utántöltő, hat MIG-29, a mi kubai pilótáinkkal, landolási engedélyek, védelmi segítség Trinidadból, Tobagóból, Mauritániából, Algériából, Líbiából és Szíriából. Ezeknek az országoknak a hadseregét hetvenkét óráig én szeretném irányítani.

A főtitkár megrázta a fejét. – Azt mondta „jóformán semmire”? Cserkov marsall, megoldható ez a rendelkezésre álló idő alatt?

Borisz Cserkov marsall a főtitkár egyik legöregebb tanácsadója volt; olyan sokáig töprengett, ráadásul a gondolkozás legkisebb jele nélkül, hogy Kalinyin már azt hitte, hogy az öreg elaludt. – Gondolom, a fiatal Kalinyin elvtárs már tudja, hogy honnan venné a gépeket. Talán Kubából? Így mondta?

– Igen. Havannában két Iljusin radargép, négy IL-76 utántöltő és huszonegy MIG-29 vadászgép állomásozik.

Cserkov bólintott. – Akkor megvannak a szükséges gépek. Az említett országokban nem lesz nehéz leszállási engedélyt kapni. Viszont a kölcsönös segítségnyújtás gyakorlatilag lehetetlen, csak több napos előre tervezés mellett kivitelezhető. A kormányok fele szabadságon van, van amikor egy egész napjába kerül valamelyik követségi munkatársunknak, hogy kapcsolatba lépjenek a kormánytagokkal. Arról nem is beszélve, hogy nincs számottevő katonai erejük. Nem gondolnám, hogy ezek az országok tiltakoznának a maga tervei ellen, de sok segítségre ne számíton.

Kalinyin bólintott. Abban reménykedett, az általa felsorolt kormányok esetleg kiltlják az amerikai légierők gépeit a légterükből, miközben az orosz gépnek megengedik a leszállást; de nem így lesz. – Semmi baj – mondta. – Elég, ha megengedik az áthaladást és a leszállást.

– Ami a radargépet és az utántöltőt illeti – folytatta Cserkov, – a döntés az öné. A gépek a rendelkezésére állnak. Természetesen, ha ezért bosszúból az amerikaiak támadást intéznek Kuba ellen, akkor ezekre a gépekre szüksége lesz a kubai légvédelemnek...

Kalinyin elégedett volt. Azt hitte, Cserkov, a főtitkár régi szövetségese sokkal több ellenvetést tesz majd...

– Viszont – folytatta Cserkov – a magam részéről ellenzem az akciót.

A rohadék, gondolta magában Kalinyin.

– Hihetetlenül veszélyesnek tartom, hogy az amerikaiakat a saját „hátsó udavarukban” provokáljuk. Ne feledkezzen meg a kubai krízisről és arról az ostoba Hruscsovról. Bosszúállásra, nyílt konfrontációra kényszerítjük az amerikaiakat a világnak azon a táján, ahol mi alig jövünk számításba.

– Az USA nincs olyan helyzetben, hogy bosszút álljon – tiltakozott Kalinyin. – Abban az esetben, ha úgy döntöttünk volna, hogy hajóval vagy szállítógéppel hozzuk el az XF-34-et, akkor elismerem, nagy valószínűséggel megtámadnának bennünket. De a vadászgép mozgó célpont. Az amerikaiak nem fognak vaktában lövöldözni; előbb meg kell találniuk a repülőgépet. Egyébként pedig Latin-Amerika legtöbb kormányával már nem puszipajtások...

Cserkov keze remegett a felindulástól. – Nicaragua nem a legbiztonságosabb ország. Sebaco elsőszámú célpont lett. Maga is így gondolja, különben mire ez a nagy sietség, hogy kivigye onnan a gépet. Véleményem szerint Sebacót meg fogják támadni. Izolált támaszpont. Nyilvánvalóan semmi köze a nicaraguai hadsereghez; és pillanatnyilag védelem nélkül maradt. Az elnök majd „kommunista-terrorista góc”-nak titulálja, és az amerikaiak örömujjongással veszik a támadás hírért. Ha én lennék Stuart vagy Kane helyében, azonnal elrendelném a támadást.

– Annál sürgősebben el kell onnan vinni a gépet; késedelem nélkül – hajtogatta Kalinyin. – Most már késő arról beszélni, mit kellett volna tenni. Maraklovnak azt az utasítást adtam, tegyen meg mindent a gép biztonsága érdekében. Azt a parancsot szeretném kiadni, hogy hozza a gépet a Szovjetunióba, és szeretném az ehhez szükséges minden védelemmel,

támogatással ellátni. Ha habozunk, akkor valóban kihívjuk magunk ellen a sorsot. Ha azonnal cselekszünk, megnyerjük a játszmát...

Csend honolt az asztal körül. A főtitkár hideg szemmel nézte Kalinyint, aki erőt vett magán, és viszonzta a jeges pillantást. Biztos volt benne, hogy a főtitkár napokkal, hetekkel előre gondolkodik, a lehetséges következményeket mérlegeli – a siker és a kudarc kettőjüket érintő kérdéseit. De azt is tudta, igazából a főtitkárnak nincs választása. Ha most visszalépne – most, hogy az amerikaiaktól ennyi időt kaptak a felkészülésre, az a gyengeség jele lenne. Idővel a kezdeményezőkézség hiánya politikai gyengeséggé válna az emberek fejében, ami további hatalmi gyengüléshez vezethet.

– Rendben van – szólalt meg a főtitkár. – Engedélyezem, hogy az imént előterjesztett javaslat értelmében járjon el, és hazahozza azt a gépet. De legyen világos mindenki előtt, nem vagyok meggyőződve arról, hogy egyetlen gép miatt érdemes súlyosan összecsapni az amerikaiakkal. Álljon készen arra, ha az a döntés születne meg, akkor elhalasztja a küldetését. Értette?

– Igen – válaszolta automatikusan Kalinyin. A főtitkár kikaput hagyott, hogy tiszta maradjon a keze.

Vlagyimir Kalinyin megindult a hatalomhoz vezető úton.

A Karib-tenger felett

1996. június 21., vasárnap

– Tegucigalpa irányító, Sun Devil Három-Kettő veletek van egy-nyolc-zéró szinten, pozíció egy-zéró-zéró tengeri mérföld La Ciebá-tól északra. Várok.

A hondurasi radarkezelő ellenőrizte a képernyőjét, és gyorsan azonosította az adattömböt, ellenőrizte az új jövevény útvonalát. Ebből megtudta, hogy a frissen érkezett gép egy módosított McDonnell-Douglas DC-10 es, az Amerikai Légierők gépe – ez megmagyarázza, hogy még száz mérföldről is képes a radarkapcsolatra.

Az eredménnyel elégedetten megszólalt. Erős latin-amerikai akcentussal ejtette az angol szavakat. – Sun Devil Három-Kettő, itt a tegucigalpai irányító, radarkapcsolat rendben. Engedélyezett folyosó Bravo nyolc-nyolc-egy a Golson repülőtérig, utána kövesse az alfa hét-öt-negyven folyosót a Toncontin Nemzetközi Repülőtérig, maradjon egy-nyolc-zéró magasságon. Vége.

A 161. légiutántöltő raj KC-10-es másodpilótája – ugyanannak a rajnak a tagja, amelyik szerencsétlenségére belekeveredett a „megkérdőjelezhető”, magyarán szabályellenes, dél-amerikai harci feladatba – ellenőrizte az irányító adatait a számítógépen, aztán intett a pilótájának; ezt az útvonalat várták. – Sun Devil Három-Kettő értette. Kiléptem.

A pilóta most a kettes katonai csatornára kapcsol. – Storm Zéró-Kettő, kapcsolatba léptünk Tegucigalpával. Szabad az út.

– Értettem, Mike – válaszolta J.C. Powell. – Pont időben.

– Valami másra számítottál? – kérdezte a KC-10 másodpilótája.

McLanahan a Cheetah félgömb alakú mennyezeti ablakán keresztül figyelte a hatalmas, szürkészöld utántöltő gép masszív, sötét árnyékát az egyre erősödő alkonyi félhomályban. Az utántöltő gép immáron a harmadik bevetésen kísérte őket az elmúlt három nap során. Jól kiismerték egymást már a videofonon, mikor megtervezték az utat. Tegucigalpa és a többi irányító csak egy amerikai gépről tudott, de McLanahan átvette az oroszok taktikáját, úgy repült, ahogy reggel a DreamStart akarták kicsempészni Nicaraguából. A két amerikai gép olyan szorosan tapadt egymáshoz, hogy a radarképernyőn egyetlen gépnek látszottak.

A Cheetah közvetlenül az utántöltő gép bal szárnycsúcánál helyezkedett el. Két FAST PACK üzemanyagtartályt szereltek rá, négy darab AIM-120 Scorpion rakétát szállított a géptörzs alatti félig süllyesztett állványon, négy AIM-132-es infravörös vezérlésű rakéta volt a szárnyra szerelt pilonokon, a húsz milliméteres gépágyúhoz pedig ötszáz heveder töltény tartozott. A Cheetah orra alatti kereső pedig úgy adta meg a Scorpionoknak az indító irányító jelzéseket, hogy nem kellett felhasználnia a támadóradar árulkodó hullámait.

Felfegyverezve készen állt a Sebaco elleni támadásra. Az volt a feladat, hogy megtorolják a DreamStart és azt, hogy a szovjetek habozás nélkül megszegették az amerikaiakkal kötött megállapodást. A továbbiakban meg kellett kísérelniük, hogy előcsalogassák a DreamStart, és egy végső légicsatára kényszerítsék; jobb egy halott gép, mint egy élő az oroszok kezében...

De a Cheetah-nak csak akkor kell akcióba lépnie, ha a DreamStar, vagy más, nagy teljesítményű elfogó vadászgép kihívja párbajra. Elliott eredeti terve szerint a Cheetah-n levegő-levegő és levegő-föld rakéták lettek volna, de érdekes módon ez ellen éppen Powell tiltakozott a leghevesebben. Ez meglepő, hiszen Powell nem az az ember, aki megriadna a kihívástól, arról nem is beszélve, hogy kiváló levegőföld célzókésziséggel rendelkezett. Powell azzal érvelt, hogy a testes acélbombák és komplikált lézer-infravörös célmegjelölők túlterhelnék a Cheetah-t. J.C. felismerte annak a lehetőségét, hogy az oroszok bevethetik a DreamStart Sebaco védelménél, és erre az esetre mozgékony és könnyen manőverezhető géppel akart felkészülni; ha elindul a DreamStar, ő pont felette fog rá várakozni.

A másik meglepetést a HAWC projekt vezetője jelentette a támadást előkészítő megbeszélésen. Csendben hallgatott, csak akkor szólalt meg, mikor J.C. befejezte kifogásainak felsorolását. De akkor röviden és velősen érvelt, és Elliott minden javaslatát elfogadta, és egy órával később a légierők főparancsnoka is egyetértett a javaslataival.

Ez a harc személyes indíttatású – mintha az elnök beleegyezett volna, hogy a HAWC alkalmazottai maguk lássák el az áruló baját; mert pontosan így gondolkoztak Jamesről: nem az orosz ügynököt látták benne, aki befurakodott a soraikba, hanem az amerikai pilótát, aki elárulta őket. Persze más, kevésbé érzelmi indíttatású oka is volt annak, hogy a megtorlás a HAWC kezébe került: jobban megőrizhették a titkot, kevesebb embert kellett bevonni, kivédhették a sajtó kíváncsiságát, az ellenséges ügynökökről nem is beszélve. Az amerikai fegyvertár legfejlettebb fegyvereit vetették be a leghatékonyabban.

A pilótafülkében a két férfi hallgatott. J.C.-t lefoglalta, hogy szoros kötelékben maradjon a KC-10-essel, McLanahan pedig ellenőrizte és újra ellenőrizte a műszereit; közben a gép jobb oldalán a Belize partjaihoz közeli alacsony Maya-hegy mögé bukó napot nézte. A Bahiaszigetcsoport balra volt tőlük, a házak csillogó ablakai hunyorogtak a csendes alkonyban. Megnyugtató, romantikus látvány – amíg a szigetet el nem takarták a szárnyak alól kilógó AIM-132-es rakéták.

– Hogy érzi magát ott hátul, uram? – törte meg Powell a feszült csendet. – Nagyon hallgatsz.

– Nincs semmi baj.

– A rádió szabad. Nem akarod újra felhívni őket?

– Nem, most nem. – Mióta kora délután elindultak Dreamlandből, már használta egyszer az UHF rádiót, hogy Wendy után érdeklődjön. Akkor azt mondták, lézeroperáción esett át, eltávolították a sérült tüdőszövetet. Utoljára azt tudta meg, hogy donort keresnek, mert egyik tüdején átültetésre van szükség. Az Államokban csak pár száz ilyen átültetést végeztek eddig, és csak egy maroknyi túlélőről beszélhettek.

– Rendbe fog jönni – állította Powell.

Patrick nem szólt semmit.

Honduras partjainál jártak. La Cieba fényei villództak alattuk. J.C. ekkor kérdezte: – Szerinted itt fogunk Jamesbe belefutni?

– Maraklovra gondolsz?

– Nem tehetek róla, nekem James.

– Mindegy minek nevezed, akkor is gyilkos. Nekem ő nem amerikai, nem orosz, nem is ember. Semmi gondot nem okoz, hogy meghúzzam a ravaszt.

Elliott tábornok elképzelése szerint a Cheetah rátámad majd a DreamStarra, beveti a nagy-, közép- és rövid-hatótávolságú rakétáit, ha szükséges egész közel kerül hozzá, és ágyútűz alá veszi.

– Ken... Maraklov még mindig irányítja a játszmát-jegyezte meg J.C. – Halálra ijesztette a légvédelmiseket. Elkergette, kilyuggatta az F-16-osokat...

– Nem akarok róla beszélni.

De ez így nem volt igaz. McLanahant valójában elkápráztatta, lenyűgözte Maraklov. Nemcsak az évek során kifejtett hihetetlenül sikeres kémtevékenysége, hanem a személyisége. Orosz volt, orosz ügynök – biztos, hogy nap mint nap meg kellett küzdenie a lebukástól való félelemmel, és ennek ellenére nemcsak behatolt Amerika egyik legjobban őrzött katonai kísérleti telepére, de a világ legfejlettebb kísérleti repülőgépének egyetlen pilótájává tornászta fel magát. Hogy őrizhette meg a nyugalomát, hidegvérét, hogy nem őriült meg? Már pusztán az is, hogy a DreamStarral kellett repülnie – és csatába vinnie, ezúttal nem a „várj egy kicsit, halasszuk el, tíz másodperc múlva támadjál” szöveg kíséretében – csodálatra méltó teljesítmény, de Maraklov ennél többet tett: legyőzte az F-16 elfogó vadászgépeket... – Hogy a fenébe tudta ezt megcsinálni?

– Úgy él az ANTARES-szel, mintha kizárólag neki készült volna – válaszolta azonnal J.C. Powell, neki is az járhatott a fejében, mint McLanahannak. – Egyébként logikus is. Ha igaz hogy orosz ügynök, akkor teljesen el kellett feledkeznie erről, és tökéletes amerikaivá alakulnia. Olyan ez, mintha azzal töltené meg az agyát, amivel ő akarja. És az ANTARES is épp így működik. Az a pasas kiüríti az agyát és hagyja, hogy a gép belemenjen. Nem tudom hogyan ússza meg, biztos tisztán tartja az agya egy kis részét, hogy az emlékeztesse, ő mégiscsak ember és nem gép. Tudod, mint a mesében, amikor morzsát szórsz az ösvényre, hogy megtaláld a visszavezető utat...

– Igen, de hogy képes harcolni is? Én is ültem már egy csomó nagy teljesítményű gépben, többek között a DreamStar szimulátorában, és minden erőmre szükségem volt, hogy egyáltalán repülni tudjak vele. Hogy tud egy skizoid pasas közben harcolni is?

– A gyakorlat teszi a mestert – válaszolta Powell. – Elhiszem, hogy sok jó gépet vezettél, mindig instruktorként a háta mögött, ideális légköri körülmények között, és nem repültél túl sok órát. Maraklov több száz órát repült a DreamStarral. És nézzünk szembe a tényekkel, a fickó tud. A DreamStarral vagy anélkül, kiváló pilóta. Nem vagyok pszichológus, nem tudok sokat az elmeállapotáról, de azért mert valaki skizoid, még normálisan működhet, akár normán felül is. Különben is azt állítják, a legtöbb vadászpilóta skizofrén... De a kulcs az ANTARES, Patrick. Ha nagy teljesítményű számítógép állandóan, minden pillanatban megmondja, mit csinálj, akkor az arzenál akármelyik gépét remekül elvezetheted. A mi gondunk az, a tied és az enyém, hogy nem tudunk kapcsolatot teremteni az ANTARES-szel. Maraklovra pedig épp az ellenkezője igaz: szerintem már elérte azt a pontot, amikor képtelen az ANTARES nélkül létezni. Nem teljes ember, csak ha összekapcsolják a géppel. Ha nincs rákötve, akkor nem önmaga. Talán akkor a legveszélyesebb, ha nincs meg a kapcsolat. A számítógéppel meg kegyelmi állapotban érzi magát.

– Ezt meg hogy érted?

– Hát, tökmindegy, meddig jutunk az integrált áramkörökkel, mikro-miniatűr számítógépekkel és neurális kapcsolatokkal, a fedélzetre korlátlan mennyiségű információt visz az ember. Mi az ANTARES-t mesterséges intelligenciának nevezzük, és bizonyos értelemben az is, de van egy alapvető különbség az én agyam és az ANTARES között. Ugyanis a számítógép nem tud tanulni. A tanulás korlátlan mennyiségű információmennyiséget jelent, és a bevetésen ezt használjuk fel. A DreamStarban is sok infó

van, de ezek korlátozott mennyiségben léteznek. James-Maraklov segítségül hívhatja a tapasztalatát, tudását, hogy bővítse az információkészletet, de láttuk már, nem ezt teszi. Egyre inkább az ANTARES-re hagyatkozik, ha fontos döntést kell hozni. Ezért gondolom hogy az előnyből hátrány lesz, és ez nekem tiszta haszon. A Cheetah fedélzetén rengeteg lehetőség közül választhatok. Többek között az álmaimat is felhasználhatom, ahogy tetszik. Ő nem...

– De az ANTARES-nek több száz lehetősége van – válaszolta McLanahan. – És sokkal gyorsabban válogat, mint te.

– Az ANTARES azon az alapon hajtja végre a manővereit, hogy mit csinállok, ez igaz – magyarázta J.C. – De azt is számításba veszi, hogy szerinte mit fogok csinálni a jövőben, és ezt az én pillanatnyi akcióim alapján következteti ki. Az ANTARES előre gondolkodik, aszerint manőverezik, támad, ahogy szerinte én viselkedni fogok. De mi van akkor, ha téved?

– Ennek igen kevés a valószínűsége – ellenkezett McLanahan. – Egy adott helyzetre több tucat, ha nem még több választási lehetőséget tápláltak a memóriájába.

– De egyszerre csak egyet hajthat végre. És az azon alapul, én éppen mit csinállok, és a következő lépésem valószínűségén: nagy pontosságú matematikai valószínűségszámítással, statisztikai adatok és számítások, történelmi tapasztalatok alapján kikalkulált lehetőségen. Ez bizony csak találgatás.

– Tehát ha valami mást csinálsz, akkor újraszerkeszti a lépését, végrehajtja a manővert, és újabb tucatnyi szituációt táplál...

– Ez az. És amikor megáll és gondolkodik – nem érdekel, hogy mennyire gyorsan –, akkor jutok lélegzetvételnél előnyhöz. Amíg harc helyett gondolkodik, addig én vagyok a nyerő.

McLanahan feje zúgott. – Van egy gép, amelyik gyorsabban gondolkodik és cselekszik, mint az ember. Sokkal gyorsabban. Ebből hogyan csinálsz hasznot magadnak?

– A programozása miatt – válaszolta Powell.

– A DreamStar vadászgép – magyarázta McLanahan. – Harcra programozták. Támadásra. Minden másodpercben egy tucat támadási lépés zúg át a memóriáján. Hol itt az előny?

– Te mit csinálnál – kérdezte J.C., – ha épp egy gépet kergetnél a tizenkét órán, meg kellene előzned, de mindketten túlsúlyosak vagytok? Na mit tennél? Max utánézésre kapcsolnál, kilőnél, rátapadnál és támadnál?

– Megtehetném, de nem lenne szép.

– Miért?

– Mert ha hosszan kell előznom, akkor az ellenfél lassíthat, és akkor már nekem kellene védekezniem.

– Pontosan. A DreamStar viszont nem ezt gondolja. A DreamStar nem arra programozták, hogy várjon, tartsa a sebességet, őrizze a távolságot, és keresse a kiutat. A DreamStar ölni akar, amikor meglátja a célpontot. Mindig támadni fog. Ha kétségeid lennének mit fog csinálni, hát megmondom: harcolni. Ez tutibiztos. Emlékezz a legutóbbi tesztrepülésre.

– Igen. James kis híján palacsintává lapult a sziklákon.

– Igen, éspedig azért, mert mindegy, mennyire veszélyes a helyzet, a DreamStar számítógépe minden körülmények között támadni akar. Ha a legkisebb esélyt lát a sikerre, a DreamStar nem tudja kihagyni.

– A programozásban nem voltam benne – mondta McLanahan. – De nem értem, miről beszélsz. A védelem legalább olyan fontos része a csatának, mint a támadás. Miért nem tanították meg a DreamStar számítógépeit a védekezésre?

– Ki tudja? Biztos valamilyen számítógépes aktakukac tervezte, aki az életben nem ült még pilótafülkében. De végül is, ha már kész a világ leggyorsabb, legmozgékonyabb vadászgépe, könnyű elfeledkezni a védekezésről; tulajdonképpen még meg is engedheti magának, hogy a szaladj-fordulj manőverekre ne figyeljen, hiszen annyira jól manőverezhető, hogy a kisebb hibákból győzelmet is tud kovácsolni. A többiek azért veszítettek vele szemben, mert elképesztette őket a gyorsaság. Pedig nem erről van szó – azért pusztulsz el, mert pontosan azt

csinálod, amire a DreamStar felkészül, és ezért ott vár rád ugrásra készen. Bumm, és már meg is haltál.

– Tehát ha védekezésre játszol a DreamStarral...

– A DreamStar nem tud védekezésre játszani, Patrick – csapott a levegőbe Powell. – Egyetlen védekezési manővert tápláltak a számítógépbe, a nagy sebességű menekülést, és ez is csak akkor lép életbe, ha megsérül az ANTARES-kapcsolat; amíg a mesterséges intelligencia működik, eszébe sem jut a védekezés. A DreamStar mindig a támadásra játszik. Ha védekezésre kényszeríted, akkor is azon gondolkozik, hogyan támadhatna. És amikor gondolkozik, akkor jutsz te lépéselőnyhöz. Tény, hogy csak egy-két másodperced marad, de ezalatt az idő alatt tiéd a labda, legyőzheted.

– Úgy látom, te ezt már jó előre átgondoltad.

– Hé, a DreamStar fantasztikus egy masina, technológiailag és manőverezésben verhetetlen, tehát ki kell ókumulálni, mi az ANTARES gyenge pontja: előre megjósolhatatlanul repülj, három dimenzióban, szabályellenesen, és az ANTARES megzavarodik...

A KC-10-es lapos jobb kanyarral Tegucigalpa irányába fordult. J.C. finoman utána fordította a Cheetah-t. Átszelték Honduras északi partvidékét, közvetlenül a La Cieba-i légvédelmi bázis felett húztak el. Hondurasnak csak huszonöt repülőgépe van, de La Cieba hatalmas, csúcstechnológiával felszerelt, minden igényt kielégítő támaszpont – történetesen ugyanis ezt a bázist használják az amerikaiak az „egyesített gyakorlatokhoz”, következésképpen sokat segítettek, hogy a repülőtér hasonlítson egy amerikai légitámaszpontéhoz. Általában több volt itt az amerikai gép, mint hondurasi.

– Storm Kettő, Sun Devil Három-Kettő bármikor készen áll az utántöltésre – jelentette a KC-10-es másodpilótája. – A sebesség csökken, készen állunk a kapcsolatfelvétellel.

– Értettem, Sun Devil – válaszolta J.C. – Indulunk. – J.C. nyolcvan százalékra csökkentette a hajtóművek teljesítményét, figyelte a lassan húzó KC-10-est. A Cheetah Hondurasban még egyszer vesz fel üzemanyagot, utána a Sun Devil Három-Kettő földre száll Tegucigalpában, tankol, a Cheetah pedig folytatja útját.

Az utántöltés zökkenőmentesen zajlott. Addig maradtak összekapcsolva, amíg a KC-10-es el nem érte a leszállási pontot, csakhogy minél több üzemanyag menjen a Cheetah tartályaiba.

– A Cheetah-nak minden cseppre szüksége volt, hogy végrehajtsa a feladatát: a vadászbombázót ki kell vinnie a veszélyes zónából, vissza kell fordulnia La Ciebába, és ott landolni.

– Nos fiúk, az arizonai polgárok még ötezret adnak ajándékba a drága nedűből – rádiózta a KC-10 pilótája, aztán elváltak, és az utántöltő megindult Tegucigalpa felé. – Vigyázatok magatokra, nem akarok rólatok olvasni az újságokban.

– Hasonlókat – válaszolta J.C. – Ha kelletek, három óra múlva találkozunk. Vége.

– Várunk. Sun Devil kilép.

A rádió elhallgatott. J.C. utasította a hangvezérlésű számítógépet, ellenőrizze az összes UHF és VHF csatornákat, hogy megtudják, a nicaraguaiak a földről nem vadásznak-e rájuk. Ezenközben keletre fordította a gépet, villámgyorsan ötezer láb magasságra süllyedt, ezzel mintegy ezer lábbal volt magasabban, mint az erdővel borított hegycsúcsok. Nicaragua északi határánál jártak, mélyen a Cordillera Entre Rios völgyében – ügyesen elkerülték az ország közepében, az ötezerhatszáz láb magas Cuyali hegycsúcsra telepített radarfelderítő terepet.

– Nem kellett volna már hallanunk felőlük? – kérdezte néhány perccel később J.C. Felvette speciális éjjeli szemüvegét, amivel az egyre növekvő sötétben is látta a sziklás csúcsokat és szurdokokat.

– Még néhány perc – válaszolta McLanahan. A műholdas adó-vevőt – ebben még Dreamlandben állapodtak meg – a támadó vadászbombázó rádiócsatornájára állította; más

megoldás nem volt, mert a hegyvidéken a sziklaormok miatt képtelenség lett volna UHF vagy VHF csatornán tartani a kapcsolatot.

Hát, a régi szép napokban nem így álltak a dolgok, állapította meg Kelvin Carter őrnagy. Most egy lehelettel szebb a kép.

Leginkább egy többfunkciós, többszínű monitorokkal, LED leolvasókkal és szintetizált hangokkal kibélelt számítógép belsejéhez hasonlított az a hely, ahol ült. A pilótafülke szélvédőjén lézerrajzok jelölték a kereső radarokat, a terep- és manőveradatokat.

Az őrnagy feltehetőleg a legfejlettebb elektronikus pilótafülkében csücsült – a DreamStar után, természetesen. A pilótafülke az Old Dog Zéró Kettő kísérleti B-52-es Megafortress Plus fedélzetén volt.

Sokkal hatékonyabb fegyver volt elődjénél, az Old Dognál. A repülőgép minden lehetséges alkatrészét – a repülést irányító szerkezeteken keresztül a navigációs rendszeren át – számítógép vezérelte. Ezek többségét az emberi hang aktivizálta, ez tetemesen csökkentette a befektetett fizikai munka mennyiségét. A Megaforterss Plus tetőtől talpig az acélostlemeznél is könnyebb és tartósabb anyagból konstruálták.

A legfantasztikusabb azonban a fegyverzete volt. Úgy tervezték, hogy gyakorlatilag a légierők arzenáljának összes fegyverét szállíthassa. Feladata szerint védelmet megerősítő „szuper kísérő csatahajó” volt, bevetésen annyi fegyvert szállított, ami vagy egy tucat taktikai repülőgépnek elegendő lehetett volna – és ezeket mintegy nyolcezer mérföldön keresztül szállította, üzemanyagfelvétel nélkül.

Ami az önvédelmet illeti, a Megafortress Plus ötven Stinger rakétával rendelkezett, ezek hatósugara két mérföld, és a löállásból a lövést irányító radar vezeti a célra; hat AIM-120C Scorpion levegő-levegő rakétát, mindegyik szárnypilonon három-három volt felfüggesztve, ezeket a vadászgépek ellen használták. Ezenkívül különféle elektronikus zavaró berendezések, csalik és rakétaeltérítők, rakétazavaró rendszerek várták a bevetést. A terepkövető rendszere segítségével a kívánt magasságban, vagy alacsony szinten, „hajszálnyira a talajtól”, robotpilóta segítségével tudott repülni.

Az Old Dog Kettő képes volt megsemmisíteni az ellenséges radarfelderítő- és rakétatelepeket, ehhez négy AGM-136 Tacit Rainbow radarelhárító távirányításos repülőgép állt a rendelkezésére, kettő-kettő a szárnyakon elhelyezett külső síneken. A repülőgépek nagy távolságból is képesek voltak rátalálni az ellenségre; ezeket az útvonal mellett lévő, ismert négy fix radarvédelmi telep ellen kell majd bevetni. A nem várt fenyegetettség ellen hat AGM-88 HARM – nagysebességű radarelhárító rakéta – várakozott a hátsó bombakamra rotációs kilövőjén; ezeket úgy tervezték, hogy mozgó légelhárító gépágyúkat és rakétatelepeket támadjanak és semmisítsenek meg.

Hátra volt még a KGB légibázis megsemmisítése. Ehhez négy AGM-130 Striker siklóbomba ült az első bombakamrában, tizenkét mérföldről lehetett őket indítani a hangárok ellen. A kifutópálya, a gurulópálya és a parkolórampa szétveréséhez két bombacsokrot hordozó távirányított repülőgépet szállítottak a hátsó bombakamra indító sínjén; a kisszárnyú gépek előre beprogramozott útvonalon haladnak a kiszemelt cél felé, ahol száz, egyenként tíz kilós bombácskát terítenek szét, összezúzzák a betont, megsemmisítik a repülőgépeket, járműveket.

Huszonkét támadó fegyver, plusz az ötven mini-rakéta a farkon – ennyi fegyverrel az Old Dog Kettő négy vagy öt modern F-15-ös, vagy F-III-es vadászbombázón is túltesz. A kiöregedett B-52-es bombázó – első példányai 1962-ben kerültek le a futószalagról – újra életre kelt, és bebizonyította hasznosságát még most, a kétezredik év közelében is.

– Egy perc és kezdődik a védekezés – jelentette Alicia Kellermann, a navigátor. A hívás kizökkentette Cartert a merengésből. Milyen könnyű hipnotikus transzba esni, ha az ember ezt a dögöt vezeti, gondolta. Csendes, és olyan kényelmes, mint az otthoni karosszék.

Carter ellenőrizte a szélvédőjére helyezett radarképernyőt; alig tudott elszakadni az alattuk száz lábnyira hullámzó, szivárványosan tündöklő Karib-tenger látványától. Nem is túl messzire zöld kupola jelezte az első elektronikus akadályt; Puerto Cabezas GCI radarja. A nagy kiterjedésű szovjet-nicaraguai légitámaszpont Nicaragua északkeleti partján épült. Egyenesen a kupola északi pereméhez repültek, mert a homokdűnék és a Punta Gorda-i mocsaras táj interferenciája lehetővé tette, észrevétlen a radarsáv alatt repülhessenek. De hatvan másodperc, és vége a fedezéknek.

Carter benyomta a hangvezérlésű számítógép gombját. – A védekezés indítása, kioldó kapcsolása jóváhagyva – mondta, és igyekezett uralkodni enyhe louisianai akcentusán, hogy a számítógép biztos értse, amit mond. Korábban sokat nevettek azon, hogy az úristennek sem tudta engedelmességre bírni a gépet, és nem akarta elhinni, hogy benne, a kiejtésében van a hiba.

– *Pilóta, védekezés indítása jóváhagyva* – válaszolta a számítógép. Aztán bekapcsolta az egész gépen hallható interfont, mert a légénységet is figyelmeztetnie kellett. – *Figyelem, a pilóta jóváhagyta a védekezést.*

– *Figyelem, elektronikus hadviselési kioldás jóváhagyva. Figyelmeztetés, a fegyverkioldás befejeződött.* – A Robert Atkinshoz tartozó utolsó biztonsági tartókapocs is kinyílt.

Hatvan mérföldre voltak a tengerparttól, mintegy hetvenöt mérföldre keletre Puerto Cabezastól. A bevetésnek ez a szakasza legalább annyira fontos volt, mint maga a támadás. Az elkövetkező százhusz mérföld alatt, amíg eljutnak a Cordillera Isabella hegyvonulatig, védtelenek voltak a támadásokkal szemben. Nem voltak menedéket nyújtó hegyláncok, csak láp, mocsár, síkság – és a nagy hatósugarú keresőradar Puerto Cabezasban. A védelem pontos erejét nem ismerték, de az eligazításon figyelmeztették őket, hogy számíthatnak SA-10 légvédelmi rakétákra, MIG-29 és MIG-23 vadászbombázókra.

A bevetést úgy tervezték, hogy legyűrjék a senkiföldjén bevetett védelmi erőket. Nem támaszkodtak légi erősítésre, kísérő gépekre, fedezékre, nem a baráti országok légterét választották útiránynak a bevetés célja kettős: hatásosnak és hatékonynak kell mutatkoznia. Meg kell mutatni, hogy egy óriás amerikai támadógép nyugodtan bejuthat Nicaragua légterébe, sértetlenül elér a célpontig, és megsemmisíti a komoly védelmi erővel biztosított támaszpontot. Demoralizálni, megzavarni és szétverni az ellenséget, ez volt a bevetés mottója.

A zöld radarkupola már-már elérte őket. – Minden pillanatban kapcsolatba kerülhetünk vele – jelentette Carter. – Minden fegyvert biztosítsatok ki. Állomásellenőrzés, jelentés.

A pilótafülke ellenőrzését Nancy Chesire, a másodpilóta végezte el. Nem vette igénybe a számítógép segítségét, a kapcsolókat a saját szemével ellenőrizte, ő volt a HAWC első női pilótája, egyáltalán, az első mindenütt; három évvel korábban, amikor csatlakozott a Megafortress Plus programhoz, olyan felhajtást csaptak körülötte, hogy attól kellett tartania, lőttek a kitűzött célnak, nem lehet az első női pilóta, az első és a legjobb.

– A támadás kész van – jelentette Scotty.

– A védelem is – válaszolta Atkins.

– Állomásellenőrzés befejezve. Kel, kigyulladt a figyelmeztető lámpa – jelentette Nancy, mikor benyomta a KATAPULT tesztgombot. Ez volt a lista utolsó tétele.

Carter szeme egy pillanatra megpihent az alacsony, vörös hajú lányon, az arcát szerette volna látni a könnyű repülőssisak alatt. – Hogy érzed magad? – szólt át a fülkén.

A lány felnézett. – Halálosan meg vagyok rémülve, Kel – de a hangja inkább haragos volt, mint reszketeg. – Mást miért nem kérdezel meg?

– Mert te vagy a másodpilótám, azért – vágott vissza Carter. Csak ezért. A fenébe, soha nem tudom, mi jár a fejedben, és tévedsz, ha azt hiszed...

A figyelmét a zöld kupola vonta magára, úgy terpeszkedett a gép fölé, mint kísérteties, nem e világi ködfátyol. – *Figyelem, kereső radar tíz órán* – jelentette a számítógép.

– Megtaláltam a második keresőradart, tíz órán, becült távolság hatvan mérföld – jelentette Atkins. – Kereső, olyan mint a mi partvédő SA-10-esünk. Még nem talált meg bennünket.

– Vidd ki, EW – mondta Carter. – Zavard meg a keresőt, semmi kedvem, hogy itt, vagy a tenger felett kapjanak e lminket. Kory, küldj figyelmeztető üzenetet a HAWC műhold-hálózaton. Mondd meg, hogy jövünk.

– Értettem – Kory Karbayal főtörzsőrmester válaszolt, a tüzér és védelmirendszer tiszt; a SATCOM billentyűzeten gyorsan kopogtatta az üzenetet.

– Kel?

Carter Chesire-hez fordult.

– Kösz az előbbi érdeklődést – mondta a lány, és gyengéden megremegettette a kormányrudat.

Carter biccentett, leengedte az oxigénmaszkját, és ellenőrizte a rendszert. – Állj oxigénre – utasította a lányt. Az leengedte a maszkot.

– Legénység, rakétaindításra felkészülni – jelezte Atkins. – Radar beprogramozás befejezve. Pilóta, száz lábra van szükségem.

– Értettem – válaszolta Carter, hátrahúzta a kormányrudat, és kézzel száz lábbal megemelte a Megafortrest. – Kész.

– Rainbow kiszállt – jelentette Atkins.

A Rainbow az AGM-136 Tacit Rainbow levegő-föld rakéta, azaz távirányításos repülőgép, képes volt megkeresni és megsemmisíteni az ellenséges radarállomást. Amennyiben az ellenséges radar éppen működött, akkor rácsapott, és az ötvenkilós, nagy robbanóerejű rakétafejjel megsemmisítette; ha nem talált radart, akkor az észlelt jel tíz mérföldes körzetében addig keringett, míg a jel nyomára nem bukkant, és akkor csapott le. Ez azt jelentette, hogy még akkor is hatékony volt, ha időlegesen lezárták vagy elmozdították a radart.

Cartert elvakította az AGM-136-ból kilövellő lángcsóva, elkapta a fejét, mikor a gép elhúzott a Megafortress tőorra mellett. Egy idő múltán a lángnyelvet elfedte a sötétség. Ebben a pillanatban az eddig zöld radarjelzés sárgára váltott.

– Célravezető radar – kiabálta túl Atkins a figyelmeztető sívítást. – SA-10 tíz órán. A VHF és UHF GUARD csatornákon figyelmeztető adást veszek. – Az ég sárgája hol elhalványult, hol megerősödött, Atkins radarzavarója jól teljesítette a feladatát.

Kellerman bekapcsolta a navigációs radart. – Két perc múlva terep. Első szakasz tizenöt mérföldre, ezen a magasságon nem veszélyes. Első magas terep huszonöt mérföldre, kezdem a festést.

Ellenőrizte az adatokat a térképén, még egyszer egyeztette a műholdas navigációs kijelzővel, aztán kikapcsolta a radart.

Carter engedett a botkormányon, átadta a vezetést a robotpilótának; a gépet száz lábra – harminc méterre – vitték. A radarfigyelmeztetés makacsul sárgállott, aztán váratlanul vörösre váltott.

– Rakétájuk van kint, EW? – kérdezte Chesire.

– Nincs jelzés – válaszolta Atkins. – Az SA-10 legkülső peremén járunk. Nem hiszem, hogy képesek lennének...

– Ott! Látom! – ordított Chesire. A bal oldali ablakra mutatott. Közvetlenül a horizont felett körkörös pörgő tozglyó nőtt egyre nagyobbra és nagyobbra.

Carter vadul balra rántotta a kormányrudat. – Világító rakétát, zavarókat! – Atkins benyomta a kivetőt, a Megafortress köpködni kezdte a rakétazavaró alumínium csíkokat és hőzavaró jeleket.

Carter a hanggombot nyomta be. – Gépet ötven lábra.

– *Figyelem, alacsony repülési magasság, ötven láb, szabadapálya.*

Carter olyan élesen fordult, hogy a gép szárnya szinte a tengerbe ért.

– Még mindig a nyomunkban van – kiabálta Chesire.

– Még mindig nincs meg a kapcsolat. Valami irányítja, de nem találok...

A fény egyre erősebb lett. Carter megesküdtött volna, hogy hallja a rakéta dübörgését. Közelebb... egyre közelebb... a zavarók nem működnek... mi?...

– Hagyd abba a zavarást, EW! – kiáltotta hirtelen. – A zavarókra jön. Kapcsold ki. Gyorsan!

Az eredmény azonnali volt. A rakéta gyorsan közeledő tűzcsóvája inogni kezdett, aztán megnyúlt, és a végén kialudt. Carter nagyon óvatosan lejjebb vitte a B-52-est. Ahhoz már túl késő volt, hogy megforduljon...

A géptörzs megdörmögött. Aztán csend. A bombázó megrázkódott, mintha óriás kalapáccsal csaptak volna rá.

– Nem talált! – üvöltötte Carter. – Csak a szuperszonikus hullám kapott el...

– SA-15 SAM lehetett – vélte Atkins. – SA-15... most kezdték a telepítését a Szovjetunióban. És máris Nicaraguába hozzák?

Carter toroka kiszáradt, igyekezett nyugalmat erőltetni magára. – Készüljete fel – a titkosszolgálatunk néhány fontos dologról elfeledkezett.

Atkins azonban tovább károgott: – SA-15... elnézést, nem ismertem fel... nem hittem, hogy SA-15-tel találkozom Nicaraguában... Mindannyiunkat megölhetett volna... az én hibám...

– Fejezd már be, Bob. – Carter azért értette, mi zajlik Atkinsban. A legénység közül senki, beleértve saját magát is, sem volt még éles bevetésen – ami azt illeti, az Old Dog Kettő elkészülte előtt – ez két hónapja volt – a legénység már hónapok óta nem volt hadirepülő fedélzetén. Dreamlandben hónapokat, éveket töltöttek íróasztal mögött, inkább mérnökök, mint bevetésre szánt fedélzeti legénység voltak már. Most pedig az oroszok az egyik legfejlettebb föld-levegő rakétával lőttek rájuk. Biztos volt benne, hogy a legénység pánikkal küszködik – Atkins csak az első volt, aki elengedte magát.

– Mindenki nyugodjon meg, menjen a helyére, és figyeljenek – mondta az interfonba. – Ránk lőttek, és célt tévesztettek. Mi pedig továbbra is az utasításoknak megfelelően cselekszünk. De össze kell kapnunk magunkat, és segítenünk kell egymásnak. Mindannyian tudjátok a feladatokat – itt az ideje, hogy megvalósítsuk az elméleteket. Oké. Ellenőrizzétek a helyeket, az elektronikus jelzéseket pedig minimalizáljátok. Nancy, még egyszer ellenőrizd az műszereket.

Az égbolt megint besárgult. Carter néhány pillanatig még tartotta az új irányt, aztán visszafordult jobbra, és átengedte az irányítást a robotpilótának.

– Gondolod, hogy ugyanazon az úton kell visszamennünk? – kérdezte Scotty. – Könnyű préda lennénk.

– Semmi értelme, amíg át nem jutunk a hegyeken – válaszolta Carter. – Minél gyorsabban jutunk az ország belsejébe, annál jobb. Egyébként sem hinném hogy nagy titok lenne, merre tartunk. Valószínűleg a teljes nicaraguai légvédelem vár ránk.

– Most megyünk át a határon – jelezte Kellerman. Carter ellenőrizte a pilótafülke ablakából. Ha az ember csak ötven lábnyira van a felszíntől, nagyon gyorsnak látszik a tengerből a szárazföldre váltás. Még egyszer megnézte, hogy a terepkövető radar rendben működik-e, és kétszáz lábra állította a gépet.

– Újra radart észlelek – jelentette reszketeg hangon Atkins. A sárga égbolt azonban egy pillanat alatt elfeketedett.

– Újabb rakétát lőttek ki?

– Nem hiszem – válaszolta Atkins. – A Rainbow légrobbanást okoz, azt éreztük – diadal volt a hangjában.

– Rendben – Carter elégedetten a karfára csapott. – Vége az ünneplésnek emberek, még nagyon hosszú utat kell megtennünk.

A Puerto Cabezas-i légitámaszponton pillanatok alatt eluralkodott a káosz. Az egyik percben nyugodt, békés, langyos nyári este, a levegőt a vihart leső szél borzolta – a következő másodpercben légiriadó, sziréna vijjog, orosz rakéták emelkednek ki a betonba rejtett lőállásból, démonok lebbenek így elő kriptáikból, a levegőt megtölti a szuperszonikus motorok fülsiketítő robaja, és mindent betölt a kerozin orrfacsaró, csípős-erős szaga.

Az egy hónappal korábban Nicaraguába telepített orosz gyártmányú SA-15 húsz másodperccel később már a levegőben volt, a kiáramló savas lángcsóva elnyomta a kerozin szagát. A legénység, az orosz vezetés alatt álló nicaraguai katonák állva figyelték, amint elnyeli az este a rakétát. Akkor az orosz tiszt kiáltott egyet, és a katonák nekiálltak a második rakéta előkészítésének. Egy újabb SA-15 fejezte be a beállást – a nicaraguaiak egyszerre csak egy rakétát tudtak sorbaállítani...

Ez a lassúság mentette meg valószínűleg a Megafortress Plus legénységének életét. Épp mielőtt kilőtték volna a második SA-15 rakétát, hatalmas robbanás rázta meg a kis homokdombot, ahol a földlevegő rakétaindító állt. Az indító radarja kipukkadt, mint egy felfújott lufi, és mindenfelé antennadarabkák röpködtek.

Maraklov előnyös helyzetben, a kifutópálya melletti, az alacsony betonsánc mellől figyelhette, hogyan szakad darabokra a radar irányító antennája. Az emberek ide-oda rohangáltak, Maraklov azonban tudta, hogy az SA-15 elleni támadás csak előjátéka az igazi rohamnak. Ha Tacit Rainbow rakéta volt, akkor van még néhány percük, mert az AGM-136-os közel száz mérföldről is célba talál, ha azonban AGM-88 HARM volt a célbalövő, akkor a támadás már nem várat magára; így is, úgy is légiriadó lesz. A támadók nyilvánvalóan arra vártak, hogy az SA-15 a levegőbe kerüljön, és most, hogy kicsinálták a radart, Nicaragua északi partvidéke védelem nélkül maradt.

Maraklov nagyot kortyolt a műanyag kancsóból, jólesett a hűvös víz. Közben a rakétakilövő kigyulladt. A következő célpont, ebben halálbiztos volt, Sebaco lesz. Hacsak meg nem állnak a radartelepnél.

De a DreamStar biztonságban van. Repülősrühában ült a DreamStar pilótafülkéjében, a sisakja az ölében. Egy órával korábban landolt Puerto Cabezasban, miután alacsony magasságon elhagyta Sebacót. Tudta, hogy az amerikaiak AWACS gépe nagy sebességű, magasan száguldó repülőt keres, ezért aztán kétszáz mérföldes sebességgel a lehető legalacsonyabban szállt, mélyen a szurdokban, völgykatlanokban, sziklás hegyoldalak árnyékában. Sikeredt, a gép sziluettje nem hasonlított vadászgéphez, így senki nem vette észre.

Ugyanezért nem a széles leszállópályán landolt, hanem a gurulópályán, begurult a félig a föld alá ásott betonmenedékbe, és járó motorral várta, vajon üldözőbe vették-e. De senki nem eredt a nyomába. Mindent kikapcsolt, kivéve az ANTARES-kapcsolatot, a szíjakat nem oldotta ki, készen állt, hogy bármelyik pillanatban újra a levegőbe emelkedjen. De egyelőre nem volt rá szükség. Irtózatosan kimerült. Kikapcsolta az ANTARES-t, a földi személyzetnek meghagyta, hogy töltsék tele üzemanyaggal a tartályait. Tizenöt percig volt az ANTARES nélkül, amikor megkezdődött a támadás.

A DreamStar harcra készen állt. A szárnypilonokon még két tartályt cipelt, és még két radarirányítású rakétát; a törzs alatt ezúttal még két infravörös vezérlésű rakéta is pihent. Az IR rakéták azonban inkább tehernek, mint segítségnek számítottak, ugyanis ha a DreamStar segédszárnyai lefelé álltak, azaz manőverezési pozícióban voltak, a rakéta a kilövés pillanatában esetleg leszakíthatta őket. Ugyanakkor hosszú vándorlására kénytelen volt fegyvereket is magával vinni. A húsz milliméteres gépágyú is fel volt töltve. A DreamStar összsúlya jóval meghaladta az ötvenezer kilót.

Viszont Maraklov nem készült még fel sem a hosszú útra, sem az amerikaiakkal való csatározásra. Ez volt az első alkalom, hogy huszonnégy órán belül kétszer kellett repülnie. Fizikai és szellemi erőinek határához érkezett. Úgy érezte magát, mint aki végigfutotta a bostoni maratont, tizenkét órát pihent, és utána még néhány órát futnia kellett a Heartbreak Hill hegyoldalában. A teste még nem tért magához, de vitathatatlan volt az újabb út szükségessége – a DreamStart a biztos végzet várta volna Sebacóban. És ezt a véleményét most az égő rakétaindító megerősítette.

A nagy teljesítményű szuperszonikus motorok dübörgésére miatt fájdalmas nehezen megmozdult, hogy megnézze a kifutópályát. Négy MIG-23-as gurult a pályán, felszállásra készülődtek. A szovjet kormány ilyen rövid határidővel nem tudott sem MIG-29-eseket, sem újabb szovjet pilótákat küldeni; a négy gépet nicaraguai pilóták vezették. A MIG-23-asok húszévesek voltak, a pilóták is, ráadásul nem kaptak rendes kiképzést, pedig különösen nehéz feladat éjjel elfogó repülésre indulni. Akárki támadott is, tönkre tette a radarvédelmi rendszert, a föld-levegő rakétaindítót, a MIG pilóták vakon kereshetik az ellenséget, vagy pedig be kell hogy kapcsolják a radart, hogy több ezer négyzetkilométeres terepet átfésülhessenek.

Maraklov megint ivott. Most már mindegy, gondolta. Még pár óra, és eltűnök ebből az isten háta mögötti országból. És ki tudja... talán az egyik MIG-nek szerencséje lesz. Volt már ilyen...

Egy katona lépett a betonsánchoz, az őrnök felmutatta a személyazonosságát igazoló kártyáját, és a DreamStar mellé rohant. A létra előtt megállt, habozott, de Maraklov intett neki, mert látta, hogy a katona kezében valami papiros van.

Elolvasta az írást, és azonnal heves fejfájás kapta el. A spanyol rádióoperátor azt feltételezte a szovjet pilótáról, hogy beszéli anyanyelvét, ezért iskolás írással, cirill betűkkel vetette papírra az üzenetet. Maraklovnak amúgy is nehézséget okozott a cirill betűk olvasása, de ezt az írást kibogarászni, ez már sok volt. Megveregette a katona vállát, hogy magára hívja a figyelmét, mert a nicaraguai elmélyülten tanulmányozta a DreamStar belsejét.

– Olvassa el ezt nekem – mondta angolul.

A katona csodálkozva bámult rá: – Maga beszél angol, miszter?

– Igen.

A katona beleolvasott az üzenetbe, aztán gyámoltalanul Maraklovra emelte a pillantását, mintha attól tartott volna, hogy a pilóta ököllel nekiesik. – Sajnálom, nem tudom elolvasni. Orosz?

– Az. Menjen vissza a rádióshoz, és írassa le vele angolul. – Maraklov a katona ingzsebéből kikapta a ceruzáját, hogy addig is sifírozhasa a kaparást, amíg megkapja az angol fordítást.

A MIG-23-asok még mindig a pálya végénél totojáztak. Ez feltehetőleg azt jelenti, hogy a GCI radart valami zavarja, vagy rosszabb esetben az is megsemmisült. A piótákat addig tartják vissza, míg a beható helyzetét meg nem határozzák. Ne foglalkozz vele, nyugtatta magát Maraklov. Majd Sebacóban a MIG-ek megoldják a dolgot. Egyértelmű, hogy Sebacó a végső célpont. A Puerto Cabezas-i MIG-ek pedig arra jók, hogy tartalékban álljanak, mikor a támadók visszavonulnak. Ha üldözőbe vennék a támadókat, azt kockáztatják, hogy kilövik őket, vagy kifognak az üzemanyagból, még mielőtt igazából harcolni kezdenének... De egy pillanattal később a MIG-23-asok megindultak a gurulópályán. Ennyit a hátrédről, mondta magában Maraklov. Valószínűleg egyikük sem tér vissza.

Maraklov időközben megfejtette a betűket, de beletellett egy időbe, amíg rájött, hogyan kell kiejtenie a betűk jelölte hangokat. Végre értelmezhető lett a szöveg. Még szerencse, hogy többnyire számok. Moszkvából küldték, műhold segítségével, és arról informált, hogy öt órán belül a szovjet légierő gépei a helyükön lesznek, készen arra, hogy végigkísérjék a Karib-tenger felett az Atlanti-óceán nyílt vizeiig. Az üzenetben még zavarelhárító és kivédő

rádiófrekvenciákat is megjelöltek, de minek, vélte Maraklov. Ha az amerikaiak széles körben zavarják az elsődleges csatornákat, akkor biztosan bele is hallgatnak, és a vadászgépeiket az információforráshoz küldik. Ilyen méretű bevetésnél minden a biztonságon múlik, a hallgatók rádiókon, nem pedig másodlagos és harmadlagos adókon.

A vadászgépek már a pálya szélirányos részén jártak, még látni lehetett az utánégők lángcsóváját. Nicaraguában nem volt légi utántöltő gép (kivéve azt, amelyik a Karib-tenger fenekén pihen), ha ezek a fiúk nem állítják le az utánégést, kifogynak az üzemanyagból, még mielőtt egyet is lőnének a betolakodóra.

Most mit dühöngök a pilóták miatt, kérdezte magában Maraklov. A DreamStar biztonságban van, ép, sértetlen, ha pedig az amerikaiak kiszúrják, az egész bázis porrá ég.

Arról lenne szó, hogy minden porcikája harcra vágyott? Nem. Még ha lenne elég energiája, hogy felemelje a DreamStart, még akkor sem tenné. Nem vállalhat ekkora kockázatot. A MIG-23-asok elmentek. Nicaragua teljesen védtelen maradt. Amennyire tudta, egy repülőgép-anything cirkált a part mellett, fedélzetén ötven F-18-as vadászbombázóval várt rá. Öngyilkosság lenne próbálkozni.

Megint kortyolt a vízből. Az üveg kiürült. Az igazi gond az, szeretné, ha lenne jövője, és minden megtett lépés egyre távolabb viszi ettől a lehetőségtől. A DreamStar az élete. Egész lényé egyé olvad vele, és a végső leszerelés, sőt szétszerelés gondolata obszcénnak tűnt: az anya sem gyilkolja meg csecsemőjét. Ugyanakkor katona volt, aki megszokta, parancs szerint cselekedjék. És most azt a parancsot kapta, szállítsa a DreamStart a Szovjetunióba. Engedelmeskedik, tudván tudva, milyen sors vár a kicsinyére, és rá... egyébként sejtette, már gyanús alak lett... túl amerikai...

A sehová nem vezető gondolatok irtózatossá migráltak, így még az életben nem fájt a feje. A műanyag palackot a betonfal mellett örökös nicaraguai katona felé nyújtotta. – *Aqua, por favor.* – Ennél többet nem is tudott spanyolul. A katona az egyik konténerből töltött. Kétségtelen, kissé sós, parazitákkal zsúfolt vizet kap. Az a gondolat, hogy ebben a fémruhában kapja el a hasmenés, nevetésre és sírásra készítette, de a szomjhalál és a fejfájás még rémesebb lehetőségnek tűnt.

Hamarosan minden túl lesz. Elmegy ebből az átkozott országból, vissza... Oroszországba. Vissza... hova is?

A további gondolkodáshoz már túl fáradt volt. A rakétaindítón kialudtak a lángok, a fáradság legyőzte, nyugtalan álomba zuhant.

– A Rainbow kettő talált – jelentette Atkins. Carter lézeres képernyőjéről eltűnt a zöld keresőradar jelzése – a Tacit Rainbow rakéta megsemmisítette a cuyali radartelepét, a Sebacó előtti utolsó akadályt.

– Közeledünk, legénység – jelentette Alicia Kellerman. Mélyen a Rio Tuma folyómedrében repültek, Managuától északra a Cordillera Dariense hegylánc mentén. Közeledtek a Sebacótól harminc méterre lévő folyóparti városhoz.

– Bombázóelmozdítás – kezdte Paul Scott navigátor. – Sebacót északkeletről közelítjük meg. Az Inotega hegy csúcsán egy SA-10 telep van a mi egy óránkon, de Powell és McLanahan szerint ez mozgó telep.

– A rendszer infravörös keresővel rendelkezik – szúrta közbe Atkins. – Még akkor is, ha radarkeresővel dolgoznak, IR utasítást is adhatnak, és repülés közben is irányíthatják a rakétát. Ez azt jelenti, csak RAKÉTAINDÍTÁS jelzést kapunk, és nem érkezik RAKÉTAVESZÉLY jelzés a számítógépből. – Carter megkönnyebbült, hogy Atkins újra átvette az irányító szerepét. Az SA-15 komolyan kikészítette.

– Az útszakasz utolsó kockázatos része Matagalpa városa, ahol elképzelhető, hogy szovjet csapatok állomásoznak. Figyeljétek a tripla A radarokat. SA-14 vagy SA-7 rakétára is számíthatunk, de alacsonyan és gyorsan repülve kivédhetünk egy SA-14-est.

– A bázist délkelet felől közelítjük meg. Powell és McLanahan a kifutópálya két oldalán légvédelmi tüzérségi ágyúkat látott – megér egy HARM-ot, vagy akár egy Strikert is, ha ránk akarnának mászni. Helikopter is van a telepen. Ez levegő-levegő rakétákat használ. Célpontunk a bázis délkeleti részén található három hangár, és a hangároktól délkeletre, mintegy száz yardnyira található föld alatti bunker-rendszer. De a hangároké az elsőbbség. Bombázzuk a guruló és kifutópályákat, és minden útba eső repülőgépet megsemmisítünk. Ha a védelem minimális, akkor észak-északkeletnek fordulunk, és visszatérünk egy újabb menetre. A támadás végeztével északkeletre fordulunk, behúzódunk a Cordillera Isabella hegyláncai közé, és a hondurasi határ mentén lépünk le. Ha lezuhannánk és a legénység szétszóródna, észak-északkelet felé húzódjatok, Honduras felé, és próbáljatok eljutni Tegucigalpába. Mindannyian ismeritek a nicaraguai találkozási pontokat, ahol kontadora szimpatizánsok segítségére számíthatunk. A rádión a Charlie csatornát használjuk.

Még otthon megbeszéltek, egy esetleges baleset után mi legyen a teendő, de itt most valahogy más volt: valóban ellenséges területen jártak, két nemzet katonai ereje vette körül őket. Minden igazi lett.

– J-kereső radar hat órán – jelentette Atkins. – Denevérszárny-jel; egy vadászgép keres minket.

A Megafortress enyhén balra került, a fákkal borított hegyoldalhoz simult.

Váratlanul zöld gombakupola jelent meg Carter szélvédőjén. – *Figyelmeztetés, keresőradar tizenkét órán.* – Valami van előttünk – ordította Carter.

– Tripla A-nak látszik – mondta Atkins. A számítógép megerősítette, apró puskát rajzolt a zöld gomba alá. – Bevetem a HARM-ot. – Ebben a pillanatban a zöld gomba sárgára váltott.

– *Figyelmeztetés, célravezető radar, tizenkét órán.*

– Megkerüljük?

– Nincs rá hely – válaszolta Carter. – Ötezer lábra kell emelkednünk, hogy kikerüljük a hegyeket.

– Süllyedj és gyorsíts! – mondta Atkins. – Állj készen a rakétaindításra... most.

Felvillant a BOMBAKAMRA NYITVA jelzés. – *Figyelem, bombakamra nyitva... figyelem, HARM rakétaindítási parancs... bombakamra záródik...*

– A rakéta kiment. – Az ötszázkilós HARM rakéta sárga csíkot húzva maga után zúgva távolodott. Pillanatokkal később az égboltot tűz világította meg, és a sárga gomba eltűnt.

– *Figyelem, fedélzeti rávezető radar hat órán.*

Karbayal bekapcsolta az irányító radart, rávezette a fenyegető lokátorra. Így a farokra szerelt célkereső radar pontosan a fenyegetés irányába fordult. A kijelzőt leolvastva felordított: – Vadászgép hat órán, öt mérföldre, gyorsan süllyed. – Benyomta a hangvezérlés gombját. – Radar kapcsolat. Rakétaindítás egy. Indítás kettő. Indítás három.

Az interfonban felhangzott a figyelmeztető sívítás, ezt a Stringer rakéták kemény, rövid puffanása követte. – *radarkapcsolat automatikán... figyelem, indítási parancs kiadva... rakéta indul...kettő... három.*

De a vadászgép közeledett – mind a három rakéta célt tévesztett. – Közeledik! Infravörös rakétatámadásra felkészülni – üvöltötte Karbayal. – Két mérföld... egy... térj ki balra. Most!

Carter erősen balra húzta a gépet. A terepkövető számítógép azonnal emelkedést rendelt. Ugyanakkor Karbayal két világító rakétát és zavaró-elhárító rakétákat lőtt ki a jobb oldali kilövő állomásról.

– Egy mérföld... fél mérföld... még mindig jön. – Semmi nem tudta eltéríteni a fickót.

A radar befogta az egyre közeledő vadászgépet, és pillanatokon belül kiderült a veszélyes útvonalválasztás oka is. A vadászgép egyre alacsonyabban és alacsonyabban repült, és a végén zéró magasságra érkezett.

– Lezuhant – ámuldozott Karbayal. – Le...

Váratlanul megszólalt a titkos rádióadó is.

- Dog Kettő, itt Storm Kettő. A farkatok tiszta.
- Powell, McLanahan – örvendezett Chesire. Itt vannak.

Carter hangos fújtatással engedte ki a levegőt. Vér ízt érzett; észre sem vette, hogy a támadás alatt végig harapta az alsó ajkát. Visszavitte a Megafortresst a kijelölt útra, és bekapcsolta a rádiót. – Kösz, fiúk.

J.C. megemelte a Cheetah orrát. Már a fák koronájának magasságában szálltak, jobbra balra forgott, hogy ellenőrizze maga mögött az eget. A második vadászgépet kereste. McLanahan éjszakai szemüvege mögül kémlelte a levegőt. – Tiszta minden, sem szabad szemmel, sem műszerekkel nem látok veszélyt.

– Bátor gyerek volt a MIG-pilóta – mondta Powell. – így lecsapni huszonötezer láb magasból, kis híján bejött neki.

– De hol lehetnek a társai?

J.C. még ötezer lábat emelkedett, már a hegycsúcsok felett járt, és folytatta az ellenőrző forgást. Időnként bekapcsolta a radart is, de leginkább a lézerkeresőre támaszkodott, mert el akarta kerülni az árulkodó elektronikus jeleket. – Nem látom sehol. Magányos MIG? Szokatlan felállás.

– Itt fenn nincsenek. Tehát lent vannak, ugyanabban a folyómederben, ahol az Old Dog. Vagy bekapcsoljuk a radarunkat, vagy...

– Vagy mi is lemegyünk, és előássuk őket – mondta J.C. – Tartottam tőle, hogy ez lesz a javaslatod. – Powell lenyomta a Cheetah orrát.

Messze délre letértek a kijelölt útvonaltól, kis falvak és bányák között szálltak, hogy biztos elkerüljék a légelhárítás ágyúit, amelyek lelőtték az Old Dog egyik HARM rakétáját. Carter ötszáz lábra állította a magasságot, így tartotta biztonságosnak. Végigzúgtak a völgyekben, Matagalpától délre.

– Már találkozunk kellett volna azzal az SA-10 teleppel – idegeskedett Atkins. Az SA-15-ös támadása után visszaserzett nyugalmát sajnos elvitte a MIG-gel való összetűzés, és most olyan hangosan beszélt, hogy attól kellett tartani, véletlenül aktivizálja a hangvezérlésű számítógépet. Karbayal vállon veregette, nyugodjon már le. A navigátorok csendben voltak. Kellermant lekötötte a terepfigyelés. Scott sem beszélt. Támadásra készen bekapcsolta a lézerkeresőt, de az semmilyen célpontot nem talált.

– Nav, tájékoztass a támadási szögről – kérte Carter, aki mindent megtett volna, hogy a legénység összekapja magát. – Azt mondtad, öt mérfölddel eltértünk a kijelölt útvonaltól. Befolyásolja ez a támadást?

– Mi?

– Alicia, kezd el – ismételte Carter. – Tájékoztasd a legénységet a támadásról.

Feszült csend. Aztán: – Mi... most direkt módon a kifutópályára állunk, nem a szélét vesszük célba – válaszolta rekedten a lány. – A tripla A a tizenkét óránkon lesz. Ebből a szögből kicsit nehezebb lesz kiszúrni.

– Hallottad, Paul?

– I... igen.

– Mi van még, Alicia?

– A CBU-k – mondta Kellerman. – Az első tokot közvetlenül a tripla A megsemmisítése után kell ledobnunk a kifutópályára.

– A hangárokat közben kezelésbe veszem – jelezte Scott.

– A füst és tűz pedig eltakar majd bennünket mikor visszafordulunk a következő célpontra – tette hozzá Kellerman.

Carter elmosolyodott az oxigénmaszk mögött. – Akkor rendben. Végre megint harcosokhoz méltóan beszélünk. Akkor hát csináljuk amit kell, aztán tűnjünk el innen.

Tretyak tábornok a kis repülőtér irányítótornyában állt. Innen irányította Sebaco védelmét. Modern I. Miklós középkorinak mondható fegyverzettel védelmezi Szevasztopol bástyáit az akkor legmodernebb fegyverekkel ellátott III. Napóleon seregei, és a feltartóztathatlannak látszó angolok ellen. Tretyak szemében Sebaco védelme a szovjet hatalom védelmét jelentette, és elhatározta, hogy huszonöt négyzetkilométeres birodalmából kiveri a betolakodókat.

A sereg készen állt a támadásra, csak a Puerto Cabezasból érkező értesítésre vártak. A támadók pontos számát nem ismerték, Tretyak egy bombázószázadra számított, de eddig még ilyen erőkről nem érkezett jelentés. Ezek szerint kisebb erőket vet be az ellenség, talán csak néhány gépet. Remek, ennyivel könnyedén elbánik a csapata.

A kifutópálya északnyugati részén négy MIG-23-as várta, hogy legyőzhesse az amerikaiakat; mindegyik törzsén négy AA-8 rakéta, a szárny alatti pilonon két infravörös irányítású AA-11 rövid-hatótávolságú rakéta, valamint ikercsővű GSh-23 gépágyú volt. A védelemnek két tartalék gépe is volt, ezeket a küzdelem sikere érdekében csak nemrégiben szerelték össze, addig darabjaikra szedve heverték.

A vadászgépeken felül egy SA-8 föld-levegő rakétát kaptak Managuától, ez most a kifutópályától északra emelkedő kis dombon állt. Az SA-8 kicsi és gyors rakéta, még szuperszonikus bombázás során is képes megsemmisíteni az amerikai F/A-18 Hornet vadászbombázót. Az SA-10 telepet ismét elmozdították, a hegyoldalról a Rio Tuma völgyébe telepítették; tökéletes helyet találtak számára: Puerto Cabezasból Sebacóba csak a folyómeder mentén lehetett eljutni, a támadó egyenesen az SA-10 torkába érkezik. Az SA-10 nagyhatótávolságú rakéta, a fa tetejének magasságától nyolcvanezer láb magasságig tart a lőtávolsága. Középvédelemre még ötven milliméteres gépágyúk álltak a pálya két oldalán. Gyakorlatilag két kilométeres körzetben falat vontak Sebaco köré.

A védelem, beleértve a nicaraguai léghárítást is, három ponton védte Sebacót. Az egyik a Rio Tuma völgyében, ideális védelmi-megfigyelő helyzetben várta az amerikaiakat.

Tretyak erői tökéletesen felkészültek.

– A Népi Milícia Hetes csoportja üzent, uram – jelentette a szárnysegéd.

– Ki?

– A bázistól északra, Matagalpa mellett lévő nicaraguai milícia. Megtámadták őket. Egy ZSI-23 légvédelmi egységet megsemmisítettek, tízen megsebesültek, kilencen meghaltak.

– Kérem a részleteket, hadnagy – válaszolta Tretyak. – Milyen rakétákkal támadtak? Milyen repülőgépek? Sebesség? Irány?

A szárnysegéd a rádióshoz lépett, Tretyak ellenőrizte a térképet, aztán az irányítóhoz fordult. – Őrmester, szabadítsa fel a terepet indításra. Küldje a gépeket a Rio Tuma völgyébe, a behatolókat alacsonyban keressék.

Az irányító biccentett, felvette a mikrofonját, és spanyolul kiadta az utasításokat: – Sebaco, négyes járat, cél zéró-kilenc-öt irányban, távolság húsz kilométer, szabad...

A kifutópálya északi végén hirtelen fény lobbant fel. Az egyik SA-8-as leugrott a sínről, és délkeletre robogott, olyan alacsonyban, hogy az embernek az volt az érzése, leborotválja a hangárok tetejét. Az első MIG-23-as csapat már utánéögőre kapcsolt, és megkezdte a gurulást, most vadul fékeztek, mert a SA-8 rakéta elszárguldott a kifutópálya végénél.

– Kettes rakétabázis alacsony magasságú célt észlelt – jelentette a rádiós. – Irány egy-hat-zéró, távolság húsz kilométer.

– Azt látom – üvöltötte Tretyak. – Küldje már fel a vadászgépeket!

– A kettes rakéta többszörös célpontot jelez. Azt kérik, hogy tartsuk vissza az indítást, míg újra üzöbe nem veszi őket.

– Nem. – Aztán a biztonság kedvéért: – Mondja meg a rakétabázisnak, ne lőjenek, amíg a két vadászgép fel nem száll. Indítsa az egyes és kettes gépet. A hármasnak és négyesnek

mondja meg, tartsák a helyzetüket. Ötösnek és a hatosnak adjon engedélyt a felszállásra való felkészüléshez.

Az irányító ismertette az új utasításokat. A két MIG hamarosan újra utánézésre kapcsolt és végigdübörgött a kifutópályán.

– A kettes gép egyik utánézője nem működik – jelentette a szárnysegéd. Az éjszaka sötétjében csak egy lángcsóva világított. Tretyak visszatartotta a lélegzetét, míg a vadászgép alig valamivel a fák koronája felett küzdött az elegendő sebességért. Végre mind a két gép sikeresen felemelkedett, északkeletre fordultak, és a behatolók keresésére indultak.

– A kettes rakétaállást beindítani – parancsolta Tretyak. – Ha még találnak célpontot, akkor a hármas és négyes menjen délnek...

A szavait elnyomta a következő SA-8 rakéta, amelyik dübörögve hagyta el a kilövősínt, és ha lehet még alacsonyabb pályán követte a társát. Alig oszlott el a füst, amikor Tretyak észrevette, hogy a déli ötven milliméteres tripla-A ágyúállásból gyors egymásutánban löni kezdenek.

– Mire lőnek ezek...? – A kérdést újabb robbanás szakította félbe, ezúttal a rakétatelep felől érkezett; a morajlás végiggördült a repülőtéren, és a torony ferdesíku ablakainak csapódott. De ez alkalommal nem hagyta el a rakéta a sínt.

Tretyak ámulva nézte a rakétaállás maradványait – a dombocska fele eltűnt, az emberek és járművek szanaszét heverték, mintha valaki egy óriási játékdobozt szórt volna szét. A dombmaradékon fellángolt a tűz.

– A rakétaállást kilőtték – kiabálta Tretyak. – Indítsák a vadászgépeket, a hármas és négyes egység délen keresse meg azt a gépet, aki ezeket a rakétákat kilötte. Az ötös és hatos emelkedjenek...

Az ötven milliméteres légvédelmi ágyú újabb sortüzet eresztett meg, robbanás, a kifutópálya végétől fél kilométerre hatalmas tűzgolyó borította lángba szinte az egész bázist. A robbanás léghulláma feltaszította Tretyakot. A másodlagos robbanás törmelék szórt szerte, mindenütt tüzek gyúltak, Sebaco körül az erdő lángolni kezdett.

– Megtaláltuk az egyiket – kiabálta valaki a toronyban megtaláltuk az egyik amerikai gépet.

Az ünneplést a gépágyúállás sortüze pillanatok alatt elfeledtette. Tretyak már talpra állt, a lövészek nyomjelző tüzét leste. Hirtelen felismerésként hatolt el a tudatáig annak a fontossága, amit látott. – Miért lőnek nyomjelzőket a tüzerek? Nincs szükség nyomjelzőkre. Elárulják magukat. Mondja meg...

Már későn szólt. A szeme láttára tűnt el az állás a föld felszínéről. Az ágyútól ötven méterre, külön bunkerbe telepített radarkövető megsemmisült. A gépágyút sérülések érték, de használható maradt.

– Radarelhárító rakéták – dübörgött Tretyak. – Radarelhárító rakétákat lőnek. Utasítsa az északi ágyúállást, hogy az infravörös és elektromos-optikai irányítást használják. Azonnal menjen egy mentőautó a déli álláshoz...

– Újabb rakéta – üvöltötte valaki, és délkelet felé mutatott. Az erdőtűz fényében Tretyak meglátta – hatalmas, karcsú, lassan mozgó szárnyas test. Lustán elhúzott a lángoló fák koronája felett, az ágyúállást is elhagyta – Tretyak látta, hogy az emberei felfelé mutogatnak, de a gépágyú nem követte a rakétát, nem forgott, nem lőtt. A rakéta mintha leszállni készülne, jobbra fordult, a gurulópálya déli részére, egyenesen a parkolórampák irányába repült. Amint a rampa felé ért, kis dobozkákhoz hasonló tárgyakat potyogtatott ki magából.

És minden tíz-tizenötödik méteren tűzoszlop emelkedett. A központi gurulópályát telibe találta, hatalmas kráterek nyíltak a betonban. A bombák hasonló eredménnyel jártak a rampa északi felénél, hatalmas betondarabokat szakítottak ki, olyan volt az egész, mintha megnyílt volna a föld. A két feltankolt, fegyverekkel megpakolt MIG-23-asra bombaeső hullott, a robbanás következtében az egész rampa szétesett. A MIG lángoló rakétái ide-oda cikáztak, a

huszonhárom milliméteres ágyú lövegei örült módon röpködtek, megsértették a tornyot, felkarcolták a golyóálló üvegből készült ablakokat is. A távirányított repülőgépek bombacsomagjai szerencsére nem találták el a kifutópályán álló két másik MIG-et, de a betoneső nem kímélte őket.

Tretyak feltápáskodott. Felkapta a mikrofont. – Sebaco három és négy, azonnal felszállni. – A parancsot nem spanyolul adta, de a MIG pilótáinak nem kellett sok noszogató. A hármas számú MIG-23-as azonnal teljes utánégésre kapcsolt, végigrobogott a kifutópályán, felhúzta az orrát, és gyorsan emelkedett. A négyes számú gép a kifutópálya végéig gurult, de megvárta, amíg társa eltűnik a magasban.

Végre ráállt a pályára, maximális utánégésre kapcsolt, kiengedte a féket és elvágtatott. Éppen behúzta a futóművét, amikor a robbanás leszakította a farokrészt. A MIG megugrott, felpattant, visszacsúszott, a pilóta még épp idejében katapultált, mert a vadászbombázó fura hátracsavarral belevágódott a betonba.

Lidérces álom, gondolta Tretyak. Azaz sajnos nem álom, hanem véres valóság. Lépésről lépésre, szépen, egyenként közömbösítik Sebaco védelmét. És eddig még egyetlen ellenséges gépet sem látott. Vagyis... dél felől mintha mozgást észlelné. Igen. Most megpillantotta. Masszív, sötét figura, közelebb van a földhöz, mint a tíz emelet magas irányítótorony. A kifutópálya felett átlósan, a toronytól fél mérföldre. Óriási volt. Tretyak még soha nem látott ekkora gépet. A motor hangja olyan erős volt, mint a teljes sebességgel robogó gyorsvonat.

A repülőgép éles balkanyart hajtott végre, párhuzamosan állt most az épületekkel és hangárokkal. Tretyak látta, néhány katona tüzet nyit a kísértetre, de a KGB tábornok tudta, annyi ez, mint amikor sörétes puskával lönek a bálnára. Vizeséshez hasonló robajjal közeledett a csapás. A fényt a lángoló parkolórámpa szolgáltatta. Tretyak megfigyelte, a monstrumnak hosszú, hegyes orra van, a farok irányító felületeit nem lehet észrevenni, a szélesen terpeszkedő szárnyak alatt különböző méretű rakétákat függesztettek fel. Elképzelni sem tudott eddig ilyesmit.

Amilyen gyorsan érkezett, olyan gyorsan tűnt el, csak a felvert por és füst, no meg a már elhalványuló tüzek jelezték, valaki erre járt. Lidérces volt a csend; a hatalmas gép talán magával szívta a levegőt és a hangot is. Tretyak a torony repedezett ablakán bámult kifelé. A néhány perccel ezelőtt még fontos szovjet támaszpont már használhatatlan káosz.

– Ez mi volt? – kérdezte az irányító, miközben lerázta magáról az üvegszilánkokat. – Életemben nem láttam még ilyet.

– Valamilyen bombázó lehetett – válaszolta Tretyak. – De hogy egy ekkora bombázó ennyire alacsonyan repüljön! Természetesen ez a gép bombázta az ágyúállást.

– Kilőhette a negyedik gépet?

– Nem létezik. – Tretyak elhallgatott. Egy bombázó levegő-levegő rakétákkal. Miért ne? Éz a bombázó rengeteg fajta fegyvert szállított. Válasz helyett inkább kérdezett. – Érkezett jelentés a radartelepről? És Managuából?

– Még semmi uram. Hamarosan helyreállítjuk a rádiókapcsolatot.

Tretyak a rádióshoz fordult. – Azonnal küldjenek mentőegységeket és keressék meg a negyedik MIG pilótáját. És sürgősen takarítsák, le a rámpát. A vadászgépeink egy órán belül megérkeznek. – Az operátor biccentett és továbbította a parancsokat. Felgyulladtak a reflektorok, díszkivilágításban lehetett felmérni a károkat. Amikor az emberek nekiláttak a munkának, kiderült, nem is olyan vészes a helyzet.

– Megtámadtak, de nem ütöttek ki bennünket. – Állapította meg Tretyak. A kifutópálya szabad, a hangárok és üzemanyagtartályok sértetlenek, és a rámpa fele is használható. A bázis még működőképes.

– Szerencsések voltunk, uram – jegyezte meg az irányító. – Ez a bombázó elég nagynak látszott ahhoz is, hogy akár száz bombát is szállíthasson. Sokkal súlyosabb károkat is okozhatott volna...

Tretyak már épp válaszra nyitotta a száját, de a torkán akadtak a szavak. Most jutott eszébe a szárnyak alatt elhelyezett rengeteg fegyver... a bombázó csak bombát nem dobott a bázisra...

A rádióshoz fordult. – Azonnal tűnjön el mindenki a rámpáról. Kapcsolják le a lámpákat!

– De uram, a tűzoltók...

– A bombázó visszajön. Szó sincs visszavonulásról. Csak újabb célpontokat keres. A lőállások azonnal...

Megint elkésett. A robbanás megsemmisítette a gépágyúállás bunkerjét. Tretyaknak nem volt szüksége a távesőre, hogy biztos legyen benne, az északi ágyúállásnak vége. – Mondja meg a déli ágyúsoknak, azonnal nyissanak tüzet, felejtsék el a radarirányítást. Csak lőjenek, északi irányba, mindenre lőjenek! Gyorsan!

De a rádiós lemerevedett. Mozdulatlanul bámult ki az ablakon. Tretyak megragadta a mikrofont, odébb akarta lökni a rádióást, amikor ő is felpillantott, és követte a másik ember pillantását.

A fekete tömeg előrobogott a dzsungelből, történelem előtti ősmadár a fák koronája között, alacsonyán, szinte kettészelte az őserdőt. A szárny örvénye letarolta a fákat, törte az ágakat. Mikor kiért az erdőből, még alacsonyabbra ereszkedett, húsz-harminc méterre lehetett a talajtól. Egyenesen az irányítótoronyra tartott, tűhegyes orra Tretyak szemét vette célba.

Gyors egymásutánban négy sötét csik zuttyant elő a gép hasából. Az első egyenesen előre tartott, felszántotta a két kilométeres sebáció kifutópálya közepét. A robbanás pár pillanatra elhomályosította a bombázót; aztán a behemót átvágott a füstfellegen; még mindig a torony volt a célja.

A második rakéta nem talált célba, néhány méterrel a torony mögött egy másik épületbe csapódott. Tretyaknak azonnal a központi épüleategység jutott az eszébe. Annak vége. A harmadik és a negyedik rakéta a hangárokra zuhant, az ajtók kivágódtak, acél- és betoneső hullott. A lökéshullám letépte a másik hangár tetejét, még több anyagot adva az amúgy is megállíthatatlanul terjedő tűzviharnak.

A masszív bombázó ekkor hihetetlen éles kanyarral délkeletnek fordult. A motorok hangos robaja azzal fenyegetett, hogy összedől a torony. Ahogy elfordult, látható lett széles szénfekete törzse, mert csak néhány méterre került el a tornyot. A még megmaradt üvegtáblák szétrobbantak, pedig nem is érte őket találat. A hangrobbanás feldöntötte Tretyakot. Vakon és süketen tapogatózott. A teremben bútorok, könyvek, műszerek heverték szerteszét.

Tretyak egy darabig mozdulni sem tudott. Az öntudatát nem vesztette el, mégis szétdarabolva érezte magát. Nagy nehezen lerázta magáról a törmeléket és feltápáskodott. A tornyot füst töltötte meg; a szomszédos hangárokból erősödött a tűz. A föld alatti üzemanyagtartályokban negyvenezer liter üzemanyag fog robbanni, ha azonnal nem oltják el a tüzeket.

Talpra segítette az embereit, a kijárat felé rohanva még utoljára felülről nézhette, mi maradt a valamikori légitámaszpontból. A kifutópálya közepén hatalmas kráter, két oldalán kilencszáz méteres használható szakasz – a MIG-eknek nem elég. Legalább egy napba telik, míg rendbe hozzák. Az erősítésnek vagy Sandinóban, vagy Puerto Cabezasban kell majd landolnia. A gurulópálya és a parkolórampa teljesen használhatatlan. Két ötven milliméteres gépágyú és az egyik SA-8 telep megsemmisült. És nyilvánvaló, a Rio Tuma völgyébe telepített SA-10-es telep sem működőképes. Nem beszélve a közvetlenül a felszállás után megsemmisített MIG-23-asról. Tretyak most a torony mögé nézett. A második amerikai sikló bomba eltalálta a központi épületet, de az épület hálistennek nem gyulladt ki.

Egyetlen repülőgép okozta ezt az iszonyatos pusztítást. Ő amerikai csapatokra készült fel, és a teljes védelmi rendszerét tíz perc alatt egyetlen bombázó elsöpörte.

Amilyen gyorsan csak lehet, jelentést kell küldenie Moszkvának. Az ellopott amerikai gép biztonságban van, de az amerikaiak nagy árat számítottak fel érte.

A Nicaraguából kivezető repülés nem volt habostorta, de most, hogy a földi irányításnak nem volt kapcsolata Sebacóval, sőt képtelen volt befogni a Megafortrest, kiölte a harci szenvedélyt a MIG pilótáiból. Az egyikkel egy Stinger rakéta végzett; ez alacsony magasságon követte a Cheetah farkát, és ez lett a veszte; a másikat a Cheetah AIM-132-es rakétája sértette meg, bár nem találta telibe; a többiek pedig úgy gondolták, okosabb ha megfordulnak, és Sandino felé veszik az irányt. Powell és McLanahan követték a B-52-est, amíg az a Karib-tenger nyílt vizeire nem ért, ahol az ott keringő AWACS radargép vette szárnyai alá.

– Kezdjük a legfontosabbal – mondta Elliott, amikor beindították a biztonságos kommunikációt a támadó alakulat tagjai között. – Patrick, Wendyt kihozták a mütöből. Hivatalos jelentés szerint még mindig kritikus az állapota. Többet nem tudtam kihúzni a kórház személyzetéből. Georgetownba bármelyik pillanatban el tudunk vinni, onnan négy óra alatt San Antonióban vagy...

– Nem kell... vigyáznak rá. Ott maradok, ahol hasznomat is lehet venni.

– Powell mögé mást is be tudunk ültetni.

– Én ülök Powell mögött. Maraklov előbb vagy utóbb megkísérli a kitörést, és én ott akarok lenni. A pokolba, hogy szeretnék Wendy mellett ülni, de tudom, azzal semmit nem változtatnék a helyzetén. Most nem. És mindenkinél többet ültem a Cheetah-n. Én vagyok az egyetlen, aki elég jól ismeri a rendszerét ahhoz, hogy sikeres bevetésre vigye. Ha a DreamStar meglógna amíg én Texasban csücsülök, az mindannyiunknak végzetes lenne. És ha jól ismerem Wendy, megölne, ha az ágya mellett tördelném a kezemet, mialatt... érti, hogy miről beszélek, nem igaz?

Az E-5 AWACS fedélzetén Elliott még nem volt biztos abban, nem kellene-e leváltania McLanahant, de nem Wendy miatt. Már-már rögeszmésen ragaszkodott ahhoz, hogy egyenlítsen Maraklovnak; a személyes vérbosszúra készülő katona pedig nem jó harcos. Ugyanakkor igaza volt abban, ő a legjobban kiképzett navigátor, aki a Cheetah-val elboldogul; és csak a Cheetah-nak volt esélye arra, hogy legyőzze a DreamStar egy légicsatában. És az első vonalbelieknek most nagyon észnél kellett lenniük, mert a számítások szerint a DreamStar valamikor most próbál kitörni, és elhagyni Nicaraguát...

– Rendben van Patrick – mondta Elliott. – Beleegyezem, legalábbis egyelőre. Szünet. Kelvin, szép munkát végeztek, maga meg a legénysége. A radar szerint minden tiszta a gép farka mögött. Emelkedjenek kettő-hat-zéró magasságszintre. Az utántöltőjük a Grand Cayman térségében kering, kettő-hét-zérón. Mindenki rendben van?

– Igen – válaszolta Carter. – Kisebb sérülésekkel megúsztuk. Az utolsó fordulónál kicsit közel kerültünk a robbanáshoz, amikor a Strikert a kifutópályára dobtuk. A bombakamra ajtaja nyitva volt, valószínűleg kilyukadt az üzemanyagtartály. De eljutunk Dreamlandig. Szeretném, ha a CONUS felett találkozhatnánk a tartálygéppel, hátha komolyabb szivárgással kell számolnunk.

– Azonnal megszervezzük – válaszolta Elliott.

– Ha már itt tartunk – vágott közbe Chesire –, talán szerezhette leszállási engedélyt Georgetownba. Eltölthetnénk ott néhány napot.

– Már nekem is eszembe jutott, Nancy – mondta Elliott. – De gondot okozna, hogy meggyőzzük a kormányt, hogy az F-16-osok, KC-10-esek és az AWACS után még a Buffot is beengedjék. Egyébként a Megafortress Plus hivatalosan még mindig titkosított kísérleti gép. De egy rövid TDY-t megszervezhetünk, amíg tart az eligazítás. Szünet. J.C., Patrick, a Cheetah-val minden rendben?

– Zöldek vagyunk, mint az alma – válaszolta Patrick. – Csak arra várunk, a barátunk is megérkezzen a buliba.

– Hosszú az út, Patrick – mondta Elliott. – Ötvenezer négyzetmérföld senkiföldje van Nicaraguában, bárhol elbújhatott. Igaz, hogy élénk rádióadást vettünk Puerto Cabezas térségében, valószínűleg ott lehet a DreamStar, de nem biztos.

– Érdeemes lenne megnézni.

– Nem állunk készen levegő-föld lövöldözésre, Patrick – szúrta közbe Powell. – Semmit nem tehetnénk ellene, hacsak azt nem, hogy integetünk, mikor elhúzzunk mellette. Egyébként pedig pontosan az SA-15 torkába zúgnánk.

– Már eddig is többet tettünk, mint amire a Fehér Ház engedélyt adott. Továbbra is figyeljük a légteret, arra az esetre, ha mégis kivinnék a DreamStart. Megváltoztatjuk az útvonalakat – folytatta Elliott. – Biztosítottuk a leszállást Puerto Lempirában, ez a hondurasi hadsereg katonai bázisa hetven mérföldre Puerto Cabezastól. A Fehér Háztól most kérjük a felhatalmazást, hogy újabb fotómunkát végezhesünk Puerto Cabezasba, olyat, mint amelyet Sebacóban csináltak. Az üzemanyagot és a muníciót oda fogják szállítani. Nem Georgetown, de jó helyzetben lesztek, ha a DreamStar esetleg újra próbálkozna.

– Jól hangzik – mondta McLanahan. – Ott akarok lenni, ha újra meg akarna lógni.

Kreml, Moszkva, Szovjetunió

1996. június 22., hétfő

A Kreml falain kívül a ragyogó, tiszta nyári reggel nem engedte sejtetni a falakon belül zajló ádáz csatát. Ott benn a kormány két leghatalmasabb figurája egymással szemben ülve párbajozott.

A Szovjet Hadsereg főparancsnoka, Cserkov tábornok már túl volt az eligazításon, most nem tudta, a főtitkár biccentése mit jelent; maradjon, vagy menjen. Így aztán ülve maradt; két felljebbvalója egyelőre nem kifogásolta döntését.

– Nem tudok egyetérteni Cserkov marsallnak Tretyak tábornok információin alapuló elemzésével – jelentette ki Kalinyin. – Egyszer azt mondja, az amerikai gép biztonságban van, a KGB és a nicaraguai csapatok védelmében Puerto Cabezasban, másszor meg azt, hogy a gép veszélyben van. Ez ellentmondás. Tretyakot érthető módon megrázta az amerikaiak támadásának visszaverése...

– A maga szónoklata ellentmondásos, Kalinyin-válaszolta a főtitkár. – Az amerikaiak megsemmisítették az egyik légitámaszpontunkat, lelőtték két vadászgépünket, megtizedelték a védelmi rendszerünket. Maga itt ül, és azt állítja, a terv jól halad, és aggodalomra semmi ok.

– Még jó néhány óráig nem fogjuk pontosan tudni a veszteség pontos mértékét – kétszínűsködött Kalinyin. – Egyébként a mi szempontunkból pillanatnyilag érdektelen, hogy mi történt Sebacóval. Az XF-34-es biztonságban van, bevetésre készen vár, Kubából kísérő gépeket küldünk, Managuából elindulnak a csaligépek...

– Vlagyimir, a terve csődöt mondott – jelentette ki a főtitkár. – Ismerje be, mielőtt még több emberünket lelövik, és újabb gépeket és támaszpontokat veszítünk el. – Megrázta a fejét. – Csak idő kérdése, hogy felfedezzék a gépet, és akkor azt a bázist is lebombázzák. – Újra a jelentésbe pillantott, és drámai mozdulattal félretolta. – Egyetlen bombázóval. Érti, egyetlen bombázóval. Mit fogunk tenni, ha egy raj ilyen gépet küldenek a nyakunkra?

– A Sebaco elleni támadást előre láttuk – érvelt Kalinyin. – Épp ezért vittük el onnan a vadászgépet. Tretyak valami új bombázóról beszélt, amelyik bombákat, levegő-föld és

levegő-levegő rakétákat szállított... – Kalinyin elhallgatott. – *A krepaszty ezometryelna* – mondta félhangosan.

– A micsoda?

– A Megafortress – magyarázta Kalinyin. – Egy átalakított, modernizált B-52-es; ezt is Nevadában fejlesztették ki, ugyanott, ahol az XF-34-est. Az Amerikai Légierők tábornoka, Bradley Elliott vezette annak idején a Megafortrest a kavaznyai lézer támaszpontunk ellen, nyolc évvel ezelőtt. Az is ugyanilyen fegyverkeverékkel repült, mint a mostani bombázó Sebaco ellen. – Kalinyin az asztalra csapott, magában motyogva folytatta. – Vilizsercsev mondta, a Fehér Házban Elliottal találkozott. Tudnunk kellett volna, hogy benne lesz a hadműveletben.

– Ezzel azt akarja mondani, maga tudta, hogy Vilizsercsev a Fehér Házba megy? – szakította félbe a főtitkár. – Maga tudott arról a találkozóról, amit egyébként Vilizsercsev a jelentésében meg sem említ. És azt is tudta, hogy ez az Elliott benne lesz a tervezésben, és mégsem látta előre, mi történik, nem volt képes megvédeni a támaszpontunkat. Ennek az örültségnek véget vetek...

– Most nem állíthatja le; az összes ütőerő a helyén van, csak a parancsra várnak...

– Akkor állítsa le őket – válaszolta a főtitkár. – Kalinyin, mit akar még? Az amerikaiak vissza akarják kapni a gépüket, és amíg az a gép Közép-Amerikában van, minden forrás a rendelkezésükre áll, hogy megakadályozzák a gép kijutását.

– Csak még egyetlenegy lehetőséget – könyörgött Kalinyin: A hangja meglágyult, széttárta a karját, szabályosan esengett. – Csak egyetlen lehetőséget kérek. Minden erőnk bevetésre kész, két óra múlva kezdhetnénk...

– Elutasítom a kérését.

– Ha észreveszik a gépeinket, azonnal visszarendelem őket Nicaraguába. Nem lesz légicsata – győzködött Kalinyin. – De ha közrefogjuk az XF-34-et, akkor az amerikaiak nem fognak támadni. Még ha fel is fedezik az alakulatot, az amerikaiak nem mernek támadni; nem lesz más választásuk, mint elengedni bennünket.

– Én nem értek ezzel egyet – szólalt meg Cserkov. – Biztos vagyok benne, az amerikaiak támadnának. Ha nem nyíltan, mint ahogy a Karib-tenger felett sem nyíltan tették, akkor másképp. Túl sok esélyt látok így a katasztrófára. Nem támogathatok egy ilyen hadműveletet.

– Mindent megtenne, hogy megvédje a nyugdíját, meg a dácsáját, igaz?

– Hallgasson, Kalinyin.

– Szükségtelen, hogy a védelmemre keljen – válaszolta méltóságteljesen Cserkov. – A tettek hangosabban szólnak a szavaknál, és ennek a fiatal Kalinyinnak a szavai és tettei magukért beszélnek. Világosan láthatjuk, milyen taktikus is ő.

– Nem az én pilótáim támadtak az amerikai vadászgépekre – vágott vissza Kalinyin. – Nem az én töketlen pilótáim hagyták magukat megverni akkor, amikor számszerű fölényben voltak az amerikaiakkal szemben. – Kalinyin úgy gondolta, arról jobb ha nem tesz említést, hogy Sebacót viszont a KGB emberei védték, és úgy látszott, ezt Cserkov sem akarja felemlíteni.

Kalinyin most újra a főtitkárhoz fordult. Őszinte és esdeklő arckifejezést erőltetett magára. – Akkor legalább annyit engedjen meg, hogy az egyik repülőgép-anyahajón kihozhassam a gépet. Kísérőkkel a Kijev Havannából egy óra alatt Puerto Cabezasba ér. Az XF-34 könnyen landolna, és az amerikaiak nem mernek megtámadni egy anyahajót...

– De az egyik Megafortressük könnyedén a tenger fenekére küldheti a kísérő hajókat – válaszolta a főtitkár. – Vlagyimir, már meg sem tudom számolni, hány gépünkbe, felszerelésünkbe, emberünkbe, rubelünkbe került a maga ötlete. Egyetlen vadászgépért bizony nagy árat fizettünk. Még ha igaz is, amit állít, hogy a DreamStar tíz élvonalbeli vadászgépet ér, akkor is drága; hat MIG, egy Iljusin radargép, ami tizenöt-husz vadászgéppel felér, egy szállítóhelikopter, és a mexikói embereink. Ha ezután még egy hetvenezer tonnás anyahajót is

a tenger fenekére küldünk, a Politikai Bizottság meneszt bennünket. Ami egyébként már most is bekövetkezhet...

Az íróasztalán lévő telefonhoz nyúlt és behívta a személyi titkárát. – Utasítani fogom Vilizsercsevet, kezdjen tárgyalásokat az amerikaiakkal. Visszaadjuk nekik a gépet. Nem mozdíthatja el a jelenlegi helyéről. Egyetlen porcikáját sem foghatja meg, szállíthatja el, vagy semmisítheti meg. Annyi információt szerezzen be róla, amennyit csak lehet, de nem teheti tönkre. Jobb, ha minél előbb megszűnik ez a lidérces álmom.

– Főtitkár elvtárs, ezt még át kell gondolnia! Ha most leállunk, ha nem szerezzük meg a gépet, ha visszaadjuk az amerikaiaknak, akkor az embereink teljesen feleslegesen áldozták fel az életüket, minden erőfeszítésünk hiábavaló volt.

– A maga minden erőfeszítése, Kalinyin – válaszolta a főtitkár. – A maga akciója, ezt ne feledje; én a kezdet kezdetétől ellene voltam. Megmondtam, eleve sikertelenségre van kárhozthatva. Nem vagyok hajlandó felelősséget vállalni egy akcióért, amivel nem értettem egyet, és amit gyakorlatilag a hátam mögött, a tudtomon kívül bonyolítottak le.

A főtitkár szárnysegédje lépett be az irodába, papírt és ceruzát hozott. – Most pedig lásson neki, az XF-34 legyen biztonságban, készítse fel a visszaszállításra.

– Még egyszer kérem – kezdte Kalinyin. A főtitkár azonban hátat fordított. – Ha sikerrel járunk, és én az életemre esküszöm, hogy sikeresek leszünk, akkor mindketten óriási nyereségre teszünk szert. Már elköteleztük magunkat...

– A karrierjét már kockára tette, Kalinyin – állapította meg a főtitkár. No meg az enyémet is, tette hozzá magában. – Most minden erőmre szükség van, hogy helyrehozzam, amit maga elrontott. Tegye amit mondtam.

Az ajtón kívül Molokov surrant Kalinyin mögé. Kalinyin kiadta az utasítást.

– Vissza a KGB-be – mondta Molokov a sofőrnek, aztán Kalinyin-hez fordult. – Mi újság, főnök?

Kalinyin mindent elmondott, mert érezte, meg kell osztania a terhet. – Nincs többé hatalmam ebben az ügyben. Azt az utasítást kaptam, gyűjtsem össze a géppel kapcsolatos összes adatot anélkül, hogy sérülést okoznék benne, aztán készítsem fel, hogy visszaadhassuk az amerikaiaknak.

Csöndben autóztak keresztül Moszkva utcáin. Molokov csak a KGB központi épülete előtt szólalt meg. – Maraklovnak nem fog tetszeni a dolog. Azt kérni tőle, adja vissza a gépet az amerikaiaknak mindazok után, amit megtett érte, ez körülbelül olyan, mintha azt kérnénk tőle, hogy önként nyújtsa a lábát egy cápa kitátott szájába.

Kalinyin hirtelen Molokovra pillantott. Új ötlete támadt, egyre világosabban látta, mit kell tennie. – Maraklov... igen... talán ő megmenti a gépet. Biztonságba viheti...

– Hogyan?

– Maraklov... azonnal biztonságos műholdas kapcsolatra van szükségem Puerto Cabezasszal. A főtitkár csak egy óra múlva tud beszélni Vilizsercsevvel, a nagykövet pedig moszkvai idő szerint délután ötkor tud kapcsolatba lépni az elnökkel. Azonnal beszélnem kell Maraklovval.

– A Puerto Cabezas-i támaszponton a parancsnoki rádió biztonságos. Mi a terve?

– Az akció még a mi kezünkben van, barátom – válaszolta Kalinyin. – Még van lehetőségünk...

Puerto Lempira légitámaszpont, Honduras

1996. június 21., vasárnap

Patrick McLanahan és J.C. Powell akár azt is hitték volna, talán egy harmadrangú, vietnami háborús film díszletei közé kerültek. Zöld katonai sátorban ültek egy olcsó, összecukható műanyag asztalka mellett, a bádoggal csajkában hideg konzervsonka és hideg rántotta kínálta magát. Kint forró és elviselhetetlenül páras volt a levegő. Időnként minden előzetes figyelmeztetés nélkül megeredt az eső, aztán ugyanolyan váratlanul el is állt, mintha a mennybéli egyetlen mozdulattal elzárta volna a csapot. Izzadt repülősruhájukat már két napja nem vették le, úgy tapadt a testükre, mint az ázott papír, a szaga pedig a kis, hondurasi támaszpontot körbevevő mocsarak sós bűzét idézte.

A „támaszpont” talán túlzó bóknak számít, ha Puerto Lempirát értjük alatta. A bázis gyakorlatilag egy keskeny folyosó Honduras északkeleti részén, az óceán és a mocsár között. Kilencezer láb hosszú beton kifutópálya, ebből összesen hatezer lábnyi használható, a többit felzabálta a mindenütt burjánzó mocsaras lág. A munkások most a pálya végén serénykedtek, homokzsákokkal védték fel, megpróbálták felszárítani a betonpályát. Volt ott még egy kis parkoló, itt húzták fel az előregyártott elemekből készült hangárt, ez volt a Cheetah szállása. A rámpán túl félig homokos, félig sziklás tisztáson álltak a lakósátrak és a rádiós sátor. A kifutópályától eltekintve az egész terület nem volt több két hektárnál.

Puerto Lempira személyzete többségében biztonsági őrből állt. A Cheetah-t és a szükséges szállítmányt őrizték. Az elmúlt években Puerto Lempirát többnyire a csempészek és kábítószer-kereskedők használták. A Cheetah hordozható hangárjánál négyen álltak őrt, ketten a rádiós autót védték, a többi harminc a tábort fogta körbe. Mindenki számított a bajra.

– Szerinted mikor kerülünk ki innét? – érdeklődött Powell, és undorodó borzongással eltolta maga elöl a csajkát.

– Fogalmam sincs – válaszolta McLanahan, és az asztalka mellett lévő műszerre pillantott.
– De hamarosan megtudjuk.

A műszer a rádiókocsiban lévő generátorokhoz és elektronikához kapcsolt tábori kommunikációs egység volt. A müzlis doboz nagyságú szerkezet azonnali műholdas, VHF, UHF és HF kapcsolatba tudott lépni a világgal.

Újra megeredt az eső, eleinte csendesebben zuhogott, aztán hatalmas cseppekben dübörgött. A bennülők attól tartottak, beszakítja a sátoztetőt. Az eső hangosan csapkodta a Cheetah hangárjának fémtetejét. A gépet minden légi párviadalhoz szükséges eszközzel felszerelték; hosszú- és rövid-hatótávolságú rakétákkal; a titkosszolgálat jelentése szerint a DreamStart valószínűleg Puerto Cabezasba vitték, alig száz mérföldre az amerikai tábortól, ezért a légénység felkészült a fényképes felderítésre is. És természetesen nem hiányoztak a levegő-föld rakéták sem a Cheetah fedélzetéről.

Az eső hangja csaknem elnyomta a műholdas adó-vevő halk bippelését. McLanahan felkapta a kagylót, az ujját a ZAJSZŰRŐ gombon volt. Mikor meghallotta a recsegést, sípolást, benyomta a gombot. A sivítást halk sustorgás váltotta fel.

– McLanahan.

– Patrick, itt Brad Elliott. – McLanahan szíve sebesen vert. Elliott a legritkább alkalommal használta az emberek keresztnevét, még a legközelebbi barátait és munkatársait is vezetéknevükön szólította, kivéve, ha nagy baj volt.

– Hallgatom, uram.

– Küldtem magáért egy F-15E-t. Körülbelül egy óra múlva érkezik meg.

– Wendy...

– Arra kéri, menjen vissza...

A páras hőség ellenére nagyon kezdett fájni. Erőt vett magán, és megszólalt. – Mi lesz a DreamStarral?

Röpke szünet. Aztán: – Még nem tudunk semmit. Az F-15E hozza a váltást Patrick, a Luke légitámaszpont taktikai bombázó egységétől. Ő fogja vinni a Cheetah-t, ha a DreamStar kitörne. Az F-15E egyenesen Brooksba repül.

McLanahan ezúttal nem érvelt, nem magyarázta, miért is kell neki Hondurasban maradnia a Cheetah mellett. Wendy órákat töltött a mütőben, utána egy teljes napot az intenzív osztályon. Most pedig maga Elliott tábornok mondja neki, hogy menjen a lányhoz...

Vagy talán arról van szó, talán végre felismerte, nem titkolhatja tovább maga elől az igazságot. Wendy sebesülése óta háromszor volt bevetésen a Cheetah-val; elszakadt – nem, elmenekült – tőle, azzal kábította magát, ő az egyetlen, aki a Cheetah fedélzetén navigálhat, csak ő győzheti le Jamest. Valójában azonban az F-15E fiatal navigátora valószínűleg jobb munkát végez egy negyvenéves asztalizsokénál. Az ő helye most a felesége, a családja mellett van-nem bújhat tovább az oxigénmaszk és radarképernyő árnyékába.

– Hogy van J.C. és a madár? – kérdezte Elliott.

– Rendben. Útra készen.

– Jó. Terveink szerint a Cheetah fényképes felderítő útra megy Puerto Cabezasba; pontosan akarjuk tudni, hol van a DreamStar. Persze nem valószínű hogy kiszúrjuk, de legalább azt a hitet keltjük, hogy újabb támadást készítünk elő, és ez talán meggyőzi őket, érintetlenül kell visszaadniuk a DreamStart.

Csönd.

– Patrick, valamit még Wendyről. Illetve, mit is mondhatnék... Istenemre mondom, nagyon szeretném, ha nem ült volna azon a gépen...

– Tábornok, tele van a hócipóm már azzal, hogy mindenki elsiratja Wendyt. Még él, és élni is fog. Ami engem illet, én nem bánnék ennyire kesztyűs kézzel az oroszokkal. Nem kell több üzenet, figyelmeztetés. Ha úgy gondoljuk, a DreamStar Puerto Cabezasban van, akkor menjünk oda és szerezzük meg. Most. Ha a Cheetah-t újra csak fényképezni küldjük, azzal azt érzük el, hogy megint valahova máshova költöztetik. Vonjuk be a George Washington anyahajót, a tengerészeti bombázórajjal együtt, menjünk Purto Cabezasba és fejezzük már be ezt a játékot.

A másik oldalról nem érkezett válasz, már azt hitte, megszakadt a vonal. Aztán Elliott: – Számolj be Wendy állapotáról, Patrick, Elliott kilép.

McLanahan lecsapta a kagylót. J.C figyelmesen nézte. – Amint ideér a gépem, elmegyek – mondta Patrick.

Fehér Ház, Washington, USA

1996. június 21., vasárnap

– Csak azt akarom tudni, Vilizsercsev – mondta Taylor elnök, amikor a szovjet nagykövet belépett az Ovális Irodába, – hogy hol van a repülőgépünk, és mikor kapjuk vissza.

Szergej Vilizsercsevet a nyílt támadás váratlanul érte, de túltette magát rajta, és beljebb lépett. Mögötte Danahall külügyminiszter jött, aki a Fehér Ház hátsó bejáratánál várta a nagykövetet. A védelmi miniszter, Stuart, a légierők főparancsnoka Wilbur Curtis, a haditengerészet főparancsnoka John Kemp, a nemzetbiztonsági tanácsadó Deborah O'Day, a szóvivő Van Keller és Benson főügyész már a teremben voltak. Mindannyian akkor siettek a gyorsan összehívott megbeszélésre, amikor kiderült, az oroszok tárgyalást kértek. Az elnök tanácsadói félkörben álltak Vilizsercsev körül, a nagykövet pedig a tárgyalóasztalhoz lépett. Taylor nem vett tudomást a felé nyújtott kézről, sőt fel sem állt a nagykövet üdvözlésére.

A nagykövet elmosolyodott, és picit biccentett. – Örülök, hogy újra láthatom, uram...

– Kérdeztem valamit, nagykövet – mondta az elnök. – A vadászgépet akarom. Azonnal.

– Elnök úr, azért jöttem ide, hogy elmondjam, kormányom nyomatékosan tiltakozik a tegnapi éjjeli katonai támadás ellen – válaszolta Vilizsercsev, mint aki meg sem hallotta az

elnöki kitörést. – A támadás három pilóta, négy fő földi személyzet életébe és több millió dollárba került. Ez a lépés megbocsáthatatlan...

Taylor félbeszakította. – Mr. Curtis.

Wilbur Curtis bekapcsolta a nagy képfelbontású monitort és a videolejátszót; tekerni kezdte a szalagot. – Ezt a felvételt tíz perccel ezelőtt kaptuk, nagykövet úr – mondta közben. A monitoron megjelent az eső áztatta parkolóban betonbunker, mindkét ajtaja nyitva volt. Katonák vették körbe. Látszott, hogy néhányan a magasba emelik a fegyverüket, nyilvánvalóan a felvételt készítő gépre céloztak. A hangárban tisztán látszott a DreamStar félreismerhetetlen, előrenyilazott szárnya. A kora reggeli napfény tökéletesen megvilágította.

– Másik támaszpontra szállították a gépünket, de mi megtaláltuk – jelentette ki az elnök. – Ha nem kapom meg a várt választ, akkor felemelem a telefonkagylót, és utasítom a hadsereget, hogy úgy bánjanak el ezzel a támaszponttal, ahogy Sebacóval bántak. Tizenöt perc alatt túl leszünk mindenem, ezt én garantálom.

– A támadás nem lesz sikeres – válaszolta gyorsan Vilizsercsev. – Számítunk egy ilyen lépésre. Megerősítettük a partvédelmet, és készen állunk a támadás visszaverésére...

– A felderítő gép személyzete szerint semmilyen parti védelem nem vár ránk – jelentette ki Curtis. – Vizsgáztunk képeink vannak a lerombolt SA-15-ös rakétatelepről. Akarja látni, nagykövet úr?

– Azt is meg kell önöknek mondanom, hogy a területen állomásozó szovjet csapatok készek a visszavágásra. Ha amerikai bombázók lépik át a határt, parancsuk van, hogy a Kubából irányított szuperszonikus bombázókkal megtámadják a hondurasi támaszpontokat. Minden egyes lerombolt nicaraguai támaszpontért egy hondurasi repülőter, mindegy hogy polgári vagy katonai, lesz az ár. A bombázókon szuperszonikus cirkáló rakéták vannak, ezeket nem lehet észlelni. Ha bevetnék a haditengerészet erőit, parancsuk van rá, hogy azok ellen is támadást indítsanak. Gondolom, az új repülőgép-anyahajó, a George Washington a térségben van. Kockára tenne egy hárommilliárd dollárt érő hajót egyetlen repülőgéppért? A büszkeség okán nem érdemes háborúba keveredni.

– Az ostobaság okán sem – válaszolta az elnök. – Szükségtelen esetelnem, milyen következményekkel járna, ha az orosz csapatok lövöldözni kezdenek a Karib-tenger térségében.

– Két repülőgép-anyahajó csoport, három stratégiai és kilenc taktikai légi hadosztály áll készenlétben – szólalt meg Stuart. – Ez húsz nagy hajót és ezerkétszáz repülőgépet jelent; előbb vethetjük be őket, mint ahogy maga visszaér az irodájába.

– És ehhez nem kell több, csak egyetlen orosz cirkáló – jelentette ki az elnök. – Egyetlenegy. Még célba sem kell találnia. Ha csak egyetlen rakéta vagy bombázó meg meri célozni az amerikai erőket, egyszer s mindenkorra véget vetünk az önök létének a Karib-tenger környékén. Kisöprök mindent, amin vörös csillagot látok.

Vilizsercsev szabályosan sokkos állapotban állt az elnöki asztal előtt. – Ön... ön háborúról beszél, elnök úr?... Háborúval fenyegetőzik egy... egy repülőgép miatt?

– A hazugságaik és csalásaik miatt fenyegetőzőm. És a gyilkosságaik miatt. Ellopták a repülőgépünket, legyilkolták a katonáinkat, romboltak és újra öltek, és újra romboltak végig Közép-Amerikán, mindezt csak ezért, hogy megtartsanak egy lopott gépet. Ez annyit jelent, hogy háborút üzentek az Amerikai Egyesült Államoknak. Válaszul elsőnek Puerto Cabezast fogom porig rombolni. – Felemelte a telefonkagylót és benyomott két gombot.

– Itt az elnök. Nyissa ki a kilenc-hat-zéró-hat-bravo aktát, hitelesítse a charlie-charlie vonallal, és azonnal hajtsa végre az utasítást. A jelentést a Situation Roomba kérem. Tíz perc múlva ott vagyok. – Letette a kagylót, és Vilizsercsevre mutatott. – Jó napot, uram.

– Nem beszélhetnék meg, elnök úr?...

Ebben a pillanatban két bippelés szakította félbe. Vilizsercsev úgy ugrott el, mintha puskalövést hallott volna. Kemp és Curtis elővettek egy-egy hitelkártya nagyságú lapot, és megnézték a folyékony kristály képernyőt.

– Az ellenőrzés megtörtént, elnök úr – jelentette Curtis. – A legénység megkapta az utasítást, és készen áll.

– John, Wilbur, elmehetnek...

– Várjanak! Elnök úr, Curtis, Kemp, kérem! – kiáltotta Vilizsercsev. – Ezt meg kell beszélünk... – Curtis és Kemp az ajtó felé indult.

Az elnök a külügyminiszterhez fordult. – Kísérje ki legyen szíves a nagykövet urat. Deborah, hívja az embereit a Situation Roomba. Tíz perc...

– Felhatalmaztak, hogy visszaszolgáltassam önöknek a gépet – ordította Vilizsercsev. A szobában mindenki megdermedt. Az elnök a haditengerészet főparancsnokára mutatott. – Maga menjen, John. Nem hiszem, hogy komolyan beszél. A George Washingtonról szálljanak fel a repülőkre. Mire a másik szobába érek, hallani akarom a támadás előtti szolgálati eligazítást. Wilbur, maga várjon egy pillanatig. – Kemp kinyitotta a száját, aztán mégsem szólalt meg, hanem kisietett a szobából.

– Azért jöttem, hogy megbeszéljem önökkel a repülőgép visszaszállításának körülményeit – magyarázta Vilizsercsev. Beszéd közben egyre csak a Kemp mögött becsukódó ajtót nézte. Végre az elnökre emelte a szemét. – A főtitkár utasítása szerint a gépet azonnal vissza kell önöknek szolgáltatnunk.

– Akkor mi volt az a handabandázás a bosszúról, a bombázókról és rakétákról? – érdeklődött Deborah O'Day. – Csak blöffölt?

– Ahogy maguk Puerto Cabezaszal.

– Az nem blöff, Vilizsercsev – válaszolta az elnök. – A George Washington fedélzetén bevetésre készek a bombázóink. Megtámadjuk a támaszpontot akár ott van a DreamStar, akár nincs. Ha a légitámadás véget ért, akkor parancsom szerint a haditengerészek partra szállnak, elfoglalják a támaszpontot, és az egész területet a parancsnokságuk alá vonják. Amennyiben nem találják meg a gépet, Bluefieldsbe mennek, és lerombolják azt a bázist is. Bluefields után a szárazföld belseje következik, egészen Managuáig.

– Ez egyáltalán nem blöff, nagykövet úr – mondta most Curtis. – Ha azok a gépek a levegőbe emelkednek, nincs mit tennünk.

– Az elnök terveit a Kongresszus is jóváhagyta – szólalt meg Van Keller. A képviselőház szóvivője erősen izzadt. – Ma hajnalban ismertettük a szenátus és a ház elnökével. Mindannyian támogatjuk az elnökünket.

– Rendben – sóhajtott Vilizsercsev. – A bombázók, a rakéták, a Honduras elleni támadás... én találtam ki. Valamilyen úton-módon alkuhelyzetet akartam keresni.

– Most nincs itt az ideje a diplomatabecsület védelmének, nagykövet úr – válaszolta az elnök. – Öt perc múlva elindulnak a repülőkre.

– Azzal küldtek ide, beszéljem meg, hogyan képzeli a gép elszállítását – mondta Vilizsercsev. – Nem szabunk feltételeket. A főtitkár azt az utasítást adta, azonnali lépéseket tegyenek.

– Tud még a gép repülni? – kérdezte Curtis.

– Igen. Puerto Cabezasban van, ahogy sejtették. Azért vittük oda, hogy elkerüljük Sebaco bombázását.

– És mi van a pilótával. Mi van Jamesszel?

– KGB-ügynök. Az egész tervet a KGB agyalta ki. A főtitkár csak azután tudott róla, hogy a gép Nicaraguában landolt. A főtitkár soha nem egyezett bele, hogy ott tartsák. Egyáltalán nem is ismerte a tervet. Fogalma sem volt arról, hogy ki akarják csempészni a gépet Amerikából. Az akciót a KGB főnöke, Vlagyimir Kalinyin irányította.

– Akkor most miért adná vissza a KGB nekünk a gépet? – kérdezte Deborah O'Day. – Ha az ő kezükben van...

– Már a szovjet hadsereg vigyáz rá – magyarázta Vilizsercsev. – Maraklov ezredes azt az utasítást kapta, térjen vissza Sebacóba, ott várja meg, míg Managuán keresztül megszervezik moszkvai útját. A hadsereg azt a parancsot kapta, készítse elő a gépet. Bármikor kivihetik Nicaraguából.

– Uram, akkor vége... – nézett Deborah az elnökre.

– Még nincs vége – válaszolta Taylor. – A légitámadást elhalasztom, de a George Washington a helyén marad. Készenlétben. Nem bízom ezekben az emberekben. Többé már nem. Wilbur, menjen a Situation Roomba, szükség lesz magára ott is. – Curtis biccentett, az arcán alig látható mosollyal kiment a teremből.

– Azt javaslom, küldjünk biztonsági embereket a gép védelmére – szólalt meg Stuart. – Maradjanak ott, amíg ki nem találjuk, miként jöjjön vissza a gép.

– Elliott tábornok a Cayman-szigeteken irányítja a légierőket – mondta Deborah. – Az egyik embere tud repülni a DreamStarral. Ugyanis csak különlegesen kiképzett pilóta vezetheti a gépet. A biztonsági csapatokat a pilótával és a technikusokkal együtt Nicaraguába küldheti. Majd ő eldönti, hogy hozzuk vissza a DreamStart.

Az elnök egyetértően bólintott, aztán a nagykövetre pillantott.

Vilizsercsev megértette. – Biztosíthatom, a főtitkár szeretné mihamarabb jóvátenni az... incidenst.

– Bill, maga is menjen a Situation Roomba, mondja meg Kemp-nek, egyelőre tartsa vissza a második hadosztályt, de azért maradjanak készültségben. – Stuart bólintott és kiment.

– Deborah, műholddal kapcsolja Elliottot a konferenciaterembe. Együtt leszünk mindannyian, így a nagykövet úr pontosan megtudhatja, mit várunk az embereitől, és a nicaraguaiaktól. Egy perc, és ott találkozunk.

Van Keller, Danahall és Vilizsercsev kimentek az Ovális Irodából. Deborah azonban még maradt.

– Mi a baj, Debbie?

– Jól hallottam az előbb? Tényleg azt mondta, a második hadosztály készen áll Nicaragua lerohanására?

– Jól kellett, hogy hallja – válaszolta az elnök egy fél mosollyal. – Kemp és Curtis is hallotta.

– Ha a vadászgépek fedélzetén nehézbomba van, akkor csak azután fordulhatnak vissza, ha megszabadultak a terhüktől. Kicsit megzavarodtam. Én ugyanis semmit nem tudtam az invázió tervéről. Johnnal dolgozta ki... – Elhallgatott, az elnökre bámult. – Csak kitalálta!?

– Tudja, arra gondoltam, Vilizsercsev megint hazudik. Ezért kicsit aláfüttöm. Semmi nem volt a kezében, mégis meg akart táncoltatni. Azért van mersz ebben az emberben. Felhatalmazás, mindenféle támogatás nélkül élém áll, és háborúval fenyegetőzik, ha mi nem lépünk vissza.

– És mit teszünk, ha az oroszok mégsem adják vissza a DreamStart? Mégis lerohanja Nicaraguát?

– Igen. Akár tud róla, akár nem, épp Vilizsercsev kényszerített bele ebbe a helyzetbe. Most mind a ketten fenyegetettségben élünk. A pokolba, bárcsak tényleg jóváhagyta volna a Kongresszus a támadás tervét. Van Keller remek pókerjátékos. Épp úgy, mint maga vagy Wilbur.

– Ha az oroszok nem adják át a DreamStart, lerombolom Puerto Cabezast, és aztán a haditengerészekkel elfoglalom. Hogy utána tovább megyünk-e vagy sem, azt majd akkor kell eldönteni.

Sebaco légitámaszpont, Nicaragua

1996. június 21., vasárnap

– Letartóztattak? – kérdezte Andrej Maraklov, miközben távolabb lépett a két KGB-őrtől, akik a sebacói parancsnokságra kísérték.

Tretyak tábornok megfordult, egy intéssel elküldte a biztonsági embereket. – Letartóztatás? Nem. Ezredes, magát nem tartóztatták le. Miért gondolja, hogy ezt tennék önnel?

– Mert néhány orosz és nicaraguai katonaruhás hárijános kiráncigált a DreamStarból, helikopterbe tuskolt, és idehozott – válaszolta Maraklov. – Mi a fene történik itt? Nem engedhetem, hogy a DreamStar egyedül, őrizetlenül maradjon. És vissza akarom kapni a repülősruhámat. Drága, kényes jószág...

– Ez már nem az ön felelőssége, Maraklov ezredes. Egyébként pocsékul néz ki. Latin-Amerika nem tesz jót magának.

Ami azt illeti, Maraklov tényleg betegnek látszott. Tretyak emberei a rossz minőségű víz, a stressz és a fűszeres ételek következtében lesoványodtak, de Maraklov még csak egy hete volt itt, és máris csont és bőr volt. A nadrágszíját már kétszer a dereka köré tekerte, a szeme kísértetiesen villogott a parancsnoki szoba lámpafényében. És kopaszodott. Lehet, hogy kábítószeres? Nem – Maraklovot éjjel nappal megfigyelés alatt tartották, a szobájában rejtett kamera leste minden mozdulatát. Ha mégis kábító, akkor valami elképzelhetetlen ügyességre volt szüksége, hogy elkerülje a leleplezést.

– Hagyjuk a vonalaimat, tábornok – tombolt Maraklov. – Mit jelent az, hogy a DreamStar már nem az én felelősségem?

– A hadsereg azt az utasítást kapta, azonnal vegye át a gépet.

– És mit fognak csinálni vele?

– Nem tudom, és nem is érdekel. Az én feladatomban az, varázsoljam újra működőképessé a támaszpontot. A vadászgépe, vagy a maga személye már nem tartozik rám.

– Azt a megbízatást kaptam, vigyem a gépet a Ramenszkoje Központba – mondta Maraklov. – Felhatalmaztak, hogy igénybe vehessem a szovjet, illetve a baráti és szövetséges hadsereg erejét. Ebbe maga is beletartozik...

– *Nyet.* A legutolsó, magára vonatkozó parancs szerint Managuában fel kell raknom magát egy Moszkvába tartó Aeroflot gépre, amikor ezt az utasítást kapom, amire a következő két három nap során kerül majd sor. Eközben nem térhet vissza Puerto Cabezasba, és nem mehet a DreamStar közelébe. Nincs őrizetben, de bízom benne, hogy az utasításaim szerint jár el.

– Marhaság. Miért ejtené a KGB a tervet? Még semmi nincs veszve. Simán eljuthat a gép Moszkvába. Miért adják fel?

– Fogalmam sincs róla – válaszolta Tretyak. – A parancsnokságom alatt álló KGB csapatoknak a továbbiakban nem kell őrizniük a gépet. Csak a Vörös Hadsereg csapatai vigyázzák. Ki tudja, talán megalkudtak az amerikaiakkal, és visszaadják a gépet... – elhallgatott, Maraklovra nézett. – Talán már nem bíznak magában.

– Ezt hogy értsem?

– Én úgy értem Maraklov ezredes, hogy a Sebaco elleni támadás során maga nem volt sehol. Négy rakétája, teli üzemanyagtartálya volt a fedélzeten, és mégis Puerto Cabezasban maradt, elbújt a beton bunkerben, miközben a bázisomat egy amerikai B-52-es tönkrebombázta. Maga...

– Egy B-52-es bombázó? Egyetlen bombázó?

– Igen, egy B-52-es – mondta Tretyak. – Levegő-levegő és levegőföld rakétákkal. A maga csodagépe természetesen könnyedén megsemmisíthette volna, ha hajlandó lett volna venni a fáradságot, és csatlakozik hozzánk.

– Honnan a pokolból tudtam volna, hogy csak egy gép támad? Komolyabb támadásra készültünk fel. Bezárkóztam a bunkerbe, és minden rádiókapcsolatot megszüntettem, csak ne bukkanjanak a nyomomra. Egyébként sem mondta senki...

– Eszébe sem jutott, hogy segítsen nekünk. Soha nem is állt szándékában – vágott közbe Tretyak. – Egy gép vagy száz, teljesen mindegy, nem jött volna a segítségünkre. – Ingerülten megdörzsölte a szemét, aztán felemelt kézzel Maraklovba fojtotta a szót. – A maga különleges fémruhája jó kezekben van. Már nem lesz rá szüksége. Majd magával együtt elutazik Moszkvába. Zajkov hadnagy kérte, továbbra is a maga kísérője maradjon. Kérését teljesítették. Most pedig elmehet.

– Beszélni akarok Moszkvával, tisztázni kell a helyzetet.

Tretyak ingerülten legyintett. – Tegyen amit akar. A KGB központ amúgy is kereste már magát, a vonalat már bekapcsoltuk. De amíg ellenkező értelmű parancsot nem kapok, Zajkov hadnagynak holnap az első dolga lesz magát Managuába kísérni, és megbizonyosodni róla, hogy biztonságban elindult Moszkvába. Viszlát, Maraklov ezredes.

Maraklov besietett Tretyak irodájába, és azonnal kapcsolást kért Moszkvával. Tényleg felgyorsultak a dolgok, gondolta. Tretyak naiv marha, ha azt hitte, Moszkva kockára teszi a DreamStart egy ócska dzsungelfészek védelmében. A pokolba Sebacóval, Puerto Cabezas-szal, Bluefields-zel, vagy akár Managuával. Mindegyik feláldozható a DreamStar biztonságáért. Valaki meggondolta magát Moszkvában. A B-52-es megrendítette őket. Kalinyin összekutyulta a dolgokat. Egyértelműen az ő felelőssége volt kihozatni a DreamStart Nicaraguából, és megcsúszott; ez volt az első alkalom, hogy nem KGB alkalmazottnak bármi közük lett volna a DreamStarhoz. Nyilvánvaló, nagy földindulás lehetett Moszkvában, és valaki más vette át a parancsnokságot...

Tehát a kérdés: mit tehet ő az ügyben? Hogy fordíthatja a maga hasznára a katasztrófát.

A műholdas kapcsolás csak a sokadik kísérletre sikerült. Az amerikai bombatámadás komolyan megrongálta a transzformátorokat és a föld alatti kábelvezeteket, csak amolyan toldozott-foldozott módon működött a rendszer. Maraklov fejcsóválva töprengett azon a bizonyos egyetlen B-52-esen. Elliott valamelyik játékszere lehetett – talán egy másik Megafortress Plus; esetleg az általa lelőtt Old Dog éledt újjá hamvaiból. Soha nem szabadulhat meg Dreamland kísérteteitől?

– *Tovaris polkovnyik, dobrij vecser* – üdvözölte a vonal másik végéről egy hang. – *Eta Kalinyin. Kakyela...*

– Kérem uram, beszéljen angolul – válaszolta Maraklov. – Még elég gyengén beszélek oroszul. *Vi gavaritye angliszki?*

– Természetesen beszélek angolul – érkezett a válasz. – Kalinyin vagyok.

A fene... maga a KGB nagyfőnök van a vonalban.

– Gondolom már megkapta Tretyak tábornoktól a legfrissebb utasításokat.

– Igen, uram.

– És mi a... hogy is mondják... gondolata?

– A véleményem? A kapott parancsról, uram?

– Igen, a véleménye.

Mi folyik itt? A KGB igazgatója tőle kérdezi, mit gondol az utasításokról? Akármit válaszol, sarokba szoríthatják. Mindegy, nincs értelme a taktikázásnak... – Nem értek velük egyet uram. Nem adhatjuk vissza a gépet az amerikaiaknak. Már eddig is nagyon súlyos áldozatokat hoztunk. Most már a mienk...

Legnagyobb ámulatára Kalinyin egyetértett vele.

Hosszú szünet. Mi ez? Kalinyin ellenkezik a paranccsal? Visszaviheti a DreamStart Oroszországba? Vagy csak csapdába akarják csalni, hogy az itt mondottakat felhasználhassák ellene, mikor Moszkvába érkezik?

- Ezredes, hamarosan szigorúan bizalmas üzenetet fogok átadni. Angolul. Csak önnek szóló üzenet. Tretyak nem tudhatja meg. *Vi panyimáju?*
- Nem, nem értem, uram.
- Parancsot fog kapni. Új parancsot. Hajtsa végre, ha tudja. *Eta sztricsnya*. Sürgős. *Daszvidányije*. – És a vonal megsüketült.

Brooks Katonai Kórház, San Antonio, Texas, USA

1996. június 21., vasárnap

– Kérünk téged Uram, aki hatalmadnál fogva megszabadíthatod gyarló lényünket a betegségtől, légy kegyes szolgálólányodhoz, üzd el gyengeségét, add vissza erejét; engedd, hogy visszanyerje egészségét, hogy tovább dicsőíthesse ajka nevedet. Urunk, Jézus Krisztus nevében Ámen.

Patrick, és J.C, aki visszakísérte az ezredest, de ha a szükség úgy diktálja, megint útra kél, a Wendy ágya köré gyűlő rokonoktól kissé távolabb álltak. Az intenzív osztály szobájában az orvosok Wendy szemét és bőrét vizsgálták. A két férfinak még arra sem volt ideje, hogy levessék repülősruhájukat. Miután a biztonsági őrekre bízták a még mindig fegyverekkel megpakolt Cheetah-t, a légierők kocsijába ugrottak, és egyenesen a klinikára siettek. McLanahan csak rövid ideig térdelhetett a felesége mellett, mikor megpillantotta az összegyűlt rokonság arcát, hátrálni kezdett. A lelkész és a családtagok körbevették az ágyat, Patrick kívülállóknak és roppant magányosnak érezte magát.

A lelkész már tizenkét órája imádkozott Wendy ágya mellett. Mikor megérkezett, imáiban hemzsegték a felemelő, optimista szavak. Most azonban már az elkerülhetetlenről szólt a könnyörgés.

Az orvos befejezte a vizsgálatot, feljegyezte a monitor adatait, kicserélte az intravénás palackot, aztán elsietett. McLanahan látta, hogy a lelkész megérinti az orvos karját, és röviden váltanak néhány szót. Jól látta? Az orvos tényleg a fejét rázta? Elhessegette a gyilkos gondolatokat, és a doktorhoz lépett.

– Mi a helyzet, doktor úr?

– A jobb tüdő tisztának tűnik. Azt hiszem, megállítottuk az ödémásodási folyamatot. De a beteg nagyon gyenge. Sajnos fel kell készülnünk a légzési zavarokra.

– Nem...

– Súlyos sérüléseket szenvedett. Roppant erős asszony, ezredes, de minden egyes előre megtett lépésnél a teste kétszer lép vissza. Bátran küzdött, de...

McLanahan képtelen volt tovább nézni az orvos arcát. Inkább a felesége arcát kereste. A torkáról már elvették a vastagabb csöveket, csak az orrában maradt meg az oxigént szállító cső. A kötések többségét is eltávolították, az arcán és a nyakán lévő égési sérülések csodálatosan gyógyultak. Az anyja még meg is fészülte. – Szerintem sokkal jobban néz ki – jelentette ki McLanahan. Az orvos nem válaszolt. – Miért nincs légzőkészüléken? Ha a légzésével lehetnek gondok, akkor miért nem kapcsolják az életben tartó gépre?

– A végtelenségig életben tarthatjuk a géppel, ezredes, de tényleg ezt akarja?

– Igen.

– Gondolja meg, micsoda fájdalmat kell elviselni a családnak...

– Én is a családja vagyok. – McLanahan nem vette észre, nem akarta észrevenni az ágy köré gyűlők arcát. – Hagyja már abba, hogy örökké minket akar kímélni! Wendy életét mentse meg. Most, azonnal.

Az orvos bólintott, Patrick vállára tette a kezét, és elfordult. A rokonok és barátok is elfordultak tőle; voltak, akik kimentek a szobából, mégcsak nem is néztek McLanahanra.

Senki nem szólt egy szót sem. Pár perccel később McLanahan egy másik kezét érezte a vállán. Hal Briggs volt az. – Amint tudtam, idesiettem...

– Kösz. Hal, igazán nagyon kedves vagy. A tábornok is itt van?

Ő még... messze van – válaszolta Hal. McLanahan tudta, ez a Cayman-szigeteket jelenti; még mindig a Nicaragua köré vont légi kordont ellenőrzi.

– A központban hemzsegnak a DOD emberei, és bárhova beléphetnek. Mindenre utasítást adhatok. De már torkig vagyok vele, és leléptem.

– Tényleg nagyon örülök, hogy itt vagytok, fiúk – mondta J.C.-nek és Briggsnek. Most vette észre, Briggs fejhallgatót visel. Hal az ajtó felé intett, és a három férfi kisorjázott a kórteremből. A hallban találtak egy csendes, nyugodt helyet.

– Hogy van?

– Az orvos szerint rosszabbul. Az ördög tudja. Mi a helyzet, Hal?

– J.C. akár most azonnal visszamehet Puerto Lempirába – mondta Briggs. – Megalkudtak az oroszokkal. Visszaadják a DreamStart, lehet hogy már holnap reggel. Azt állítják, repülőképes. A tábornok azt akarja, hogy J.C., Carmichael doktor és Butler főtörzs menjenek Puerto Cabezasba, és vizsgálják meg alaposan a DreamStart. Lehet, hogy J.C. visszarepülhet vele Dreamlandbe.

– Ez jó. Nagyon jó. És mi van Ken Jamesszel?

– Andrej Maraklov ezredestől beszélsz. Az oroszok beismerték, tényleg KGB-ügynök – válaszolta Briggs. – El tudod hinni? Közel két évig egy nyamvadt KGB-ügynök dolgozott Dreamlandben. Ezért fejek hullanak a porba, elsőnek az enyém.

James orosz nevének hallatán visszatért az emésztő méreg. – Mi lesz a sorsa?

– A Fehér Ház szerint útban van Moszkvába – válaszolta Briggs. – A következő alkalommal már a november hetedikéi parádé pódiumán találkozunk vele, erre fogadok.

Briggs hirtelen a fülhallgatójához kapott. – Briggs. Mondja.

A fülhallgató egyszerre volt mikrofon és membrán. Briggs hallgatott egy darabig, aztán válaszolt: – Értettem. Briggs kiszáll. – McLanahanhoz fordult. – Ezredest, a gépet a Puerto Cabezasban lévő betonbunkerbe szállították. Holnap reggel hatkor négy ember elrepülhet a DreamStarhoz. Négy, és nem több. Ez Carmichaelt, Butiért, J.C.-t és engem jelent. Ha ki tudjuk vinni, vihetjük. Ha nem, akkor Puerto Cabezas dokkjaiba vihetünk egy uszályt, és azon vihetjük el. A tábornok azt akarja, J.C. azonnal menjen vissza.

McLanahan a folyosó végén megpillantotta Wendy orvosát, és a nővéreket. A technikusokkal együtt egy nagydarab műszert gurítottak Wendy szobájához. – Várjatok meg – mondta, és a folyosón az orvos után rohant.

Mikor belépett a kórterembe, Wendy testmonitorjából hangos és gyors elektronikus bippelés hallatszott. A rokonok újra az ágy körül tömörültek, elzárták a doktor és a technikusok útját. A lelkész az ágy mellett térdepelt.

– Tűnjenek el onnan! – ordította McLanahan. A doktor, akit egy pillanatra megbénított a látvány, most a monitorhoz sietett. – Mi a fenét csinálnak. Azonnal menjenek innen, engedjék az orvosokat...

– Légzési aritmia – hallotta McLanahan. – De a szív működés rendben van. Azonnal kapcsolják a lélegeztetőre, és szállítsák a CDV laborba. – Wendy torkára kapcsolták a tracheális csövet, és újra tölteni kezdték a tüdejét.

McLanahan félrelökte a lelkészt, és az orvos mellé lépett. – Tud rajta segíteni?

– Nem tudom, a fene egye meg. – A technikusokat figyelte, akik az életmentő gép vezetékeit a fali konnektorból a hordozható telepre kapcsolták. – A légzés leállt – mutatott a hordozható respirátor elektrokardiogram kijelzésére. – De lehet, hogy épp ez menti meg. Erős, mint a ló. Talán még van idő. – Az ágy körül állókhoz fordult; a hordágyat épp most gurították a kórterembe. – Kérem, álljanak kicsit arrébb. – Wendyt átemelték a hordágyra, és a fehérköpenyesek kisiettek vele.

Wendy szülei úgy néztek McLanahanra, mintha megőrült volna. – Meggyógyul – mondta McLanahan.

– Miért teszed ezt, Patrick? – kérdezte Betty Tork halkan.

– Azért, mert azt akarom, éljen. Ti itt mind arra vártok, hogy meghaljon. Undorító. Undorítóak vagytok. Elfordult, áttört a rokonok gyűrűjén, és kisietett a zsúfolt szobából.

Briggs és J.C. a folyosón várta. – J.C.-vel visszamegyek Hondurasba – mondta McLanahan. A két férfi értetlenül bámult. – A Cheetah-val megyünk vissza. Hal, te meg hozd el J.C. repülősrüháját, Carmichaellel és Butlerrel majd Puerto Lempirában találkozunk.

– Gondolod, helyes amit teszel? – kérdezte gyengéden Powell.

– Wendyt a respirátorra kapcsolták. Szerintem túléli. Hiszem, hogy megússza. Nekem ott kell lennem, mikor visszavesszük a DreamStart.

– Pajtás, biztos, hogy jól vagy? – kérdezte Briggs. – Talán meg kéne gondolnod...

– Figyelj. Így kell tennem. Minél tovább maradok itt, annál inkább úgy érzem, csak a halálára várok. Erre pedig nem vagyok hajlandó. Most pedig gyerünk. Nem állok meg, amíg a DreamStart ki nem hozzuk Nicaraguából. És azt akarom, a Cheetah is ott legyen, mert soha nem lehet tudni...

– Semmi nem jöhet közbe – mondta Briggs. – Maraklov már úton van Moszkvába. És csak ő tud a DreamStarral repülni. Felrobbanthatják a DreamStart, tönkretehetik, szétszerelhetik, de mindegy, mert megakadályoztuk, hogy az oroszok kezébe kerüljön. Nyertünk, pajtás.

– Még nem nyertünk. Amíg Wendy harcol, én is harcban állok. És nem harcolhatok úgy, hogy itt ülök, és tördelem a kezemet. Gyerünk innen a fenébe.

Sebaco légitámaszpont, Nicaragua

1996. június 21., vasárnap

Sebacóban eredetileg több mint száz szakasz állomásozott, mostanra azonban alig húsz maradt; romeltakarítással töltötték az idejüket, és előkészítették a támaszpont újjáépítését. Sebacóban már nem volt repülőgép, ezért a biztonsági erők csupán a támaszponton cirkáló néhány őrből álltak. A munkások napi tizenkét-tizenhat órát dolgoztak, de este kilencre a bázis gyakorlatilag elnéptelenedett.

Nem lesz nehéz kijutni Sebacóból. Maraklov egy olyan tervet dolgozott ki, amire – legalábbis ezt remélte – senki nem gondolt. Visszatér Puerto Cabezasba, és megpróbálja elloponi a DreamStart.

Valamikor korábban, a nap folyamán már elrejtett egy katonai személygépkocsit, a tankja teli volt, a kulcs a zsebében. Puerto Cabeza-sig még kétszáz mérföldet sem kell megtennie, de az út első harmada kanyargós hegyi ösvényen vezetett, itt még nappal sem volt biztonságos a vezetés, neki pedig az éjszaka közepén kell útra kelnie. Az első ötven mérföldet legalább két óra alatt fogja megtenni, de az sem kizárt, hogy hosszabb időre lesz szüksége. A többi már könnyen megy. Öt óra alatt lezavarja az utat, ha szerencséje van, talán kevesebb is elegendő. A KGB igazgatója szerint az amerikaiak nem sokkal napfelkelte után érnek Puerto Cabezasba. Meg kell őket előznie.

Már csak két dolgot kellett elvégeznie: visszaszerezni a fémruháját és a sisakot Musi Zajkov hadnagytól, aki már elcsomagolta, hogy Moszkvába küldje, és – talán ez lesz a legnehezebb – hallgatásra bírja, vagy elhallgattassa a lányt. A tervek szerint hajnali hatkor kellene elindulniuk Managuába, hogy elérje az Aeroflot kilencórás moszkvai járatát. Ha csendben tudja tartani Musit, talán meg kellene kötözni, és eldugni a dzsungelben, ahol csak később találnak rá, akkor azt fogják hinni, együtt mentek a Sandino repülőtérré. Reggel

kilencig, a gép indulásáig nem jöhetnek rá, hogy nem a tervek szerint történtek a dolgok. Addigra pedig már újra a levegőben lesz a DreamStarral.

Most fekete repülősruhában volt, a csizmáját ragyogóra suvickolta, és beledugott egy nagy vadászkést. Kilépett a szobájából. Természetesen már régen kikapcsolta a szobájába rejtett kamerát, és abban teljesen biztos volt, a támadás után senki nem kapcsolta be. A hátsó ablakon távozott, megkereste a kocsit, és Musi blokkjához hajtott. A tiszteknek, különösen a nőnemű tiszteknek külön lakrésze volt.

A bungaló hátsó ajtaja előtt néhány méterre leállította a kocsit. Először arra gondolt, titokban oson be a házba, de aztán elvetette az ötletet. Zajkov biztosan lelőné a betörőt. Ehelyett egyszerűen a bejárati ajtóhoz sétált és bekopogott.

– *Kto tam?*

– Andrej.

Rövid csönd, aztán könnyed, izgatott hang, angolul: – Gyere be, Andrej.

Az aprócska nappali közepén állt. A pamuttrikó kidomborította formás melleit; egyébként rövid vászonnadrágot és francia tornacipőt viselt. Maraklov elé sietett, és könnyedén megcsókolta az arcát. – Gyere be, Andrej. – Kedvesen a kanapéhoz tuszkolta. – Ül le, kérlek. Hogy érzed magad?

– Testileg remekül, lelkileg pocsékul... egyszerűen képtelen vagyok elhinni, hogy visszaadjuk a DreamStart. Azok után, ami történt.

– A parancs az parancs – válaszolta a lány, és cica módra felkuporodott a kanapé melletti karosszékre. – Egyikünk sem tehet ellene semmit.

– Ettől nem érzem jobban magam.

– Nem is, de mind a ketten katonák vagyunk – válaszolta a lány. – Ne is ezzel törődj. Hát nem örülsz, hogy végre hazamehetsz? Már régen nem jártál minálunk.

Maraklovnak erőt kellett vennie magán. – Persze, de azért jobb lenne, ha te is velem jönnél.

– Hamarosan veled leszek Moszkvában. Nemsokára látjuk egymást. – Maraklov háta mögé, a sarokban lévő kis bársekre nyre mutatott. – Kevernél egy italt? Találsz ott valami érdekeset.

Maraklov felállt, megkereste a jeget és a poharakat, aztán nézegetni kezdte a választéket. Egy különlegesen díszes üveget választott. – No nézd csak! Glenkinchie skót whisky. Erre itt igazán nem számítottam.

– Kóstold meg – ajánlotta Musi. – Különleges ital. A kedvencem. – Maraklov jégkockát dobott az italba. – Janet is ezt szerette – tette hozzá a lány.

– Ki?

– Janet. Janet Larson. Az igazi neve Katrina Litkovka – az az asszony, akit tizenegy évvel ezelőtt meggyilkoltál.

Maraklov megdermedt, aztán nagy nehezen erőt parancsolt izmaiba, és megfordult. Musi Zajkov a szoba közepén állt, a jobb kezében egy hangtompító kilenc milliméteres automata pisztoly. Csábos mosolya semmivé lett, jéghideg, gyilkos pillantással méregette Maraklovot.

– Mi ez a marhaság, Musi? – Az asztalra tette a poharat, de az üveget a bal kezével a combja mögé rejtette. – Tedd le azt az izét.

– Maraklov ezredes, letartóztatom – mondta Zajkov. – Gyilkosságért.

– Miről beszélsz? Valami hülye tréfa?

Lazíts, mondta magának. Tudd meg, hogy mennyit tud, használd fel az időt... találj ki valamit... Széles mosolyt erőltetett magára. – Mi ez, Musi? Tedd már le. Megőrültél? Nem fenyegettelek meg...

– Maradj ott, ahol vagy. – A zsebébe nyúlt, és elővett egy papírdarabot. – Ez annak az üzenetnek a másolata, ami Moszkvából érkezett, és azt az utasítást adja, hogy ellopod a DreamStart. Mit jelentsen ez?

– Azt, amit olvastál, Musi. Azt a parancsot kaptam, szerezzem meg újra a DreamStart, és vigyem egy titkos Costa Rica-i támaszpontra. – Beszéd közben egy fél lépést előrelépett. – Úgy találták, elsőre remek munkát végeztem, szeretnék látni, még egyszer meg tudom-e tenni.

– Ha ezt viccesnek szántad, nem sikerült, Andrej – válaszolta Zajkov. – Az én utasításom Tretyak tábornoktól arról szól, hogy ki ne tedd innen a lábadat holnap reggelig.

– Én is parancsot kaptam, Musi. A KGB főnökétől, Kalinyintól. Biztos tudod ellenőrizni. Nincs vesztegetni való időm.

– Ezt előbb meg kell beszélnem Tretyak tábornokkal. Ha igazat beszélsz, akkor ellentmondásos parancsokat kaptunk. A parancsokat ellenőrizni kell...

– Arra nincs idő, hogy bármit is ellenőrizzünk. A DreamStarnak tíz órán belül el kell tűnnie.

– Neked pedig azért kellett idejőnnöd, hogy megszerezd a ruhádat és a sisakodat – állapította meg Zajkov. – És még egy feladatod van, meg kell ölnöd. Mindenkinek azt kell hinnie, együtt mentünk Managuába, és minden rendben van.

– Nem akarlak megölni. Soha nem lennék erre képes. Sokkal jobban szeretlek annál... tudod ezt nagyon jól... – A lány arcát figyelte, de semmi jelét nem látta, hogy meglágyult volna. – Segíthetnél nekem, Musi. Szerezhetnél egy helikoptert, hogy Puerto Cabezasba vigyen...

– Ezt nem tehetem. De még ha parancsba kapnám, sem tenném meg.

Itt valami nagyon nem stimmel. – Musi, mi a baj?

Az első levél a földre esett, Musi előhúzta a másodikat. – Nyomoztam egy kicsit, mikor Sebacóból Puerto Cabezasba mentél... Azon a reggelen, amikor visszajöttél a sikertelen útról, a vízhiánytól nem voltál magadnál. Egy nőt hívtál – Janetet.

Janet! Már az előbb is említetted ezt a nevet. Semmilyen Janetet nem ismerek.

– De bizony ismertél egy Janetet, Andrej. Vagy hívjalak Kenneth Jamesnek? És én is ismertem egy Janetet. Janet Larsont. Jó barátnők voltunk, még a Connecticut Akadémián.

A szavak fejbe verték Maraklovot. Abban a pillanatban, mikor a Szovjetunióból Hawaiiiba ment, kiradírozta az agyából azt a nevet. Az ANTARES okozta delírium valahogy a felszínre hozta, és szerencsétlenségére épp egy volt akadémia hallgató jelenlétében, aki ismerte a lányt.

– Igen, ismertem egy Janet Larsont. És mi köze neki a parancsaimhoz?

– Talán semmi, talán nagyon is sok. Janet Larsont, azaz Katrina Litkovkát holtan találták a kocsiában. Balesetet szenvedett. Azt mondták, részeg volt, amikor a baleset történt. De Katrináról mindenki tudta, szívesen kereste a fiatal hallgatók barátságát. Te is ezek közé tartoztál. – Elhallgatott. – Én is.

– Te és Larson szeretők voltatok?

– A kurtizánképzőn arra is megtanítottak, hogy... hogy ne csak a férfiak, hanem az asszonyok kedvét is keressük – válaszolta a lány. – Ez is az akadémiai játék része, de elsősorban barátok voltunk. Barátok, érted?... A halála napján valami méregdrága whiskyt ivott. A vérében nem találtak sok alkoholt, a baleset okát mégis az ittas vezetésnek tudták be. De a whisky nagyon gyanús volt. Kihallgatták azt a teherautósofőrt, aki az élelmiszert szállította az akadémiára. Bevallotta, hogy csempészett nyugati italokat adott el a hallgatóknak és az alkalmazottaknak. Az egyik hallgató, aki whiskyt vett tőle, te voltál, Andrej.

Zajkov szorosabban fogta a fegyvert. – Katrina összes szeretője gyanúsított lett. A nyomozás során mindegyikük tisztázta magát, kivéve téged. Akkor azért hagytak ki a vizsgálatból, mert az amerikai légierők akadémiajára való felvételidre készültél. Egy idő után pedig elaludt az ügy. Katrina Litkovka gyilkosát soha nem találták meg.

– Még mindig nem értem, mi közöm nekem ehhez az egészhez – mondta Maraklov. – Engem vádolsz a gyilkossággal? Ennyi év után embervadászatot rendezel egy több évvel ezelőtt és több ezer kilométerre történt gyilkosság miatt?

– Gyilkosság esetében nincs elévülés. – Felemelte a papírt. – Mást is ellenőriztem, Mr. Kenneth James. Ezt a jelentést az a KGB-ügynök készítette, aki jelen volt, amikor megölted az igazi Kenneth James Hawaiiban. A jelentés szerint a haldokló James két gyilkosságot ismert be: a kisöccse és a gimnazista barátnője meggyilkolását.

Maraklov előrelépett. A pisztoly nem moccant. – Musi, még mindig nem értem. Mi köze mindennek a mostani dolgainkhoz? Igen, az igazi Kenneth James megölte az öccsét. Beismerte. Másodpercei voltak csak hátra, mikor bevallotta, hogy meggyilkolta a barátnőjét is. Nem volt öntudatánál...

– Talán igen, talán nem. A barátnőm, Katrina sokat beszélt rólad. Elmondta, miket meséltél Kenneth Jamesről, mert szerinted megölte a barátnőjét Hawaiiban. Katrina azt is mondta, hogy akkor kis híján megölted őt. Fura, nem igaz, hogy az igazi Kenneth James bevallja azt a gyilkosságot, amiről te meséltél odahaza Katrinának.

Maraklov reménytelen kuszaságban álldogált. Az igazi Kenneth James élete és aközött, amit ő gondolt Jamesről, fura párhuzamban álltak egymással. És abban a minutában, hogy magára maradt a honolulu-i szállodaszobában, kiképzésének végtermékeként azonosult az igazi amerikaival. Ő maga lett Francis Kenneth James. Megúszott mindent, nem maradt fenn a titkosszolgálat szűrőhálóján, szembesülhetett James barátaival, ismerőseivel, és senki nem vette észre a személycserét; ismerte az amerikai gyermekkorának legintimebb titkait, mert Andrej Ivanscsicsin Maraklov megszűnt létezni, csak Ken James élt. És ez több volt, mint amit az akadémia elvárt tőle.

Zajkov kezéből ez a jelentés is a padlóra csúszott, és újabb papírt vett elő. – Beszélhetünk Tretyak tábornokkal, de mindentől függetlenül újra megindítom a nyomozást Katrina Litkovka gyilkosságával kapcsolatban.

– Indok: Azt mondta nekem: hogy megfenyegetted, megöled, ha jelenti a viselkedésedet Roberts igazgatónak. Az ugyanis lehetlenné tette volna, hogy Amerikába küldjenek; pedig te a fél életedben erre készültél, és minden porcikádat, az agyad minden sejtjét erre tetted fel. Emlékeztetek arra a beszélgetésre, amikor kiderült, hogy elhalaszthatják a kiküldetésedet, mert érzelmileg még nem készültél fel erre az útra. Lehetőség: a baleset előtt két nappal whiskyt vásároltál. A biztonsági őr vallomása szerint Litkovka nem volt részeg, amikor elhajtott az akadémiáról. Te szervezted meg a balesetet, úgy rendeztél mindent, higgyék azt, Katrina részeg volt. De te ölted meg, Kenneth James...

– Én nem vagyok Kenneth James – jelentette ki Maraklov. – Andrej Maraklov, a *Komitet Gaszudarsztvennoj Bezopasznoszty* ezredese vagyok, kiképzett titkosügynök, épp olyan, mint te. És nem vagyok gyilkos...

Zajkov felemelte az utolsó papírlapot. Egy fénykép volt. A férfi felé lökte. Maraklov előrelépett. A lány azonnal hátrált, hogy megnövelje a karnyújtásnyi távolságot. – Nézd meg jól.

Maraklov homlokán izzadság gyöngyözött. Kenneth James fényképéről készült régi másolatot tartott a kezében, még Hawaiiban készült, feltehetőleg a KGB rejtett kamerája készítette, nem sokkal azelőtt, hogy ő Hawaiiba érkezett, szerepet cserélni a fiatal amerikaival; talán épp ennek a képnek az alapján végezték el rajta a plasztikai műtétet.

Annak ellenére, hogy a képről készített nagyítás elmosódott volt, egész tisztán kivette a vonásait, ritkuló haját, beteges külsejét. A pasas tíz éve emésztette magát az öccse meggyilkolása miatt. Tönkretette a saját életét, és az édesapját is. Nem csoda, hogy hatalmas megkönnyebbüléssel fogadta a halált, és meggyónt Maraklovnak.

– Ez mire jó, Musi? Csak az időt vesztegetjük...

– A lány a tükörrre mutatott. – Nézz bele.

Maraklov letette a képet, és a tükör elé lépett. Bámulta a visszanéző arcot. Kenneth Francis James – vagyis a fénykép állt vele szemben. A plasztikai sebészeti beavatkozásnak köszönhetően arcvonásai olyanok voltak, mint tizenhét éves korában, de a ritkuló hajon, a

beesett arcon, karikás-árkos szemén, a kiugró ádámcsutkán a valamikori beavatkozás már nem segített... őt az ANTARES kapcsolat a DreamStar elrablása meg a többi megpróbáltatás rágta csontig, Jamest pedig a testvérgyilkosság.

– Letartóztatlak Katrina Litkovka meggyilkolása vádjával – mondta Musi Zajkova. – Velem jössz...

Maraklov most ügyet sem vetett a mellének szegezett fegyverre, a whiskys üveget belevágta a tükörbe. Zajkov ösztönösen a hang irányába fordult, a fegyvert még Maraklovra fogta, de a feje a széttört tükör felé mozdult. Maraklov csak erre várt. Egy ugrással Zajkovnál termett, és az évek során megszerzett tapasztalat és ügyesség segítségével bal kézzel ki akarta csavarni a pisztolyt a lány ökléből, jobb lábával pedig hatalmasat rúgott belé. Zajkov összerogyott, de Maraklov nem tudta megszerezni a fegyvert. A lány összegörnyedt amikor a földre zuhant, de volt annyi lélekjelenléte, hogy meghúzza a ravaszt.

A pisztoly elsült, Maraklov bal vállába éles fájdalom nyilallt, csengett a füle, és érezte, hogy vérzik a feje. A térde megrogyott, a vállához kapott, és hátrált. Igazi fájdalmat még nem érzett, csak azt, hogy a vér megállíthatatlanul patakzik az ujjai között; zavar és félelem vett erőt rajta. A szoba forogni kezdett vele. Könnyű volt a feje, mintha mámorban úszna.

Musi – levegő után kapkodott, miközben négykézlábra tápázkodott, és a pisztolyért nyúlt. Maraklov gyorsabb volt. Musi körmei a bal kézfejebe vájtak, másik kezével pedig a férfi arcába kapott. Maraklov fájdalmában elengedte a fegyvert. A lány megfogta, de a forró cső megégette az ujjait, és mielőtt még újra próbálkozhatott volna, a férfi fölébe kerekedett. Hanyatt lökte, a hasára ült, és megkísérelte lefogni a csápoló karokat.

– Musi, ne...

A vér a válláról a lány trikójára csöpögött, beszennyezte a mellét, arcát és a kezeit. Maraklov egyik kezével befogta Musi száját, és igyekezett nem tudomást venni a lány harapása okozta fájdalomról. A másik kezével csizmájából előhúzta a vadászkést. – Musi, csak a repülősruhámat kérem...

Zajkov kiszabadította a jobb karját, és Maraklov bal vállába csapott, aztán állon vágta. A férfi ledől rőla, a lány jobbra gurult, megragadta a pisztolyt, felkapta és lőtt.

A golyó Maraklov bal füle mellett zúgott el. Mielőtt még újra lőhetett volna, a férfi félreütötte a fegyvert, és anélkül, hogy felfogta volna mit is tesz, tövig a lány hasába mártotta a kést. A penge belehasított a zsigerekbe, és átszúrta a jobb tüdőt. Még egyszer hörögve belélegzett, aztán nyitott száján szaggatott köhögéssel kibuggyant a vér. Picit megremegett, csodálkozva a férfira bámult, aztán mozdulatlanul maradt.

Maraklov lefordult a holttestről, az élettelen szemeket nézte... Janet Larson, James barátnője... még egyszer, újra...

Megrázta magát, visszatért a jelenbe... kivette a lány ujjai közül a fegyvert és az ablakhoz kúszott. Kinézett. Sehol senki. Most az oldalsó ablakokat ellenőrizte, a hálósobát, a hátsó ajtót. Semmi. A megrázó pisztolylövés hangja nem jutott az elszigetelt lakosztály falain túlra.

Visszament a nappaliba. Erőt vett magán, és a lányhoz lépett. Úrrá lett a viszolygásán, és megérintette: megragadta a kezét és bevonszolta a hálósobába, a szekrénybe. Kevés vér maradt utána, a szíve szinte a szűrés pillanatában megállt. Amennyire tudta, begyömöszkölte a gardrób szekrénybe, aztán rázárta az ajtót. Nem valószínű, hogy másnap reggelig megtalálnák.

A vállsebe már éktelenül fáj, pedig a golyó csak egy kis darabkát szakított ki a vállizmából, nem volt veszélyes a sérülés. Maraklov kötszert keresett, fertőtlenítővel kimosta és sebtapasszal szorosan rögzítette a hevenyészett kötést. A fájdalom egyre erősebb lett, mégis úgy döntött, nem vesz be fájdalomcsillapítót. Hosszú út áll még előtte, és az ANTARES kapcsolatnak sem tenne jót, ha be lenne gyógyszerelve. A fájdalom egyébként élénkítő szerként hatott rá, segített a tisztán gondolkodásban. Micsoda mázli, gondolta keserűen, hogy a DreamStar irányításához semmi szükség a bal karjára.

A két alumínium ládát a nappali szekrényében találta meg, gyorsan ellenőrizte a ruhát és a szupervezető sisakot; mindegyik úgy volt, ahogy az előző nap eltette őket, érintetlenül, épségben. Jó néhány percig tartott, míg megbizonyosodott, hogy odakinn nem fenyegeti veszély; a kocsihoz vitte a dobozokat, a kormány mögé ült, és elindult.

A délkeleti kifutópályáról levezető bekötőúton haladt, elhúzott a lerombolt ágyúállás mellett, aztán a poros földútra fordult. Sehol nem találkozott őrrrel. Eljutott a támaszpont külső kerítéséig, megtalálta a rég használaton kívüli kaput, csak egy lakat és rozsdás lánc tartotta. Elég volt, hogy egyszer nekiment a kocsival, és a lánc engedett. Tíz perccel később az Isabella gyorsforgalmi úton száguldott. Keletnek tartott, Puerto Cabezas irányába.

Puerto Lempira légitámaszpont, Honduras

1996. június 22., hétfő

Powell és McLanahan már végeztek az üzemanyag-felvétellel, most a Cheetah hordozható hangárjában ellenőrizték a gépet. Nyolcvan tengeri mérföldre voltak a puerto cabezasbeli betonbunkertól, a hondurasi tengerparton létesített légitámaszponton. A Cheetah hangárjától közvetlenül jobbra egy másik légvédelmi építmény emelkedett, ezt a DreamStarnek készítették. Miután elhagyják Puerto Cabezast, Powellnek ide, Puerto Lempirába kell majd hoznia a DreamStart, ahol a technikusok alaposan átvizsgálják, mielőtt Powelllel együtt elsőnek Houstonba, onnan pedig Dreamlandbe repül.

A Cheetah még mindig bevetésre kész fegyverzettel várakozott. Az elmúlt két napban nem volt idő még a lefegyverzésre. Négy AIM-120 Scorpion radarvezérlésű rakéta várakozott a félig süllyesztett törzsváratban, a szárnypilonon két AIM-132-es infravörös irányítású rakéta volt, a másik kettőt Sebacóban, a szovjet vadászgépek elleni támadás során használta fel. És ne feledkezzünk meg a FASTPACK üzemanyagtartályokról és az ötszáz heveder húsz milliméteres lövedékről sem.

– Az oroszok kiokumulták, hogyan lehet külső üzemanyagtartályt szerelni a DreamStarra – mondta éppen Powell. A Cheetah acél- és üvegszálból készült törzsére most szerelték fel az utolsó elemeket. – Ha ők képesek erre, nekünk is meg kell csinálnunk. Külső tartályokkal egyvégtében megtehetjük az utat Dreamlandig.

– Biztos vagyok benne hogy megtehetnénk, de szerintem kockázatos vállalkozás lenne. Te magad mondtad, minden tudásodra és képességedre szükség van ahhoz, hogy egyáltalán repülni tudj velem, és egyébként is legalább két éve volt, mikor utoljára a pilótafülkében ültél, ezt ne feledd, J.C. Az oroszok biztos nem vették maguknak a fáradságot, hogy ellenőrizzék, milyen következményei vannak a külső tartályoknak, egyszerűen rákapcsolták, aztán lesz ami lesz. Nem tudom neked mi a véleményed, de én a magam részéről szívesebben venném, ha néha megállnák tankolni, mert nem bízom a ruszki tartályokban.

– Tudom. Nekem sem az a legnagyobb vágyam, hogy egyvégtében tegyem meg az utat Közép-Amerikán keresztül Nevadába. Négy órán át az ANTARES-en lenni? Már attól is elkap a migrén, ha erre gondolok.

– Most ne fájjon a fejed – mondta McLanahan. – Még ma ide akarjuk hozni a gépet.

– A jó életbe, akkor miért nem te viszed ki Nicaraguából? Te legalább pár héttel ezelőtt bent ültél a DreamStar szimulátorában. Biztos jobban csinálnád mint én. Én meg a szárnyad mellett jönnék a Cheetah-val, hogy ne legyél egyedül..

– Jó ötlet. De tudod mi történt, amikor legutóbb beültem a szimulátorba? Lezuhantam, kigyulladtam, és még ki tudja milyen katasztrófákat éltem meg. Ha úgy gondolod, nem tudod megcsinálni, fújd meg a kürtöt, és Elliott idehozhatja a haditengerészet egyik bárkáját. Nem,

nem, azt hiszem átengedem neked a DreamStar minden örömét. Majd én jövök melletted a Cheetah-val.

Powell végigmérte. – Örülni fogok, ha egyenesben tudom tartani a gépet.

Néhány perccel később meghallották egy helikopter közeledő dübörgését. A légierők HH-65A Dolphin helikoptere a sós vizű mocsarak felől a kifutópálya felé lebbent, elhúzott az aszfaltozott parkolók felett. Egy ór világító pálcával irányította a gépet, amelyik finoman készülődött a leszálláshoz. A légszűrők forgása lassulni kezdett, az üzemanyagszállító teherautók és a karbantartó technikusok megindultak a helikopter felé. Az utasok kiszálltak. Powell és McLanahan az érkezők üdvözlésére sietett.

– Ezekben a darálóknak van a jövő – állapította meg Butler őrmester. – De azért a magam részéről a szolid szárnyak és turbinák örök híve maradok. – Kezet rázott McLanahannal. – Hogy van, uram?

– Megvagyok, Ray.

– Sajnálom, ami dr. Torkkal történt – motyogta.

Alan Carmichael szótlanul átölelte McLanahant. – Telefonáltam Brooksba mielőtt La Ciebába mentünk – mondta aztán. – Wendy még lélegeztető gépen van, de kemény harcos az a lány. Szerintem túléli.

A gépből biztonsági őrök sorjázta elő, és kivonszolták a további ellátmányt. Utolsónak Hal Briggs hadnagy bújt elő. – Patrick, J.C., egyre szebben alakulnak a dolgok – mondta. – Wendy rendbe fog jönni, mi pedig visszakapjuk a babánkat. – Az órájára pillantott. – Egy óránk sincs az indulásig. Mondjuk, háromnegyed óra múlva induljunk. Rendben?

– Nem – válaszolta McLanahan. – A darálót töltsék teli, és tizenöt perc múlva legyen kész az indulásra.

– De azt mondták, hogy legkorábban reggel nyolckor érkezhetünk.

– Teszek rá. Kérj azonnali engedélyt a nicaraguai légtérbe való berepüléshez, és leszállási engedélyt Purto Cabezasba. Ha reggel nyolcig nem engednek a gép közelébe, akkor is jó, de amilyen hamar csak lehet, ott akarok lenni a támaszponton.

– Te vagy az ezredes, ezredes – válaszolta Briggs. Behajolt a helikopter pilótafülkéjébe, és szólt a pilótának, kérje meg a szükséges engedélyeket.

McLanahan Butlerhez fordult. – Minden szükséges megvan? Tudom, elég rövid volt a határidő.

– Ha Briggs hagyta volna, az egész boltot elhozom – válaszolta Butler. – Két hordozható teszt-egység, szerszámosládák a szükséges kiegészítővel, összesen mintegy ezer kiló súlyban. De a legjobb tesztelő maga Powell kapitány lesz. Ha rákapcsolta magát az ANTA-RES-re, akkor diagnosztizálhatjuk az esetleges betegségeket, és meg is tudjuk gyógyítani őket.

– Jó. – McLanahan egy közeli sátorban találta meg Carmichaelt és Powellt. A pilóta a sátorcölöpnek dőlt, úgy nézett ki, mint aki elszundított. Carmichael a füléhez hajolt, valamit suttogott. McLanahan közeledtére felemelt kézzel intett, hogy az ezredes ne jöjjön közelebb. Pár pillanattal később a doktor zsebéből előhúzza a sztetoszkópját, és Powell mellkasára szorította. Mikor végzett, McLanahan-hoz sétált.

– Jól láttam – mondta. – Majd kiugrott a bőréből, olyan ideges volt.

– J.C.? Semmit nem vettem észre. Olyan volt, mint máskor.

– Ő már csak ilyen. Ilyen visszafogott alakkal még nem találkoztam. De orvosi szemmel persze rögtön látszik a különbség, egyébként is nyolc hónapig dolgoztam vele együtt, meg tudom mondani, mikor ideges és mikor nem. Most enyhe hipnotikus álomba merült, ez segít a lazításban. Tulajdonképpen csak hallgatott a tanácsomra, és saját magát hipnotizálta.

Képes lesz az ANTARES kapcsolatra?

– Ezt addig nem tudom megmondani, amíg ki nem próbálja, de amúgy az a véleményem, igen. Olyan gyorsan elérte az alfa-állapotot, mintha egész életében ezt csinálta volna. Hogy ezt meg tudja-e tartani az ANTARES-szel? Ezt idejében meg fogjuk tudni.

– Hamarabb, mint gondolná – szólalt meg Briggs. – Megkaptuk a szükséges engedélyeket. Átrepülhetünk a határon, és berepülhetünk Puerto Cabezas zónájába. A támaszpontra való leszállási engedélyt majd a torony adja meg. A Dolphin öt perc múlva a levegőben lesz.

– Akkor mindenki a fedélzetre – mondta McLanahan. – Gyerünk, szerezzük vissza a vadászgépünket.

Puerto Cabezas légitámaszpont, Nicaragua

1996. június 22., hétfő

Tretyak tábormoknak békeidőben még nem volt ehhez foghatóan nehéz feladata; felért azzal a kellemetlen kötelességgel, amikor anyáknak és fiatal feleségeknek kellett megmondania, hogy fiúk vagy férjük valamelyik harcgyakorlat során az életét vesztette. Az egy kínos dolog, hogy azt az utasítást kapja, szolgáltsa vissza a DreamStart, de engedélyezni, hogy az amerikaiak itt landoljanak és elvegyék tőle, az viszont kétszeresen is kínos.

A DreamStar pontosan ugyanott állt, ahol Maraklov utoljára hagyta, két estével ezelőtt. A Puerto Cabezas repülőteret 1987-ben építették; légi- és haditengerészeti támaszpontnak készült, Nicaragua elsődleges légvédelmi bázisa volt Managua után. Félig a föld alá süllyesztett légvédelmi bunkerekben szállásolták el Nicaragua vadászgépeit és riasztó berendezéseit. A hat bunkert hat láb magas betonfal és betontető védte; Puerto Cabezas egyetlen kelet-nyugati kifutópályájának északi részén egymástól száz méterre helyezték el őket, jól elkülönítve a támaszpont többi részétől.

Az elmúlt évek során azonban csökkent Nicaragua stratégiai fontossága, egyre kevesebb bunkert használtak, mígnem a légvédelem már csak Managuára korlátozódott. A betonbunkereket mostanság már csak az évenkénti összevont szovjet-nicaraguai hadgyakorlatok során használták; de most más a helyzet.

Tretyak két állig felfegyverzett KGB-őrrel várakozott az egyik bunker előtt: itt őrizték a DreamStart. A támaszponton tartózkodó nicaraguai csapatokat szigorúan távol tartották a bunkerektől. Erre többek között azért is volt szükség, hogy elkerüljék a felesleges felzúdulást és megjegyzéseket, amikor kiderül, a DreamStart visszaszolgáltatják az amerikaiaknak.

– Miért kell egyáltalán itt lennünk, tábormok elvtárs? – kérdezte az egyik biztonsági őr. – Vigyék el az amerikaiak egyedül a gépüket.

– Azért vagyunk itt, mert én személyesen szeretnék találkozni azzal az emberrel, aki megépítette ezt a fantasztikus masinát – válaszolta Tretyak. Már vagy tizedszer járult a DreamStar elé, amióta az megérkezett a bázisra. – Az aeronautikai tervezés mesterpéldánya – mondta elismerően. Az őr undorodva elfordult. Tretyak megcsóválta a fejét. – Lehet, hogy nehéz megértenie, de egy ilyen gép megépítése már művészet. És a művészet időnként túllép a politikán. – De azért ha lehet, ne idézz, tette hozzá magában.

Pár pillanattal később már hallották is a helikopter egyenletes moráját. Felpillantottak. Az amerikai HH-65 leereszkedett a kifutópályára. Lelassult, alig néhány mérföld per óra sebességre, aztán séta lassúsággal elhúzott a kerítés felett. Tretyak intett az egyik emberének, az az övéből előhúzott egy világító rakétát, meggyújtotta, és az előkészített leszálló pályaszakasz oldalához illesztette. A HH-65 felkészült a leszállásra.

Elsőnek magas, fekete férfi mászott elő a gépből. Az egyik határőr elmosolyodott. – íme a maga művésze, tábornok elvtárs!

– Csend legyen – válaszolta a tábornok. – Fegyver van nála, ez biztonsági ember. – A többiek kisorjáztak az utastérből: egy civil, sötétzöld repülősruhában és két pilóta. Rajtuk világoszöld repülősegyenruha volt. A rotorok leálltak, a turbina zaja elült, az öt ember Tretyakhoz sétált. Elsőnek a zömök, izmos tiszt lépett elő, a többiek tíz lépéssel mögötte várakoztak.

– Patrick McLanahan ezredes, az USA légierőktől – mondta tagolt angolsággal a férfi. Aztán habozva, bár nyilvánvalóan előre betanult szöveget mondott, folytatta: – *Vi gavarítje po angelszkij?*

– Igen, beszélek angolul – válaszolta Tretyak. – Pavel Tretyak tábornok, a nicaraguai KGB-parancsnok. – McLanahan válla fölött a többiekre nézett. – Úgy értesítettek, összesen négy személy érkezik.

– Az én hibám és felelősségem – válaszolta McLanahan, aztán a többiek felé fordult. – Briggs őrnagy, a biztonsági erők főnöke, dr. Alan Carmichael, főmérnök, Butler őrmester, a szerelők főnöke, és Powell kapitány, berepülőpilóta.

– És az ön funkciója ezredes?

– A DreamStar project vezetője vagyok.

– Aha, Kenneth James kapitány felettese. – McLanahanak összeszűkülte a szeme, a száját összehépcselte, és egyetlen szót sem szólt.

Tretyak a négy férfi felé mutatott. – Nos, ha már itt vannak, szeretném, ha minél gyorsabban lebonyolítanánk ezt az egészet. Megadom az engedélyt a belépésre. – McLanahan biccentett, és intett a társainak, hogy kövessék.

Butler volt az első, aki meglátta az XF-34-est. – Te jó ég – morogta, és berohant a bunkerba. Carmichael és Powell követték. McLanahan a két tartályt, és a szárnyak alá függesztett rakétákat nézte. – Látom, elvégeztek néhány módosítást.

– Fő feladatunk az volt, hogy hosszú repülésre készítsük fel a gépet, hordozható üzemanyagtartállyal, amely a repülés közbeni utántöltést is lehetővé teszi, és persze fegyverekkel kellett ellátnunk. Szakembereink kiemelkedő munkát végeztek.

– Ahhoz, hogy Kubába repüljenek, nem volt szükség extra üzemanyagtartályra.

– De eredeti célunk a Szovjetunió volt...

– Ez a gép, és a pilótája két amerikai vadászgépet lőtt le azután, hogy ellopták...

– Ugyan már, ezredes, a lövöldözés, a lopás, ezek egy nagy játszma részei. És mi vagyunk a játékosok.

McLanahan a fejét rázta. Hagyd a fenébe, mondta magának.

Butler végzett a futólagos szemlével, és visszament McLanahan-hoz. – Úgy látom, a szárnyra szerelt pilonokra függesztették a tartályokat. Egyszerű pirotechnikai leválasztó röppentyűk. Ugyanez a helyzet a rakétákkal is. Most is lepöccintheznénk, de nem tudom, mekkora kárt okoznánk.

– Akkor hagyjuk fenn – tanácsolta McLanahan. – Minél gyorsabban ki akarom innen vinni a DreamStart. – Butler biccentett, és visszaballagott a helikopterhez a műszereiért. McLanahan megint Tretyakhoz fordult. – Hol van Maraklov?

– Útban Moszkva felé. Ott fogják kihallgatni. Annak ellenére, hogy nem volt lehetősége magával vinni a gépet, számos fontos információ birtokában van. Az elhárítás biztosan rengeteg hasznosat fog megtudni tőle.

– És utána?

– Azt nem tudom megmondani. Nem könnyű ember, de ha én lennék a főtitkár, Maraklov ezredest a Szovjetunió Hőse címmel tüntetném ki. Mi becsüljük és jutalmazzuk a hűséget, bátorságot és kezdeményezőképeséget.

– Köszönöm a bókokat, tábornok – szólalt meg mögöttük egy hang. Tretyak és McLanahan megpördültek. Andrej Maraklov felemelkedett a betonkerítés mögül. A kezében pisztolyt tartott. Az örök emelték a puskájukat, és Maraklovra céloztak. A hangtompítós pisztoly két pukkanása azonnal végzett velük.

Maraklov ekkor Hal Briggsre fogta a fegyvert, aki nem elég gyorsan kapott a pisztolytáskájában lévő fegyver után. – Ne csináld, Hal. Bal kézzel nyisd ki a pisztolytáskát, és lökd ide az Uzit. – Briggs habozott, a keze még mindig a fegyver után matatott. – Megöllek! – Briggsnek nem volt választása, engedelmeskedett a parancsnak. Maraklov felemelte a világhírű kis géppisztolyt, és kibiztosította.

– Neked Moszkvába kéne menned – mondta McLanahan.

– Megváltozott a terv, ezredes. Előfordul az ilyen.

– Hol van Zajkov hadnagy? – kérdezte Tretyak.

Maraklov figyelme ettől a kérdéstől mintha lanyhult volna, de csak a pillanat töredékéig. – Rájött a tervünkre.

– A tervünkre? – McLanahan Tretyakra nézett. – Nem is akarta visszaadni nekünk a DreamStart!

– Erről nekem nincs tudomásom – tiltakozott Tretyak. – Nyilván megölte azt a tisztet, akinek Managuába kellett volna kísérsnie.

– Ez most nem érdekes – mondta Maraklov. – Csak az számít, a DreamStar az enyém, mindig is az volt. Én döntöm el, mi történjen velem. – Persze ez nem egészen így van, nyilallt belé a felismerés, de mostanra már meggyőzte magát... – Nem megy vissza az Államokba, és nem fogják feldarabolni a Szovjetunióban. Elviszem innen egy biztonságos helyre. – Zsebre dugta az automata pisztolyt, az Uzit viszont felhúzta és rájuk emelte...

A Dolphin mögül váratlanul előbukkant Butler őrmester. Egy koffer nagyságú tárgyat, a számítógépes ellenőrző berendezést, pajzsként tartott maga előtt. Hirtelen teljes sebességgel Maraklovba rohant. Az megpördült, térdre rogyott és – inkább a meglepetéstől mint szántsándékkal – Butlerre lőtt.

Az Uzi egy lövésre volt állítva. Maraklov két-három lövést leadott, káromkodott, és lenyúlt, hogy felhúzza az ismétlő fogantyúját. Butler csak néhány lépést tehetett előre, mikor Maraklov sorozatra állította a fegyvert, és löni kezdte a közeledő őrmestert. De Butlernek mégis sikerült elérnie Maraklovot, rávetette magát, és ekkor az egyik golyó a lábába talált, és leterítette. Butler a szerszámotáskát Maraklov arcába vágta, és a testsúlyával igyekezett a földre teríteni.

Most Maraklovon feküdt, igyekezett a feje fölé emelni a táskát, hogy azzal törje be a koponyáját. De nem volt elég gyors. Maraklov az Uzi csövét Butler gyomrába nyomta, és meghúzta a ravaszt. A főtörzs gyomra felrobbant. Hátravágódott; halott volt, még mielőtt a földre csúszott volna.

McLanahan felüvöltött: – Fedezékbe! – és a helikopter felé rohant. A pilóta azonnal beindította a motort; Powell és Carmichael, akik eddig a bunkerben voltak, most a Dolphin felé futottak.

Most Briggs támadt Maraklovra. Megdöbbenésére Tretyak elállta az útját, és a helikopter felé lökte. Briggs hátratántorodott, és a betonpályára zuttyant. Tretyak Maraklovhoz fordult. – *Eta ja szvenya mo szam.* Ez a disznó az enyém.

Tretyaknak nem volt esélye. Hármat lépett előre, Maraklov ráemelte az Uzit, és kiürítette a tárat.

– Hal, rohanj! – ordította McLanahan. A Dolphin légsavarjai teljes sebességgel pörögtek, készen állt a felszállásra. Hal felugrott, és a nyitott ajtó felé rohant.

Maraklov térdelt, célba vette Briggsset, meghúzta a ravaszt. Semmi. Tretyakra kilőtte az egész tárat. Félrelökte a kis géppisztolyt és előkapta a kilenc milliméteres hangtompítós

pisztolyt. Briggs már elérte a helikopter menetirány szerinti jobb oldali ajtaját, beugrott, ezért Maraklov a két másik futó alakra fogta a fegyvert.

Alan Carmichael a mellkasa jobb oldalához kapott, és előreesett. J.C. Powell lefékezett, letérdelt, és vonszolni kezdte Carmichael testét. Maraklov újra célzott, és mielőtt McLanahan vagy Briggs bármit is tehetett volna, lőtt. Powell hátra zuhant, szinte elröpült Carmichael élettelen testétől, és nem mozdult többé.

– Te rohadék! – üvöltötte McLanahan. Kiugrott a helikopterből, és Maraklovnak indult. Épp elhagyta a jobb oldali ajtót, mikor a daráló felemelkedett, és alig három lábra a talajtól Maraklovrá repült. McLanahant fellökte a forgósél, négykézláb mászott Powellékhez, közben igyekezett megvédeni a szemét a felcsapódó homoktól.

Maraklov most a helikopter ablakára célzott és lőtt. Csak centiméterekkel vétette el a pilótát, de a lövedék átröpült a kabinon, és becsapódott az egyik elektromos műszerfalba. A fülkében szikrák pattogtak. A helikopter motorja akadozni kezdett, veszített az erejéből, aztán újra magához tért. Maraklov megkísérelt egy újabb lövést, de a helikopter szélörvénye térdre nyomta, nem volt más lehetősége, félre kellett másznia.

Közben Briggs is kiugrott a helikopterből, és Carmichaelhez rohant. McLanahan Powellt emelte fel, és így, a sebesülteket vonszolva futottak vissza a helikopterhez.

A pilóta kihasználta az előnyét, Butler őrmester tetemét emelte be. McLanahan és Briggs betuszkolták a sebesülteket a helikopterbe, aztán amilyen óvatosan csak tudták, ketten beemelték Butler tetemét is. Mindent vér és a belsőségek borítottak, az arcukat, kezüket, ruhájukat. Briggs és McLanahan is beugrottak, nem törődtek vele mire lépnek, min csúszkálnak. Patrick ráüvöltött a pilótára, hogy induljon, és a gép felemelkedett.

Maraklov akkor kúszott a DreamStar bunkerjéhez, amikor a helikopter felemelkedett a talajtól. Újra célba vette a pilótafülke ablakát, lőtt; de ebből a szögből a golyók gellert kaptak, nem hatoltak át az üvegen. Még egyszer lőtt a visszavonuló gépre, látható kárt nem okozott, de az nyilvánvaló volt, hogy a motor ki-kihagy. Valami fontos szerkezetet találhatott el, ez a helikopter biztos nem jut vissza Hondurasba. McLanahan vagy a többiek miatt már nem kell izgulnia – rég messze jár, mire McLanahan ellentámadásra indulhatna; Powell pedig kiszállt a játszmából.

A nicaraguaiak miatt viszont volt oka az aggodalomra. Ha a bázisra jönnek ellenőrző körútra, akkor mindennek vége. Visszarohant a gurulópályára, a két KGB-őr és Tretyak tábormok hulláját beráncigálta az egyik bunkerbe, aztán ellenőrizte a pisztolytárat. Még három lövése maradt. Kettő az esetleges kíváncsiskodóknak, egy pedig saját magának.

Leült a DreamStar orra elé, mereven bámulta a félig a földbe süllyesztett parkoló peremét; várta, hogy érkezik-e valaki. Tíz percig maradt így. Vagy senki nem hallotta meg a lövéseket, ez nem valószínű, vagy egyszerűen senkit nem érdekelt annyira, hogy közbelépjen.

Maraklovot izgalom töltötte el. Újra sikeresen elhappolta az amerikaiak elől a DreamStart, épp úgy, mint Dreamlandben. Ez a gép arra rendeltetett, hogy az övé legyen. Még soha nem volt ebben ennyire bizonyos.

A bunker mögött a kerítéshez rohant, körbenézett, vannak-e idegenek. Utána a rejtkehelyéhez sietett, elővette a dobozokba csomagolt repülősruhát és sisakot, és a bunkerba vitte. Még egyszer körbenézett – ha már belebújik a fémruhába, képtelen lesz megvédeni magát. A bunkernek motorral nyitható ajtaja volt, de Maraklov nem csukhatta magára, mert nem maradt élő ember, aki ha kell, kinyissa.

Sebaj. Két óra, talán annyi se, és újra a levegőben lesz. Örökre elhagyja ezt az istenverte helyet.

Maraklov a két alumínium ládát a pilótafülke melletti platóra helyezte, aztán felmászott a létrán, és kinyitotta őket. Közben már megkezdte a mélylégzési gyakorlatokat, amely segítségével ellazíthatta a testét, és elméjét megnyithatta a neurális kapcsolatnak. Öt perc alatt levetkőzött, belebújt a vastag, pamut alsóneműbe, a sisak és a ruha közötti száloptikával

ellátott elektronikus kapcsolókat összekötötte, aztán az egészet a pilótafülkében lévő műszerre kapcsolta. Érezte az ismerős, megnyugtató hullámokat, amikor elérte az első alfa-téta állapotot, a mentális lazítás önhipnózis szintjét. A sors kegyes volt hozzá, mert épp ez a hipnotikus állapot volt az, amelyik blokkolta a fájdalomérzetet, ezért a vállsebe alig zavarta; az adrenalin lassan csökkent a vérében.

Kinyitotta a DreamStar mennyezetét, és bemászott. Már nem volt szüksége a platóra, leoldotta, és amilyen erősen csak tudta, odébb rúgta az összecsukló szerkezetet. A létra eldőlt, nekiesett a betonfalnak, de szerencsére nem esett vissza, nem zuhant a DreamStar szárnyára.

A következő lépés a DreamStar generátorának aktivizálása; utána gyors önellenőrzés, hogy megbizonyosodhasson, minden kapcsolat él. Az önellenőrzés eredménye szerint minden műszer rendben volt, és készen állt a számítógép utasításainak teljesítésére. Az ellenőrzés során kiderült, a gépet a talajhoz rögzítő kapesok már kioldódtak. A tartalék üzemanyagtartály teli volt, a tárban benne az összes húsz milliméteres lövedék, és élt a kapcsolat a megmaradt négy levegő-levegő rakétával is. A DreamStar készen állt az indulásra, csak az ANTARES kapcsolat létrejöttét kellett kivárni.

Végül, a katapultszékre állva, Maraklov belebújt a repülősruhába. Valaha azt gondolta, hogy képtelenség egyedül felöltöni a monstrumot, de kiderült, hogy a vártnál sokkal kevesebb gondot okoz az öltözködés. Húsz perc alatt benne volt a harminckilós ruhában, aztán óvatosan beleereszkedett a székbe, bekapcsolta a szíjakat – már amennyire tudta, a ruhát ugyanis nem a szabad mozgás jegyében tervezték, ellenállt minden olyan mozdulatnak, amely nem a pilótaszékekkel állt kapcsolatban. De végül sikerült szorosan bekötnie magát.

Pár pillanatnyi koncentráció, a légzése újra normális, aztán jóval lassúbb; megérkezett a tökéletes alfa-téta hipnózisba. Mikor becsukta a szemét, hogy egyre mélyebbre bukjon az önhipnózis állapotába, az ANTARES kapcsolatnak még híre-hamva sem volt.

Hamarosan azonban a DreamStar teljesen az övé lesz. És ő a DreamStaré.

– Mayday, mayday, mayday, a légierők helikoptere a Tripla Echo Három-Négy GUARD frekvencián, húsz mérföldre keletre Lecus Southesat repülőtérről, kétezer láb magasban. Az Amerikai Egyesült Államok légierőjének helikoptere vagyunk. A fedélzeten három ember, plusz három halott, háromezer-ötszáz kiló üzemanyag, kettő-kilenc-zéró fok irányba Buena Vista reptér irányába, száz csomóval. Motor és elektronikai hibák, megakadályozhatatlan üzemanyagfolyás. Kérjük, hogy felderítő és mentőosztagok várjanak minket Honduras déli határvonala mentén, Puerto Lempirától északra. Vészhelyzetben vagyunk. Kérem, válaszoljanak. Vége. – Válasz nem érkezett. A pilóta megismételte a hívást az UHF és VHF GUARD frekvenciákon is.

– A nicaraguai milícia nem válaszol? – kérdezte McLanahan.

– Úgy látszik eltűntek a föld felszínéről – mondta a pilóta. – Amikor beléptünk Nicaraguába, minden másodpercben ránk másztak, most meg a segélykérésre sem válaszolnak.

– Talán nem vesznek minket – mondta Briggs. A feje feletti áramköröket és kapcsolókat tanulmányozta. – A rádiós műszerfal valószínűleg megsérült. Én legalábbis úgy látom. – A pilóta azért nem adta fel a kísérletezést. Briggs McLanahan mellé húzódott; az ezredes a térképen igyekezett követni az utat. – Patrick... J.C....nincs többé.

A térkép az ölébe hullott. Úgy érezte, homokkal tömték teli a száját. Az ujjai remegtek. – Jézus, ne... – Behunyta a szemét. – J.C. J.C. A fenébe... – A gyászban egyetlen dolog segített, szabadjára engedhette Maraklov iránti mérhetetlen gyűlöletét. Az a szemét állat megfizet még ezért, valahogy megfizet mindenért...

McLanahan dühkitörését tompa puffanás akadályozta meg. Vibrálás remegtette meg a helikoptert. A pilóta megveregette a vállát. – Az ülése mögött, az elsősegély csomagban, ott van a kézi rádió. – Ő is a helikopter váratlan remegésével küszködött. – Azt az utasítást

kaptuk, hogy az alfa mentőcsatornát használjuk. Próbálja meg, hátha azon el tud érní valakit.
– Mielőtt Briggs előhalászhatta volna a táskát, a helikopter mélyen alábukott. A pilótának minden erejére szüksége volt, hogy a levegőben tartsa a gépet.

– Gyorsan süllyedünk – kiáltotta. – Muszáj leszállnom.

McLanahan felkapta a térképet, és megkereste, hogy merre vannak. – Próbáljon meg átrepülni a Rio Coco fölött, akkor Hondurasba jutunk. Semmiképpen sem szeretnék Nicaraguában földet érní.

A pilóta a fejét rázta. – Nem tudom meddig jutunk el, de mindenesetre megpróbálom. Jobb, ha szorosban bekötik magukat. – McLanahan a ruhája zsebébe csúsztatta a térképet. Briggs megragadta az elsősegélytáskát, a fedélzet hátsó részén keresett egy szabad széket a holttestek között, és beszíjazta magát.

A helikopter valahogy a levegőben maradt még vagy tíz percig. McLanahan még délebbre irányította a pilótát, egy északkeleti irányba tartó út felé; a pilóta épp akkor talált rá, amikor a fedélzeten kigyulladt a sárga vészjelző. – Nem bírja már tovább. A fák miatt nem megy, vagy leszállunk, vagy lezuhanunk.

Amennyire lehetett, követte az utat, ide-oda billegtek a fák felett, tisztást kerestek. Egy kanyarba értek, a pilóta jól időzített. A Dolphin nekiütődött az útnak, épp akkor, amikor az automatika kikapcsolta a rotort.

– Kifelé! – üvöltötte a pilóta. Leállította az üzemanyag-áramlást, és bekapcsolta az automata tűzoltó berendezést. – Az orr felé! Gyorsan! – A három férfi kiugrott, rohant pár métert, aztán megfordult; várták a robbanást, a lángnyelveket. A pilótafülke mögül, a motorból füst gomolygott elő, de a helikopter nem robbant fel. Azok hárman egy viszonylag száraz tisztásra rogytak, a félelemtől és a feszültségtől teljesen kimerültek.

Néhány perces csend után McLanahan kiterítette a térképet, és az útkanyarra mutatott. – Itt vagyunk, három vagy négy mérföldre ettől a kisvárostól, Aukától. Ezen az úton Puerto Lempira körülbelül huszonöt mérföldre van. Hal, nézd meg, el tudsz-e érní valakit a rádión. – Briggs az alfa GUARD frekvencián megkezdte a segítségkérő adást.

– Elkaptam Puerto Lempirát – mondta kicsit később. – Storm Control, itt a légierők helikoptere, Tripla-Echo Három-Négy. Nagyon rosszul hallak. Aukától délre zéró-három mérföldre vagyunk. Három élő, három halott. Segítséget kérünk. Várok. – Hallgatott, rövid válaszokat és utasításokat adott, majd kilépett.

– A támaszpontunk azt mondja, hogy Puerto Lempirában nincs még egy helikopter – mondta azután. – La Ciebából kérnek egyet. Talán sikerül valamelyik magántársaságtól szerezniük, de legalább egy órába telik, mire értünk jönnek, talán kilencven percbe is. El kell jutnunk Aukába, keresnünk egy tisztást, és odairányítanunk a helikoptert. Másképp nem tudják megoldani.

– Túl sokáig tart – mondta McLanahan. – Addigra Maraklov már felszáll a DreamStarral. Kapcsolatba kell lépünk Elliottal, és meg kell mondani, állítsa vissza a légi kordont.

– És mi van a Puerto Lempira-i vadászgépekkel? – kérdezte Briggs. – Már nincsenek ott az F-15E-k?

– Amikor megkötötték az oroszokkal az alkut, visszamentek az Államokba. Jóhiszeműségünk jeleként meg kellett szüntetnünk a Cayman-szigetek feletti légi kordont. Most azonban a helikoptert kell biztonságba helyezni, és indulás.

A helikopter felé ballagva McLanahan megkérdezte Briggset, vajon Elliott megérkezhetett-e Puerto Lempirába.

– Elképzelhető.

– Nem tudnál Puerto Lempirában kapcsolatba lépni Elliottal? Akkor azonnal légi blokádn alá vehetné Nicaraguát. Legalább az AWACS-ot a helyére küldhetné, hogy figyelhesse a menekülő DreamStart.

– Megpróbálom. De pocsék innen a vétel. Viszont legalább nem tétlenkedünk. – Újra Puerto Lempirát hívta, közben megérkeztek a Dolphinhoz. McLanahan és a pilóta lezárták a gépet, Briggs távolabb maradt, hogy minél tisztább legyen a hondurasi katonai támaszponttal létrehozott rádiókapcsolat.

– Nem megy – mondta valamivel később. A három férfi megindult Auka felé. – Már nem tudom elérni a támaszpontot. Meg kell várnunk, amíg Aukába érünk. Keresünk egy telefont, vagy egy tiszta helyet, ahol újra megpróbálom a kapcsolatteremtést.

McLanahan magában morgott. – ...Mindezek után... J.C.... Maraklov meg lelép a DreamStarral? Senki nem tudja megállítani?

A Karib-tenger felett

1996. június 22., hétfő

– Ez meg mi az ördög volt? – szólt bele Elliott tábornok a fejhallgató mikrofonjába. Egy C-21B katonai jet fedélzetén volt; Georgetownból repült La Ciebába, ahol helikopterbe száll, és azzal megy Puerto Lempirába. Egykori megkönnyebbülése, hogy végre elhagyhatja a Cavman-szigeteket és a biztonságban tudott DreamStarhoz utazik az Államokba, már rég semmivé foszlott. – Ismétlje meg az utolsó adást.

– Üzenetet kaptunk Briggs őrnagytól, a Tripla-Echo Három-Négy fedélzetéről – jelentette a rádiós. – Briggs azonnali mentőosztagot kért. A gépük Aukától négy mérföldre délre lezuhant, körülbelül harminc mérföldre vannak Puerto Lempirától. Három élőről és három halottról beszélt.

– Te jó isten – nyögött Elliott. A rádióba pedig: – Mikor indult el a mentőhelikopter?

– A hívás után azonnal indítottuk La Ciebából a HH-3-as helikoptert – válaszolta az operátor. – Várható érkezés Aukába helyi idő szerint 08.15.

– La Ciebából?! Csak ott volt helikopter?

– Igen, uram.

Elliott öklével a C-21-es műszerfalára csapott, aztán beállította a mikrofonját. – Irányító, jelentette Briggs, hogy pontosan mi történt?

– Nem, mert elvesztettük a kapcsolatot, uram. A segélykérő csatornán jelentkezett, nyilván a kézi rádiót használta. Biztos, próbál hívni bennünket, de eddig még nem sikerült.

Elliott bekapcsolta a C-21 fedélzeti rádióját, és Marcia Preston őrnagyhoz fordult. Deborah O'Day segédje a C-21-es pilótája volt e pillanatban. – Őrnagy, irány Puerto Lempira támaszpont. La Ciebáról feledkezzen el. Olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet. Arra menjünk, ahol Briggsék földet értek, és próbáljuk meg kideríteni, mi történhetett.

– Igen, tábornok. – A C-21 balra fordult. Marcia lehívta a támaszpont koordinátáit, és jelentette a La Cieba-i irányítóközpontnak az útvonalváltást.

Elliott felállt, és hátrament Curtishez és O'Dayhez. Ezek ketten Washingtonból repültek a Cayman-szigetekre, miután úgy hitték, az alku megkötött, és az XF-34-es újra az amerikaiak kezébe kerül. – Nagy baj van – mondta a tábornok. – A biztonsági főnököm, Hal Briggs Hondurasban kényszerleszállást hajtott végre. Két túlélő van rajta kívül, és három halott. Mást nem tudok. Egy helikopter már elindult értük, de még beletelik negyvenöt percbe, mire megtalálják őket.

– És most mit fogunk tenni. Brad? – kérdezte O'Day.

– Amilyen hamar csak lehet, kapcsolatba akarok lépni Briggsszel – mentőrádióval van, és a puerto lempirabeliek elvesztették vele a kapcsolatot. Marciának már megmondtam, menjen a találkozási ponthoz, személyesen szeretnék Briggsszel beszélni.

– És akkor mi lesz? – kérdezte Curtis.

– Még nem tudom, de a legrosszabb esetet kell feltételeznünk, és aszerint lépni... azaz nem adták ki a DreamStar, az oroszok ellenkeztek, lelőtték a helikoptert és három emberemet. Briggs őrnagy, és ki tudja ki a másik kettő, valahogy átjutottak a határon, de a támaszpontig már nem sikerült elkeveredniük.

– Eszerint a DreamStar még mindig az oroszok kezében van – állapította meg O'Day. – Ha megszegették a megállapodást, sőt odáig merészkedtek, hogy megtámadják az embereinket, akkor valószínűleg amilyen gyorsan csak lehet, el akarják vinni az országból.

– És pokoli kevés eszköz áll a rendelkezésünkre, hogy ebben megakadályozzuk őket. Az AWACS és néhány F-16-os még a Cayman-szigeteken van, de az utántöltőt már Puerto Ricóból kéne odaküldeni, vagy netán Floridából. Ez beletelik néhány órába. A Hondurasba hozatott két F-15E bombázó már visszarepült Arizonába. Van néhány hondurasi vadászbombázónk, de ha ebbe belevonjuk a hondurasiakat, az azt jelenti, Közép-Amerikában kirobbantottunk egy háborút. Az elnök ebbe soha nem egyezne bele. – Elliott elhallgatott, aztán: – A Cheetah...

– Mi?

– A Cheetah. Átalakított F-15F vadászgép. Puerto Lempirában van – Powell és McLanahan visszavitték az Államokba, onnan meg Hondurasba. Képes a levegő-levegő és a levegő-föld támadásra.

– De azt mondta, hogy Powell és McLanahan is részt vettek a nicaraguai küldetésben. Lehet...

– Lehet, hogy az egyik, vagy mindkettő halott – mondta O'Day. – Más nem tud vele repülni?

Elliott megdörzsölte lüktető lábát. A kezdődő fejfájás már-már versenyre kelt a lábában égő nyilallással. – Ez olyan, mintha azt kérdeznéd, tudna-e valaki versenyezni az Indianapolisi 500-on. Mindenki tud kocsit vezetni, talán túl is élnéd, de igazán versenyezni csak nagyon kevesen tudnak. A Cheetah-t is csak néhányan tudják úgy irányítani, hogy elkaphassa a DreamStar – magyarázta elkeseredetten Elliott. – A többségük, a rangidős pilótáim, legalább kétezer mérföldre vannak. Kettő talán épp most haldoklik Hondurasban: Powell és McLanahan. A harmadikról pedig kiderült, orosz kém...

– Elliott tábornok, Preston őrnagy beszél – szólalt meg a pilóta. – Most léptük át a határt, tervezett érkezési idő Puerto Lempirába kilenc perc. Engedélyt kaptunk, hogy a nicaraguai határ közelében repüljünk, de csak tíz percre elegendő üzemanyagunk maradna, utána vissza kellene mennünk Puerto Lempirába.

– Kösz, őrnagy. Süllyedjen kétezer lábra, irány dél, Puerto Lempira felé, aztán kérdezze meg a Storm Controlt, melyik csatornán beszélt Briggs őrnaggyal. Azt a frekvenciát, és a GUARD csatornát kell figyelniük, és reménykedjünk, hogy bejön az adás. – Preston elegendő időt hagyott a tábornoknak, hogy beszíjazzhassa magát a jobb oldali pilótaszékbe, aztán gyorsan süllyedni kezdett, és rádiókapcsolatba lépett a támaszpont irányítójával. Pár perc múlva az UHF és VHF GUARD frekvenciákra, valamint a katonai titkos csatornára állította a rádióját. Elliott felvette a fejhallgatóját, és bekapcsolta a mikrofont.

– Tripla-Echo Három-Négy, légierők helikoptere, itt a Storm parancsnok. Hallotok?

A DreamStar megmentésére küldött csapat három életben maradt tagja körülbelül egy óra alatt ért Aukába. Pillanatok alatt kiderült, itt nem fognak telefonra bukkanni. Auka gyakorlatilag nem volt más, mint néhány elhagyatott, rogyadozó kunyhó, amelyeket félig benőtt már a dzsungel. Az úttest még épségben volt, a Közép-Amerikát átszelő főút része, de alig volt rajta forgalom, hacsak nem vesszük forgalomnak a lovasokat, és azt a néhány sihedert, akik kecskéiket terelgették az utcákon. Eszük ágában sem volt szóba elegyedni a

maroknyi koszos, véres, megviselt idegennel. Mire a kíváncsi gyerekek elősereglettek, a pásztorok már el is tűntek.

Az Aukán keresztül vezető főút a város északi részénél fordult nyugatra. A kereszteződésben emelt kis dombon egy Szűz-Mária szobor figyelte az utasokat. Innen öt mérföldes körzetben be lehetett látni a terepet, a falombok csak utána takarták el a kilátást. – Ideális találkahely – állapította meg McLanahan. – Hal, rajta, kezd el a...

– Várj – mondta Briggs. A rádiót a füléhez szorította, és benyomta az ADÁS gombot. – Storm parancsnok, itt Hal Briggs. Tisztán hallak. Várok. – McLanahanhoz fordult: – Elliott tábornok. Idejön.

– Rendben.

Briggs McLanahan kezébe nyomta a rádiót. – Tábornok, itt McLanahan ezredes.

– Patrick! Borzasztóan örülök, hogy hallom a hangját. – Aztán rádöbrent, hogy a harmadik túlélő csak a helikopter pilótája lehet Kit veszítettek el?

– J.C., Carmichael, Butler...

Elliott ültében is összecsuklott. Powell halott – az utolsó reményük is odavan. Az egyetlen, aki repülni tudott a Cheetah-n... Benyomta a mikrofon gombját. – Hogy történt? Lezuhantak?

– Nem. Andrej Maraklov ölte meg őket. Ken James.

– James? De... hiszen neki Moszkvában kell lennie!

– Él, és a DreamStar nála van.

– És az egyezés?

– Az volt a benyomásom, James a semmiből bukkant elő, teljesen váratlanul. Még az orosz tábornok sem számított rá. Megölte a KGB tábornokot, és két orosz biztonsági őrt, és még ki tudja kiket, csak azért, hogy megszerezhesse a DreamStart. Vagy egyedül dolgozik, vagy vannak megbízói, ezt nem tudom. Tábornok, a DreamStar képes a repülésre. Összesen tizenöt percünk van, hogy kidolgozzunk egy akció-csomagot, mert különben meglép.

– Látom Elliott gépét – mutogatott az égre Briggs.

– Tábornok, szabad szemmel is látjuk. Körülbelül három mérföldre lehetnek. Jöjjenek jobbra húsz fokkal. A jobb szárnyánál egy kelet-nyugat útelágazást látnak majd. Kövessék az utat. Pont a kereszteződésben vagyunk.

A C-21-es fedélzetén Maria Preston elvégezte a szükséges korrekciókat, és azonnal meglátta a kereszteződést. – Megtaláltam – jelentette.

Elliott ránézett. – Őrnagy, képes...

– Mindenki kapaszkodjon. Kiengedem a féket...

A három ember a kék-fehér C-21-est figyelte; élesen balra kanyarodott. A turbinák sivítása lassan lecsendesedett, a C-21 megfordult, párhuzamosan szállt az országúttal. McLanahan fülében dobolt a dühös légáramlás. – Lassít – állapította meg.

– A futóműszerkezet – ordította a Dolphin pilótája. – Le akar szállni!

A C-21-es az utolsó fordulóban leborotválta a fák tetejét, az orra a magasba mutatott, szinte megállt a levegőben, és mikor elhagyta az utolsó fákat is, szinte lezútyant a földre, pontosan az aszfaltút középvonalára. Egy-két zökkenés, és a C-21 lelassult, és pontosan az útkereszteződésnél állt meg. A motorok még zúgtak, a bal oldali ajtó kinyílt, Briggs, McLanahan és a Dolphin pilótája felmászott a fedélzetre.

Deborah O'Day levegő után kapkodott, amikor meglátta Briggset és McLanahant. Mindkettőt tetőtől talpig vér borította. Gyorsan leültek a nyolcszemélyes gép hátsó traktusában.

Elliott ellépett Deborah mellett, elzárta a kilátást a három jövevényre. – Deborah, légy szíves, ülj előre, jó? – Az asszony bólintott, és helyet cseréltek. Elliott a helyére ült, bekötötte magát, és megvárta, hogy Curtis becsukja a gép ajtaját. Ekkor benyomta a fedélzeti rádió

gombját. – Készen áll a felszállásra, Preston őrnagy? Jó. A lehető leggyorsabban menjünk Puerto Lempirába. Kérjen azonnali orvosi segítséget.

A C-21-es balra fordult, és felkészült a felszállásra. Hatvan másodperccel később már a levegőben voltak.

– Nincs szükségünk orvosi ellátásra, támadásra van szükségünk Puerto Cabezas ellen. Vagy most azonnal, vagy késő lesz. – McLanahan megfordult. Csak most ismerte meg a légvédelmi erők főparancsnokát. – Curtis tábornok, szerintem Ken James, azaz Andrej Maraklov ki akarja vinni a gépet Puerto Cabezasból, méghozzá azonnal. Meg kell akadályoznunk.

– Ezredes, majd kigondolunk valamit, de itt és most semmilyen erő nem áll a rendelkezésünkre. Minden erőnket visszavontuk, amikor az oroszok beleegyeztek, hogy visszaadják a DreamStart.

– Itt van a Cheetah – mondta McLanahan. – Oda akarok menni a Cheetah-val, és el akarom kapni azt a disznót. – Curtis és Elliott egy szót sem szóltak, csak hátradőltek az ülésen. – Tudok vele repülni. Tudom, képes lennék rá. A szimulátorban már repültem vele, sokat gyakoroltam.

– Én is ültem már az F-15F szimulátorban – válaszolta Curtis, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy képes lennék bevetésre vinni, pláne nem a DreamStar ellen. Feleslegesen kockáztatnánk a maga életét és a Cheetah-t.

– Wilburnak igaza van – mondta Elliott. – A repülési gyakorlatok felénél még J.C. sem tudta legyőzni Jamest. Semmi esélyed nem lenne. Ilyen tervet nem támogathatok...

– Én pedig nem engedélyezek – tette hozzá Curtis.

– J.C. elmondta nekem, hogyan lehet megverni a DreamStart.

– Ahhoz azért több kell, mint másodkézből szerzett információk...

– James is megváltozott. Látniuk kellett volna – legalább tizenöt kilót fogyott, és húsz évet öregedett. Tudom, milyen az, amikor valami belülről rágja az embert. És James legalább két éve él ebben az állapotban. Az ANTARES megváltoztatta... más, egészen más ember lett...

Briggs közbeszólt. – Az a pasas hidegvérű gyilkos lett. Úgy lőtte le azt a két KGB-s alakot, Powellt és Carmichaelt, mintha papírfigurákra céltzott volna. Teljesen megveszett. Úgy viselkedik, mintha az övé lenne a DreamStar. Szerintem épp ebben rejlik a mi lehetőségünk. A lénye csak a DreamStarra képes figyelni. Egy valami bizonyos: többé már nem hidegfejű vadászpilóta. Átváltozott.

– De maga sem vadászpilóta, ezredes – hangsúlyozta Curtis.

– Nem, valóban nem az vagyok, viszont én vagyok az egyetlen esély; csak én tudom megakadályozni, hogy a DreamStar az oroszok kezébe kerüljön, vagy a Maraklovhoz hasonló örültekébe. Nincs más lehetőségünk, ezt kell lépnünk.

Elliott töprengve Curtisre pillantott. – Nos, mi a véleménye? Ebben van valami.

– A Cheetah és McLanahan is odaveszne. Van már halott tisztünk, és ma reggel mindkét kísérleti gépünket elveszítenénk.

– Marhaság, és ezt maga is tudja, Curtis tábornok – vágott közbe McLanahan. – Itt csak egyet tudhatunk biztosan – ha nem megyek utána, Maraklov elviszi a DreamStart. Persze azért idővel visszaszerezhetnénk az oroszoktól, de csak azután, hogy lekoppintották a technológiát, megépítették a saját ANTARES-üket. És akkor már kényszerből kellene XF-34-eseket építenünk, mert tudjuk, hogy az oroszok nem haboznak, megszerkesztik és bevetik a maguk DreamStarját. De mi úgy építenénk, hogy tudnánk, harmincmilliárd dollárt dobunk ki az ablakon, lévén, a géppel együtt az oroszok a védelmi rendszerüket is megkonstruálnák... De még ennél is rosszabb, ha futni engedjük Jamest. Megölt egy tucat amerikait, csak azért, hogy megkaparinthassa azt a gépet. A szemem láttára röpítette az égbe három honfitársát. Túlment minden határon. Curtis tábornok, én el akarom kapni azt az embert.

Csönd honolt a C-21-es utasterében. Marcia bejelentette, hamarosan leszállnak Puerto Lempirában, de senki nem ügyelt rá. Földet értek, begurultak a parkolókörzetbe; Elliott halkán megszólalt. – Én leszek a tüzéred.

– Szó nem lehet róla – vágta rá Curtis.

– Egyedül megyek – jelentette ki McLanahan. – A Cheetah-t úgy tervezték, bevetésre csak egy pilótával menjen.

– Nem engedélyezem – jelentette ki Curtis, és becsapta maga mögött a fülke ajtaját. – Öngyilkosság lenne, és a szabályok súlyos megsértése...

– Majd én megyek – szólalt meg egy hang a hátuk mögött. Megfordultak. A keskeny folyosón Marcia Preston állt Curtis háta mögött. – Majd én megoldom a gondjukat, Curtis tábornok. Nagy teljesítményű, ikerturbinás gépre képeztek ki, azonkívül minősített katonai kiképző pilóta-igazolványom is van. Ha Elliott tábornok a csapata tagjává nevez ki, akkor legálisan repülhetünk, szépen, ahogy a nagykönyvben meg vagyon írva.

Megtörtént – válaszolta Elliott. Halkan mondott valamit Briggs-nek.

– Én pedig, mint ennek a projektnek a felelős vezetője kinevezhetem az F-15F pilótájának, abból ítélve, ahogy ezzel a C-21-gyel bánt, az F-15-ös habostorta lesz magának – mondta McLanahan. – És fedélzeti tüzérnek is kinevezhetem. És ha a gépen képzett oktató pilóta is utazik, akkor a szabályok szerint én is ülhetek elöl. Ahogy mondta, a nagykönyvben is így vagyon megírva.

– McLanahan, maga nem pilóta, nem mehet bevetésre...

– Száz órát vezettem a Cheetah-t, beleértve a harci gyakorlatokat is, tábornok.

– Én pedig kétszáz órát töltöttem el az F/A-18 Hornet fedélzetén levegő-levegő, levegő-föld, sőt még a Vörös Zászló bevetésen is gyakorlatoztam – tette hozzá Preston. – Itt aztán tapasztalt emberek gyűltek össze. McLanahan ezredesnek leginkább harci gyakorlatokhoz szokott szempárra van szüksége.

– Továbbra is öngyilkos akciónak tartom... mindenképpen engedélyt kell kérnem a Fehér Háztól.

– McLanahan intett Prestonnak. – Csak az időt vesztegetjük. Gyerünk. – Preston kinyitotta a lépcsőhöz vezető ajtót, és kilépett a C-21-es fedélzetéről. Nyomában McLanahan, Briggs és a Dolphin pilótája; együtt rohantak a Cheetah hangárjához, máris parancsokkal bombázva a földi személyzetet.

– McLanahan, maradjon a fenekén – kiabálta Curtis. – Ez... – De Brad Elliott nyugtatóan a vállára tette a kezét. – Döntöttünk, Wilbur.

– Egy frászt – jelentette ki Deborah O'Day, aki csak most csatlakozott a két sokcsillagos férfiúhoz. – Én vagyok ennek a bevetésnek a felelőse. Engem fognak nyársra húzni, meg téged Brad.

– Engem már többször is nyársra húztak. Nem érdekel igazán, mit beszélnek a washingtoni öltönyös alakok. Azt mondom, menjenek.

– Nos, mint az öltönyösök egyike, kénytelen vagyok egyetérteni Elliott tábornokkal – mosolyodott el Deborah. – Leszavastuk.

– Ne csinálják ezt velem – könyörgött Curtis. – Majd maguk ketten, szépen, kézenfogva mindent megmagyaráznak az elnöknek? Rendben. De én előre kérem az engedélyt. A legfelsőbb helyről. És amíg meg nem kapom, azok a gépek nem fognak elindulni. – A lépcsőhöz lépett, de az utat elállta Hal Briggs: a válláról hanyagul egy M-16B-2 géppisztoly lógott. Curtis megfordult, hitetlenkedve nézte Elliottot. Aztán újra Briggsre nézett. – Valami baj van, őrnagy?

Briggs Elliottra nézett, némán kérte a parancsot. Elliott megvárta, amíg Curtis megint ráemeli a pillantását. – Brad, ne tedd ezt...

– Csak el akartam lépni ön mellett, tábornok úr – magyarázta Briggs rezzenéstelen arccal.
– Úgy látszik, nem tudunk kapcsolatba lépni La Ciebával. Azt mondják, még legalább két órába telik, mire megjavítják a rádiót, de lehet, hogy tovább.

– Ne akarjon ilyen szeméttel megetetni, őrnagy.

– Wilbur – szólalt meg Elliott. – A rádió rendben van. Én mondtam neki, hogy ezzel a mesével álljon elő. De te tudod, mivel kell szembenéznünk. Most kell döntenünk. És neked kell kimondanod. Indítsd el a Cheetah-t.

Curtis habozott, összeszorította az öklét, aztán kiengedte. Kívülről hangos sívítás tört be a fülkébe; a turbinák zaja.

– Nyolc évvel ezelőtt olyan döntést hoztál, amelyik megváltoztatta az életemet – folytatta Elliott. – Legénységet, új gépet indítottál egy olyan feladatra, amiről mindenki azt hitte, biztos vereség lesz. Figyelmen kívül hagyhattad volna az Old Dogot, visszahívhattad volna a B-1-es bombázókat, átengedhetted volna az egészet a politikusoknak. De nem ezt tetted. Vállaltad a felelősséget, megtetted, amit tenned kellett, és bejött. Tedd meg még egyszer. Indítsd el a Cheetah-t.

Curtis nem válaszolt. A jobb oldali ablakból látta, hogy Preston már a Cheetah hátsó ülésén van, beköti magát, a műszerekkel ismerkedik. McLanahan a fedélzeti létra tetején állt, a sisak és a kesztyű már rajta volt, de még nem lépett be a pilótafülkébe.

– Pokoli dolgokon ment keresztül, Wilbur – erősködött Elliott, mikor észrevette, kit figyel a felettese. – Több vért, halált és rettenetet látott az elmúlt nyolc évben, mint egy tucat ember az egész élete során. És egyenlőtenie kell – de addig fog a létra tetején állni, amíg engedélyt nem adsz a felszállásra. De azt hiszem te ezt végig tudtad.

Curtis bólintott, hátradőlt, és becsukta a szemét. – Briggs őrnagy, indítsák el a Cheetah-t. Most.

Nicaragua felett

A Cheetah életre kelt, lüktetett benne az erő. A szokásostól eltérő módon a kormány a pilótafülke jobb oldalán, és nem középen – mint a kilencvenes évek előtti vadászgépeken volt divat – helyezkedett el. Szinte teljesen merev volt. A rögzített boton apró nyomásérzékelők regisztrálták a kézmozdulatokat, az információkat a háromszoros biztosítású irányító számítógépbe táplálták, ami aztán továbbította a mozdulat instrukciókat a hidraulikus rendszernek, az pedig megmozdította a kormánylapokat, a farokstabilizátorokat és a Cheetah szárnyállítását szabályozó hidraulikus rendszereket.

Ultra-érzékeny rendszer volt, és nagyon gyors, nem olyan, mint a régi hajtóműves, fogantyús, kábeles irányítás, vagy akár az újabb, elektronikus rendszerek. A kormányt érintő legenyhébb nyomás is váratlan ugrásra vagy billegésre kényszerítette a Cheetah-t. McLanahan igyekezett is lazítani a fogáson, de nehéz volt átprogramoznia magát, és tudomásul venni az elektronikus irányítórendszer valóságát. Ráadásul J.C. a legalacsonyabb érzékelő szintre állította a kormányt.

Tovább bonyolította a helyzetet, hogy a képernyőn rettentő mennyiségű információ villogott. Gyorsan változtak, McLanahan-nak arra sem volt ideje hogy elolvassa őket, máris eltűntek és helyet adtak a következő adatáradatnak. Számok és jelek forgataga táncolt a szeme előtt. Azt már kitapasztalta, hogy törölheti le a képernyőről az adatokat, de néhány pillanattal később mégis újra vissza kellett kérnie őket. Végül úgy döntött, maradjon minden a helyén, majd csak elboldogul valahogy. Csak remélni merte, ha lövöldözésre kerül sor, nem fogja

túlságosan elvonni a figyelmét. Hogy volt képes J.C. mindezt az adattengert befogadni, azt el nem képzelhette.

Hirtelen egy kesztyűs kéz jelent meg az orra előtt. – Ha már itt tartunk, Marcia Prestonnak hívnak. – Csak most döbrent rá, eddig új segítőtársának még csak annyit mondott, hogy „felszálláshoz készülj”. A Cheetah-n zajló történések ellenére képes volt bal kézzel átnyúlni, elfogadni a lány kinyújtott kezét.

A Cheetah végre egyenesen állt, ötezer láb magasban repült, dél felé, Puerto Cabezasba tartott. Hangsebesség alatt tudta tartani a gépet, így suhant el Nicaragua északkeleti, buja trópusi erdei, sós mocsarai felett. Benyomta a kormányrúdra szerelt számítógépes hangvezérlés gombját, és tagoltan megszólalt. – Robotpilóta, bekapcsolni, magasságot tartsd. – A számítógép megismételte az utasítást, amiről McLanahanak eszébe jutott, ellenőriznie kell a robotpilóta státusindikátorát. A Cheetah hangvezérlését Powell hangjára állították, de elméletileg minden pilótára, hangmagasságra, kiejtésre és hangszínre működnie kellett; de ezek bizony olykor-olykor megzavarhatták a számítógépet.

– Marcia – kezdte McLanahan, miután végzett a robotpilótával lenne egy kérdésem. Mi az ördögért jelentkezett erre a feladatra?

– Mert magának szüksége volt rám, mellesleg pedig benne akartam lenni.

– Jó esélyünk van rá, hogy ne térjünk vissza.

– Nem azért, hogy magamat dicsérjem uram, de a túlélési esélyeinket az én jelenlétem tetemesen növeli.

– Hagyjuk az „uramozást”, oké?

– Oké, Patrick. Merre megyünk?

– Roppant valószínűtlen, de talán mégis lehetséges, hogy a DreamStar még a földön van. Ellenőriznünk kell Puerto Cabezast.

Percenként hétmérföldes sebességgel tíz perc alatt tették meg az utat. McLanahan nyolcvan százalékra csökkentette a tolóerőt. – Úgy fordulok, hogy jól láthassa a terepet – mondta. – A bunker nagyon alacsony, de azt biztos észreveszi, ha benne áll a gép.

A nicaraguai katonai támaszpontra való érkezésüket spanyol, angol és orosz figyelmeztetések kakofóniája fogadta. Minden nyelven azt követelték, azonnal forduljanak vissza. McLanahan ügyet sem vetett rájuk, mert a közelben nem volt radar. A sebességet percenként öt mérföldre csökkentette, hogy alaposan szemügyre vehessék a bunkereket. Amint a bázis közelébe értek, McLanahan megnyomta a hangvezérlés gombját. – Fegyver, ágyú, géppuska mód.

– *Figyelem, ágyú betöltve, géppuska kész, ötszáz heveder marad.* – McLanahan előtt a sisakon megjelent a célzókör holografikus képe. Kikapcsolta a robotpilótát, ezer lábra süllyedt, és a bunkerek irányába állt.

– Betöltötte a gépágyút?

– Ha a DreamStar még ott van, akkor én akarok elsőnek löni, még mielőtt felemelkedik a talajról. – Újra benyomta a gombot. – Célpont-választás. – A célkör hunyorgni kezdett. McLanahan addig mozgatta a fejét, amíg a célzókör, amelyik mindig követte a pilóta fejének mozgását, egyenesen a bunker torkára állt; ekkor újra megnyomta a gombot. – ... Most.

A célzókereszt már nem hunyorgott, a képernyőn vonalak jelentek meg. Ha McLanahan összefogja ezeket a vonalakat, az ágyú holtbiztosán célba talál, és darabokra szaggatja a célt.

– *Célpont kiválasztva, ha törölni akar, adjon utasítást.*

– Figyelje a magasságot – szólalt meg Marcia. – A robotpilóta nincs bekapcsolva, és ötszáz láb alá süllyedt.

– Kösz. – McLanahan bekapcsolta a magasságot tartó robotpilótát.

Ahogy elzúgtak a bázis felett, látták, alattuk emberek és járművek ugrálnak, gurulnak a repülőtéren, még a kifutópályán is. Sokkal zsúfoltabb volt minden, mint a szokásos légiforgalom megkövetelte volna. A rámpa torkánál mentőautók sorakoztak.

Mikor már vagy két mérföldre voltak a zónától, Marcia felkiáltott.

– Látom a bunkereket. – Emberek rohantak ki a betonépítményekből. – Azt hiszik, bombázni fogjuk őket.

– Le kéne dobnom.

– Felesleges. Elpazarolnánk a löszert.

– Én jobban érezném magam tőle. – De inkább a hangvezérlés gombját nyomta be. – Cél törölve. Ágyú leállítva. – A számítógép engedelmeskedett. McLanahan lekapcsolta a robotpilótát, enyhe emelkedésbe kezdett, újra teljes erővel hajtott.

– Már rég elment – mondta Marcia. – Az a kérdés, hogy hová.

– Nem tudom – válaszolta Patrick. – Tízezer méter magasra emelkedett, jóval a hegycsúcsok felett járt, nyugati irányba tartott. – James eredeti terve az volt, hogy Kubába viszi a DreamStart. Ott biztonságosabb, mint Nicaraguában. Onnan pedig a Szovjetunióba... Megkereste a Puerto Lempirával összekötő előre megbeszélte frekvenciát.

– Storm Control, itt Storm Kettő. Milyen a vétel?

– Tiszta, és érthető, Storm Kettő – válaszolta azonnal Elliott tábornok.

– A cél már nincs Puerto Cabezasban. Fenn van az AWACS?

– Igen. Nicaraguától északra az egész Karib-tengeri térséget figyeli. Semmi mozgás. Egy F-16-os is van vele. Ő sem jelentett semmit.

– Akkor a cél biztos délnek tart, vissza Sebacóba, vagy Managuá-ba. – McLanahan beállította a robotpilótát a megfelelő útvonalra. – Visszarepülünk Sebacó érintésével Managuába.

– Értettem. Tájékoztassanak. Storm Control kilép.

Repültek már néhány perce, mikor Marcia bekapcsolta a fedélzeti mikrofont. – Ezredes, azt mondta, hogy Sebacóba megyünk... Milyen a bázis légvédelme? Azt tudom, hogy Managuát komoly erővel védik. Sebacó ugye az a KGB támaszpont, ahol a DreamStart őrizték?

– Igen – válaszolta kelletlenül, mert a kérdés megzavarta a gondolatait. – Sebacót ötven milliméteres gépágyú és SA-10 rakétabázis, valamint néhány MIG-29-es védte. Két nappal ezelőtt romboltuk le a védelmi erőiket.

– És már visszahelyezték őket?

– Nem tudom.

– És Managua? Pontosan mekkora a légvédelme?

– Valószínűleg olyan, mint Puerto Cabezasé. SA-15-ös rakéták, MIG-29-es vagy MIG-27-es vadászbombázók, esetleg taktikai légelhárítási tüzérsége is van. Miért?

– Hogy miért? Nos... úgy gondolja, a nicaraguaiak minden ellenvetés nélkül megengedik, hogy berepüljünk a légterükbe, elhúzzunk a városaik felett? Nem gondolja, mindent, ami a kezükbe kerül, hozzánk fognak vágni?

– Akkor is megyünk. Mindenképpen. Nem érdekel a védelmi rendszerük. Máskor is behatoltunk...

– Uram, J.C. és ön legyőzték a légvédelmüket, de akkor maga ült a hátsó ülésen...

– Ez meg mit jelentsen?

– Csak annyit, előzetes terv nélkül nem repülhet csak úgy Managua vagy Sebacó fölé – válaszolta a lány. – Puerto Cabezas felett óriási szerencsénk volt, ön azt feltételezte, hogy a két nappal ezelőtt megsemmisített légvédelmi egységeket még nem hozták rendbe, nem hoztak újabb vadászgépeket, akik csak arra várnak, maga mikor megy a DreamStar után szaglászni. És mi lett volna, ha pótolják a veszteséget? Már tíz perce halottak lennénk. Semmit sem tehetett volna ellenük.

McLanahan nem válaszolt. – Nem akarok kibújni a feladat alól. Oda repülök, ahova maga mondja, és segíték megvédeni ezt a gépet; de vagy okosan, bölcsen járunk el, vagy megdöglünk anélkül, hogy egyszer is lőhettünk volna Ken Jamesre.

– Igaza van. Puerto Lempirában úgy szálltam fel, hogy fogalmam sem volt arról, merre menjek, ha ellenőriztük Puerto Cabezast. A titkosszolgálat jelentése szerint a sebacói kifutópályát már rendbehozták. Egy egész század MIG-et behívhattak. Bármelyik pillanatban a nyakunkon lehetnek, és nincs védelmünk, nem fedez bennünket senki, nincs felderítésünk; összesen hat rakétám van, hogy védekezzünk. Ostoba helyzet. Pokolian ostoba...

– Az a kérdés, akkor most mit tegyünk. Nem róhatjuk itt a köröket.

– Ki kell találnunk, merre mehetett. – De hogyan? A hangvezérlésű számítógépnek azt az utasítást adta, hogy a kettes számú VHF rádiót állítsa be.

– Sandino Torony, itt Storm Zéró Kettő, az egy-egy-nyolc pont egyen. Várok.

– Storm Zéró Kettő, itt az Augusto Cesar Sandino Nemzetközi repülőtér irányítótornya – válaszolta erős spanyol akcentussal az irányító. – Adják meg a helyzetüket, magasságukat, a repülőgép típusát, a kiinduló állomást, és a leszállási állomást. Figyelmeztetem, nálunk nincs jóváhagyott útvonala. Lehet, hogy megsértik a nicaraguai légiforgalmi szabályokat. Azonnali választ kérek.

– Torony, a Storm Zéró Kettő egy amerikai katonai vadászgép. Egy amerikai gépet üldözök, amelyet egy orosz bűnöző vezet. Sebaco és Managua felett szeretném keresni. Kérem a segítségét. Várok.

– Storm Zéró Kettő, amerikai katonai vadászgépek nem repülhetnek Nicaragua légterében. Ön megszegi a nemzetközi és a nicaraguai szabályokat. Azonnal landoljon a Sandino Nemzetközi repülőtéren, máskülönben figyelmeztetés nélkül lelőjük. Várok.

– Sandino torony, ismétlem, egy bűnözőt kergetünk, aki eltulajdonított egy amerikai repülőgépet. Magukra nézve is veszélyes, nem csak az Egyesült Államokra. Kérem, segítsenek az üldözésben. Én nem vagyok Nicaragua ellensége. Kérem, segítsenek. Várok.

– Ez nem jön be – mondta Preston. – Most mérik be a pozíciónkat. Ki kell mennünk innen, vissza a hondurasi határhoz...

– Storm Zéró Kettő, itt a Sandino Torony. Kérem, maradjon ezen a frekvencián, fontos üzenetet kapott. Visszajelzést kérek.

McLanahan nem válaszolt. A szélvédőjén megjelenő ábra arra figyelmeztette, a közelben egy kereső radar működik. A hátsó széken megszólalt Preston. – Közeledünk Managua keresőradarjához.

– Storm Zéró Kettő, lépjen kapcsolatba az egy-három-egy pont egy-öt VHF-en váró egyénnel. Fontos. Sandino torony kilép.

Balra fordult, eltávolodott Managuától és megváltoztatta a csatornát. – Beszélni akar a megadott frekvencián? – kérdezte Preston. – Lehet, hogy egy földi katonai elfogó lokátor. Amint bekapcsolja a mikrofont, már tűhegyre is szúrtak, és még a radarjukat sem kell használniuk.

– Lehet. De nem hiszem, hogy így lenne. – Benyomta a mikrofon gombját. – Itt Storm Zéró Kettő az egy-három-egy pont egy-ötön. Várok.

– Storm Kettő, itt Viktor Tcsarin tábornok, a sebacói szovjet támaszpont új parancsnoka. Kivel beszélék?

– Egy orosz generális – ámuldozott Preston. – Hát ő meg mit akarhat?

Patrick beállította a mikrofont. – Tcsarin tábornok, itt Patrick McLanahan ezredes, az Amerikai Egyesült Államok légierijétől. Halljuk a kérését. Várok.

– McLanahan..., McLanahan... – Aztán, mintha felolvasná: – Rangidős fejlesztési tiszt a Midnight Sky programban. Ez az XF-34 DreamStar fedőneve. Kora: negyvenegy év, fehér, férfi. *Ocsiny harasó*. Nagyon jó. McLanahan ezredes, azt hiszem, mi majdnem ugyanazt akarjuk. Maga az XF-34-et, mi pedig Andrej Maraklov ezredest, talán megegyezhetünk...

– Én Maraklovot és az XF-34-et akarom, tábornok. Tudja merre ment Maraklov?

– Vannak bizonyítékaink, igen. Úgy hisszük, hogy nyomon követtük a radarunkkal. Viszont nincs mivel utánaerednünk. Maga azt jelentette a nicaraguai toronynak, hogy egy vadászgépet vezet. Szándékában áll megtámadni Maraklov ezredest?

– Igen.

– Rendelkezünk olyan információkkal, amelyek talán segíthetnek magának. Cserébe azt kérjük, hogy adja át nekünk Maraklov ezredest, amennyiben életben marad. Elfogadható ez, McLanahan ezredes?

– Nem alkudozom – válaszolta McLanahan. – Egy cseppet sem bízom jobban magukban, mint Maraklovban. De ha megmondja, merre ment, és ha túléli, megígérem, hogy én nem ölöm meg. Hogy azután mi történik velem, az már a kormányaink dolga lesz. Rendben lesz így?

Rövid hallgatás, aztán: – Beleegyezem. Maraklov ezredes a kapott utasítás szerint – gondosan elhallgatta, kiktől származhatott az utasítás, – délre, Costa Rica közelébe, egy elhagyatott leszállópályára tart. Bluefieldstől negyven tengeri mérföldre nyugatra észlelték utoljára, tíz perccel ezelőtt. Húszezer láb magasan, ötszáz mérföldes óránkénti sebességgel haladt. Ennyi.

– Írja le ezeket Marcia – mondta McLanahan. – És honnan tudjam, hogy az igazat mondja? Kubába is repülhetett, vagy keletre. Vagy Managuában van, a földön.

– Maga lépett kapcsolatba velünk, maga kérte a mi segítségünket, és meg is kapta. Ha nem bízunk bennünk, minek kérdezett?

– Miért nem maguk kapják el Maraklovot? Maguknak viszi az XF-34-est.

– Még nem teljesen világos, milyen utasítások szerint cselekszik Maraklov ezredes. A kormány utolsó utasítása szerint Puerto Cabezasban át kellett volna adni a gépet maguknak. Hogy miért vitte el mégis a gépet, azt nem tudom. Épp erről szeretnénk kifaggatni, valamint arról, miért ölt meg két katonai rendőrt, és két KGB-tisztet. Az én parancsom arra szól, hogy vegyem őrizetbe Maraklov ezredest, de erre sajnos nincs lehetőségem. Itt jönne maga...

Ha ez a szovjet tábornok hazudik, akkor minden délre megtett mérföld két mérföld előnyt jelent Maraklovnak. Viszont nincs más választása...

– Marcia?

– Nem hiszem, hogy lenne más lehetőségünk. Én sem bízom meg benne, nem szívesen kötnék vele alkut, de ez az egyetlen nyom. Az AWACS figyeli a Karib-tenger északi részét, és semmilyen mozgást nem észlelt. Dél ideális iránynak látszik. Akár mégis próbálhatnánk.

McLanahan újra beállította a rádiót, miközben délnek fordult. – Tcsarin tábornok, ha élve kapom el Maraklovot, megígérem, lesz rá alkalma, hogy kihallgassa. A gyilkosságoknak magam is szemtanúja voltam.

– Sajnos a mi katonai törvényszékünk nem fogadja el egy amerikai tanúvallomását – válaszolta Tcsarin. – Azt hiszem áll az alku... McLanahan ezredes, az XF-34-en húsz milliméteres lövedékek, két radarirányítású rakéta és két infravörös irányítású rakéta van. Szovjet fegyverek, de hatékonyak bizonyultak a maguk F-16-osai ellen. És még valami: Maraklov ezredes megsebesült. Ellenőriztük a Sebacóban talált vérfoltokat. Engedélyt kapnak, hogy átrepüljenek Nicaragua légtérén, Bluefieldstől nyugatra és délre. A Costa Rica-i távolkörzeti irányítóközpont frekvenciája MRR három, egy-egy-kilenc pont hat, El Coco irányítóközvet.

A vonal meghalt. McLanahan a számítógépnek megmondta a frekvenciát, ellenőrizte az adatbázist, és a Costa Rica-i repülési információkat. – Tcsarin igazat mondott.

– Nos, tervet akart, Marcia, hát most megkapta – mondta a határ közelében. – Soha nem hittem volna, hogy az oroszoktól fogom kapni, de azért elfogadjuk.

Fájdalom. Éles, égető.

Az elmúlt években az ANTARES kapcsolatot mindig fájdalom kísérte, de azt könnyedén elnyomta. Általában a koncentrált erőfeszítés segítette ebben, de ez alkalommal a trükk nem

jött be. A vállsérülése volt minden baj forrása. Minden alkalommal, amikor lüktető vállára gondolt, az ANTARES újabb és újabb fájdalomlökettel jutalmazta.

Ez idáig a repülési képességét legalább nem befolyásolta, nem esett nehezeire megfigyelni a gép egységeinek működését. A levegőben eltöltött hosszú és kemény órák nem csökkentették a DreamStar teljesítményét, zökkenőmentesen repült. Automata monitorai észlelték ugyan, hogy a normálnál több fémrészecske van az olajban, régen esedékes lett volna már a motor alapos kivizsgálása, karbantartása; az is lehet persze, hogy az olaj volt „fertőzött”. A piszkos üzemanyag eltömte az üzemanyagellenőrző számlálóját, a számítógép alkatrészei átnedvesedtek, és néhány panel meglazult. Az agya parancsot adott hogy rögzítsék, és a megfelelő időben felsorolják ezeket a kisebb meghibásodásokat. Hosszú lista volt, de Maraklov bízott benne, lesz ideje az ellenőrzésre a következő leszálláskor. Apró meghibásodások semmiben nem akadályozzák a DreamStar működését, mondta magának.

A Cordillera de Guanacaste mély völgyeiben járt, Costa Ricától északnyugatra; a lehető legalacsonyabban maradt, hogy elkerülje a radarállomások sugarait. Costa Ricának ugyan volt egy légitámaszpontja a Santa Maria repülőtéren, és szétszórva kisebb gyakorló repterek is voltak a környéken, de egy maroknyi kivénhedt amerikai F-5 nappali VFR vadászgépen, és pár egymotoros felderítő repülőn kívül, amelyekkel a csempészeket és a kábítószerkereskedőket akarták elijeszteni, más nem volt ezeken a telepeken. A nemzeti hadsereg száma csekély, ennek az országnak az volt a jelszava, hogy több a tanára, mint a katonája, és szerencséjére ez a szlogen igaznak bizonyult.

Costa Ricában volt azonban más szokás is; nevezetesen, hogy a helyi rendfenntartó erőket magánalapítványok támogatták; ez ebben a hárommillió lélekszámú országban teljesen legális volt. Ha volt elég pénzed, akkor egy Costa Rica nagyságú város birtokosa lehettél, ami végső soron azt jelentette, hogy magánrendőrséggel, magánhadsereggel védhetted a tulajdonodat – egy önálló kis nemzetet. Egyes állampolgároknak joga van saját bélyeget nyomtatni, árakat megszabni, más országokkal kapcsolatba lépni, és kinevezni a saját polgármesterét és bíróságát.

Egy ilyen magántulajdonban lévő város Venado is, a Guanacaste hegység szívében lévő pár száz hektáros ültetvény. Az itt élő és dolgozó mintegy kétezer ember fele katona. Az ültetvény, a jól felszerelt hadsereg, a repülőtér a KGB pénzen és szervezésében jött létre, a KGB tulajdonában volt, hasonlóan a világ több tucatnyi helyén eldugott titkos KGB-telepekhez, ez is olyan rejtélyes és ismeretlen volt, hogy a moszkvai fejesek közül tán ha kettő-három tudott róla, de még maguk a KGB-tisztek sem ismerték létezését. Ide kellett Maraklovnak érkeznie.

A repülőteret megtalálni nem gond. De úgy leszállni, hogy a nappali világosságban a földeken dolgozó parasztok ne vegyenek észre, az már nehezebb feladat. Maraklovnak már eddig is több tucat magán leszállópályát kellett kikerülnie, ezek szinte bepötytyözték a San Jüan völgyet és az északi dzsungeleket. Nem zúghatott egyenesen Venadó-ba; valaki biztosan jelentené a munkavezetőnek, vagy a csendőrparancsnoknak. Maraklov úgy tervezte, hogy az északkeleti hegyoldalhoz tapad, mélyen lenn a völgyben repül, és nyugatról közelíti meg Venadót. Ily módon szinte a leszállás utolsó pillanatáig a hegylánc védelmében lehet.

Újabb nyári vihar közeledett a Csendes-óceán felől. Maraklov most kezdett a fordulásba. A holografikus jelek felderítő radarról árulkodtak, de az energiát lefedte a magas hegylánc. A környéken alig volt lakott terület, de alkalmanként, ha volt ereje kibámulni a tájra, gazdag, virágzó ültetvényeket láthatott a kiirtott őserdő helyén. Maraklov amennyire csak lehetett, visszafogta a gép tolóerejét, egyensúlyozott, hogy a lehető legkisebb zajt csapja, és a lehető leggyorsabban haladjon; nem szívesen kockáztatta meg, hogy valaki a földről felnézve alaposan szemügyre vehesse.

A navigációs számítógép figyelmeztette Maraklovot, nem eléggé precízen viszi a gépet, így nem fogják a szokásos negyedmérföldes pontossággal megtalálni Venadót. A műholdas

navigációs egységet már nem használhatta (naponta változik a kód), ezért azt javasolta, a támadóradart terepfelmérő állásba kapcsolják; mindenféle radaradás veszélyes, de Maraklovnak nem volt más választása. A DreamStar nem az a gép, amelyet kifejezetten a pilótára, vagy a navigátorra terveztek, a vizuális érzékeléssel nem sokra ment.

Engedélyezte tehát, hogy a számítógép aktivizálja a radart; öt másodperc alatt harmincöt mérföldes körzetről érkeztek be a jelek, utána kikapcsolta a készüléket. A DreamStar néhány mérföldön át nyugat-délnyugat irányban haladt, mindaddig, míg egy gyönyörű hegyi tó partjához nem ért, ott a hegyvonulatok árnyékában jobbra fordult, és Venado felé vette az irányt. Gyors agykérdés és megtudta, pontosan négy egész egytized tengeri mérföldre van a leszállópálya közepétől. Elég lesz, ha egyszer elszáll a reptér felett, addig bekapcsolja a radarját, megszerzi a landoláshoz szükséges adatokat, a többi már a számítógép dolga. A turbófan motor hetvenszázalékos tolóerőre kapcsolt, a segédzárnyak a magasba emelkedtek, hogy növeljék a légellenállást, az állítható főszárny pedig a leszálláshoz, sebességhez szükséges alakzatot vette fel...

– DreamStar, itt a Cheetah a GUARD csatornán. Megtaláltunk.

A váratlan rádióadás szirénaként visított Maraklov agyába. Ösztönösen kilencvenszázalékos tolóerőre kapcsolt, átalakította a szárnyakat, készen arra, hogy elkerülje a rakétatámadást. A támadóradar bekapcsolt, levegő-levegő kereső módra állt. Maraklov csak három másodperc elteltével tudta kikapcsolni. Ebben a magasságban vajmi keveset láthat a radarral, míg az ő radarsugárzását mérföldekre lehet észlelni, ha egy felette járó gép keresi. Felkészülendő a közelharcra, kidobta a tartályokat is. Remélte, valahogy rá tudja majd venni Kalinyint, ajándékozva meg két másikkal.

Maraklov képtelen volt elhinni. A Cheetah? A Cheetah itt? Hogyan lehetséges? És vajon ki vezeti?

– Megtaláltam – jelentette Marcia. – Fedélzeti radarkereső egy órán. Piszok közel van. Ezúttal az oroszok igazat mondtak.

McLanahan benyomta a hangvezérlés gombját. – Rakéták, betölteni, ágyúk, betölteni.

– *Figyelmeztetés, minden fegyver betöltve, ha törölni akarja, válassza a biztonsági utasítást.*

– Rakétát válassz, radart, rakétát.

A számítógép elismételte az utasítást, és a fegyverkijelző készüléken kigyulladt a törzsre szerelt négy radarvezérlésű Scorpion rakéta közül az egyik képe.

– Radar, levegő, távolság, maximum. Radart bekapcsolni. – A támadó radar életre kelt, azonban száz mérföldes körzetben nem talált célpontot.

– Ellenőrizze a radart – mondta Marcia. – Húsz másodperce teljes erővel ad.

– Tudom – válaszolta McLanahan. – Azt akarom, biztosan tudja, itt vagyunk.

– Uram – mondta Preston –, neki aztán nincs szüksége a segítségünkre, hogy megszívasson!

– A legfinomabb amit tehet, hogy leszáll – magyarázta McLanahan. – Ha én ilyen közel lennék a végállomáshoz, lóhalálában odarohannék, elbújnék, és a világért nem kockáztatnék légi közelharcot. Viszont ha kellően csábosnak talál, talán ránk mászik, és harcba keveredhetünk.

– Ne vállaljon felesleges kockázatot – intette Marcia. – Kiugrathatja a bokorból, az igaz, de aztán mihez kezd, mikor a farkunkra jön? Ne akarjon már mindenáron leszámolni vele. Így is, úgy is löni fogunk.

McLanahan elmosolyodott. Pontosan úgy beszél ez a lány, mint Powell. Powell kiváló pilóta volt, szinte végtelen türelemmel megáldott vezető, soha nem vesztette el az önuralmát, bármekkora szarvashibát vétett is McLanahan. Marcia Preston sokban hasonlított hozzá.

– Radar kikapcsol – mondta. – Kösz, Marcia.

– Az elektronikus zavarókészülékek bekapcsolva – válaszolta a lány. – Tartsa a teljesítményt, ne feledje, maga az erősebb vadászgép. Ő csak mozgékony. Lehet, hogy úgy fordul, mint a zsirozott villám, de a sebesség és az erő a mi oldalunkon van... Túl hosszú ideje tartja ezt az irányt – tette hozzá. – Csináljon néhány felderítő fordulatot, hadd látom... bandita három órán, alacsonyan. Törj ki jobbra!

Keményen jobbra csapta a kormányt. A Cheetah éles, teljes jobb fordulatot hajtott végre, aztán egy újabb félfordulatot, mire újra irányítani tudta a gépet. Időbe telt, míg újra tisztán látott, a pörgés megzavarta a látását. De most ő is észrevette. A DreamStar egyenesen felé tartott, alig száz yardra voltak egymástól. A csodagép orra a magasban volt, de így is követte a Cheetah minden egyes rezzenését, olyan volt, mintha össze lettek volna kapcsolva. És bizonyos szempontból ez így is volt... Látta, hogy a DreamStar orra felfénylik, amikor kilötte az első sorozatot.

McLanahan teljesen előre nyomta a kormányrudat, a Cheetah sivitva bukott alá. Szinte azonnal engedett a fogáson, de a Cheetah mégsem jött ki a bukórepülésből.

– Húzd fel – hallotta Preston ordítását. Felhúzta. Hiába, a gép nem moccan – olyan volt, mintha a Cheetah irányító műszerei leblokkoltak volna. Ettől McLanahan egyre erősebben rángatta a kormányt. Ekkor jött rá, épp ez okozza a zuhanórepülést. A merev botkormánnyal nem lehetett ráncigálva irányítani a gépet, ezért öntudatlanul is egyre erősebben nyomta, amitől a gép egyre lejjebb zuhant. Felzúgatta a Cheetah-t, meredeken emelkedtek, kétezer lábra mentek fel, és elvesztettek kétszáz csomót a sebességből. Nagy nehezen szintbe állította a gépet, mélyet lélegzett, emlékezete szerint az elsőt a támadás kezdete óta.

– Jobbra felettünk van, tízezer lábon – mondta Preston. – Legyen óvatos a közelharcban. Ez a fickó pontosan tudja, merre megyünk, mit csinálunk. Tartsa a sebességet, ez az egyetlen előnye, használja ki.

Még egyszer szemügyre vette a DreamStar pozícióját. – Lövésre megyek, várjon. – Kicsit elfordult, és orral a DreamStarra állt, megvárta, amíg a radar megtalálja a célpontot. Mikor meghallotta a jelzést, jobb hüvelykujját elhúzta a rakétaindító gomb felett.

– *Figyelmeztetés, minimális távolság gátol* – jelentette a számítógép. Az AIM-120 Scorpion rakéta túlságosan közel volt a célpontozhoz, nem tudta beindítani a rakétafejet, így a számítógép automatikusan törölte az utasítást.

McLanahan a jobb mutatóujjával az ágyúgombot nyomta meg, de abban a pillanatban a DreamStar piruettezett a levegőben, és gyorsan lebukott. Egy szempillantás alatt eltűnt a szem elől.

– Látom – mondta Preston, aki kitekeredve, a katapultszék támlájába kapaszkodva figyelte a DreamStart. – Négy... öt... hat órán, felénk jön. Istenemre, soha nem láttam még ilyen gyorsan mozgó gépet.

McLanahan és Preston érezték a puffanást. A Cheetah megremegett, óriás kéz kapta el a farkát, és ide-oda csóválta. A lézereképernyő vagy egy tucatnyi meghibásodásról adott hírt. – A jobb vezérsík indítószervezete kiment – mondta McLanahan. – A jobb oldali radar vevőkészülék is, az ECM antennák is! Úgy látszik, ellőtte a jobb vezérsíkot.

– Fox Négy a hat óráton-szólalt meg a rádió. Hideg, monoton, mechanikus hang, kísérteties, mint ismeretlenek tompa hangja egy sötét barlangban hallgatva.

– Ez meg mi a pokol? – kérdezte Marcia.

– Ő az. A hangját a számítógép szintetizálja.

– Közvetlenül mögöttünk van, a két farkunk között.

– Ki a Cheetah parancsnoka? – kérdezte a kísértet a GUARD csatornán. – McLanahan? Elliott?

Mielőtt McLanahan válaszolhatott volna, Preston felkiáltott: – Mögöttünk van...

Patrick körbenézett. A DreamStar pontosan a Cheetah jobb szárnyánál lebegett. Elsőnek teljesen megzavarodott – mindig is így volt ez; a Cheetah a vezér, a DreamStar a szárnyánál.

Hónapokig repültek így. Megbeszélték a manővert, végrehajtották, aztán újra kötelékbe álltak, és megtárgyalták az esetleges hibákat, következményeket, és rátértek a következő manőverre. Csakhogy ez itt nem Dreamland, és a másik pilóta nem Ken James.

– Marcia, a jobb hátsó műszerfalon van a műholdas adó-vevő egység. Használt már ilyet?

– Igen, a Nemzetbiztonsági Hivatalban egy ennél nagyobb változattal dolgozunk.

– Küldjön üzenetet a Storm Controlnak, és a vezérkari főnökségnek, adja meg a pozíciókat. Mondja meg azt is, hogy Costa Ricában megtaláltuk a DreamStart. – A másik rádióadón pedig: – Maraklov, azt akarom, szállj le, kapcsolatban állok a szovjet hatóságokkal. Amit csinálsz, azt a saját kormányod sem hagyta jóvá. Az amerikai és a szovjet erők mind a nyomodban vannak. Tálcán akarják látni a fejedet. Add fel.

– McLanahan ezredes, nem adom fel a DreamStart – válaszolta Maraklov. – Utasítom, vonuljon vissza, menjen át a határon, de azonnal. Máskülönben megsemmisítem a Cheetah-t, de darabonként ám, és csak a legvégén adom le a halálos lövést. Azonnal engedelmessédj.

– Maraklov, nem tudsz hova bújni. A KGB tudja, hol akarsz landolni, és hamarosan mi is megtudjuk.

A DreamStar lassított.

– Patrick, újra mögénk kerül – figyelmeztette Preston.

Ennyi, gondolta McLanahan. Ken James lelő az égről. Nincs hova menekülni. A DreamStar már kitervelte a támadást, számításba vett minden lehetséges manővert... itt az ideje... lépni kell...

Nem! J.C. szavai tisztán visszhangoztak a fejében... A DreamStar nem tud védekezésre játszani. Legyél kiszámíthatatlan. Kényszerítsd védekezésre, és használd ki a programozás gyengéjét; fordítsd meg a szerencse kerekét...

Az ANTARES szintetizált számítógép hangja megszólalt: – *Figyelmeztetem, McLanahan ezredes. Ez az utolsó esély. Tűzet nyitok...*

Nem várta meg, hogy Maraklov befejezze. Leállította a hajtóműveket. A bal oldali műszerfalon lévő kvadránsban nagybetűvel villogott: HÁTRA. McLanahan kioltotta a gombot, teljes húzóerőre kapcsolta a két dimenziós tolóerő fűvókákat, és teljes hajtóerőre állt. A téglalap alakú tolófűvókák összezártak, a motor melletti és alatti kipufogó irányítható nyílásai kitértek, a hajtóművekből kiáramló gázt a gép orra felé nyomták. A húzóerő növekedésével a Cheetah sebessége másodpercek alatt a felére csökkent.

A Cheetah műanyagból és titánötvözetből készített szerkezete csikorgott, sikított, a számítógépes túlhúzást, és a gépre nehezedő túlnyomást jelző figyelmeztetés hangosan vijjogott a két sisakban. McLanahan és Preston teste a vállsijznak feszült. McLanahan a Gerővel küszködött, megvárta, míg a DreamStar az oldalához ér, érintette a kormányrudat, és belepördült a DreamStarba...

Ha az ANTARES nem figyelmeztette volna, Maraklov akkor is látta, hogy a Cheetah hirtelen veszít sebességéből, észrevette, hogy a fűvókák becsukódnak, és a hasi nyílások kitérnek. Még volt ideje a cselekvésre. Amire viszont nem számított, az McLanahan öngyilkos húzása volt. Mielőtt még észrevette volna, a Cheetah a jobb szárnyára fordult, és egyenesen belerohant a DreamStarba.

Maraklov első döntése az volt, hogy együtt fordul a Cheetah-val, aztán kiperdül; igen ám, de ehhez nem volt elég helye, mert a Cheetah annyira közel volt, hogy egy jobb fordulattal a DreamStar bal szárnyhegye biztos beleütközik a Cheetah jobb szárnyába. Maraklov szinte révülten figyelte, hogy a Cheetah belerohan. Nincs hova fusson. Csak néhány yard...

Hirtelen a fájdalom, társa az úton amióta csak sikeresen összekapcsolta magát az ANTARES-szel, teljes erővel tört rá. Szinte megvakította. A válla lüktetett. A fájdalom szétáradt a testében; a fémruha elektromos ütései pedig fokozták. A fejfájás elmúlt, amikor támadásra indult a Cheetah ellen, de most valami iszonyú, vörösen izzó acéltüként szurkálta a

fejét. Azt tudta, hogy nem vesztette el az eszméletét – a széke egyenes, oxigént sem pumpál a masina az orrába –, de elvesztette az uralmát az események felett; túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy kitalálja, hogyan kerülhetné el a Cheetah támadását.

Valamikor a manőver során az ANTARES átvette a hatalmat. A számítógép a segédszárnyakat elmozdította, az irányítható tolófűvőkákkal teljes erőből lefelé nyomta a gépet, a farok fékszárnyaszelvényeit ellenkező irányba emelte. A hatás gyors volt: negatív hét G-s erővel zuttyantak lefele; gyakorlatilag elérte a DreamStar szerkezeti tűrőképességét, és ami sokkal fontosabb, kétszeresével meghaladta az emberi test tűrőképességét. A Cheetah jobb szárnyhegye éppenhogy elvétette a DreamStar buborékformájú pilótafülkéjének tetejét – ha nem ultraerős polimer-műanyagból készült volna, akkor a Cheetah szárnya kavarta hurrikánerejű légörvény biztosan diribdarabra töri.

Maraklov a váratlanul éles fájdalomhullámok miatt gyakorlatilag tehetetlen volt, az iszonyatos negatív nyomás miatt öntudatvesztés határán járt. A szemében és az orrában megpattantak az erek, és az egyik dobhártyája beszakadt. A számítógép észlelte az állapotát, és azonnal a segítségére sietett. Kiegyenesítette a székét, és tiszta oxigént nyomott a maszkjába. De az arcára nehezedő újabb nyomás miatt csak fokozódott a vérzés, és az orrából előbuggyanó vért visszanyomta a torkára; kis híján megfulladt.

Mikor a DreamStar minden radarja jelezte, hogy a Cheetah már elég messzire távolodott, befejezte a horizontális süllyedést, teljes utánégésre kapcsolt, és biztonságosabb magasságba emelkedett. De a DreamStar most kizárólag számítógép vezérléssel működött, mert Maraklov még mindig az ájulással küszködött. A DreamStar harmincezer láb magasságba ért, és vízszintesre állt.

Az ANTARES végrehajtotta az önellenőrzést, felkészült a részletes jelentésre – majd elmondja, ha Maraklov visszanyerte az öntudatát.

A rendszer önellenőrzésébe a pilóta soha nem tartozott bele.

– Ezredes, mi az ördögöt csinál! – kiabált Preston. – Álljon vissza! A fene egye meg, álljon már vissza!

McLanahan azonnal lazított a kormányon, engedte, hogy a Cheetah automata mechanizmusa lelassítsa a pörgést. Mikor végre tisztán látta, hogy pontosan merre pörög a gép, a bal vezérsíkon is engedett, és vízszintesre állította a Cheetah-t.

– Hol van, merre ment, Marcia?

A lány még megrendülten kapkodta a levegőt a váratlan manőver után, de gyorsan összeszedte magát. – Jézus, micsoda utazás! Seholy sem látom.

– Muszáj megkockáztatnom a radart. – Benyomta a hangvezérlés gombját, miközben a Cheetah körüli légteret figyelte. – Radar, keress, közvetíts.

– *Támadóradar adásban* – válaszolta a számítógép. – *Hangjelzés bekapcsolva. Ötven mérföld kiválasztva. Nincs célpont.*

– Szedjen fel egy kis magasságot – tanácsolta Preston. – Legyőz minket, ha fölénk emelkedik. Sokkal hatékonyabban használhatja ki az erejét, ha maga van felül.

Gyorsan emelkedett. – Arról azért ne feledkezzen meg, hogy a DreamStar egy új típusú vadászgép. Nehéz megmagyarázni. J.C.-nek évekbe tellett, hogy rájöjjön, és hónapokba, mire megértette velem. Csak egy módon lehet legyőzni, éppén most mutattam be a módszert.

– Úgy, hogy kis híján megöletjük magunkat? Hogy kamikaze módon belerohanunk? Ha csak így játszhatunk, talán jobb, ha kiszállunk...

A számítógépes hang félbeszakította: – *Célpont húsz mérföldre, tízre tart, baloldalon.*

– Ott van! – kiabált Preston. – Tizenegy óra magasságban, egyenesen, vízszintesen.

– Én is látom! Lőni fogok. – Bepöccintette a vezérlőgombot. – Radarcélt kiválasztani... A hunyorgó célkereszt felvillant a szélvédőn, a DreamStarra állt, ez volt az egyetlen radarcélpont a közelben. – Most.

– *Radar célra állt.* – McLanahan benyomta a rakétaindító gombját, látta, hogy az egyik AIM-120 Scorpion kizuhan a törzs alól, és célra tart.

– A rakéta magától megtalálta a célt – jelentette Preston a műszerfal adatai alapján. A Scorpion rakétának csak addig volt szüksége az indítóállomás irányítására, amíg a saját fedélzeti radarja rá nem talált a célra. – Próbáljon balra fordulni, kerüljön mögé arra az esetre, ha kikerülne a rakétát.

– Kikerüli, azt garantálom. – McLanahan következő utasítása a számítógépnek szólt: – Válassz ki radarrakétát. Betölteni.

– *Figyelmeztetés, radarrakéta betöltve.* – Megnyomta az indítógombot, és a második Scorpion is levált a gépről.

A DreamStar azonnal jobbra húzott, ívelten bekanyarodott, a Scorpion automata gyújtószerkezete száz lábbal arrébb robbant – a gyújtószerkezet áramkörei nem voltak képesek követni a DreamStar elképesztően gyors irányváltoztatását. McLanahan meredten figyelt; a DreamStar egyenesen a Cheetah-nak rohant, gyorsan fogyott a távolság, a második AIM-120-as közép-hatótávolságú rakéta még el sem hagyta a sít. McLanahan felrázta magát, jobbra bedőlt, közben emelkedett, teljes utánégsre kapcsolt, megpróbált a DreamStar alá húzni, ezzel elrontotta Maraklov játékát, kikerülte, mielőtt az támadhatott volna.

Maraklov arra tért magához a negatív G-nyomás okozta sokkból, hogy újabb rakétatámadásra figyelmezteti a számítógép. Egy Scorpion közeledett. Most nem érzett fájdalmat. Abban a pillanatban, hogy feltérképezte a Cheetah helyzetét, irányát, mind a három dimenzióban megkapta a sebességet, elegendő adata volt az ellentámadásra, miközben az agyában a támadási lehetőségek sokasága sorjázott. Egy töredék másodperccel később már ki is választotta az elsőt. Tökéletesen időzített, a rakéta jóval a DreamStar mellett húzott el, robbanás nélkül került ki a hatósugár körzetéből.

Ugyanabban a pillanatban az ANTARES kiválasztotta az egyik AA-11 infravörös vezérlésű rakétát, a rakétafej jelezte, hogy megtalálta a célt, de ekkor újabb veszély közeledett – a Cheetah kilőtte a második rakétát. Egy pillanattal később már látta is, egyenesen felé tartott, iszonyatos sebességgel falta a távolságot. Most két veszéllyel kellett számolnia: a második rakétával, és magával, a Cheetah-val, amelyik egyre közelebb került az ideális tüzelési pozícióhoz.

Az ANTARES elindította az AA-11-est. Közben élesen jobbra dőlt, hirtelen lefékezett, rövid sugarú kört írt le, és újra a Cheetah-ra tapadt.

– Rakétaindítás. Pont előttünk!

McLanahan benyomta a hangvezérlésű számítógép gombját. – Világító rakéták, zavarók!

A radar és infravörös csalik kisuhantak a gépből, jobbra húzta a kormányt, néhány száz lábnyit süllyedt, aztán begyújtotta az után-égést, és felhúzott. De nem elég gyorsan. A DreamStar AA-11-es rakétája követte a Cheetah manőverét, és épp akkor robbantotta fel ötvenkilós rakétafejét, mikor McLanahan hat G-s emelkedésbe kezdett. A rakéta tíz lábbal a gép jobb oldala mellett robbant, valamivel a jobb motor mögött, átfúrta a motorházat, fém és kompresszordarabkák röpködtek minden irányban.

Az ANTARES viszont ugyanebben a pillanatban vette észre, hogy a második Scorpion még mindig úton van. A két vagy három másodperc – ennyi időbe tellett, míg beindította az orosz kiválóságok által gyártott rakétát –, épp elegendő időnek bizonyult, hogy a nagy sebességű AIM-120 rátapadjon, és teljes sebességgel célra tartson. A radar szerint a rakéta elháríthatatlanul közeledett.

Élesen sivitottak a vészjelzők, egyenesen Maraklov amúgy is meggyötört agyába érkezett az információ. Az ANTARES-nek nem volt más választása, ki kellett kerülnie a rakétát – a DreamStar zavarói használhatatlanok voltak a Cheetah radarjával, és a Scorpion fedélzeti

radarjával szemben, ezt ugyanis olyan frekvenciára tervezték, amit a DreamStar nem ismert, tehát nem is használhatta fel az elhárításra. Ugyanakkor a DreamStar nem folytathatta az éles jobbkanyart, hogy üldözőbe vegye a Cheetah-t akkor, amikor egy rakéta őt magát robbanással fenyegeti.

Maraklov átengedte az ANTARES-nek a manőverezést. A számítógép irányt módosított, megfordult, teljes utánéggessel a rakétának irányította a gép orrát, így a létező legkisebb radarkeresztmetszetet mutatta. Az elképzelhető legutolsó pillanatban váratlanul irányt változtatott, felugrott... és a rakéta alattuk suhant el.

– A jobb oldali motorban ég valami – jelentette Preston. McLanahan leállította a jobb hajtóművet, kikapcsolta, és benyomta a hangvezérlés gombját: – *Jobb motorban tűz, cselekedj.* – A számítógép utasítást adott, hogy a jobb motorban az üzemanyagszelepek és ellátócsövek kikapcsoljanak, tőzoltóhabot szórt a motorház belsejébe.

– Az üzemanyagellátás és a tűz megszűnt – mondta Preston. Megfordult a székben, és a sérült részt nézte. – A hátsó törzstartály kilyukadhatott. A füst oszlik.

– Hol van a DreamStar? Mögöttünk?

Preston az eget kémlelte; felkészült rá, hogy ez a valószínűleg gép váratlanul a semmiből fog ismét előbukkanni. De seholy sem látta.

– Emelkedek egy kicsit. Normál erőre állok – jelezte McLanahan. Most, hogy a motor kigyulladt, és valószínűleg egyéb sérülések is érték a gépet, ostobaság lett volna utánéggésre kapcsolni, kivéve természetesen a vészhelyzetet. – Teljesen ura vagyok a gépnek – jelentette. Az F-15-ösön olyan közel voltak egymáshoz a motorok, hogy nem okozott gondot egyetlen motorral repülni.

– A sebesség ötszáz csomó alá süllyedt – jelezte Preston, miközben tovább kereste a DreamStar-t. – És alig mászik a gép. Már nincs elég erőnk, hogy folytassuk a közelharcot.

– Nem vagyok hajlandó feladni. Figyelje meg, történni fog valami. Ha Maraklov százszázalékosan repülne, már rég kutyaeledelt csinált volna belőlünk. Nem jön csatába. Talán ő is a képességei határához érkezett... – Reménykedik?... Ellenkező irányba fordult, és bekapcsolta a levegő-levegő keresőradart.

A számítógép azonnal jelentett: – *Radarcélpont, tizenkét mérföldre, jobbra tart.*

Benyomta a vezérlőgombot: – Válassz radarrakétát. Rakétaindítás. Rakétaindítás.

A Maraklov testét gyötrő fájdalom most már állandósult. Minden idegszálát tépte, rágta. A zsibbadtság a bal vállából átterjedt a könyökére, karjára. Két év óta először fordult elő, hogy a neurális komputerkapcsolat alatt érzekelte a testrészeit. Ez az érzékelési kettősség megzavarta. Egyre több gondja volt a testével; iszonyúan szomjas volt például, gyenge, mint egy kiscica. Érezte a vér ízét. Tudta, vér csöpög a fejről, és megtölti az oxigénmaszkját. Íz? Érzés? Az ANTARES-kapcsolat során ezek oly ismeretlenné váltak, mint annak idején az agyában felvillanó első radarkép volt.

Közben az ANTARES legalább száz dologra figyelmeztette. A Cheetah balra kanyarodott, őt vette célba. Az üzemanyag elérte a kritikus szintet. Húsz percre sem volt már elegendő. Tartalék üzemanyaga nem volt. Kifogyóban az oxigén. A Cheetah utolsó Scorpionja nem veszett teljesen kárba. – Az ANTARES szerint a függőleges vezérsík mozgatója megsérült, és a radar sem működött tökéletesen.

Itt az ideje, hogy egyszer s mindenkorra leszámoljon a Cheetah-val.

De a DreamStar alig fordult a Cheetah irányába, mikor máris újabb rakéták érkeztek feléje. Most szemtől szembe álltak, először egy, aztán két rakéta közeledett a DreamStar felé. Maraklov gyors egymásutánban véletlenszerű manőverekbe kezdett, arra törekedett, hogy a rakéták minél távolabb lendüljenek a drága repülőjétől. Ugyanakkor minden mozdulattal

egyre messzebb került a Cheetah-tól is; oldalirányból várta, hogy mikor fordulhat az F-15-ösre; alig várta már, hogy lőhessen.

Ezúttal, gondolta Maraklov, nem fogja elhibázni. McLanahan ellustult. Sose kerülj szemtől szembe a DreamStarral.

– A Scorpion megtalálta... maradjon rajta, Patrick... kikerüli magát...

McLanahan kipislogta a szemébe csöpögő verejtékcseppeket, a kormányt finoman simogatva jobbra irányította a Cheetah-t. A feje feletti műszerfalán kitartóan villogott a JOKER jelzés – ez azt jelenti, alig negyedórára elegendő üzemanyaga maradt. Ez csak arra elegendő, hogy visszamenjen La Ciebába, vagy Puerto Lempirába. Ha sokáig tart még a harc, akkor a számba jöhető hondurasi vagy panamai landolási lehetőségek erősen lecsökkennek, mígnem kényszerleszállást kell végeznie Costa Ricában.

– Patrick, vigyázz! – kiabált Preston. – Rád fordult!

A lehető legrosszabb pillanatban terelődött el a figyelme. Ez a pillanatnyi kiesés lehetővé tette a DreamStarnak, hogy támadóállásba forduljon. Maraklov most jobbról közeledett. Bármelyik irányba fordul, csak növeli a támadási felületet.

Bekapcsolta a bal utánégőt, és viharos gyorsasággal emelkedni kezdett. Preston a hátsó ülésen megmarkolta a kapaszkodót, minden erejével ellenállt a G-nyomásnak, hogy megfordulva figyelhesse a DreamStar manőverét.

– *Figyelmeztetés, rakétaindítás* – vijjogta a számítógép. Aztán: – *Figyelmeztetés, alacsony sebesség. Túlhúzás. Túlhúzás!*

– Ránk állt. Kilőtte a rakétát. Gyerünk innen!!

McLanahan benyomta a vezérlőgombot: – Zavaró... Világító rakéta... – nyögte, minden erejére szüksége volt, hogy a tüdejére nehezedő nyomás ellenére kipréselje magából a szavakat. A feje feletti műszerfalán a kijelző mutatta, hogy a számítógép eleget tett az utasításnak.

– Hol van? – kérdezte Prestóntól.

– Alacsonyan, öt órán, velünk együtt emelkedik. Még mindig jön.

McLanahan visszahúzta a gépet, a nyakán és az állkapcsában remegtek az izmai, akkora erőfeszítést követelt a nyomás ellen mozognia. Teljesen átfordult, újabb elhárító és zavaró rakétákat bocsátott ki, aztán a föld felé nyomta a Cheetah-t. Ismét fej-fej mellett haladtak, de ezúttal függőlegesen, és nem vízszintesen. A Cheetah teljes erővel süllyedt, egyre jobban nőtt a sebessége, a DreamStar emelkedett, egyenesen rácélezott...

Az ANTARES a gép minden irányítószerkezetét, a hajtóerő minden dekáját felhasználta, hogy a Cheetah ki ne kerüljön a célzókeresztből. A DreamStar milliméterre pontos radarhullámaira, és a másodpercenként történő újraértékelésre támaszkodva Maraklov utasítást adott az ágyútűzre, már jóval azelőtt, hogy McLanahan agyában megfordulhatott volna az a gondolat, hogy neki is lőnie kell. Még mindig volt köztük két mérföld amikor a DreamStar lőni kezdett...

Az ágyú megtalálta a célpontot, lőtt – és leállt.

A több napos leállítás, a szakavatatlan kezek munkája, a karbantartók ügyetlensége, és mert az orosz gyártmányú lőszer nem felelt meg abszolút pontossággal amerikai párjának, a DreamStar húsz milliméteres gépágyúja öt lövést adott le, aztán bedöglött. Az M61A5 ágyú automatikus zavarelhárítója megkísérelte visszatekerni a töltőszerkezetet egészen addig a pontig, ahol az elakadt, újra töltötte a tárat, de repülés közben ezt a hibát már nem lehetett kiküszöbölni.

Az ANTARES a gondolat sebességével árasztotta el Maraklov elgyötört agyát az újabb információtomeggel. Az ágyú meghibásodását részletes pontossággal taglalta; megtudhatta, pontosan hol történt a zavar, a sikertelen javítási kísérletek időpillanatát, a támadási lehetőségek változását. Azt is tudta, milyen távolságra van a Cheetah-tól, tudta a Cheetah

sebességét, és azt is, hogy a Cheetah lőtávolságon belül van. Egytized csomónyi pontossággal ismerte saját, egyre csökkenő sebességét is, a szárnyállást, a segéd szárnyak erőfeszítését, hogy korrigálják a sebességvesztést. Utasítást adott, indítsák az utolsó AA-11-es rakétát, de a kétségbeesett kísérlet csődöt mondott, sokkal nagyobb szögben kellett volna lőnie, mint amire a szovjet rakéta képes volt.

Rádöbrent, az egyetlen nyitva maradt út a védekezés, a menekülés. És újra teljes erővel tört rá a fájdalom. Ezúttal elviselhetetlenül gyötörte... Soha nem tudta meg, hogy az ANTARES stabilizáló rendszere automatikusan kijavította a túlhúzást. Azt sem volt képes érzékelni, hogy a DreamStart több direkt ütés is érte a szárnyán és a törzs felső részén. Az ANTARES az égnek fordította a gép orrát.

Gyakorlatilag minden rendszer figyelmeztető jelzéseket adott; Maraklov azonban annyira kimerült, a fájdalom annyira igénybe vette, hogy képtelen volt ezeket feldolgozni. Az ANTARES arra kényszerült, hogy teljesen átvegye a gép irányítását. A fedélzeti számítógépek a motorházban tüzet érzekeltek, egy pillanatra kikapcsolták a motort, kioltották a tüzet, újra indították, mindezt néhány másodperc alatt. A kilyukadt tartályokból átszivattyúzták az üzemanyagot. Az állítható szárnyívek úgy formálódtak, hogy kiegyenlítsék a lövések során megsérült csűrőlapok hiányát.

De mindezek közben Maraklov már az eszméletlenség határmezsgyéjén lebegett. És nélküle, hiába az ANTARES minden tudománya, a DreamStar harcképtelen lett.

McLanahan kilépett az utazósebességből, nyolcvanszázalékos teljesítményre kapcsolta a hajtóművet. Észrevette, már alig van üzemanyaga – mindössze tíz percre elegendő –, de egyelőre nem vett róla tudomást. Bekapcsolta a fedélzeti mikrofont. – Mit mondott?

– A kipufogója füstöl – mondta Preston. – Nem erősen, de azért én látom. Egyenesen, vízszintesen repül, nem manőverezik. Elkapta!...

McLanahan kibámult a jobb oldali ablakon, megpillantotta a DreamStart. Preston megszólalt. – Kétszáz lövedék, és két rakétánk maradt még. Lőjön. Alig van már üzemanyagunk.

McLanahan a DreamStarral egyvonalba állt, kiválasztotta az AIM-132 infravörös rakétát, beállította, megnyomta a hangvezérlés gombját: – Minden rakétát biztosíts. Ágyút biztosíts.

– *Figyelem, minden fedélzeti fegyver biztosítva.*

– Patrick, mi a nyavalyát csinál? Le kell szednie a pasast. Nincs más lehetőség. Ellenünk fordulhat...

McLanahan válaszul bekapcsolta a vészcsatornát: – DreamStar, itt a Cheetah. Hat órán, öt mérföldre. Csatlakozom a jobb szárnyadhoz. Hallasz?

– Maradj távol... – még a szintetizált géphangban is érezni lehetett a mérhetetlen fájdalmat és kimerültséget. – Ne merj közelebb jönni.

– A játszmának vége. Jövök a szárnyadhoz. Mikor meglátsz, csatlakozz. Leszállunk. Érted?

– Nem adom fel a gépet... – válaszolta a géphang. – Én nem... nem adom a DreamStart...

– Már vége. Figyelj ide. A DreamStar megsérült. Te is megsebesültél. Vagy te semmisíted meg a DreamStart, vagy arra kényszerítesz, hogy én tegyem meg, veled együtt. Van esélyed az életre. Ragadd meg...

Hirtelen Marcia felkiáltott. – Mögénk fordul!

De ez csak pillanatnyi rosszkedvnek bizonyult. Egy perccel később a DreamStar tökéletes ékalakban csatlakozott a Cheetah-hoz. – Jól van. Maradj így. – Az interfonba: – Marcia, rádió érje el az első leszállási lehetőséget. Mondja meg, hogy irányításra van szükségünk, kemény leszállópályát kérjen, amilyen gyorsan csak lehet.

Elhallgatott, mélyet, igazán felszabadultan mélyet lélegzett, aztán hozzátette: – Két amerikai katonai repülő kér landolási engedélyt és segítséget.

Brooks Katonai Kórház, San Antonio, Texas, USA

1996. június 25., csütörtök

Figyelemre méltó asszony – jelentette ki a doktor. – Magának volt igaza. Egyszerűen nem volt hajlandó feladni.

McLanahan lehajolt, és megcsókolta a nőt. – Bizony, kemény dió.

Wendy viszonzta a csókot, aztán felnyúlt, és megérintette a férfi arcát. Végigsimított a halántékán. – Kicsit megöszültél, az eltelt napokban, ezredes. – A mosolya elhalt, mikor észrevette a férfi szemében az emlékezés fájdalmát. – Sajnálom, hogy nem lehetek ott holnap J.C. temetésén. Nagyon fog hiányozni...

Bólintott. – Soha nem éreztem magam olyan biztonságban, nem éreztem akkora örömet hogy repülőgépen lehetek, mint amikor J.C.-vel voltam együtt. Igazi barát volt. – McLanahan egy kis ideig hallgatott. – De az, hogy így láthatlak, elsöpör minden szomorúságot és keserűséget... Hogy érzed magad?

– Ahogy mondani szokták, örülök hogy élek. És pokolian fáradt vagyok. Az orvosok szerint még néhány hétig itt kell maradnom, aztán néhány hónap lábadozás, de szerintem nem kell ennyi idő. Négyöt hét megteszi. – Megfogta a férfi kezét, erősen megszorította. – Én... hallottam, mit tettél, mielőtt Hondurasba mentél. Mindenki eltemetett már. Én...

Patrick az ajkára tette az ujját. – Csak azért tettem, mert önző vagyok. Mihez kezdenék nélküled?

Letérdelt az ágy mellé, az asszony a nyaka köré fonta a karját, és magához húzta. Nem beszéltek. Egyetlen szó is több lett volna a szükségesnél.

Valaki udvariasan köhintett mögöttük. Joe és Betty Tork álltak az ajtóban. – Bejöhetünk? – kérdezte Betty.

McLanahan arrébb lépett. Wendy szülei megölelték lányukat, és suttogva szóltak néhány szót. Aztán Joe Tork felállt, és McLanahan szemébe nézett.

– Gratulálok, Patrick – mondta halkan. – Hála Istenek, Wendy rendbejön.

– Aha, hát nekem most mennem kell. – Joe hatalmas mancsait a fiatalabb férfi vállára tette.

– Hé, McLanahan, bocsánatot próbáltam kérni. Ez nem is olyan kis dolog, egy nyugalmazott tengerésztől, nem igaz ezredes? Rendben?

– Rendben. Minden kiegyenlítve.

Dreamland, Nevada, USA

1996. július 2., szerda

Az ezer négyzetmérföldes Dreamland területén van egy pont, ami nem titkos, ahova külön engedély nélkül is be lehet lépni. Egyszerű fakerítés, és fák ölelik körbe. Zöld oázis a semmi közepén. Ebben a temetőben a világ legbátrabb repülőseit és földi segítőitársaikat temetik.

A temető az elmúlt napokban sok szertartást látott. Itt helyezték örök nyugalomra a biztonsági öröket, az Old Dog legénységét. A frissen emelt sírhalmokon pompáztak a virágkoszorúk. Gránitfalat emeltek, erre vésték a halottak nevét és hőstettét, bár egyelőre, a nyomozás titkossága miatt, még fekete lepel fedte az oszlopot. Most három újabb sírgödör

tátongott, másik három gránitoszlopon feketéllett a lepel; Alan Carmichaelre, Raymond Butlerre és Roland Powellre várt.

Teljesen mindegy, hogy előre felkészítette magát; McLanahan majd belehalt a fájdalomba, mikor megszólalt a sortűz. A huszonegy lövést visszaverte a Groom Mountain, úgy tűnt, nem halkul el soha, soha többé, visszhangozni fog örökké.

Halkan szólt a szertartás zenéje, mikor motorzúgásra lett figyelmes. Először semmi kedve nem volt repülőket nézni – most értette meg a meztelen igazságot: ezt a három embert soha többé nem fogja látni. Olyan fontos részei voltak az életének, hogy elvesztésük miatt gyengének, kiszolgáltatottnak, és nagyon magányosnak érezte magát. És ha távolabbra nézett: Ormack, Pereira, és az Old Dog többi tagja – ők is meghaltak. Iszonyú. Nincs itt már jövő... a jövő itt fekszik, a lábainál.

Valaki megérintette a vállát. Megfordult. Brad Elliott állt mögötte, mellette Deborah O'Day, és Hal Briggs. Elliott az égre mutatott. McLanahan kelletlenül felnézett, és tátva maradt a szája a hihetetlen kötelék láttán.

Az eget betöltötték a repülőgépek. A vezérformáció a világ legfejlettebb katonai gépeiből állt össze, a B-52-es Megafortress vezetésével. A kötelék B-2 nehézbombázókból, B-1 Excaliburokból, az egyik legújabb FB-111-es vadászbombázókból állt. Ez utóbbi nagyon emlékeztetett a B-1-es kisebb változatára, de a szárnyait teljesen hátra nyilaszták. A második köteléket F-15-ös vadászbombázók alkották; belőlük vált ki J.C. Powell Cheetah-ja – McLanahan azonnal megismerte, még nem csinálták meg az előtt farokrészt –, és a „hiányzó ember” alakzatot mutatta be.

A gyászolók között egyvalaki volt, akinek igencsak sok köze volt a szertartáshoz. Ken James... Maraklov. A HAWC valamelyik tagjának nyomatékos kérésére engedték meg, hogy részt vehessen a temetésen. Két ór között, megbilincselte kézzel álldogált. Most éppen elvezették.

Elliott és McLanahan a három sír felé fordult; a ceremónia véget ért, a tömeg oszladozni kezdett. – Olyan érzésem van, mintha minden befejeződött volna, tábornok.

– Nem egészen – válaszolta Elliott, és újra az égre mutatott. McLanahan pillantásával követte a felemelt kezét. A szokatlan, B-1-hez hasonlatos gép megbillentette a szárnyát, mintha integetne, hátulról előre álltak a szárnyai, éppen mint a DreamStar. A lenyűgöző hibrid kivált a kötelékből, begyűjtotta ikerutánégőit, fergeteges pörgésbe kezdett, aztán még forogva emelkedett, majd gyorsan eltűnt.

– A legújabb XFB-5 Tracer – mondta halkan Elliott. – Első generáció, stratégiai kísérő feladatokra, mint a Megafortress. Az F-29-esek technológiáját párosítottuk a B-1-esekével, és az eredmény egy gép, amelyik kétszer olyan jó, mint alkatrészeinek összessége. Gyors és fürge, mint egy vadászgép, de legalább akkora terhet képes szállítani, mint egy szuperszonikus bombázó.

A szertartást vezető tiszt átnyújtotta a légierők főparancsnokának, Wilbur Curtisnak az összehajtogatott amerikai zászlókat, aki továbbadta a gyászoló családtagoknak. Elliott megszólalt. – Holnap délután az irodámban találkozunk, háromkor – és Deborah-val az oldalán a családtagokhoz lépett, hogy lerója részvétét.

Másnap McLanahan besétált Elliott irodájába. Elliott, O'Day, Preston és Briggs már várták, mindegyikük kezében pohár. Hal McLanahanak is kínáltak egyet.

– A barátainkra – emelte poharát Elliott. Belekortyolt az italba, aztán a poharat az asztalára tette. – Valahogy nem vettem észre, mennyire fiatal volt Powell. A szülei olyanok, mintha évfolyamtársaim lettek volna.

– Mindent Powellnek köszönhetünk – állapította meg McLanahan. – Ő mutatta meg, hogyan lehet legyőzni a DreamStart... teljesen mindegy, milyen fejlett egy rendszer, de az emberi kiszámíthatatlanság és rugalmasság fölébe kerekedik. Fura, hogy pontosan az, ami miatt a DreamStar verhetetlennek tűnt, az okozta a veszét. Egysíkú programmal működött.

Nem tudott védekezni. J.C.-ben volt annyi lelemény és zsenialitás, hogy felismerje ezt a gyengéjét.

– Nos, pont időben adta át az ismereteit – mondta szomorkásan Elliott. O'Dayhez fordult. – Nagyon... nagylelkűnek találom, hogy javasolta, James is vegyen részt a szertartáson.

– Nagyon – szúrta közbe Briggs.

McLanahan nem szólt semmit. Egyértelműek voltak az érzelmei. Az ő pajtása halt meg.

– A hadnagyom szerint Maraklov hajlandó beszélni, cserébe azt kéri, helyezzük idegyógyintézetbe – mondta Briggs. – Majd tárgyalok vele. Őszintén szólva, megérdemelné, hogy kiadjuk a honfitársainak. Az orosz kormány biztos tudná, hogyan bánjon el vele.

– Rossz híreim vannak, emberek – váltott témát Elliott. – Amint azt tudják, a DIA, a CIA és a Pentagon teljes körű vizsgálatot indít a HAWC ellen. Nem tudom, milyen jövő vár a központra. De ismerjük az első áldozatokat. Amint az várható volt, Halt és engem felmentettek, a döntés az év végén lép életbe.

– Ez disznóság – tört ki McLanahan. – Egyikük sem ezt érdemli...

– Vannak még áldozatok. – McLanahanra nézett. – Sajnálom, Patrick, de teljes nagytakarítást csináltak. – McLanahan nem lepődött meg. – Szerintem meg te nem érdemelted meg. Amit tettél, az felülmúlhatatlan.

– Ezt tette J.C. is. Ormack tábornok is. Talán megérdemlem, amit kapok... ők biztos nem ezt érdemelték.

– De még nincs mindennek vége – folytatta Elliott. Deborah-hoz fordult. Az kortyolt a brandyből, és felállt.

– Nem, még nincs vége – mondta az asszony. – Az az igazság, hogy ez a szoba egy vadonatúj szervezet központja. Vannak csapataink, akik különböző feladatokon dolgoznak, és mindannyian közvetlenül az elnök fennhatósága alá tartoznak. Ez a csoport, és most már Marcia Preston is ide tartozik, a múlthoz hasonló feladatokat kap, azzal a különbséggel, hogy csak a Fehér Háznak tartoznak beszámolási kötelezettséggel.

Felemelte a poharát. – Természetesen, mindez csak szép álom marad, ha Taylort nem választják újra, de ez már nem a mi gondunk.

Hölgyeim és uraim, emelem poharam az itt jelenlévőkre, akik hajlandóak túlórázni kevés pénzért és még kevesebb erkölcsi megbecsülésért; akik egész életüket ennek a célnak szentelik, azok hangos igennel válaszoljanak.

Mindannyian igent kiáltottak. Az ég óvja a gonoszokat.

Dreamland kis egészségügyi részlegének teljes második emeletét a biztonsági emberek uralták. A lépcsőfordulóknál őrk álltak. A belépőket, a személyzetet átvilágították, megmotozták, valahányszor ki vagy beléptek az épületbe.

Andrej Maraklov volt az emelet egyetlen lakója. Volt egy szobája, kívül-belül fegyveres őrk és civilruhás CIA-ügynökök vigyázták, összesen húsz katona és CIA-ember felügyelte a nap huszonnegy órájában.

Még a nyomozóknak sem volt könnyű hozzáférközni. A DIA ügynökét, ifj. Anthony Scorcellit átkutatták, ellenőrizték a személyazonosságát, elektronikus műszerekkel átvilágították; fegyvert kerestek nála, vagy levélbombát. A bejáratnál egy fémdetektor vizsgálta meg, mielőtt a liftbe lépett megint ellenőrizték, és sokadszor is, mikor Maraklov szobájának közelébe érkezett. Az utolsó műszeres vizsgálat után kutyák szaglászta, emberi kezek tapogatták végig, és újra ellenőrizték a személyazonosságát.

– Fegyver nincs? – kérdezte a katona. – A DIA nem használ fegyvert?

– Én nem kergetem a rossz embereket – magyarázta Scorcelli. – Megvárom, amíg letartóztatják őket a kékingesek. Mire kellene nekem a fegyver?

– Rendben van – jelentette a másik katona. Találtak nála néhány tollat, néhány krikszkrakszot firkantottak velük egy papírra, egy noteszt, egy naptárat, benne egy hitelkártya

nagyságú zsebkalkulátort, egy erszényt hét dollárral, kocsikulcsokat, és a bérautó cég névkártyáját.

– Mit keres itt ilyen későn? – kérdezte a kávékortyolgatás közben a második ór.

– A DIA-nak csak most nyílt lehetősége a kihallgatásra – válaszolta Scorcelli. Az első ór ellenőrizte – tényleg ő volt eddig az első DIA-ügynök az épületben. – Ez a CIA és a légierők játéka. Mi csak annyit akarunk megtudni, hogy mit mondhat a pasas. Úgy hallottam, kész az alkura.

– Mehet – mondta az ór. – Maximum húsz perc, orvosi utasítás.

Scorcelli belépett Maraklov szobájába, és becsukta maga mögött az ajtót. Abban a pillanatban hátulról elkapta egy újabb ór. – Halálra ijesztett – nyögte Scorcelli.

– Bocs – mondta az ór, de nem enyhített a szorításon. Scorcelli hallotta az adó-vevő két bippelését; az ór visszabippelt. Végre elengedték. – Mehet, uram.

– Atyám, ebben a nagy ellenőrzésben azt is elfelejtettem, mit akartam kérdezni a pasastól – mondta Scorcelli. Az ór elmosolyodott, és visszasétált a sarokban álló székéhez.

Hol van a barátunk?

– Könnyít magán – mutatott a fürdőszoba ajtóra az ór, aztán bekopogtatott. – Látogatója van.

– Egy perc, és végzek – válaszolta Maraklov bentről.

– Nem úgy hangzik, mintha orosz lenne.

– Pedig rendesen az. Azt állítja, arra képezték ki, hogy pont olyan legyen, mint az amerikaiak. El tudja ezt hinni?

– Hát, kísérteties. – Scorcelli kigombolta a zakóját, elővette a kis noteszt és a tollát. Valamit írni akart, de aztán felpillantott, a sarokra mutatott: – Itt patkányok vannak?

Mikor az ór elment Scorcelli előtt, a DIA-ügynök a golyóstoll hegyét a nyakához szorította. Az ór csak annyi ideig volt magánál, hogy a nyakához kapjon, aztán mély álomba zuhant. Scorcelli a padlóra fektette, hátrébb húzta, a fal melletti heverő mögé. ő maga a fürdőszoba ajtaja mögé rejtőzött, az ingzsebéből elővette a második tollat, elcsavarta a kupakját, megnyomta a gombot, és várt.

Mikor Maraklov kijött a fürdőszobából, Scorcelli mögé nyúlt, bal kézzel megragadta az állát, balra rántotta a fejét, hogy a nyaki véna kiemelkedjen, és megnyomta a golyóstoll gombját. Három centis tú ugrott elő, és tartalmát egyenesen Maraklov vénájába fecskendezte.

Maraklov valahogy ellökte Scorcellit, de a mérég már hatni kezdett. Térdre rogyott, megpróbált segítségért kiabálni, de már nem volt képes rá. Nagy nehezen Scorcellire emelte a szemét. – Mi... Kicsoda maga?

– Nem emlékszel, pajtás? Na, gyerünk, emlékszel te.

Maraklov a fejét rázta.

– Okos fiú vagy te. Ken. Emlékszel. Segíték. Együtt jártunk iskolába. – Maraklov szeme hirtelen kitért, lábra akart állni. Scorcelli gyengéden a vállára tette a kezét, és ez elég is volt, hogy Maraklov visszarogyjon.

– Régi barátok vagyunk. Tony Scorcelli vagyok – mondta a „DIA ügynök”. – Már emlékszel? Együtt labdáztunk. Soha nem felejttem el az utolsó játékot, Ken. Mielőtt Hawaiiiba utaztál volna. Tudod, hogy kiszúrtál velem? Jogi egyetemre akartam menni, az Államokba. De a vitánk után Roberts lefokozott, és a DIA-nál végeztem.

Maraklov újra fel akart egyenesedni, de már túl gyenge volt. – Minek csináltam az egészet? – kérdezte magától.

Aztán hirtelen vége lett mindennek.